Hệ Thống Truy Phu

Contents

Hệ Thống Truy Phu **4**

1. Chương 1: Xui Xẻo Xuyên Qua . . . 4
2. Chương 2: Hệ Thống Quân Ngươi Cuối Cùng Cũng Xuất Hiện Rồi . . . 9
3. Chương 3: Ma Tu Chi Tử (con Của Ma Tu) . . . 13
4. Chương 4: Xử Phạt Vân Túc . . . 18
5. Chương 5: Phế Linh Căn Hủy Đan Điền . . . 22
6. Chương 6: Cùng Nhau Rời Khỏi . . . 27
7. Chương 7: Đột Phá . . . 32
8. Chương 8: Phường Thị Nhàn Vân Các . . . 37
9. Chương 9: Hệ Thống Gạt Người . . . 43
10. Chương 10: Không Lấy Được Thiên Hương Lư Phải Làm Sao Đây? . . . 49
11. Chương 11: Rơi Xuống Vực . . . 53
12. Chương 12: Cung Tiểu Trúc Trọng Thương . . . 58
13. Chương 13: Cửa Hàng Hệ Thống Ngưu Bức . . . 62
14. Chương 14: Giá Trị Vận Khí Nghịch Thiên . . . 66
15. Chương 15: Tuyệt Sắc Mỹ Nam . . . 70
16. Chương 16: Vân Đại Ca, Chúng Ta Phát Tài Rồi . . . 75
17. Chương 17: Một Rắn Một Báo . . . 80
18. Chương 18: Gọi Ngươi Là Mặc Hoa Được Không . . . 84
19. Chương 19: Tinh Thạch . . . 89
20. Chương 20: N Yêu Thú Cấp Thấp . . . 93
21. Chương 21: Nếu Không Chúng Ta Nhảy Xuống Đi . . . 97
22. Chương 22: Ta Và Vân Đại Ca Là Huynh Đệ Tốt . . . 102
23. Chương 23: Thẳng Thắn Sẽ Được Khoan Hồng . . . 106
24. Chương 24: Tử Thanh Phượng Vĩ Trúc Và Thiên Sát Ma Đằng . . . 110
25. Chương 25: Linh Sát . . . 115
26. Chương 26: Phụ Tử Gặp Lại Nhau? . . . 119
27. Chương 27: Tiểu Trúc Ngươi Mơ Thấy Gì . . . 123
28. Chương 28: Loại Bỏ Linh Căn . . . 128
29. Chương 29: Truyền Thừa . . . 132
30. Chương 30: Lôi Kiếp . . . 136
31. Chương 31: Đột Phá Đột Phá Đột Phá . . . 140
32. Chương 32: Tiên Ma Thể Uẩn Hồn Thạch . . . 145
33. Chương 33 . . . 149
34. Chương 34 . . . 154
35. Chương 35 . . . 159
36. Chương 36 . . . 164
37. Chương 37 . . . 168
38. Chương 38 . . . 172
39. Chương 39 . . . 177
40. Chương 40 . . . 181
41. Chương 41 . . . 185

42. Chương 42 189
43. Chương 43 193
44. Chương 44 197
45. Chương 45 201
46. Chương 46 206
47. Chương 47 210
48. Chương 48 214
49. Chương 49 218
50. Chương 50 222
51. Chương 51 226
52. Chương 52 230
53. Chương 53 235
54. Chương 54 238
55. Chương 55 242
56. Chương 56 245
57. Chương 57 249
58. Chương 58 253
59. Chương 59 258
60. Chương 60 262
61. Chương 61 265
62. Chương 62 269
63. Chương 63 272
64. Chương 64 277
65. Chương 65 279
66. Chương 66 282
67. Chương 67 288
68. Chương 68 293
69. Chương 69 297
70. Chương 70 300
71. Chương 71 304
72. Chương 72 309
73. Chương 73 313
74. Chương 74 317
75. Chương 75 320
76. Chương 76 325
77. Chương 77 329
78. Chương 78 333
79. Chương 79 337
80. Chương 80 341
81. Chương 81 344
82. Chương 82 348
83. Chương 83 352
84. Chương 84 356
85. Chương 85 361
86. Chương 86 366
87. Chương 87 371
88. Chương 88 379
89. Chương 89 383
90. Chương 90 388
91. Chương 91 393
92. Chương 92 398
93. Chương 93 403
94. Chương 94 408
95. Chương 95 412

96. Chương 96 417
97. Chương 97 422
98. Chương 98 425
99. Chương 99 429
100. Chương 100 434
101. Chương 101 438
102. Chương 102 442
103. Chương 103 446
104. Chương 104 450
105. Chương 105 454
106. Chương 106 460
107. Chương 107 463
108. Chương 108 469
109. Chương 109 473
110. Chương 110 478
111. Chương 111 483
112. Chương 112 488
113. Chương 113 493
114. Chương 114 498
115. Chương 115 501
116. Chương 116 505
117. Chương 117 508
118. Chương 118 512
119. Chương 119 515
120. Chương 120 518
121. Chương 121 521
122. Chương 122 525
123. Chương 123 528
124. Chương 124 531
125. Chương 125 534
126. Chương 126 537
127. Chương 127 540
128. Chương 128 544
129. Chương 129 548
130. Chương 130 552
131. Chương 131 556
132. Chương 132 561
133. Chương 133 563
134. Chương 134 568
135. Chương 135 571
136. Chương 136 573
137. Chương 137 576
138. Chương 138 579
139. Chương 139 582
140. Chương 140 585
141. Chương 141 589
142. Chương 142 592
143. Chương 143 595
144. Chương 144 598
145. Chương 145 601
146. Chương 146 605
147. Chương 147 608
148. Chương 148 611
149. Chương 149 614

150. Chương 150 615
151. Chương 151: Ver 2 621

Hệ Thống Truy Phu

Giới thiệu
Editor + beta: Hàn HànSố chương: 150Thể loại: 1V1, HE, chủ thụ, tu tiên thăng cấp, ôn nhu khó chịu độc giả thụ VS p

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/he-thong-truy-phu

1. Chương 1: Xui Xẻo Xuyên Qua

Đại lục Huyền Thiên là một nơi tu chân linh khí thịnh vượng, có rất nhiều phàm nhân chỉ cần tu luyện phù hợp với yêu cầu thì sẽ được các môn phái thu làm đệ tử, có được công pháp tu luyện, nhưng cũng có không ít người tu chân thích hợp không được môn phái tu chân phát hiện nhưng vẫn có cơ duyên trở thành tán tu nhân.

Đại lục Huyền Thiên cho dù là phàm nhân hay tu chân giả, tất cả mọi người đều biết rằng, nếu muốn đi trên con đường tu chân rộng rãi, chỉ khi thân có linh căn mới có thể tu chân được, còn người không có linh căn, vậy thì, thật ngại quá, chỉ có thể sống mấy chục năm, cùng lắm là đến trăm năm rồi tiếp tục vào vòng luân hồi, đợi xem kiếp sau có thể có tư cách tu chân hay không.

Linh căn lại chia ra làm nhiều loại, cơ bản là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, lôi, băng các loại, từ ba loại trở lên sẽ là dị linh căn, năm loại gọi là linh căn ngũ hành. Có người có đơn linh căn, tức là chỉ có một loại linh căn, cũng được gọi là thiên linh căn, chính là linh căn giúp tu luyện nhanh nhất trong giới tu chân, tốc độ tu luyện chậm hơn đơn linh căn, lại có song linh căn, đồng thời cũng có người có tam linh căn, tứ linh căn, ngũ linh căn, kém cỏi nhất chính là ngũ linh căn, cũng là phế linh căn mà ai ai cũng biết rồi, người như vậy đa phần gần như không có cách nào tu luyện được tới Trúc Cơ kỳ; đương nhiên cũng có ngoại lệ, thế nhưng người như vậy, có thể nói một cách không hề khoa trương chút nào, đã tuyệt tích mấy vạn năm rồi.

Môn phái trong đại lục Huyền Thiên chia là chín cấp, mỗi phẩm cấp tông môn cao hay thấp dựa vào việc môn phái có số lượng tu chân giả Xuất Khiếu kỳ phù hợp với từng phẩm cấp. Tông môn nhất phẩm yêu cầu một trăm, tông môn nhị phẩm là tám mươi, tam phẩm là sáu mươi… tông môn lục phẩm là hai mươi, thất phẩm là mười, bát phẩm là năm, cửu phẩm là một tu chân giả Xuất Khiếu kỳ. Có rất nhiều tông môn bởi vì thực lực không đủ mạnh, sẽ phải dựa dẫm vào các tông môn lớn mạnh hơn, tới kỳ hạn nhất định sẽ nộp thêm chút tài nguyên, dùng cách này để được che chở. Không nằm trong chín phẩm tông môn, chính là các tông môn nhỏ chỉ có các tu sĩ dưới Hóa Thần Kỳ.

Kiếm Tiên môn là một tông môn nhị phẩm, môn phái nằm ở một nơi hàng năm xung quanh đều có sương trắng tràn ngập, tiên vân mờ ảo, cảnh núi ẩn hiện, trong đó có một ngọn núi lớn nhất được mười ngọn núi nhỏ hơn vây xung quanh, không chỉ vậy, độ lớn nhỏ của núi còn rất có thứ tự mà xếp ở xung quanh, rất có dáng vẻ của tiên gia, trên trời thỉnh thoảng sẽ có tu chân giả phi hành pháp bảo xuyên qua các ngọn núi, trên núi lại tọa lạc vô số cách bài trí không giống nhau, kiến trúc lớn nhỏ không đồng đều.

Tu sĩ của Kiếm Tiên môn chủ yếu luyện kiếm pháp là chính, đương nhiên, còn có các loại khác nữa, ví dụ như y tu, trận pháp sư, phù triện sư, luyện khí sư, còn có cả yêu tu nữa. Cái tên Kiếm Tiên môn bởi vì được cho là môn phái có kiếm tu phi thăng Tiên giới nhiều nhất ở đại lục Huyền Thiên, nên mấy vạn năm trước sau khi được môn chủ và chư vị trưởng lão bàn bạc lâu ngày liền đổi tên này.

Phía ngoài cùng Kiếm Tiên môn là ngọn núi nhỏ nhất trong số các ngọn núi, tọa lạc ở nơi thạch động rậm rạp, thạch động này chính là nơi ở của các đệ tử ngoại môn của Kiếm Tiên môn, bởi vì đệ tử ngoại môn nhiều hơn đệ tử nội môn, cho nên nơi thạch động phân bố dĩ nhiên là có hơi chật chội, bên cạnh lại có một sơn động không hề thu hút chút nào.

Trong bóng tối nơi động nhỏ kia có một thiếu niên tuấn tú mười lăm tuổi, đang ngồi trên bồ đoàn đặt trên đất, không nhúc nhích chút nào, khuôn mặt trầm tĩnh, thần thái nội liễm, hẳn là đang nhắm mắt tu luyện. Người này khuôn mặt như ngọc, tinh xảo như được điêu khắc, lông mi đen, dài, nhỏ mà dày, hơi cong cong, mũi anh tuấn lại đẹp tuyệt trần, cánh môi với độ dài vừa phải gợi lên một độ cong duyên dáng, ngũ quan tuyệt đẹp lộ ra vài phần dịu dàng, sáng sủa, y phục xanh biếc không thể che giấu làn da trắng nõn như trích tiên.

Một lát sau, vị thiếu niên này rốt cục cũng động đậy, thu tay lại, thoáng chốc lại mở to hai mắt, đôi mắt lộ kim quang, một lát sau, đôi mắt đen trầm xuống nhưng vẫn trong suốt động lòng người, hắn nhìn bốn phía xung quanh một chút, không phát hiện ra có chỗ nào không ổn, lại nhắm mắt vận công, dùng thần thức nhìn vào đan điền của mình, chỉ thấy có một gợn chân khí nhỏ bằng hạt đậu xanh đang đáng thương chạy loạn trong đan điền.

Thiếu niên không biết đang nhớ lại điều gì đó, mày cau lại, sắc mặt càng lúc càng đen, rốt cục không nhịn được mà… bóp trán!

Tâm tình hắn thật buồn bực nhưng lại không thể cho ai biết, tới đây đã gần bốn năm, dẫn khí nhập thể đến Luyện Khí tầng một mất thời gian hai năm, từ lúc mười ba tuổi đến bây giờ…vẫn là Luyện Khí tầng một, Luyện Khí tầng một đại viên mãn hắn bồi hồi luyện tận nửa năm không hề có chút đột phá!

Các đệ tử ngoại môn cùng hắn nhập môn khác kém nhất cũng đã tu luyện tới Luyện Khí tầng thứ tư, mà hắn ngay cả Luyện Khí tầng hai cũng chưa tu đến, tất cả chuyện này đều là do tư chất linh căn của hắn, so với phế linh căn chỉ tốt hơn một chút, chính là tứ linh căn, còn có cái vận khí chẳng hay ho gì kia.

Hắn tên là Cung Tiểu Trúc, vốn là một trạch nam ở hiện đại, sinh ra trong một gia đình bậc trung, bởi vì cha mẹ bận… công tác, lúc hắn đi học luôn luôn không quan tâm tới, mỗi tháng chỉ chịu trách nhiệm cho hắn phí sinh hoạt, còn ở khía cạnh tình cảm thì chưa từng quan tâm tới hắn. Có điều hắn cũng không hề oán hận, hiểu rằng cha mẹ làm việc cũng không dễ dàng gì, hắn học tập bình thường, bề ngoài cũng không tệ lắm, tính cách cũng là ôn hòa, các bạn học khác cũng có hảo cảm với hắn, cuối cùng thi được lên một trường đại học hạng hai.

Theo lý thuyết hắn sẽ tốt nghiệp đại học, cuộc sống chính là tìm một công việc tốt lại thêm một cô vợ tốt, lại sinh một đứa con ngoan, sau đó cứ vậy mỹ mỹ mãn mãn sống hết một đời này, chỉ là cuộc sống luôn phát sinh sự cố ngoài ý muốn, không phải sao?

Cung Tiểu Trúc sau khi tốt nghiệp đại học đột ngột nghe được tin cha mẹ ly hôn, chỉ trầm mặc vài ngày rồi lại khôi phục thần sắc trước đây, sau đó miễn cưỡng tìm được một công việc có thể sống tạm qua ngày, ban ngày đi làm, tối về nhà đọc tiểu thuyết trên mạng, phát hiện ra mình đặc biệt thích đọc tiểu thuyết, ngoài đọc trên mạng còn mua cả đống tiểu thuyết giấy về nhà đọc.

Cha mẹ mặc dù sau khi ly hôn rồi cũng sẽ không quản lý hắn nữa, nhưng cũng cho hắn một căn nhà hai phòng ngủ một phòng khách, Cung Tiểu Trúc biến một phòng thành thư phòng, trên giá sách chất đầy các loại tiểu thuyết, nhìn là có thể thấy được hắn mê luyến tiểu thuyết đến mức độ nào.

Trước khi xuyên qua, Cung Tiểu Thuyết mê nhất là một bộ tiểu thuyết tu tiên còn chưa hoàn, đã sắp cập nhập lên đến hơn hai trăm chương, vì thế mỗi ngày hắn về nhà, việc quan trọng nhất phải làm chính là mở máy tính ra xem chương mới cập nhập trong ngày. Hỏi hắn vì sao lại thích bộ tiểu thuyết này, sự thật là…

Tình tiết của nó vô cùng kinh tâm động phách, không chỉ có các tình tiết đánh nhau, mà cách hành văn của tác giả cũng không tồi.

Quan trọng nhất chính là hắn rất thích nam chính bá khí trắc lậu trong tiểu thuyết, không chỉ diện mạo đẹp, vóc người đẹp, thiên phú tốt, thân thế và bối cảnh, cuộc đời của y trải qua còn có thể làm cho độc giả đồng tình không thôi; còn có các mỹ nữ trong truyện, chẳng qua nếu bạn cho rằng những mỹ nữ này đều là hậu cung của nam chính thì bạn sai bét rồi.

Tác giả quân từng cường điệu: truyện này không có CP nha! Vì thế, các mỹ nữ tựa thiên tiên cũng chỉ là cho vào cho có, sự xuất hiện của các nàng chính là để trợ giúp nam chính anh tuấn khí phách tồn tại, mỗi khi đọc đến đây, có rất nhiều độc giả oa oa kêu to, không ngừng càu nhàu kháng nghị vì sao nam chính lại không thu hậu cung, có điều tác giả vẫn đứng vững trước áp lực từ độc giả, kiên định chạy trên con đường mình đã đặt ra sẵn, thật đúng là trẻ hư khó dạy!

Tối hôm đó, Cung Tiểu Trúc đang nhìn chằm chằm máy tính đọc tiểu thuyết, đọc không chớp mắt, một lát sau, hắn cảm giác hơi khát, liền thò tay sang bên cạnh lần mò, cầm một cốc nước đã đun sôi lên uống một ngụm. Sau đó, hắn đọc được một chi tiết thật buồn cười nên liền cười haha, có điều, ngay lập tức hắn không cười nổi nữa, bởi vì hắn bị sặc nước, chuyện này cũng chẳng có gì, cứ một trăm người là lại có tới chín mươi chín người đều có thể xảy ra chuyện này, thế mà đến lượt hắn lại xảy ra chuyện, uống xong một lúc, mặt liền đỏ bừng lên, thở gấp dồn dập (không cần nghĩ nhiều, đây chính là dấu hiệu bị ngạt thở!), giãy dụa ngửa người ra đằng sau, ghế ngồi nằm chỏng chơ trên đất, hắn liền… tắt thở!

Cung Tiểu Trúc mất ý thức, suy nghĩ trong giây cuối cùng chính là: báo chí ngày mai chắc chắn sẽ đưa tin về hắn, bởi vì nguyên nhân không rõ mà ngạt thở chết!

Được cái ông trời thấy hắn thiên tính thiện lương, ngay cả thấy kiến chuyển nhà cũng tránh mà đi đường vòng, mỗi ngày ăn thịt xong vẫn luôn mặc niệm trong lòng thương cảm cho con heo bị giết thịt, gạt lệ một phen. Vì thế… hắn xuyên qua, hơn nữa còn xuyên vào tiểu thuyết tiên hiệp hắn đang xem dở trước khi chết kia.

Lúc mới đầu khi phát hiện là mình xuyên không, hắn vô cùng hưng phấn, nhiệt tình, không cần phải nói nữa, hắn sẽ trở thành người đứng đầu nơi này, bất quá hắn chỉ nghĩ thế nhưng cũng không thể hiện gì trên

mặt. Chỉ là, đợi đến lúc hắn hiểu rõ tình hình, hắn liền sửng sốt! Hắn cho rằng mình sẽ có bàn tay vàng, hắn cho rằng mình sẽ trở thành nam chính, cho dù không phải là nam chính thì cũng phải là tiểu đệ của nam chính, thế nhưng tất cả những điều mà hắn nghĩ tới, chỉ có thể coi là do hắn còn chưa tỉnh ngủ hẳn, bởi vì hắn là một nhân vật hy sinh nhỏ bé tới không thể nhỏ bé hơn.

Không! Gọi là nhân vật hy sinh vẫn còn là phóng đại, còn chưa thể đóng vai phụ, bởi vì cái tên Cung Tiểu Trúc trong bộ tiểu thuyết này từ trước tới giờ chưa từng... xuất hiện. Có điều nói thoáng một chút, toàn bộ đệ tử ngoại môn của Kiếm Tiên môn bị diệt trong bí cảnh, đó chính là nhân vật hy sinh trong nhân vật hy sinh, có thể coi là một nhân vật phụ vậy.

Hắn mặc y phục của đệ tử ngoại môn Kiếm Tiên trên người, tên của đệ tử ngoại môn này giống tên kiếp trước của hắn, cũng là Cung Tiểu Trúc, bộ dáng cũng giống hắn kiếp trước như đúc, chỉ là dinh dưỡng có phần không được đầy đủ, càng gầy gò hơn cơ thể kiếp trước của hắn, nhưng may mắn là trẻ hơn kiếp trước mười tuổi, thoạt nhìn vẫn chưa mất đi nét trẻ con, khoảng tầm mười một tuổi, môi hồng răng trắng, mi thanh mục tú.

Lúc Cung Tiểu Trúc mới xuyên qua, bối cảnh chính là trở thành đệ tử ngoại môn của Kiếm Tiên môn được một ngày, theo như suy đoán của hắn thì, chủ nhân của thân thể này bị người khác đánh chết, bởi lúc hắn tỉnh lại trên người đầy vết thương và vết bầm xanh xanh, tím tím, vô cùng thê thảm, nằm trên giường tới hai ba ngày mới xuống được, may mà có một vị quản sự ngoại môn cho hắn uống thuốc, lại cho hắn ăn một viên Tích Cốc đan, bằng không hắn đã sớm chết đói trên giường.

Sau hắn mới lại nghe nói rằng bởi hắn chọc phải nhi tử của một quản sự ngoại môn nên mới bị giáo huấn, người nọ là Luyện Khí tầng thứ hai, chỉ bằng một đứa trẻ còn chưa mọc đủ lông đến khí cũng chưa dẫn nhập thể được là hắn, muốn trả thù chẳng khác nào muốn đi tự tử, nên hắn vô cùng thương tâm lại uất ức nín nhịn. Chỉ là hắn không đụng vào người khác không có nghĩa là người khác sẽ không đụng vào hắn, mỗi lần hắn tới Nguyệt Lệ đường lĩnh tiền tiêu hàng tháng đều bị người vô sỉ kia chặn lại, uy hiếp hắn nếu không giao toàn bộ linh thạch và linh đan ra sẽ bị đánh, không còn cách nào, hắn chỉ có thể thỏa hiệp.

Cung Tiểu Trúc làm đệ tử ngoại môn, ngoại trừ lúc mới tới được phát cho một pháp y hạ phẩm cùng một pháp khí là phi kiếm hạ phẩm cùng cấp ra thì tiền tiêu mỗi tháng có năm viên linh thạch hạ phẩm cùng một lọ Bồi Nguyên đan hạ phẩm, chỉ trừ một bộ pháp y màu xanh ra thì các linh đan và linh thạch khác, ngay cả phi kiếm cũng bị người khác cướp mất, bởi vì không có tài nguyên tu luyện nên hắn chỉ có thể làm nhiệm vụ ở Linh Thảo viên hoặc Linh Thú viên để kiếm điểm cống hiến đi đổi tài nguyên. Có điều sau này hắn nghĩ ra một cách, chính là đi tìm một người khác lĩnh tiền tiêu hàng tháng cho hắn, đương nhiên, hắn sẽ phải trả công cho người ta, bằng không ai chịu làm không công? Cứ như vậy, rốt cục cũng có nhiều tài nguyên tu luyện hơn trước đây một chút, bằng không hắn ngay cả Luyện Khí tầng một Đại viên mãn cũng không tu đến được.

Cấp pháp bảo giới tu chân chia làm pháp khí, linh khí, bảo khí, còn có cao cấp hơn chính là bán tiên khí, mỗi một cấp pháp bảo lại chia làm bốn cấp nhỏ hơn là hạ, trung, thượng phẩm và cực phẩm.

Từng tu sĩ ở cảnh giới thích hợp sử dụng pháp bảo có cấp bậc như sau:

Luyện Khí kỳ: pháp khí hạ phẩm và pháp khí trung phẩm.

Trúc Cơ kỳ: pháp khí cực phẩm và linh khí hạ phẩm.

Kim Đan kỳ: linh khí trung phẩm và linh khí thượng phẩm.

Nguyên Anh kỳ: linh khí cực phẩm và bảo khí hạ phẩm.

Hóa Thần kỳ: bảo khí trung phẩm và bảo khí cực phẩm.

Xuất Khiếu kỳ: bán tiên khí hạ phẩm và trung phẩm.

Đại Thừa kỳ: bán tiên khí thượng phẩm và cực phẩm.

Theo lý thuyết, Độ Kiếp kỳ tốt nhất nên dùng pháp bảo tiên khí, nhưng tiên khí lại chỉ tồn tại ở Tiên giới, tu sĩ từ Độ Kiếp trở xuống cùng lắm cũng chỉ có thể luyện ra pháp bảo bán tiên khí, cho nên chỉ có thể hợp bán tiên khí lại mà dùng.

Tu sĩ giai thấp sử dụng pháp bảo giai cao hơn, chân khí sẽ tiêu hao nhanh chóng, nhẹ thì chân khí khô kiệt, làm cho cảnh giới tu vi không ổn hoặc bị giảm xuống, nặng thì tổn thương kinh mạch và đan điền, tu vi khó có thể tiếp tục tăng lên.

Linh dược thì được chia làm năm cấp bậc Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, Nhân, mỗi cấp lại chia làm hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm và cực phẩm, linh đan cũng có quy định nghiêm khắc, tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở xuống chỉ có thể dùng linh đan ba cấp Huyền, Hoàng, Nhân, từ Hóa Thần kỳ trở lên có thể dùng linh đan bậc Thiên, Địa.

Tu sĩ giai thấp dùng đan dược giai cao dễ dàng tổn thương kinh mạch, thậm chí nếu nghiêm trọng sẽ bị nổ tan xác, tu sĩ giao cao dùng đan dược giai thấp hiệu quả rất nhỏ, thậm chí không có tác dụng.

Chỉ làm một nhân sĩ xuyên qua nhưng Cung Tiểu Trúc lại làm đảo lộn cuộc sống hàng ngày của những người xung quanh, từ lúc hắn tới cái giới tu chân này, số phận liền đen đủi không ngừng. Làm nhiệm vụ ở Linh Thảo viên, lại gặp phải cảnh đánh nhau, linh thảo bị hủy hoại hoàn toàn, vốn chuyện này không phải do lỗi của hắn vậy mà quản sự lại phạt hắn phải làm ba tháng không công cho Linh Thảo viên, còn bị chửi mỗi ngày; chăn nuôi linh thú trong Linh Thú viên, không hiểu tại sao, toàn bộ linh thú trở nên nóng nảy, chạy thoát ra khỏi kết giới, lần này không chỉ bị quản sự phạt, mà trên người còn chằng chịt vết thương.

Ra sau núi tìm yêu thú để săn, định đổi da lông với xương thịt của yêu thú làm điểm cống hiến, lại gặp phải yêu thú cấp ba từ thâm cốc đi ra, tương đương với nhân loại Trúc Cơ sơ kỳ, như muốn đùa giỡn hắn một phen mà đuổi theo hắn tận nửa canh giờ, sau đó hắn liền rơi xuống một cái hang sâu tới chục trượng; mới đầu hắn còn nghĩ rằng nhân phẩm của bản thân sẽ bùng nổ, sẽ gặp được kỳ ngộ, kết quả hắn tìm kiếm lục lọi cái hang từ trên xuống dưới, một cái dải rút cũng không tìm thấy, bởi chỉ là một tiểu tử còn chưa mọc đủ lông, liền quyết định leo lên, cũng may bốn phía trong hang còn có chỗ đặt chân, cứ leo lại leo, leo mất tận một canh giờ cuối cùng cũng bò lên được, mệt đến nỗi nằm rạp trên đất mà thở như một con cẩu.

Leo ra khỏi động không chỉ mất sức, còn làm cho y phục và tay hắn đều bẩn hết, toàn thân thoạt nhìn như một tên ăn mày, vì thế định tìm một nơi nào có nước ở gần đó rửa ráy một chút, vừa lúc tìm được một cái hồ lại phát hiện ra có ba nữ hài tử Luyện Khí tầng ba đang tắm, liền định bỏ đi ngay lập tức, nhưng không để ý lại phát ra tiếng động, bi đát đến đau trứng lại bị đuổi giết một lần nữa. Hắn sắp khóc mất, trong một ngày lại có thể bị đuổi giết tận hai lần, cả cùng chủng tộc lẫn không cùng chủng tộc, may mà chạy nhanh, bằng không sao có thể nhìn thấy ánh mặt trời ngày mai nữa?

Đây mới chỉ là một phần nhỏ trong cuộc sống vô cùng xui xẻo của hắn, chuyện còn lại hắn không muốn liệt kê nữa, tóm lại, ở cái thế giới… uống nước cũng có thể bị giắt răng này, nguy hiểm rình rập khắp nơi, Cung Tiểu Trúc cũng đã tập thành thói quen, mỗi ngày của hắn đều là vượt qua nước sôi lửa bỏng. Không phải nói, cái vận khí kém tới cực điểm kia cũng là một trong số các nguyên nhân làm cho hắn bây giờ vẫn còn đang luẩn quẩn ở Luyện Khí tầng một. Vậy mới nói, nếu cứ theo cái đà này không phải hắn sẽ chết mất sao?

2. Chương 2: Hệ Thống Quân Ngươi Cuối Cùng Cũng Xuất Hiện Rồi

Được rồi, chuyện cũ không nghĩ nhiều nữa, Cung Tiểu Trúc bị tiếng ồn ào bên ngoài làm gián đoạn suy nghĩ, hắn sắp xếp lại suy nghĩ của mình, đứng dậy lấy một cái trâm gỗ từ trong túi trữ vật ra, cuốn một nửa mái tóc đen lên, mái tóc óng ả như tơ, rũ thẳng chấm mông ~ bộp, vỗ vỗ áo bào hơi nhàu một chút, lại giơ ngọc bài thuần sắc trắng khắc họa tiết hình thú bên hông hướng tới trước động khẩu, vẽ một cái. Chỉ thấy động khẩu ầm ầm rung chuyển một phen, cấm chế bị phá vỡ, cửa mở ra, sau đó Cung Tiểu Trúc đeo ngọc bài lại bên hông, không chút trở ngại bước ra khỏi thạch thất, cấm chế lại khép cửa vào như cũ.

Kiếm Tiên môn cho dù là đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn thì mỗi người đều có một ngọc bài thân phận, khi đang ở môn phái lúc nào cũng phải đeo ngọc bài bên hông, nếu không nửa bước khó di chuyển, pháp y môn phái phát cho mỗi đệ tử cũng phải mặc hàng ngày, có điều chỉ cần ra khỏi phạm vi môn thì không cần tuân thủ quy định đó nữa.

Kiếm Tiên môn đối với trang phục của đệ tử cũng có yêu cầu nhất định, đệ tử ngoại môn nhất định phải mặc thanh y, đệ tử ký danh nội môn và đệ tử bình thường phải mặc lam y, đệ tử thân truyền và đệ tử chân truyền phải mặc hắc y, có điều bất kể có thân phận gì, chỉ cần tu vi đạt tới trưởng lão Hóa Thần kỳ, môn phái sẽ không có yêu cầu nghiêm ngặt gì đối với chuyện ăn mặc nữa, chỉ cần đeo ngọc bài thân phận là được. Có điều còn có một kiểu người là trường hợp đặc biệt, cũng phải mặc hắc y, đó chính là Hóa Thần kỳ nội môn và con của các tu sĩ.

"Ngươi biết chưa? Đại sư huynh trở lại rồi!"

"Đại sư huynh là ai cơ?"

"Ngươi sống ở đây mà cũng không biết? Thật thiển cận, có điều cũng đúng thôi, ngươi mới tới đây chưa lâu, không biết cũng là chuyện bình thường. Đại sư huynh trong lời nói vừa rồi của ta chính là tu sĩ Kim Đan kỳ lợi hại nhất của Kiếm Tiên môn chúng ta, Vân Túc, y là đại đệ tử thủ tịch nội môn, cũng chính là nhi tử duy nhất của Cổ Nguyệt chân quân, mọi người đều gọi là Liệt Kiếm chân nhân, y không chỉ là người vô địch trong số các tu sĩ Kim Đan kỳ, mà còn có thể liều mạng đấu với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hơn nữa y còn

có thuộc tính đơn linh căn hiếm thấy, thích hợp tu hành kiếm đạo, tốc độ tu luyện không chỉ hiếm thấy mà cảnh giới còn rất vững chắc."

Tên đệ tử ngoại môn kia thấy tên còn lại lộ ra vẻ mặt sùng bái, liền tự hào nói:

"Đại sư huynh của chúng ta năm năm trước ra ngoài ngao du, vừa rồi một vị sư đệ thủ sơn môn nhận ra y mới truyền âm nói cho ta biết, ta thế mới biết là đại sư huynh đã trở lại, ta trước kia luôn được nghe mọi người kể chuyện của y, nhưng vẫn chưa có duyên nhìn thấy bộ dáng của y, nghe nói diện mạo của y có chút anh tuấn, hôm nay vừa lúc có thể được chiêm ngưỡng phong thái của đại sư huynh, ngươi có muốn đi không?"

"Thật vậy sao? Tốt rồi, vậy ta và ngươi cùng đi!"

"Chúng ta đi nhanh đi! Đến chậm sẽ không được thấy mất!"

...

Cung Tiểu Trúc vừa mới ra ngoài, chợt nghe thấy có hai người vừa nói chuyện vừa đi, hướng tới con đường từ sơn môn tới nội môn, hắn hơi trầm ngâm một lát, lập tức phản ứng lại. Đúng rồi, trong tiểu thuyết mà hắn đọc kiếp trước, Vân Túc, cũng chính là nam chính của tiểu thuyết kia, sau khi đột phá Trúc Cơ kỳ không lâu liền ra ngoài ngao du, người khác không hiểu vì sao Vân Túc vì sao chỉ vừa mới thăng lên Kim Đan kỳ, tu vi còn chưa ổn định đã ra ngoài ngao du, thế nhưng hắn lại nhất thanh nhị sở.

Vân Túc vừa mới đột phá Trúc Cơ kỳ thì mẫu thân của y, cũng chính là tu sĩ Hóa Thần kỳ Cổ Nguyệt chân quân, Vân Thương, quyết định luyện chế dưỡng thần đan, nhằm đột phá Hóa Thần kỳ, thăng lên cảnh giới Xuất Khiếu kỳ, nhưng lại thiếu mất một linh thảo hiếm có, liền lệnh cho y ra ngoài tìm kiếm.

Vân Túc biết chỉ có một bí cảnh phía tây đại lục mới có loại dược thảo này, liền ra ngoài tìm dược, trải qua cửu tử nhất sinh rốt cục cũng về tới Kiếm Tiên môn vào năm năm sau. Mà đúng lúc đó, Cổ Nguyệt chân quân bởi vì tâm ma quá nặng nên tọa hóa tại chỗ, y còn chưa kịp có thời gian buồn bã, đã bị môn chủ triệu đến, sau đó thân thế y là con của ma tu bị vạch trần, bị trưởng lão chấp pháp phế mất linh căn, hủy đan điền, chính môn chủ cũng tự thông cáo, trục xuất y ra khỏi sơn môn.

Giới tu chân có từng loại xưng hô khác nhau đối với từng người có tu vi khác nhau, nói chung, từ Trúc Cơ kỳ đến Kim Đan kỳ gọi là chân nhân; Nguyên Anh kỳ đến Hóa Thần kỳ gọi là chân quân; Xuất Khiếu kỳ đến Độ Kiếp kỳ gọi là tôn giả, độ kiếp thất bại chuyển sang làm tu sĩ Tán tiên gọi là tiên tôn.

Vân Túc vừa biết tin mẫu thân qua đời, tu vi lại bị phế, không còn là Liệt Kiếm chân nhân cao cao tại thượng nữa, lấy thân phận phàm nhân cũng không còn con đường nào, nửa bước khó đi, bản thân mất hết can đảm. Có điều sau này lại có cơ duyên trở về con đường tu chân rộng rãi, chỉ là từ tiên tu chuyển sang ma tu, tính tình cũng càng thêm lãnh khốc, ngày càng thích giết chóc, thậm chí trở thành kẻ thù chung của toàn bộ tiên tu đại lục Huyền Thiên, luôn luôn bị đuổi giết.

Cung Tiểu Trúc khi vừa mới xuyên qua đã hỏi thăm rõ ràng, xét thấy tuy rằng cuộc đời của nam chính vô cùng trắc trở, nhưng một đường kỳ ngộ không ngừng, lại kết hợp với vận khí xui xẻo của mình ở Kiếm Tiên môn cũng khó mà có thể tiếp tục ở lại nữa, bởi vậy nhanh chóng quyết định chờ đến khi Vân Túc bị trục xuất khỏi sơn môn cũng sẽ rời đi cùng y. Có điều bây giờ quan trọng nhất là đi xem mặt nam chính một chút, xem xem nam chính đại đại trong truyền thuyết bá khí trắc lậu tới cỡ nào.

Cung Tiểu Trúc vừa mới chạy đến con đường mà Vân Túc quay về nội môn nhất định phải qua, liền nhìn thấy y ngự kiếm trên không từ đằng xa tới, Cung Tiểu Trúc kích động tột đỉnh, cuối cùng ước mơ bấy lâu nay cũng trở thành sự thật, nhìn thấy tư thế oai phong, hiên ngang, mạnh mẽ của đại đệ tử nội môn Vân Túc đã sắp tu luyện tới hậu kỳ Kim Đan.

Chỉ thấy Vân Túc một phen đứng trên cự kiếm Hắc Kim, khoanh tay mà đứng, mái tóc đen dài đến eo phất phơ trong gió, bay lên bay xuống, dùng một rải lụa màu đen buộc lại ở giữa, một bộ hắc bào thêu họa tiết hình mây bằng tơ vàng khoác ra ngoài một thân hình tràn ngập sức mạnh, dáng người thon dài, làn da trắng nõn, không quá khôi ngô nhưng cũng không hề gầy yếu, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng lộ ra vẻ lạnh lùng, mày kiếm rậm dài tới hai bên tóc mai, hàng lông mi che bớt đi ánh mắt sắc bén, đôi mắt đen thẳm mà thâm thúy, hắc bạch phân minh, lạnh lẽo làm cho người ta chùn bước, sinh ra vài phần kính sợ; sống mũi anh tuấn, độ dày của làn môi vừa phải, đôi môi mân thành một đường thẳng, tạo ra cảm giác thật lãnh ngạnh.

Quanh thân Vân Túc tỏa ra hơi thở lãnh khốc, làm cho người khác không dám lại gần, tựa như chúng sinh thiên hạ trong mắt y chỉ là những con kiến.

Có lẽ là do Cổ Nguyệt chân quân từ nhỏ không hề quan tâm chăm sóc y, không những chưa từng dạy y tu luyện, lại càng chưa hề chăm sóc y, toàn bộ là do nô bộc của Cổ Nguyệt chân quân nuôi y lớn lên, chờ đến khi y đã trưởng thành, Cổ Nguyệt chân quân cũng chỉ gọi đến gọi đi, chưa từng tự mình tới thăm y, tựa như vô cùng oán hận y, thế nên mới làm cho tính cách của Vân Túc trở nên vô cùng lãnh khốc.

Nếu Vân Túc không phải là nam chính của tiểu thuyết, chỉ sợ đã sớm bị nuôi thành nhân cách vặn vẹo!

"Đinh… Chúc mừng kí chủ kích hoạt thành công hệ thống chính chủ, phần thưởng giá trị vận khí: một điểm, hệ thống tệ: năm điểm. Hệ thống phát động nhiệm vụ "Chào hỏi người ngươi ngưỡng mộ nhất, đồng thời được y đáp lại", phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí: một điểm, hệ thống tệ: mười điểm, một viên linh thạch hạ phẩm; hình phạt nếu thất bại: giá trị vận khí bị trừ hai điểm, hệ thống tệ trở về 0.'

Chính vào lúc này, trước mặt Cung Tiểu Trúc xuất hiện mấy chữ lớn cùng với một giọng nữ lãnh ngạnh không chút tình cảm, hắn như bị sét đánh, may mà năng lực phản ứng của hắn tốt, chỉ sửng sốt mất hai giây liền lấy lại tinh thần, khuôn mặt mang theo nụ cười, hô to một tiếng với Vân Túc – đã bay tới trước mặt hắn, chuẩn bị bay qua "Đại sư huynh", lại còn phất phất tay. Tuy rằng hắn không hiểu giá trị vận khí là gì, hệ thống tệ là gì, có tác dụng thế nào, nhưng hắn biết, đây nhất định là bàn tay vàng mà tiểu thuyết thường hay nói tới.

Vân Túc đang nhìn về đằng trước không chớp mắt lấy một cái mà ngự kiếm trên bầu trời, khi đã sắp trở về nội môn, rõ ràng nghe thấy giữa những âm thanh ồn ào phía dưới có người gọi hắn, liền cúi đầu nhìn thoáng qua, phát hiện là một đệ tử ngoại môn Luyện Khí tầng một có diện mạo thanh tú, nhìn thấy vẻ mặt sùng bái của Cung Tiểu Trúc, liền gật gật đầu, tựa như một ánh sao băng xẹt ngang qua bầu trời, tận

cho tới khi thân ảnh y biến mất trước mắt Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc hâm mộ nhìn Vân Túc bay trên trời, đáng tiếc hắn phải tu luyện tới Trúc Cơ kỳ mới có thể ngự kiếm phi hành. Chờ đến lúc Vân Túc gật đầu với hắn rồi biến mất nơi đường chân trời, hắn mới nhanh chóng chạy về động, hắn muốn thử xem hệ thống mới xuất hiện vừa nãy còn tồn tại không, nếu thật sự là bàn tay vàng, có thể coi như là một biến chuyển trong cuộc đời hắn không nhỉ? Như vậy hắn sẽ không bị xui xẻo, cũng không phải làm một kẻ nghèo hèn nữa? Vừa rồi lúc Cung Tiểu Trúc cất tiếng gọi Vân Túc, rất nhiều đệ tử ngoại môn xung quanh đều nhìn sang hắn, có điều cũng chỉ nhìn một lúc, sau đó mọi người lại tiếp tục ríu rít thảo luận Vân Túc là người thế này thế nọ, hoặc là khoe ra việc bản thân biết những sự tích nào của Vân Túc, nói cảnh giới của đại sư huynh là vô địch, lấy một địch mười chắc chắn không phải là nói chơi. Cơ mà mấy chuyện này, Cung Tiểu Trúc đều không nghe được, hắn cũng không thèm quan tâm tới, bởi hắn đã sớm biết hết các sự tích huy hoàng của Vân Túc từ tiểu thuyết.

Cung Tiểu Trúc mở cấm chế ra, trở lại động, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn màu xám nhạt, trong lòng mặc niệm hệ thống, hy vọng hệ thống vừa mới xuất hiện lúc nãy sẽ xuất hiện lại trước mắt mình, sau đó một cái màn hình máy tính màu xanh nhạt tự xưng là hệ thống chính chủ liền thật sự xuất hiện trước mặt hắn.

Chỉ thấy trên màn hình hiện lên mấy chữ màu đen:

Kí chủ: Cung Tiểu Trúc

Tuổi: 15 tuổi

Tu vi: Luyện Khí tầng một

Giá trị vận khí: 60 điểm

Hệ thống tệ: 15 điểm

Linh thạch: một viên linh thạch hạ phẩm

Cung Tiểu Trúc nhìn màn hình, phần giá trị gì đó hắn đọc không hiểu, hắn tìm kiếm trên màn hình, phát hiện bên phải có một mũi tên màu trắng bạc, nếu không nhìn kỹ, thật đúng là không thể phát hiện ra. Vì thể hắn lấy đầu ngón tay chọt lên chỗ đó một cái, nội dung trên màn hình liền chạy tới phần giới thiệu hệ thống, Cung Tiểu Trúc đọc kỹ chữ trên màn hình một lần, cuối cùng cũng rõ ràng, khẽ cười, tên tiểu nhân trong lòng đã lăn lộn tới mấy chục cái, vui tới nỗi hớn hở không ngừng.

Hệ thống này đúng là sinh ra để dành riêng cho hắn, chưa nói tới phần thưởng linh thạch hạ phẩm, có thể dùng làm tiền tiêu, lại có thể dùng để tu luyện.

Ngay cả giá trị vận khí này, trực tiếp liên quan tới chuyện sau này hắn có thể bị xui xẻo nữa hay không, chuyện này thật sự rất tốt, nhìn lên giá trị vận khí trên màn hình hệ thống, Cung Tiểu Trúc liền hiểu vì

sao hắn lại xui xẻo như vậy, 58 điểm giá trị vận khí, quả thực là đứng ngay bên bờ vực chết chóc. Có điều vừa rồi hệ thống thưởng thêm cho hai điểm, hẳn là sẽ không xui xẻo như trước nữa đâu nhỉ? Hắn tin rằng, chỉ cần không ngừng làm nhiệm vụ, giá trị vận khí sẽ không ngừng tăng lên, vận khí sau này nhất định là tốt vô cùng, chỉ cần ra khỏi cửa cũng có thể nhặt được linh thạch.

Còn có hệ thống tệ này, oa ha! Cung Tiểu Trúc muốn cười đến toét miệng, lặng lẽ tán thưởng hệ thống, đây còn không phải là cánh cửa giúp hắn đổi vận hay sao? Hệ thống tệ này không chỉ có thể mua đồ trong cửa hàng hệ thống, mà còn có thể giúp loại bỏ linh căn dư thừa, chỉ là tương đối đắt mà thôi. Nhưng mà tất cả đều không phải là vấn đề, bởi vì linh thạch có thể dùng để đổi thành hệ thống tệ, đợi sau này đi cùng đại sư huynh, còn sợ không có linh thạch sao? Đúng là đang nói đùa!

Lần đầu bỏ linh căn cần một nghìn điểm hệ thống tệ, lần thứ hai cần ba nghìn điểm, lần thứ ba cần năm nghìn điểm, lần thứ tư cần bảy nghìn điểm, có điều Cung Tiểu Trúc chỉ là tứ linh căn, chỉ cần hắn cố gắng theo đúng hướng, thì sẽ chỉ mất ba lần, tổng cộng chín nghìn điểm hệ thống tệ, hắn có thể trở thành thiên tài tu luyện đơn linh căn.

Thuộc tính linh căn của Cung Tiểu Trúc là kim mộc thủy thổ, phẩm chất của bốn thứ linh căn này đều không đồng nhất, nhưng thủy linh căn là mạnh mẽ nhất, tốc độ hấp thu thủy linh căn cũng là nhanh nhất. Hắn tính sau này sẽ bỏ ba loại linh căn kim mộc thổ, giữ lại linh căn thuộc tính thủy, đến lúc đó hắn sẽ trở thành đơn linh căn thuộc tính thủy.

Có điều tiếc là cửa hàng hệ thống còn chưa mở, phải tích lũy một trăm điểm hệ thống tệ mới có thể mở ra, đến lúc đó mới biết thương phẩm bên trong có gì!

Còn có một chuyện nữa chính là, hệ thống này có thể thăng cấp. Muốn hệ thống thăng cấp, đương nhiên phải làm nhiệm vụ, có điều hiện tại Cung Tiểu Trúc mới chỉ làm một nhiệm vụ, hắn đoán chắc chắn cũng là nhiệm vụ dễ nhất, hệ thống đương nhiên cũng chỉ mới sơ cấp. Chỉ khi làm xong nhiệm vụ, hệ thống tệ đạt tới đủ tiêu chuẩn thăng cấp mới có thể lên tới cấp tiếp theo, hơn nữa chỉ có thể làm nhiệm vụ tương ứng với cấp bậc của hệ thống hoặc là nhiệm vụ có cấp bậc thấp hơn hệ thống.

3. Chương 3: Ma Tu Chi Tử (con Của Ma Tu)

Vài kế hoạch vĩ đại chợt lóe trong đầu, lại nghĩ đến 15 điểm hệ thống tệ đáng thương kia, Cung Tiểu Trúc ngưng không đắm chìm trong mớ suy nghĩ của mình nữa, dù sao mấy thứ hắn nghĩ tới kia, ngay cả bóng dáng còn chưa thấy đâu!

Cung Tiểu Trúc lại dùng ngón tay chọt một cái lên mũi tên chuyển sang trang kết tiếp, một trang khác trượt qua, trang này gồm ba hàng ba cột chín ô vuông nhỏ. Hắn nhìn ba chữ đỏ to tướng phía trên chín ô vuông "Ô trữ vật", lại kích động thêm một hồi, chỉ cần để vài vật quan trọng trong này, người khác có tìm đến chết cũng không ra.

Cung Tiểu Trúc lại nghĩ, nếu hệ thống phát động nhiệm vụ, vậy có thể biết trước là sẽ làm nhiệm vụ gì trước không? Hắn vừa mới nghĩ như vậy xong, màn hình hệ thống liền thay đổi, lần này toàn bộ nội dung

trên màn hình đều là các nhiệm vụ, từ cấp một đến cấp tám. Không ngờ hệ thống không chỉ có màn hình cảm ứng mà còn có thể khống chế bằng suy nghĩ, quả là thích chết mất, còn tiện hơn cả màn hình cảm ứng ấy chứ.

Có điều tiếc là không thể xem nội dung cụ thể, chỉ có thể nhìn thấy một danh sách các cấp độ nhiệm vụ, gồm có mười nhiệm vụ, độ hoàn thành là một cái, còn lại chín nhiệm vụ phải hoàn thành, nói cách khác, mình phải tự bản thân tạo ra tình huống để có thể phát động nhiệm vụ.

Vừa rồi hắn chú ý xung quanh, lúc hệ thống phát động nhiệm vụ, người khác không hề để ý tới hắn, nói cách khác, trừ bản thân hắn ra, người khác đều không thể nhìn thấy màn hình hệ thống của hắn, cũng không thể nghe thấy âm thanh mà hệ thống phát ra, thật là tốt!

Sau đó, Cung Tiểu Trúc bỏ mười viên linh thạch hạ phẩm và một lọ linh khí hạ phẩm Bổ Linh đan có tác dụng bổ sung linh khí và một lọ hạ phẩm Bồi Nguyên đan vào không gian của hệ thống. Hắn lại nhìn vật duy nhất còn sót lại trong túi trữ vật, pháp khí phi kiếm đẳng cấp hạ phẩm, cảm thấy vẫn tạm thời để trong túi trữ vật thì hơn, như vậy, đến lúc đấu với kẻ địch sẽ tiện tay lấy ra hơn; phi kiếm này là do hắn dùng điểm cống hiến khi làm nhiệm vụ để đổi lấy kiếm, thay thế cho phi kiếm môn phái phát cho lúc đầu đã bị cướp mất kia.

Hắn nhìn bốn phía thạch động một chút, thấy không còn đồ đạc gì để quên, vừa lòng gật gật đầu, đóng hệ thống lại, sau đó tiêu sái bước ra ngoài.

Bên kia, Vân Túc ngự kiếm vào nội môn, hướng thẳng tới động phủ của Cổ Nguyệt chân quân mà bay tới, định giao Bích Vân Huyền Nguyệt thảo kia cho mẫu thân mình, rồi mới trở lại đột phát Kim Đan kỳ của mình sau, y được tông môn ban cho Kiếm Lai phong cư làm chỗ ở. Nhưng, đợi đến khi y đi đến chỗ mẫu thân, bảo khí trung phẩm "Thất Tinh bảo trai" đã biến thành đình viện, lại thấy từng cấm chế vốn được hạ bên ngoài đã không còn tồn tại, trong phòng cũng không hề có khí tức của mẫu thân. Vì thế, y vội vàng tìm đến một tên đệ tử ở gần đó đang chăm sóc linh thảo, cũng chính là người hầu của mẫu thân, muốn hỏi rõ xem mẫu thân đã đi đâu, lại nhận được câu trả lời ngoài sức tưởng tượng.

"Ngươi nói mẫu thân ta độ kiếp thất bại, mới hỏa táng hôm trước?"

Vân Túc nghe xong câu trả lời của tên đệ tử kia, khí lạnh nồng đậm trên người bình thường bị nén xuống như được giải phóng, trút hết ra xung quanh, linh lực cuồng bạo như đập vào mặt, tên đệ tử Luyện Khí kia không chịu nổi khí thế của Kim Đan kỳ khi bạo phát, nhất thời, một ngụm máu tươi phun ra, suýt nữa không đứng thẳng nổi.

Tên đệ tử kia gian nan nói, "Không dám gạt chân nhân, Cổ Nguyệt chân quân đã về cõi tiên, linh bài của nàng đã được Chú Hồn chân quân đặt ở Kỳ Hồn đường."

Chú Hồn chân quân là trưởng lão chấp sự của Kỳ Hồn đường, tu vi Xuất Khiếu trung kỳ, chịu trách nhiệm hỏa táng cho môn nhân ngoài Trúc Cơ kỳ đã tọa hóa và an trí linh bài, cũng chiêu hồn phổ độ cho môn nhân đã chết nhưng vẫn chưa chịu bước vào vòng luân hồi.

Vân Túc xác nhận thêm một lần nữa, quả thật chuyện này là thực, thấy miệng đệ tử kia trào máu tươi, liền thoáng thu khí thế lại, hỏi nguyên do rõ ràng, mới biết hóa ra mẫu thân đã đến Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, đợi gần năm năm, vẫn chưa thấy Vân Túc trở lại sơn môn, không thể kiên nhẫn thêm được nữa, hai tháng trước liền bắt đầu bế quan chuẩn bị đột phá Hóa Thần. Không ngờ rằng tâm ma của nàng quá nặng, không thể vượt qua được, đây chính là điểm mấu chốt gây nên cái chết.

Y và mẫu thân tuy không thân cận, tình cảm của y với mẫu thân cũng có phần đạm mạc, nhưng y không phải là một con người vô tình. Y nhíu mày cho tên đệ tử kia lui xuống, chuẩn bị tới Kỳ Hồn đường vấn an linh bài của mẫu thân. Đột nhiên, y vừa nhìn lên không trung, liền thấy một ngọc giản màu trắng phát ra kim quang bay nhanh đến từ nơi chân trời, y giơ tay bắt lấy, ngọc giản nằm trong bàn tay y, Vân Túc vừa dán một mặt ngọc giản lên trán, một giọng nói vang dội mà uy nghiêm liền vang vọng trong đầu.

"Liệt Kiếm chân nhân Vân Túc, ta lệnh cho ngươi lập tức tới Hồng Uyên đại điện!"

Vân Túc tuy rằng nghi hoặc, môn chủ nhật lý vạn ky, bình thường tuyệt sẽ không truyền tin cho một tiểu tiểu đệ tử Kim Đan kỳ, cho dù y có là đệ tử thủ tịch nội môn cũng không ngoại lệ, hôm nay đột ngột cho truyền y, nhưng lại không làm sao biết được môn chủ tìm y là có chuyện gì. Có điều, nếu môn chủ truyền y tới, y đương nhiên không dám từ chối, vì thế lập tức xoay người đi tới ngọn núi mà môn chủ ở "Thanh Tiêu phong", cũng chính là ngọn núi lớn nhất Kiếm Tiên môn, là nơi mà Hồng Uyên đại điện tọa lạc.

(Nhật lý vạn ky: ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn.)

Vân Túc bay đến chân núi Thanh Tiêu, giơ tay phất một chiêu với cự kiếm dưới chân, cự kiếm lập tức thu nhỏ lại, chỉ to bằng một cánh tay, sau đó Vân Túc thu nó vào trữ vật giới. Nhẹ nhàng đáp xuống đất, men theo cầu thang mà đi tới.

Đây cũng là quy định đầu tiên của Kiếm Tiên môn, dù là kẻ nào tới Thanh Tiêu phong thì cũng phải đi bộ, thể hiện sự tôn trọng với chủ môn.

Hồng Uyên đại điện là nơi nghị sự, tiếp khách và cũng là chỗ ở của môn chủ và chư vị trưởng lão, Vân Túc vừa vào điện, liền thấy môn chủ đang ngồi ở vị trí cao nhất chính giữa, khôi ngô, cao ngất, anh vũ bất phàm, thoạt nhìn khoảng bốn mươi tuổi, một thân tu vi không lường được, tuy Vân Túc không nhìn ra cảnh giới của hắn là gì, nhưng y biết, vị môn chủ này đã đến Đại Thừa hậu kỳ đại viên mãn.

Lại nhìn sang bên phải hắn, là Chấp Pháp trưởng lão tu vi Xuất Khiếu hậu kỳ, Viêm Hỏa tôn giả, người này tuy tu vi cao thâm, dung mạo lại trẻ trung tới cực điểm, tựa như mới chỉ hai mươi tuổi, một khuôn mặt có phần trẻ con lại mang theo vẻ mặt nghiêm túc, toàn thân nhìn vô cùng cương trực công chính. Mà ngồi bên trái hắn là Luyện Đan trưởng lão tu vi cũng là Xuất Khiếu hậu kỳ, Đan Vân tôn giả, vẻ mặt biếng nhác, ánh mắt mông lung, tựa như lúc nào cũng có bộ dáng vừa mới tỉnh ngủ, khóe miệng gợi lên một độ cong, dường như đang cười nhạo ai đó; đứng sau lưng hắn là một người tuy dung mạo không sánh được với vẻ anh tuấn của Vân Túc, nhưng vẫn tuấn mỹ tới nỗi có thể kích thích xuân tâm của thiếu nữ, chỉ là ánh mắt nhìn Vân Túc không thân thiện chút nào, thậm chí còn có thể gọi là oán độc, cứ như muốn ăn sống nuốt tươi y, người này chính là đại đệ tử của Đan Vân tôn giả – Bạch Toàn Ảnh.

Hai bên đại điện còn có thưa thớt hơn mười tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đang ngồi, đều là các vị trưởng lão quản

lý các môn phái, bộ dáng có trẻ tuổi anh tuấn, cũng có tuổi già sức yếu, nhưng đều mang theo tiên khí lượn lờ, tư thái lại không hề giống nhau. Dường như có dáng vẻ của một hội thẩm tam đường.

"Kiến quá môn chủ và chư vị trưởng lão." Vân Túc chắp tay hành lễ với môn chủ và các vị trưởng lão xong liền đứng giữa điện, chờ câu hỏi họ đặt ra, thần thái vẫn lạnh lùng như trước.

Trong điện, môn chủ và các trưởng lão đều gật gật đầu, đừng vì thấy mấy người đó có diện mạo trẻ trung mà lầm, thực ra người ít tuổi nhất đã mấy trăm gần nghìn tuổi, tu sĩ tu luyện tới Xuất Khiếu kỳ, tuổi thọ bình thường là một ngàn năm trăm tuổi, Đại Thừa kỳ có thể hưởng tuổi thọ ba nghìn, Độ Kiếp kỳ càng dài hơn, tuổi thọ năm nghìn năm.

Nói chung, từng tu sĩ trong môn phái chỉ cần đạt đến Xuất Khiếu kỳ, Đại Thừa kỳ hoặc Độ Kiếp kỳ, sẽ đều trở thành trưởng lão của môn phái, nhưng đại đa số không muốn quản sự, hoặc chọn ra ngoài ngao du, tìm kiếm cơ duyên, hoặc bế quan tu luyện, không màng thế sự, ít thì từ bốn đến năm trăm năm, nhiều hơn thì một nghìn năm. Chỉ có số ít tu sĩ giai cao tương đối có trách nhiệm, mới có thể gánh trọng trách, chỉ bảo hậu bối, hoặc duy trì trật tự môn phái.

Mà Tán Tiên càng không cần nói thêm, không chỉ có bó lớn tài nguyên có thể tận hưởng, muốn đi đâu là đi chỗ đó, chỉ cần môn phái có nguy nan thì có thể tùy lúc động thân giúp sức.

Vân Túc đã bắt đầu tu luyện từ năm mười lăm tuổi, hai mươi tuổi Trúc Cơ, ba mươi tuổi Kim Đan, sau năm năm, giờ cũng đã trở thành tu sĩ Kim Đan trung kỳ, chắc chắn rằng không quá mười năm nữa, Vân Túc sẽ trở thành tu sĩ Nguyên Anh kỳ trẻ tuổi nhất từ trước đến nay của Kiếm Tiên môn, chỉ là…

Môn chủ tra ra tu vi Kim Đan trung kỳ của Vân Túc, hài lòng gật đầu, sau đó lại nghĩ tới chuyện gì đó, ánh mắt tràn ngập vẻ tiếc nuối, nếu quả thật là như thế… Môn chủ chặt đứt ý muốn tiếp tục suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói với y, "Vân Túc, ngươi có biết có người trong bổn môn nói với bản môn chủ rằng ngươi là do Cổ Nguyệt chân quân và ma tu sinh ra không."

"Hồi môn chủ, đệ tử không biết." Trên mặt Vân Túc tuy rằng trấn định, tự nhiên nhưng thật ra trong lòng khi nghe được lời của môn chủ, đã vô thức cảm thấy kinh hãi.

Đại lục Huyền Thiên, từ xưa đến nay, dù là chính ma tu hay là tà ma tu, chỉ cần là ma tu thì đều không đội trời chung với tiên tu, cho dù hai bên chưa tới mức đuổi tận giết tuyệt nhau, nhưng chỉ cần gặp nhau bên ngoài, nhất định phải đấu đến ngươi chết ta sống. Nếu y quả thật là con của ma tu, chắc chắn sẽ bị trục xuất ra khỏi sơn môn, tiên đồ vô vọng; đến lúc đó, ngay cả không bị yêu thú bên ngoài ăn thịt, thì mấy chục năm sau vẫn sẽ biến thành một nắm đất vàng.

"Toàn Ảnh, ngươi lặp lại những lời ngươi đã nói một lần nữa, nói cho Vân Túc nghe." Môn chủ sai Bạch Toàn Ảnh đang đứng đằng sau Đan Vân chân nhân.

"Vâng, môn chủ." Bạch Toàn Ảnh đứng sau Đan Vân tôn giả nhấc chân đi tới giữa điện, đứng bên phải Vân Túc, vẻ mặt tự nhiên, cử chỉ thong dong, hành lễ xong với môn chủ liền đối mặt với môn chủ, nói lại một lượt những điều bí mật nhất.

Hóa ra, một năm trước, có một đệ tử ngoại môn, trong lúc vô tình tìm đến Bạch Toàn Ảnh, tự xưng mình là Mộ Thanh, để lộ ra chuyện gã vào ba mươi lăm năm trước khi còn ở nhân gian, trong lúc vô tình đến một khu rừng gần nhà du ngoạn lại nghe được một nam một nữ khắc khẩu không ngớt, vô cùng hiếu kỳ trốn ra sau cây nghe lén.

Trong lúc khắc khẩu, nữ tử vô tình để lộ ra chuyện nam tử kia chính là một tên ma tu, oán hận ma tu lừa gạt nàng, hai người cứ vậy chấm dứt quan hệ, cứ vậy mà chia tay. Mộ Thanh trộm nhìn thoáng qua nữ tử kia, nhớ kỹ bộ dáng của nữ tử kia. Người này chính là Cổ Nguyệt chân quân, Vân Thương.

Sau này của Mộ Thanh có cơ duyên tu tiên, tới Kiếm Tiên môn rồi mới phát hiện Cổ Nguyệt chân quân giống nữ tử năm đó y hệt, hơn nữa Cổ Nguyệt chân quân khi đó cũng vừa lúc đi xa môn một chuyến.

Nhưng Mộ Thanh lại biết được Cổ Nguyệt chân quân có một đứa con, tên là Vân Túc, Cổ Nguyệt chân quân hoài thai vừa vặn đúng khi đó.

Sau đó, thông qua vài cách thức, tìm đến được Bạch Toàn Ảnh, cũng để lộ ra chuyện này.

"Chỉ nói miệng không thể chứng minh được, ngươi không phải là đang bịa đặt sinh sự chứ?"

Bạch Toàn Ảnh nói sinh động như thật, hợp lý có thừa, làm cho mọi người sinh ra hoài nghi với thân thế của Vân Túc. Vân Túc tuy không tìm ra được lỗ hổng nào, nhưng cũng không dám tin rằng mẫu thân năm đó có thực sự có liên quan gì tới ma tu hay không, vì thế đương nhiên là phản bác lại lời của Bạch Toàn Ảnh.

"Quả thật là nói miệng không thể chứng giám được, cho nên đệ tử cả gan mượn Chân Chân Thánh Thủy của môn chủ dùng một chút, chân tướng thế nào, chỉ cần nhìn là sẽ biết ngay."

(Chân: thực/ thật)

Bạch Toàn Ảnh thản nhiên liếc mắt nhìn Vân Túc, ánh mắt ngập tràn sung sướng khi thấy người gặp họa chợt lóe lên, tựa như đang ước gì y gặp xui xẻo lớn thì thật là tốt. Trên thực tế, quả thật là như vậy, nghĩ đến chuyện sau khi Vân Túc bị phế bỏ tu vi, đuổi ra khỏi Kiếm Tiên môn, ánh mắt của Quý Nguyệt Hà sẽ không còn dán lên thân ảnh Vân Túc nữa, không lâu sau đó có thể ôm được mỹ nhân về, hắn liền xuân phong đắc ý.

"Vân Túc, ngươi nghĩ sao?" Môn chủ nghe Bạch Toàn Ảnh nói, không trả lời ngay lập tức, mà ngược lại hỏi ý kiến của Vân Túc, đồng ý chắc chắn không tránh khỏi chút phiền toái, nhưng nếu Vân Túc không đồng ý, đương nhiên dù không muốn làm, vẫn sẽ áp dụng hành động cưỡng chế với Vân Túc.

Chân Chân Thánh thủy thật đúng là linh thủy khó có được, nó có một công năng đặc dị, giống như tên của nó, có thể làm cho tất cả mọi vật trở về trạng thái sẵn có. Bất cứ thứ gì, không quan tâm đến việc che giấu kỹ thế nào, chỉ cần bị dính một chút Chân Chân Thánh thủy, thì cũng sẽ trở về bộ dáng thật sự của nó. Kiểm nghiệm xem một người có huyết mạch gì, dùng một chút Chân Chân Thánh Thủy không thể tốt hơn.

Vân Túc cũng từng nghe nói qua về tác dụng của thứ này, có điều cũng chưa từng nhìn thấy, môn chủ yêu cầu đương nhiên y không tiện cự tuyệt, vì thế hồi đáp, "Đệ tử nguyện ý thử một lần."

"Tốt!"

4. Chương 4: Xử Phạt Vân Túc

Vì thế, môn chủ giơ tay ra giữa không trung, trên bàn tay vốn không có gì lại xuất hiện một bình ngọc màu trắng hoa văn màu lam, thân bình trơn nhẵn, tỏa ra từng luồng sáng, lại có một cái bát bạch ngọc tự xoay tròn trên không. Ngay sau đó, bình ngọc như có thần thức, tự đổ một dòng chất lỏng vào bát trên không trung, chất lỏng trong veo, thấy được cả đáy bát, trên mặt nước còn tụ sương trắng, sương trắng này chính là do linh khí của chất lỏng hóa thành. Môn chủ lại giơ tay ra làm một động tác, bình ngọc liền biến mất, bát bạch ngọc cũng đã đầy một nửa, xoay tròn trên không trung.

Môn chủ vung nhẹ tay, thấy bát ngọc đã bay tới trước mặt Vân Túc, liền nói, "Nhỏ một giọt tinh huyết vào trong là được."

Vân Túc bức một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay vào Thánh thủy, rồi đứng thẳng bất động, chỉ là ánh mắt vẫn dán chặt vào giọt máu trong bát ngọc kia.

Chỉ thấy giọt máu trong bát chậm rãi tản ra, nháy mắt, Thánh thủy bị hoàn toàn nhuộm thành màu đỏ như máu, sau đó lại tiếp tục chậm rãi, nước máu biến thành nửa đen, nửa đỏ, đỏ đen giao nhau; càng thần kỳ ở chỗ, trên mặt nước của Thánh thủy còn có một cụm khói đen phiêu đãng, lờ mờ, có chút quỷ dị.

Đại điện tương đối trống trải, tuy rằng chỗ ngồi của các trưởng lão hơi xa, nhưng các giác quan đều tốt, tai thính mắt tinh, đương nhiên có thể thấy rõ bát Bạch Ngọc ở giữa điện xảy ra biến hóa thế nào. Nhìn thấy biến hóa này, các tu sĩ ở đây, thần sắc tất cả đều thay đổi; có khinh thường, phẫn nộ, đồng tình, tiếc nuối, cũng có người không chút quan tâm, nhìn như không thấy, thần sắc mỗi người không giống nhau.

Mà vẻ mặt Vân Túc cuối cùng cũng thay đổi, đồng tử y co rút nhanh chóng, khí thế toàn thân càng lạnh thêm, y chưa bao giờ có thể ngờ tới chuyện mình lại có thể là con của ma tu. Y không phải là bất mãn hay có cừu hận gì với ma tu, mà là cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao mẫu thân mình chẳng hề quan tâm tới mình, hóa ra là mình lại có thân phận như vậy, khó trách từ lúc nhỏ đã bị nàng ném cho nô bộc nuôi lớn.

Muốn nói rằng Vân Túc vốn chính là ma tu, người khác có thể kết luận ngay từ khí tức của y, nhưng tuy rằng y là con của ma tu, nhưng mẫu thân y lại không phải là ma tu, y từ nhỏ đã tu công pháp tiên gia, lại thêm Cổ Nguyệt chân quân từ trước tới nay không cho phép y xuất hiện trước mặt mọi người quá nhiều, hơn nữa còn dùng một công pháp đặc thù để che giấu. Mọi người chỉ biết Cổ Nguyệt chân nhân có một nhi tử độc nhất, cũng không có ý định cố tình thăm dò. Trải qua nhiều năm tu luyện, khí tức trên người y đã hoàn toàn là khí tức tiên tu, chỉ có cách thử máu này mới có thể tra ra được.

Mọi người nhìn nhau, Bạch Toàn Ảnh rốt cục cũng yên lòng, nhẹ nhõm thở ra. Môn chủ nhìn biến hóa

trong bát Thánh thủy, trong lòng ngũ vị tạp trần, lặng lẽ suy xét cách giải quyết thích hợp, hắn nhìn thấy thần thái không đồng nhất của các vị trưởng lão, liền hỏi, "Các vị trưởng lão cảm thấy chuyện này nên xử lý thế nào mới công chính?"

"Khởi bẩm môn chủ, thuộc hạ cho rằng Vân Túc là thủ tịch nội môn, tư chất bất phàm, huống hồ y tuy rằng có quan hệ huyết thống với ma tu, nhưng lại không hề thân cận với ma tu, không nên vì huyết mạch của y mà ấn theo môn quy trục xuất y khỏi Kiếm Tiên môn, chỉ cần nghiêm trị là được rồi." Vị trưởng lão ngồi bên trái với diện mạo hàm hậu, trẻ trung, mái tóc trắng trầm giọng lên tiếng.

Đan Vân tôn giả liếc hắn một cái, biếng nhác nói, "Thanh Phong tôn giả nói thật thoải mái, là con của ma tu, nên hủy thân xác, để hồn phi phách tán, sớm ngày luân hồi, đợi kiếp sau đầu thai vào một gia đình phàm nhân, ăn rồi chờ chết, chớ nói đến chuyện đại khí lẫm liệt nữa. Chẳng lẽ ngươi không biết thù hận mấy vạn năm qua giữa ma tu và tiên tu hay sao? Nếu có một ngày vị phụ thân ma tu của y tìm tới môn, ngươi có thể đảm bảo Vân Túc nguyện phản lại phụ thân, chém Nguyên Thần của phụ thân không? Cho dù phụ thân y không tìm tới, ngươi có dám chắc rằng y sẽ không phản bội tông môn, cấu kết với ma tu?"

Thanh Phong tôn giả bị nói tới á khẩu không trả lời được, giật mình, liền trầm mặc không nói gì nữa, các trưởng lão cảm thấy không thể tha cho một mầm mống tai họa như vậy nên cũng không nói lời nào, mười mấy ánh mắt đều nhất tề bắn về phía môn chủ ngồi ở vị trí cao nhất kia, chờ hắn phán quyết.

Vân Túc vẫn là vẻ mặt lạnh lùng kia, có điều sau khi Đan Vân tôn giả nói xong những lời này, Vân Túc dùng dư quang liếc xéo hắn và Bạch Toàn Ảnh phía sau lưng hắn.

Môn chủ cũng không ngờ rằng Đan Vân tôn giả lại khí thế bức nhân như thế, có điều hắn cũng không lộ ra vẻ mặt khác, trên mặt không chút tình cảm nói với mọi người trong điện, "Bản môn chủ đã có quyết định, các vị cùng ta tới tràng tu luyện."

Nói xong liền chụp lấy Vân Túc bay ra ngoài điện, tiên tư nhẹ bẫng, uy áp lại không hề bình thường, Vân Túc không thể phản kháng lại, nhíu mày, y chỉ cảm thấy mình như một con gà con bị người khác nắm trong tay.

Cung Tiểu Trúc định tới Nhiệm vụ đường lĩnh một nhiệm vụ rồi rời khỏi tông môn, quy định của Kiếm Tiên môn rất nghiêm khắc, bình thường trừ lúc làm nhiệm vụ mới có thể rời khỏi sơn môn, nếu ra khỏi môn làm chuyện khác phải có lý do cụ thể, phải báo cáo. Cung Tiểu Trúc quyết định đi lĩnh nhiệm vụ sẽ không gây quá nhiều sự chú ý, làm cho người khác hoài nghi, bằng không bị người khác phát hiện ra hắn có ý định rời khỏi tông môn nhất định sẽ phải chết.

Đương nhiên, người bình thường sẽ không nghĩ tới chuyện rời khỏi môn phái, bởi vì, nếu vậy, chẳng khác nào mất đi sự che chở và tài nguyên tu luyện, trở thành tán tu. Hơn nữa, người muốn gia nhập một môn phái khác cũng không thể, mỗi môn phái lúc thu đệ tử đều cần kiểm tra nghiêm khắc một hồi, phòng ngừa việc môn phái khác có người đục nước béo cò, cài gian tế vào, hoặc tà ma tu mưu đồ gây rối; cho dù có muốn giấu giếm thân phận, làm sao có thể giấu được các vị cấp đại năng tọa trấn môn phái?

Cung Tiểu Trúc khí thế bừng bừng bước vào Nhiệm vụ đường, đi tới bên một cái màn hình, hắn nhìn nhiệm vụ chi chít trên màn hình. Cung Tiểu Trúc bắt đầu xem từ nhiệm vụ thấp nhất lên, với tu vi Luyện

Khí tầng một của hắn, chỉ cần chọn một nhiệm vụ hơi cao một chút cũng đã đủ làm cho hắn chết đến tám, mười lần rồi. Bởi vì lần này không thật sự đi làm nhiệm vụ, hắn chỉ nhìn có hai, ba giây, liền tùy tiện chọn một nhiệm vụ, tiếp đến đi đến trước bàn đăng ký, mỉm cười, ôn hòa mà lễ phép nói với quản sự tu vi Trúc Cơ sơ kỳ, "Tiền bối, quấy rầy một chút, ta muốn nhận nhiệm vụ này."

Nhiệm vụ đường là nơi đệ tử nhận các nhiệm vụ, dù là đệ tử nội môn hay đệ tử ngoại môn đều nhận nhiệm vụ ở đây, lúc này Nhiệm vụ đường cũng như lúc thường ngày, người vô cùng đông, có điều mọi người đều im lặng chọn nhiệm vụ, không định lãng phí thời gian làm những chuyện dư thừa khác. Bên cạnh đó là một loạt các quản sự Trúc Cơ kỳ đang ngồi, đệ tử sau khi chọn xong nhiệm vụ, sẽ phải đăng ký ở chỗ họ xong mới được đi.

Cung Tiểu Trúc cho rằng hôm nay hắn có thể lặng lẽ nhận xong nhiệm vụ rồi đi, nhưng hiển nhiên, chuyện phiền toái lại kéo tới lần nữa, thật đúng là thể chất thích chọc phải phiền toái.

"Ồ! Đây không phải là họ Cung phế vật kia sao? Lại làm nhiệm vụ à? Chậc chậc chậc! Ngươi cái đồ Luyện Khí tầng một phế vật này, mỗi lần làm nhiệm vụ còn có thể sống trở về, thật là làm người ta phải giật mình!" Lý Nham chặn đường Cung Tiểu Trúc, tỏ vẻ vô cùng giật mình khi thấy hắn xuất hiện ở đây, vừa nói, vừa lắc đầu. Còn cầm cây quạt vẽ hình sơn thủy mà phe phẩy, đừng nói, phối với cái diện mạo kia của gã, thật đúng là một văn nhân nhã sĩ, phong lưu phóng khoáng.

Cung Tiểu Trúc xoay người muốn ra khỏi Nhiệm vụ đường, trước mặt liền có bốn tu sĩ trẻ tuổi anh tuấn, cầm đầu là một Luyện Khí tầng bảy, người này chính là nhi tử của quản sự thường xuyên bắt nạt Cung Tiểu Trúc, tên là Lý Nham, phụ thân Lý Nham là Lý Nghị, là một trong số các quản sự làm công việc thu mua, còn ba người còn lại đều là Luyện Khí tầng năm.

Từ bốn năm trước khi Cung Tiểu Trúc mới tới Kiếm Tiên môn, người này vẫn như một âm hồn không tiêu quấn chặt lấy hắn, bắt nạt hắn, bình thường khi Cung Tiểu Trúc có nhiều tài nguyên, dù là môn phái phát cho, hay là làm nhiệm vụ kiếm được, đại đa số đều vào hầu bao của người này, Cung Tiểu Trúc nghĩ mọi cách mới có thể giữ lại chút tài nguyên ít ỏi tới đáng thương. Cung Tiểu Trúc mấy năm nay đã chết lặng, may mắn thời vận biến chuyển, nếu không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, dù có thế nào hắn cũng sẽ không quay trở lại Kiếm Tiên môn nữa, nghĩ đến đây, Cung Tiểu Trúc mới dần yên tâm lại.

"Lý sư huynh." Cung Tiểu Trúc lễ phép gọi một tiếng, rũ mắt, che giấu quang mang phẫn hận trong mắt.

Hắn không thể hiểu nổi, Lý Nham rõ ràng có tu vi cao như vậy, vì sao lại cứ phải bám dính lấy mình, phụ thân Lý Nham là quản sự Trúc Cơ kỳ, có thể ra ngoài mua những thứ đồ mới lạ, cần pháp khí hay đan dược gì, chỉ cần nói một tiếng là có. Thật lòng không thể hiểu nổi một đệ tử Luyện Khí tầng một như hắn có gì đáng để Lý Nham đặt vào mắt?

Có điều, hắn có thể rời khỏi đây ngay lập tức rồi, chỉ cần tạm thời nhịn nốt lần này, về sau không phải gặp gã nữa, nếu gặp phải gã, hắn cam đoan Lý Nham cho dù có bất tử cũng sẽ phải lột da gã! Cung Tiểu Trúc oán hận nghĩ.

"Ờ, coi như tiểu tử ngươi còn biết điều, nhớ lúc trở về phải hiếu kính sư huynh của ngươi đấy biết chưa." Lý Nham khen ngợi gật đầu, rất vừa lòng với biểu hiện của Cung Tiểu Trúc, sau đó hất mặt ý bảo ba người

sau lưng tiếp tục đi vào Nhiệm vụ đường.

"Vâng, Lý sư huynh, chờ ta trở lại rồi nhất định sẽ đưa thứ tốt cho ngươi, sư huynh ngươi đi thong thả." Cung Tiểu Trúc thản nhiên nói, sau đó chuẩn bị rời khỏi, cuối cùng cũng không cần phải ứng phó với tên lưu manh kia nữa rồi, tuy rằng gã ta lớn lên đích thực là nhân khuông cẩu dạng, nhưng lại làm cho người ta không nhịn được mà muốn cho gã ăn đòn.

Cung Tiểu Trúc vừa định bước ra khỏi cửa, một tiếng chuông liền vang động khắp cả môn phái, trong nháy mắt, dù là quản sự hay là đệ tử đang chọn nhiệm vụ, hay đệ tử ở nơi khác đều chạy tới hoặc bay tới chân ngọn núi cao nhất, lớn nhất kia, Cung Tiểu Trúc cũng chạy theo hướng đó.

Đây là tín hiệu các đệ tử Kiếm Tiên môn tập hợp, môn phái có đại sự quan trọng có tính quyết định, tiếng chuông này phát ra từ một bảo khí của môn chủ. Một tiếng chuông là tín hiệu tập hợp; hai tiếng chuông là tín hiệu có người tấn công sơn môn, các đệ tử chuẩn bị đối đầu với kẻ địch; ba tiếng chuông là tín hiệu môn phái bị dồn vào thế nguy, chuẩn bị rút lui.

Cung Tiểu Trúc vừa chạy, trái tim vừa đập mạnh thình thịch, đây chính là lần đầu tiên hắn nghe thấy tiếng chuông kể khi tới thế giới này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thì một lát sau môn chủ và chư vị trưởng lão sẽ tuyên bố quyết định trục xuất Vân Túc ra khỏi Kiếm Tiên môn, sau đó hắn cũng có thể rời khỏi đây rồi.

Tất cả mọi người đều biết hôm nay tông môn có chuyện quan trọng, đều tề tụ ở sân tu luyện cực lớn dưới chân núi Thanh Tiêu, vây quanh một cái đài cao một trượng duy nhất trên sân tu luyện. Mọi người đều nhìn môn chủ và hơn mười vị trưởng lão đang đứng trên đài cao, ngoài ra còn có Vân Túc và Bạch Toàn Ảnh, nhiều người đứng trên đài cao dài rộng tới vài chục trượng, một chút cũng không có cảm giác chật chội. Nhìn thấy Vân Túc bị bắt quỳ trên đất, người ở dưới bàn tán sôi nổi, chẳng lẽ đại sư huynh của họ vi phạm môn quy gì đó, muốn mang tới nơi này để phạt? Dù có như vậy, cũng không cần phải huy động tất cả mọi người mà! Chẳng lẽ bởi đại sư huynh là đệ tử thủ tịch nội môn, nên bị phạt sẽ gióng trống khua chiêng như vậy?

Cung Tiểu Trúc chen chúc trong đám người, lo lắng nhìn Vân Túc trên đài cao, hắn biết, hôm nay là ngày đại sư huynh khủng hoảng nhất. Trước đó mẫu thân qua đời, sau lại biết được thân phận ma tu chi tử của mình, lại sắp bị phế tu vi, trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn, cho dù là bất cứ ai cũng không thể nào bình tĩnh nổi, huống chi lại là người luôn luôn kiêu ngạo lại cường đại như y? Từ một thiên chi kiêu tử có khả năng phi thăng cực lớn lại trở thành một phàm nhân không còn gì cả, mệnh cũng không dài lâu, trở thành một phế vật, sao có thể tâm bình khí hòa đối mặt với một ngày với quá nhiều bất hạnh như vậy?

Một lát sau, giọng nói của môn chủ vang lên từ trên đài cao, vang vọng tới tận chân trời: các đệ tử yên lặng, bản môn chủ có chuyện muốn tuyên bố.

Các đệ tử tu vi không đủ, nháy mắt như bị đá nặng đè, không thể động đậy nổi, đầu óc choáng váng, nhưng cũng chỉ mất một lát, cảm giác này liền biến mất. Bởi vì thời gian tương đối ngắn, thân thể mọi người đều không có vấn đề gì, không đến nỗi cảnh giới dao động hay kinh mạch tổn thương, nhiều nhất chỉ là miệng hộc máu tươi mà thôi, đối với tu sĩ mà nói, chỉ phun một ngụm máu tươi đã là ưu đãi lắm rồi.

Cung Tiểu Trúc chính là người thảm nhất, lưng bị ép xuống thành một góc chín mươi độ, phun ra một

ngụm máu lớn, hơn nữa, trước mắt một màu đen sì, không nghe thấy gì, tựa như mất đi năm giác quan, làm cho người ta không biết nên làm gì, sinh ra một cảm giác sợ hãi. Cảm giác này rất ngắn ngủi, chờ trước mắt hắn lại là một màu trắng như tuyết, cảm giác sợ hãi cũng đã biến mất, cơ thể cũng không có bất cứ cảm giác gì không thích hợp.

Môn chủ đương nhiên không thể làm cho đệ tử Luyện Khí kỳ bị thương, nên lúc hắn đề khí nói chuyện đều thu liễm khí thế toàn thân, có điều vẫn không tránh được chuyện tiết một chút linh lực ra ngoài.

5. Chương 5: Phế Linh Căn Hủy Đan Điền

Đám người vừa rồi còn đang bàn tán sôi nổi cũng không dám nói tiếp, im lặng lại kính sợ, đứng yên dưới đất nhìn khuôn mặt uy nghiêm của môn chủ, chờ hắn tuyên bố chuyện quan trọng.

"Hôm nay gọi các ngươi tới đây, là có một chuyện quan trọng muốn tuyên bố, sau khi bản môn chủ và các vị trưởng lão thẩm tra, nội môn đại đệ tử Vân Túc chính là ma tu chi tử, vậy nên bản môn chủ ấn theo môn quy trục xuất ra khỏi Kiếm Tiên môn, từ nay về sau, Vân Túc chính là khí đồ của Kiếm Tiên môn ta."

(Khí: Bỏ đi, không dùng tới nữa, không cần nữa.)

"Ngoài ra, các ngươi nghe cho rõ, nếu có ai dám lén kết giao với ma tu, nếu bị phát hiện ra, bổn môn nhất định ấn theo môn quy mà xử lý, nhẹ thì nghiêm trị không tha, nặng thì hủy tu vi, trục xuất khỏi môn phái. Nếu có đệ tử giấu giếm chuyện này cho đồng môn, xử cùng tội."

Nghe thấy những lời này của môn chủ, tất cả mọi người sợ ngây người, mặt mang theo vẻ kinh ngạc, không thể tin nổi, có điều không dám bàn tán, sợ bị khí thế Đại Thừa kỳ cường hãn kia của hắn trấn áp tới hộc máu.

Vân Túc thân là đại sư huynh, thực lực đứng đầu nội môn, người cùng thế hệ không ai có thể đối địch được, tốc độ tu luyện có thể gọi là nhanh như hỏa tiễn, cho dù Bạch Toàn Ảnh cũng có thiên linh căn hệ kim giống y nhưng thực lực cũng không theo kịp. Thế nên, nói như vậy, cho dù là đệ tử ngoại môn hay nội môn cũng đều coi Vân Túc là mục tiêu phấn đấu, gần như tất cả mọi người đều phi thường sùng kính y, vậy nên nhân khí của Vân Túc vô cùng vượng.

Nhưng muốn giành được sự tôn kính của người khác cần một thời gian rất dài, cần phải trả qua bao nhiêu khắc khổ và cố gắng không ngừng, nhưng hình tượng bị hủy diệt lại chỉ cần một nháy mắt. Ma tu là gì? Các đệ tử ai cũng biết, bởi họ là tiên tu, không đồng đạo với ma tu, thậm chí hận nhau thấu xương, mâu thuẫn ngàn vạn năm qua không thể giải trừ được, chính ma tu cũng vậy, mà tà ma tu lại càng đáng giận, ngươi không chọc vào hắn, hắn lại quay ngược lại chọc giận ngươi.

Ai cũng biết công pháp tà ma tu luyện đặc biệt quỷ dị, chỉ cần tu luyện ma pháp, toàn thân đều không ngăn được ma khí thấu trời, có điều ma tu có tu vi cao một chúts sẽ không muốn bị mọi người chỉ trích, bình thường đều biết sử dụng pháp thuật che giấu ma khí, để tránh bị tiên tu thực lực mạnh tiêu diệt.

Cung Tiểu Trúc không hề lộ ra vẻ mặt kinh ngạc như những người khác, thông qua những chi tiết trong tiểu thuyết còn nhớ được, trên cơ bản hắn nhận ra được vài người. Hắn nhìn chăm chú Vân Túc một lát, liền nhìn sang Bạch Toàn Ảnh bên cạnh. Cung Tiểu Trúc nhìn không nổi loại gia hỏa ra vẻ đạo mạo này, lớn lên nhân khuông cẩu dạng, ngầm muốn đuổi Vân Túc ra khỏi môn phái, tính tình lại nhát như chuột, thích Quý Nguyệt Hà cũng không dám nói ra mồm, thầm mến mười mấy năm, sư muội thích người khác còn ghen tị. Còn đại sư huynh của hắn lại thật là tốt, bộ dáng dễ nhìn, tính cách cũng tốt, uy vũ khí phách, khí chất cũng xuất trần, đợi về sau lăn lộn cùng đại sư huynh, trở thành tiểu đệ của y, nhất định phải sờ soạng cơ thể y, sờ đến tay phát nghiện.

Cung Tiểu Trúc oán thầm Bạch Toàn Ảnh trong lòng một lần, lại chảy nước miếng ròng ròng hâm mộ dáng người của Vân Túc.

Phong tư trác tuyệt, làn da trắng nõn, dáng người thon dài, mày kiếm dài đến tóc mai, mắt phượng mang theo ý cười, lại thâm tình, mũi tựa huyền đảm, môi tựa đồ chi, khóe miệng hơi cong lên, một thân cẩm bảo màu đen hoa văn hình mây, vô cùng anh tuấn tiêu sái, một bộ dáng công tử nhẹ nhàng thanh thoát, đây chính là những lời dùng để miêu tả Bạch Toàn Ảnh. Nhưng Cung Tiểu Trúc biết, Bạch Toàn Ảnh không hề vô hại như vẻ bề ngoài, bởi hắn chính là kẻ kiểm chứng thân thế của Vân Túc, cũng chính là kẻ đã vạch trần y.

Thực lực của Bạch Toàn Ảnh gần nhất so với Vân Túc, toàn môn coi là nhị sư huynh, gọi là Kim Nguyên chân nhân, tuy rằng thực lực cũng cường hãn, bây giờ đã là Kim Đan sơ kỳ, hắn từ mười tuổi đã bắt đầu tu chân, hai mươi lăm tuổi Trúc Cơ, bốn mươi lăm tuổi Kim Đan, bây giờ đã năm mươi lăm tuổi. Nhưng nhiều năm qua không thể nào địch lại được với Vân Túc, cho nên hắn hâm mộ ghen tị hận Vân Túc.

Bởi vì tu chân giả chỉ cần đến Trúc Cơ kỳ, tốc độ già đi sẽ chậm hơn phàm nhân tới mấy chục lần, đến Kim Đan kỳ, dung mạo của tu sĩ trên cơ bản là duy trì không biến đổi nữa. Vậy nên Bạch Toàn Ảnh giống như đại đa số tu sĩ, trên mặt vẫn trẻ tuổi như trước, nhưng nếu so tuổi với phàm nhân thì không thể nói là chưa già.

Tuy rằng tu vi của hắn chỉ có thể nằm dưới tu vi của Vân Túc, nhưng đây không phải là nguyên nhân duy nhất làm cho hắn muốn dồn Vân Túc vào chỗ chết, còn có một chuyện. Quý Nguyệt Hà là đệ tử của Đan Vân tôn giả, nàng là tiểu sư muội cùng xuất môn với Bạch Toàn Ảnh. Bởi Đan Vân tôn giả chỉ chọn hai người họ làm đệ tử, Quý Nguyệt Hà lại là nữ tử, nên Đan Vân tôn giả và Bạch Toàn Ảnh đều vô cùng yêu thương nàng.

Quý Nguyệt Hà hiện tại đang là Trúc Cơ trung kỳ, tu vi tuy không thể sánh cùng Vân Túc và Bạch Toàn Ảnh, nhưng trong toàn nội môn cũng coi như là trên mức trung bình.Từ nhiều năm trước kia đã ái mộ Vân Túc không thôi, nàng đã từng thổ lộ với Vân Túc vài lần, hy vọng có thể trở thành đạo lữ với Vân Túc, nhưng đều bị cự tuyệt. Bạch Toàn Ảnh thấy tiểu sư muội khả ái của mình theo đuổi Vân Túc, vô cùng tức giận, ăn dấm chua không ai địch nổi, tu vi của Vân Túc cao hơn hắn, thực lực cũng mạnh hơn hắn, hắn cũng có thể nhịn được, không ngờ tới ngay cả sư muội mà mình yêu thương cũng bị y câu dẫn mất, thì không thể nhẫn nhịn thêm được nữa! Vì thế hắn cố tìm thóp của Vân Túc, ước gì có thể kéo y xuống vị trí đại sư huynh, như vậy Quý Nguyệt Hà sẽ không theo đuổi Vân Túc nữa! Rốt cuộc, một năm trước Bạch Toàn Ảnh cũng có cơ hội, ngoại môn có một đệ tử Luyện Khí kỳ tên Mộ Thanh tới tìm hắn, tiết lộ một chuyện, nhưng đây là một chuyện quan trọng, không thể dễ dàng kết luận chân tướng sự thật. Vì thế, một năm này, Bạch Toàn Ảnh ngoại trừ tu luyện thì thời gian còn lại đều tự mình điều tra tìm chứng cớ, muốn đẩy Vân Túc ngã xuống thâm cốc, mãi mãi không thể ngóc đầu lên được nữa.

Hoàng thiên không phụ lòng người, Bạch Toàn Ảnh mấy ngày trước có cơ hội, Cổ Nguyệt chân quân Độ Kiếp thất bại, người chết đạo tiêu. Hắn thừa dịp người khác không để ý, lục lọi đồ của Cổ Nguyệt chân quân, thật vất vả mới tìm được một vật chứng có thể chứng minh được thân thế của Vân Túc.

Vật chứng này hắn đã giao cho môn chủ trước khi Vân Túc tới đại điện, còn nói lại lời của Mộ Thanh không chệch một chữ cho môn chủ nghe.

Sau khi nghe xong lời của môn chủ, một nữ tử mỹ mạo mặc trang phục bằng gấm thêu chìm họa tiết hoa mây chạy lên đài, đứng sau lưng Đan Vân tôn giả, hỏi Bạch Toàn Ảnh, "Sư huynh, đại sư huynh thật sự là con của ma tu sao? Các ngươi có phải là đã nhầm rồi không?"

Nữ tử này chính là Quý Nguyệt Hà, một đôi mắt hạnh tỏa sáng, mắt như thu thủy, lông mi tinh tế hơi cong, sống mũi khéo léo, đôi môi mỏng mượt mà, khuôn mặt trắng mịn nhẵn nhụi. Trên đầu cắm một cái trâm vàng tôn lên vẻ đẹp phù dung, hai cổ tay mang theo trữ vật làm bằng phỉ thúy nạm vàng, là một linh khí hạ phẩm không chỉ có thể trữ vật mà còn có hiệu quả phòng thân, một đôi hoa tai ngân châu điệp hoa ẩn hiện sau tóc, phát ra ánh sáng như có như không.

Dáng người uyển chuyển, thanh nhã thoát tục, khi nói chuyện mang theo ngữ khí như hờn dỗi, giọng nói kiều diễm.

"Sư muội nếu không tin, cứ nghe môn chủ nói tiếp, ngươi đừng cầu tình cho Vân Túc, lại làm cho môn chủ nói ngươi có liên quan gì tới ma tu Vân Túc này." Bạch Toản Ảnh ôn nhu nói với nàng.

Nhìn một cái, trực tiếp nói Vân Túc là ma tu, muốn làm cho sư muội phản cảm với Vân Túc.

Quý Nguyệt Hà nghe lời khuyên của sư huynh mình, im lặng đứng bên cạnh, không nói một lời, trên mặt khong hề có vẻ mặt lo lắng vì người trong lòng, trong mắt chỉ hiện lên vẻ tiếc nuối.

Nếu Quý Nguyệt Hà yêu thương Vân Túc, đáng lẽ sẽ nói vài lời hay, cầu tình cho Vân Túc gì đó! Nhưng nàng không hề, ngay cả miệng cũng không há ra lấy một cái. Cung Tiểu Trúc biết, Quý Nguyệt Hà này cũng không phải là hạng người tốt lành gì. Trước đây khi nàng theo đuổi Vân Túc đã dùng mọi thủ đoạn, nếu không phải ánh mắt Vân Túc sắc bén, đã sớm đổ nàng. Vì thế, Cung Tiểu Trúc lại oán thầm Quý Nguyệt Hà trong lòng.

Quý Nguyệt Hà không chỉ sai tu sĩ hạ dâm đan động tình cho Vân Túc, mà còn mặt dày mày dạn thường xuyên ra ngoài ngao du với Vân Túc, một hồi giả vờ đau chân, một hồi giả vờ chân tê, thu hút sự chú ý của Vân Túc. Quý Nguyệt Hà bám riết Vân Túc không tha, đơn giản là bởi thực lực của y cường đại, sau khi trở thành đạo lữ, chỉ cần tìm được một bộ công pháp song tu tốt thì có thể làm cho tu vi của mình tiến triển thần tốc. Tuy rằng Bạch Toàn Ảnh cũng không tệ, nhưng có người tốt hơn ngay trước mặt, sao lại phải chọn người kém hơn?

Nhưng bây giờ, Vân Túc đã là ma tu chi tử, cho dù thực lực của y cường đại, nhưng tu vi cũng đã sắp bị phế đi rồi. Cho nên Quý Nguyệt Hà lập tức suy xét Bạch Toàn Ảnh trong lòng, tâm tư chuyển trăm nghìn lượt, nghĩ thật ra nhị sư huynh cũng không tệ chút nào, lại yêu thương nàng, làm đạo lữ của hắn cũng

không phải là không thể. Đương nhiên sẽ vứt bỏ Vân Túc như vứt đôi giày rách.

"Có lẽ các đệ tử còn chưa tin, có điều bản môn chủ có chứng cớ, mọi người xem xong sẽ rõ ràng."

Môn chủ nhìn từng ánh mắt kinh ngạc phía dưới, phất tay một cái, trong tay liền xuất hiện một khay ngọc tròn tròn, nhẵn nhụi không tì vết. Hắn dùng tay còn lại chạm một cái lên khay ngọc, rót linh lực vào trong, đột nhiên, một cột sáng xanh biếc bắn nhanh ra từ khay ngọc, một lát sau, cột sáng biến lớn phải mười mấy, hai mươi người ôm mới xuể.

Khay ngọc này là một linh khí trung phẩm, tên là khay ảo ảnh, có thể ghi lại mọi chuyện đã xảy ra theo ý nguyện của tu sĩ, chỉ cần không bị hủy hoại hay bị người xóa mất, thì mọi chuyện trong ký ức sẽ được bảo tồn mãi mãi.

Một lát sau, trong cột sáng xuất hiện rõ ràng hai người, một nam, một nữ. Nữ hiển nhiên chính là Cổ Nguyệt chân quân, nam tử có diện mạo giống Vân Túc bảy tám phần, có điều khí chất nhiều hơn một phần phóng đãng, bất kham, ánh mắt cũng bao hàm sự uy nghiêm. Không thể nghi ngờ, nam tử thanh niên này chính là phụ thân của Vân Túc.

Người tu vi cao ở đây đều biết nam tử này, người này là Thương Thăng, người gọi là Huyết Sát tôn giả, chính là một tu sĩ ma tu có thực lực cường hãn tu vi Xuất Khiếu kỳ. Làm người tương đối bừa bãi, đối xử với người khác, cho dù có là ma tu cũng đều là một bộ dáng cao cao tại thượng, không để bất cứ kẻ nào vào mắt, chẳng qua tu vi của hắn cao thâm, công pháp tu luyện cũng có uy lực khác thường, người khác mới không dám chọc vào. Đương nhiên, không ai ngờ vị tu sĩ tôn giả này cũng có ngoại lệ.

Cột sáng bên trong hiện lên hình ảnh hai người từ lúc quen biết, hiểu nhau, cho đến yêu nhau, lại đến đoạn tuyệt, Cổ Nguyệt chân quân sau khi chia tay với nam tử kia, liền chuyển tới Kiếm Tiên môn sống, lúc đó chính là đại bỉ của môn phái. Đoạn sau không còn gì nữa, nhân vật trong cột sáng cũng đã biến mất.

(Đại bỉ: có thể hiểu như cuộc tranh tài, thi đấu của môn phái)

Lúc này mọi người đều đã rõ ràng, chỉ cần nhìn thấy Cổ Nguyệt chân quân cãi nhau với nam tử kia là đã rõ ràng, hai người là bởi nam tử che giấu thân phận của mình, nên Cổ Nguyệt chân quân mới thẹn quá hóa giận, đoạn tuyệt với người kia.

Vân Túc cũng không chuyển mắt nhìn, y tuy rằng rốt cuộc cũng đã tin bản thân là con của ma tu, nhưng cũng không hề có cảm giác thù ghét gì với người phụ thân trong truyền thuyết của mình.

Thương Thăng cũng không phải là một người thích lạm sát, Vân Túc thấy Thương Thăng tuy rằng làm việc không quan tâm tới hậu quả, bừa bãi lại tiêu sái nhưng không phải là làm xằng làm bậy. Tu sĩ khác cầu cứu hắn, hắn cũng sẽ vươn tay giúp đỡ, chỉ là thù lao trả tương đối lớn; tu sĩ bị giết đều là kẻ đáng chết, muốn sát hại tính mệnh của người khác, tuy rằng thủ pháp giết người vô cùng chướng tai gai mắt; bình thường cũng khinh thường chuyện động thủ với tu sĩ tiên tu cấp thấp; đối xử với Cổ Nguyệt chân quân cũng vô cùng tốt, chăm sóc cẩn thận, tuy rằng chỉ là một nam tử thô lỗ không giỏi biểu đạt.

Vậy nên, Thương Thăng chính là loại người người khác không phạm ta, ta sẽ không phạm người khác, người khác nếu như chọc phải ta, ta sẽ trả lại người khác nhiều gấp trăm lần, nghìn lần, phi thường khốc soái cuồng bá duệ.

Cung Tiểu Trúc nhìn cột sáng trước mặt, nghĩ đến tình tiết trong tiểu thuyết.

Lúc ấy Mộ Thanh mật báo Bạch Toàn Ảnh, nhị sư huynh Bạch Toàn Ảnh của chúng ta cũng đã từng hỏi gã nghe lén thế nào, sẽ không phải là đang lừa hắn chứ?

Mộ Thanh liền giải thích rõ ràng tình huống cho Bạch Toàn Ảnh nghe, chỉ sợ hắn không tin.

Lúc ấy Mộ Thanh nhìn thấy hai người kia còn đang cãi nhau, muốn chấm dứt quan hệ, liền định lặng lẽ rời khỏi, không ngờ hai người kia, cũng chính là phụ mẫu của Vân Túc đã sớm phát hiện ra gã, chỉ là không có thời gian mà bận tâm tới gã, định sau khi giải quyết xong chuyện của mình rồi mới lại xử lý Mộ Thanh, dù sao kẻ nghe trộm chuyện của họ cũng chỉ là một phàm nhân.

Mộ Thanh một khắc kia bị hôn mê, lúc tỉnh lại thì đoạn ký ức trong đầu kia đã biến mất, chờ tới khi có được cơ duyên tới Kiếm Tiên môn lại không biết đụng phải thứ gì, cấm chế phong bế đoạn ký ức kia liền được giải trừ, vì thế gã liền nhớ ra.

Gã từ lúc trước khi đến Kiếm Tiên môn cho tới bây giờ, đã hơn năm mươi tuổi, đầu đã hai thứ tóc. Chỉ trách tư chất gã không tốt, chỉ có thể miễn cưỡng tu luyện tới Luyện Khí đại viên mãn, gã đang cần một viên Trúc Cơ đan trân quý có thể gia tăng tỉ lệ đột phá thành công, cũng đã tra ra Bạch Toàn Ảnh xưa nay không địch lại được với Vân Túc, vì thế liền muốn lợi dụng đổi tin tức này lấy một viên Trúc Cơ đan từ Bạch Toàn Ảnh. Có điều Mộ Thanh thật sự rất ngu ngốc, Cung Tiểu Trúc thầm nghĩ, một bí mật quan trọng như vậy mà cũng chỉ đổi lấy một viên Trúc Cơ đan, thật là tiện cho Bạch Toàn Ảnh, mang bí mật này tới lập công trước mặt môn chủ, chưa nói tiền đồ có thể tốt thế nào, chỉ phần thưởng bó lớn linh đan linh khí cũng là dễ như trở bàn tay.

Cung Tiểu Trúc nhớ kỹ trong lòng, chờ sau này có thực lực rồi nhất định phải báo thù cho đại sư huynh, xử lý hai người này.

Chờ cho tới khi hình ảnh biến mất, môn chủ liền cất khay ngọc vào trữ vật giới đeo trên ngón tay, sau đó gật đầu nói với trưởng lão Chấp Pháp đường, "Bắt đầu đi!"

Đệ tử từ Kim Đan kỳ trở đi nếu bị trục xuất khỏi môn phái sẽ đều bị phế bỏ tu vi, bởi công pháp mà họ luyện đều là công pháp cấp cao, hiếm có của bổn môn, tuy rằng đối với một vài đại môn phái mà nói cũng chẳng đáng gì, cùng lắm cũng chỉ có thể coi là khó gặp mà thôi. Nhưng đối với vài môn phái nhỏ hoặc ở hạng trung thì có thể coi là trân bảo, thậm chí còn trở thành thứ trân quý vô cùng. Hơn nữa nếu khí đồ không bị phế bỏ tu vi, tu vi có thể càng ngày càng cao, đến một lúc nào đó sẽ chuyển sang báo thù, gây nguy hiểm cho bổn môn.

Thế nên, môn phái như Kiếm Tiên môn không cho phép truyền bá công pháp ra ngoài, chưa phế bỏ tu vi của đệ tử sẽ không để họ rời khỏi một cách tùy tiện.

Viêm Hỏa tôn giả đi tới trước mặt Vân Túc, giơ một tay lên, vận đủ linh lực, áp vào đỉnh đầu Vân Túc, một cỗ linh lực cường hãn bá đạo xuyên thấu cơ thể Vân Túc, linh lực nhanh chóng tràn tới xung quanh linh căn, linh lực bao vây lấy kim linh căn tráng kiện kia, chốc lát linh căn đã bị đập nát.

Vân Túc vã mồ hôi như mưa, ngũ quan tuấn mỹ nhăn lại, cảm giác đau đớn như bị mài xương, khoét tim này khắc sâu, tựa như một lưỡi dao sắc cắt gọt trong cơ thể, bị áp bách tới không thể động đậy, y dù chết cũng cắn chặt răng để không phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Có điều, chuyện này vẫn chưa xong, sau khi linh căn bị đập nát rồi, cỗ linh lực kia lại tiến quân thần tốc vào đan điền, hăng hái đâm thủng đan điền, đan điền liền tách làm hai nửa, Kim Đan cũng bị vỡ thành hai miếng. Chân nguyên tồn trữ trong đan điền thoát ra khỏi cơ thể cuồn cuộn như nước sông. Nháy mắt, Vân Túc từ một tu sĩ Kim Đan kỳ trở thành một phàm phu tục tử không còn chút linh lực.

Đồng thời, một luồng ánh sáng đỏ chợt lóe lên, y cuối cùng cũng hét thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Viêm Hỏa tôn giả thu tay lại, lập tức có hai tên đệ tử Trúc Cơ kỳ từ dưới đi lên, một người xách tay, một người nắm vai Vân Túc, tha y xuống.

6. Chương 6: Cùng Nhau Rời Khỏi

Phần đông đệ tử đều nhìn không nổi, thấy một người cường đại như Vân Túc mà còn bị Chấp Pháp trưởng lão thu phục tới thảm như vậy, một đám người bụm mặt đứng đó. Môn chủ phất tay nói "Tản đi!", họ lập tức chạy trối chết như bị quỷ đuổi sau lưng, nháy mắt chim bay thú rã, phải làm gì thì đi làm việc đó! Vân Túc bị kéo đi trong nháy mắt, hệ thống của Cung Tiểu Trúc vang lên một âm thanh vang dội 'Chúc mừng kí chủ kích phát nhiệm vụ "Cứu vớt đại sư huynh, bảo vệ đại sư huynh.", nhiệm vụ phần thưởng: giá trị vận khí hai điểm, hệ thống tệ hai mươi điểm, linh thạch hạ phẩm ba viên; nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí trừ ba điểm, hệ thống tệ trừ mười lăm điểm, linh thạch hạ phẩm trừ một viên.'

Cung Tiểu Trúc "Ô" trong lòng một tiếng, lại có nhiệm vụ làm rồi, thật tốt! Dù sao bản thân cũng đang định đi tìm đại sư huynh ôm đùi, không ngờ lại trùng khớp với nhiệm vụ. Có điều vì cái lông gì mà trừng phạt trừ còn nhiều hơn phần thưởng vậy? Hắn thật sự không nghĩ ra!

Cung Tiểu Trúc bỏ qua nghi vấn kia, vui vẻ hăng hái chạy tới sơn môn, ra khỏi đại trận bảo vệ, nhìn trái nhìn phải, vẫn không phát hiện ra đại sư huynh bị ném đi đâu. Chẳng lẽ Vân Túc tự mình rời đi rồi?

Cung Tiểu Trúc dựa vào trí thông minh siêu phàm của mình cuối cùng cũng tìm thấy đại sư huynhh thân ái của hắn.

Hắn kéo Vân Túc bị ném tới bên đường nằm trong bụi cỏ cao tới tận eo ra, trong lòng nghĩ đại sư huynh của ta thật đáng thương, ai! Tại sao mệnh ngươi lại khổ như vậy chứ? Thế mà lại bị người trực tiếp ném vào bụi cỏ. Vân Túc lúc này đã đau đến hôn mê hoàn toàn, vừa rồi lúc y bị hai đệ tử Trúc Cơ kỳ kéo đi ném vào bụi cỏ, liền hôn mê hoàn toàn.

Ở một khu rừng gần Kiếm Tiên môn không xa, có một tiểu tu sĩ tuấn tú Luyện Khí tầng một cõng trên lưng một nam tử thanh niên cao gầy, sắc mặt tái nhợt như giấy, chạy vội vào sâu trong rừng. Thanh niên gầy yếu tạm đặt thanh niên cao lớn trên lưng xuống, lau mồ hôi trên trán, sau đó tiếp tục chạy.

Trong khu rừng rậm tạp, nơi nơi đều là những tia sáng rọi xuống, cây che thành bóng, trăm cỏ tốt tươi, bóng râm xen nhau tạo thành từng khoảng trên mặt đất; từng cơn gió nhẹ thổi qua, lá cây rung nhẹ lao xao, thi thoảng còn có vài chiếc lá vàng rụng xuống; đôi lúc có vài tiếng chim hót, hoặc có vài chú thỏ hoang không có tí lực công kích nào chạy qua, làm cho nơi này nhiều thêm vài phần sinh động.

Cung Tiểu Trúc thật sự không muốn chạy, nhưng hắn biết, nếu mình không chạy sẽ không xong.

Kiếp trước hắn đọc trong tiểu thuyết sau khi Vân Túc bị đuổi ra khỏi Kiếm Tiên môn, đúng lúc có một tà ma tu Kim Đan kỳ đi ngang qua sơn môn, sau đó liền nhặt Vân Túc về, định dùng để chế tạo làm khôi lỗi, có điều sau này gã ra ngoài rồi không trở về nữa, Vân Túc cuối cùng cũng có cơ hội chạy trốn.

(khôi lỗi: rối)

Đương nhiên, lần đó Vân Túc bị hành hạ rất thảm, cho nên nhân cách của y cũng có phần bị vặn vẹo đi một chút.

Cung Tiểu Trúc không biết hắn có thể thay đổi cốt truyện không, mang Vân Túc đi, không cho tà ma tu kia tàn hại y nữa, vậy nên hắn liền cõng y chạy vào sâu trong rừng. Có điều, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là hắn muốn tới một sơn động, trong sơn động kia để một vài thứ đồ quan trọng, tất cả đều là thứ mà Cung Tiểu Trúc chuẩn bị cho ngày hôm nay.

Một lát sau, Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng dừng lại, hắn đứng dưới chân một ngọn núi, sau đó thả Vân Túc từ trên lưng xuống, nhẹ nhàng đặt nằm xuống đất. Cung Tiểu Trúc vén dây leo dưới chân núi ra, đi vào trong. Một lát sau, lại cõng Vân Túc vào bên trong.

Vào sơn động rồi, Cung Tiểu Trúc đặt Vân Túc nằm trên cỏ khô trải trên mặt đất, sau đó vào sâu trong, đào đào một kẽ hở, lấy một cái túi trữ vật ra. Cung Tiểu Trúc ôm túi trữ vật này, đổ hết đồ trong túi ra, nhìn một đống lớn linh thảo, đan dược và linh thạch, hắn cầm một cái bình, đổ một viên Dưỡng Khí đan ra đút vào miệng Vân Túc.

Dưỡng Khí đan không có tác dụng gì mấy với tu sĩ, chẳng qua là có thể bổ sung một chút cho người bị tổn thương nguyên khí, nhưng đối với phàm nhân lại có thể coi là một thứ đồ đại bổ, Vân Túc đã trở thành phàm nhân rồi, nhưng thân thể vẫn tương đối tốt, Dưỡng Khí đan có thể khôi phục chút nguyên khí cho y.

Sau đó liền khoanh chân ngồi xuống, nhìn tài nguyên, hắn cười hoa si, nhìn thấy túi trữ vật còn cao hứng hơn cả khi được nhìn thấy thiên tiên mỹ nữ.

Mấy thứ này đều là do hắn thiên tân vạn khổ mới có thể kiếm được nhiều như vậy, phải dùng thời gian bốn năm. Hắn không dám mang hết tài nguyên kiếm được khi làm nhiệm vụ về. Bởi mỗi lần đều sẽ bị Lý

Nham cướp mất, thế nên hắn liền tìm đến sơn động nhỏ này mà giấu vào, đợi đến khi rời khỏi môn phái sẽ mang hết toàn bộ đi.

Bây giờ trong tay hắn đã có một trăm viên linh thạch hạ phẩm, còn có mấy chục bình Hoàng cấp hạ phẩm Cố Nguyên đan và Bồi Nguyên đan cùng vài loại linh thảo, còn có mấy chục hộp đựng linh thảo từ một đến ba trăm năm, dùng các hộp gỗ đàn khác nhau để phân biệt, trên mặt của từng chiếc hộp lại đặt một Tỏa Linh trận, tránh cho linh khí của linh thảo bị mất đi.

Mấy thứ này chẳng là gì với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, nhưng đối với một tu sĩ Luyện Khí kỳ mà nói, vẫn là cực kỳ giàu có, tuy rằng mấy thứ này đều là đồ bình thường nhưng số lượng lại rất nhiều!

Cung Tiểu Trúc cười ngây ngô một hồi, rồi cất đồ vào ô trữ vật của hệ thống, có điều vẫn để lại một ít vào túi trữ vật, dù sao sau này, hắn còn muốn ở cùng một chỗ với Vân Túc, hắn không muốn bí mật của mình bị bại lộ quá sớm.

Làm xong tất cả, hắn lật tới trang đầu của hệ thống, nhìn giá trị vận khí biến thành 62 điểm, hệ thống tệ là 35 điểm, linh thạch hạ phẩm là 104 viên. Linh thạch hạ phẩm làm nhiệm vụ là bốn viên, đặt ở ô vuông đầu tiên trong ô trữ vật, vừa rồi Cung Tiểu Trúc lại để thêm 100 viên linh thạch hạ phẩm vào trong túi trữ vật, cho nên tất cả là 104 viên linh thạch hạ phẩm.

Cung Tiểu Trúc đưa mắt nhìn từ dưới lên, oa! Linh thảo và đan dược các thứ linh tinh cũng đều được ghi đi ra. *(Câu này là forestae giúp mị sub á:333, vỗ tay nhiệt liệt!!!)*

Hắn nhìn sắc trời bên ngoài tối dần, lại cảm thấy có chút đói, nhìn Vân Túc đang nằm trên đất vẫn còn đang hôn mê, quyết định ra khỏi động săn một phàm thú về làm bữa tối.

Phàm thú chính là thú còn chưa tu luyện thành yêu thú cấp một, không hề có lực uy hiếp gì tới một tu sĩ nhân loại Luyện Khí tầng một, có thể bắt được một cách dễ dàng, mà yêu thú cấp một trở lên đã có chút linh trí, Cung Tiểu Trúc không thu phục nổi.

Yêu thú cấp một và cấp hai tương đương với thực lực của nhân loại Luyện Khí kỳ; cấp ba và cấp bốn tương đương với Trúc Cơ kỳ; cấp năm và cấp sáu tương đương với Kim Đan kỳ; theo thứ tự từ dưới lên trên, yêu thú cứ hai cấp một lại tương đương với một đại cảnh giới của nhân loại. Đến khi yêu thú tu luyện tới cấp bảy, Thiên Đạo sẽ giáng lôi kiếp xuống, nếu có thể chống chọi qua, sẽ có thể biến thành người, đây chính là yêu tu trong truyền thuyết của giới tu chân.

Yêu thú và linh thú không khác gì nhau, chẳng qua, yêu thú là thú không bị tu sĩ nhân loại thuần hóa nuôi nhốt, linh thú thì bị tu sĩ thuần hóa giam cầm.

Hắn che cửa động thật kĩ, dùng linh thạch hạ phẩm tạo thành một trận pháp ẩn hình xong rồi mới đi.

Đợi đến khi Cung Tiểu Trúc khiêng một con lợn rừng về, bước vào động, Cung Tiểu Trúc định sẽ xem đại sư huynh đã tỉnh chưa, rồi lặng lẽ nướng thịt heo ăn.

Cung Tiểu Trúc vừa vào động liền thấy Vân Túc đang ngồi trên cỏ khô trầm mặc, y nghe thấy tiếng có người bước vào, ngẩng đầu thản nhiên nhìn Cung Tiểu Trúc, lại gục đầu xuống, toàn thân phủ một tầng khí tức ảm đạm. Cung Tiểu Trúc không biết phải nói gì, đành gọi một tiếng "Đại sư huynh", nhìn thấy cái gật đầu nhẹ tới nỗi gần như không thể nhìn thấy xong mới bắt đầu đi xử lý lợn rừng.

Tu sĩ đến Trúc Cơ kỳ mới có thể tích cốc, tu sĩ Luyện Khí kỳ mỗi ngày đều phải ăn cơm, nhưng cũng có thể dùng Tích Cốc đan để thay thế.

(Tích cốc: dự trữ lương thực, Tích Cốc đan là loại đan ăn thay thức ăn, có thể giúp không bị đói trong thời gian dài.)

Có điều Cung Tiểu Trúc không xa xỉ như vậy, Tích Cốc đan rất đắt, phải năm linh thạch hạ phẩm mới mua được một lọ, một lọ lại chỉ có mười viên. Tuy rằng hắn đã có hơn một trăm viên linh thạch hạ phẩm, nhưng hắn sẽ không lãng phí linh thạch hạ phẩm vào Tích Cốc đan này.

Đừng trách hắn keo kiệt, hắn mua không nổi.

Có điều… bây giờ hắn muốn nuôi đại sư huynh, vẫn nên hỏi xem đại sư huynh muốn ăn gì thì hơn!

"Đại sư huynh, ngươi muốn ăn Tích Cốc đan hay là muốn ăn thịt nướng?"

Cung Tiểu Trúc quay đầu, mỉm cười hỏi.

Vân Túc ngẩn người, quay đầu nhìn Cung Tiểu Trúc, hơi mím môi, nghiêm túc hỏi, "Có gì khác biệt sao?"

Vấn đề này làm khó hắn, Cung Tiểu Trúc nghĩ một chút, quyết định ăn ngay nói thật.

Vì thế hắn ngượng ngùng nói, "Nướng thịt hơi phiền chút, nhưng ăn ngon miệng; Tích Cốc đan, ăn tương đối tiện, nhưng đắt quá… ta không có!"

Vân Túc gật đầu nói, "Vậy thì ăn thịt nướng đi!" Y có thể chọn ăn Tích Cốc đan không?

Cung Tiểu Trúc trước kia ra ngoài ngao du đều tự kiếm thức ăn, kiếp trước hắn không hề biết nấu ăn, từ một trạch nam chỉ biết nấu mì biến thành một đại trù chỉ có thể nướng thịt, hơn nữa hương vị còn có thể ăn được!

Hai người ăn xong thịt nướng, Cung Tiểu Trúc thỏa mãn sờ sờ bụng, thật là no! Sau đó nói với Vân Túc, "Đại sư huynh, sau này chúng ta sẽ đi đâu?"

"Không biết." Vân Túc nhìn nhìn ngón tay mình, trữ vật giới đã không còn, khi đó mơ hồ cảm thấy bị hai

đệ tử Trúc Cơ kỳ lần sờ lấy mất, trên người không còn gì, lại không có năng lực tự bảo vệ mình, cảm giác như tự giao chính mệnh mình vào tay người khác vậy!

"Nếu không, chúng ta tới Vân Văn nhai xem một chút nhé! Đại sư huynh?" Cung Tiểu Trúc nhớ rõ trong tiểu thuyết, đại sư huynh bị một người đuổi tới bên vách núi, sau đó rơi xuống. Hiện tại Vân Văn nhai, chưa hề có một tu sĩ nào dám tới khám phá, hơn nữa chỉ nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới chuyện tới đó.

Có điều cũng bởi vậy nên đại sư huynh mới có được cơ duyên cực lớn ở đó, sau đó có thể khôi phục đan điền và linh căn, còn có được một bộ công pháp tu ma, từ đó về sau bước trên con đường tu ma.

Không tính đến chuyện ở đó có bảo vật, hắn cũng vẫn muốn đại sư huynh tới đó, chỉ khi đại sư huynh mạnh lên, an toàn của mình mới được đảm bảo.

"Về sau ngươi đừng gọi ta là đại sư huynh nữa, ta đã không còn là đệ tử Kiếm Tiên môn nữa rồi."

"Ừm! Vậy ta gọi ngươi là gì? Gọi ngươi là Vân đại ca thì sao?" Tuy rằng tuổi của Vân Túc có thể làm trưởng bối của Cung Tiểu Trúc, nhưng dù sao linh hồn trong thân thể Cung Tiểu Trúc kiếp này vẫn là một linh hồn 25 tuổi của Cung Tiểu Trúc kiếp trước.

"Ừ! Ngươi tên là gì?"

"Ta tên Cung Tiểu Trúc."

"Vì sao lại cứu ta? Không trở về Kiếm Tiên môn nữa?"

Vì sao? Đây thật sự là tư tâm của Cung Tiểu Trúc, nếu hắn chưa từng đọc tiểu thuyết, không biết chuyện sẽ xảy ra, sẽ không cứu Vân Túc, bởi chính thân hắn hắn còn chưa lo xong. Nhưng hắn biết, sau này Vân Túc sẽ không ngừng mạnh lên, mạnh tới nỗi ai cũng phải kiêng kị, nên hắn liền tới ôm đùi.

Có điều bây giờ hắn sẽ không nói cho Vân Túc biết bí mật này, nhưng cũng không định lừa gạt Vân Túc, có lẽ hắn sẽ chọn chôn giấu bí mật này mãi mãi, nhưng sâu trong lòng hắn có một giọng nói vang lên nói làm như vậy là không được.

"Đây là một bí mật, ta không muốn lừa ngươi, ta có thể nói cho ngươi sau được không? Còn nữa, ta định sau này sẽ ở cùng ngươi, ngươi sẽ không cự tuyệt ta chứ? Vân đại ca." Cung Tiểu Trúc dùng ánh mắt chân thành nhìn Vân Túc nói.

Hắn sẽ nói, nhưng không phải bây giờ, hắn và Vân Túc còn chưa thân tới mức có thể nói cho đối phương biết bí mật duy nhất của mình.

"Ừm!"

Vân Túc phân tích tình trạng của mình và Cung Tiểu Trúc, nói với Cung Tiểu Trúc, "Chúng ta ở lại đây một thời gian, học ít pháp thuật và kỹ năng chiến đấu, sau đó mới ra ngoài."

"Vân đại ca ngươi dạy ta?" Cung Tiểu Trúc vui mừng hỏi, một đôi mắt sáng lấp lánh, tựa như một chú cún vẫy đuôi khi được cho ăn.

Oa! Nếu được Vân đại ca dạy pháp thuật và kỹ năng chiến đấu, hắn nhất định sẽ khá lên không ít, Vân đại ca trước kia là tu sĩ Kim Đan kỳ, tuy rằng bây giờ chỉ là phàm nhân, nhưng kinh nghiệm chiến đấu trước kia và công kích học được, pháp thuật phòng ngự linh tinh nhiều vô cùng, hắn tin rằng năng lực chiến đấu của bản thân nhất định có thể tăng lên mấy bậc.

Trước kia ở Kiếm Tiên môn, khi nhập môn chỉ được đến Tàng Thư Các nhận một bộ tâm pháp Hoàng cấp hạ phẩm tu luyện Luyện Khí kỳ, pháp thuật công kích khác chỉ có thể dùng điểm cống hiến đổi lấy. Nhưng bởi thể chất xui xẻo của hắn, nên hắn cũng không kiếm được bao nhiêu điểm cống hiến để đổi, chỉ có thể tu luyện một bộ tâm pháp duy nhất kia trong suốt bốn năm.

"Ừ!" Mặt Vân Túc không chút cảm xúc gật đầu.

Ngày hôm sau Vân Túc bắt đầu sắp xếp lịch trình cho Cung Tiểu Trúc, buổi sáng Vân Túc dạy Cung Tiểu Trúc các loại pháp thuật công kích, buổi chiều sẽ luyện đấu với Vân Túc, buổi tối tiếp tục tu luyện tâm pháp. Tuy rằng Cung Tiểu Trúc đang ở Luyện Khí kỳ, nhưng Vân Túc kinh nghiệm phong phú, nên Vân Túc đấu với Cung Tiểu Trúc không hề tổn hại gì.

Ngày cứ vậy trôi qua, động tác phóng thích pháp thuật của Cung Tiểu Trúc ngày càng thuần thục, Vân Túc cũng khá hài lòng với sự nghiêm túc của hắn.

7. Chương 7: Đột Phá

Một tháng sau, Vân Túc đưa hắn đến một nơi gần đó tìm một con yêu thú cấp một thực lực thấp nhất, để hắn tập chiến đấu với yêu thú này.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nín thở trốn sau một cây đại thụ cao chọc trời, nhìn yêu thú cấp một cách đó không xa đang nằm phơi nắng. Yêu thú này trên đầu có một đôi sừng lớn, thân tròn vo, toàn thân đen thui, cái đuôi dài như đuôi bò ngoe nguẩy, vô cùng thỏa mãn. Chẳng lẽ yêu thú này đang quang hợp sao? Thích phơi nắng đến vậy, Cung Tiểu Trúc nghĩ.

"Vân đại ca, con yêu thú này tương đương với cảnh giới Luyện Khí tầng ba, ta đấu với nó, nó không cắn chết ta mới là lạ! Coi như xong rồi!"

Nhìn thấy yêu thú kia, hắn liền cảm thấy sợ hãi trong lòng, còn cao hơn hắn tận hai tầng! Hắn có thể đối phó hay không là một vấn đề, huống hồ cho dù có thể thu thập xong yêu thú kia, mình hắn là chỉ còn lại

nửa cái mạng mất!

"Không sao, ngươi có thể làm được!" Vân Túc kiên định nói, vỗ vỗ vai hắn.

Vân Túc sẽ không bao giờ quên ngày ấy, mẫu thân qua đời, lại bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn, y cảm thấy tất cả đều chấm hết rồi, một giây trước khi chìm vào hôn mê, y nghĩ, có lẽ cứ chết đi như vậy, không phải tỉnh lại nữa là một lựa chọn rất tốt.

Lúc y mở mắt ra, y hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, cuối cùng cũng có một người bước tới, y nhìn Cung Tiểu Trúc, trong lòng sinh ra một cảm giác mong chờ.

Trải qua một tháng sống chung này, y phát hiện Cung Tiểu Trúc thực ra là một người rất đơn giản, suy nghĩ cũng rất đơn giản, có tâm sự gì đều trực tiếp viết hết trên mặt, vẻ ngoài thanh tú thoát tục, thỉnh thoảng còn biết trêu đùa y. Bản thân là một tu sĩ Kim Đan kỳ lại bị ngã xuống trở thành một phế vật, Cung Tiểu Trúc không những không tỏ vẻ khinh thường, mà còn thường xuyên nghe theo yêu cầu của y.

Dần dần, lòng Vân Túc đã tiếp nhận Cung Tiểu Trúc, chỉ bảo cho Cung Tiểu Trúc cũng càng thêm dụng tâm.

Cung Tiểu Trúc còn đang muốn nói gì đó, trong đầu lại vang lên một giọng nữ, 'Chúc mừng kí chủ kích hoạt nhiệm vụ hệ thống "Giết chết tiểu yêu thú cấp một". Phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí 3 điểm, hệ thống tệ hai mươi điểm, linh thạch hạ phẩm 3 viên, mở khóa hệ thống quét; nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí 4 điểm, hệ thống tệ 30 điểm, linh thạch hạ phẩm 4 viên.'

Đinh! Đường não của hệ thống giống với Vân đại ca, nếu đều bảo hắn giết, vậy hắn đi giết là được. Có điều, hệ thống quét là gì? Dùng làm gì?

Vì thế, Cung Tiểu Trúc lấy phi kiếm mang từ Kiếm Tiên môn ra khỏi túi trữ vật, chậm rãi tiếp cận yêu thú kia, định đánh lén trước, tạo chút thương tổn cho nó, phần thắng sẽ nhiều hơn một chút.

Nhưng đến khi hắn còn cách yêu thú năm trượng, đầu của yêu thú liền quay sang phía hắn, hình như đã phát hiện ra hắn. Cung Tiểu Trúc nhìn yêu thú đứng dậy, từng bước một chậm rãi đi về phía hắn, một chút cũng không để hắn vào mắt.

Cung Tiểu Trúc biết nếu bây giờ còn chưa động thủ sẽ không kịp mất, vì thế hắn dùng tốc độ nhanh như chớp, rút kiếm đâm tới yêu thú, kiếm đã đâm được rồi, thế nhưng, phi kiếm ngay cả da của yêu thú cũng không đâm thủng, một vết thương nhỏ cũng không có. Cung Tiểu Trúc nhìn tình cảnh này, nhanh chóng rút kiếm ra, nhưng yêu thú sao có thể để hắn chạy thoát được?

Vì thế, yêu thú không ngừng đánh tới Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc không ngừng tránh thoát, một người một thú cứ như vậy mất một lúc. Cơ thể Cung Tiểu Trúc vô cùng nhẹ nhàng, thi triển Khinh Phong thuật, động tác mau lẹ, thỉnh thoảng vừa phát động pháp thuật bốn loại thuộc tính kim mộc thủy thổ, vừa dùng phi kiếm đâm lên người yêu thú. Yêu thú tuy rằng tương đối ngốc, không có lực công kích gì mấy,

ngay cả chiêu thức đánh nhau cũng không có lấy một chiêu; nhưng lực phòng ngự của nó rất mạnh, nhất thời trong nửa khắc, bên nào cũng không chiếm được lợi thế.

Cung Tiểu Trúc biết, da của yêu thú này có lực phòng ngự rất mạnh, pháp khí bình thường khó mà đâm thủng được, nhất định phải tìm ra nhược điểm của nó, bằng không không phải là yêu thú chết, mà hắn sẽ thân tử đạo tiêu.

(thân tử đạo tiêu: người chết, đạo mất)

Nếu không thể đâm thủng da của nó, vậy liền đâm vào mắt nó, yêu thú không thể nào có chuyện mắt mù rồi còn có thể đuổi theo hắn. Nghĩ xong, trong mắt Cung Tiểu Trúc liền lóe lên vẻ nguy hiểm, tấn công càng thêm mạnh mẽ, cố gắng đâm trúng mắt yêu thú.

Nhưng có vẻ như yêu thú đã đoán được suy nghĩ của tu sĩ nhân loại này, lúc đánh nhau với Cung Tiểu Trúc đều cố ý tránh mắt ra, nên mỗi lần Cung Tiểu Trúc đâm kiếm đều bị chệch.

Vân Túc đứng ở nơi cách đó vài chục trượng nhìn thấy tất cả, y đương nhiên sẽ không trơ mắt nhìn Cung Tiểu Trúc gặp nguy hiểm. Đừng quên rằng tu vi của y đã bị phế rồi nhưng thần thức lại không bị tổn thương chút nào, vẫn ở cảnh giới Kim Đan trung kỳ, đối phó với yêu thú Luyện Khí kỳ vô cùng dễ dàng. Vậy nên, nếu Cung Tiểu Trúc gặp nguy hiểm, y có thể dùng thần thức ngay lập tức, ngăn cản công kích của yêu thú, thậm chí là giết chết yêu thú. Chẳng qua, so với việc để Cung Tiểu Trúc an toàn tạm thời, vẫn nên để hắn tiếp tục đánh nhau với yêu thú thì hơn, gia tăng kinh nghiệm chiến đấu.

Giới Tu Chân vô cùng nguy hiểm, thường xuyên có chuyện giết người cướp của xảy ra, thực lực tăng thêm một phần, sẽ có nhiều thêm một đường sống, thẳng tới Vĩnh Sinh.

(Vĩnh Sinh: sống mãi mãi/ bất tử)

Nghĩ đến chuyện tu tiên, tu rằng thần thức vẫn mạnh như trước, nhưng bản thân lại không thể nào tu chân được nữa, chỉ sợ mấy chục năm nữa sẽ lại vào luân hồi, quên hết thảy kiếp này.

Có điều y sẽ không buông tay như vậy, trên đời có vô số tình huống ngoài tình huống xảy ra, có nguy hiểm cũng có thể có cơ ngộ. Nếu có thể trở lại giới Tu Chân đương nhiên là tốt, nhưng nếu tận đến lúc chết vẫn không thể có kỳ ngộ cũng không có gì đáng sợ.

Cung Tiểu Trúc giằng co với yêu thú một lát, đột nhiên, linh lực toàn thân thay đổi, một lát sau liền biến mất trong tầm mắt yêu thú. Yêu thú nhìn không thấy Cung Tiểu Trúc đâu, bản năng làm nó cảm thấy đây không phải là chuyện tốt lành gì, chỉ có thể tức giận đi tới đi lui, mong rằng có thể phát hiện tung tích của hắn.

Đột nhiên, khi yêu thú vừa tạm đứng lại một lát, sau lưng nó, có một bóng người màu xanh nhỏ gầy chui từ dưới đất lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai dùng phi kiếm đâm sâu vào của yêu thú, dẫn linh lực qua kiếm chạy thẳng vào trong cơ thể yêu thú, phá nát nội tạng của nó, người này chính là Cung Tiểu

Trúc.

(: chắc là bộ phận nào nhạy cảm nên bị che… mọi người tự bổ não YY nha =)

Cung Tiểu Trúc thừa lúc yêu thú không công kích liền dùng độn thổ thuật chui xuống dưới đất, để ý tới nhất cử nhất động của yêu thú, phát hiện yêu thú tạm dừng lại một chút, liền theo đó mà công kích.

Có điều, trước khi yêu thú chết còn giãy dụa hung hăng cho Cung Tiểu Trúc một kích, Cung Tiểu Trúc bị yêu thú đá văng ra xa hai trượng, ném xuống đất, lúc này yêu thú cũng nằm vật trên đất, chết không nhắm mắt, trút hơi thở cuối cùng.

"Khụ khụ…"

Cung Tiểu Trúc phun ra một búng máu, khụ khụ vài cái, đồng thời, trong đầu vang lên âm thanh của hệ thống: 'Chúc mừng kí chủ hoàn thành hệ thống nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ "Giá trị vận khí: 3 điểm, hệ thống tệ: 20 điểm, linh thạch hạ phẩm: 3 viên. Mở khóa hệ thống quét.", bây giờ sẽ bắt đầu cập nhật hệ thống, có thể dùng lại sau 24 giờ.'

Sau đó… không có sau đó, hệ thống liền tắt nguồn, Cung Tiểu Trúc gọi mấy lần trong lòng, vẫn không thấy nó phản ứng lại, Cung Tiểu Trúc mới chắc chắn là hệ thống quả thật đã cập nhật.

Nhưng, hắn không biết là hệ thống còn có thể cập nhật thế này, vì sao không hề được nhắc tới trong bản giới thiệu vắn tắt về hệ thống! Chẳng lẽ mình bị hố rồi? Gần như tất cả gia sản của hắn đều trong đó! Nếu bị hệ thống nuốt mất thì phải làm sao? Hắn tìm ai khóc? Hắn còn muốn xem giá trị vận khí và hệ thống tệ của mình mà! Thôi quên đi! Não của hệ thống và hắn cơ bản không cùng một kênh, chỉ có thể chờ cho cập nhật hoàn tất.

Một khắc kia hắn bị quăng đi kia, Vân Túc nhanh chóng chạy tới cạnh Cung Tiểu Trúc, đỡ hắn dựa vào người mình nói, "Ngươi bị thương rồi."

Cung Tiểu Trúc bị giọng nói của Vân Túc làm cho bừng tỉnh, ngưng mắng hệ thống, cảm thấy không đau lắm, hẳn là không bị thương nặng.

"Vết thương không nghiêm trọng, chúng ta xử lý yêu thú này trước đi!"

Cung Tiểu Trúc nói xong liền định đứng dậy xử lý yêu thú, lại bị Vân Túc chặn lại, Vân Túc bế hắn đặt hắn ngồi cạnh một cái cây, cho hắn tựa người vào thân cây.

"Để ta xử lý, ngươi ngồi xem là được rồi."

Toàn thân yêu thú đều là bảo vật, máu yêu thú có thể dùng để chế chu sa, lông có thể làm bút vẽ bùa,

xương và da có thể dùng luyện chế pháp bảo. Yêu thú cấp bậc càng cao, tài nguyên trên người càng quý giá, giá bán đi cũng càng cao, cấp của pháp bảo chế tác ra cũng càng cao.

Lựa lấy bộ phận hữu dụng trên người yêu thú cũng cần kỹ thuật, làm mãi rồi cũng sẽ quen, càng về sau sẽ càng thuần thục. Vân Túc trước kia là một tu sĩ Kim Đan kỳ, tốc độ xử lý yêu thú và trình độ thuần thục cũng đã đạt tới một cảnh giới cao thâm.

Chỉ một lát sau, Vân Túc đã xử lý xong xuôi, y cất tất cả tài nguyên và thịt vào túi trữ vật của Cung Tiểu Trúc, rồi đi tới chỗ Cung Tiểu Trúc, hạ thấp lưng, "Ta cõng ngươi về."

Vân Túc có chút buồn bã, nếu là trước đây, thực sự không cần cõng! Trực tiếp bế Cung Tiểu Trúc thuấn di một cái là về tới sơn động, có điều nếu y không phải là một phế vật, Cung Tiểu Trúc sao có thể vì muốn tăng thực lực mà bị thương chứ?

Cung Tiểu Trúc được Vân Túc cõng về sơn động liền bắt đầu ngồi thiền, vừa rồi lúc hắn giết yêu thú, cảm thấy chân khí trong cơ thể mình lại mạnh thêm một chút, hơn nữa hắn cảm thấy có thể lập tức đột phá thăng lên Luyện Khí kỳ tầng hai.

Lúc này cũng không quan tâm nhiều đến vậy, Cung Tiểu Trúc để Vân Túc thả mình xuống dưới xong liền khoanh chân nhắm mắt, bắt đầu chữa thương. Hai giờ sau, nội tạng trong cơ thể bị thương đã được chữa lành, sau đó cầm năm viên linh thạch hạ phẩm bày thành một trận ngũ hành tụ linh đơn sơ.

Nơi này gần với rìa khu rừng, thỉnh thoảng sẽ có yêu thú cấp một cấp hai tới gần, độ dày của linh khí tương đối thấp, nhưng hoàn toàn đủ cho Cung Tiểu Trúc đột phá Luyện Khí tầng một, càng vào sâu, cấp bậc yêu thú càng cao, linh khí cũng càng nhiều hơn.

Cái động trong khu rừng này cách Kiếm Tiên môn không xa, nhưng diện tích của nó rất lớn, Cung Tiểu Trúc chạy từ Kiếm Tiên môn tới mất tận năm giờ mới tới được đó. Thế nên nơi này rất hoang vu, tu sĩ nhân loại rất ít khi tới đây, không phải lo tới lúc đột phá bị người khác quấy rầy.

Cung Tiểu Trúc chuẩn bị xong tất cả liền lấy một lọ Bồi Nguyên đan ra, dùng hết mười viên Bồi Nguyên đan, mới bắt đầu tâm không tạp niệm mà đột phá. Thuộc tính linh căn của hắn là tứ linh căn, cảnh giới đột phá Luyện Khí kỳ sẽ tương đối khó khăn, nên phải dùng đan dược trợ giúp.

Vân Túc cũng ngồi khoanh chân bên cạnh Cung Tiểu Trúc trông chừng hắn, y không thể hấp thu linh khí để tu luyện thế nên đành nhắm mắt dưỡng thần.

Cung Tiểu Trúc dùng xong đan dược liền luyện hóa linh khí bàng bạc biến thành linh lực, lại vận chuyển tâm pháp, toàn bộ chân khí trong đan điền trào lên, cùng với linh lực được chuyển hóa từ đan dược, hóa thành một cỗ linh lực bốn màu nâu, vàng, lục, lam, du tẩu trong kinh mạch cơ thể. Một lát sau, cỗ linh lực kia đi tới một huyệt vị, lại bị nghẽn lại.

Cung Tiểu Trú điều khiển linh lực hơi lùi về sau một chút, sau đó dồn hết sức mạnh, cỗ linh lực kia liền

nhằm chỗ màng mỏng kia, màng mỏng không chịu nổi một kích, nháy mắt liền bị xé toạc.

Thoáng chốc, linh khí trong động điên cuồng dũng mãnh lao tới đỉnh đầu Cung Tiểu Trúc, sau đó chui vào trong, tất cả linh khí đều bị Cung Tiểu Trúc luyện hóa thành chân khí trong đan điền, chỉ thấy trong đan điền ban đầu chỉ có một hạt chân khí to bằng đậu xanh thoáng chốc liền biến lớn bằng đậu tương.

Cung Tiểu Trúc lại củng cố tu vi một hồi, liền mở mắt ra, lại phun ra một hơi trọc khí. Nhìn nhìn trên người, lại có một lớp bụi bẩn màu nâu dính trên người, vô cùng khó ngửi.

(Trọc khí: Khí uế trọc của cơ thể cần phải đưa ra ngoài.)

Cung Tiểu Trúc thi triển một thuật giúp làm sạch người, cơ thể liền sạch sẽ lại như lúc đầu, nhất thời cảm giác thần thanh khí sảng. Sau đó hắn nhìn sắc trời, thái dương đã sắp xuống núi, không ngờ đã lại là giờ Dậu của ngày hôm sau, thời gian đột phá vừa vặn mất 12 canh giờ.

Hắn nhìn Vân Túc vẫn đang ngồi cạnh hắn, dùng giọng nói ôn hòa của mình gọi một tiếng "Vân đại ca".

Vân Túc nhìn từ trên xuống dưới hắn một lần, sau đó hài lòng gật gật đầu nói, "Ừ, không tệ!"

Cung Tiểu Trúc được Vân Túc lần đầu khích lệ như vậy, trong lòng vô cùng cao hứng, được người khác khen cảm giác thật tốt, hắn đến thế giới này lâu như vậy rồi, đây lại là lần đầu được người khác khích lệ như vậy, hơn nữa đây lại còn là Vân đại ca mà bản thân sùng bái.

8. Chương 8: Phường Thị Nhàn Vân Các

(Phường thị: theo t hiểu thì nó là nơi tập trung các cửa hàng buôn bán)

Bởi vì Cung Tiểu Trúc đã trở thành tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng hai, thực lực cũng tiến thêm một bước, Vân Túc liền đưa hắn đi tìm yêu thú so đấu, đều là yêu thú cấp một, ban đầu là tìm yêu thú thực lực kém nhất.

Sau này khi Cung Tiểu Trúc đã có thể thuần thục xử lý yêu thú, liền tìm một yêu thú hơi mạnh hơn một chút để đấu, chờ Cung Tiểu Trúc chậm rãi làm quen, lại tìm yêu thú mạnh hơn chút nữa, nhưng đều là yêu thú cấp một, yêu thú cấp hai yếu nhất cũng tương đương với Luyện Khí tầng năm, không phải là loại yêu thú mà Cung Tiểu Trúc hiện tại có thể đối phó.

Vân Túc trong lúc hướng dẫn cho Cung Tiểu Trúc cũng thỉnh thoảng tìm vài yêu thú cấp hai tiêu diệt, tranh thủ tích lũy tài nguyên nhiều một chút, sau này có thể bán được nhiều linh thạch.

Có điều đáng tiếc là yêu thú cấp một, cấp hai còn chưa có yêu đan, yêu thú chỉ khi đến cấp năm mới có

thể tu luyện tạo ra nội đan, nhưng loại yêu thú này có thần thức Kim Đan kỳ không thể đối phó được, hơn nữa Vân Túc còn muốn bảo vệ Cung Tiểu Trúc – mới chỉ là một tu sĩ Luyện Khí tầng hai.

Lại một tháng nữa trôi qua, Cung Tiểu Trúc đã khiêu chiến đủ các loại thực lực của yêu thú cấp một, không chỉ củng cố được thực lực mà tài nguyên từ yêu thú cũng góp nhặt được thêm rất nhiều, chắc chắn khi cầm đi bán sẽ được giá tốt.

Vì thế hai người quyết định bán những thứ cần bán đi, rồi mua những vật phẩm cần thiết về.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đi năm ngày, cuối cùng cũng tới một phường thị tương đối nhỏ cách Kiếm Tiên môn vài trăm dặm chuyên phục vụ tu chân giả.

Hai người tới phường thị, nhìn thấy ở tu sĩ nơi đây đại đa số đều là Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ, một vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ hoặc Luyện Khí kỳ đang mở các sạp hàng ven đường, sạp hàng bán đủ loại linh đan và pháp bảo, có điều tất cả đều rất bình thường, chỉ thích hợp cho các tu sĩ Trúc Cơ kỳ và dưới Trúc Cơ kỳ sử dụng, ngoài ra còn có một vài phù lục *(bùa chú)*, trận bàn, hoặc linh thảo.

Trừ các sạp hàng ra, thì hai bên đường phố còn có vô số cửa hàng, mặt hàng nào cũng có, có vài cửa hàng cũng chỉ bán một hai loại vật phẩm, ở hiện đại được gọi là cửa hàng chuyên doanh. Có điều, sự khác biệt duy nhất đó là tu sĩ có thể mang theo vài pháp khí đã luyện chế, tài nguyên, linh đan đến cửa hàng đổi lấy linh thạch, hơn nữa tu sĩ còn có thể đổi vật lấy vật ở đây.

(cửa hàng chuyên doanh: là cửa hàng chuyên kinh doanh một nhóm (ngành), một mặt hàng nào đó)

Cung Tiểu Trúc quét một vòng các cửa hàng ở đây, nói với Vân Túc bên cạnh, "Vân đại ca, chúng ta tới cửa hàng nhà nào?"

"Nhà này!" Vân Túc chỉ vào một cửa hàng cách đó không xa tên là Nhàn Vân các.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc bước vào Nhàn Vân các này, trong cửa hàng có một nam tu sĩ trung niên Luyện Khí tầng chín thấy hai người họ bước vào liền vội vàng đi tới hỏi, "Vị đạo hữu và tiền bối này, xin hỏi hai người cần gì? Chỗ chúng ta có pháp bảo, trận pháp, trận bàn, linh đan, phù lục, muốn mua gì cũng có."

Tu sĩ trung niên này chỉ cần dùng một mắt đã nhìn thấu Cung Tiểu Trúc là một tu sĩ Luyện Khí kỳ tầng hai, nhưng hắn lại không nhìn thấu tu vi của Vân Túc, thế nên hắn đoán rằng Vân Túc là một tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ kỳ, thế nên thái độ mới cung kính như vậy.

Tu vi càng cao, tính tình càng cổ quái, hắn không dám tự cao tự đại, nếu thái độ không tốt, đắc tội một tu sĩ giai cao không biết tính tình thế nào, đến lúc đó không chỉ làm ảnh hưởng tới việc buôn bán, mà còn có thể bị mất cái mạng nhỏ.

Vân Túc không nói gì với tu sĩ này, từ sau khi y ra khỏi khu rừng kia liền dùng thần thức ngụy trang thành một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc đứng cạnh không nói gì, liền dùng ngữ khí ôn hòa nói với tu sĩ trung niên kia, "Chúng ta muốn bán tài nguyên trên người yêu thú cấp một, không biết giá cả tính thế nào?"

Hào quang của nhân vật chính quá mạnh, ngay cả tu vi có bị phế rồi vẫn được người khác đối đãi như tiền bối, quả nhiên đi theo nhân vật chính sẽ có thịt ăn! Mặc dù có mạo hiểm một chút nhưng rất có lợi, cho dù nhân vật chính trước đây tương đối xui xẻo nhưng sau này lại vô cùng cường đại, Cung Tiểu Trúc cao hứng nghĩ.

Cung Tiểu Trúc vừa nói, vừa gọi hệ thống quét trong lòng, sau đó bắt đầu tra xét tu sĩ trung niên.

Chỉ thấy màn hình trước mặt hắn xuất hiện mấy chữ lớn:

Tính danh: Trương Ngạn

Tu vi: Luyện Khí tầng chín

Thuộc Tính linh căn: Kim mộc hỏa

Thế lực tương ứng: Gia tộc Trương thị

Giá trị vận khí: 70 điểm

Nói đến hệ thống quét này, Cung Tiểu Trúc xem giới thiệu vắn tắt mới biết, nó không chỉ có thể quét từng bộ phận của yêu thú và tu sĩ, sau đó tìm ra nhược điểm của họ, còn có thể điều tra tên và tu vi của tu sĩ và yêu thú, còn có thế lực tương ứng, thuộc tính linh căn và giá trị vận khí. Hơn nữa, cho dù tu sĩ bị tra xét có tu vi cao thế nào cũng sẽ không phát hiện ra mình bị hệ thống quét trộm.

Liếc qua hệ thống quét, Cung Tiểu Trúc liền biết tình trạng của tu sĩ này, khó trách Vân đại ca lại đề nghị tới cửa hàng nhà này, hóa ra sau lưng lại có thế lực lớn như vậy!

Gia tộc Trương thị tuy rằng không thể sánh được với đại môn phái như Kiếm Tiên môn nhưng vẫn rất có danh tiếng ở đại lục Huyền Thiên, ngoài gia tộc Trương gia ra thì còn có gia tộc Lý thị và gia tộc Đồng thị. Ba gia tộc này đều là đại gia tộc đã tồn tại ngàn vạn năm, nắm giữ quyền lực, hình thành thế vạc ba chân ở đại lục Huyền Thiên.

Mỗi gia tộc đều có một vị lão tổ tu vi Hóa Thần kỳ, ngoài ra còn có người trong tộc tu vi Nguyên Anh kỳ. Ba gia tộc này không cho phép có một gia tộc nào có cùng thực lực với họ xuất hiện, những năm gần đây, những gia tộc muốn đuổi kịp và vượt qua ba gia tộc này đều bị họ liên hợp lại xử lý.

Mà nếu trong một gia tộc có một tu sĩ Hóa Thần kỳ mất đi mà không có một người nào khác lên thay thì cũng sẽ bị hai gia tộc còn lại xử lý. May mà nhiều năm qua, thực lực giữa ba gia tộc tương đương nhau, thế cân bằng giữa họ chưa bị phá vỡ.

Sản nghiệp của một đại gia tộc như vậy, nếu các tu sĩ tới mua bán đồ, giá cả trong cửa hàng sẽ tương đối hợp lý, không thu quá nhiều linh thạch, cũng không bán đồ không tốt.

Tu sĩ trung niên mỉm cười nói với Cung Tiểu Trúc, "Vậy còn phải xem tài nguyên yêu thú của tiểu hữu thế nào mới có thể cho một cái giá hợp lý, không biết số lượng tiểu hữu muốn bán có nhiều không, nếu nhiều, cửa hàng nhà ta còn có thể chiết khấu cho ngươi."

Cung Tiểu Trúc cầm một cái túi trữ vật trên người ra đưa cho Trương Ngạn, Trương Ngạn vừa nhìn vào trong, ái chà! Da lông và xương thú chồng chất như núi bị ném vào trong, một cái túi trữ vật rộng năm mét vuông đã bị nhét đầy ắp.

Tu sĩ trung niên nhìn kỹ một chút, sau đó kích động nói với Cung Tiểu Trúc: "Vị tiểu hữu này, xương của yêu thú cấp một ta trả cho ngươi hai viên linh thạch hạ phẩm, da lông ba viên linh thạch hạ phẩm, tổng cộng năm viên linh thạch hạ phẩm; da lông và xương của yêu thú cấp hai tổng cộng chín viên linh thạch hạ phẩm; trong này có tài nguyên của hai trăm con yêu thú cấp một và một trăm con yêu thú cấp hai, ta trả cho ngươi một nghìn chín trăm viên linh thạch hạ phẩm, ngoài ra còn cộng cho ngươi thêm một thành linh thạch hạ phẩm, tổng cộng là hai nghìn lẻ chín mươi viên linh thạch hạ phẩm, không biết tiểu hữu nghĩ thế nào?" Cung Tiểu Trúc quay qua nhìn Vân Túc, Vân Túc gật gật đầu, nói với Trương Ngạn, "Xem pháp bảo và linh đan Luyện Khí kỳ trong cửa hàng nhà ngươi đã."

(một thành = 1/10 =10%

10% của 1900 là 190 => 1900 + 190 = 2090)

"Không biết tiền bối cần loại pháp bảo và linh đan thế nào?"

Vân Túc hỏi Cung Tiểu Trúc, "Ngươi cần loại thế nào?"

Cung Tiểu Trúc nói từng vật phẩm đã muốn mua từ lâu ra, "Một pháp khí phòng ngự thượng phẩm và hai pháp khí trung phẩm công kích; Hoàng cấp cực phẩm, Bồi Nguyên đan Cố Nguyên đan và Bổ Linh đan, cùng Dưỡng Khí đan Nhân cấp trung phẩm; ngoài ra còn muốn xem vài loại phù lục và trận pháp linh tinh."

Vì thế, Trương Ngạn lấy pháp bảo và linh đan trên giá xuống để tới trước quầy, sau đó lại gọi đệ tử đằng sau mang phù lục và trận pháp tới.

Linh đan không phải chọn, Cung Tiểu Trúc mỗi loại linh đan Hoàng cấp Cực phẩm đều lấy năm lọ, Dưỡng Khí đan Nhân cấp trung phẩm là cho Vân Túc dùng, cũng cầm năm lọ, tổng cộng tốn một trăm sáu mươi viên linh thạch hạ phẩm.

Sau đó, Cung Tiểu Trúc liền xem tiếp pháp bảo, phù lục cũng như trận pháp, vừa xem vừa hỏi ý kiến Vân Túc.

Pháp khí ở đây rất nhiều, chọn cũng mất chút thời gian, Cung Tiểu Trúc thích một cái dây buộc tóc màu thủy lam, đây là một pháp khí phòng ngự thượng phẩm, trong sôs các pháp bảo phòng ngự, nó là pháp bảo phòng ngự cấp cao nhất, hơn nữa hiếm thấy ở chỗ, nó có thể cảm nhận được nguy hiểm, có thể tự động bảo vệ, giá là ba trăm viên linh thạch hạ phẩm.

Dây buộc tóc này ở giữa còn có một chỗ lõm to bằng ngón tay cái, có thể đặt linh thạch hạ phẩm vào, nếu đặt linh thạch trung phẩm và linh thạch ngoài trung phẩm, pháp khí này sẽ không bị tổn hại chút nào.

Nạm một viên linh thạch vào trong, chỉ cần không bị công kích, linh lực của linh thạch sẽ không bị tiêu hao, một viên linh thạch hạ phẩm nhiều nhất chỉ có thể phòng ngự năm lần, nhưng cũng đã rất nghịch thiên rồi, dù sao cũng không cần tốn linh lực của tu sĩ.

Theo như lời giới thiệu của Trương Ngạn, dây buộc tóc này có thể chịu được ba kích toàn lực của tu sĩ Kim Đan sơ kỳ, hơn nữa dây buộc tóc này khi đấu với tu sĩ đột phá Trúc Cơ kỳ phòng ngự cũng sẽ tăng thêm vài canh giờ, có thể tranh thủ không ít thời gian cho tu sĩ Luyện Khí kỳ.

Còn có một pháp khí công kích trung phẩm là một sáo trúc dài ước chừng một thước, tinh xảo đẹp đẽ, toàn thân tản ra khí tức thanh u, màu sắc xanh thẫm.

Sáo trúc này không chỉ có đủ lực công kích vật lý, mà còn có thể phát động công kích âm ba, sau khi rót linh lực vào rồi, sẽ nghe theo ý muốn của chủ nhân công kích kẻ địch, những người khác thì không bị ảnh hưởng gì.

(âm ba: sóng âm <theo: Bạch Hồ – thank u so much:3>)

Hơn nữa linh lực mà pháp khí này tiêu hao cũng nằm trong phạm vi mà Cung Tiểu Trúc có thể chấp nhận được. Giá cả tương đối hợp lý, là hai trăm viên linh thạch hạ phẩm. Cung Tiểu Trúc chọn một pháp khí công kích trung phẩm khác là một cây gậy sắt dài một thước, đây là một pháp khí rèn từ sắt dưới cõi U Minh, chẳng qua luyện chế không đúng lúc, mới trở thành pháp khí trung phẩm; nếu không thì đã trở thành một linh khí thượng phẩm rồi. Chẳng qua vẫn khá là đắt, giá là năm trăm viên linh thạch hạ phẩm, còn đắt hơn cả pháp khí thượng phẩm. Tu sĩ Luyện Khí kỳ tầm thường không mua nổi, Trúc Cơ kỳ sử dụng lại không thích hợp, thế nên tiện cho hai người Cung Tiểu Trúc.

Dùng pháp khí này lúc đánh nhau, chỉ cần đưa linh lực vào trong, cây gậy sắt này sẽ làm cho kẻ địch cảm giác như trên người bị đè nặng vạn cân, đương nhiên chủ nhân cầm nó sẽ không có cảm giác này.

Hai pháp khí công kích này cũng không phải chỉ có thể dài một thước, nói chung dù là pháp khí hay linh khí, thậm chí là bảo khí, tiên khí, lúc không dùng tới vô cùng tinh tế, lại tiện mang theo, nhưng lúc đối địch, pháp bảo này có thể biến hóa lớn nhỏ tùy theo mong muốn của chủ nhân.

Vân Túc nhìn phù lục bên cạnh, chọn ra phù lục Hoàng cấp cực phẩm gồm băng lôi phong… tám loại thuộc tính công kích và phòng ngự, mỗi loại đều mua ba mươi lá, tổng cộng là hai trăm bốn mươi lá, một lá tốn ba viên linh thạch hạ phẩm, giá tổng cộng là bảy trăm hai mươi viên linh thạch hạ phẩm.

Chọn xong phù lục, Vân Túc lại bắt đầu chọn trận pháp, trận pháp ở đây đều sử dụng trận kỳ, từng trận kỳ của trận pháp đều đặt trong một ngọc giản cất trong một cái hộp.

Một lát sau, y cầm lấy một cái hộp đựng ngọc giản trong số đó, chạm ngọc giản vào trán, một lúc lâu sau, trong mắt y lóe lên vẻ hài lòng. Bộ trận pháp Hoàng cấp hạ phẩm này có thể vây khốn tu sĩ dưới Kim Đan trung kỳ, vừa công kích vừa phòng ngự được, hơn nữa còn rất rẻ, chỉ cần một trăm năm mươi viên linh thạch hạ phẩm, rẻ hơn bất cứ pháp khí nào mà Cung Tiểu Trúc đã chọn. Nó gọi là Khốn Sát trận, chẳng qua khuyết điểm duy nhất là, tuy rằng linh thạch tiêu hao tương đối chậm nhưng lại cần tới năm viên linh thạch trung phẩm.

Tỉ lệ đổi linh thạch là một viên linh thạch trung phẩm tương đương một trăm viên linh thạch hạ phẩm, một linh thạch thượng phẩm tương đương một trăm viên linh thạch trung phẩm, một viên linh thạch cực phẩm tương đương một trăm viên linh thạch thượng phẩm.

Linh thạch phẩm chất càng cao, linh khí càng nồng, độ tinh thuần càng cao, hơn nữa cũng càng hiếm thấy, linh thạch cực phẩm khó thấy trong giới, chỉ có vài đại tông môn và đại gia tộc mới có, tu sĩ giai thấp bình thường hoặc tán tu chưa từng thấy qua.

Vậy mới nói, bộ Khốn Sát trận này đối với tu sĩ Luyện Khí kỳ mà nói, tiêu hao kinh người cỡ nào, mỗi lần tiêu hao tương đương với năm trăm viên linh thạch hạ phẩm. Mấu chốt là hai người họ bây giờ mua thứ này, rất có khả năng về sau toàn thân không một xu dính túi, lấy đâu ra năm viên linh thạch trung phẩm mà bày trận?

Có điều cũng chẳng có vấn đề gì, bây giờ không có không có nghĩa là về sau cũng không có, bộ trận pháp này vừa mạnh lại rất tiện, qua khỏi đây sẽ không còn cửa hàng nào bán nữa, cứ mua về, sau này tuyệt đối sẽ có cơ hội dùng.

Vân Túc đã chọn xong xuôi, nhìn sang Cung Tiểu Trúc bên cạnh, Cung Tiểu Trúc lại chọn một pháp khí phòng ngự trung phẩm, là một ngọc bài, giá là một trăm bốn mươi viên linh thạch hạ phẩm.

Cung Tiểu Trúc nhìn đồ Vân Túc chọn, trong lòng tính tính một chút, mấy thứ này cộng lại toàn bộ là hai ngàn một trăm bảy mươi viên linh thạch hạ phẩm, linh thạch hạ phẩm kiếm được khi bán tài nguyên yêu thú còn chưa đủ để trả, mà linh thạch trong hệ thống là một trăm linh bảy viên. Nghĩ đến chuyện còn phải giữ lại chút linh thạch cho bản thân tu luyện, Cung Tiểu Trúc lấy một cái hộp từ túi trữ vật ra nói với Trương Ngạn, "Phiền đạo hữu xem cho một chút, chỗ linh thảo này giá trị bao nhiêu?"

"Được, tiểu hữu chờ chút."

Thế là Trương Ngạn cầm lấy cái hộp này, vừa mở ra liền thấy tất cả linh thảo đều là cỏ Hàm Tỉ, là linh dược chủ yếu để luyện chế Bồi Nguyên đan, tuy rằng chỉ mới từ một trăm đến ba trăm tuổi không hơn

nhưng số lượng khá nhiều. Hắn đếm một chút, tổng cộng có một trăm linh năm cây Hàm Tỉ, hơn nữa linh khí còn chưa bị tổn hại chút nào.

"Thế này đi! Một trăm tuổi ta trả cho ngươi mỗi cây ba viên linh thạch hạ phẩm, hai trăm tuổi mỗi cây năm viên linh thạch hạ phẩm, ba trăm tuổi mỗi cây tám viên linh thạch hạ phẩm, tổng cộng là năm trăm sáu mươi lăm viên linh thạch hạ phẩm, tiền bối và tiểu hữu có vừa lòng?"

"Được, vậy ngươi tính thử giá tiền mấy thứ này một chút, ta mua chúng!" Cung Tiểu Trúc nói.

Trương Ngạn tính giá tiền mấy thứ Cung Tiểu Trúc mua, sau đó lại khấu trừ linh thạch hắn bán được, gọi đệ tử cất tài nguyên yêu thú Cung Tiểu Trúc bán cho vào hậu viện.

Trương Ngạn cất bảy trăm linh hai viên linh thạch hạ phẩm vào túi trữ vật mà Cung Tiểu Trúc đưa cho hắn; rồi lại cất pháp khí linh đan các thứ mà Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đã chọn vào túi trữ vật, sau đó đưa hai túi trữ vật cho Cung Tiểu Trúc.

"Bởi vì tiểu hữu mua khá nhiều đồ, nên ta sẽ chiết khấu cho ngươi cửu chiết, hai trăm mười bảy viên linh thạch hạ phẩm được ưu đãi ta đặt trong túi trữ vật; đây là một tấm Linh Ngọc, về sau tiền bối và tiểu hữu tới bất cứ một cửa hàng nào có tấm Linh Ngọc này đặt bên trong, dù mua hay bán, cũng có thể được ưu đãi cửu chiết."

(chiết = %; cửu chiết = 9%)

Trương Ngạn giao túi trữ vật cho Cung Tiểu Trúc, lại lấy một tấm Linh Ngọc màu tím thẫm từ túi trữ vật tùy thân của mình ra đưa cho hắn.

9. Chương 9: Hệ Thống Gạt Người

Chỉ thấy trên mặt Linh Ngọc có một ngân long ngũ trảo, trông rất sống động, tựa như đang du tẩu xung quanh, chỉ là mắt nó lại nhắm chặt.

Cung Tiểu Trúc hiểu, tấm Linh Ngọc này giống như thẻ hội viên ở hiện đại, không có thì không thể hưởng thụ ưu đãi.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc ra khỏi Nhàn Vân các liền rời khỏi phường thị, hai người đi thẳng tới phía nam đại lục Huyền Thiên, họ vừa mới ra khỏi phường thị, đi tới một khu rừng bên cạnh, Vân Túc đột nhiên dừng lại, nói với Cung Tiểu Trúc, "Có tu sĩ bám theo chúng ta."

Cung Tiểu Trúc trợn mắt trắng, không phải đoán, tu sĩ đằng sau nhất định là tới cướp của, đừng hỏi vì sao hắn lại biết, bởi trong tiểu thuyết luôn có tình tiết này, Cung Tiểu Trúc nhíu mày hỏi, "Tu vi gì? Có mấy

người? Vân đại ca!"

"Đừng lo, chỉ có một tiên tu Luyện Khí tầng năm, ngươi có thể đối phó được."

Cung Tiểu Trúc muốn hỏi, làm sao mà ta đối phó được chứ? Ta mới chỉ là Luyện Khí tầng hai, hắn là Luyện Khí tầng năm đấy có được không?

Cùng lúc đó, giọng nói của hệ thống cũng vang lên, 'Chúc mừng kí chủ kích phát nhiệm vụ "Đả đảo tu sĩ Luyện Khí tầng năm, chứng minh năng lực của ngươi với Vân đại ca, đồng thời được Vân đại ca khen ngợi! Giới hạn thời gian một canh giờ." Phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí hai điểm, hệ thống tệ ba mươi điểm, linh thạch hạ phẩm mười viên; nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí năm điểm, hệ thống tệ năm mươi điểm, linh thạch hạ phẩm bảy viên.'

Phạt phạt cái em gái ngươi! Cung Tiểu Trúc thật muốn chửi bậy, trừng phạt còn trừ nhiều hơn cả phần thưởng, nếu nhiệm vụ thật sự thất bại, không phải đều trừ hết phần thưởng trước kia của người ta sao? Hơn nữa quan trọng hơn, lần này thế mà lại có cả giới hạn thời gian, quả nhiên, hệ thống nhất định là mẹ kế của hắn, chuyên ngược đãi hắn.

Có điều không thể bỏ cuộc được, bởi nhiệm vụ của hệ thống không thể không làm, không có chuyện nhận hay không nhận, bởi không làm nhiệm vụ sẽ thất bại, nhiệm vụ thất bại phần thưởng sẽ bị – trừ – sạch!!!

Cung Tiểu Trúc không nghĩ được nhiều như thế, xoay người nhìn một tu sĩ thanh niên có bộ dáng đáng khinh thấp bé chạy từ sau lưng ra, hét to với hai người họ, "Hai tiểu tử, giao hết đồ trên người các ngươi ra đây, không thì ta cho các ngươi biết tay!"

Cung Tiểu Trúc thấy người này kiêu ngạo như vậy, vô cùng khó chịu nói với Vân Túc một câu, "Vân đại ca, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý gã." Hừ hừ! Lão hổ không phát uy, liền tưởng ta là mèo bệnh!

Nói xong, Cung Tiểu Trúc liền lấy gậy sắt mới mua từ trong túi trữ vật ra cầm trong tay, cảnh giác nhìn tu sĩ kia, gọi hệ thống quét trong lòng, trên màn hình xuất hiện thông tin của tu sĩ kia:

Tính danh: Cối Đá

Tu vi: Luyện Khí tầng năm

Thuộc tính linh căn: Mộc thủy thổ

Thế lực tương ứng: không

Giá trị vận khí: 55

Nếu là tán tu, vận khí lại còn kém hơn mình, mình đây liền không khách khí nữa, dù sao cũng không phải lo giết người xong bị đuổi giết, mình không giết gã, gã sẽ tiếp tục tác oai tác quái! Vậy nên vẫn là chết trong tay mình còn hơn, đau dài không bằng đau ngắn!

"Đạo hữu ngươi đang nói gì vậy? Ta nghe không rõ, ngươi có thể lặp lại lần nữa không?" Cung Tiểu Trúc mỉm cười mê hoặc hỏi Cối Đá.

Cối Đá nhìn hắn cười, trong lòng hơi nhộn nhạo, có điều nhanh chóng trở lại bộ dáng cũ, đáng khinh hỏi Cung Tiểu Trúc, "Ta bảo ngươi giao hết linh thạch pháp bảo trên người ra, không thì ta sẽ không khách khí, có điều ngươi lớn lên dễ nhìn như vậy, nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời tiểu gia, tiểu gia sẽ bỏ qua cho linh thạch pháp bảo của ngươi."

Phụt! Thế mà lại là một tên gay, đột nhiên liền cảm thấy thế giới này thật không bình thường, ngay cả tu chân giả cũng có thể làm gay. Cung Tiểu Trúc bị gã nói thế liền phẫn nộ, mắng to "Tên thần kinh!", liền không nói lời vô nghĩa nữa, trực tiếp đánh nhau với Cối Đá. Có điều hắn cũng không phải là đánh bừa, chung quy cảnh giới hai người chênh lệch nhiều như vậy, nếu khinh thường, người chết sẽ là bản thân Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc biến gậy sắt dài chừng một trượng, to bằng một cánh tay, vung lên đánh lên người đối phương, mắt thấy đã sắp đánh trúng Cối Đá, vậy mà…

Cối Đá cao hơn Cung Tiểu Trúc ba cảnh giới nhỏ, thực lực cũng không tầm thường. Chỉ thấy gã lấy một cái xích sắt từ trong túi trữ vật ra, vung một cái, xích sắt như vật sống cuốn lấy gậy sắt của Cung Tiểu Trúc. Pháp khí của cả hai đều là trung phẩm, nên ai cũng không chiếm được lợi thế, cho nên Cung Tiểu Trúc liền đợi cho xích sắt kia vung lên đến trên đầu Cối Đá, rót một lượng linh lực lớn vào gậy sắt, xích sắt không chịu nổi trọng lượng của gậy sắt, ầm một tiếng, gậy sắt liền nện xuống đất.

Cối Đá rất nhanh nhẹn mới có thể tránh được, nếu không đã bị đè nát thành một cục xà phòng. Gã thấy xích sắt không thể đối phó được với Cung Tiểu Trúc, liền thu xích sắt lại, trực tiếp thi triển pháp thuật.

Gã bấm tay niệm thần chú, thi triển Cự Mộc thuật thuộc tính mộc, trước mặt gã vốn không có gì bỗng dưng xuất hiện vài thân cây to bằng vại nước, sau đó tay gã bấm vô số pháp quyết, đẩy một cái, thân cây như vật sống bay nhanh tới phía Cung Tiểu Trúc.

Xem ra, diện mạo Cối Đá không được tốt lắm, lại còn háo sắc, nhưng pháp thuật sử dụng vô cùng thuần thục, tu vi cũng là thực, có thể linh hoạt ứng biến với các tình huống đột ngột.

Cung Tiểu Trúc nhìn thân cây đang bay nhanh tới, mau chóng thi triển Tật Phong thuật, tránh mấy thân cây lớn kia, thuận tiện hai tay cũng bấm pháp quyết, thi triển một Ngự Thủy thuật, biến nước thành mũi tên, vô số mũi tên làm từ nước phô thiên cái địa vọt tới chỗ Cối Đá.

Hai người đánh tới khí thế ngất trời, một hồi thi triển pháp thuật thuộc tính thổ, một hồi lại thi triển pháp thuật thuộc tính kim, thi triển mọi thuật pháp mà mình có ra. Hai người bây giờ đang so đấu chân khí, ai tiêu hao hết chân khí trước, sẽ bị người kia chế trụ, mà chân khí nhiều hơn không thể nghi ngờ chính là Cối

Đá tu sĩ Luyện Khí tầng năm này.

Tuy rằng mỗi lần Cung Tiểu Trúc đều né tránh công kích pháp thuật của Cối Đá nhưng trên người vẫn bị thương một chút, y phục cũng đã rách đôi chỗ. Chuyện này cũng không thể trách hắn được, vừa ra khỏi phường thị chưa kịp dùng dây buộc tóc phòng ngự mới mua kia, nên bộ y phục màu xám mà hắn mặc liền bị rách.

Nếu ra khỏi môn phái, đương nhiên sẽ không thể mặc lại y phục của đệ tử, bây giờ hắn đang mặc một bộ y phục rất bình thường, ngay cả pháp khí hạ phẩm cũng không phải. Vừa rồi chỉ lo mua mấy vật phẩm khác mà quên mua vài món pháp y cho mình và Vân đại ca.

Có điều dù chân khí của hắn tiêu hao nhanh, nhưng lại có thể dùng Bổ Linh đan bổ sung lại, chờ đến khi chân khí của hắn tiêu hao đã khá nhiều, chỉ còn lại chưa tới một phần mười, liền lấy từ trong túi trữ vật ra một cái lọ, lấy một viên thuốc ra nuốt xuống, chân khí sắp tiêu hao hết lại khôi phục lại năm sáu phần. Sau đó tiếp tục đánh nhau tiếp với Cối Đá.

Vân Túc bên này, thời thời khắc khắc đều chú ý tới trận đánh của hai người, có điều có chút nghi hoặc, theo lý thuyết y đã ngụy trang thành một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ, vì sao tu sĩ Luyện Khí tầng năm lại đến gây phiền toái? Chẳng lẽ là cố ý tới tự tử? Đây là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra!

Trừ khi tìm tới tự tử, lại không hề sợ hãi gì như vậy, nói không chừng là có một tu sĩ Trúc cơ kỳ thậm chí là Kim Đan kỳ nấp ở gần đó, tùy thời mà động, làm cho người khó mà phòng bị.

Vân Túc phát động thần thức Kim Đan trung kỳ quét bốn phía một lần, xác định xem có tu sĩ nào ẩn nấp gần đó không.

Một lát sau, Vân Túc phát hiện có một nam tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ nấp trên một cây đại thụ rậm rạp, y bất động thanh sắc dùng thần thức chậm rãi tới gần người kia, sau đó se thần thức mỏng cỡ một sợi tơ chui vào nguyên thần của người kia, nguyên thần của người kia vì có vật lạ xâm nhập vào mà bị tổn thương, ngã từ trên cây xuống.

Vân Túc thừa lúc người kia còn chưa kịp phản ứng lại, chạy nhanh qua đánh mạnh một cái, đánh gã ta tới hôn mê bất tỉnh, lại tiếp tục xem Cung Tiểu Trúc đánh nhau với Cối Đá. Chỉ có thể dùng thủ pháp thô bạo như vậy, bởi bây giờ y không còn tu vi, cho nên không thể dùng pháp thuật trói người này lại.

Tuy rằng nguyên thần của Vân Túc rất mạnh nhưng nếu thật sự đối mặt với tu sĩ Trúc Cơ kỳ, lại không thể dùng pháp thuật và pháp khí, thì vẫn không thể nào đánh lại được, chỉ có thể đánh lén thế này.

Rất nhanh Cối Đá đã mệt rã rời, đan điền cũng đã khô kiệt, nhưng vẫn giãy giụa một hồi trước kia chết. Cung Tiểu Trúc thấy gã vẫn còn chưa ngã xuống, liền một lần nữa rút gậy sắt ra vung lên đầu gã đánh một cái.

Rầm một tiếng, đầu Cối Đá vỡ toang, óc vẩy ra xung quanh, ngã xuống đất.

Lúc óc gã văng ra, Cung Tiểu Trúc may mắn kịp né qua một bên, sau đó lại tới bên người gã, lấy túi trữ vật của gã ra, cầm lấy phù lục thuộc tính hỏa ném lên thi thể, nháy mắt thi thể bị đốt thành tro.

Cung Tiểu Trúc cao hứng chạy tới cạnh Vân Túc, đưa túi trữ vật cho Vân Túc như hiến vật quý, "Vân đại ca, ngươi nhìn xem, ta có phải là rất lợi hại không?"

"Ừ, ngươi cầm đi! Lấy đồ bên trong ra, túi trữ vật không cần đến." Vân Túc nói.

Vân Túc lại nhìn nam tu sĩ đã bị mình đánh ngất, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói với Cung Tiểu Trúc, "Giết gã!"

"Ừm!"

Cung Tiểu Trúc lấy đồ trong túi trữ vật của Cối Đá ra xong liền ném túi xuống đất, đốt sạch túi trữ vật.

Đồ trong túi trữ vật vẫn còn rất nhiều, tuy rằng không có thứ gì quý giá, nhưng có ba trăm viên linh thạch hạ phẩm và một pháp khí trung phẩm xích sắt, còn có mấy lọ Hoàng cấp hạ phẩm Bồi Nguyên đan và Cố Nguyên đan. Có điều lại không có Bổ Linh đan, nếu có, người đứng đây hôm nay sẽ không phải là Cung Tiểu Trúc.

(ở đoạn này ghi xích sắt là pháp khí hạ phẩm nhưng ở trên đoạn đánh nhau lại bảo hai pháp khí xích sắt và gậy sắt đều là trung phẩm nên t tự ý đổi lại đoạn này)

Chờ đến lúc làm xong xuôi rồi, Cung Tiểu Trúc liền đổi sang dùng phi kiếm hạ phẩm, giơ kiếm đâm xuyên qua ngực người kia, Cung Tiểu Trúc cảm thấy dùng cái gậy sắt kia giết người không được lịch sự cho lắm, nên liền dùng phi kiếm, ít nhất cũng không gây ra cảm giác quá kinh tởm.

Người kia cuối cùng cũng tỉnh lại, chỉ vào Cung Tiểu Trúc nói "Ngươi… Ngươi…", sau đó liền tắt thở. Sau đó Cung Tiểu Trúc cũng cầm lấy túi trữ vật của gã ta, lấy một phù lục thuộc tính hỏa đốt thi thể thành tro.

Lần này Cung Tiểu Trúc thu hoạch vô cùng phong phú, tuy rằng mấy đồ vật của Trúc Cơ kỳ đối với Cung Tiểu Trúc không hữu dụng cho lắm, nhưng vẫn có thể cất đi dùng sau này.

Tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ vừa rồi bị Cung Tiểu Trúc giết rất khá giả, trong túi trữ vật có bốn pháp khí thượng phẩm và hai pháp khí cực phẩm, linh thạch hạ phẩm có một nghìn viên, còn có năm mươi viên linh thạch trung phẩm, ngay cả linh thạch thượng phẩm cũng có một viên, phù lục cũng có mấy chục lá, còn có một trận pháp phòng ngự, linh đan Hoàng cấp cực phẩm cũng có mấy lọ.

Mặt khác, còn có một pháp y tay áo rộng màu đen, là một linh khí hạ phẩm, hơn nữa còn không cần dùng linh lực của bản thân cũng có thể phòng ngự được, chỉ cần khảm một viên linh thạch trung phẩm vào là được.

“Vân đại ca, pháp y này ngươi mặc đi!”

Cung Tiểu Trúc khảm một viên linh thạch trung phẩm vào pháp y, sau đó đưa cho Vân Túc, một đôi mắt chờ mong nhìn Vân Túc, trông chờ y mặc lên người.

Cung Tiểu Trúc nghĩ, Vân đại ca mặc pháp y này vào nhất định rất dễ nhìn, khẳng định là vô cùng đẹp trai!

Vân Túc đáp một tiếng “Ừ”, sau đó liền nhận lấy, nhìn nhìn xung quanh, nếu thay bây giờ, thấy rõ như ban ngày, không khỏi chướng tai gai mắt, nhưng mà… y lại nhìn ánh mắt chờ mong của Cung Tiểu Trúc, vẫn nhịn không được mà thay quần áo.

Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc cởi y phục, sau đó thấy được nửa người trên lõa thể của Vân Túc, làn da khỏe mạnh, đường cong cơ bắp chắc nịch, lại không quá lực lưỡng, có thể thấy loáng thoáng cơ bụng, dáng người hoàn mỹ đến không thể nghi ngờ.

Vân Túc mặc pháp y lên người, càng thêm khí phách và lạnh lùng, tên tiểu nhân trong lòng Cung Tiểu Trúc chảy nước miếng ròng ròng, mắt nhìn một cái tim liền lỡ nhịp, thật hâm mộ ghen tị hận! Cung Tiểu Trúc nhìn dáng người và làn da trắng nõn của mình cứ như một con gà còi, vì sao hắn lại không có vóc dáng đẹp như vậy chứ?

Cung Tiểu Trúc cất những vật phẩm bản thân chưa thể dùng được vào một cái túi trữ vật, sau đó lại cất năm trăm viên linh thạch hạ phẩm và năm mươi linh thạch trung phẩm cùng một viên linh thạch thượng phẩm duy nhất vào. Làm xong xuôi tất cả, Cung Tiểu Trúc đặt túi trữ vật này vào tay Vân Túc, nói, “Vân đại ca, túi trữ vật này ta gửi ở chỗ ngươi!”

Vân Túc “Ừ” một tiếng, đeo túi bên hông.

Cung Tiểu Trúc muốn nói, ý hắn là muốn Vân đại ca giả heo ăn lão hổ, nhưng thật ra như vậy có vẻ giả tạo quá, có điều giả tạo thì cứ giả tạo đi, đạt được mục đích là được rồi.

Người khác vừa thấy tu vi của Vân đại ca là Trúc Cơ kỳ, cho dù biết đồ trong túi trữ vật của y rất nhiều cũng không dám có ý đồ gì khác, chỉ cần không gặp tu sĩ trên Kim Đan kỳ là được.

Giải quyết xong hai tên tu sĩ cướp bóc, hai người lại tiếp tục lên đường, đi một lúc, Cung Tiểu Trúc đột nhiên nhớ ra một chuyện, ôi? Vì sao lần này hệ thống không phát ra âm thanh thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành? Không phải là đã hoàn thành rồi sao? Vì thế hắn mở hệ thống ra, fuck! Còn một mục nữa chưa hoàn thành, hơn nữa thời gian đang đếm ngược, chỉ còn lại có một khắc, nếu không hoàn thành sẽ bị trừng phạt!!!

Hắn cẩn thận nhìn nhiệm vụ một hồi, chẳng lẽ là do chưa được Vân đại ca khen ngợi, nhưng hắn nhớ rõ Vân đại ca đã “Ừ” một tiếng rồi mà! Chẳng lẽ như thế không được tính! Nếu thật sự là như vậy, hắn đành thử lại, nếu không phải là nguyên nhân này, hắn nhất định sẽ phát cuồng mà đâm chết hệ thống gạt người

này!

Vân Túc thấy sắc mặt Cung Tiểu Trúc thay đổi liên tục, không ngừng run rẩy, sau đó đột nhiên thu hết tất cả vẻ mặt vừa rồi lại, dùng một vẻ mặt vô cùng ôn nhu, mỉm cười hỏi y, "Vân đại ca, ngươi thấy ta vừa rồi thế nào?"

Vân Túc nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó nghi hoặc hỏi, "Cái gì thế nào?"

"Chính là vừa rồi ta đánh nhau với bọn cướp bóc đó! Ngươi không thấy ta vô cùng lợi hại sao?" Cung Tiểu Trúc vội vàng giải thích.

"Ừ, rất lợi hại." Vân Túc thật sự khen ngợi, ánh mắt nhìn Cung Tiểu Trúc chợt lóe lên vẻ nhu hòa.

Vân Túc vừa nói xong câu đó, Cung Tiểu Trúc liền mở hệ thống ra xem, hắn thở ra một hơi, nhiệm vụ cuối cùng cũng hoàn thành rồi, hơn nữa hắn phát hiện một chuyện kỳ quái, hắn nhìn xuống dòng cuối cùng của hệ thống quét kia, dưới cùng nhiều thêm một hàng chữ, hắn vừa thấy, phản ứng đầu tiên chính là: kỹ năng nhìn thấu đồng bạn là cái gì?

Hắn lại muốn chửi bậy, ngươi không thể giải thích một chút xem kỹ năng này là thế nào sao? Lại bị hố, chẳng lẽ muốn hắn tự tìm hiểu?

Không còn cách nào khác, hệ thống còn mạnh hơn cả người bình thường, hắn không thể biến hệ thống thành người mà đánh cho một trận, có điều chuyện này cũng không khó lắm, mấu chốt là ở chữ "đồng bạn", đồng bạn của hắn chỉ có một người là Vân Túc, vậy liền tìm đáp án trên người Vân Túc đi!

Vì thế, hắn nhìn Vân Túc, gọi hệ thống quét trong lòng, sau đó… sau đó, hắn nhìn thấy bộ dáng không mặc gì của Vân Túc, một thân hình hoàn mỹ bại lộ trước mắt, làm cho Cung Tiểu Trúc trợn mắt há hốc miệng! Hắn vội vàng đóng hệ thống quét lại, f fu fuck! Hắn suýt nữa đã chảy máu mũi. Hắn ở cùng Vân Túc đã mấy tháng, còn chưa từng nhìn thấy Vân Túc không mặc gì, hắn lại phát hiện ra một vấn đề, mấy tháng nay Vân Túc đều mặc bộ y phục thay thế y phục của đệ tử kia, có thể là bởi Vân Túc đã từng tu luyện, cơ thể rất sạch sẽ. Sau đó, hắn muốn nói hắn sai rồi, lần sau nhất định sẽ nhớ mua nhiều thêm vài bộ quần áo cho bản thân và Vân đại ca thân ái.

10. Chương 10: Không Lấy Được Thiên Hương Lư Phải Làm Sao Đây?

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trên đường hành tẩu với Vân Túc, Cung Tiểu Trúc còn nhớ mãi tới hình ảnh vừa rồi, hắn cố gắng quên đi thân hình cường kiện thon dài lại trắng nõn của Vân Túc đi nhưng lại không thể nào quên được, càng nghĩ, hình ảnh trong đầu lại càng rõ ràng.

Tuy rằng hắn cảm thấy cảm giác này có chút không bình thường, hắn và Vân Túc đều là nam nhân, bản

thân không nên có những suy nghĩ vẩn vơ như vậy, nhưng hắn vẫn không hiểu tại sao lại xảy ra chuyện như vậy. Nói trắng ra là, phản ứng của hắn cứ như một nữ sinh ngây thơ khi nhìn thấy nam thần mình thầm thích.

Có điều kiếp trước hắn chính là một trạch nam xui xẻo, chưa từng yêu đương thì thôi, ngay cả tay nữ sinh cũng chưa từng nắm, thuần khiết đến không thể thuần khiết hơn.

Thế nên hắn phân loại cảm giác này chính là hâm mộ vóc dáng của Vân đại ca, vẫn kiên định rằng mình là một thẳng nam chân chính.

Trên thực tế, hắn đã có xu hướng cong, hơn nữa còn đang chậm chạp phát triển theo hướng đi này.

Cung Tiểu Trúc mất một canh giờ tự làm ám chỉ trong lòng, tư tưởng cuối cùng cũng trở lại bình thường, cuối cùng cũng có thể dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng Vân Túc.

Đi một ngày, trên đường có vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ nhưng không có ai tới quấy rối hai người, cuối cùng lúc chạng vạng hai người đi tới một ngôi miếu đổ nát, thực ra cũng không quá nát, cửa sổ vẫn ổn, mặt đất bằng phẳng, không bị hư tổn gì chỉ là nơi nơi đều là bụi bặm và mạng nhện. Không biết vì nguyên nhân gì, lại bị bỏ hoang lâu ngày. Sau khi hai người đi vào, Vân Túc đứng trong miếu, Cung Tiểu Trúc bắt đầu sử dụng các loại pháp thuật quét dọn ngôi miếu, đêm nay hai người ở lại đây một đêm, chuẩn bị ngày mai gấp rút lên đường. Cung Tiểu Trúc dùng thuật hút bụi xóa sạch bụi bẩn và mạng nhện, dùng thuật thanh hương xóa đi mùi bụi bẩn, lại lấy hai bồ đoàn màu xám nhạt từ túi trữ vật ra ném xuống đất, mỗi người ngồi một cái.

Làm xong xuôi, hắn xoay người nói với Vân Túc, "Vân đại ca, ngươi nghỉ ngơi một lát đi, ta đi bắt thỏ yêu."

"Ừ, về sớm một chút." Nói xong, Vân Túc đi tới bên bồ đoàn, không nói gì nữa.

Sau khi Vân Túc trở thành phàm nhân, mỗi đêm đều phải ngủ, nhưng y từ lúc tu chân tới nay ngày ngày đều ngồi thiền, nên hoàn toàn không nghĩ tới chuyện nằm xuống ngủ, mỗi đêm chỉ ngồi xếp bằng nghỉ ngơi.

Tối nay, Cung Tiểu Trúc quyết định ăn thịt thỏ, trời mới biết, thực ra hơn hai tháng nay, hắn đã ăn thịt nướng ngán tới nỗi muốn nôn ra, mặc dù thịt nướng ăn khá là ngon nhưng ai ăn một ngày ba bữa cũng sẽ ngấy. Nhưng hắn trừ nướng thịt ra thì không biết làm món khác, cũng không có dụng cụ, nên chỉ có thể chấp nhận.

Đợi tới lúc đến phường thị kế tiếp, hắn nhất định phải có một bữa cơm no đủ, lại mua thật nhiều Tích Cốc đan. Trước kia không có linh thạch vào điếm ăn thức ăn ngon, cũng không đành lòng tốn linh thạch mua Tích Cốc đan. Bây giờ đã giàu lên một chút, không cần phải bạc đãi dạ dày của bản thân nữa.

Thực lực của Cung Tiểu Trúc có thể thoải mái giải quyết yêu thú cấp một, đi bắt một con thỏ yêu không làm khó được hắn nên Vân Túc mới yên tâm cho hắn đi.

Cung Tiểu Trúc đi tới ngọn núi cách đó không xa, qua một hồi lâu sau mới thấy một con thỏ yêu lông xám cấp một nằm úp sấp trên mặt đất.

Sau đó, hắn chỉ hai ba động tác đã bắt được thỏ, lột da, mổ bụng moi nội tạng, dùng một pháp quyết thuộc tính nước rửa thỏ sạch sẽ từ trong ra ngoài rồi mới xách về.

Hai người ăn bữa tối xong, rửa tay lau miệng, bày bố ngự pháp trận và tụ linh trận xung quanh gian miếu, tránh bị đánh lén, sau đó Vân Túc nhắm mắt nghỉ ngơi, Cung Tiểu Trúc cũng bắt đầu bài tập mỗi ngày, tu luyện!

Linh lực trong cơ thể Cung Tiểu Trúc vận chuyển không ngừng nghỉ, linh khí trong không khí chậm rãi thẩm thấu vào cơ thể hắn, vận chuyển trong kinh mạch, dần dần chuyển hóa thành linh lực, linh lực hội tụ thành một khối lớn, lại tiếp tục du tẩu trong kinh mạch.

Đến nửa đêm, Vân Túc vốn đang nhắm mắt bỗng nhiên giật giật tai, sau đó mở mắt nhíu mày nhìn bốn phía. Sau đó truyền âm cho Cung Tiểu Trúc, "Tỉnh tỉnh, chúng ta không thể ở đây lâu thêm nữa."

Cung Tiểu Trúc đang vận chuyển linh lực để tu luyện, trong đầu vang lên giọng nói của Vân Túc, ngừng tâm pháp lại, mở mắt hỏi Vân Túc, "Sao vậy? Vân đại ca."

"Chúng ta mau lên thôi, không đi không kịp mất." Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc mở mắt, liền đứng dậy kéo hắn ra khỏi cửa.

"Hắc hắc, muốn đi? Các ngươi chỉ sợ là đi không xong rồi!"

Hai người vừa đứng lên, còn chưa kịp bước, một tu sĩ Kim Đan sơ kỳ liền nhảy ra từ sau tượng phật trong miếu, một làn sương đen thoát ra từ lòng bàn tay gã, hai người liền bị màn sương đen bao phủ. Vân Túc dễ dàng nhận ra, đây là một ma tu, là một tà ma tu thì đúng hơn.

Lúc ma tu kia bước ra, Vân Túc liền phát động thần thức muốn xâm nhập vào nguyên thần của đối phương, nhưng ma tu lại xảo diệu tránh né, mà lúc hai người bị một màn sương đen bao phủ, muốn lao ra lại không thấy cửa đâu, hình như màn sương đen kia có công hiệu mê huyễn.

Chỉ một lát sau, hai người không hề phòng bị gì mà bất tỉnh, ma tu kia phát hiện họ đã hôn mê liền triệt linh lực của hai người, sau đó mỗi tay xách một người, tựa như xách hai con gà, đi tới sau tượng phật.

Ma tu kia đi xuống dưới lòng đất từ một cửa động, một khối đá hình tròn màu xám sau lưng tượng phật liền tự khép lại, đóng cửa động lại hoàn toàn.

Lúc Cung Tiểu Trúc bị Vân Túc kéo, còn chưa rõ ràng có chuyện gì xảy ra đã bị một màn khí đen quỷ dị bao vây, sau đó hôn mê, chờ đến khi tỉnh lại đã phát hiện mình đang nằm trên đất không động đậy được.

Hắn bị pháp thuật gì đó trói buộc cơ thể nhưng lại không biết ai làm, bởi vì trước khi ngất đi hắn chỉ nghe thấy một giọng nói, không nhìn thấy người.

Hắn quay đầu, thấy Vân Túc đang nằm bên cạnh, có điều còn chưa tỉnh lại. Trong lúc đang suy tư, hệ thống lại lên tiếng: 'Chúc mừng kí chủ kích hoạt nhiệm vụ "Chiếm được Thiên Hương lư, đưa theo Vân đại ca thân thân trốn khỏi ma trảo", hệ thống phát cho kí chủ vật phẩm nhiệm vụ "Khôn Tỏa châu", thời gian dùng một canh giờ, phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí hai điểm, hệ thống tệ hai mươi điểm, linh thạch hạ phẩm năm mươi viên; nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí năm điểm, hệ thống tệ năm mươi điểm, linh thạch hạ phẩm mười lăm viên.'

Hệ thống nói xong, Cung Tiểu Trúc liền lật sang trang trữ vật, chỉ thấy ô vuông trên trang nhiều thêm một vật tròn, to bằng một quả trứng chim cút lớn, màu trắng bạc như ngọc, hắn nghĩ đây hẳn là Khôn Tỏa châu.

Hắn lặng lẽ nắm chặt châu trong tay, hệ thống lại lên tiếng giải thích:

Vật này là vật phẩm duy nhất được dùng, có thể gây phiền toái cho tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở xuống…

Cung Tiểu Trúc biết Thiên Hương lư là cái gì, trước kia hắn từng đọc trong tiểu thuyết, Thiên Hương lư là sau khi Vân Túc xuống dưới vách núi khôi phục lại được tu vi Kim Đan trung kỳ, lúc vừa đi lên có đi ngang qua một cái miếu đổ nát, giết một ma tu Kim Đan sơ kỳ, sau khi miếu đổ làm lộ ra mật thất dưới đất mà có được linh khí.

Thiên Hương lư là một vật có thể tiêu trừ tâm ma, là linh khí hạ phẩm có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, đây còn chưa phải là công dụng quan trọng nhất, quan trọng nhất là có linh tính, chỉ là Vân Túc thấy nó chướng mắt nên thường không dùng đến, ném vào trong một góc của trữ vật giới.

Vân Túc là kiếm tu, trừ kiếm ra thì y không biết sử dụng các pháp khí khác, kiếm tu luôn cần kiếm sát bên người, gần như tất cả pháp bảo bản mạng của kiếm tu đều là kiếm, kiếm còn người còn, kiếm mất người mất.

(pháp bảo bản mạng là pháp bảo dùng thường xuyên, quan trọng nhất, bảo vệ tính mạng)

Nghĩ đến đây, hắn bỗng nhiên rõ ràng, ngôi miếu đổ nát này nhất định là nơi mà Vân đại ca đi tới sau khi thoát ra khỏi vách núi, hai người hắn và Vân đại ca bị bắt xuống tầng hầm của ma tu.

Nhưng… mấu chốt là hai người họ còn chưa tới Vân Văn nhai, tu vi của Vân đại ca còn chưa khôi phục! Cốt truyện thế mà lại đẩy tình tiết lên trước! Quả nhiên, lần này bởi sự xuất hiện của hắn, giá trị vận khí đáng thương của hắn, Vân đại ca mới xui xẻo như vậy, hắn sai rồi, hắn không nên làm Vân đại ca liên lụy.

Còn nữa, nếu như khi hắn đến ngôi miếu này mà nhớ lại chi tiết kia, nếu như vậy, họ sẽ không qua đêm ở đây, cũng sẽ không bị một tà ma tu đáng ghét bắt xuống nơi này, nếu không thể đào thoát, không chừng

chỉ một lát sau sẽ bị đối phương rút gân lột da luyện chế thành đan dược, hồn phách bị rút ra luyện chế thành ma khí.

Nhưng, không có "nếu", "nếu" thế nào cũng sẽ bị ăn sạch.

Có điều... nhân vật chính dù sao vẫn là nhân vật chính, nếu dễ chết như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Huống hồ Cung Tiểu Trúc mang theo hệ thống thăng cấp trên người, có hệ thống phát vật phẩm cho hắn, chưa nói đến chuyện giết tà ma tu kia, chạy trốn vẫn là hoàn toàn có thể, nói không chừng còn có thể có thêm một khoản thu nhập.

Trong lúc Cung Tiểu Trúc đang suy nghĩ vẩn vơ, Vân Túc tỉnh lại, y nhíu mày nhìn bốn phía xung quanh, phát hiện trong gian mật thất tối đen như mực.

Không có ánh sáng, y phát động thần thức quét xung quanh, cửa ra duy nhất là một cái cửa động hình vòm. Vân Túc suy đoán tà ma tu Kim Đan kỳ kia đang ở bên ngoài gian phòng bằng đá này.

Lấy tu vi của y và Cung Tiểu Trúc, chạy trốn là điều không thể, thêm vào đó, y phát hiện mình hoàn toàn không động đậy được.

"Vân đại ca, ngươi tỉnh lại rồi?" Cung Tiểu Trúc sau khi rối rắm một hồi rốt cuộc cũng phát hiện ra Vân Túc đã tỉnh lại, vui vẻ hỏi, vẻ mặt ôn hòa, trên mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

"Ừ".

Có lẽ là đoán được hai người đã tỉnh lại, Vân Túc vừa đáp một tiếng, tà ma tu mặc một pháp bào lụa màu lục bước vào, giọng nói khàn khàn: "Vận khí hôm nay của lão tử thật tốt, một lát nữa nhét hai tiên tu các ngươi vào lô luyện đan, tu vi của ta sau này có thể tăng lên mấy phần."

Sau đó dùng pháp thuật bỏ trói buộc hai người họ, lại mang họ ra ngoài, đi tới một gian thạch thất còn lớn hơn, chỉ thấy giữa thạch thất đặt một cái lò luyện đan cao bằng một người, to như một cái vại nước, lửa dưới đan lò luyện đan đang không ngừng đốt cháy đáy lò, bên trong lò hẳn là thả một vài dược liệu giúp luyện đan hoặc là xác người và thú khủng bố, ghê tởm.

Bịch một tiếng, ma tu tùy tiện ném Cung Tiểu Trúc và Vân Túc xuống đất, sau đó tiến lên vài bước, bấm vô số pháp quyết trước lò luyện đan, xem ra đang chuẩn bị công việc gọi là luyện đan kế tiếp.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy bây giờ chính là thời điểm thích hợp, bây giờ còn không ra tay thì đợi tới khi nào? Vì thế, hắn lặng lẽ mở lòng bàn tay ra, Khôn Tỏa châu lộ ra, dựa theo miêu tả hướng dẫn của hệ thống, rót một chút linh lực vào ném châu tử vào người ma tu.

Có lẽ gã cảm thấy vừa rồi hai người này rất dễ đối phó lần này liền khôi phục khả năng hoạt động của hai người họ, không ngờ lại làm cho Cung Tiểu Trúc tu sĩ Luyện Khí kỳ này hành động càng thuận lợi. Thế nên khi Cung Tiểu Trúc ném viên ngọc, gã bị nhốt lại hoàn toàn.

"Đi mau!" Cung Tiểu Trúc vừa động thủ, Vân Túc phản ứng càng nhanh hơn kéo hắn chạy tới một thông đạo khác.

Chạy được một đoạn, Cung Tiểu Trúc đột nhiên nhớ tới nhiệm vụ của hệ thống, hắn còn chưa đi tìm Thiên Hương lư! Tìm không thấy Thiên Hương lư, nhiệm vụ không hoàn thành thì phải làm sao đây?

11. Chương 11: Rơi Xuống Vực

Sau đó, Cung Tiểu Trúc quay đầu lại, sau lưng có một lư hương to bằng bàn tay màu tử đàn, bay lơ lửng giữa không trung, toàn thân lư hương phát ra quầng sáng màu trắng, Cung Tiểu Trúc dừng cước bộ lại, lư hương màu tử đàn kia cũng dừng lại, Cung Tiểu Trúc vừa di chuyển, lư hương kia cũng di chuyển theo.

Đồng thời, hệ thống vang lên âm thanh thông báo hoàn thành nhiệm vụ, Cung Tiểu Trúc biết, lư hương này theo như lời của hệ thống nói, đã quyết định đi cùng hắn, nên không dừng lại nữa, bị Vân Túc kéo chạy về phía trước, lư hương cũng đuổi theo ngay sau lưng.

Vân Túc quay đầu nhìn thoáng qua, lấy kinh nghiệm nhiều năm hành tẩu ở giới tu chân của y, đương nhiên là nhận ra đây là một linh khí hạ phẩm có linh tính, hơn nữa đã hạ quyết tâm đi cùng hai người.

Hai người chạy rất lâu vẫn chưa ra khỏi động, cũng không biết có phải là hướng đúng dẫn tới cửa động hay không, Vân Túc thả thần thức chú ý tới động tĩnh phía sau, chỉ sợ tà ma tu kia thoát ra đuổi theo họ.

Tuy rằng y không biết Cung Tiểu Trúc lấy pháp bảo ở đâu ra, thế mà lại có thể chế trụ Kim Đan kỳ kia, hơn nữa trước kia chưa từng thấy hắn lấy nó ra; nhưng y sẽ không hỏi, bởi mỗi người đều có bí mật của riêng mình, Cung Tiểu Trúc không có nghĩa vụ phải nói hết chuyện riêng của bản thân ra cho y biết.

Chạy thật lâu, có vẻ còn chưa tới cửa, Vân Túc loáng thoáng nghe thấy đằng sau có tiếng động, vì thế kéo Cung Tiểu Trúc chạy càng nhanh hơn, tốc đô chạy nhất thời nhanh lên gấp mấy lần, Thiên Hương lư đằng sau thấy hai người tăng tốc cũng bay càng nhanh, bay bay, dứt khoát bay tới ngồi lên vai Cung Tiểu Trúc.

Khóe mắt Cung Tiểu Trúc co rút, tiểu hài nhi chết tiệt này, hắn chạy vất vả như vậy mà Thiên Hương lư còn bay tới ngồi trên người mình, thật là lười biếng.

"Hai tên nhóc kia mau đứng lại! Gia gia nhất định phải đánh cho da thịt các ngươi nát nhừ, lại rút hồn phách của các ngươi ra luyện pháp bảo, rút nguyên thần của các ngươi ra tăng tu vi của ta lên."

Tà ma tu thở hổn hển, mặt xám mày tro, điều khiển pháp bảo phi hành đuổi theo sau, từ lúc tu luyện cho tới giờ, chưa từng mệt như vậy, lần này không ngờ lại thảm như thế, không thể nhẫn nhịn được!

Đùa sao, ngươi bảo ta đứng lại ta liền đứng lại? Ta cũng không phải là thằng ngốc, Cung Tiểu Trúc oán thầm.

Chỉ một lát sau, tà ma tu đã đuổi tới, mà Cung Tiểu Trúc và Vân Túc cũng đã chạy tới cùng đường. Nhìn vực sâu vạn trượng trước mặt, lại nhìn tà ma tu vừa hạ xuống từ trên không trung, Cung Tiểu Trúc sinh ra một cảm giác tuyệt vọng, cả thế giới đều một màu hắc ám, chẳng lẽ ôm đùi nhân vật chính cũng không có hiệu nghiệm?

Hướng đi của cốt truyện đã hoàn toàn thoát khỏi quỹ đạo, không biết còn có thể chuyển mạch hay không, hay là trực tiếp táng mệnh nơi đây?

"Hừ! Xem hai tiểu tử các ngươi còn chạy đi đâu được, nhanh tới chỗ gia gia các ngươi đi, không thì ta sẽ cho các ngươi nhảy xuống dưới vực."

Tà ma tu định dụ hai người Cung Tiểu Trúc đi qua, để hai người không rơi xuống vực, phí mất hai tài nguyên tu luyện thượng hảo, tiểu tử luyện khí tầng hai kia không nói làm gì, tên bị phế tu vi kia có nguyên thần Kim Đan trung kỳ, nếu dùng để nâng cao tu vi, cảnh giới tăng không thể không nhanh lên được.

Gã nhìn chằm chằm hai người, đột nhiên nhìn linh khí hạ phẩm Thiên Hương lư đang ngồi trên vai Cung

Tiểu Trúc mà bản thân không thể thu phục được, sự ghen tị dâng lên trong mắt, hận không thể ăn tươi nuốt sống Cung Tiểu Trúc.

Lúc này Cung Tiểu Trúc nghĩ tới một câu: Này! Nhanh nhảy vào trong bát ta đi.

Cung Tiểu Trúc nghĩ đối sách trong lòng, bây giờ tiến thối lưỡng nan, trước mặt không còn đường nào có thể đi được, đằng sau lại có truy binh chặn đường, trên trời không lối, dưới không cửa.

Vân Túc cũng đang nghĩ cách thoát khỏi quẫn cảnh này, bây giờ còn tạm thời chưa nghĩ ra cách gì.

"Tiền bối, ngươi tha cho chúng ta đi! Ta chỉ là một tu sĩ Luyện Khí tầng hai, đại ca ta cũng chỉ là một phàm nhân, ngươi bắt về cũng chỉ vô dụng." Không còn đường nào để đi cũng chỉ có thể nghĩ cách kéo dài thời gian, hy vọng Vân đại ca có thể nghĩ ra cách nào đó, vì thế, Cung Tiểu Trúc liền nói chuyện để hấp dẫn sự chú ý của ma tu.

"Hừ! Muốn ta tha cho ngươi? Được rồi! Ngươi đưa người thanh niên cạnh ngươi kia đến gần chỗ ta ta sẽ suy xét tha cho ngươi."

"Ngươi chỉ nói là suy xét tha cho ta, nếu một hồi ngươi muốn đổi ý thì sao?" Muốn ta giao Vân đại ca cho ngươi, sao có thể?

Đến lúc đó không chừng cả hai chúng ta đều bị ngươi giải quyết, huống hồ nhìn hắn giống kẻ bán bạn cầu vinh lắm sao?

Tà ma tu bị Cung Tiểu Trúc nói liền nghẹn một chút, nổi giận đùng đùng nói: "Nhóc con, đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, ngươi nghĩ lão tử không xử lý được ngươi sao?"

Ma tu phẫn nộ, giơ tay ném một cái đầu lâu khô, Cung Tiểu Trúc không tránh được, cảm thấy ngực bị đập mạnh một cái, phụt ra một búng máu tươi ngã ngửa người ra đằng sau.

Sau đó tà ma tu lướt tới trước mặt Vân Túc chuẩn bị bắt lấy y, Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc bị ngã xuống vực, lại thấy ma tu đã tới trước mặt mình, nếu không thể lùi lại, vậy nhảy xuống cùng hắn đi, sau đó bắt lấy tay Cung Tiểu Trúc kéo hắn ôm vào lòng.

Tà ma tu không kịp bắt lấy Vân Túc, trong tay chỉ còn lại một chiếc giày của Vân Túc, càng thêm tức giận tới giậm chân, gấp đến độ thét lớn.

Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc đã bất tỉnh trong lòng, một đường rơi xuống vực, mà Thiên Hương lư khi hai người vừa ngã xuống liền sửng sốt một lát, cũng bay xuống cùng, chờ đến khi nhìn thấy hai người, vội nhanh nhẹn dán thân mình vào đỉnh đầu hai người, ánh sáng oánh nhuận màu trắng nháy mắt càng thêm mạnh, mạnh tới chói mắt, làm cho Vân Túc cũng không nhìn nổi mà nhắm mắt lại.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc rơi xuống dưới ánh sáng của Thiên Hương lư, tốc độ hạ xuống có phần thong thả hơn, tuy vẫn tiếp tục rơi xuống, nhưng với tốc độ này nếu có ngã xuống thì cũng không xảy ra chuyện gì, cho dù là phàm nhân như Vân Túc, thì nhiều nhất cũng chỉ gãy xương một chút thôi.

Lúc thời gian khoảng một chén trà trôi qua, hai người một lư rốt cuộc cũng hạ xuống đáy vực.

Dưới vực, lọt vào tầm mắt chính là một màu đỏ rực của dung nham, nơi hai người hạ xuống là một khối đá cách dung nham vài chục trượng, Thiên Hương lư thấy hai người không còn rơi xuống nữa, liền vây quanh họ không ngừng xoay vòng, tâm tình có vẻ không tệ, chỉ là ánh sáng quanh người đã yếu bớt mấy phần, xem ra bị tiêu hao không ít.

Vân Túc nhìn dung nham mênh mông không bờ bến bốn phía xung quanh, vô cùng rộng lớn, trên mặt dung nham không ngừng sôi trào, còn phát ra tiếng vang lép bép, có nơi còn bắn tung tóe lên cao tận mấy trượng.

Có điều may là dung nham không chảy tới chân hai người, càng may mắn là vừa rồi lúc rơi xuống không trực tiếp rơi vào dung nham, không thì khẳng định sẽ bị bốc hơi thành nước trong nháy mắt.

Lúc Vân Túc rơi xuống, cũng phát hiện sau lưng mình có một cửa động, bên trong tối đen, giống như một cái miệng lớn của thú dữ, tựa như chỉ cần vào là sẽ không ra được nữa.

Y nhìn Cung Tiểu Trúc trong lòng vẫn còn đang hôn mê, trên mặt một màu trắng bệch như quỷ thật dọa người, khóe miệng còn có vết máu, ngực có một vết đen sì, chiếc áo xám vốn đã rách rưới càng thêm thê thảm.

Trong lòng Vân Túc sinh ra một cảm giác yêu thương, quyết đoán bế Cung Tiểu Trúc vào trong, nếu như bên trong có yêu thú hay tu sĩ gì đó khi họ rơi xuống thứ bên trong sẽ bị kinh động nhưng lâu như vậy còn chưa có động tĩnh gì, hoặc bên trong không có thứ gì hoặc là động này rất lớn, yêu thú các thứ bên trong cách họ còn rất xa.

Hơn nữa, y dùng thần thức quét qua, trong vòng mấy chục trượng bên trong không hề có sinh vật nào, trống không, có điều lại có rất nhiều lối rẽ, không biết là thông tới đâu.

Vậy nên, đi vào một chút hoàn toàn không có vấn đề.

Quả nhiên, Vân Túc bế Cung Tiểu Trúc vào trong liền thấy động này vô cùng trống trải, bốn phía có các lối rẽ lớn nhỏ không giống nhau, Vân Túc quét mắt qua, tổng cộng có tám lối rẽ.

Vân Túc cẩn thận thả Cung Tiểu Trúc xuống đất, lấy tay lau vết máu bên khóe miệng hắn, cầm lấy túi trữ vật của Cung Tiểu Trúc xem xem có vật gì hữu dụng có thể dùng không.

Dùng thần thức quét đồ bên trong một lần, Vân Túc lấy một lọ Hồi Nguyên đan Hoàng cấp cực phẩm ra,

đổ một viên, lại mở miệng Cung Tiểu Trúc cho hắn nuốt thuốc xuống, rồi lại đổ tiếp một viên Bổ Linh đan ra đút cho hắn.

Vân Túc kiểm tra tình huống trong ngoài Cung Tiểu Trúc một lần, phát hiện vết thương chỉ tới phổi, ngoài ra không còn vết thương nào nữa mới yên lòng.

Vân Túc lại kiểm tra túi trữ vật trên người mình và của Cung Tiểu Trúc một lần nữa, chọn một pháp y pháp khí trung phẩm màu xanh nhạt, chuẩn bị thay cho Cung Tiểu Trúc, pháp y này hẳn là lúc ban ngày cướp được từ tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có điều cũng chưa bị ai mặc vào, hẳn là mới mua không lâu.

Y phục đã bị người khác mặc vào, y đương nhiên sẽ không thay cho Cung Tiểu Trúc, bản thân y cũng sẽ không mặc.

Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc còn đang hôn mê vào trong ngực, bắt đầu thoát hẳn y phục của hắn, làm lộ ra da thịt trắng mịn, bóng loáng như ngọc, hầu kết nơi cổ không rõ ràng lắm, khung xương tinh xảo như hồ điệp, vùng ngực phía trước bằng phẳng lộ ra hai điểm mềm mại đáng yêu, cái eo nhỏ cùng thắt lưng thướt tha như lá liễu, dưới bụng là cái nơi còn chưa trưởng thành hoàn toàn nhưng lại rất tinh tế, đôi chân thon dài, bàn chân, ngón chân trắng nõn.

Ánh mắt Vân Túc trầm xuống, không dám nhìn cơ thể của hắn nữa, nhanh chóng mặc y phục vào cho hắn, lại đặt hắn nằm xuống đất, lúc này mới dám nhìn Cung Tiểu Trúc.

Y nhìn khuôn mặt tuấn tú của Cung Tiểu Trúc, vầng trán trơn mịn, đôi mi thanh tú mảnh dài, cái mũi nhỏ mà cao, đôi môi tái nhợt, cằm nhọn, khuôn mặt mịn màng không có một sợi lông, tuấn tú mà không hề nữ tính, mái tóc mềm óng xõa ra trên mặt đất.

Da thịt và dung mạo hoàn mỹ như thế lại phối với bộ y phục vừa mới thay, làm cho Cung Tiểu Trúc càng tăng thêm mấy phần tuấn mỹ cùng phong tư nhu hòa.

Đại đa số tu sĩ ở giới tu chân vì tu luyện nên tâm không tạp niệm, thường không tìm đạo lữ. Chỉ có ít người tương đối phóng khoáng vì muốn song tu để nâng cao tu vi, hoặc là vì gia tộc hay môn phái mà kết làm đạo lữ với tu sĩ khác, chỉ có rất ít ỏi tu sĩ thật tâm thật lòng vì yêu nhau mới kết làm đạo lữ.

Kết làm đạo lữ dù là nam hay nữ đều có thể. Có nam tu với nữ tu, có nữ tu với nữ tu cũng có nam tu kết làm bạn lữ với nam tu.

Có điều, nam tu kết với nữ tu chiếm đại đa số, hai loại còn lại chiếm số ít tu sĩ, có điều đối với tu sĩ giới tu chân mà nói, tu sĩ đồng tính kết làm bạn lữ là một chuyện rất đỗi bình thường.

12. Chương 12: Cung Tiểu Trúc Trọng Thương

Chuyện này Vân Túc đã sớm biết, y trong nháy mắt đó đã có một ý niệm với Cung Tiểu Trúc, nhưng cũng lập tức áp chế lại trong lòng, không vì cái gì cả, chỉ vì y đã bị phế tu vi, trở thành một phàm nhân.

Vân Túc nhìn nhìn một bên chân không của mình, lại nhìn túi trữ vật, không thấy có giày, vì thế liền bỏ ý định đổi giày, sau đó cầm một cái bồ đoàn ra, ngồi xếp bằng trên đó, nói với Thiên Hương lư đang xoay vòng quanh mình: "Lại đây!"

Thiên Hương lư do dự một lát, lơ lửng trong không trung, lung lay hai cái mới chậm rãi tới bên người y.

Nếu Thiên Hương lư có bộ dáng là một đứa trẻ, phản ứng bây giờ của nó hẳn là nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Vân Túc một lát, sau đó mới đung đưa hai cái tay nhỏ, di chuyển cái chân bé xíu đi tới chỗ Vân Túc, vươn hai tay ra, sau đó gọi một tiếng "Ôm ôm!"

Vân Túc cầm lấy Thiên Hương lư màu tử đàn, nhìn ngắm chuyên chú. Thiên Hương lư bị y nhìn đến run rẩy. Một lát sau, Vân Túc lại buông nó ra, cuối cùng kết luận là lư hương này có hơi nhát gan, sau đó nhắm mắt dưỡng thần.

Y chỉ biết Thiên Hương lư có công dụng ngưng thần tĩnh khí, cũng không biết là còn có công dụng gì khác, phỏng chừng năng lực bảo vệ y và Cung Tiểu Trúc vừa rồi là do nhờ có linh tính.

Thiên Hương lư một người, không! Là một vật! Thiên Hương lư một vật trong động vô cùng nhàm chán, liền bay loanh quanh, sau đó bay tới bên cạnh Cung Tiểu Trúc, cọ cọ mặt hắn, lại nhảy nhảy trên bụng hắn, cuối cùng cảm giác thật nhàm chán liền ngồi yên trên bụng Cung Tiểu Trúc không động đậy.

Vân Túc mở mắt nhìn lư hương một cái rồi lại nhắm mắt.

Cung Tiểu Trúc khi bất tỉnh cảm thấy hồn mình như rời khỏi thể xác, đi tới một nơi chìm trong bóng tối u ám, hắn phiêu đãng trong thế giới hắc ám ấy, cảm thấy vô cùng sợ hãi, cô độc, tịch mịch và sợ sệt. Không biết đã qua bao lâu, hắn rốt cuộc cũng thấy trước mặt có một vệt sáng trắng, vì thế hắn hưng phấn bay tới nơi kia.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy linh hồn đã về lại thân thể, lại cảm thấy trên bụng có thứ gì đó đè nặng, hắn muốn mở mắt, nhưng không biết có thứ gì đó ngăn hắn lại làm hắn không mở nổi mắt, cảm thấy có hơi khát nước, vì thế dùng giọng nói khàn khàn nói, "Nước…"

Thực ra giọng của hắn rất nhỏ, nhưng Vân Túc vẫn nghe thấy, y suy nghĩ một chút, cầm lấy một lá phù lục thuộc tính nước từ túi trữ vật ra, nói với Thiên Hương lư, "Có thể biến nó thành nước không?"

Thiên Hương lư có vẻ suy nghĩ một chút, sau đó tạo ra một luồng sáng mạnh rọi vào phù lục, trong nháy mắt phù lục biến thành một bãi nước, sau đó nhanh chóng chảy xuống, nước chảy vào trong lư hương, một giọt cũng không bắn ra ngoài.

Tuy rằng nó là lư hương, nhưng bên trong chưa từng đốt hương nên không có tàn, rất sạch sẽ, ngay cả một chút bụi cũng không có, nước đương nhiên cũng rất sạch, Vân Túc cầm lấy Thiên Hương lư, một tay nâng Cung Tiểu Trúc dậy, mở miệng hắn, cẩn thận chạm Thiên Hương lư vào đôi môi tái nhợt của Cung Tiểu Trúc, cẩn thận đổ nước xuống, Cung Tiểu Trúc uống nước theo phản xạ, có điều Vân Túc cũng không đút quá nhiều, như vậy sẽ không tốt cho việc khôi phục thương thế của hắn.

Một lát sau, Cung Tiểu Trúc chậm rãi mở mắt, lọt vào mắt chính là một khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng được phóng đại, hắn gọi một tiếng, "Vân đại ca".

"Ừ, cảm thấy thế nào?"

Vân Túc vẫn còn đang ôm hắn trong lòng, không đặt lại xuống đất, y chỉ bỏ Thiên Hương lư xuống, cho nó tự chơi một mình.

"Tốt hơn nhiều rồi, cảm ơn Vân đại ca, Vân đại ca, chúng ta đang ở đâu vậy?"

Cung Tiểu Trúc được Vân Túc ôm vào lòng cảm giác rất ngượng ngùng, chỉ là đơn thuần cảm thấy hai đại nam nhân như vậy có chút kỳ quái thôi. May mà rơi xuống không bị tàn phế hay ngã chết, thật đúng là trong xui xẻo có may mắn, tuy rằng bị ma tu kia đánh cho một kích, chờ sau này trở lại với Vân đại ca, nhất định phải chiêu đãi người kia cho thật tốt.

"Nơi này là một cái sơn động dưới vực."

"Ồ, Vân đại ca, là ngươi thay quần áo cho ta?" Cung Tiểu Trúc vừa cúi đầu, phát hiện cái áo xám ban đầu đã không thấy đâu nữa, trên người là một bộ pháp y xanh nhạt sáng sủa, không cần hỏi cũng biết là Vân đại ca thay hộ hắn

"Ừ, bộ y phục kia của ngươi đã bị rách, không thể mặc lại nữa."

"Vậy sao! Cảm ơn Vân đại ca."

Vân Túc nhẹ nhàng thở ra, may mà Cung Tiểu Trúc không chất vấn y vô lễ, chưa được cho phép đã thay y phục cho hắn, là một việc làm không lễ phép, đặc biệt là ở một thế giới tu chân nơi đồng tính cũng có thể kết làm đạo lữ, nam tử không thể tùy tiện nhìn cơ thể của đối phương.

"Vân đại ca…" Cung Tiểu Trúc có chút ngượng ngùng gọi, tai hơi hồng hồng lên.

"Sao vậy?" Vân Túc nhìn vẻ mặt ngượng ngùng của hắn, khó hiểu mà hỏi.

"Ta muốn… đi ngoài." Cung Tiểu Trúc vô cùng vô vô cùng xấu hổ, bình thường khi không bị thương đều là tự ra ngoài giải quyết, lần này thì đến động cũng không cử động nổi, lần đầu tiên cần đến sự giúp đỡ của

người khác, lại còn là người mà mình kính trọng nhất.

Sau này Trúc Cơ thì tốt rồi, sau khi Trúc Cơ sẽ không phải ăn thức ăn giúp duy trì cơ năng của cơ thể nữa, mà linh khí trong cơ thể có thể tự thỏa mãn.

Luyện Khí kỳ vẫn giống như phàm nhân, phải ăn thức ăn các thứ, đương nhiên là cũng cần bài tiết các phế phẩm ra khỏi cơ thể.

Đương nhiên, nếu ăn Tích Cốc đan thì không cần phải bài tiết, chỉ là Cung Tiểu Trúc tiếc nên không mua, hắn có thể nói bây giờ hắn có chút hối hận vì đã không mua Tích Cốc đan không?

Vân Túc dùng thần thức nhìn quanh bốn phía, phát hiện có một lối rẽ chỉ ngắn có một đoạn, cũng không thông tới đâu, vì thế nói, "Ta bế ngươi đi vào trong."

Sau đó, Vân Túc đứng dậy bế Cung Tiểu Trúc, ôm lấy cái eo nhỏ của hắn chậm rãi bước vào trong, Cung Tiểu Trúc theo phản xạ ôm lấy cổ Vân Túc, phát hiện như vậy không được ổn cho lắm, lại buông ra, kết quả không biết nên đặt tay ở đâu.

Vân Túc cảm thấy người trong lòng rất nhẹ, eo cũng rất nhỏ, gầy gầy xương xương, người này lại còn rất ngại ngùng, xúc cảm cũng mềm mại, không biết là do cơ thể còn chưa trưởng thành hay là vốn đã sẵn thế rồi.

Vân Túc đi đến bên một cái hố sâu, khom người xuống, trước khi thả Cung Tiểu Trúc xuống dưới chân mình, liền định cởi tiết khố giúp hắn, Cung Tiểu Trúc liền giữ chặt tay y, ngăn y lại, "Đừng, Vân đại ca, ta tự làm được, ngươi thả ta xuống là được rồi."

"Ngươi tự làm được chứ?" Vân Túc nghi hoặc nhìn hắn, không yên lòng vì hắn chỉ có một mình, nhỡ bị ngã thì sao?

"Ta tự làm được mà, Vân đại ca ra ngoài trước đi! Còn nữa..." Cung Tiểu Trúc muốn nói ngươi không được nhìn lén, nhưng lại nghĩ mình cũng là nam nhân có gì đáng để nhìn lén, thật quái đản, Vân đại ca nhất định không phải là người như thế.

"Còn nữa cái gì?" Vân Túc lại nghi hoặc nhìn hắn.

"Không có gì." Cung Tiểu Trúc lắc đầu cười.

"Ta ra ngoài trước, ngươi cẩn thận, có chuyện gì phải gọi ta, biết chưa?"

Vân Túc nhẹ nhàng thả Cung Tiểu Trúc xuống đất, cho hắn vịn lấy vách động, lo lắng nhìn hắn một cái rồi bước ra ngoài.

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc ra ngoài rồi mới nhẹ nhõm thở ra một hơi, sau đó bắt đầu tự giải quyết.

Vân Túc sau khi ra ngoài rồi liền dùng thần thức chú ý tới động tĩnh bên trong, y thấy Cung Tiểu Trúc chậm rãi cởi tiết khố làm lộ ra cái mông trắng nõn, mềm mại, lại thấy hắn chậm rãi ngồi xuống, mới yên tâm thu thần thức lại.

"Vân đại ca!"

Một lát sau, Vân Túc nghiêng đầu nghe thấy tiếng gọi nhỏ xíu của Cung Tiểu Trúc truyền tới, Vân Túc vội chạy vào, chỉ thấy Cung Tiểu Trúc mặt đỏ bừng bừng ngồi xổm trên mặt đất, hóa ra là không đứng dậy được.

Cung Tiểu Trúc có thể nói là da mặt hắn rất mỏng không? Hắn muốn tự mình ra ngoài, nhưng lại không thể tự đứng dậy được, chỉ cần vừa cử động ngực sẽ đau nhói, không còn cách nào khác chỉ có thể gọi Vân đại ca bế hắn ra.

Thực ra hắn không muốn Vân đại ca bế hắn, chỉ có nữ tử mới thích bế kiểu công chúa, thật mất mặt! Nhưng hắn lại nghĩ ra rất nhiều tư thế khác, ví dụ như cõng trên lưng, khiêng trên vai, kẹp dưới tay, hình như đều không được lịch sự cho lắm, thế nên bỏ qua đi!

Nếu là đỡ hắn đi? Tính khả thi không lớn lắm, tiền đề là hắn phải cử động được, một kích của Kim Đan kỳ, cũng không phải là làm từ bã đậu, thật là lợi hại, Cung Tiểu Trúc bây giờ có thể nói chuyện được đã là không tệ rồi.

Vân Túc chủ động kéo quần lên cho hắn, sau đó cẩn thận bế ra ngoài.

Vân Túc đặt hắn ngồi lên bồ đoàn, giúp hắn xếp hai chân lại xong mới nói, "Vận chuyển tâm pháp chữa thương đi! Ta giúp ngươi bày bố Tụ Linh trận."

"Được" Cung Tiểu Trúc gật đầu, không rối rắm chuyện vừa xảy ra vừa rồi nữa, há miệng nuốt một viên Bồi Nguyên đan Vân Túc đưa cho hắn, nhắm mắt điều tức, chữa trị phần phổi bị thương.

Vân Túc trước kia là tu sĩ Kim Đan kỳ, bày bố trận pháp đương nhiên là tuyệt diệu hơn Cung Tiểu Trúc rất nhiều, y bày xong Tụ Linh trận, lại bày thêm một trận pháp phòng ngự, đều là dùng linh thạch hạ phẩm để bày, linh thạch trung phẩm và thượng phẩm khá là quý, dùng một viên thiếu một viên, hai người họ cũng không phải là giàu có gì.

Đương nhiên, về sau khi tu vi của Cung Tiểu Trúc được nâng lên lại là một chuyện khác. Cung Tiểu Trúc nhập định không lâu trời đã sáng, lúc này trời vừa tờ mờ sáng, hắn đã mở mắt, cầm lấy túi trữ vật được Vân Túc treo giúp bên thắt lưng mình, lục lọi một hồi, cầm hết mấy cái lọ trong đó lên, cũng không tìm thấy Tích Cốc đan, vì thế hắn ngẩng đầu nói với Vân Túc ngồi đối diện, "Vân đại ca, chúng ta không thể lên trên, ăn gì bây giờ? Sẽ không bị đói chết ở đây chứ?"

"Không đâu, cầm túi trữ vật của ngươi lại đây." Vân Túc mở mắt nói.

Cung Tiểu Trúc vội vàng đưa túi trữ vật của mình cho y, "Ừm, túi đây."

Bởi vì động tác có hơi mạnh, ảnh hưởng tới vết thương, làm cho hắn nhíu mày lại.

Vân Túc cầm lấy túi trữ vật, ngửi một loạt đan dược trong mấy cái lọ, cuối cùng đổ hai viên linh đan từ một cái lọ trong số đó ra, số linh đan còn lại thì cất lại vào lọ.

"Ăn đi! Đây là Tích Cốc đan, Hoàng cấp thượng phẩm, chỉ còn lại có hai viên."

Vân Túc đưa một trong hai viên linh đan trong lòng bàn tay cho Cung Tiểu Trúc.

"Đây là Tích Cốc đan? Sao lại phải để cùng một chỗ với Cố Nguyên đan? Còn nữa, Vân đại ca làm thế nào lại biết được có Tích Cốc đan ở trong?" Khuôn mặt tái nhợt của Cung Tiểu Trúc hiện lên vẻ kinh hỉ, sùng bái nhìn y hỏi.

"Không biết tại sao lại ngửi thấy lúc ngươi còn đang bất tỉnh." Vân Túc lắc đầu nói.

"Oa! Vân đại ca thật lợi hại!"

Cung Tiểu Trúc vui sướng nuốt Tích Cốc đan xuống, khuôn mặt tươi cười, nghe giọng là có thể thấy được cảm giác vui mừng của hắn.

Vân Túc nhìn hắn, trong mắt hiện lên một thoáng đắng chát, y cho dù lợi hại thế nào cũng chỉ như thế mà thôi, tay trói gà không chặt, cho dù lợi hại thế nào, cuối cùng cũng chỉ trở thành thức ăn của kẻ khác, cuối cùng hóa thành một nắm đất vàng.

13. Chương 13: Cửa Hàng Hệ Thống Ngưu Bức

(ngưu bức: : rất lợi hại; mạnh mẽ (mang ý bất nhã) (cách viết khác ngưu B(B)/ngưu X(X)/NB)

Tích Cốc đan Hoàng cấp thượng phẩm, một viên có thể đảm bảo tám tháng không đói, đối với Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, tám tháng để tìm đường lên trên hoàn toàn không thành vấn đề, đương nhiên là trong trường hợp không có gì bất ngờ xảy ra, hai người không trọng thương hoặc chết.

Tích Cốc đan Nhân cấp hạ phẩm có thể đảm bảo năm ngày không đói, trung phẩm là mười ngày, thượng phẩm hai mươi ngày, cực phẩm có thể đảm bảo bốn mươi ngày.

Hoàng cấp hạ phẩm Tích Cốc đan có thể đảm bảo hai tháng không đói, trung phẩm là bốn tháng, thượng phẩm là tám tháng, cực phẩm là một năm bốn tháng. Bởi vì tài nguyên dùng để luyện Tích Cốc đan tương đối phổ biến, cùng lắm chỉ có thể luyện ra Hoàng cấp cực phẩm, mà muốn luyện chế ra Tích Cốc đan phẩm chất càng cao thì phải tìm tài nguyên tương đối cao cấp.

Nhưng Tích Cốc đan chỉ có tu sĩ Luyện Khí kỳ mới cần dùng tới, họ cũng không có nhiều tiền tài cho lắm, đương nhiên là không mua nổi Tích Cốc đan cao cấp để ăn, có linh thạch dư thừa cũng sẽ mua linh đan khác giúp tăng tu vi, ít người nào lại ngốc nghếch phí nhiều linh thạch để mua Tích Cốc đan chỉ có thể làm no bụng.

Những tu sĩ giàu có thường đều đã ngoài Trúc Cơ kỳ, sớm không cần ăn thức ăn, nên liền luyện chế ra Tích Cốc đan từ Hoàng cấp cực phẩm trở lên, gần như không có ai mua, vì thế ở giới tu chân rất khó có thể nhìn thấy Tích Cốc đan từ Hoàng cấp trở lên.

Đang định nhập định chữa thương lần nữa, vô tình lại nhìn thấy Thiên Hương lư đang phiêu diêu gần đó, vỗ trán, hắn quên mất một chuyện, đó là vào xem hệ thống, lúc trước vừa hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống tệ đã tăng lên tới một trăm linh năm điểm, cửa hàng hệ thống cũng có thể mở khóa. Vì thế hắn định mở hệ thống ra, xem xem cửa hàng hệ thống có bán những thứ gì, nhưng hắn gọi mấy lần hệ thống vẫn không xuất hiện là có chuyện gì xảy ra vậy?

Suy nghĩ một hồi lâu, hắn đoán là có thể hệ thống mỗi lần tăng điểm sẽ phải cập nhật một chút, sau đó mới không mở nổi hệ thống ra, cũng có thể là hệ thống đã biến mất, đây là tình huống xấu nhất, chỉ mong là không phải vậy.

Cung Tiểu Trúc không hề bận tâm tới nữa, khôi phục tâm trạng, nhắm mắt bắt đầu chữa thương, hệ thống chỉ là vật ngoài thân, có đương nhiên là tốt, không có thì cũng chỉ hơi tiếc một chút thôi. Huống hồ còn có cây đại thụ cao lớn là Vân đại ca đây mình có thể dính chút ánh sáng, hẳn là sẽ không tới mức quá xui xẻo.

Có điều, chuyện đương nhiên không xảy ra theo tình huống xấu nhất, chỉ là hệ thống tệ trong lúc Cung Tiểu Trúc vì trọng thương mà hôn mê đã đạt tới yêu cầu mở khóa cửa hàng nên mới tắt nguồn cập nhật, phải mất mười hai canh giờ sau mới hoàn thành, đợi đến tối nay, hệ thống hẳn là có thể mở ra cho Cung Tiểu Trúc xem.

Quả nhiên, đợi tới buổi tối đại khái khoảng canh ba, Cung Tiểu Trúc mở to mắt, gọi vài tiếng trong lòng, hệ thống tự xuất hiện trước mắt. Cung Tiểu Trúc vui vẻ lật tới trang cửa hàng hệ thống, trước mắt trải ra các vật phẩm, có cái quen cũng có cái chưa thấy bao giờ, trượt một đường xuống dưới, có tận mấy trang, càng về sau giá lại càng cao. Chỉ là giá cao vẫn bị khóa, chưa thể mua được, có điều cho dù có không bị khóa thì giá cao quá hắn vẫn không mua nổi; giá rẻ thì cũng không có gì hiếm lạ, đều là vài đan dược và pháp bảo bình thường, còn có một số vật khác nữa.

Cung Tiểu Trúc so sánh giá trong cửa hàng và ở hiện thực một chút, phát hiện vật trong cửa hàng rẻ hơn so với trong hiện thực một chút.

Ví dụ như Hồi Linh đan, Hoàng cấp hạ phẩm là ba linh thạch hạ phẩm một viên, mua hai viên mất sáu linh thạch hạ phẩm, một lọ mười viên là ba mươi linh thạch hạ phẩm; mà cửa hàng hệ thống Hồi Linh đan

là năm linh thạch hạ phẩm hai viên, một lọ là hai mươi lăm linh thạch hạ phẩm, rẻ hơn được năm linh thạch hạ phẩm.

Mà các vật phẩm khác cũng không chênh nhau nhiều, đều rẻ hơn bên ngoài một hai phần, đáng quý là Cung Tiểu Trúc lật tới vài trang đằng sau phát hiện cửa hàng có bán các vật phẩm được coi là bảo vật trong thế giới thực. Gần như có linh thạch cũng không mua được hoặc là giá trên trời, vừa xuất hiện có thể tạo ra một trận gió tanh mưa máu, xuất hiện biết bao tuyệt thế pháp bảo, linh đan, linh thảo, phù lục, trận pháp Thượng cổ, tâm pháp, kiếm pháp, công pháp, pháp thuật và pháp bảo tất tần tật.

Đương nhiên vật phẩm như vậy trong cửa hàng hệ thống cũng rất đắt, chẳng qua là rẻ hơn bình thường một chút, nếu một vật phẩm ngoài hiện thực là giá trên trời, thì trong cửa hàng hệ thống là chớm giá trên trời.

Ví dụ như kiếm pháp Vạn Phổ Quy Tung, đây là một bảo điển của đại tông môn thời Thượng Cổ, mà sau khi tông môn kia diệt vong, bộ kiếm pháp này cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Có điều, một nghìn năm trước có một tu sĩ Kim Đan kỳ và vài người khác tới khám phá một cái động ở nơi Thượng Cổ, trong lúc vô tình liền có được bộ kiếm pháp này. Hắn biết rõ rằng một bộ kiếm pháp cao cấp như vậy không phải chỉ một tán tu Kim Đan kỳ như hắn là có thể tu được. Vì thế hắn bán đấu giá công khai bộ kiếm pháp này cho các thế lực mạnh.

Đương nhiên, hắn trộm sao chép một bản lại, cũng không ngốc đến nỗi có tiện nghi lại không chiếm lấy.

Sự kiện này đã tạo ra một phen sóng to gió lớn, gần như toàn bộ các môn phái, gia tộc lớn ở giới tu chân đều tụ tập ở nơi bán đấu giá, một hồi tạo thành hiện trường bán đấu giá vô cùng đồ sộ.

Nghe nói bộ kiếm pháp này bị một môn phái ở đại lục Huyền Hoàng chiếm được, cụ thể là môn phái lớn nào, Cung Tiểu Trúc không nhớ rõ. Bộ tiểu thuyết mà hắn đọc kiếp trước kia có rất nhiều chương, rất nhiều tình tiết, không thể nhớ kỹ toàn bộ nội dung chỉ với một lần đọc.

Hình như môn phái lớn kia đã tiêu mười vạn viên linh thạch cực phẩm mới chiếm được tới tay, hơn nữa hiện trường bán đấu giá lúc đó còn có năm tu sĩ Độ Kiếp kỳ một đường hộ tống thiếu môn chủ, lúc này mới có thể bảo toàn tính mạng và tài sản, năm tu sĩ Độ Kiếp kỳ kia làm cho những người xung quanh phải kiêng kị.

Tu sĩ Kim Đan kỳ kia cũng chiếm được một khoản linh thạch lớn, có điều công pháp và linh thạch cực phẩm luôn con người nổi lòng tham. Thế nên vị tu sĩ Kim Đan kỳ thông minh này liền nhân cơ hội tạo quan hệ với tông môn kiếm pháp, trở thành đệ tử nội môn của môn phái kia, mới thoát khỏi việc bị các tu sĩ giết chết.

Vừa có nhiều linh thạch để dùng, lại có tông môn che chở, không thể tốt hơn được nữa.

Thời kỳ Thượng Cổ trong truyền thuyết không biết đã từ khi nào, đại khái là khoảng mười vạn năm trước, hay một trăm vạn năm trước, cũng có thể là một triệu năm trước. Tóm lại lời đồn mỗi nơi lại khác, tu sĩ

khắp nơi đều từng khảo chứng, nhưng vẫn chưa có bằng chứng gì thuyết phục.

Không có ai nghi ngờ sự tồn tại của thời Thương Cổ bởi giới tu chân hiện giờ cũng thường xuyên xuất hiện công pháp hoặc pháp bảo thời Thượng Cổ, hơn nữa vẫn có các tu sĩ có huyết mạch Thượng Cổ, tuy rằng phát triển tới bây giờ huyết mạch đã bị loãng đi không ít.

Mà cửa hàng hệ thống này tuy rằng không có kiếm pháp Vạn Phổ Quy Tung, nhưng lại có một bộ kiếm pháp nổi danh – kiếm quyết Côn Sơn Ngự Long. Cung Tiểu Trúc nhìn giá ở dưới, đằng sau số tám là mười số 0, đơn vị là hệ thống tệ, mà một điểm hệ thống tệ tương đương với một viên linh thạch hạ phẩm, bộ kiếm quyết này phải tám vạn linh thạch cực phẩm mới có thể có được.

Vậy mới nói, vật phẩm trong cửa hàng hệ thống rất – ngưu – bức!

Cung Tiểu Trúc dời ánh mắt, tuy rằng thèm hai bộ công pháp Thiên cấp cực phẩm kia nhưng cho dù hắn có bán tám vạn thứ đồ cũng không đổi nổi một bộ kiếm quyết cao cấp, huống hồ hắn mới chỉ là Luyện Khí kỳ, muốn cũng không luyện được, các tu sĩ khác mà biết thì không biết sẽ chấn động tới mức nào!

Thế nên vẫn là trở về với hiện thực thì hơn! Trở lại trang đầu xem công pháp và pháp thuật chỉ tốn vài viên tới vài chục viên linh thạch hạ phẩm, vì sao lại rẻ như vậy? Bởi vì đều là công pháp, pháp thuật Nhân cấp tới Hoàng cấp.

Nghiên cứu một lát, Cung Tiểu Trúc phân tích xem bản thân bây giờ cần nhất là thứ gì, mấy thứ khác không quan trọng lắm, bây giờ hắn cần nhất là chữa lành nội thương.

Hắn nhìn hơn một trăm điểm hệ thống tệ rồi lại nhìn các vật phẩm trong cửa hàng, cuối cùng sáng mắt lên, nhìn trúng một loại Phục Nguyên đan, hệ thống nói chỉ cần dùng loại linh đan này, chỉ một khắc sau, không cần biết là có thương nặng thế nào thì đều sẽ khỏi hẳn.

Chỉ là đan dược này tương đối đắt, bảy mươi lăm điểm hệ thống tệ, cũng chính là bảy mươi lăm viên linh thạch hạ phẩm. Có điều, Cung Tiểu Trúc thật muốn hỏi hệ thống một chút, vì sao không thể mua một mà cứ lại phải là hai viên?

Có điều chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới quyết tâm mua Phục Nguyên đan của hắn, hắn đổi lấy linh đan, cầm trên tay, ăn một viên. Còn chưa tới mười lăm phút sau, hắn đã cảm thấy cơ thể tốt hơn rất nhiều, ăn vào mùi rất thơm, cơ thể thì khoan khoái nhẹ nhõm!

Nghĩ một chút, hệ thống giới thiệu linh đan này có thể khôi phục thương thế thần tốc, không biết là có thể giúp ích gì cho cơ thể Vân đại ca không?

Vì thế, hắn nói với Vân Túc đang nhắm mắt, “Vân đại ca!”

“Sao vậy?” Vân Túc mở mắt, nhìn vào mắt Cung Tiểu Trúc.

"Ta có một viên Phục Nguyên đan, Vân Túc có thể ăn nó, có ích cho cơ thể ngươi." Cung Tiểu Trúc xòe tay, chờ mong nhìn Vân Túc như hiến vật quý.

Vân Túc lặng im một chút, sau đó cầm lấy cho vào miệng, Phục Nguyên đan vừa dính nước bọt liền tan thành một cỗ khí nóng lưu chuyển trong cơ thể, tán dật tận trong kinh mạch máu thịt.

Sau đó, linh đan bắt đầu phát huy tác dụng khai phá, nội thương từ nhiều năm trước chưa chữa khỏi hoàn toàn thế mà lại có hiệu quả thật sự, vết rách kinh mạch xuất hiện khi bị phế tu vi cũng có chuyển biến tốt.

Vân Túc dùng thần thức tra xét tình hình, mở mắt ra nói với Cung Tiểu Trúc: "Đúng là có ích thật, giúp chữa trị kinh mạch và ám thương." Tuy rằng chữa trị rồi cũng gần như là chẳng để làm gì, Vân Túc nghĩ.

"Thật sao? Vân đại ca, tốt quá rồi!" Vì thế hắn vừa xúc động, vừa đến cửa hàng hệ thống xem Phục Nguyên đan, suy xét một chút, cắn răng, cầm bốn mươi viên linh thạch hạ phẩm, đổi linh thạch thành hệ thống tệ, lại mua thêm hai viên Phục Nguyên đan, hệ thống tệ nhất thời trở về 0.

May mà sau khi mở khóa cửa hàng hệ thống, hệ thống tệ dù có ít hơn một trăm điểm cũng sẽ không bị khóa lại nữa, không phải lo lắng khi dùng hết hệ thống tệ.

"Vân đại ca, ta vẫn còn, ngươi dùng hết đi!" Cung Tiểu Trúc xòe tay ra, trong tay lại có thêm hai viên đan dược màu trắng bạc bóng loáng, hưng phấn nói với Vân Túc.

14. Chương 14: Giá Trị Vận Khí Nghịch Thiên

Vân Túc nghi hoặc nhìn hắn, vẫn nhận lấy, có điều cũng không cho vào miệng ngay lập tức mà nói với hắn: "Sau này không thể tùy tiện lấy đồ của mình ra trước mặt người khác, bằng không rất có thể rước lấy họa sát thân, nhớ kỹ!" Y biết Cung Tiểu Trúc có bí mật nhưng cũng không có ý định tìm hiểu bí mật của hắn.

"Không đâu, Vân đại ca, không cần biết trước kia thế nào, từ giờ trở đi, người biết ta có bí mật cũng chỉ có một mình ngươi, sẽ không có người khác đâu, Vân đại ca yên tâm rồi chứ?" Cung Tiểu Trúc cam đoan nói.

Vân Túc gật đầu, ăn một viên Phục Nguyên đan, thấy kinh mạch và ám thương còn một chút nữa là có thể khôi phục hoàn toàn nên liền ăn nốt viên còn lại. Lúc này, ám thương của Vân Túc cuối cùng cũng được tiêu trừ hoàn toàn, vết rách kinh mạch cũng không thấy bóng dáng đâu nữa.

Có điều linh căn bị phá và đan điền chia làm hai nửa vẫn như cũ, Phục Nguyên đan không có chút hiệu quả nào.

Bởi Cung Tiểu Trúc sợ một lúc nào đó hệ thống gặp trục trặc hoặc biến mất nên cũng không dám để linh thạch hoặc pháp bảo vào ô trữ vật nữa, nếu thật sự bị hệ thống lừa, hắn cũng không biết nên tìm ai khóc

đây, không thể mạo hiểm như vậy được.

Cung Tiểu Trúc xem xong cửa hàng hệ thống, lật tới trang nhiệm vụ, thật tốt! Đã hoàn thành được bốn nhiệm vụ, còn có sáu nhiệm vụ nữa là sẽ thăng cấp, không biết sau khi thăng cấp xong sẽ có thêm công năng gì, đừng bảo lại lừa người như hệ thống quét thì vui rồi…

À? Đúng rồi, hắn còn chưa biết giá trị vận khí của Vân đại ca là bao nhiêu! Có điều lúc quét, cơ thể Vân đại ca sẽ bị hắn nhìn thấy sạch sành sanh, cuối cùng là có nên xem hay không? Đây là cái loại vấn đề quỷ quái gì vậy!

Suy xét một hồi, hắn vẫn quyết định xem một chút! Hắn và Vân đại ca đều là nam tử, nhìn cơ thể xong cũng không phải chịu trách nhiệm, hơn nữa cho dù hắn có nhìn, Vân đại ca cũng không biết mà! Được rồi, cứ vậy đi, bổn đại gia thật là thông minh! Cung Tiểu Trúc lặng lẽ nghĩ vậy trong lòng.Vì thế, hắn nhìn vào người Vân Túc, gọi hệ thống quét trong lòng, trước mắt liền xuất hiện một thân hình hoàn mỹ cân xứng, còn có thông tin cá nhân của Vân Túc:

Tính danh: Vân Túc

Tu vi: không

Thuộc tính linh căn: không

Thế lực tương ứng: không

Giá trị vận khí: 99 điểm

Vân Túc tuy rằng nhận ra Cung Tiểu Trúc đang nhìn mình, nhưng cũng không chú ý lắm, vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không để ý tới hắn.

Cung Tiểu Trúc hâm mộ nhìn vóc người dễ nhìn của Vân Túc một phen rồi di chuyển ánh mắt, nhìn lên thông tin trên màn hình.

Khi hắn nhìn lên phía trước, lại một hồi tiếc hận, Vân đại ca của hắn trước kia là đại đệ tử thủ tịch của nhị phẩm tông môn Kiếm Tiên môn, thuộc tính kim đơn linh căn, lại là thiên tài tu luyện Kim Đan trung kỳ, chỉ bởi cái thân phận là con của ma tu liền phủ nhận nỗ lực bao nhiêu năm nay của y, có thể thấy cấp cao của Kiếm Tiên môn ngu muội tới cực điểm.

Có điều, chờ đến khi Cung Tiểu Trúc nhìn tới dòng chữ cuối cùng, hắn phun! Là nhân vật chính của một bộ tiểu thuyết, lúc trước đây có bao nhiêu là xui xẻo nhưng tất cả cũng chỉ để làm tôn lên các loại khốc duệ cuồng bá suất của y sau này.

Giá trị vận khí 99 điểm, còn thiếu chút nữa là đạt tới mãn cấp, đây rốt cuộc là lý lẽ gì vậy? Giá trị vận khí của hắn trước kia là 58 điểm, không! Bây giờ là 69 điểm, so sánh với giá trị vận khí của Vân đại ca, quả thực… không ăn nhằm gì! Cơ bản là không ở cùng một cấp bậc, kém tận mấy bậc!

Cung Tiểu Trúc lặng lẽ tán thưởng Vân đại ca một trăm linh tám lần trong lòng! Nhân vật chính quả đúng là nhân vật chính, không cần biết y có phải là phế nhân hay không, cuối cùng chắc chắn sẽ dựa vào giá trị vận khí vô cùng cường đại này mà đứng lên một lần nữa, có thể thống trị toàn bộ giới tu chân.

Có điều hắn cũng không bất mãn chút nào, giá trị vận khí của Vân Túc nghịch thiên, có nghĩa là hắn cũng sẽ an toàn tuyệt đối, không cần biết là gặp phải tuyệt cảnh gì cũng có thể hóa hiểm thành an. Ví dụ như lần này bị ma tu bắt, không phải không lâu sau đã có thể trốn thoát thành công hay sao? Tuy rằng cuối cùng hắn bị thương nhưng vẫn có hệ thống hỗ trợ.

Nếu thương thế của Cung Tiểu Trúc đã khỏi vậy đương nhiên tiếp theo phải tìm đường lên mặt đất. Nham thạch ngoài động cuồn cuộn, trừ một khối đá lớn ra thì không còn điểm dừng chân nào khác, chỉ có thể nhờ vào vô số nhánh rễ trong động.

Vì thế, sau khi Cung Tiểu Trúc bàn bạc với Vân Túc về chuyện chọn một đường vào thăm dò một phen, hệ thống cũng phát động nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ là hai điểm giá trị vận khí, năm mươi điểm hệ thống tệ, năm mươi viên linh thạch hạ phẩm, trừng phạt khi thất bại không cần nói đến nữa, bởi lúc nào cũng sẽ ngược tâm ngược thân, thương tâm thương phế.

Trước khi đi vào, Cung Tiểu Trúc đương nhiên là chuẩn bị cẩn thận một hồi, hắn đếm đếm linh thạch, lại nhìn nhìn vật phẩm trong cửa hàng hệ thống, cuối cùng mua ít đan dược và phù lục, đương nhiên cũng là những vật phẩm tương đối rẻ một chút, đắt quá mua không nổi.

Xét đến việc trên đường có thể sẽ bị thương, hắn lại mua hai viên Phục Nguyên đan, mỗi người một viên, còn mua hai viên Bách Độc đan, hai viên Liễm Tức đan, hai viên Ẩn Thân đan, đều là hắn và Vân đại ca mỗi người một viên.

Bách Độc đan dùng trước khi trúng độc có thể giải trăm độc, Liễm Tức đan dùng xong có thể che giấu khí tức trong hai canh giờ, Ẩn Thân đan sau khi dùng có tác dụng ẩn thân hai canh giờ. Sáu viên đan dược này tổng cộng tốn ba trăm viên linh thạch hạ phẩm, tuy rằng có hơi đắt, nhưng tác dụng rất tốt, rất xứng đáng với linh thạch bỏ ra, Cung Tiểu Trúc cũng không so đo hơn kém.

Mấy loại đan dược kia hiệu quả vừa tốt mà giá cũng rẻ hơn một chút. Nói đến Bách Độc đan, bên ngoài có một loại Giải Độc đan cũng có hiệu quả giống như vậy, Bách Độc đan dùng trước khi trúng độc, hơn nữa còn có thể giải trăm độc; Giải Độc đan thì dùng sau khi trúng độc, nhưng độc tố không thể giải trừ hoàn toàn, phải dùng linh lực bức độc tố ra ngoài, mà không phải là độc nào cũng giải được.

Có điều về nghi hoặc của hắn về việc tại sao mỗi loại đều chỉ mua hai viên mà nói thật ra đây là quy định của hệ thống, mỗi loại đan dược này một ngày chỉ có thể mua hai viên, nếu muốn nhiều hơn, cũng chỉ có thể đợi thêm mười hai canh giờ, về phần vì sao hệ thống lại thiết lập như vậy, Cung Tiểu Trúc lắc đầu, tỏ vẻ hắn cũng không biết.

Sau đó, Cung Tiểu Trúc lại mua vài loại phù lục, theo thứ tự là Thần Hành phù, Tiềm Hành phù, Khinh Thân phù, Lôi Hỏa phù, Thổ Bích *(tường đất)* phù, Độn Địa phù, có điều mấy thứ này không bị hạn chế về số lượng, bởi vì mấy thứ này đều tương đối bình thường, có thể mua được ở bên ngoài, Cung Tiểu Trúc mua mỗi loại hai mươi lá, tốn của hắn gần ba trăm viên linh thạch hạ phẩm nữa, chia ra đưa cho Vân Túc một nửa.

Cuối cùng, hắn còn mua thêm một vật càng thêm đặc biệt, là tranh cuốn truyền tống, loại tranh cuốn này chia làm tranh mẹ và tranh con. Lúc dùng mang tranh mẹ trên người, tranh con thì đặt ở nơi từng đi qua, chôn xuống dưới đất, lúc gặp nguy hiểm hoặc muốn tới vị trí nào đó, chỉ cần cầm tranh mẹ trong tay, rót linh lực vào rồi nghĩ đến vị trí đó thì có thể thuấn di qua.

Một tranh mẹ có tám tranh con, có thể tùy tiện đi tới tám nơi, cho dù xa thế nào cũng đi được, tiền đề là cùng ở trên một bề mặt, cũng phải ở cùng một không gian, ý là không thể truyền tống từ bí cảnh ra ngoại cảnh được.

Có điều nó không phải là cũng không có giới hạn, một tranh con đã qua sử dụng sẽ trở thành đồ bỏ, không thể truyền tống tới nơi này được nữa. Nói cách khác, một tranh mẹ chỉ có thể dùng tám lần, thuấn di tới tám nơi, sau đó tranh mẹ này liền trở thành vô dụng.

Cung Tiểu Trúc mua một bộ tranh cuốn, tốn mất chín trăm viên linh thạch hạ phẩm, đây vẫn khá là rẻ. Còn có một loại tranh cuốn con có thể dùng lại, một nơi có thể truyền tống vô số lần, cũng là tám tranh cuốn con, giá là một vạn linh thạch hạ phẩm!

Dọa chết hắn rồi! Thứ kia thế mà lại tương đương với một viên linh thạch thượng phẩm, toàn thân Cung Tiểu Trúc cộng lại cũng không có nhiều như vậy, viên linh thạch thượng phẩm duy nhất kia để ở chỗ Vân Túc. Linh thạch thượng phẩm quý giá như vậy, Cung Tiểu Trúc không định đổi lấy mấy loại vật phẩm không đáng kể này.

Cung Tiểu Trúc mua loại tranh cuốn truyền tống này là để phòng trường hợp khẩn cấp, hắn suy xét chôn một tranh cuốn con trong cái động này, một lúc nữa vào trong tính mạng bị đe dọa sẽ dùng tranh cuốn trở lại ngay lập tức.

Tranh cuốn truyền tống này dùng còn tiện hơn pháp trận truyền tống, pháp trận truyền tống cần thời gian và linh thạch, cự ly truyền tống càng xa càng tiêu tốn linh thạch, còn không thể thuấn di. Tranh cuốn truyền tống không chỉ mất ít linh lực hơn rất nhiều mà cự ly truyền tống dài ngắn cũng tốn ít công sức hơn, tuy rằng phải chuẩn bị tất cả trước đó.

Hơn nữa loại tranh cuốn truyền tống này có thể sử dụng hai người, nếu nhiều người thì không thể được, vừa lúc thích hợp cho hắn và Vân đại ca cùng dùng, Cung Tiểu Trúc vui sướng nghĩ, xem ra hệ thống vẫn có lúc vô cùng tri kỷ!

Đổi xong đồ, Cung Tiểu Trúc vô cùng buồn bực phát hiện linh thạch phần thưởng hệ thống và linh thạch trong túi hắn cũng chi còn lại có một trăm bảy mươi tư viên. Quả nhiên tiêu thì dễ, kiếm lại linh thạch mới khó! Đây có thể coi là vui quá hóa buồn không!

Có điều không vấn đề gì, hắn còn để lại chút linh thạch ở chỗ Vân đại ca, linh thạch thượng phẩm cũng còn một viên, tạm thời không lo không đủ linh thạch để tiêu.

Cung Tiểu Trúc chôn tranh cuốn xuống đất, đứng tại chỗ phủi phủi đất bẩn trên tay, cao hứng nói với Vân Túc đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, "Vân đại ca, có thể xuất phát rồi."

Vân Túc mở mắt gật đầu, "Ừ" một tiếng, đứng dậy đưa bồ đoàn cho Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc tiện tay cầm lấy cất vào túi trữ vật, hai người chọn bừa một thông đạo mà đi.

Bởi vì lo rằng một hồi vào động rồi có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn dẫn đến việc hai người bị tách nhau ra nên Vân Túc nắm lấy tay Cung Tiểu Trúc. Thông đạo này tối tăm vô cùng, giơ tay ra không thấy rõ năm ngón, may mà Cung Tiểu Trúc mặc dù là Luyện Khí tầng hai nhưng lại có thể nhìn trong bóng tối, Vân Túc cũng có thể dùng thần thức để dò xét xung quanh, dọc đường hành tẩu cũng không đến nỗi quá khó khăn.

Đường đi cũng không bằng phẳng, thỉnh thoảng còn có thể đạp phải bùn lầy hoặc vũng nước, hơi ẩm trong không khí rất cao, hai người chậm rãi đi một hồi.

Bỗng nhiên có tiếng chuột kêu "chít chít chít" vang lên từ đâu đó, Cung Tiểu Trúc nhìn xung quanh một lần, không phát hiện ra chuột đâu, Vân Túc lại dùng thần thức dò xét xung quanh một phen, quay đầu nói với Cung Tiểu Trúc: "Ở dưới đất, là một loài chuột đào hang, Luyện Khí tầng hai, am hiểu pháp thuật, không có linh tính."

Cung Tiểu Trúc gật đầu ý bảo mình đã rõ, chỉ là chuột nhất Luyện Khí tầng hai, giải quyết cũng không thành vấn đề, có điều nếu không quấy rầy hắn và Vân đại ca thì hắn cũng không cần bận tâm tới nó, dù sao hắn cũng không phải là loại người thích chém giết, chỉ cần người khác không chọc vào hắn, hắn cũng sẽ không hại người khác.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc nói với Vân Túc: "Vân đại ca, nếu con chuột đào hang kia không chọc vào chúng ta, chúng ta cũng không đừng bận tâm tới nó."

Vân Túc gật đầu, cảm thấy hắn nói rất có lý, nói một câu "Có lý!"

Vì thế, hai người tiếp tục bước đi trong khúc động quanh co khúc khuỷu này.

15. Chương 15: Tuyệt Sắc Mỹ Nam

Đang đi, đột nhiên Vân Túc dừng lại truyền âm nói với Cung Tiểu Trúc: "Phía trước có điểm khác thường, cẩn thận."

Cung Tiểu Trúc gật nhẹ đầu, tỏ ý đã hiểu, chậm rãi theo Vân Túc đi tới.

Hắn cũng cảm thấy cách đó không xa có gì đó đang ẩn giấu, có điều nhìn mặt Vân đại ca cũng không có gì khác lạ, liền đoán là thứ kia cũng không đáng lo lắm, nếu không Vân đại ca hẳn nên phòng bị rồi, chứ không phải là chỉ nhắc một câu như vậy.

Quả thật là như vậy, Vân Túc phát hiện cách đó không xa có một đám yêu thú phệ kim thử cấp một ẩn mình trong bốn phía thông đạo, có tất cả hơn mười con, trong đó có một con là yêu thú cấp hai, xem ra là thủ lĩnh của đàn phệ kim thử này.

(phệ kim thử: chuột cắn nuốt kim loại)

Theo suy nghĩ của Vân Túc, mặc dù số lượng đàn phệ kim thử này tương đối nhiều, nhưng cũng chỉ có một con yêu thú cấp hai, trừ nó ra, còn lại Cung Tiểu Trúc có thể ứng đối, dù có nguy hiểm, y cũng có thể dùng thần thức cường đại của mình giết chết yêu thú tương đương với Luyện Khí kỳ này ngay lập tức, đống yêu thú này chính là Vân Túc để cho Cung Tiểu Trúc luyện tập.

Vân Túc chỉ nhắc phía trước có điểm khác thường, thực ra là muốn rèn luyện sức phán đoán và năng lực ứng biến của Cung Tiểu Trúc. Nếu mọi chuyện đều đã có Vân Túc nhắc nhở và giải quyết, vậy nếu lúc Cung Tiểu Trúc chỉ có một mình thì sao, sao có thể nhận ra nguy hiểm? Mặc dù có thể có đồng bạn đi cùng, nhưng làm sao mà biết được người kia thật sự là địch hay là bạn, sẽ không lén đâm sau lưng.

Vừa đi vài bước, Cung Tiểu Trúc liền cảm giác trước mặt có một cơn gió lớn, theo phản xạ, hắn cầm túi trữ vật lên, gậy sắt liền xuất hiện trong tay, hắn dồn linh lực, nháy mắt gậy biến dài thành một trượng, vung gậy đánh vào một phệ kim thử cấp một đang nhào lên tấn công mình.

Động tác vô cùng nhanh chóng, chỉ trong chớp mắt đã chấm dứt.

Một phệ kim thử bắt đầu tấn công, lũ còn lại cũng bắt đầu đánh tới hai người.

Cung Tiểu Trúc vừa bấm tay niệm thần chú công kích chúng, vừa dùng pháp khí đánh văng chúng đi, mấy con phệ kim thử kia nhất thời tốn thời gian mà không làm gì được Cung Tiểu Trúc, mà Cung Tiểu Trúc cũng chưa làm một con phệ kim thử nào thụ thương hay chết, cuộc chiến vẫn cứ tiếp tục.

Bên kia, cũng có vài con phệ kim thử công kích Vân Túc.

Vân Túc tuy rằng không thể rót linh lực để dùng pháp bảo hay pháp thuật nhưng kỹ năng chiến đấu trước kia lại khắc sâu trong tâm khảm, phệ kim thử vừa mới động, Vân Túc liền cầm phi kiếm Cung Tiểu Trúc đưa cho, ứng đối thuần thục với đàn chuột này, cũng không làm chúng bị thương, chỉ là né trái tránh phải, ngay cả thần thức cũng không dùng.

Nếu Vân Túc không dùng thần thức, không có linh lực muốn y tiêu diệt phệ kim thử Luyện Khí kỳ thì

hoàn toàn không có khả năng.

Y muốn để cho Cung Tiểu Trúc luyện tập, thần thức của y cũng tạm thời chú ý tới phệ kim thử cấp hai ở đằng xa kia.

Trong lúc phệ kim thử cấp một đều đang tấn công thì phệ kim thử cấp hai kia lại thản nhiên bất động, đang quan sát ở đằng xa, hai người luôn phải phòng bị nó đánh lén.

Chiến đấu một hồi với đàn phệ kim thử, Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng giết chết một con phệ kim thử cấp một cuối cùng bên hắn, mu bàn tay cũng có vết thương, nhưng hắn cũng không quan tâm nhiều đến vậy, dùng một viên Hồi Linh đan, linh lực sắp tiêu hao gần hết cũng hồi phục lại sáu bảy phần, đánh tới bên Vân Túc, muốn giải quyết một con phệ kim thử cấp một.

Mà lúc này, con phệ kim thử cấp hai duy nhất kia rốt cuộc cũng không đợi nổi nữa, tấn công nhanh như chớp.

Nó cứ nghĩ rằng hai người này một là tu sĩ Luyện Khí kỳ, một là phàm nhân không có tu vi, không cần phải lo lắng, không ngờ lại khiến nó mở rộng tầm mắt, không thể không ra tay.

Bởi nơi này không có tu sĩ khác nên Vân Túc không ngụy trang tu vi của mình, nên phệ kim thử cấp hai này mới tới gây phiền toái, nếu y ngụy trang đến Trúc Cơ kỳ hoặc Kim Đan kỳ, phệ kim thử này còn không hốt hoảng trốn chạy sao.

Vân Túc truyền âm với Cung Tiểu Trúc: "Ta đi đối phó với nó, ngươi cứ việc giải quyết đám phệ kim thử cấp thấp này."

Cung Tiểu Trúc không ngơi tay, chỉ gật đầu một cái, rồi không để ý tới Vân Túc và phệ kim thử cấp hai kia nữa.

Vân Túc không như vừa rồi nữa, mà chỉ trong nháy mắt liền phát động thần thức, từng luồng nhỏ như sợi tơ vây quanh phệ kim thử, chậm rãi buộc chặt lại; đợi đến khi phệ kim thử cấp hai kia trên người đã máu me be bét, không còn chỗ nào nguyên vẹn, cũng đã tắt thở, y mới thu hồi thần thức.

Phệ kim thử cấp hai này thực lực đại khái là Luyện Khí tầng chín, không phải là thứ mà Cung Tiểu Trúc có thể đối phó được, vẫn giao cho y thì tốt hơn.

Vân Túc bên này vừa xong xuôi, Cung Tiểu Trúc cũng chỉ còn lại một con cuối cùng chưa giải quyết xong.

Có thời gian rảnh, Vân Túc liền thu hết xác của đám phệ kim thử kia vào túi trữ vật, y thu bây giờ tạm thời vô dụng, Cung Tiểu Trúc Luyện Khí tầng hai lại rất hữu dụng, có thể bán lấy một ít linh thạch.

Một con phệ kim thử cuối cùng tấn công Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc khua gậy, phệ kim thử kia cũng giảo hoạt, hình như sắp khai mở linh trí, mượn lực mà lượn trong không trung, quỹ đạo bay nháy mắt bị thay đổi, gậy của Cung Tiểu Trúc liền khua vào không khí.

Vì thế hắn lại vung gậy lên trước, đánh trúng người con chuột.

Nhưng phệ kim thử kia cũng chưa chết hẳn, mà dùng móng bắt lấy gậy sắt kia, cắn một cái, gậy sắt nhất thời liền in một dấu răng.

Cung Tiểu Trúc có chút bực bội, cầm một lá Lôi Hỏa phù ra ném, phệ kim thử kia nhất thời biến thành món chuột nướng.

Hắn tốn nhiều linh thạch như vậy để mua pháp bảo, chẳng lẽ chỉ để cho loại tiểu tiểu yêu thú này cắn hay sao?

Cung Tiểu Trúc buồn bực, Vân Túc liếc mắt nhìn lên dấu răng trên pháp bảo của hắn, vì thế liền nói cho hắn biết đặc điểm thuộc tính của phệ kim thử.

Phệ kim thử, như tên của nó, có thể cắn nuốt các pháp bảo kim loại để tăng tu vi, đến Trúc Cơ kỳ, phần lớn chúng sẽ kích pháp thần thông hệ kim.

May mà cây gậy sắt này của Cung Tiểu Trúc là pháp khí trung phẩm, nếu không đã sớm bị nó nuốt sạch, chỉ để lại một dấu răng vẫn có thể dùng được, uy lực cũng sẽ không giảm bớt.

Phệ kim thử đều bị tiêu diệt hết rồi, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc lại nắm tay nhau đi tiếp về phía trước.

Đến một góc, Vân Túc dùng thần thức quét, phía trước có một bích hỏa tri chu cấp bốn, đã sắp tới Kim Đan sơ kỳ, Vân Túc suy nghĩ, bảo Cung Tiểu Trúc lấy hai Độn Địa phù trực tiếp chui xuống dưới đất.

(tri chu: nhện)

Y không định lãng phí thời gian ở đây, tuy rằng có thể dùng thần thức nhưng nếu tính cảnh giác của con nhện kia đủ mạnh, có thể tránh được công kích từ thần thức của y, đến lúc đó, y và Cung Tiểu Trúc khó mà có phần thắng.

Một Độn Địa phù có thể duy trì thời gian một nén nhang, hết thời hạn đó sẽ trở thành đồ bỏ.

Cung Tiểu Trúc rót một chút linh lực vào một lá bùa Độn Địa rồi dán lên người Vân Túc, đồng thời cũng dán lên người mình một lá, hai người nắm tay nhau rồi chui xuống đất.

Một lát sau, Vân Túc kéo tay Cung Tiểu Trúc để hắn ngừng chui xuống, nói với hắn: “Chúng ta lên thôi!”

Thế là Cung Tiểu Trúc gật đầu kéo Vân Túc nhảy lên trên, hai người liền tới một sơn động rộng lớn vòm tròn, hình như không phải là do thiên nhiên hình thành nên mà là do có tu sĩ dùng pháp thuật hoặc pháp bảo đào ra mà thành.

Mặt đất và vách tường vô cùng nhẵn nhụi, nơi trung tâm trên mặt đất có đặt một cái đài hình tròn, hai người cảm thấy có chỗ kỳ dị, cảm giác nơi đó hẳn là phải để một thứ gì mới phải.

Cả hai liếc nhìn nhau, cùng đi tới, tinh thần căng thẳng, thời khắc đều chú ý tới xung quanh đài, phòng bị tập kích.

Hai người dần dần đi tới trung tâm đài, đột nhiên, trên đỉnh đầu bỗng vang lên một tiếng nổ, hai người còn chưa kịp ngẩng đầu nhìn đã nhanh chóng rút khỏi đài.

Chỉ thấy trong nháy mắt khi họ vừa tránh khỏi, ở ngay đài cao có cột sáng màu bích lam rọi thẳng từ trên xuống dưới, bao phủ toàn bộ đài, bỗng nhiên, một cỗ quan tài trong suốt rơi từ trên trời xuống, chậm rãi xoay tròn hạ xuống tâm đài.

Quan tài khi tiếp xúc với mặt đất trong nháy mắt, cột sáng kia liền rút lại, tận tới khi biến mất trong vách núi màu xám trên đỉnh đầu.

Quan tài kia tản ra một cỗ ánh sáng trong trẻo trắng tinh, hơi chói mắt, bên trong có một người đang nằm, tựa như đang ngủ say.

Hóa ra, vừa rồi khi hai người đi tới chính giữa đài, liền chạm phải một cấm chế nào đó, mới có thể xảy ra cảnh tượng này.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc suy tư một hồi, cuối cùng Vân Túc nói: “Có thể lên đó xem xem, hẳn là không có nguy hiểm.”

Cung Tiểu Trúc không nghĩ thêm nữa, quay đầu mỉm cười nói: “Vậy liền nghe lời Vân đại ca.”

Đi tới trước quan tài, còn chưa mở nắp, hai người đã thấy rõ ràng một thanh niên tuấn mỹ mặc y phục màu xanh ngọc, hai tay đan vào nhau nằm bên trong, mái tóc trắng như tuyết tán loạn, dài tới tận mắt cá chân, vai rộng eo thon, thắt lưng tinh tế, mười ngón tay thon dài, da trắng nõn nà, môi như đồ chi, mũi tựa huyền đảm, hai mắt hẹp dài nhắm chặt, nơi ấn đường có điểm chu sa làm tăng thêm mấy phần khí tức yêu mị.

Tuy rằng hai người không cảm nhận được khí tức còn sống từ trên người này, nhưng hắn lại làm cho người ta có một cảm giác phảng phất tựa như không phải đã chết mà chỉ như đang ngủ say, lúc nào cũng có thể mở mắt tỉnh lại.

Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc, thấy Vân Túc gật đầu, liền thò tay chậm rãi đẩy nắp quan tài ra, ánh sáng màu trắng kia cũng biến mất, hình ảnh bên trong càng rõ ràng, nam tử thanh niên tuấn mỹ lại càng tuấn mỹ hơn.

Trong mắt Cung Tiểu Trúc thoáng hiện lên vẻ kinh diễm, đúng vậy, là kinh diễm! Thế gian này sợ là không có mấy nam tử nào lộng lẫy quyến rũ như vậy, hắn tin rằng, nếu nam tử này mở mắt ra, hẳn sẽ là một đôi mắt câu hồn đoạt phách, làm cho thiên địa kém sắc.

Cung Tiểu Trúc nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, cảm thán trong lòng, một nam nhân yêu mị như vậy, chắc chắn là đầu thai nhầm rồi, sao không đầu thai làm nữ nhân cơ chứ, thật là lãng phí tài nguyên! Nếu là nữ nhân không biết sẽ có bao nhiêu nam tử theo đuổi.

A! Không đúng, nam tử cũng có thể bị nam tử theo đuổi mà, hai nam nhân làm gay thật ra cũng chẳng sao, nếu hắn tỏ tình với nữ nhân phỏng chừng sẽ tìm không ra nữ nhân nào đẹp hơn mình, nhất định sẽ bị các nữ nhân xấu xí đố kị chết.

Bậy nào! Người ta không phải đã chết rồi sao, nhưng nhất định là không bị ghen tị đến chết, bởi chuyện này không có khả năng, có điều vì sao người này lại chết ở đây?

Trong mắt Vân Túc lại là suy nghĩ sâu xa, căn cứ vào việc y sử dụng thần thức để xem xét tình huống, thì thanh niên tuấn mỹ này lúc còn sống ít nhất đã là tu sĩ ngoài Nguyên Anh kỳ, y nhíu mày nghĩ, vì nguyên nhân gì mà một tu sĩ giai cao lại lạc trong này?

Dọc đường đi, Vân Túc đều dùng thần thức quét bốn phía, yêu thú cấp cao trong động cũng mới chỉ tới cấp bốn, cũng chính là từ Kim Đan kỳ trở xuống, yêu thú này căn bản không phải là đối thủ của thanh niên tuấn mỹ này, chỉ cần vung tay lên là có thể tiêu diệt chúng, chẳng lẽ hắn đã bị thương trước khi vào động này?

Vân Túc lại tìm tòi bốn phía xung quanh một lần nữa, cuối cùng ngón tay thon dài trắng nõn của thanh niên tuấn mỹ lọt vào tầm mắt.

Ngón giữa bàn tay phải của hắn có một trữ vật giới làm bằng ngọc màu tím, vừa cao quý lại không hề thô kệch.

16. Chương 16: Vân Đại Ca, Chúng Ta Phát Tài Rồi

Vân Túc cầm trữ vật giới kia vào tay, dùng một luồng thần thức tìm kiếm bên trong, nhất thời, một giọng nam thanh lãnh dễ nghe truyền vào đầu:

"Ta tên Lê Diễn, khi còn sống là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ, đến từ tông môn Quy Vân Tiên của thế giới Tinh Hãn, là thân truyền đệ tử của Huyễn Nguyệt tôn giả, khi bị kẻ gian làm hại, mới đi tới thế giới này, nguyên thần tán loạn, bất hạnh mà chết. Mong rằng đạo hữu một ngày kia có thể đắc nhập vào đại thế giới Tinh

Hãn, cũng nói cho sư tôn của ta biết ta ở đây, dùng ngọc bội truyền âm hồng sắc trong trữ vật giới làm chứng, còn lại những vật khác đều tặng cho đạo hữu, tại hạ vô cùng cảm kích."

Hóa ra người trong quan tài đã để lại một luồng thần thức, sau khi giọng nói kia biến mất, thần thức cũng tán loạn hoàn toàn, có điều, nội dung trong đó Vân Túc đã nhớ kỹ toàn bộ, về phần có nên giúp hắn hoàn thành tâm nguyện, chuyện này còn không biết là có thể hay không, hay là có cơ hội hay không.

Có điều nếu đã nhận thù lao của người ta, sau này có cơ hội, đương nhiên vẫn sẽ làm.

Nhưng vấn đề là thần thức lại không nhắc tới kẻ gian là ai, thông đạo dẫn tới đại thế giới Tinh Hãn ở nơi nào.

Vân Túc lấy ngọc bội hồng sắc trong trữ vật giới mà tu sĩ tự xưng là Lê Diễn kia nói kiểm tra một lần, phát hiện ngọc bội này đúng là phải dùng một bí pháp nào đó mới tra được thông tin bên trong, vì thế đặt nó vào túi trữ vật bên hông.

Sau đó, Vân Túc lại quét các vật khác một lần, phát hiện có mấy nghìn viên linh thạch thượng phẩm, mấy vạn viên linh thạch trung phẩm, còn có một trường tiên màu lửa đỏ, là bảo khí hạ phẩm thuộc tính hỏa, cùng với một cái chuông vàng, là bảo khí cực phẩm phòng ngự thuộc tính kim.

Trữ vật giới có diện tích một trăm mét vuông, mấy thứ này chỉ chiếm một phần rất nhỏ của không gian, xem ra Lê Diễn trước khi lâm chung đã tiêu không ít tài nguyên, bằng không một tu sĩ Hóa Thần kỳ từ đại thế giới thượng ba nghìn sao chỉ có tài nguyên thế này.

Một lát sau, Vân Túc thu hồi thần thức, nhìn sang Cung Tiểu Trúc không biết đang suy nghĩ cái gì, vẻ mặt ngưng trọng, gọi một tiếng "Tiểu Trúc!"

Cung Tiểu Trúc phục hồi lại tinh thần "A" một tiếng, sau đó nói, "Vân đại ca, có chuyện gì vậy?"

"Người này là tu sĩ Hóa Thần kỳ của đại thế giới Tinh Hãn, hắn khi còn sống có để lại một luồng thần thức, muốn chúng ta tới thế giới kia tìm sư tôn Huyễn Nguyệt tôn giả của hắn."

Cung Tiểu Trúc hiếu kì hỏi, "Đại thế giới Tinh Hãn? Là nơi nào vậy? Vân đại ca ngươi có biết không?"

Không thể trách Cung Tiểu Trúc lại hỏi như vậy, hắn thật sự không biết đại thế giới Tinh Hãn là cái gì, bộ tiểu thuyết hắn đọc trước kia tuy rằng có nhắc tới giới tu chân có hạ ba nghìn, trung ba nghìn và thượng ba nghìn, nhưng nhân vật chính cũng là Vân Túc từ đầu tới cuối chưa từng rời khỏi thế giới này, trước khi phi thăng cũng chỉ xưng vương xưng bá ở thế giới này.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc bây giờ ở thế giới gọi là đại thế giới Huyền Linh, là thế giới trung ba nghìn, độ nồng đậm của linh khí và độ phong phú của tài nguyên tốt hơn hạ ba nghìn rất nhiều nhưng so với thượng ba nghìn thì kém hơn nhiều.

Đại thế giới Huyền Linh tổng cộng có năm đại lục, phân biệt là Huyền Đằng, Huyền Linh, Huyền Hoàng, Huyền Thiên và Huyền Dược, các đại lục này đều bị biển ngăn cách, nếu muốn đi qua các đại lục, hoặc phải đi bằng đường biển, hoặc phải dùng truyền tống trận để qua.

Đi qua biển không chỉ tốn thời gian mà trên biển còn có các loại yêu thú tinh quái, mà sử dụng truyền tống trận thời gian nhanh hơn nhiều nhưng lại cần vô số linh thạch, tu sĩ bình thường cơ bản không có cách nào làm được.

"Đại thế giới Tinh Hãn là đại thế giới từ thượng ba nghìn, nghe nói ở thượng ba nghìn, tu sĩ Nguyên Anh và Hóa Thần kỳ khắp nơi, nhiều như sô cẩu, tu sĩ Xuất Khiếu và Đại thừa nhiều đếm không xuể, Tán Tiên và các đại môn phái cũng nhiều không đếm nổi, đơn linh căn vô cùng phổ biến, thứ đã thành thiên tài địa bảo trong truyền thuyết ở đây, ở đó cũng không ngạc nhiên, nhưng lại khó có được tiên khí, đều do Tán Tiên luyện chế ra, có điều lại không so được với tiên khí thật sự.

(Sô cẩu: Con chó bện bằng rơm. Thứ đồ chơi vô giá trị. Chỉ muôn vật ở đời theo quan niệm của Lão tử)

Cung Tiểu Trúc sinh ra lòng hiếu kỳ với đại thế giới thượng ba nghìn, hỏi, "Vậy vì sao tu sĩ hạ ba nghìn và trung ba nghìn không tới thượng ba nghìn để tu luyện, như vậy không phải tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh hơn sao?"

Vân Túc lắc đầu, "Theo ta được biết, cho tới bây giờ còn chưa có tu sĩ nào từ thế giới này tìm được thông đạo dẫn tới thế giới thượng ba nghìn, nếu tìm được, sợ là cũng lặng lẽ đi lên, chứ không nói cho người khác biết."

Cung Tiểu Trúc "Ồ" một tiếng, nghĩ trong lòng: Khó trách! Nếu mỗi người đều chạy lên đại thế giới thượng ba nghìn, vậy thượng ba nghìn kia không phải là chật người sao, mà hạ ba nghìn và trung ba nghìn lại không còn bao nhiêu tu sĩ? Giới tu chân làm sao mà giữ được cân bằng!

Có điều, có lẽ hắn và Vân đại ca sau này sẽ có cơ hội đi tới đại thế giới Tinh Hãn không chừng.

Nhìn lại trữ vật giới trong tay Vân Túc, hỏi, "Vân đại ca, trong đó có gì vậy?"

Vân Túc nghĩ một chút, đồ trong trữ vật giới này đối với mình cũng là vô dụng, không bằng đưa hết cho Tiểu Trúc.

Vì thế y đưa trữ vật giới trong tay cho Cung Tiểu Trúc nói, "Trong này có một ít linh thạch và hai pháp bảo, pháp bảo phẩm chất rất cao, có thể đợi đến lúc tu vi tăng rồi lại dùng, linh thạch cũng không thể tùy tiện lấy ra trước mặt người khác. Chủ nhân của trữ vật giới này đã mất, dấu vết của thần thức đã biến mất, ngươi có thể lấy máu nhận chủ."

Cung Tiểu Trúc hoan hỉ nhận lấy, cắn ngón tay, một giọt máu rơi xuống, trữ vật giới phát ra một luồng ánh sáng đỏ, sau đó Cung Tiểu Trúc cảm thấy mình và trữ vật giới như được liên kết với nhau, không cần thần thức cũng có thể "xem" đồ vật bên trong.

Cung Tiểu Trúc nhìn một đống linh thạch và hai pháp bảo không biết phẩm chất, kinh ngạc nhìn Vân Túc, kích động nói, "Vân đại ca, ta thấy thật nhiều linh thạch, toàn bộ đều là thượng phẩm và trung phẩm, chúng ta phát tài rồi!"

Vân Túc nhìn hắn chớp chớp mắt, cảm thấy rất đáng yêu, có điều…

"Không thể để những vật ngoài thân làm dao động tâm cảnh, bằng không bất lợi cho tu luyện, tu vi không thể tăng tiến, thậm chí tẩu hỏa nhập ma."

Cung Tiểu Trúc cảnh giác lại trong nháy mắt, đạo tâm vừa mới dao động lập tức bình ổn lại, tâm tình kích động cũng hồi phục lại, không rung động vì đống lớn linh thạch này nữa.

Lúc này hắn mới giác ngộ ra, một đường tu chân tối kị nhất là làm dao động đạo tâm, nếu thường xuyên kích động vì một chút tài vật, sớm muộn gì cũng sẽ sinh ra tâm ma, lạc lối, cho dù tu luyện không có hại cũng sẽ trở thành vô ích. Hắn trước kia tự nhận mình vận khí thì xui xẻo, thuộc tính linh căn không xong mà nôn nóng, lo lắng, sau đó lại vô cùng kích động vì có được hệ thống, điều này khiến cho tâm cảnh của hắn thường xuyên dao động.

Nếu không phải bây giờ Vân đại ca nhắc nhở, đợi tu vi của hắn sau khi cao thâm, chỉ sợ cũng sẽ biến thành hỉ nộ vô thường, lòng tham không đáy, cảnh giới tăng lên sẽ ngày càng chậm đi, thậm chí bị tâm ma cắn nuốt, tẩu hỏa nhập ma, hoặc sẽ thân tử đạo tiêu giống Cổ Nguyệt chân quân.

Cung Tiểu Trúc nghĩ bây giờ điều hắn cần là cho dù có nhìn thấy đồ vật chân quý cỡ nào cũng không thể kích động, nếu không sẽ nảy sinh lòng tham, mọi việc đều không thể cưỡng cầu, của ngươi thì chính là của ngươi, nếu không phải của ngươi thì nếu có được cũng sẽ bất an trong lòng!

Người có bụng dạ hẹp hòi luôn không có kết cục tốt, lòng dạ hẹp hỏi, lại giỏi lừa gạt người khác, khiến cho tâm cảnh chậm chạp không đột phá được, tận đến khi thọ nguyên đã hết.

Nhìn chung các tu sĩ luôn giết người cướp của nào có thể sống lâu, không phải là bị người khác giết thì cũng là sát khí của bản thân quá nặng, không chịu được khảo nghiệm của thiên đạo và tâm ma mà hồn phi phách tán, nguyên thần câu diệt.

Nếu nói trước kia Cung Tiểu Trúc ngưỡng mộ Vân Túc, thì bây giờ không chỉ ngưỡng mộ mà còn thêm cảm kích, cảm tình đối với Vân Túc lại nhiều thêm một tầng, thực sự coi y là thầy tốt bạn hiền.

Trong lòng Cung Tiểu Trúc sóng yên biển lặng, cảm xúc sôi trào trở nên bình thản, hắn cảm kích cười với Vân Túc, nói, "Đa tạ Vân đại ca nhắc nhở, nếu không có Vân đại ca, chỉ sợ tu vi ta sau này thật sự bị cản trở."

Vân Túc gật đầu, nói thêm, "Bây giờ việc cấp bách là tìm đường ra, chỉ là không biết cửa ra ở nơi nào."

Bỗng nhìn trữ vật giới mà Cung Tiểu Trúc mang trên tay mà nói, "Ngươi thử xem có thể làm trữ vật giới biến mất không, nếu cứ như vậy, chỉ sợ bị các tu sĩ khác ghen tị."

"Được"

Cung Tiểu Trúc nghĩ trong lòng muốn nó biến mất, quả nhiên, trữ vật giới liền biến mất, sau đó Cung Tiểu Trúc muốn nó xuất hiện, trữ vật giới lại hiện ra trên ngón tay.

Vì thế Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc, trong mắt lóe lên vẻ hiếu kỳ.

Cầu giải thích! Cầu giải thích! Đại thế giới Huyền Linh có trữ vật giới không tệ, nhưng đều không thể tàng hình, chẳng lẽ đây chính là công năng đặc thù của thế giới thượng ba nghìn?

Vân Túc vô cùng tự giác mà giải thích, "Trữ vật giới này hẳn là di vật từ thời Thượng Cổ khó có được, nó một khi nhận chủ, ngay cả tu sĩ khác cướp được cũng sẽ không thể lấy đồ bên trong, cho dù giết chủ nhân thực sự, trữ vật giới cũng sẽ tự hủy, đồ vật bên trong không cần biết là có thể phòng ngự mạnh cỡ nào cũng sẽ bị tổn hại, hơn nữa còn có thể tàng hình, luyện khí sư luyện chế nó ở cảnh giới gì, tu sĩ cảnh giới thấp hơn đều không thể phát hiện ra."

Bây giờ ở giới tu chân gần như không có luyện khí sư nào có thể luyện chế trữ vật giới nhận chủ, bây giờ trữ vật giới cũng giống như túi trữ vật, chỉ cần bị người cướp mất, xóa thần thức bên trên đi, đồ bên trong cũng sẽ vào tay người khác, cũng không hề có công năng nhận chủ, tự hủy, hay là tàng hình các thứ.

Vân Túc đọc rất nhiều sách trong vòng mấy chục năm qua, đương nhiên cũng từng nghe nói rất nhiều pháp bảo công pháp các loại lưu truyền từ Thượng Cổ tới nay, y từng thấy có một tu sĩ chiếm được một trữ vật giới Thượng Cổ, nên đoán rằng chiếc nhẫn này là pháp bảo Thượng Cổ, có thể nhận chủ.

Đương nhiên! Trữ vật giới này đã bị Lê Diễn tự xóa dấu vết thần thức, hơn nữa cũng giải trừ liên kết với trữ vật giới, nên trữ vật giới trước đó liền vô chủ, bằng không cũng đã tự hủy từ sớm, Cung Tiểu Trúc sao có thể nhận chủ!

Cung Tiểu Trúc nghe Vân Túc nói xong, sáng tỏ gật đầu, nói cách khác, trữ vật giới này, ít nhất là tu sĩ dưới Hóa Thần kỳ đều không thể nhìn thấy!

Vân Túc còn nói thêm, "Chúng ta đi xuống trước đã, sau đó tìm lối ra."

"Được!"

Vì thế, hai người bước xuống khỏi đài tròn.

17. Chương 17: Một Rắn Một Báo

Bỗng nhiên, trên đài kia lại xảy ra biến hóa kịch liệt. Chỉ thấy cột sáng trắng bao lấy toàn bộ đài tròn, quan tài trong suốt kia cũng chậm rãi bay lên, tận đến lúc biến mất trên đỉnh động.

Vẫn còn chưa hết, ngay cả cái đài kia cũng có biến hóa, nó chậm rãi hạ xuống, tận đến lúc cao bằng mặt đất, sau đó nơi vốn nhẵn nhụi không có vết tích gì bỗng chậm chạp hiện lên vài hoa văn kỳ quái có quy tắc, ngày càng nhiều hơn, bao trùm lấy đài tròn kia, có vài nơi còn lõm xuống vài lỗ nhỏ to bằng đầu ngón tay cái, sau đó cột sáng mới biến mất.

Vân Túc nhận ra đây là một truyền tống trận, có lẽ chính là thông đạo dẫn ra bên ngoài, chỉ là không biết thông đạo này hướng đi đâu.

Y quay đầu đối diện với vẻ mặc kinh ngạc của Cung Tiểu Trúc nói, "Đây là truyền tống trận, ngươi thử khảm linh thạch lên vào lỗ nhỏ kia xem."

Cung Tiểu Trúc nghiêng đầu mỉm cười nói, "Được, Vân đại ca."

Cung Tiểu Trúc đi tới phía trước, lấy vài viên linh thạch hạ phẩm từ trong túi trữ vật ra khảm lên, truyền tống trận không có phản ứng, vì thế hắn lấy vài viên linh thạch trung phẩm từ trong trữ vật giới ra lại khảm lên.

Quả nhiên, truyền tống trận từ từ tỏa ra ánh sáng trắng, hơn nữa ánh sáng này còn càng ngày càng mãnh liệt.

Vì thế, Vân Túc nắm tay Cung Tiểu Trúc cùng đứng trong truyền tống trận, ánh sáng phủ lên hai thân ảnh đang dần dần biến mất, ánh sáng cũng dần lụi tắt, truyền tống trận đã không còn thấy bóng dáng hai người đâu nữa.

Cùng lúc đó, ở một nơi nào đó, gần một cái miếu đổ nát sâu trong rừng, một luồng ánh sáng trắng lóe lên, nơi vốn trống trải bỗng xuất hiện hai nam tử tóc dài. Một người trong đó như phủ lớp sương lạnh lùng, vẻ mặt lãnh đạm, thân hình cao lớn, một bộ pháp y màu đen rộng tay, người kia mặc một pháp y màu xanh nhạt, khuôn mặt tuấn tú, vẻ mặt ôn hòa, ngũ quan nhu hòa, trên mặt vẫn còn vương nét ngây thơ, thấp hơn vị nam tử lạnh lùng kia hẳn một cái đầu.

Sau khi Cung Tiểu Trúc và Vân Túc bị ánh sáng trắng bao phủ hoàn toàn, hai người liền mơ hồ một hồi, sau đó lúc mở mắt ra đã thấy một khoảng cây cao xen với bụi cây tạo thành một khu rừng.

Ở nơi xa thỉnh thoảng vang lên tiếng yêu thú rống lên, xung quanh không có hề có tiếng chim hót hay động vật nhỏ.

Cây cao chọc trời che hết ánh nắng bên trên, làm cho rừng cây có phẩm u tối, khí tức rất quỷ dị.

Vân Túc nhíu mày quan sát xung quanh, đã cảm thấy xung quanh có khí tức có phần nguy hiểm, hình như là quái vật lớn mà hai người họ không thể đối phó được.

Cung Tiểu Trúc cũng cẩn thận nắm chặt tay Vân Túc, cầm cây gậy sắt trong tay đề phòng, dù sao hai người cũng không biết nơi đây có thứ gì.

Vân Túc sau khi quan sát qua, mới truyền âm nói với Cung Tiểu Trúc, "Cẩn thận, đây là địa bàn của yêu thú cấp cao, tốt nhất là đừng kinh động đến chúng."

Xung quanh đây một chút dấu vết của yêu thú cấp thấp cũng không có, ngay cả chim sẻ hay thỏ hoang linh tinh trong rừng cũng không, ngay cả tiếng động cũng biến mất vô tung vô ảnh, còn có cây đổ trái đổ phải và bùn đất hãy còn mới, không thể không nghi ngờ rằng nơi đây là lãnh địa của một yêu thú cường đại.

Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc gật đầu, sau đó lấy hai lá Liễm Tức phù từ trong túi trữ vật ra, dán lên người mình và người Vân Túc, nhất thời, khí tức của hai người đều được che giấu, có điều thân ảnh thì vẫn nhìn thấy được.

Cẩn thận đi một đoạn, đột nhiên, Vân Túc dừng chân, truyền âm nói, "Phía trước có hai yêu thú cấp sáu đang đánh nhau!"

Cung Tiểu Trúc dùng mắt hỏi Vân Túc, ý là, chúng ta đi đường vòng hay là xem hai yêu thú kia đánh nhau?

Vân Túc nói, "Đi xem đi! Trước đó bày Khốn Sát trận ở đây đã."

Cung Tiểu Trúc gật đầu, sau đó bắt đầu theo phương pháp trên ngọc giản mà bày trận xung quanh, dựa theo vị trí mà bày năm viên linh thạch trung phẩm, một Khốn Sát trận liền bày thành công.

Các phương vị trận kỳ được sắp đặt thực ra mới chỉ là trận kỳ con, mà trận kỳ mẹ thì nằm trong tay người bày, căn cứ theo biến hóa của trận kỳ mà phát động các loại phòng ngự và công kích.

Cung Tiểu Trúc đứng lên phủi tay, cười nói, "Được rồi, Vân đại ca, chúng ta đi thôi!"

Hai người đi tới phía trước, vừa lúc nhìn thấy hai yêu thú cấp sáu đang đánh nhau, mỗi chiêu đều vô cùng hung tàn, trên người hai yêu thú đều đã có vết thương, loang lổ vết máu, còn có vết cắn, vết cào rất sâu, cũng có vết thương do các pháp thuật thần thông.

Một yêu thú là một con báo, có điều cơ thể cao tận hai mét, dài đến ba mét, toàn thân là hoa văn xám trắng giao nhau, lông rất ngắn, hai bên miệng là hai túm râu, đuôi quật mạnh tạo ra tiếng vang lớn, động tác mạnh mẽ, tốc độ nhanh như chớp.

Mà con yêu thú còn lại là rắn, cả người là một màu xanh lục, chiều cao hơn mười mét, cơ thể to bằng một vại nước, một đôi mắt đen, sáng như đèn, bộ dáng nhìn chằm chằm con mồi, toàn thân tỏa ra khí lạnh, thân rắn nghiêng một cái liền tránh được công kích của đối phương, đồng thời đánh đổ một cây đại thụ hai người ôm bên cạnh hai con vật.

Thân rắn tuy rằng thô to, nhưng động tác không hề chậm chạp, hơn nữa da bên ngoài có lực phòng ngự rất mạnh, tuy rằng bị cào tới toàn thân đều là vết máu nhưng miệng vết thương rất nông. Động tác của báo hoa cũng rất mạnh mẽ, thân nhanh như chớp, tuy rằng vết thương rất ít nhưng trong một chốc cũng không làm gì được cự mãng. Hai con yêu thú đánh nhau làm cây cỏ trong phạm vi mấy trăm mét xung quanh đều bị phá hủy, thân cây lớn cũng bị đổ rạp, mảnh vụn bay xa mấy trượng, bụi cây cỏ dại đều bị lấm bùn đất. Đất đá cũng lả tả nơi nơi, thân rắn vừa động, bùn đất màu nâu liền bắn cao lên tới mấy trượng.

Hơn nữa một rắn một báo đánh nhau làm cho trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn sâu vài chục trượng, một báo một rắn này đánh nhau trong hố, hơn nữa hố còn có xu hướng lún xuống ngày càng sâu. Thỉnh thoảng còn phát động các loại pháp thuật thần thông công kích, nhưng đại đa số vẫn bị đối phương chặn lại.

Một rắn một báo toàn tâm toàn ý đánh cho đối phương chết đi sống lại, hoàn toàn không phát hiện ra hai tu sĩ ẩn nấp gần đó.

Hai người cách hai yêu thú xa tới mấy chục trượng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Cung Tiểu Trúc xem đến say sưa, hưng phấn bừng bừng, nghĩ nếu hai yêu thú lưỡng bại câu thương, không phải là hai người họ có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi hay sao?

Vân Túc vừa quan sát, vừa dùng thần thức nhìn quanh bốn phía, tránh có yêu thú khác xuất hiện gần đó, khó lòng phòng bị.

Cuối cùng, báo hoa kia dần dần không chống cự được, để lộ sơ hở, mãng xà thừa cơ bắt lấy cơ hội, phun một quả cầu lửa từ trong miệng ra, ánh sáng đỏ rực từng hồi.

Báo hoa đau đớn đến gầm lên một tiếng giận dữ, trên người nhất thời là những vết cháy đen, trợn mắt trừng rắn, muốn phân thây nó vạn đoạn, tốc độ nhanh hơn trước rất nhiều lần, muốn liều mạng giết chết đối phương.

Vì thế, móng vuốt vừa động, ném một loạt các thạch nhũ băng tới, khí lạnh bao phủ, lại cong người một cái, cơ thể lao nhanh như một mũi tên.

Mà cự mãng cũng không hề ngu ngốc, báo hoa muốn nhân cơ hội nó đỡ lấy thạch nhũ băng mà chế phục nhất cử nhất động của nó, cự mãng liền tương kế tựu kế, phun cầu lửa đối phó với thạch nhũ băng.

Thân ảnh báo hoa cũng nhảy lên lưng rắn, hung hăng giơ móng vuốt cào một cái lên da rắn, cắm sâu vào da rắn, nhất thời máu chảy ròng ròng.

Cự mãng thét dài, cơ thể vặn vẹo nháy mắt quấn chặt lấy người báo hoa, sau đó chậm rãi thắt chặt, muốn siết chết báo hoa.

Tiếp đó là một hồi so năng lực phòng ngự của bên nào tốt hơn, báo hoa giãy giụa, hai móng vuốt cũng chộp tới người rắn, miệng cũng cắn chặt không chịu buông, cơ thể cự mãng quấn lại càng chặt.

Khong lâu sau, cuối cùng báo hoa vẫn không thể chống cự nổi, động tác ngày càng chậm, cuối cùng là gục đầu xuống, tắt thở.

Mà cự mãng cũng không vì nó đã tắt thở mà buông ra, linh trí của yêu thú cấp sáu tuy rằng không cao bằng nhân loại, nhưng cũng đã từng nếm mùi lừa lọc, nó sợ rằng mình vừa buông ra, báo hoa nháy mắt sẽ vùng lên, cắn chết nó.

Một lát sau đó, nó cuối cùng cũng chắc chắn là đối phương đã chết hẳn, không thể sống lại nữa, liền thả lỏng cơ thể, quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện không có động vật khác, liền chậm rãi ghé đầu sát vào người báo hoa nghe ngóng, sau đó răng nanh cắn một cái, đâm sâu vào bụng của đối phương, một viên nội đan tròn trĩnh bị nó ngậm vào miệng rồi nuốt xuống.

Cắn nuốt xong nội đan, cự mãng định về động tiêu hóa năng lượng này, nói không chừng qua vài ngày nữa là có thể độ kiếp, hóa thân thành người.

Nhưng, không biết là xui xẻo hay may mắn, trên đường đi, rắn lại gặp phải hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đang trốn ở đó.

Tuy rằng hai người ăn Liễm Tức đan lại dán hai Ẩn Thân phù, nhưng đều là những lá bùa cấp bậc không cao, họ lo rằng chỉ cần con rắn kia vừa tới gần sẽ phát hiện ra hai người, mà chưa nói tới rời đi, động đậy một chút không chừng đã bị phát hiện.

Không thể có chuyện yêu thú kia sẽ không bắt lấy hai người, người ta là yêu thú cấp sáu thực lực mạnh mẽ, hai người chỉ là tôm tép tầm thường, giải quyết tôm tép thì tốn bao công? Nói không chừng nuốt vào bụng rồi còn không đủ no!

Có điều may mà Vân Túc đã dự tính từ trước, bày một trận pháp phía sau, vì thế hai người ăn ý, nhấc chân chạy tới chỗ trận pháp, chuẩn bị dẫn cự mãng này vào trong trận pháp, dùng trận pháp này bao vây rồi lại dùng sát chiêu, giết không chết cũng không thể tha cho nó.

Quả nhiêu, yêu thú cấp sáu kia khi hai người vừa động đậy đã phát hiện ra, thấy là hai tu sĩ không biết sống chết, tu vi còn rất thấp, có một kẻ xem ra là phàm nhân, thế mà lại dám khiêu chiên yêu thú cấp sáu là nó, liền đuổi theo hai người.

Cung Tiểu Trúc dán hai Khinh Thân phù lên hai người, chạy liều mạng, tốc độ nhanh lên trong nháy mắt, còn phải cảm ơn vì trận pháp cách đó không xa, yêu thú đằng sau vừa đại chiến một hiệp, bị trọng thương, nên tốc độ chậm hơn bình thường không ít.

Có điều, chỉ mất một lát, hai người vừa chạy vào trận pháp liền được giấu đi.

Cùng lúc đó, cự mãng cũng theo sát mà tới, lại không thấy bóng dáng hai người đâu nữa, cho rằng hai tu sĩ đã chạy xa, liền tiếp tục bò, không ngờ lại bò vào trong trận pháp.

Trận pháp này chỉ có thể vây khốn tu sĩ và yêu thú từ Kim Đan trung kỳ trở xuống, mà con rắn này mặc dù đã ngoài Kim Đan trung kỳ nhưng sau khi đại chiến còn chưa kịp khôi phục thực lực, đương nhiên không thể thoát ra được, trừ phi cho nó chút thời gian, khôi phục thực lực rồi nhất định có thể đột phá trận pháp.

Nhưng Cung Tiểu Trúc và Vân Túc có thể cho nó thời gian không? Đáp án đương nhiên là không thể.

Vì thế, nó xô trái đẩy phải trong trận pháp nhưng vẫn không tìm được đường ra, thỉnh thoảng lại bị các pháp thuật công kích, còn có công kích thần thức, muốn nghỉ ngơi một lát cũng không có thời gian.

Cung Tiểu Trúc lợi dụng có trận pháp yểm hộ nên đã sớm ném các loại phù lục công kích mua lúc trước lên người yêu thú, thỉnh thoảng còn dùng gậy sắt trong tay đập lên người nó, nhìn nó lăn lộn không thể nói là có bao nhiêu thích, có điều cũng không dám quá trớn, dù sao thực lực chênh lệch quá lớn, Luyện Khí hai tầng dễ dàng bị Kim Đan kỳ bóp chết.

Vân Túc đứng nguyên đó bất động, chỉ phát động thần thức công kích cự mãng, muốn tìm kẽ hở phá nguyên thần của đối phương, có điều cũng chỉ có thể tạo chút thương tổn cho lớp da của cự mãng.

Vân Túc cũng không dám mất cảnh giác chút nào, cẩn thận vô cùng, nguyên thần của một người một thú đều ở Kim Đan trung kỳ, chỉ cần không chú ý, người bị thương sẽ có thể là Vân Túc. Vết thương trên cơ thể còn có thể chữa trị dễ dàng, nếu nguyên thần bị thương, khó mà khôi phục lại như lúc ban đầu.

18. Chương 18: Gọi Ngươi Là Mặc Hoa Được Không

Cự mãng đong đưa đuôi, hào quang được kích khởi dao động từng đợt trong trận pháp, mặt đất xung quanh cũng là một bãi hỗn độn, ba vết thương vừa tạo thành trên thân rắn lại chảy máu, dính lên cây cỏ yếu ớt trên mặt đất, loang lổ những giọt máu đỏ tươi.

Hẳn là cự mãng đã cảm giác nguy hiểm cận kề, không nên giữ lại, nên dựng thẳng người trên, miệng há to, phun nội đan màu vàng óng ánh trong bụng ra, nội đan rời khỏi cơ thể cự mãng, không chỉ không có dấu hiệu rơi xuống, mà còn bay lên không trung, bay lên đỉnh đầu cự mãng, thoáng chốc ánh sáng bắn ra bốn phía, lóng lánh chói mắt.

Vân Túc thầm kêu một câu "Không tốt!" trong lòng, cự mãng kia định dùng nội đan để khôi phục thương thế, đợi thương thế của nó khôi phục hoàn toàn rồi, nội đan hồi lại vào cơ thể, trận pháp này liền vô dụng với nó, đến lúc đó y và Cung Tiểu Trúc sẽ táng thân trong bụng rắn.

Việc cấp bách bây giờ là phải ngăn cự mãng khôi phục thương thế, vậy phải làm thế nào đây? Mắt Vân Túc chợt lóe lên một tia ngoan lệ, xem ra chỉ có thể làm như vậy.

Nghĩ xong, Vân Túc chia nhỏ thần thức thành từng luồng tơ nhỏ bao quanh nội đan của cự mãng, sau đó tiếp cận nội đan, bọc lấy nó, chậm rãi định kéo về phía mình.

Nhưng quá trình này cũng không phải là dễ dàng như vậy, nội đan tỏa sáng giữa không trung không chỉ có thể giúp yêu thú khôi phục thương thế mà còn có thể chống cự công kích khác, nội đan cũng phản kháng mạnh mẽ với thần thức của Vân Túc, không ngừng giãy giụa trong tấm lưới dệt bằng thần thức, trở thành một gánh nặng cho thần thức của Vân Túc.

Mặt Vân Túc tái nhợt vô lực, môi không chút huyết sắc, hai tay nắm thành quyền, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay, mồ hôi thấm ướt vạt áo, mặc dù khó mà nhìn ra trên nền áo đen.

Mà khi thần thức chạm vào nội đan, cự mãng cũng đã nhận ra chuyện không bình thường, phát hiện nội đan của mình không khống chế được, nhất thời thất kinh, bò tới nơi nội đan đang di chuyển, muốn thò đầu, nuốt nội đan lại vào miệng.

Lúc này, Cung Tiểu Trúc cũng đã phát hiện ra, có điều rất nhanh đã đoán được nguyên do, thấy cự mãng muốn cướp lại nội đan, liền phát động toàn bộ công kích của trận pháp để ngăn cản lại, kéo dài thời gian cho Vân Túc.

Cuối cùng nội đan biến mất trước mặt cự mãng, vào tay Vân Túc, Vân Túc một tay cầm nội đan, trấn định đứng thẳng, thực ra, ánh sáng của nguyên thần trong thức hải đã nhợt nhạt đi rất nhiều, tuy rằng không bị thương nhiều lắm, nhưng tiêu hao cũng rất nhiều, xem ra nguyên thần suy nhược đi không ít.

Cự mãng mất nội đan, thực lực không thể bằng trước kia, nếu nói trước kia thực lực ngang với yêu thú cấp sáu, vậy bây giờ chỉ tương đương với yêu thú cấp một, bởi dù là tu sĩ hay yêu thú, tu vi đều phụ thuộc vào đan điền, đan điền bị hủy, tu vi cũng không còn.

Tuy rằng đan điền của cự mãng không bị thương, nhưng mất nội đan, đan điền cũng chỉ như một cái xác không hồn, không còn tác dụng gì, tu vi đương nhiên cũng không còn.

Nhưng so với phàm thú thì vẫn có sự khác biệt, linh trí của nó còn, kinh nghiệm của nó còn, thực lực đương nhiên là cao hơn phàm thú, ngang hàng với yêu thú cấp một.

Lúc này đã không còn cần tới trận pháp, Cung Tiểu Trúc nện gậy sắt xuống, sức nặng như vạn quân đè lên người cự mãng, không đến nỗi thành thịt vụn thì ít nhất cũng bị đánh cho đầu váng mắt hoa.

Cự mãng quả thật cũng bị một gậy của Cung Tiểu Trúc nện xuống đến nỗi giãy giụa trên mặt đất, thét dài một tiếng, ngoan lệ nhìn Cung Tiểu Trúc, phát hiện hắn lại muốn đánh thêm một gậy nữa, lập tức phun một câu tiếng người mà quát lớn, “Tu sĩ! Ngươi dám!”

Cung Tiểu Trúc ngừng tay, kinh ngạc nhìn nó, có điều cũng không trả lời lại, chắc chắn rằng nó không thể động đậy được nữa mới yên lòng, không công kích nữa, sau đó quay đầu nhìn Vân Túc gọi một tiếng "Vân đại ca!"

Hắn biết có một vài yêu thú tới tu vi này đều có thể nói tiếng người, tuy rằng không phải yêu thú nào cũng có thể, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Có điều Cung Tiểu Trúc quên mất, tận tới lúc nghe thấy cự mãng quát lớn mới kinh ngạc trong nháy mắt, sau đó mới nghĩ ra.

Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc đã đánh gục cự mãng, liền bỏ nội đan vào túi trữ vật, sau đó đi ra khỏi trận pháp che giấu mình, gật đầu với Cung Tiểu Trúc, nhìn cự mãng hỏi, "Có muốn hai người chúng ta tha cho ngươi không?"

Cự mãng đương nhiên là không tin rằng hai tu sĩ nhân loại sẽ tốt bụng thả nó ra, khinh thường nói, "Các ngươi tốt bụng thả ta đi sao, vẫn nghe nói một đám tu sĩ các ngươi đều là gian trá giảo hoạt, quỷ kế đa đoan, nói không chừng là các ngươi lừa gạt ta."

Vân Túc vô tình nói, "Đương nhiên sẽ thả ngươi ra, có điều có một điều kiện, nếu ngươi làm được, tính mạng sẽ được bảo toàn, làm không được sẽ cho ngươi vào luân hồi." Vẻ mặt không một gợn sóng, ánh mắt ngập vẻ tính kế.

Cự mãng chần chờ, suy xét một hồi, cuối cùng cũng nói, "Được, ngươi nói đi, chỉ cần ta có thể làm được, có điều ngươi nhất định phải phát thệ tâm ma, vậy ta mới dám tin ngươi."

Vân Túc gật đầu, giơ tay lên phát thệ với thiên đạo: "Thiên đạo bên trên, nay ta Vân Túc phát thệ tâm ma, nếu lừa gạt yêu thú trước mặt này, đời này khó hồi phục tu vi, bị ngũ lôi đánh chết."

Vừa phá thệ xong, bầu trời liền giáng một vòng sáng năm màu bao quanh Vân Túc, một lát sau lại biến mất nơi chân trời, Vân Túc buông tay nhìn cự mãng.

Cự mãng hơi gật cái đầu rắn, tin tưởng Vân Túc. Có điều chỉ số thông minh vẫn không thể so được với tu sĩ nhân loại, Cung Tiểu Trúc ở bên cạnh thì sao! Nếu không phải Vân Túc ra tay, mà là Cung Tiểu Trúc thì cũng đâu có tính là vi phạm lời thề với thiên đạo!

"Ngươi hãy chọn một trong hai người chúng ta làm chủ nhân, như vậy ngươi sẽ không phải chết nữa, ngươi có đồng ý không?"

Đồng ý cũng được mà không đồng ý cũng thế, tóm lại con cự mãng này đã vào tay Vân Túc chắc rồi.

Cự mãng ủ rũ, cơ thể không động đậy, ánh mắt nghiêm túc nhìn vân túc, "Làm sủng vật?"

Vân Túc gật đầu một cái, đợi nó suy nghĩ.

Làm yêu thú tự do tự tại ngọn núi này, nó chưa từng nghĩ tới chuyện lại bị người quản chế?

Nhưng tu sĩ này chỉ cần tùy tiện là có thể bóp chết nó, cơ thể cao lớn thế này cũng không còn chút tu vi nào, nguyên thần cũng mạnh hơn nó một chút, nó chưa từng cảm thấy nghẹn khuất như vậy!

Cự mãng rối rắm hồi lâu trong lòng, cuối cùng cũng ngẩng đầu nói, "Được rồi! Ta đồng ý." Sau đó lại nhìn hai người một hồi, cuối cùng nói với Vân Túc, "Ngươi làm chủ nhân của ta đi!"

Người bên cạnh quá yếu, người trước mặt này tốt xấu gì nguyên thần vẫn còn lợi hại, nói không chừng sau này còn có thể khôi phục tu vi!

Nói xong, cự mãng phát thệ với thiên đạo, "Ta nguyện ý dùng cả đời này làm tùy tùng của Vân Túc, coi Vân Túc là chủ nhân của mình, cả đời không phản bội, thời khắc đều nghe lời y, bằng không bị ngũ lôi đánh chết, cả đời tu vi không thể tăng tiến, sau khi chết hồn phi phách tán, đời đời kiếp kiếp không được vào luân hồi."

Lại thêm một vòng ánh sáng năm màu bao phủ, lời thề được chứng giám, từ nay về sau, hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc sắp sửa biến thành hai người một thú.

Sau đó cự mãng bức một giọt máu từ ấn đường ra đưa tới trước mặt Vân Túc.

Vân Túc nhận lấy giọt máu, biến mất trong ấn đường của mình, giọt máu kia liền chui vào thức hải của Vân Túc, chỉ cần vừa suy nghĩ một chút, là có thể biết cự mãng đang ở đâu, hơn nữa còn có thể dùng giọt máu kia truyền lệnh cho cự mãng.

Cung Tiểu Trúc thấy vết thương của nó nghiêm trọng, liền lấy một viên Phục Nguyên đan ra đút cho nó, không biết là có tác dụng với vết thương của yêu thú không! À không là của sủng vật.

Cự mãng không hề lo lắng rằng đan dược có gì không ổn, há to miệng, đan dược liền trượt xuống bụng, chỉ mười mấy phút sau, thương thế trên người cự mãng liền phục hồi, cơ thể cũng có thể cử động, cả người đều thoải mái, sau đó lại ngẩng đầu trông chờ nhìn Vân Túc.

Vân Túc lấy nội đan từ trong túi trữ vật ra đưa cho cự mãng, nói, "Nếu ngươi đã đi cùng ta, ta liền đặt cho ngươi một cái tên, gọi là Mặc Hoa đi!"

Mặc Hoa nuốt nội đan vào, mắt sáng lên, vừa lòng gật nhẹ đầu nói, "Ừ, tên này không tệ, thật hợp ý ta, thế nào, tên ta có phải rất khí phách không?"

Mặc Hoa nhìn Cung Tiểu Trúc hỏi, mặt đầy vẻ mau khen ngợi ta đi! Khen ta đi!

Cung Tiểu Trúc thật sự gật đầu, còn nói, "Ừ, quả thật rất khí phách, Tiểu Mặc là con rắn khí phách nhất mà ta từng gặp."

Đong đưa cơ thể, Mặc Hoa kêu to, "Không được gọi ta là Tiểu Mặc, tu vi của ta cao hơn ngươi, ngươi phải gọi ta là tiền bối mới đúng, mau gọi thử ta nghe nào, ta nói cho ngươi biết, trước kia ta là lợi hại nhất núi này, yêu thú khác đánh không lại ta, đối thủ cùng cấp với ta cũng đều bị thu phục…"

Cung Tiểu Trúc nhìn trời, vì sao đột nhiên lại cảm thấy con rắn này lại keo kiệt như vậy, còn rất dễ tạc mao, ừm… còn có chút dong dài!

Cung Tiểu Trúc vừa nghe sự tích huy hoàng của Mặc Hoa, vừa thu hồi trận kỳ cắm trên mặt đất.

Vân Túc thấy Mặc Hoa nói đã đủ rồi, liền cắt ngang lời nó, "Được rồi, chúng ta mau lên đường thôi!"

Mặc Hoa dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, đột nhiên hét lớn, "Không được! Chủ nhân, hành lý của ta còn chưa thu xếp, ta muốn trở lại cái động trước kia ta ở lấy bảo vật của ta."

Vân Túc thản nhiên hỏi, "Là những thứ gì?"

Mặc Hoa lại nghiêng đầu suy nghĩ một hồi, "Không biết, có rất nhiều thứ ta đã quên mất rồi, đồ trong động đều là ta tích góp tận mấy trăm năm, có rất nhiều thứ." Nói xong xoay cơ thể dài thượt, bò tới phía trước, thúc giục, "Nhanh lên đi! Chủ nhân, cả bằng hữu của chủ nhân nữa!"

Cung Tiểu Trúc cười nói, "Ta tên là Cung Tiểu Trúc, Tiểu Mặc có thể gọi ta là Tiểu Trúc."

Mặc Hoa nghe thấy liền nói, "Được rồi! Tiểu Trúc và chủ nhân phải nhanh một chút, nhà ta cách đây không xa, rất nhanh sẽ tới thôi, đến lúc đó chủ nhân và Tiểu Trúc nhất định phải dọn bảo vật cho ta nha, ta không thể tự dọn được."

Vì thế, Mặc Hoa dẫn đường phía trước, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc theo sát Mặc Hoa mà đi tới huyệt động, bởi địa bàn nơi này đều là của Mặc Hoa, không có yêu thú cùng cấp khác, nên rất thuận lợi đã tới trước động.

Huyệt động mà Mặc Hoa cư ngụ là khe đá giữa hai vách núi, xung quanh trụi lủi, chỉ có mấy cọng cỏ dại, không thấy cây cối cao lớn.

Hai người một đường chui vào khe đá cùng Mặc Hoa, thông đạo vốn chỉ có thể chứa được hai người dần to lên, hơn nữa vách đá trên đầu cũng hợp lại thành một khối, không sợ mưa chảy vào huyệt động hay bị chôn vùi trong động.

Hai người một thú đi tầm năm phút đồng hồ, cuối cùng cũng đi tới tận cùng huyệt động.

Nhưng, Cung Tiểu Trúc co rút khóe miệng, dùng ánh mắt hoài nghi nhìn Mặc Hoa hỏi, "Ngươi chắc chắn đây là bảo vật mà ngươi nói?"

Vân Túc cũng mang ánh mắt đầy dấu hỏi nhìn Mặc Hoa đang tự đắc, khoe khoang.

Toàn mặt đất dùng rất nhiều xương thú làm thành một cái ngai lớn, đủ rộng cho Mặc Hoa nằm xuống, hai người nhìn xương thú kia, nghĩ đây hẳn là bảo vật mà Mặc Hoa nói, tuy rằng rất khó kiếm, nhưng vẫn còn chưa tới trình độ trở thành bảo vật đâu nhỉ!

19. Chương 19: Tinh Thạch

"Đương nhiên! Bảo vật của ta đều ở trong này hết, chủ nhân và Tiểu Trúc mau giúp ta dọn dẹp hành lý, dọn xong rồi chúng ta đi!" Mặc Hoa ngoe nguẩy đuôi, hai mắt lấp lánh nhìn hai người.

Bất đắc dĩ, hai người liền bắt đầu sắp xếp xương thú, mới đầu ở xa không nhìn rõ, chờ tới lúc Vân Túc vào trong nhìn kỹ mới biết, đống xương thú này đúng là vật trân quý.

Cung Tiểu Trúc có thể không nhận ra nhưng Vân Túc lại biết rõ đây là xương của động vật nào.

Bên cạnh ổ rắn kia có một bộ xương rất lớn, là tê giác một sừng san hô cấp sáu, yêu thú này nhìn giống bò tót, toàn thân màu đỏ, trên đầu chỉ có một cái sừng hình dạng như vầng trăng rằm ngạo nghễ, trên người nó giá trị nhất chính là cái sừng như san hô kia, độ cứng tốt, màu sắc cũng rất diễm lệ, là tài nguyên thượng hảo để luyện khí. Xương ở các nơi khác của nó cũng không tệ, chỉ là kém hơn cái sừng san hô kia một chút.

Tê giác một sừng san hô không chỉ có da màu đỏ, ngay cả xương của nó cũng đỏ như máu, không chỉ diễm lệ mà còn làm cho người ta cảm giác được sự mỹ lệ khát máu.

Yêu thú này một khi công kích, sừng san hô của nó có thể mê hoặc tâm trí con người, có tác dụng ảo thuật, khiến tinh thần của người và yêu thú hoảng hốt, đối thủ tu vi cao hơn nó, chỉ bị mê hoặc một chút, người tu vi thấp một khi bị tê giác một sừng san hô công kích, uy lực tương đối kinh người, có thể làm cho yêu thú hoặc tu sĩ tu vi thấp hơn trầm mê trong ảo cảnh mãi mãi, ngủ đến chết.

Lại có mấy bộ xương là tê giác kinh lôi cấp năm, yêu thú này lúc đối địch thích dùng sừng tạo ra lôi điện, làm cho người khác không dám tiếp cận, pháp bảo thuộc tính lôi lúc luyện chế thường hay trộn lẫn sừng của nó vào, uy lực của pháp bảo sẽ tăng lên đến mấy lần, xương các bộ phận khác cũng bán được giá tốt.

Tu vi của tê giác kinh lôi khi luyện đến cực điểm, có thể dẫn tới dị tượng trấn động đất trời, thiên thượng sẽ nổi sấm sét cực lớn, còn kinh người hơn cả lôi kiếp bình thường, nếu không chống đỡ được uy lực của nó, sẽ bị tiêu tán nguyên thần và xác thịt. Lại có mấy bộ xương của xích viêm kim ly – yêu thú thuộc tính kim hỏa, toàn thân màu đỏ như lửa, một khi có thứ gì đó chạm phải da của nó, sẽ hóa thành tro trong

nháy mắt, yêu thú và tu sĩ có tu vi không dám tùy tiện chạm vào nó, trừ phi nó tự nguyện làm giảm độ nóng toàn thân, không chỉ vậy, độ cứng của lông nó cũng cực tốt, tựa như một lớp kim loại khó có thể chọc thủng, toàn thân hình thành một lớp phòng hộ.

Bởi vậy trên người nó quý nhất không phải là xương mà là da lông, da lông của xích viêm kim ly có thể luyện chế thành pháp y không chỉ diễm lệ mà còn có lực phòng ngự rất mạnh lại có thể giữ ấm, có thể chống chọi được với khí lạnh.

Có mấy bộ xương của yêu thú cấp năm khác, như con thú đầu heo thân cẩu này, thân hình rất lớn, lông đen, tứ chi thô to, đôi mắt có thể nhìn rõ vật ban đêm. Thú này quý nhất cũng không phải là ở xương nó, mà là ở mắt, mắt nó có không chỉ có thể bắt yêu trừ ma mà còn có thể phát sáng trong bóng tối. Mặt khác, da và xương của nó cũng rất cứng, là tài nguyên luyện chế tốt.

Còn có vài bộ xương thú cấp ba cấp bốn, hẳn là khi Mặc Hoa tu vi còn thấp đã thu được, có điều có vài bộ đã bị vỡ mất, không biết là bị cơ thể to đùng của Mặc Hoa đập vỡ hay là vì đã lâu năm mà khó bảo tồn được.

Xương và sừng thú nơi này ít nhiều đều là đồ quý hiếm, đại đa số rất cứng lại được bảo quản nguyên vẹn, còn có hơn hai mươi cái mắt của yêu thú heo.

Có lẽ Mặc Hoa cũng biết mấy thứ này trên người yêu thú rất quý giá nên đều cất giấu trong động của mình.

Tài nguyên trên người yêu thú cấp năm, sáu này rất quý hơn nữa thực lực của chúng lại mạnh, không phải là loại mà yêu thú cùng cấp bậc có thể dễ dàng giết chết được, Mặc Hoa có thể dùng thời gian mấy trăm năm mà giết tới mấy chục yêu thú thế này quả là vô cùng khó lường, nếu không phải Mặc Hoa lúc trước bị tiêu hao khí lực gần như không còn gì thì hai người Cung Tiểu Trúc đầu cơ trục lợi cũng sẽ không được may mắn như vậy.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc chuyển pháp bảo linh thạch trong túi trữ vật qua trữ vật giới, lại phân loại sắp xếp xương thú, sừng thú và mắt heo lại cẩn thận, sau đó cho vào trong túi trữ vật, vừa sắp xếp, Vân Túc vừa giảng giải cho Cung Tiểu Trúc nghe mấy thứ này có tác dụng gì, ngoại hình, tập tính và cách chiến đấu của các yêu thú.

"Ồ? Vân đại ca ngươi xem, dưới này là cái gì vậy?" Cung Tiểu Trúc nghi hoặc chỉ vào đống bảo thạch màu sắc không đồng đều ở dưới cùng mà hỏi Vân Túc.

Vân Túc ngừng tay một chút, nhìn sang, trong mắt hiện lên vẻ kinh hỉ, nói, "Đây là tinh thạch!"

Mặc Hoa đang cúi đầu, cuộn người thành một cục nhàm chán cũng mở mắt nhìn qua, sau khi nhìn thấy thứ mà Cung Tiểu Trúc hỏi liền không hiểu mà nói, "Tinh thạch là gì vậy? Chủ nhân, trước kia ta không biết mấy viên đá này là cái gì, tinh thạch gì đó ta lúc rảnh rỗi nhàm chán liền phát hiện ra, chỉ cảm thấy rất dễ nhìn liền mang về."

Cung Tiểu Trúc nghe xong liền hiểu, hắn đã từng đọc qua trong tiểu thuyết, tinh thạch cũng khá giống với linh thạch, chẳng qua linh khí càng nồng hơn, dù là tinh thạch thuộc tính gì cũng không có chút tạp chất nào, nói cách khác, độ tinh khiết của nó là trăm phần trăm.

Hơn nữa mỗi một tinh thạch thuộc tính linh khí chỉ có một, là tinh thạch có thuộc tính gì, bề ngoài sẽ có màu như thế.

Còn có một điểm quan trọng nhất, nếu không có thần thức mà chạm vào bên trong tinh thạch, sẽ không phát hiện ra linh khí của nó dù chỉ một chút, mà linh thạch, chỉ cần dùng một mắt là có thể nhìn ra.

Đối với giới tu chân mà nói, tinh thạch là sự tồn tại còn quý giá hơn cả linh thạch cực phẩm, không chỉ khan hiếm mà còn rất khó tìm được quặng tinh thạch, không biết là Mặc Hoa tìm thấy ở đâu, nếu có thể tìm được quặng tinh thạch gần đây thì thật là tốt.

Linh thạch thì không giống vậy, linh thạch hạ phẩm độ tinh thuần là thấp nhất, linh thạch trung phẩm thì khá hơn, linh thạch thượng phẩm độ tinh thuần tốt hơn trung phẩm, còn linh thạch cực phẩm có độ tinh thuần giống với tinh thạch, là 100%.

Có điều trong tiểu thuyết Vân Túc không tiếp xúc với tinh thạch sớm đến như vậy, mấy chuyện này đều xảy ra nhanh hơn so với cốt truyện, hơn nữa thu Mặc Hoa làm sủng vật cũng không hề có trong tiểu thuyết. Đối với chuyện này, Cung Tiểu Trúc rất bình tĩnh, hắn biết chính bởi biến số là mình nên mới tạo thành kết quả như vậy.

Có điều hiển nhiên, kết quả này rất tốt, bởi bây giờ không chỉ có sủng vật là yêu thú Kim Đan kỳ mà còn có thể thu được tinh thạch quý giá.

Mặc Hoa dù sao cũng là yêu thú, tuy rằng đã tu luyện ra thần thức, nhưng lại chưa từng nghĩ tới chuyện dùng thần thức kiểm tra bên trong tinh thạch, nó chỉ biết hấp thu linh khí trong không khí, cũng thường xuyên vồ bắt lấy các yêu thú khác trên núi để cắn nuốt nội đan tăng tu vi, chỉ sợ là có cho nó linh thạch, nó cũng không biết dùng thế nào.

Vân Túc chỉ nói hai ba câu liền giải thích rõ ràng, Mặc Hoa chỗ hiểu chỗ không gật đầu, tiếp tục ở bên cạnh nhìn hai người sắp xếp. Tuy rằng đống xương thú kia rất tốt nhưng tinh thạch lại là thu hoạch lớn nhất ngày hôm nay, đương nhiên, còn có một con sủng vật nữa, tên gọi Mặc Hoa.

Cuối cùng, xương cốt đã đầy hai túi trữ vật, tinh thạch đại khái có mấy nghìn viên, đều cất trong trữ vật giới, tinh thạch chỉ có thuộc tính hỏa, kim và thủy, cũng có nghĩa là quặng tinh thạch gần đây có chủng loại rất phong phú.

Cung Tiểu Trúc đứng lên hỏi Mặc Hoa, “Tiểu Mặc, ngươi tìm thấy tinh thạch ở đâu vậy, có thể mang chúng ta tới được không?”

Mặc Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nói “Ở một cái động đối diện ngọn núi kia, có điều chỗ đó có

phần nguy hiểm với chủ nhân và ngươi, nhưng đừng lo, ta sẽ bảo vệ các ngươi." Ngữ khí có phần hãnh diện.

Vì thế hai người thương lượng tới cái động kia tìm hiểu một phen, để Mặc Hoa đi trước dẫn đường.

Mặc Hoa lưu luyến nhìn thoáng qua bốn phía động, hai người một thú liền ra ngoài.

Vân Túc nhìn ngọn núi cao xa xa trước mặt, lộ trình có phần hơi xa, nói với Mặc Hoa, "Ngươi có thể chở hai người chúng ta?"

Mặc Hoa gật nhẹ đầu một cái, đáp ngay lập tức, "Đương nhiên, vật nặng tới nghìn cân đối với ta cũng không thành vấn đề, tiếc là ta không bay được, bằng không có thể nháy mắt bay tới đó." Vừa nói, cơ thể Mặc Hoa vừa biến to ra.

Cảm thấy hai người đã đứng vững, Mặc Hoa vặn vẹo cơ thể bò nhanh như tên bắn, cảnh sắc hai bên đường dần lùi về phía sau. Mặc Hoa linh hoạt tránh các chướng ngại trên đường, đi trên đường ngẫu nhiên sẽ gặp một hai yêu thú cấp thấp, nhìn thấy thực lực của Mặc Hoa không thể chọc vào, cảnh giác bay chạy đi.

Tốc độ của Mặc Hoa rất nhanh, cũng rất ổn định, tầm một khắc sau, họ liền tới sườn núi kia, xung quanh cây mọc thành cụm, trăm cỏ tươi tốt, dây leo cuốn quanh trên cây và vách đá, xung quanh lại yên tĩnh không một tiếng động, không hề thấy có dấu vết của yêu thú, tựa như đều đang mai phục xung quanh.

Hai người trượt xuống lưng Mặc Hoa, Mặc Hoa liền biến cơ thể nhỏ lại bằng một vại nước, đi vào vách đá, vén dây leo che cửa động ra, nhất thời, ánh sáng trước mắt tối đi mấy phần, chỉ thấy được vài tia sáng loang lổ chiếu rọi trên mặt đất.

Từ lúc ngoài động, hai người đã cảm nhận được rõ ràng độ nồng của linh khí, vào trong động rồi, linh khí càng thêm nồng, chỉ cần hô hấp bình thường thôi đã cảm nhận được khí tức tươi mát tinh thuần, linh khí tựa như sắp hóa thành thực thể, ngưng kết thành trạch thái lỏng.

Hai người vừa mới bước qua cửa động liền "nhìn" vào trong chỉ thấy có một thông đạo thẳng tắp, không hề có lối rẽ.

Mặc Hoa nhắc một câu "Theo sát ta" liền tiếp tục đong đưa thân rắn hướng về phía trước, không nhanh không chậm.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc liếc nhau, cầm pháp bảo trong tay rồi đi vào.

Đi một đoạn, Cung Tiểu Trúc phát hiện linh khí trong không khí đã ngưng kết thành trạng thái lỏng, cơ thể bắt đầu vận chuyển tâm pháp thu lấy linh khí trong không khí để hóa thành linh lực, sau đó vận chuyển vào trong kinh mạch, trôi chảy không bị gián đoạn chút nào.

Mà màu sắc hai bên tường cũng từ màu xám đậm biến thành một màu xanh thánh khiết như băng.

20. Chương 20: N Yêu Thú Cấp Thấp

Bỗng nhiên, Cung Tiểu Trúc cảm thấy có một cơn gió to đập vào mặt, vừa phục hồi tinh thần thì thấy hóa ra là đuôi rắn của Mặc Hoa đang ngoe nguẩy hai bên tai hắn, đồng thời còn nghe thấy Mặc Hoa nói, "Chủ nhân và Tiểu Trúc cẩn thận, tinh thạch màu lam ở chỗ này, hơn nữa bên trên tinh thạch còn bị một đàn yêu thú cấp một to bằng ngón cái bao phủ."

Mặc Hoa vừa nói vừa quét đuôi, vài yêu thú cấp một kia liền bị quét rơi xuống đất, sau đó Mặc Hoa phun một quả cầu lửa, mấy con đỉa kia nhất thời hóa thành tro.

Vân Túc cảnh giác nhìn quanh, nói, "Là đỉa!"

Cung Tiểu Trúc nhanh nhẹn nhìn xung quanh, mới phát hiện màu băng lam trên vách tường tất cả đều là tinh thạch màu băng lam. Còn những con trùng to bằng ngón cái màu có hơi đậm hơn một chút, hai đầu nhỏ nhưng giữa thân lại phình lên, cơ thể màu xanh nước biển, cả người có rất nhiều niêm dịch nên trơn bóng, nếu không nhìn kỹ đúng là không thể phát hiện.

Loại đỉa màu lam nhạt này một khi tiếp xúc vào da người sẽ biến mất trong nháy mắt, chui vào trong máu người, rất khó có thể hút ra ngoài cơ thể, trừ khi dùng lửa đốt trong máu. Nó giống như một loại cổ hút máu, hút hết máu rồi còn chưa xong, nó sẽ tiếp tục cắn nuốt người, tận đến khi chỉ còn lại một tấm da người bọc một bộ xương.

Có điều hai người một thú không phải lo tới chuyện đó, pháp y trên người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc chống lại sự tấn công của yêu thú cấp một hoàn toàn không thành vấn đề, thuộc tính của Mặc Hoa vừa vặn là hỏa có thể khắc chế đỉa thuộc tính thủy, hơn nữa lớp vẩy trên người cũng có thể chống lại đỉa chui vào người.

Mặc Hoa vừa cảnh giác bốn phía, bảo vệ hai người, vừa phun lửa lên tường, có điều nó biết tinh thạch trên tường hữu dụng với hai người, nên cẩn thận khống chế lửa, vừa có thể thiêu chết đỉa lại vừa có thể không làm hỏng tinh thạch. Mà Cung Tiểu Trúc và Vân Túc lại không cần động thủ, chú ý bảo vệ bản thân, nhìn Mặc Hoa giải quyết lũ trùng ghê tởm kia là được.

Đợi đến khi xung quanh họ không còn những con đỉa màu lam nhạt kia nữa, Cung Tiểu Trúc liền bắt đầu dùng phi kiếm Vân Túc đưa cho bắt đầu cắt tinh thạch, Mặc Hoa cũng bắt đầu phun từng tia lửa ra từ miệng bắt đầu tách tinh thạch. Vân Túc không có linh lực nên liền đứng cạnh nhìn, tinh thạch cũng không phải là đậu phụ, tùy tiện hạ một đao là có thể có một cục rơi xuống. Thế nên chức trách của y là dùng thần thức đề phòng bốn phía, có tình huống gì sẽ nhắc nhở Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt đất có từng đống nhỏ tinh thạch màu băng lam, một người một thú vẫn khắc khổ nghiêm túc cố gắng khoét tinh thạch không ngừng, làm không biết mệt.

Lại qua thật lâu, tinh thạch xung quanh cuối cùng cũng được khoét hết hoàn toàn, trên mặt đất hẳn là có mấy vạn cục tinh thạch, Cung Tiểu Trúc vung tay lên, toàn bộ tinh thạch liền được cất vào trữ vật giới.

Nói thật, nhìn thấy nhiều tinh thạch như vậy, Cung Tiểu Trúc khó tránh khỏi việc sẽ kích động, có điều loại tâm tình này nhanh chóng bị đè nén xuống, mấy thứ này so sánh với kỳ ngộ sau này, quả thực là không ăn thua gì có được không! Nếu chỉ chút đồ vật này đã khiến mình kích động tột đỉnh, vậy những thứ về sau sẽ thế nào?

Sau đó hai người một thú lại tiếp tục đi xuống dưới thêm mấy chục bước, trên vách tường vẫn là tinh thạch màu băng lam, vì thế một người một thú tiếp tục tiêu diệt đỉa, khoét tinh thạch. Bởi vì Mặc Hoa nói phía dưới còn có tinh thạch thuộc tính kim và hỏa nên tốc độ phải đẩy nhanh hơn rất nhiều.

Thông đạo này thật ra là hơi dốc xuống dưới, hai người một thú đi xuống càng sâu thực ra là càng đi xuống dưới lòng đất.

Cứ như vậy, đi được một chút lại dừng, hai người một thú cuối cùng cũng đã đi đến thông đạo trên tường có tinh thạch thuộc tính kim, màu sắc trên tường cũng từ màu băng lam biến thành màu vàng chói mắt, Mặc Hoa dừng lại nói, "Yêu thú ở đây là một loại nhện nhả tơ vàng cấp hai, đừng nghĩ rằng bọn chúng cấp cực thấp, tơ vàng phun ra lại rất dai mềm, pháp bảo bình thường khó mà chém đứt được, một khi bị tơ vàng cuốn quanh sẽ rất khó thoát ra được." Có điều đối với nó thì vẫn chỉ là một chuyện nhỏ, không cần quan tâm tới việc khó trị thế nào, thực lực áp đảo tất cả.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc hơi đề cao cảnh giác. Đồng thời, Cung Tiểu Trúc nghĩ trong lòng về chuyện không biết tơ vàng của loài nhện này có thể dệt thành y phục hay bao tay đao thương bất nhập hay không?

Có điều lại nghĩ đến việc sợ là không tìm thấy nơi nào để nuôi chúng, lại không biết làm sao để thuần hóa, thôi vậy! Dù sao có hệ thống trong tay, lại thêm một bó lớn tinh thạch, còn sợ không có thứ tốt hay sao?

Cảm giác được khí tức của họ, những con nhện đầu to màu vàng sẫm lổn nhổn trên mặt đất phô thiên cái địa bò tới chỗ họ, thỉnh thoảng miệng còn phun tơ vàng tới chỗ họ.

Lần này vẫn là Mặc Hoa lao động miễn phí tiêu diệt hết toàn bộ yêu thú, uy vũ hùng tráng tiếp tục phun lửa, cuối cùng giết chết một đám lại một đám, cuối cùng chỉ còn sót lại có vài con nhện.

Tiêu diệt nốt vài con cuối cùng, Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa lại bắt đầu khoét tinh thạch. Có điều đối với Cung Tiểu Trúc mà nói, lần này hơi khó hơn một chút, bởi linh căn của hắn không có thuộc tính hỏa có thể khắc chế thuộc tính kim và thuộc tính lôi.

Tốc độ Mặc Hoa vẫn không chậm chạp chút nào, ngược lại còn khá là thuần thục, tốc độ tăng nhanh rõ rệt.

Một đường thu thập tinh thạch, qua hồi lâu, cuối cùng cũng đi tới chỗ hỏa tinh thạch phân bố, vừa tới nơi này, hai người liền cảm nhận được khí tức nóng bỏng đập vào mặt, hỏa khí cực nồng lan trong không khí.

Bởi vì pháp y của Vân Túc có thể chống nhiệt nên tuy rằng cảm thấy vô cùng nóng nhưng vẫn có thể nhẫn nại được, phẩm chất pháp y của Cung Tiểu Trúc lại không cao, tu vi cũng không cao nốt, nên cảm thấy có hơi khó chịu.

Lần này là yêu thú kiến lửa cấp ba, to bằng ngón cái, cả người màu đỏ rực như lửa, bò nhanh trên mặt đất tới chỗ hai người, tựa như một màn lửa đỏ thiêu đốt, làm cho lòng người e ngại.

Có con kiến lửa còn nhảy dựng lên, kết thành một đội, người chỉ cần bị nó cắn phải, miệng vết thương sẽ hư thối nhanh chóng, nếu không dùng đan dược chữa trị ngay lập tức, hoặc ngăn kiến lửa bò lên toàn thân, cuối cùng sẽ chỉ còn lại một bộ xương người.

May mà Mặc Hoa cũng là yêu thú thuộc tính hỏa, linh lực tiêu hao trước kia liền được bổ sung nhanh chóng, nhìn thấy bọn kiến lửa liền không kiêng nể gì mà tiêu diệt.

Cung Tiểu Trúc không dám động thủ, mỗi một con kiến lửa này đều tương đương với thực lực của một Trúc Cơ sơ kỳ, nên ngoan ngoãn đứng sau Mặc Hoa và Vân túc để được bảo vệ.

Kiến lửa lần này không dễ thiêu như đỉa và nhện trước đó, kiến lửa tương đối nhanh nhẹn, có thể linh hoạt tránh khỏi công kích của Mặc Hoa, nên tốc độ tiêu diệt yêu thú của Mặc Hoa bị chậm lại, có điều tạm thời vẫn không ăn thua.

May mà số lượng không quá lớn, tuy rằng tốn có hơi nhiều thời gian, nhưng cuối cùng vẫn thuận lợi giải quyết xong, mọi người lại tiếp tục thu thập tinh thạch.

Thu thập xong tinh thạch ở nơi không còn kiến lửa, lại tiếp tục tiến lên phía trước, lại tiêu diệt kiến lửa, lại tiếp tục thu thập tinh thạch, một hồi lâu như vậy, cuối cùng cũng tới tận cùng, có điều lại không còn thứ gì khác, nên hai người liền ấn theo đường cũ mà đi ra khỏi động.

Lúc này thời gian vào động đã qua ba ngày.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy tu vi của mình qua mấy ngày du ngoạn này tăng lên không ít, nhưng bởi tư chất linh căn có hạn, nên vẫn chưa thể đột phá Luyện Khí tầng hai, hẳn là còn phải mất một thời gian dài nữa mới tới Luyện Khí tầng ba.

Có điều hắn đã quyết định rồi, chờ tới lúc thích hợp sẽ ra tay loại bỏ bớt linh căn.

Bởi vì không biết bỏ linh căn đi có tác dụng phụ gì không, có tác dụng phụ thế nào nên bây giờ không dám tự tiện thử, nếu làm trễ nải Vân đại ca khôi phục tu vi thì thật không tốt.

Suy xét đến phương thức đi, tới Vân Văn nhai còn cách một đoạn dài, thế nên Mặc Hoa liền chở hai người gấp rút lên đường. Tốc độ quả nhiên nhanh hơn không ít.

Vốn phải mất tận một tháng mới đến đích vậy mà giờ chỉ mất có bảy ngày. Tuy rằng trên đường đi đều có dăm ba nhóm tu sĩ Luyện Khí kỳ gấp rút lên đường nhìn thấy sủng vật hai người họ cưỡi là yêu thú cấp sáu, nên cũng không dám chọc vào, ngẫu nhiên có tu sĩ Trúc Cơ kỳ bay trên không cũng không dám trêu chọc, tu sĩ Kim Đan kỳ lại rất khó thấy, cho nên dọc đường vẫn bình an vô sự.

Yêu thú cấp sáu cho dù bay không ngừng nghỉ bảy ngày đường cũng không mệt lắm, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc ngồi xếp bằng trên người thân rắn còn to hơn cả cái vại nước, bởi vì trước đó đã dùng Tích Cốc đan nên không cảm thấy đói khát, vừa cảnh giác bốn phía, vừa tu luyện, đương nhiên tu luyện cũng chỉ có một người mà thôi.

Vốn Cung Tiểu Trúc cảm thấy dọc đường đi này luôn tường an vô sự, có lẽ là có thể an toàn đi tới nhai, không ngờ ở dưới chân núi lại gặp phải hai tu sĩ Kim Đan kỳ đánh nhau.

Chuyện này cũng không có gì lạ, mấu chốt là hai người này cản đường họ, muốn tới được vách núi, đường duy nhất là từ đỉnh núi này, sau đó nghĩ cách nhảy xuống, đợi về sau tu vi cao rồi lại bay lên.

Đấu pháp của tu sĩ bình thường rất tốn diện tích, tu vi Kim Đan kỳ cũng rất lợi hại, phạm vi trong vòng mấy chục trượng đều có thể bị liên lụy mà bị thương, thế nên mấy người Cung Tiểu Trúc mới không có cách nào đi vòng qua, chỉ có thể đứng dưới chân núi chờ hai người đánh xong rồi lại leo lên.

Hai người một thú trốn ở một nơi khá xa nhìn cuộc chiến kịch liệt của hai tu sĩ, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng nổ mạnh, tiếng quát lớn và tiếng pháp bảo va chạm vào nhau, còn có ánh sáng năm, mười màu, tạo thành hiệu quả thị giác vô cùng diễm lệ, nếu không có pháp thuật làm cho sơn băng địa liệt, người khác còn tưởng đây là biểu diễn ảo thuật!

Đương nhiên, chuyện này cũng không quan trọng, quan trọng là hai tu sĩ này đều là người mà Cung Tiểu Trúc biết, không phải là Cung Tiểu Trúc từng gặp mà là từng đọc được trong tiểu thuyết.

Hai tu sĩ, một nam một nữ đều là ma tu.

Cung Tiểu Trúc dùng hệ thống quét đảo qua, thông tin của hai người liền hiện ra. Người nam kia là Phục Yếm, cơ thể cao to rắn chắc, làn da tái nhợt lộ ra vài tia xanh tím quỷ dị, ánh mắt gian tà, mái tóc tùy ý xõa trên vai, có phần khô vàng, một đôi mắt tam giác lộ ra ánh nhìn tăm tối, ra tay cay nghiệt ác độc.

Tu sĩ Kim Đan trung kỳ Khôi Lỗi môn, am hiểu chế tác khôi lỗi, dựa theo cốt truyện vốn có, Vân Túc sau khi bị ném ra khỏi Kiếm Tiên môn sẽ bị Phục Yếm này chộp lấy tra tấn tới thương tích đầy mình.

Muốn luyện chế người sống thành khôi lỗi, trước hết dùng nước thuốc đặc thù ngâm cơ thể, làm cho da cứng lại, pháp bảo tầm thường không thể xuyên qua được, lại rút nguyên thần ra dùng vô số thủ pháp giam cầm lại, rồi nhét lại vào đầu, lúc trước vẫn là một tu sĩ thần trí thanh tỉnh, sau đó thần trí sẽ bị mất đi hoàn toàn, cũng không thể hồi phục lại được nữa, chỉ biết nghe lệnh chủ nhân vô điều kiện, tu vi trước đây cũng sẽ nguyên vẹn không thay đổi.

Nước thuốc ngâm cơ thể có thực tính ăn mòn mạnh, làm cho da người lập tức thối rữa sau đó lại mọc lại một lần nữa, cứ tuần hoàn qua lại như thế, dược lực ngày càng mạnh lên, người ngâm trong nước dược không chỉ không mất ý thức, ngược lại sẽ cảm nhận được rõ ràng cảm giác đau đớn khôn cùng này.

Sau khi Phục Yếm nhặt Vân Túc về liền dùng nước thuốc bắt đầu ngâm, tra tấn sáu sáu ba sáu ngày, mới nhốt y lại trong động phủ, ra ngoài tới chỗ hảo hữu đòi một loại thủ pháp trùng tố lại đan điền và linh căn, muốn khôi phục lại tu vi của Vân Túc, sau đó sẽ có được một khôi lỗi tu vi Kim Đan kỳ

21. Chương 21: Nếu Không Chúng Ta Nhảy Xuống Đi

Có điều Phục Yếm cuối cùng trên đường trở lại động phủ lại bị người đuổi giết đến chết, có thể là kẻ thù, có thể là kẻ giết người cướp của, đây là một chuyện bí ẩn.

Thủ pháp oai ma tà đạo này cũng không giống như phương pháp mà Vân Túc có được từ dưới nhai – không hề nguy hại tới thân thể một chút nào, thủ pháp khôi phục tu vi tà ma tu sau mỗi ngày mười lăm hàng tháng sẽ lại trùng tố da thịt trên người một lần, lúc trước đó thịt toàn thân sẽ hư thối nhanh chóng, tận đến lúc chỉ còn lại một bộ xương, sau đó lại chậm rãi mọc lại thịt mềm mới. Không chỉ vậy, phương pháp này chỉ có thể khôi phục tu vi mà không thể tăng tu vi lên được nữa, cả đời sẽ chỉ dừng lại ở cảnh giới kia.

Có điều luyện chế khôi lỗi không cần phải lo tới chuyện đó, bởi họ cũng chỉ là cái xác không hồn mà thôi, đã không còn chút ý thức nào, ngay cả trùng tố xác thịt cũng không cảm nhận được chút đau đớn, họ cũng sẽ không lo chuyện tu vi có thể tăng lên hay không.

May mà Vân Túc là nhân vật chính, vận khí cực tốt, cuối cùng đào thoát ra khỏi động, không cần phải biến thành một cái xác không hồn nữa.

Nữ ma tu còn lại chính là Linh Vũ tiên tử Tư Mộng Hàm của Bách Mị cung, mặc một bộ váy rực rỡ năm màu có họa tiết phượng hoàng, bộ ngực bự như ẩn như hiện, vòng eo tinh tế như rắn, phiêu diêu nhẹ nhàng, sa y mỏng manh che đi da thịt trắng nõn như ngọc ngà, mềm mại mịn màng. Người này mi mục hàm đại, mâu quang phong tình vạn chủng, quyến rũ động lòng người, đôi môi mọng ướt át, khí tức mê người mị nhân, tua rua trên chiếc trâm trụy nguyệt gài trên tóc không ngừng đung đưa, làm cho nàng nhiều thêm mấy phần ung dung.

(trụy nguyệt: trăng rơi)

Tư Mộng Hàm cũng chính là một cực phẩm mỹ nữ trong tiểu thuyết, sau khi tu vi của Vân Túc khôi phục, nàng ta trong lúc vô tình liền nhìn thấy Vân Túc, phát hiện tu vi của y cao thâm liền muốn thừa cơ dụ dỗ Vân Túc song tu cùng mình, nhưng Vân Túc làm sao có thể trúng mị thuật của nàng ta?

Vì thế, Tư Mộng Hàm dụ hoặc Vân Túc không thành, liền cưỡng chế dùng thủ đoạn, nhưng lại bị Vân Túc phản lại hủy tu vi, nàng ta từ khi tu chân tới nay chưa từng gặp phải chuyện như vậy, câu dẫn Vân Túc chẳng khác nào đá vào một tấm sắt.

Bách Mị cung là một môn phái ma tu, trong đó tất cả đều là nữ tu, chuyên tu luyện thải dương bổ âm và mị thuật kết hợp công pháp, gặp được nam tu tu vi cao, tư chất tốt hoặc thể chất không tệ đều dụ hoặc hoặc dùng vũ lực trấn áp mà cá nước thân mật, tận đến lúc hút khô tu vi của đối phương, biến thành phàm nhân không chút linh lực.

Loại công pháp thải dương bổ âm này, người song tu dù có thuộc tính linh căn gì, chân nguyên trong cơ thể đều sẽ bị công pháp chuyển hóa thành tu vi của bản thân, chính là gọi là ai cũng không từ chối.

Hai người này đều là tu sĩ Kim Đan trung kỳ, chỉ là không biết vì sao lại xảy ra tranh chấp, ra tay đều rất ngoan lệ, một chút cũng không nể mặt.

Phục Yến thả rất nhiều khôi lỗi Trúc Cơ kỳ ra bao vây Tư Mộng Hàm, trong tay còn cầm một quyền trượng ma khí bừng bừng, tùy thời đối phó. Tư Mộng Hàm quật một dải lụa đỏ sậm tới trước mặt Phục Yến, quanh thân còn có rất nhiều cánh hoa hồng làm cho khôi lỗi không thể phá được phòng ngự quanh nàng ta.

Phục Yến dùng giọng nặng nề nói, “Linh Vũ tiên tử sao lại tức giận như vậy? Ta không phải chỉ biến tiểu tử kia thành khôi lỗi hay sao! Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, tiên tử đừng giữ mãi trong lòng, nóng giận hại thân thể.” Nói xong, dùng quyền trượng tạo ra một cụm khói đen bay thẳng tới chỗ của Tư Mộng Hàm.

Tư Mộng Hàm cười kiều mỵ, lập tức phóng lụa đỏ trong tay ra, trên lụa đỏ tựa như còn có huyết khí quấn quanh, nói, “Phục đạo hữu nói đúng, ta đây chẳng qua là đang cần tìm người mà thôi! Đạo hữu nếu nguyện ý song tu với ta, ta vô cùng cảm kích.” Trong lời nói còn có vài phần mị hoặc, uyển chuyển lại êm tai.

Phục Yến lại không bị nàng ta mê hoặc, liếc mắt một cái nói, “Linh Vũ tiên tử nếu muốn song tu với ta vậy hãy trở lại động phủ của ta trước, tại hạ nhất định khoản đãi chu đáo một phen.”

Hai người dùng quyền trượng và lụa đỏ mà so đấu, chênh lệch không đáng là bao, cứ vậy giữ ở thế giằng co, trên trời ngập ma khí.

Tư Mộng Hàm kiều mỵ hừ một tiếng, tiếp tục rót linh lực, “Phục đạo lữ tính thật khéo, chỉ sợ ta vừa bước vào huyệt động kia của ngươi liền bị ngươi dùng thủ đoạn trói lại, không lâu sau sẽ trở thành một khôi lỗi mới của ngươi.”

Phục Yến nghe thấy cũng không trả lời, cũng không ngừng đưa linh lực đánh về phía nàng, gã quả thực là có suy nghĩ như vậy, tuy rằng cũng muốn song tu cùng nàng ta một phen, nhưng nữ nhân này là một thứ hoa mang gai nhọn, đến lúc đó chỉ sợ mình còn chưa hưởng thụ xong đã bị nàng thải bổ thì thật không ổn.

Hóa ra, hai người là bởi một tiên tu có thanh linh đạo thể mà tranh chấp, thanh linh đạo thể chính là thể chất thích hợp để song tu nhất, so với thể nhất thuần dương thì còn tốt hơn một chút, bởi linh lực trong cơ thể vô cùng tinh thuần, tốc độ tu luyện cũng có thể sánh bằng hỏa tiễn, nhưng bởi vì người kia không phải là nhân vật chính, nên tốc độ tu luyện vẫn là không bằng với Vân Túc trước kia.

Nam tu không biết vì lí do gì lại ra ngoài hành tẩu một mình, phải biết rằng với thể chất của hắn, giới tu chân có rất nhiều kẻ thèm khát, nhất định phải có một người bảo vệ mới được, phỏng chừng người này vụng trộm ra khỏi môn, nhưng lại không che giấu thể chất của bản thân cho kĩ.

Vốn Tư Mộng Hàm coi trọng nam tu kia, ngụy trang thành một tiên tu, chưa cần mất tới một ngày, đối phương đã muốn song tu với nàng, kết hợp thành một thể, vì thế hẹn gặp vào buổi tối thân mật một phen, Tư Mộng Hàm vừa lúc có thể xuống tay.

Có điều, Phục Yến đã theo dõi người kia từ lúc ban ngày, thừa cơ Tư Mộng Hàm không chú ý tới liền bắt đi.

Tư Mộng Hàm tức đến nghiến răng nghiến lợi, đuổi theo Phục Yến năm ngày, cuối cùng lại mất dấu, chỉ có thể nén giận, tìm một người khác song tu, nhưng cũng thề trong lòng, về sau chỉ cần gặp được Phục Yến, nhất định bắt gã nếm mùi đau khổ.

Đấu hồi lâu, không ai chiếm được lợi thế, chân nguyên của cả hai đều tiêu hao không ít, hai người dùng đan dược, chân nguyên trong cơ thể lại đầy lên lần nữa, lại đấu tiếp.

Bỗng nhiên, Phục Yến cầm một cái đầu lâu khô ném vào người Tư Mộng Hàm, đầu lâu khô đen sì như mực, ma khí từ bên trong tỏa ra, vô cùng quỷ dị.

Tư Mộng Hàm không kịp cản lại, chỉ có thể tạm thời dùng lụa đỏ bọc người lại, tránh thứ kia, đầu lâu khô kia tự động vây quanh Tư Mộng Hàm cách một trượng, nháy mắt ma khí sôi trào, che kín cả bầu trời bên trên.

Tư Mộng Hàm cố chấp dùng hai tay vung lụa đỏ lên, khí đen tiêu tán đi rất nhiều, nàng ta vội tìm kiếm bóng dáng của Phục Yến, chỉ thấy xung quanh làm gì còn bóng người nào, ngay cả bóng quỷ còn chẳng thấy.

Tư Mộng Hàm lơ lửng trên không, tức tới giậm chân, duỗi tay ra, lụa đỏ trên tay bắn nhanh, phiêu đãng tới trước mặt, nàng nhẹ nhàng động một cái, nháy mắt liền đứng lên lụa đỏ, cưỡi gió mà đi. Không hề phát hiện ra mấy người (thú) Cung Tiểu Trúc đang trốn cách đó mấy chục trượng chờ người.

Cung Tiểu Trúc thấy cả hai đều đã đi mất, liền ném ánh mắt về phía Vân Túc, ý là chúng ta có thể lên núi được chưa?

Vân Túc truyền âm trấn an mà đáp, “Không vội, xem tình huống trước đã.” Nói không chừng có trá.

Vì thế, hai người một thú án binh bất động không hề di chuyển, nín thở giấu khí tức.

Một lát sau, quả nhiên Tư Mộng Hàm quay trở lại, nàng ta dùng thần thức cường đại của mình quan sát bốn phía xung quanh, chắc chắn rằng Phục Yến không ở đây, có lẽ đã đi thật rồi, vì thế căm giận cưỡi lụa

đỏ đi mất.

Nào ngờ, mấy người Cung Tiểu Trúc vừa mới định hành động, Mặc Hoa lại phun một quả cầu lửa ra đằng sau mà tấn công, chặn một cụm khí đen muốn đánh lén, Vân Túc tuy rằng trong nháy mắt đó cũng cảm nhận được, thế nhưng cơ thể không phản ứng kịp, Cung Tiểu Trúc thì là hoàn toàn không phát hiện ra.

Phục Yếm cơ bản là còn chưa đi, gã chỉ trốn xung quanh đó mà thôi, đồng thời dùng bí pháp độc môn quét qua mỗi tấc đất xung quanh một lần.

Vì thế mấy người Cung Tiểu Trúc liền xui xẻo bị phát hiện.

Gã vốn định đánh lén, làm Mặc Hoa trọng thương, vậy là ổn rồi, không ngờ tính cảnh giác của Mặc Hoa lại cao như vậy.

Mặc Hoa ngăn công kích của Phục Yếm lại xong, quay đầu nói với hai người, "Chủ nhân, Tiểu Trúc các ngươi đi trước đi, ta sẽ theo sau ngay."

Vì thế, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nắm tay nhau chạy lên núi, Mặc Hoa là yêu thú cấp sáu, thực lực có thể so với Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, hai người không cần quá lo lắng cho nó, nên cũng không băn khoăn gì.

Quả nhiên, hai người vừa chạy tới cạnh vách núi, Mặc Hoa liền theo tới. Phục Yếm tuy rằng có rất nhiều pháp bảo trong người, bảo mệnh và thủ đoạn lại vô số, nhưng cơ thể Mặc Hoa rất cường hãn, tu vi còn cao hơn gã một bậc, Phục Yếm sao có thể là đối thủ của Mặc Hoa, kết quả là Phục Yếm liền bị Mặc Hoa tiêu diệt trong nháy mắt, biến thành một bãi cặn.

Lúc Mặc Hoa lên núi, còn thuận tiện cầm theo túi trữ vật treo trên eo Phục Yếm, vừa thấy hai người Vân Túc, liền ngoan ngoãn giao túi trữ vật cho Vân Túc.

Vân Túc nhìn đồ bên trong một chút, đều là pháp bảo và linh thạch, ngoài ra còn có một cây quyền trượng, hẳn là dùng để phong ấn khôi lỗi, còn lại không còn vật gì lạ, vì thế tiện tay cầm lấy.

Cung Tiểu Trúc nhìn thoáng qua túi trữ vật, lấy một viên thú đan trong trữ vật giới ra cho nó.

Mặc Hoa vui sướng ăn thú đan, tâm tình vô cùng vui vẻ.

Mấy ngày nay, chỉ cần Mặc Hoa có biểu hiện xuất sắc, Cung Tiểu Trúc đều sẽ tới cửa hàng hệ thống đổi lấy đan thú Huyền cấp cho nó ăn, tuy rằng khá là đắt, nhưng vô cùng có lợi cho việc gia tăng tu vi của Mặc Hoa.

Cung Tiểu Trúc đứng bên vách núi nhìn xuống, một mảnh mây khói che khuất tầm mắt, nhìn không thấu,

sau đó hắn ngẩng đầu nhìn Vân Túc, nghiêm túc hỏi, "Vân đại ca, ngươi có biết vì sao ta lại cố ý muốn tới đây không?"

Vân Túc nhìn Cung Tiểu Trúc, gật đầu hỏi, "Vì sao?"

Cung Tiểu Trúc nói thẳng, "Bởi vì dưới này có cơ duyên của ngươi, một thứ có thể giúp ngươi tu chân một lần nữa, Vân đại ca có tin ta không?"

Vân Túc nhíu mày suy nghĩ một chút, sau đó kiên định nói, "Đương nhiên là tin ngươi!"

Y tin Cung Tiểu Trúc, càng tin vào mắt mình, sẽ không nhìn lầm cách làm người của Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc nghe y nói, cuối cùng cũng thả lỏng, sau đó nhếch miệng cười tươi, nụ cười như gió xuân phơi phới, Vân Túc nhìn mà thất thần mất một lúc.

Cung Tiểu Trúc lại hỏi Vân Túc, "Vân đại ca, chúng ta xuống bằng cách nào đây?" Hoàn toàn không nghĩ tới chuyện để một người không có tu vi nghĩ cách có gì không ổn.

Vân Túc nhìn Mặc Hoa, Mặc Hoa vội lắc đầu, "Ta không có cánh không thể bay á!"

Cung Tiểu Trúc thử nói, "Chúng ta nhảy xuống đi!" Vân đại ca chắc chắn sẽ không nhảy xuống đâu nhỉ.

Hắn nhớ rõ tiểu thuyết miêu tả Vân Túc bị một yêu thú đuổi tới cạnh vách núi, sau đó vô ý rơi xuống vách núi, sau khi ngã xuống liền rơi xuống hồ, nhanh chóng bơi về bờ.

Đây là định luật nhân vật chính nhảy xuống từ vách núi chắc chắn không chết trong tiểu thuyết, còn có những định luật khác ví dụ như ăn phải độc dược không chết, bị đánh lén không chết, nguyên lý trên cơ bản cũng không khác gì mấy, chỉ cần là nhân vật chính thì sẽ không chết.

Đợi dưới nhai hai ngày, Vân Túc vô tình bước vào một động phủ Thượng Cổ, có được một cơ duyên gì đó ở bên trong, trùng tố linh căn và đan điền, không chỉ hồi phục tu vi mà còn đột phá tới Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa còn lấy được Phệ Hồn kiếm làm pháp bảo bản mạng của mình.

Phệ Hồn kiếm là một trong mười ma kiếm tốt nhất của Thượng Cổ, không chỉ là một linh khí thượng phẩm có thể tùy tu vi mà thăng cấp mà còn là một kiếm linh *(kiếm có linh hồn, linh tính)*, tu sĩ chỉ cần bị nó giết chết, hồn phách sẽ đều bị hấp thu, xúc tiến cho kiếm linh trưởng thành.

Trong động phủ không chỉ có pháp bảo và công pháp, mà còn có rất nhiều linh thạch và đan dược, đây cũng lại là một định luật nữa, dưới nhai lúc nào cũng có bảo vật, chỉ cần nhân vật chính nhảy xuống vách núi là sẽ có công pháp và pháp bảo cấp cao có thể lấy.

22. Chương 22: Ta Và Vân Đại Ca Là Huynh Đệ Tốt

Đương nhiên nếu không có nguy hiểm, mấy tu sĩ xuống động phủ trước kia không phải là đã khỏi cần phải bàn đến rồi hay sao?

Muốn an toàn vào động phủ, chỉ có phàm nhân bị phế tu vi mới có thể, ngoài ra bạn của phàm nhân cũng có thể an toàn mà vào, đây là thiết lập của tiểu thuyết, ngàn vạn năm qua, không có một tu sĩ nào phát hiện ra điểm này.

Tu sĩ cũng có thể vào, có điều, phải chú ý hai chữ "an toàn", đương nhiên bạn của Vân Túc thì không tính, hắc hắc! Tu sĩ vào trong sẽ bị trận pháp đập nát thành vụn nhỏ rồi bị ném ra ngoài, không cần biết tu vi cao đến đâu.

Thế nên, có thể tưởng tượng chủ nhân của động phủ trước kia có tu vi cao tới thế nào, ít nhất cũng là Tán Tiên N kiếp.

"Thiên Hương lư!" Vân Túc bình tĩnh phun ra ba chữ.

Cung Tiểu Trúc nghe y nói, sửng sốt một chút, lúc này mới nghĩ ra Vân Túc đã từng nói, lần trước trong lúc hai người rơi xuống vực nham thạch kia, ít nhiều phải nhờ đến Thiên Hương lư mới an toàn, bằng không hai người đã sớm bị bẹp thành một bãi thịt vụn, vì thế hắn vội vàng lấy Thiên Hương lư ra.

Thiên Hương lư vừa mới được lấy ra đã thoát khỏi tay Cung Tiểu Trúc, xoay quanh hắn không ngừng, bộ dáng có vẻ rất cao hứng.

Cung Tiểu Trúc cầm Thiên Hương lư, có phần uể oải nói với nó, "Đợi một lúc nữa lúc chúng ta nhảy xuống nhớ thi pháp đỡ chúng ta đấy biết chưa? Còn nữa, nếu ngươi nghe lời, lát nữa sau khi đi xuống, ta sẽ không cất ngươi vào túi trữ vật nữa." Sau đó buông nó ra.

Thiên Hương lư có vẻ đã hiểu lời Cung Tiểu Trúc, xoay quanh hắn một vòng, sau đó nhảy lên đầu Cung Tiểu Trúc mà đứng, an nhiên không động đậy.

Vì thế, Vân Túc liền kéo Cung Tiểu Trúc nhảy xuống, Mặc Hoa cũng không chút chần chờ, theo sau cùng nhảy xuống.

Thiên Hương lư trong nháy mắt khi họ nhảy xuống lại phát ra ánh sáng mạnh mẽ như lần trước, bao lấy hai người một thú, tốc độ của mọi người khi hạ xuống thoáng chốc chậm lại.

Vân Túc lúc nhảy xuống cũng ôm lấy Cung Tiểu Trúc vào lòng trong nháy mắt, đề phòng lúc rơi xuống đất bị lạc nhau hoặc gặp phải nguy hiểm các thứ, tuyệt đối không phải là muốn chiếm tiện nghi.

Cung Tiểu Trúc chui vào lòng Vân Túc, toàn thân cảm giác không được ổn cho lắm, hắn cảm thấy bộ dạng mình quá nhỏ bé, gần như toàn bộ cơ thể đều bị Vân Túc bao bọc. Tên tiểu nhân trong lòng Cung Tiểu Trúc siết chặt nắm tay tự an ủi bản thân, hắn bây giờ mới chỉ mười lăm tuổi, đợi mấy năm nữa lớn lên nhất định sẽ cao như Vân đại ca, rắn chắc như Vân đại ca, không phải lo lắng, sau này nhất định sẽ tốt lên.

Hai nam tử một người áo đen, một người áo xanh không ngừng hạ xuống, gió thổi qua bên tai lào xào, y bào bay trong gió, phát ra từng hồi sột soạt, mái tóc dài phiêu đãng trong gió, ánh sáng trắng trong trẻo thánh khiết bao lấy thân ảnh họ, tựa như thần tiên hạ phàm.

Có điều, một giọng nói không hài hòa quanh quẩn xung quanh hai người, đánh vỡ không khí hài hòa này trong nháy mắt.

"Chủ nhân cứu mạng! Ta cảm giác cả người, à không, ta cảm giác toàn thân thú của ta đều không tốt, vì sao lại kích thích như vậy chứ, chúng ta xuống đây làm gì hả chủ nhân? Một hồi nữa bị ngã xuống sẽ thành thịt nát luôn phải không? Chủ nhân chút nữa có thể bồi thường cho ta được không? Bảo Tiểu Trúc lấy thú đan cho ta ăn có được không?"

"Câm miệng, nói nữa ta sẽ nấu ngươi lên." Canh thịt rắn ăn chắc chắn ngon!

Vân Túc quét ánh mắt sắc như dao, Mặc Hoa bên cạnh lập tức câm miệng, dùng đôi mắt rắn tội nghiệp lên án Vân Túc đối xử với nó quá mức hung dữ, nó muốn tìm mẹ nó mách tội! Oa oa…

Tâm tình Vân Túc rất tốt, cơ thể người trong lòng này thật nhỏ nhắn, làm cho mình thích tới không nỡ buông tay, người lại thiện lương vô hại, đơn thuần, lúc cười lên cũng rất dễ nhìn, lại nói, hình như y sinh ra thứ tình cảm khác lạ với Tiểu Trúc thì phải làm sao đây?

Mặc kệ đi, sau này rồi nghĩ, không biết phía dưới có thật sự có cơ duyên không, nếu thật sự giống như lời của Tiểu Trúc thì không thành vấn đề.

Rơi xuống một hồi lâu, đại khái phải tận nửa giờ, hai người một thú cuối cùng cũng "tõm tõm" rơi xuống một cái hồ rất lớn.

Lúc Cung Tiểu Trúc rơi xuống nước liền nghĩ thầm trong lòng, cuối cùng cũng tới nơi rồi, nhưng sau đó tâm tình hắn lập tức không tốt, bởi hắn không! biết! bơi! Kiếp trước là một trạch nam, Cung Tiểu Trúc chưa từng chơi đùa nơi sông hồ, cũng chưa từng học bơi, nhưng lại vô cùng sợ nước, đương nhiên tắm vòi hoa sen ở nhà, hay tắm trong bồn tắm thì không sợ, càng không sợ uống nước.

Đại khái hắn là Cung Tiểu Trúc thời niên thiếu từng bị đuối nước, thiếu chút nữa là chết đuối nên đối với sông hồ suối gì đó đều có chút sợ hãi, tới bây giờ còn chưa thể vượt qua được chướng ngại này.

Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc cùng nhau rơi xuống, Cung Tiểu Trúc nhanh tay ôm chặt lấy eo Vân Túc, chỉ sợ bị Vân Túc ném vào trong hồ, lúc hắn rơi xuống còn bị uống mất một ngụm nước.

Trong nháy mắt lúc Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc rơi xuống, Mặc Hoa liền tới cạnh hai người, sau đó quăng hai người lên lưng, bơi về bờ.

Mặc Hoa, là một con xà yêu vĩ đại, tuy rằng thuộc tính của nó là hỏa chứ không phải là rắn nước nhưng bơi lội vẫn là một chuyện tất yếu, vì thế, nó vẫn luôn rất hãnh diện, sau khi thả Vân Túc và Cung Tiểu Trúc lên bờ xong, nó liền vui thích vẫy đuôi, một bộ dáng cầu khen ngợi.

Thiên Hương lư có lẽ là không quen bộ dáng tiểu bạch như vậy của nó nên liền bay lên đầu Mặc Hoa nhảy loạn, Mặc Hoa muốn nhào lên cắn nó, nó liền né tránh, sau đó lại tiếp tục nhảy lên đầu Mặc Hoa, Mặc Hoa tức tới muốn giơ chân (…tuy rằng nó không có chân), thề sẽ cho nó biết tay, kết quả Thiên Hương lư chơi càng hăng say.

Vân Túc không để ý tới một rắn một lư, chỉ nói "Nhanh lên mau lại đây!", cũng không thèm quay đầu lại mà bế Cung Tiểu Trúc đang nhắm chặt hai mắt, sắc mặt tái nhợt vào rừng cây xem xem có huyệt động nào có thể ở được không.

Lúc này Cung Tiểu Trúc cũng mở mắt, nhìn tư thế của hai người cùng với bộ y phục đã ướt sũng, vội nói, "Vân đại ca, ngươi thả ta xuống dưới đi!" Lại còn là bế! kiểu! công! chúa!

Vân Túc "Ừ" một tiếng, thả hắn xuống.

Cung Tiểu Trúc thi triển một pháp thuật hong khô y phục trên người mình và Vân Túc, sau đó mỉm cười nói, "Chúng ta đi thôi, Vân đại ca." Sắc mặt tái nhợt cũng hồng nhuận lại thêm mấy phần.

Nhai này mỗi nơi đều rất bằng phẳng, trừ hồ nước ra thì xung quanh đều là một màu xanh của những loài cây cao tới đầu người, ở nơi xa nhất chính là cổ mộc cao mấy chục trượng che trời, chủng loại phong phú, trên đất chồng chất một lớp cành khô lá úa dày đặc, cỏ dại um tùm, dây leo cuốn quanh.

Mặc Hoa dùng cơ thể cao lớn của mình mở đường phía trước, thân rắn vừa qua, cỏ dại dây leo nhan nhản liền đổ rạp sang hai bên, để lại một con đường đủ cho hai người đi, Thiên Hương lư vẫn vây quanh Mặc Hoa không ngừng chuyển động.

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc đi sau lưng Mặc Hoa, thỉnh thoảng đánh giá bốn phía, không lâu sau liền đi tới vách đá bên dưới vách núi mà hai người nhảy xuống, chỉ là không hiểu sao lúc hai người rơi xuống lại bị lệch khỏi quỹ đạo, rơi vào trong hồ nước (…thật cổ quái).

Không có huyệt động, vậy liền tự mình đào một cái, Cung Tiểu Trúc rót linh lực vào phi kiếm, phi kiếm lơ lửng giữa không trung, Cung Tiểu Trúc dùng hai tay bấm mấy cái pháp quyết, sau đó chỉ vách đá trước mặt mình, phi kiếm thoáng chốc liền cắm vào, một tiếng ầm vang lên, tro bụi đất đát mù mịt, vách núi đá kề sát mặt đất liền xuất hiện một cửa động lớn.

Cung Tiểu Trúc lại để phi kiếm đào huyện động bên trong sâu hơn, lớn hơn, bề mặt bên trong cũng nhẵn bóng, hắn lại dùng pháp thuật dọn dẹp sạch sẽ bụi đất và đá vụn xung quanh, lại gia cố thạch bích một

chút, động này liền trở thành nơi cư trú tạm thời của họ.

Cung Tiểu Trúc nghĩ, nếu trong tiểu thuyết Vân Túc rơi xuống vách núi còn có thể bình an vô sự trong rừng tận một ngày, vậy gần đây hẳn là không có thứ gì nguy hiểm, mà bây giờ còn có cao thủ Mặc Hoa ở đây, vậy cũng không cần phải bố trí pháp trận quá lợi hại.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc bày vài pháp trận che giấu và pháp trận phòng ngự tương đối đơn giản mà Vân Túc đã dạy hắn ra ngoài động.

Cung Tiểu Trúc vào trong động liền cầm mấy con mắt heo ra đặt lên chỗ lõm cố tình tạo ra khi đào động.

Thoáng chốc, sơn động vốn tối om liền sáng sủa hẳn lên, mắt heo này dùng quả là tốt, ánh sáng không kém hơn dạ minh châu là mấy.

Cung Tiểu Trúc làm xong xuôi, cao hứng nói với Vân Túc, "Vân đại ca, tối nay chúng ta ở lại nơi này đi! Ngươi có đói không? Ta bảo Mặc Hoa bắt một yêu thú về nướng ăn!" Sau đó lại nhìn Thiên Hương lư và Mặc Hoa đang chơi đến là vui vẻ mà ra lệnh, "Này, Tiểu Mặc, nghe thấy không, Vân đại ca đói rồi, bảo ngươi bắt một yêu thú về."

Vân Túc đứng bên cạnh không nói gì, y nghĩ hình như mình không hề nói là đói mà! Không phải đã ăn Tích Cốc đan rồi sao?

Mặc Hoa không vui nhìn Cung Tiểu Trúc nói, "Vì sao ta lại phải đi? Ngươi tự đi không được sao! Còn nữa, ngươi để ta một con yêu thú cấp sáu đi tìm thức ăn cho các ngươi, đúng là dùng dao mổ trâu giết gà, ta không làm!" Sau đó tiếp tục dùng miệng cố gắng cắn Thiên Hương lư, đầu rắn lúc ẩn lúc hiện.

Cung Tiểu Trúc cầm một viên thú đan cười tủm tỉm nhìn thoáng qua Mặc Hoa, lại nhìn chằm chằm thú đan vô tình nói, "Ngươi nếu không đi, thật sự không đi, vậy viên thú đan này ta chỉ có thể đặt lại vào túi trữ vật, còn nữa, sau này ngươi cũng đừng ăn thú đan." Sau đó giả vờ cất thú đan vào túi trữ vật.

Mặc Hoa vừa thấy, lập tức dừng động tác trêu đùa Thiên Hương lư, nói, "Được rồi, được rồi! Ta đi là được chứ gì, ngươi cho ta thú đan trên tay ngươi đi! Hừ! Biết uy hiếp ta cơ đấy, đừng tưởng bắt nạt ta là dễ." Ngẩng đầu rắn hếch mặt lên nhìn trời, à không! Là đỉnh động, mắt lại dùng dư quang nhìn thú đan trong tay Cung Tiểu Trúc.

Đừng tưởng hắn không thấy được ánh mắt nhìn thú đan trong tay mình của nó.

Cung Tiểu Trúc cười lắc đầu, ném thú đan trong tay đi, cái đầu Mặc Hoa nhoáng lên một cái, thú đan liền bị nó ngậm vào trong miệng.

Sau đó, Mặc Hoa uốn éo thân rắn, bò ra khỏi động, Thiên Hương lư lơ lửng trong không trung một hồi, cũng theo sau Mặc Hoa ra ngoài.

Mặc Hoa đi rồi, Cung Tiểu Trúc nói với Vân Túc, "Vân đại ca, ngươi nghỉ ngơi một lúc trước đi, ta tìm ít cành khô về, tí nữa còn nướng thịt."

Vân Túc nắm chặt tay hắn, nói, "Ta với ngươi cùng đi!"

Cung Tiểu Trúc "Ừm" một tiếng, bị Vân Túc kéo ra khỏi động, nhìn hai bàn tay đan vào nhau của hai người, cảm giác là lạ, lắc đầu, lập tức áp chế cảm giác khác thường trong lòng.

Không biết từ khi nào, Vân đại ca bắt đầu thích nắm tay hắn, có điều…

Hai đại nam nhân, nắm tay thì có gì đâu! Thỉnh thoảng làm một vài hành động thân mật chút, chỉ có thể chứng minh quan hệ của hai người rất tốt. Cung Tiểu Trúc nghĩ ước mơ muốn trở thành tiểu đệ của Vân đại ca đã thành hiện thực rồi, bây giờ quan hệ của họ hình như còn gần gũi hơn thế một chút, có vẻ đã trở thành huynh đệ tốt.

Cảm giác này thật không tệ, trở thành huynh đệ của nhân vật chính.

23. Chương 23: Thẳng Thắn Sẽ Được Khoan Hồng

Cung Tiểu Trúc dùng một cành cây làm xiên, xiên con hươu đã lột da, móc nội tạng nướng trên lửa, thỉnh thoảng lại lật mặt đề phòng thịt bị nướng cháy, một lát sau, toàn bộ lớp da ngoài của hươu đều đã biến thành một màu vàng óng ánh, mỡ cũng chảy ra khỏi cơ thể.

Cung Tiểu Trúc cầm một loại cỏ thơm ngắt được từ trong rừng ra, ép thành tinh dầu phết vào thịt nướng, một mùi hương thơm nức chui vào mũi mọi người (thú).

Cỏ thơm là một loại gia vị cao cấp, tinh dầu của nó còn mang theo một mùi thơm thanh thanh nồng nàn, lúc nướng thịt dùng một chút ăn không thể ngon hơn.

Mặc Hoa cuộn tròn thân mình nằm bên cạnh nhìn sang bên này, miệng nhiễu đầy nước miếng, ngay cả Thiên Hương lư lắc lư nhảy nhót hăng say trên người nó cũng không phản ứng.

Sớm biết vậy đã bắt thêm mấy con hươu nữa về…

Lại nướng thêm một hồi, Cung Tiểu Trúc cảm thấy thịt đã chín, liền đặt thịt hươu lên những phiến lá xanh trải dưới đất, sau đó bổ một cái lên người nó, một luồng sáng trắng lóe lên, thịt hươu nhất thời bị cắt thành các phần lớn nhỏ không đồng đều.

Cung Tiểu Trúc cầm một cái chân hươu lên đưa cho Vân Túc, nói, "Vân đại ca ăn đi!"

Vân Túc đưa tay nhận lấy bắt đầu ăn, thực ra y không đói bụng, nhưng nếu là thứ mà Tiểu Trúc đưa cho, vậy đương nhiên là phải ăn.

Cung Tiểu Trúc lại cầm lấy một miếng thịt to bằng bàn tay, ừm… ăn ngon! Vài ngày nay không ăn gì, Tích Cốc đan chỉ có một vị ngọt cơ bản không thể sánh được với thức ăn.

Mặc Hoa cuối cùng không nhịn được nữa, thật thơm, nó tới bên hai người, cúi đầu rắn ngửi thịt nướng, rồi trông chờ nhìn Vân Túc, mắt lòe sáng, "Chủ nhân, ta muốn ăn." Ngữ khí vô cùng đáng thương!

Vân Túc không thèm quan tâm nó, Cung Tiểu Trúc trợn mắt trắng nhìn, khinh bỉ nói, "Ngươi không phải là không cần ăn thức ăn sao? Ăn cũng lãng phí không phải sao?"

Mặc Hoa quay đầu lại tạc mao, "Sao nào? Ta tích cốc không cần ăn thì sao? Ta không thể thỉnh thoảng hưởng thụ niềm vui ăn uống hay sao? Chỉ mình các ngươi được ăn chắc? Các ngươi thật quá phận, thế mà lại ngược đãi sủng vật! Ta cảm thấy mình là sủng vật đáng thương nhất thế giới này!"

Vân Túc ngừng lại một chút nói, "Ồ? Chúng ta ngược đãi ngươi sao?" Ngữ khí mang theo vài phần uy hiếp.

Mặc Hoa ngẩn ra, sau đó bò ra xa một chút, đáng thương vô cùng mà nói, "Ta sai rồi chủ nhân, ta không nói ngươi, ta nói Tiểu Trúc…" Nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của chủ nhân đang dõi theo, nó vội vàng sửa lại, "À không, chủ nhân, ngươi và Tiểu Trúc đều không hề ngược đãi ta, là ta tự ngược đãi chính bản thân mình." Cơ thể chậm rãi lui về chỗ nằm vừa rồi.

Oa oa… chủ nhân thật đáng sợ, có một lần nó chọc chủ nhân giận, chủ nhân liền lệnh cho nó biến nhỏ lại chỉ bằng một chiếc đũa, rồi đưa cho Tiểu Trúc chơi, Tiểu Trúc mỗi lần đều chộp nó vào tay, lại còn cầm đuôi nó quăng qua quăng lại, lại còn cào cào gãi gãi người nó, nó suýt chút nữa liền biến thành một cái xác rắn, ngất ngây tới nỗi tìm hướng bắc cũng không nổi, à không! Tìm chủ nhân cũng không nổi thì thôi, lại còn không lệnh cho nó biến trở lại.

Vân Túc thấy nó một bộ trẻ nhỏ dễ dạy liền hơi gật đầu, xé một miếng thịt nướng ném cho nó, "Chỉ thế này thôi." Tiểu Trúc nướng rất vất vả! Không thể lãng phí.

Mặc Hoa thò đầu ngậm thịt vào miệng, lầu bầu một câu "Cám ơn chủ nhân!" Sau đó đặt thịt xuống đất, liếm liếm liếm, nhìn chằm chằm miếng thịt một lúc lâu, mới lưu luyến không rời nuốt xuống, hợp cùng với xương cốt.

Ánh mắt lại một lần nữa đặt lên phần thịt trên mặt đất.

Vân Túc ăn hết thịt chân hươu trong tay xong liền nhìn Cung Tiểu Trúc ăn, cảm thấy tướng ăn thô lỗ của Cung Tiểu Trúc cũng rất dễ nhìn, mà Cung Tiểu Trúc thì không hề phát hiện ra.

Cung Tiểu Trúc lang thôn hổ yết ăn hết thịt bày trên mặt đất, để lại một đống xương, lau tay sạch sẽ, ợ

một tiếng, thỏa mãn xoa xoa bụng, thật là no! Sau đó hỏi Vân Túc, "Vân đại ca, ngươi ăn no chưa? Nếu chưa no lại để Tiểu Mặc đi bắt thêm một con nữa về ta nướng cho ngươi ăn."

Vân Túc lắc đầu, ánh mắt sủng nịch chợt lóe qua hỏi, "Ta ăn no rồi, Tiểu Trúc ăn no chưa?"

Cung Tiểu Trúc cao hứng cười nói, "Ta đương nhiên là no rồi, chỉ là vài ngày không được ăn gì nên hôm nay ăn khá nhiều, no quá."

Hắn nhìn sắc trời bên ngoài, mặt trời đã sắp xuống núi, nghĩ một chút, Cung Tiểu Trúc quyết định thẳng thắn nói sự thật cho Vân Túc nghe.

Hắn ngồi nghiêm chỉnh lại, khuôn mặt nghiêm túc nhìn Vân Túc ở phía đối diện nói, "Vân đại ca, ta muốn nói một chuyện quan trọng, ta sợ nếu bây giờ ta không nói về sau lại không nói được nữa."

Cung Tiểu Trúc vừa mở miệng, trong đầu liền vang lên giọng nói nhắc nhở của hệ thống: 'Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ hệ thống "Lập tức thẳng thắn nói hết bí mật của ngươi cho Vân đại ca, gia tăng độ tín nhiệm của y với ngươi, cũng tỏ vẻ sau này ngươi chính là người hầu của y, sùng bái y! Ngưỡng mộ y! Thề vĩnh viễn sẽ không phản bội y.", phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí bốn điểm, hệ thống tệ một trăm điểm, ở phần thuộc tính nhân vật giá trị tín nhiệm tăng một bậc, bỏ không làm nhiệm vụ bị trừng phạt: giá trị vận khí tám điểm, hệ thống tệ hai trăm điểm, khóa hệ thống quét.'

Có nghĩ thế nào cũng cảm thấy âm thanh này mang theo ý quấy rối.

Cung Tiểu Trúc nghe xong, mặt vẫn không đổi sắc nhìn chằm chằm vẻ mặt Vân Túc, trong lòng lại nghi hoặc giá trị tín nhiệm dùng làm gì?

Đồng thời trong lòng lại oán thầm, hệ thống lại bắt đầu lừa hắn đây mà. Vân Túc ngẩn người, không ngờ tới chuyện Cung Tiểu Trúc nhanh như vậy đã định nói bí mật cho mình biết, lập tức gật đầu "Ừ" một tiếng, chờ hắn nói ra.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc bắt đầu thẳng thắn nơi với Vân Túc, nói hắn đến từ dị giới, sau khi chết ở thế giới kia xong liền xuyên vào cơ thể này, chủ nhân thân thể này trước kia đã bị đánh chết từ lâu, hắn không hề giậu đổ bìm leo. Có điều hắn đã tỉnh lược nguyên nhân tử vong của mình.

Còn nữa, trên người hắn có một hệ thống, cách một thời gian có thể có nhiệm vụ xuất hiện, hệ thống có thể tăng cấp, có cả hệ thống quét, trước kia hắn lấy ra vài thứ như Phục Nguyên đan chính là mua từ cửa hàng hệ thống. Mà hắn có thể dùng hệ thống quét mà nhìn thấy Vân Túc lõa thể thì hắn không hề đề cập tới.

Vân Túc nghe xong tất cả, không lộ ra vẻ mặt gì khác lạ, chỉ hỏi "Còn gì không?" Y muốn biết Tiểu Trúc vì sao lại biết cơ duyên của y ở đây. Vì thế, Cung Tiểu Trúc nói tiếp, "Có, kiếp trước ta có đọc một quyển tiểu thuyết, chính là chuyện kể về thế giới này, hơn nữa nhân vật chính chính là ngươi, sau khi ngươi bị Kiếm Tiên môn đuổi đi đã xảy ra rất nhiều chuyện, ngươi rơi xuống vách núi đi tới cái nhai này, sau đó đạt được một cơ duyên trong một động phủ thời Thượng Cổ, mà động phủ Thượng Cổ kia ở…"

Cung Tiểu Trúc còn muốn nói vị trí cụ thể của động phủ Thượng Cổ kia và còn những chuyện xảy ra sau này nữa, Vân Túc lại cắt lời hắn.

Vân Túc nói, "Không cần nói nữa." Y sợ Tiểu Trúc nói quá nhiều sẽ bị thiên đạo trách phạt.

Cung Tiểu Trúc há to miệng, cuối cùng vẫn chán nản nói, "Xin lỗi Vân đại ca, tuy rằng mấy chuyện ta nói rất hoang đường, nhưng xin ngươi nhất định phải tin rằng mỗi một lời ta nói đều là sự thật, chỉ là bởi ta tới thế giới này, nên có thể sẽ thay đổi một vài chuyện." Vân đại ca chắc chắn sẽ không tin tưởng mình! Vân đại ca chắc chắn sẽ ghét mình!

Vân Túc chỉ nói một câu "Ta tin ngươi" sau đó liền trầm mặc suy nghĩ. Bởi vậy nên Tiểu Trúc cứu y lúc y bị đuổi ra khỏi Kiếm Tiên môn là bởi kiếp trước đọc một cuốn tiểu thuyết, mà cuốn tiểu thuyết này nói y có thể có được cơ duyên ở nơi này, sau đó khôi phục được tu vi, hơn nữa thành tựu sau này còn có thể rất cao, không thì Tiểu Trúc đã không đi cùng y.

Y thực sự tin Cung Tiểu Trúc, bởi ánh mắt Cung Tiểu Trúc biết nói, ánh mắt rất đơn thuần, rất nghiêm túc, không có chút tạp niệm, từ ánh mắt hắn có thể thấy được, sự thật về việc Tiểu Trúc tới từ thế giới bên kia và hệ thống trên người hắn y không quá để tâm, chỉ là…

"Tiểu thuyết là thứ gì?" Vân Túc ngẩng đầu nghiêm túc hỏi.

"À…" Cung Tiểu Trúc giật mình, sau đó cười giải thích, "Tiểu thuyết chính là mấy chuyện mà tác giả ở chỗ chúng ta nói bừa, có rất nhiều chuyện đều không phải là thật, ví dụ như tu chân giả ở thế giới của ta không hề tồn tại hoặc là có tồn tại nhưng không có ai biết đến, đều từ tưởng tượng của mọi người mà ra."

Tâm tình thấp thỏm của Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng đã bình phục lại gần như hoàn toàn, chỉ cần Vân đại ca tin hắn là được.

Vân Túc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nói cách khác, bản thân y ở thế giới này là do một tác giả ở thế giới bên kia của Cung Tiểu Trúc sáng tạo ra, hoặc là… thế giới này vốn tồn tại, mà vừa vặn tác giả kia viết những chuyện xảy ra ở nơi này, tình tiết của tiểu thuyết cũng vừa vặn ăn khớp với những chuyện mà y trải qua.

Cung Tiểu Trúc giơ tay ra, cắt đứt mạch suy nghĩ của Vân Túc, nghiêm túc nói, "Vân đại ca, ta còn muốn nói, thực ra lúc ta còn chưa tới thế giới này, ta cũng đã rất sùng bái ngươi, ngưỡng mộ ngươi, sau khi ta tới thế giới này liền chuyên tâm làm tiểu đệ của ngươi, Vân đại ca xin hãy tin ta, ta nguyện ý phát thệ với thiên đạo chứng minh ta Cung Tiểu Trúc về sau tuyệt đối sẽ không phản bội Vân đại ca, bằng không ta sẽ bị ngũ lôi đánh, tu vi suốt đời không thể tăng thêm, sau khi chết nguyên thần câu diệt, hồn phi phách tán."

Vân Túc nghe thấy hắn muốn phát thệ với thiên đạo liền lập tức thò tay qua muốn che miệng hắn, để hắn không nói được tiếp, nhưng vẫn bị chậm một nhịp.

Y lo Tiểu Trúc thề lung tung với thiên đạo, sau này nhỡ xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì phải làm sao?

Vì thế, trong lúc Vân Túc vẫn đang duy trì tư thế một tay đặt lên vai Cung Tiểu Trúc, một tay bịt trước miệng Cung Tiểu Trúc, trên trời chiếu rọi một quầng sáng năm màu vào động, bao lấy hai người, qua hồi lâu sau mới tiêu tán.

Cung Tiểu Trúc dùng ánh mắt lấp lánh nhìn vào mắt Vân Túc, sau đó nhìn nhìn tư thế của hai người, ý bảo Vân Túc có thể buông hắn ra được rồi. Trong lòng lại nghĩ, ta ngay cả thể độc cũng đã thể, Vân đại ca hẳn là sẽ phải tin ta! Về sau lúc Vân đại ca khôi phục tu vi rồi cũng sẽ không bỏ ta lại! Dù thế nào đi nữa hắn cũng phải ở cùng với Vân đại ca.

Vân Túc bình tĩnh bỏ tay ra khỏi vai và miệng Cung Tiểu Trúc, lại ngồi xuống vị trí đối diện, nói, "Tiểu Trúc kiếp trước tên là gì?"

Vì thế, Cung Tiểu Trúc lại bắt đầu hưng trí bừng bừng nói, "Tên trước kia của ta cũng là Cung Tiểu Trúc, dung mạo cũng không khác nhiều (chỉ là bây giờ càng đẹp trai hơn trước đây), ta kiếp trước lúc chết là hai mươi mốt tuổi, lúc tới nơi này, tuổi của thân thể này mới mười một tuổi, thế nên thực ra tuổi thật của ta đã là hai mươi lăm tuổi rồi! Chỉ ít hơn Vân đại ca ngươi mười tuổi."

"Ừ!" Dù sao vẫn là một đứa nhỏ, Vân Túc nhìn khuôn mặt tươi cười chưa mất nét ngây thơ kia của hắn mà nghĩ.

"Vân đại ca, ngày mai chúng ta bắt đầu đi tìm động phủ đi! Tìm sớm ngươi có thể khôi phục tu vi sớm." Cung Tiểu Trúc cao hứng nói.

Vân Túc gật đầu nói, "Được! Đều nghe theo ngươi!"

24. Chương 24: Tử Thanh Phượng Vĩ Trúc Và Thiên Sát Ma Đằng

Cung Tiểu Trúc gọi hệ thống, lại không có phản ứng, vì thế hắn đoán là nó có thể lại tắt nguồn, chắc phải ngày mai mới mở lại được.

"Vân đại ca, ta còn có một chuyện muốn nói với ngươi, là một kinh hỉ nha." Cung Tiểu Trúc chuyển mắt, lại nghĩ đến một chuyện, cao hứng nói với Vân Túc.

Vân Túc nghiêm túc "Ừ!" một tiếng rồi không nói gì nữa.

Cung Tiểu Trúc cầm một cành cây khều khều lửa, bất động thanh sắc nói, "Vậy ngươi đoán thử xem, đoán không được ta mới nói cho ngươi."

Vân Túc vờ trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói, "Không biết!"

Cung Tiểu Trúc trợn mắt trắng, vẫn không nói cho Vân Túc nghe, chỉ đáp, "Chờ mấy ngày nữa, Vân đại ca tự nhiên sẽ biết thôi, Vân đại ca ngươi biết ta là tứ linh căn chứ?"

Vân Túc gật đầu nói, "Tất nhiên là biết." Y đã sớm dùng thần thức quét qua, chẳng lẽ có liên quan tới linh căn của Tiểu Trúc? Vân Túc nghi hoặc nhìn hắn. Cung Tiểu Trúc chỉ cười nhưng không nói gì, hắn muốn dành cho Vân đại ca một kinh hỉ, đương nhiên là phải tạm giấu y.

Mặc Hao nằm bên cạnh nhìn hết người nọ lại nhìn người kia, hỏi, "Chủ nhân và Tiểu Trúc đang nói gì vậy? Tại sao ta nghe thế nào cũng không hiểu vậy? Ai! Tiếng người thật khó hiểu!"

Cung Tiểu Trúc buồn cười nói, "Ngoan, nghe tiếng người không hiểu cũng không sao, sau này ngươi sẽ hiểu." Sau đó phụt một cái cười ha ha đứng dậy. Vân Túc bất đắc dĩ lắc đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, hai người tỉnh dậy cùng một lúc, sau đó mỗi người dùng một viên Tích Cốc đan, hôm nay có chuyện quan trọng cần làm nên không tiện lãng phí thời gian nướng thịt ăn.

Xong xuôi, hai người một thú một lô bắt đầu ra ngoài tìm động phủ cổ, lộ trình thế nào đều là Cung Tiểu Trúc quyết định.

Cung Tiểu Trúc nhớ rõ hắn đọc trong quyển tiểu thuyết kia miêu tả động phủ Thượng Cổ ở một nơi trong rừng trúc, sâu trong rừng trúc có một căn nhà tranh, sau nhà tranh có một gốc Thiên Sát Ma Đằng, Thiên Sát Ma Đằng đứng đầu trong số thập đại ma đằng thời Thượng Cổ, sát khí rất nặng, là một ma vật trong giới tu chân, tuy rằng sau đó bị chủ nhân của động phủ thu phục nhưng bản tính khó đổi.

(Đằng: dây leo)

Vân Túc đến đó bị Thiên Sát Ma Đằng quấn quanh người kéo vào, một hồi sau đã lọt vào trong một trận pháp.

Nơi Thiên Sát Ma Đằng che giấu chính là một trận pháp Thượng Cổ, huyệt động Thượng Cổ kia bên trong trận pháp. Thiên Sát Ma Đằng kéo dài từ trong ra ngoài trận pháp, nếu có bất kì tu sĩ nào một mình bước tới, sẽ bị nó cuốn lấy kéo vào trong trận pháp, sau khi nghiền nát rồi liền ném ra, thế nên đằng sau nhà tranh cách ma đằng không xa chính là một bãi xương người xương thú trông rất đáng sợ.

Chỉ có phế nhân không có tu vi mang theo người khác bước vào mới có thể bình an vô sự, ngay cả dã thú chim trời không có tu vi cũng sẽ bị giảo sát bởi khác giống loài không thể nào tiếp nhận truyền thừa, một con kiến cũng không ngoại lệ.

Cung Tiểu Trúc đi hồi lâu, cuối cùng đi tới một sườn núi nhỏ, trên sườn núi kia chính là một mảnh rừng trúc thanh u đón gió lào xào, mướt mát. Mỗi một cây trúc thúy to bằng một ngón tay cái, quanh thân trong xanh có tím, trong tím có xanh, ngay cả lá trúc cũng có những đốm tím lấm tấm. Hơn nữa khắp rừng trúc còn tỏa ra ánh sáng chói mắt, tựa như cảnh tượng phượng hoàng giương cánh bay cao, tên cổ gọi là Tử Thanh Phượng Vĩ trúc.

(Tử: tím; thanh: xanh)

Tử Thanh Phượng Vĩ trúc rất quý giá, bởi vậy trong giới tu chân ít có ai biết tới loại trúc này, hơn nữa cũng vô cùng hiếm thấy.

Cung Tiểu Trúc chỉ vào rừng trúc trước mặt kinh hỉ nói, "Cuối cùng cũng đến rồi, Vân đại ca!"

Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc từ khóe mắt tới lông mày đều mang theo ý mừng, trên người hắn cũng tản mát một cỗ khí tức nhẹ nhàng, liền nắm bàn tay trắng nõn của Cung Tiểu Trúc đi tới, Mặc Hoa và Thiên Hương lư ngoan ngoãn theo sau.

Cung Tiểu Trúc vẫn chưa hết vui mừng, chỉ vào rừng trúc trước mặt nói với Vân Túc, "Vân đại ca, lúc ra chúng ta mang hết Tử Thanh Phượng Vĩ trúc này ra đi, để lại vài búp măng thôi, đây chính là thứ tốt."

"Được!"

Thân của Tử Thanh Phượng Vĩ trúc có thể dùng để luyện chế pháp bảo, chỉ cần một cây, là có thể gia tăng uy lực của pháp bảo, trong tiểu thuyết, Vân Túc sau khi ra khỏi động phủ liền thu hết toàn bộ cây trong rừng trúc không chừa lại chút nào, lấy được chín trăm chín mươi chín thân Phượng Vĩ trúc dùng để đúc lại Phệ Hồn kiếm, chỉ đúc lại chứ không luyện chế, có thể thấy được uy lực của Phệ Hồn kiếm sau khi đúc lại nhiếp nhân đến thế nào.

Lá của Tử Thanh Phượng Vĩ trúc có thể dùng luyện chế pháp bảo phòng ngự, loại pháp bảo này không chỉ có thể thăng cấp tùy theo tu vi của chủ nhân mà còn có thể tự động bảo vệ chủ nếu có công kích, ngoài ra còn hấp thụ các loại thuộc tính linh lực của kẻ địch chuyển hóa thành năng lượng của bản thân, không cần phải tiêu hao linh lực của chủ nhân cũng có thể phòng ngự tập kích.

Nhưng Vân Túc là kiếm tu, được nhiên là không cần bất cứ pháp bảo nào ngoài kiếm, vì thế cất lá trúc đi, ôm suy nghĩ mình không dùng tới cũng không kẻ nào khác được dùng.

Có điều bây giờ không giống trước đây, Vân Túc không dùng cũng có thể cho Cung Tiểu Trúc dùng.

Bên trong phần ruột rỗng của Tử Thanh Phượng Vĩ trúc cũng có một chất lỏng đậm đặc màu tím, nhưng không phải cây nào cũng có. Chất lỏng này, theo như sách cổ ghi lại, bởi trong suốt, lóng lánh như ngọc nên gọi là Tử Ngọc Lưu Ly dịch, nghe nói uống xong loại dịch này, chỉ cần một giọt, không chỉ có thể kéo dài từ ba đến năm trăm năm tuổi thọ của tu sĩ mà còn có làm cho nguyên thần của tu sĩ cường đại.

Hiệu quả kéo dài tuổi thọ chỉ có hiệu quả trong lần đầu tiên, mà làm cho nguyên thần cường đại mới là công năng quan trọng nhất, có điều cũng đã rất nghịch thiên rồi.

Vân Túc sau này xưng bá toàn bộ đại thế giới Huyền Linh cũng có một phần công lao của Tử Ngọc Lưu Ly dịch.

Cành của Tử Thanh Phượng Vĩ trúc cũng có tác dụng, cành của nó chính là thành phần làm ra Quy Linh Hoàn Thần đan, Quy Linh Hoàn Thần đan có thể dẫn hồn của tu sĩ về xác sau khi chết không quá nửa canh giờ, sau đó có thể tiếp tục sống, cũng có thể khôi phục của nguyên thần về trạng thái mạnh nhất khi bị trọng thương.

Tử Ngọc Lưu Ly dịch chỉ có thể làm cho nguyên thần đang ở trạng thái bình thường trở nên cường đại thêm chứ không thể khôi phục nguyên thần bị suy nhược, thế nên muốn khôi phục nguyên thần, nhất định phải dùng Quy Linh Hoàn Thần đan.

Nói chung, Tử Thanh Phượng Vĩ trúc có tuổi đời càng lâu hiệu quả lại càng tốt, mà tuổi dưới một trăm năm thì không có hiệu quả gì, mà Tử Thanh Phượng Vĩ trúc nơi này, theo tính toán của Vân Túc, nhiều thì hơn mười vạn năm, ít thì cũng phải hơn một nghìn năm.

Vân Túc để Mặc Hoa đi trước dò đường, còn mình thì nắm tay Cung Tiểu Trúc theo sau đi vào rừng trúc, đi một lát, hai người thật sự nhìn thấy một căn nhà tranh nhỏ rách nát, cong vẹo bị cô lập ở giữa rừng.

Hai người trực tiếp đi ra sau nhà tranh, quả nhiên nhìn thấy dây leo dày đặc, bò lan từ xa lại, có vài dây còn bò lên Phượng Vĩ trúc.

Thiên Sát Ma Đằng to bằng cánh tay, màu xám đậm, lá to bằng bàn tay tất cả đều một màu đen như mực, yên lặng vô hại nằm im lìm dưới đất và quấn quanh cây trúc.

Nhưng đương nhiên không phải vậy, tu sĩ nào biết rõ Thiên Sát Ma Đằng cũng đều biết nó thích hút máu thịt và nguyên thần của tu sĩ để tăng cảnh giới tu vi, chỉ cần vừa bị cuốn lấy sẽ khó mà thoát khỏi, tận đến lúc chỉ còn lại một bộ xương.

Có điều không phải lo, Thiên Sát Ma Đằng này cũng không đến nỗi khủng bố như trong truyền thuyết, ma tính cũng ít hơn một chút. Chỉ cần con mồi không tự dâng đến cửa, bình thường nó chỉ cần hấp thu linh khí trong không khí cũng có thể tự mình tu luyện. Về phần tự đưa đến cửa, nó đương nhiên là phải nhận rồi.

Chủ nhân trước của nó đã hạ mệnh lệnh cho nó, chỉ cần tu sĩ được người bị phế tu vi dẫn tới sẽ không bị nó giảo sát, nó cũng không rời khỏi động phủ để bắt giết con mồi.

Về phần vì sao nó lại nghe lời chủ nhân trước dù chủ nhân không có ở đây thì không ai biết được.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc liếc nhìn nhau, nói với Mặc Hoa, “Ngươi chờ chúng ta ở bên ngoài, nhớ cách xa ma đằng ít nhất năm trượng, bằng không hậu quả ngươi tự gánh chịu lấy.”

Mặc Hoa trợn to mắt hỏi, “Vì sao lại không mang ta vào? Ta rất ngoan mà, sẽ không quấy rối chủ nhân đâu, mang ta vào đi mà chủ nhân, nói không chừng ta còn có thể giúp đỡ ngươi!”

Vân Túc cho nó một ánh mắt sắc như dao nói, “Bởi vì ngươi rất dong dài.”

Sau đó kéo Cung Tiểu Trúc thong thả bước tới chỗ Thiên Sát Ma đằng, Cung Tiểu Trúc cũng khẩn trương siết chặt tay Vân Túc, thấy mình đi tới chỗ Thiên Sát Ma Đằng ngày càng gần, hy vọng rằng sẽ đúng như trong tiểu thuyết, Thiên Sát Ma Đằng sẽ không ăn thịt hắn, không thì hắn có chết cũng không nhắm mắt.

Lúc hai người cách ma đằng chỉ còn có một trượng, đột nhiên, nó động đậy, toàn thân đều rung động, dùng dây leo quấn lấy hai người kéo vào trong nháy mắt, biến mất ngay trước mặt Mặc Hoa và Thiên Hương lư.

Vân Túc khi ma đằng bắt đầu động đậy đã nhanh chóng ôm Cung Tiểu Trúc vào lòng, đề phòng ma đằng làm hắn bị thương, sau đó cảnh sắc xung quanh liền thay đổi.

Trước mắt không còn là cảnh rừng trúc thanh u nữa mà là trắng toát một màu, xung quanh ngoài sương ra thì vẫn là sương, tựa như đi tới nơi tiên cảnh mộng ảo, trên đất cũng không có gì, một cọng cỏ dại cũng không.

Vân Túc vẫn ôm Cung Tiểu Trúc, y chậm rãi di chuyển, không ngừng đánh giá bốn phía, Thiên Sát Ma Đằng vừa rồi đưa họ vào cũng không thấy bóng dáng đâu.

Đột nhiên có một giọng nói phiêu miểu vang bên tai hai người, có ma lực khiến người kinh sợ, không cho phép người ta nghi ngờ:

“Các ngươi nếu đã tới nơi đây, có thể quyết định vào động phủ tìm kiếm cơ duyên hoặc không, nếu quyết định vào trong mà không thể vượt qua được khảo nghiệm, không có được cơ duyên vĩnh viễn không thể rời khỏi động phủ. Nếu muốn từ bỏ, có thể nói cho bổn tọa biết, ta đương nhiên sẽ tống xuất các ngươi ra ngoài an toàn.”

Chỉ vài câu nói mà bao hàm rất nhiều ý.

Nếu không định vào động phủ mà ra ngoài thì nhất định hai người phải đi cùng nhau, bằng không nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, nói không chừng Cung Tiểu Trúc sau khi tách khỏi Vân Túc sẽ bị Ma đằng ăn tới xương cốt cũng không còn.

Mà nếu quyết định vào động phủ tìm kiếm cơ duyên, người thông qua khảo nghiệm đạt được cơ duyên mới có thể rời khỏi động phủ, người kia nếu không thể thông qua khảo nghiệm sẽ bị nhốt lại một mình trong động phủ, nói không chừng người bị nhốt lại còn có thể gặp phải nguy hiểm không ai biết trước được. Mà hai người cùng vượt qua được khảo nghiệm đương nhiên lại là vấn đề khác, vạn sự đại cát.

Thông minh như Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, đương nhiên là hiểu ý trong lời này. Vì thế Vân Túc nhìn Cung Tiểu Trúc nói, “Không bằng chúng ta trở lại đi!” Nhỡ Cung Tiểu Trúc không thể vượt qua khảo nghiệm thì phải làm thế nào?

Cung Tiểu Trúc kiên định lắc đầu, nói, "Không được, chúng ta nhất định phải vào, chỉ có vào động phủ ngươi mới có thể khôi phục tu vi, hơn nữa Vân đại ca ngươi không tin ta sao? Ta nhất định cũng có thể vượt qua, ngươi yên tâm đi!" Cung Tiểu Trúc vỗ vỗ vai y.

Vân Túc trầm ngâm một lúc, cuối cùng vẫn gật đầu, sau đó ngẩng đầu nói với giọng nói kia, "Làm phiền tiền bối, hai người chúng ta đã quyết định vào động phủ."

Vừa dứt lời, màn sương mù trước mắt hai người tự động tản đi, tạo ra một con đường rộng lát bằng đá, từ nơi xa có một nam tử dáng người cao lớn, tuấn mỹ tuyệt luân đi tới, khuôn mặt hắn tuấn tú, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan sâu như khắc, đôi mắt u ám thâm thúy lạnh như băng mang theo một vẻ sầu tư, một bộ trường bào nguyệt sắc thêu chỉ bạc, không nhiễm một hạt bụi, khí chất ưu nhã như trích tiên.

Mà một người như vậy, lại có một mái tóc dài màu đỏ sẫm không hề thích hợp chút nào, mềm mại như tơ.

Vậy mới nói, Linh Sát là một mỹ nam khá là thanh lãnh…

25. Chương 25: Linh Sát

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Người kia vừa bước tới trước mặt hai người, ánh mắt giao động giữa hai người một lát, giọng nói không buồn không vui, "Đi theo ta!" Sau đó xoay người lại, trở lại con đường kia, cuối đường là nơi vào động phủ.

Cung Tiểu Trúc rời khỏi lồng ngực Vân Túc, hai người cùng đi sau người kia.

Nam tử tóc đỏ này chính là bản thể của Thiên Sát Ma Đằng, nhưng nếu nhìn thế này thì quả thực là không ra, chủ nhân trước của hắn đã đặt tên cho hắn là Linh Sát, nay đã là yêu tu Tán Tiên, có lẽ là bởi vì chủ nhân trước biến mất nên mới bi thống không thôi mà dẫn tới độ kiếp thất bại không thể phi thăng thành tiên, nay không biết đã là Tán Tiên mấy kiếp, dù sao cũng rất lợi hại.

Không lâu sau, Linh Sát ngừng lại, hắn vung tay lên, phía trước xuất hiện một tấm bia đá cao ba trượng, rộng một trượng màu đen, bên trên có khắc vô số văn tự cổ.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nhìn một hồi, một chữ cũng không hiểu.

Linh Sát giải thích, "Đây là văn tự Thượng Cổ." Sau đó dùng hai tay bấm nhanh vài pháp quyết, trong tay xuất hiện một quả cầu tỏa ra ánh sáng màu trắng, dùng tay đẩy một cái, quả cầu ánh sáng kia liền biến mất trong tấm bia đá.

Ầm một tiếng, tấm bia đá rung rung một chút, bên trên xuất hiện một phù trận hình tròn cao hơn đầu người, ở trên có rất nhiều chữ, phù trận chuyển động không ngừng, tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Linh Sát buông tay, giọng nói vẫn không vui không buồn, "Vào đi, chỉ có thể tốn nhiều nhất năm năm để vượt qua khảo nghiệm, tiếp nhận truyền thừa, bằng không sẽ bị nhốt bên trong vĩnh viễn."

Cung Tiểu Trúc gật đầu với Linh Sát nói, "Đa tạ tiền bối đã nhắc nhở." Sau đó nói với Vân Túc, "Vân đại ca, chúng ta đi thôi!"

Vân Túc gật nhẹ đầu một cái, kéo tay Cung Tiểu Trúc đi tới phù trận. Tận đến lúc hai người biến mất trong tấm bia đá, phù trận cũng dần biến mất trong tấm bia, không còn thấy chút dấu vết nào, tựa như

chuyện vừa rồi chưa từng xảy ra.

Linh Sát thấy hai người đã vào trong rồi, liền ngồi xuống bệt xuống, không hề lo rằng trường bào sẽ bị dính bụi bẩn. Sau đó, hai mắt hắn nhìn chằm chằm tấm bia đá, mắt không chớp chờ mong, tựa như đang đợi hai người trở ra, mà sự thực cũng chính là như vậy.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bước vào phù trận, liền đi tới một sơn cốc nhỏ điểu ngữ hoa hương, nơi này cỏ mọc thành từng bụi, trăm hoa đua nở, hương hoa thơm nức mũi, hồ điệp nhiều màu bay qua bay lại trong những khóm hoa, chơi đùa vui vẻ, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lững lờ, thỉnh thoảng lại có chim tước bay qua.

Ở đằng xa có một tiểu viện nông gia, ngói xanh tường đất, tinh xảo độc đáo, trong viện có mấy con gà đang mổ đất tìm giun ăn, thi thoảng lại ngẩng đầu nhìn ngó xung quanh, thi thoảng lại chạy đuổi nhau, từ xa đã có thể ngửi thấy mùi thuốc.

Một bầu không khí hòa hợp, mà điểm khác biệt duy nhất lại là trên trời không hề có mặt trời.

Vân Túc nhìn Cung Tiểu Trúc, sau đó nói, "Đây là một huyễn trận!" Hơn nữa còn là một huyễn trận nửa thực nửa hư.

Cung Tiểu Trúc gật đầu, hắn biết đây là một huyễn trận, chẳng qua không biết phải làm sao để giải huyễn trận này, lúc ấy hắn đọc trong quyển tiểu thuyết kia chỉ nhắc tới việc Vân Túc biến mất trong tấm bia đá, trải qua các loại khảo nghiệm, sau đó tiếp thu truyền thừa khôi phục tu vi, cũng không viết rõ một đoạn trải nghiệm này.

Chỉ nói Vân Túc sau khi lên nhai liền trở thành cao thủ.

Thế nên khi tác giả không viết tình tiết nào đó thì thế giới này sẽ tự động bổ khuyết.

Vân Túc quan sát bốn phía một chút, rồi nói với Cung Tiểu Trúc, "Chúng ta đi tới cái sân kia trước đi!" Sau đó kéo hắn đi qua.

Vân Túc buông tay Cung Tiểu Trúc ra, cầm lấy một cọng thảo dược phơi trong mẹt ra giơ lên mũi ngửi, không có chút linh khí nào, đều là thảo dược vô cùng bình thường, không phải là linh thảo.

Vân Túc lại nói, "Chúng ta vào thôi!" Sau đó đi trước bước vào phòng, Cung Tiểu Trúc theo sau.

Hai người đi tới một gian phòng, phòng này vô cùng rộng, có cửa gỗ, ghế gỗ, bàn gỗ, tủ gỗ…Gần như tất cả đều được làm từ gỗ.

Giữa phòng này đặt một bàn bát tiên, bốn phía đặt bốn chiếc ghế dài, đều rất sạch sẽ, không có chút bụi nào, hai bên cửa chính phân biệt có hai hàng tủ cao hơn đầu người, đặt đầy sách bên trong.

Vách tường trước cửa có một chiếc hương án làm bằng gỗ Tử Đàn, cao một mét năm, rộng hai mét, màu xanh đậm, bên trên đặt một hộp ngọc cũng màu xanh làm bằng Đằng Vân thạch khắc hình tiên hạc tinh xảo, đây cũng là điểm đặc biệt duy nhất của căn phòng.

Vân Túc đi tới phía trước nhìn hộp ngọc này, sau đó giơ tay muốn cầm lên xem, hộp ngọc lại phát ra một quầng sáng vàng kim bắn ngược tay y lại, sau đó chính giữa hộp ngọc xuất hiện bốn chữ to "Đọc vạn quyển sách", một lát sau mới biến mất.

Mà bên này, Cung Tiểu Trúc sau khi đi qua cửa gỗ, cũng phát hiện có một cánh cửa ở bên trái, hắn đẩy cửa đi vào, cũng nhìn thấy sách và hộp ngọc đặt trên hương án, giữa phòng cũng đặt một bàn bát tiên, cũng nhìn thấy bốn chữ to trên hộp ngọc "Đọc vạn quyển sách."

Cung Tiểu Trúc nhìn xong liền quay ra hỏi Vân Túc, "Vân đại ca, chúng ta phải làm gì để thoát khỏi huyễn trận này đây?"

Vân Túc đang lật xem sách trên giá, nghe thấy câu hỏi của Cung Tiểu Trúc liền quay đầu đáp, "Đọc sách! Nhớ kỹ toàn bộ chỗ sách dược này."

Cung Tiểu Trúc há to miệng, chỉ vào một đống sách dày cộp trên giá, lắp bắp hỏi, "Cái… cái gì? Nhớ kỹ…tất cả chỗ sách này? Vân đại ca ngươi không nói đùa chứ? Sách chỗ này chỉ mới đọc qua một lần đã mất nhiều năm, chứ chưa nói tới chuyện nhớ kỹ, ta làm không nổi, Vân đại ca!"

Cung Tiểu Trúc tùy tiện cầm một quyển sách dược lên lật vài cái, sau đó tội nghiệp nói, "Vân đại ca, đây không phải đều là sách dược của nhân gian sao? Chẳng lẽ sau này chúng ta còn phải làm đại phu xem bệnh cho phàm nhân? Vậy có phải là nhớ kỹ y thuật nơi này là có thể thoát khỏi huyễn cảnh không?"

Trời ạ! Nơi này ít nhất phải có tới một vạn quyển sách đấy có được không!

Vân Túc nghiêm túc nói, "Theo như ta đoán, thật sự là phải làm như vậy! Có điều thời gian ở nơi này không giống như bên ngoài, có lẽ trong này đã mấy năm, bên ngoài mới có vài canh giờ trôi qua."

Cung Tiểu Trúc ngạc nhiên hỏi, "Vân đại ca làm sao ngươi biết được thời gian ở nơi này không giống với bên ngoài?"

Vân Túc nhướng mày, nói, "Đoán." Sau đó lại xoa xoa đầu Cung Tiểu Trúc động viên nói, "Tiểu Trúc ngươi nhất định phải nhớ hết toàn bộ sách dược này, nếu không có thể sẽ bị nhốt trong này mãi mãi, tin ta, ngươi nhất định có thể làm được." Nếu không tới lúc đó ta cũng sẽ ở lại cùng ngươi.

Vậy cũng được? Cung Tiểu Trúc rối rắm một lúc trong lòng, sau đó ngẩng đầu kiên định nói, "Ừm, ta biết rồi, ta nhất định sẽ nhớ toàn bộ sách ở nơi này, ta vào đây Vân đại ca." Chết thì thôi! Dùng toàn bộ sự nhiệt tình khi học tiểu học trước kia, liều mạng vậy!

Sau đó Cung Tiểu Trúc lưu luyến chia tay Vân Túc, bước vào một gian phòng khác, bắt đầu cố gắng ngâm nga tri thức của sách dược.

Khác với kiếp trước, Cung Tiểu Trúc bây giờ là tu sĩ Luyện Khí tầng hai, đương nhiên là có bản lĩnh đọc qua sẽ không quên, đọc sách nhanh hơn trước kia nhiều, mà nguyên thần của Vân Túc càng cường đại, không chỉ đọc qua sẽ không quên mà còn có thể đọc nhanh gấp hai mươi lần bình thường, tốc độ đọc càng nhanh hơn Cung Tiểu Trúc…

(TT^TT hai người này mà tới hiện đại đi học thì khỏi lo kiểm tra thi cử)

Mặc Hoa sau nhà tranh nhìn thấy chủ nhân và Tiểu Trúc bị kéo vào rồi vẫn không đi, nó cuộn tròn cơ thể tại chỗ, ngẩng đầu hỏi Thiên Hương lư, "Này, ngươi có biết bao giờ thì chủ nhân với Tiểu Trúc ra không?" Nói xong lại gối đầu lên người rầu rĩ nói, "Ta quên mất ngươi là đồ ngốc không biết nói, thật nhàm chán, không ai nói chuyện với ta cả, ngươi nói thử xem tại sao ngươi lại không biết nói chứ? Thật không có tiền đồ, dù gì cũng đã tu luyện mấy trăm năm rồi, vậy mà ngay cả nói cũng không biết."

Thiên Hương lư nghe nó nói xong lại bay lên đầu nó tiếp tục nhảy bungee, Mặc Hoa ngáp một cái, lộ ra một đống răng nanh, cái lưỡi hồng hồng thò ra, phát ra tiếng xì xì, sau đó nhắm mắt lại mơ màng nói, "Ngu ngốc ngươi tự chơi một mình nhé, ta ngủ một giấc, đừng đánh thức ta đấy biết chưa?" Nói xong liền ngủ.

Trước bia đá màu đen, Linh Sát vẫn duy trì nguyên tư thế ngồi đó, mưa gió cũng không thể lay chuyển được phong thái bất động như núi, nhìn chằm chằm vào tấm bia đá, thiếu chút nữa là có thể nhìn xuyên thấu tấm bia.

Vân Túc ngồi trước bàn, một tay cầm sách dược, một tay nhanh chóng lật sách, chỉ chốc lát sau là đọc xong sách, Vân Túc còn chưa kịp đặt lại sách lên giá, hộp ngọc trên hương án kia liền tự động bay vào trong tay hắn, sau đó cả người Vân Túc và cái hộp kia liền biến mất khỏi căn phòng.

Không sai, Vân Túc tốn thời gian một năm trong này, hơn nữa còn là ngày đêm đọc không ngừng, kì lạ là y không hề cần ngủ. Một năm này trên thực tế chỉ tương đương với một canh giờ ở bên ngoài, Vân Túc đọc xong y thuật nơi này, liền được truyền tống ra khỏi huyễn trận.

Mà Cung Tiểu Trúc vẫn đang ở một gian phòng khác gian khổ chiến đấu hăng hái, mới vậy mà đã đọc xong phân nửa số sách.

Cùng lúc đó, Vân Túc tay cầm hộp ngọc xuất hiện ở một sơn cốc lóe ánh sáng đỏ, ở đằng xa cũng có một cái sân giống vừa rồi, vách tường làm bằng đá Thanh Ngọc Bạch Long hiếm thấy trong giới tu chân.

Vân Túc không tới gian phòng kia ngay lập tức mà khoanh chân ngồi xuống, mở hộp ngọc trong tay ra, bên trong là một ngọc giản màu trắng. Vân Túc rót một đạo thần thức vào trong, hồi lâu sau, lại đặt ngọc giản vào hộp ngọc, cất hộp ngọc vào túi trữ vật.

Y đoán không sai, ngọc giản ghi lại phương pháp luyện chế các loại đan dược hiếm có và các loại linh thảo cần dùng, mỗi linh đan luyện chế ra đều có giá trị xa xỉ, có tác dụng làm cho nguyên thần cường đại, tác dụng khởi tử hồi sinh, tác dụng làm tăng tư chất, tăng tu vi hoặc là có thể khu ma trừ tà, mà linh thảo cần dùng cũng khá khó tìm.

Vân Túc ngồi xếp bằng tại chỗ đợi Cung Tiểu Trúc ra khỏi huyễn trận, sau đó cùng làm khảo nghiệm tiếp theo.

Qua hồi lâu, Cung Tiểu Trúc trong phòng đọc sách cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, bắt được hộp ngọc bay tới ngay lập tức, sờ sờ cổ, mỏi quá! Sau đó cũng biến mất tại chỗ.

Lúc Cung Tiểu Trúc xuất hiện bên cạnh Vân Túc, Vân Túc đã đợi hơn nửa năm, nửa năm này y vẫn duy trì tư thế này không đổi, thời khắc chú ý động tĩnh xung quanh, lúc Cung Tiểu Trúc xuất hiện, y phản ứng ngay lập tức, đứng dậy đi tới cạnh Cung Tiểu Trúc, vươn tay ra, nói với hắn, “Đi thôi!”

Cung Tiểu Trúc cao hứng nắm tay Vân Túc, nói, “Hảo! Vân đại ca, ngươi xem, ta được một cái hộp ngọc.” Nói xong lại đưa hộp ngọc trong tay tới trước mắt Vân Túc.

Vân Túc cầm ngọc giản trong hộp ngọc “nhìn” một lần, rồi lại đặt trở lại, nói với hắn, “Đây đều là những công thức dùng luyện chế, của ta cũng vậy, công thức của ta với ngươi khác nhau, hai ngọc giản này hợp lại với nhau mới có thể có được một bộ điển tịch hoàn chỉnh.”Chú giải:Bàn bát tiên:Hương án:

26. Chương 26: Phụ Tử Gặp Lại Nhau?

Vân Túc nắm tay Cung Tiểu Trúc cùng đi vào viện này, nhìn cánh cửa lớn bằng gỗ lim khắc hoa đóng chặt trước mặt, chưa đẩy ra đã có thể cảm nhận được khí tức nóng bỏng tỏa ra từ bên trong.

Hai người không chút do dự, cùng đẩy cánh cửa lớn này ra...

Lần này hai người không cùng xuất hiện trong một gian phòng mà bị tách ra.

Vân Túc không nhìn thấy Cung Tiểu Trúc nên đoán là hai người họ bị trận pháp tách ra, vì thế tĩnh tâm đánh giá căn phòng, cửa vào đã biến mất, trừ làm khảo nghiệm thì không tìm thấy đường ra nào khác.

Đây là một căn phòng khí nóng sôi trào, cả căn phòng vô cùng trống trải, ở giữa căn phòng trên mặt đất có một bảo đỉnh luyện khí cực lớn màu đỏ óng ánh, dưới đáy có địa hỏa nóng bỏng thiêu đốt. Mà trên bốn bức tường xung quanh có treo rất nhiều pháp bảo, pháp khí, linh khí, bảo khí, thậm chí cả bán tiên khí cũng có.

Vân Túc lấy một thanh kiếm từ trên tường xuống, nhìn một chút rồi lại treo trở lại, nhíu mày quan sát bốn phía, chẳng lẽ muốn y luyện chế một pháp bảo mới có thể ra ngoài? Không thể nào! Nơi này không thể nào để một người không có linh lực tới luyện chế pháp bảo, có lẽ là khảo nghiệm gì đó khác.

Vì thế, Vân Túc liền thong thả bước quanh căn phòng này, đột nhiên, Vân Túc đạp phải một cục đất, cục đất kia liền lõm xuống, đồng thời gây ra rất nhiều phản ứng dây chuyền.

Sàn phòng gần vách tường tất cả đều lõm xuống thành một vòng, nhanh như chớp đã xuất hiện một cái hố sâu, sau đó từ hố có rất nhiều huyền phù ngọc bài màu đỏ bay ra lơ lửng giữa không trung, sau đó sàn nhà lại một lần nữa dâng lên, mặt đất bằng phẳng trở lại, không hề có biến hóa gì khác nữa.

Vân Túc giơ tay định chạm lên mặt một ngọc bài, ngọc bài kia tự động bay tới tay y nằm im, bên trên ngọc bài này có ba chữ "Hồng Lăng phiến", kiểu chữ cũng là kiểu chữ thông dụng của giới tu chân hiện nay.

Vân Túc suy tư một chút, sau đó lại nhất nhất xem qua toàn bộ các ngọc bài khác, mỗi ngọc bài đều có chữ, như "Huyền Âm địch", "Xích Vân kiếm", "Hoàng Kim bảo đỉnh", "Bạch Ngọc phương ấn", cuối cùng y cũng hiểu dụng ý trong đó.

Khảo nghiệm này muốn y đối ứng danh tự đặc thù phù hợp với mỗi pháp bảo trên tường, mà danh tự lại ở trên ngọc bài, chỉ cần treo ngọc bài này lên đúng thân của mỗi một món pháp bảo là có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Vì thế, nói là làm, trước tiên Vân Túc tìm hiểu mỗi một món pháp bảo trên tường sau đó mới treo ngọc bài lên.

Khảo nghiệm này nói khó cũng khó, mà nói dễ cũng dễ, mấu chốt là phải dựa vào hỏa nhãn kim tinh của Vân Túc, có thể thông qua quan sát mà hiểu rõ đặc tính của từng pháp bảo rõ như lòng bàn tay, ví dụ như tài chất, thuộc tính, uy lực của nó, loại hình công kích hay phòng ngự.

Pháp bảo nơi này rất nhiều, chỉ riêng kiếm đã có vài loại, chủng loại pháp bảo khác cũng không chỉ có một món, thế nên độ khó lại càng cao, có vài món bề ngoài giống nhau, càng khó phân biệt.

Trong một căn phòng khác Cung Tiểu Trúc cũng gặp khảo nghiệm tương tự, nhưng nan đề của hai bên không giống nhau.

Tuy rằng Vân Túc không có linh lực, nên không thể sử dùng pháp bảo, không thể tự mình cảm nhận được đặc tính của chúng, nhưng kinh nghiệm của y phong phú hơn Cung Tiểu Trúc, thần thức cũng rất cường đại. Mà kinh nghiệm của Cung Tiểu Trúc không bằng Vân Túc, cũng không có thần thức, chỉ có linh giác, nhưng có linh lực trong người, chỉ cần rót linh lực vào trong tuy không thể hiểu rõ bảy tám phần nhưng cũng có thể hiểu được bốn năm phần rồi!

Lần này Vân Túc vẫn hoàn thành khảo nghiệm xong trước Cung Tiểu Trúc, lúc hoàn thành trong nháy mắt, không biết có một ngọc giản từ nơi nào trong phòng bay đến, Vân Túc tiếp được ngọc giản, sau đó biến mất tại chỗ rồi lại xuất hiện ở một nơi khác.

Vân Túc xem qua ngọc giản này, biết ngọc giản này hướng dẫn luyện chế vài pháp bảo và tài nguyên cần dùng tới, pháp bảo trong ngọc giản khó mà có được, tài nguyên không chỉ khan hiếm mà phương pháp

luyện chế cũng rất khó, xác xuất thành công đương nhiên cũng rất thấp.

Vân Túc nhìn cảnh trí nơi này, lần này không xuất hiện bên ngoài phòng nữa mà là trực tiếp ở trong một căn phòng được thiết kế giống một thư phòng, chia làm gian trong và gian ngoài, gian ngoài có một nhuyễn tháp, gian trong là cửa sổ và bàn bằng gỗ lim, bên trên để nghiên mực và bút lông, sau bàn có một ghế dựa lưng cao có tay vịn cũng bằng gỗ lim, phía sau ghế dựa là một giá sách bằng gỗ tử đàn.

Giá sách này không có sách mà là đủ các loại bùa, nghiên mực bút lông trên mặt bàn cũng không phải là loại dùng để viết chữ mà là mực chu sa và phù bút dùng để vẽ bùa.

Phù lục sư nào cũng biết, muốn vẽ phù lục, nhất định phải vừa viết vừa rót linh lực, phù lục vẽ ra mới có thể thành công, mới có thể dùng để đối phó với kẻ thù, phù lục không có linh lực cũng chỉ là một tờ giấy.

Vân Túc nhìn một lá bùa đặt trên bàn, khó hiểu. Y quan sát bốn phía xung quanh, sau đó động não suy nghĩ, cũng không tìm được cách giải huyễn trận này.

Vân Túc lại nhìn phù lục trên giá sách, tỉ mỉ xem xét một phen, ánh mắt đột nhiên dừng tại một ô trên giá, nơi đó không để bùa mà là một quyển sách.

Y lấy quyển sách kia xuống, cảnh tượng xung quanh lại thay đổi, lúc này Vân Túc ngã xuống giữa một đại điện tráng lệ, ngất đi, một lúc lâu sau cũng không thấy tỉnh lại.

Cung Tiểu Trúc bên này vừa hoàn thành xong việc treo ngọc bài lên pháp bảo, sau đó liền đi tới thư phòng, không thể nào tìm được cách giải quyết liền ngồi lên ghế dựa lưng nhíu mày rối rắm, oán thầm trong lòng vì sao lại bắt hắn làm khảo nghiệm chứ! Hắn chẳng qua chỉ là một kẻ được mang vào, Vân đại ca mới là nhân vật chính, mình tới chỉ có thể có thêm kiến thức, đi cùng Vân đại ca không được sao!

Cung Tiểu Trúc cầm bút lông trên bàn tung lên, không cẩn thận làm bút bay tới một ô trên giá sách, không biết có phải do vận khí của hắn tốt hay không, phù bút đúng lúc dừng lại trên một quyển sách.

Cung Tiểu Trúc một tay cầm bút một tay cầm sách, chậm rãi lật xem, đằng sau ngày càng khó hiểu, Cung Tiểu Trúc không giở tiếp nữa.

Nhìn phù bút trong tay, một lát sau liền nhấc bút lên rót linh lực vào, vẽ một số loại phù lục Hoàng cấp đơn giản theo như trong sách, sau đó… thất bại.

Hắn cũng không giận, cầm một xấp bùa từ giá sách ra lại vẽ tiếp, lại thất bại. Có điều, Cung Tiểu Trúc đã quyết tâm sống mái với phù lục một phen, vẽ một lá lại thêm một lá, một lá lại vò một lá…

Cuối cùng khi vẽ tới lá thứ hai mươi, cuối cùng cũng vẽ được một phù lục phòng ngự Hoàng cấp thuộc tính thổ, đồng thời, linh lực trong cơ thể cũng tiêu hao năm phần.

Cung Tiểu Trúc giữ nguyên tư thế một tay cầm bút một tay cầm sách cứ thế bị truyền tống đi.

Lần này, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc cũng tới một chỗ, đều ngất ở giữa đại điện.

Lúc Vân Túc tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trên một cái giường, phòng rất giản dị mộc mạc, tấm màn màu bạc treo trước giường, giữa phòng đặt một cái bàn tròn và bốn cái ghế, mặt đất trơn nhẵn. Trên người Vân Túc đắp một cái chăn mỏng màu lam, cơ thể dưới chăn mỏng mặc một cái áo lót và tiết khố trắng.

Y đang định xốc chăn ngồi dậy, cửa mở ra, một nam tử trung niên uy nghiêm ngoại hình giống y tới bảy tám phần bước vào, đi tới trước giường nói với y, "Tỉnh rồi? Uống bát thuốc này đi!"

Vân Túc nhìn người trước mặt, mấp máy môi, cuối cùng vẫn không nói gì, nhận lấy thuốc uống, sau đó đưa bát lại cho người kia.

"Đây là đâu?" Vân Túc hỏi, y biết hắn là Thương Lăng, nhưng không hiểu tại sao mình lại ở đây, y rõ ràng là đang tiếp nhận khảo nghiệm trong động phủ Thượng Cổ, chẳng lẽ Thương Lăng cũng ở trong động phủ Thượng Cổ? Sau đó mình bị ngất nên được hắn cứu?

"Đây là nhà ta, ta thấy ngươi bị ngất trong một động phủ, thế nên ta liền cứu ngươi về." Thương Thăng đặt bát thuốc lên bàn tròn, sau đó kê một cái ghế ra trước giường, nói với Vân Túc, "Đưa tay cho ta, ta xem trạng huống trong cơ thể ngươi một chút."

"Không cần, ta đi đây." Vân Túc không thèm quan tâm tới hắn, đứng dậy mặc pháp bảo đặt cạnh gối rồi đi ra ngoài.

"Đứng lại, ta có nói ngươi có thể đi? Quay lại!" Thương Thăng nghiêm mặt quát lớn.

Vân Túc quay đầu lãnh đạm nhìn hắn nói, "Ngươi không có tư cách!" Nói xong tiếp tục ra ngoài.

Thương Thăng không quay đầu lại, trực tiếp giơ tay ra, vung tay một cái, Vân Túc lại nằm lên giường, sau đó Thương Thăng đẩy một luồng sáng trắng vào ngực Vân Túc.

Vân Túc muốn giãy giụa đứng lên, lại phát hiện mình không động đậy được, nổi giận đùng đùng nhìn chằm chằm Thương Thăng nói, "Buông ta ra!"

Thương Thăng không thèm bận tâm tới y, cầm lấy tay y, đưa linh lực vào trong kinh mạch của Vân Túc du tẩu một vòng, lại lòng vòng trong đan điền đã bị phá hủy của y một lúc, lập tức thu linh lực lại đứng dậy bưng bát thuốc ra ngoài.

Ở vài ngày, Vân Túc luôn bị trói trên giường không thể động đậy, Thương Thăng mỗi ngày đều đút từng loại thuốc vào miệng Vân Túc…

Ngày cứ nhàm chán vô vị như vậy, hơn nữa y cảm thấy bản thân đã quên mất một chuyện quan trọng, nghĩ không ra.

Cuối cùng, một tháng sau, Vân Túc phát hiện linh căn và đan điền trong cơ thể có dấu hiệu khôi phục lại, mà Thương Thăng vẫn không ngừng đút các loại thuốc cho Vân Túc.

Nửa năm sau, linh căn và đan điền của Vân Túc dưới tác dụng của thuốc đã được trùng tố lại trở về trạng thái như lúc ban đầu, mà Thương Thăng cũng đã thả y ra, còn nói, "Không cho chạy loạn, ngươi khôi phục tu vi lại rồi muốn rời khỏi đây, lúc đó ta cũng sẽ không ngăn cản ngươi." Sau đó ném một ngọc giản cho y, nói thêm, "Đây là bộ tâm pháp ta đang tu luyện, bộ của Kiếm Tiên môn trước đây ngươi đừng dùng nữa."

Vì thế y không muốn rời khỏi nữa, bắt đầu tu luyện bộ tâm pháp mà Thương Thăng đưa cho mình...trở thành một ma tu.

Ba năm sau, Vân Túc không chỉ khôi phục tu vi mà còn đột phá lên Nguyên Anh sơ kỳ, vì thế y đi tới một gian phòng khác trong viện nơi Thương Thăng đang tu luyện, nói, "Ta đi đây, ngươi bảo trọng!"

Vân Túc cất bước muốn đi, đột nhiên cửa phòng mở ra, một thanh kiếm bay ra từ bên trong, y lập tức giơ tay bắt lấy, kiếm liền bị nắm trong tay, trong phòng cũng vang lên giọng nói của Thương Thăng:

"Đi đi! Kiếm Thất Tinh này ta tặng cho ngươi."

Vân Túc nhìn kiếm Thất Tinh trong tay, đây là một bảo khí hạ phẩm, vừa lúc thích hợp cho y dùng, vì thế y gật nhẹ đầu với người trong phòng, xoay người rút kiếm ra, sau đó ngự kiếm bay lên trời, tận đến lúc không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

27. Chương 27: Tiểu Trúc Ngươi Mơ Thấy Gì

Vân Túc ngự kiếm trên trời, nghĩ trong lòng không biết nên đi đâu, chẳng lẽ đất trời rộng lớn bao la lại không có chỗ cho y dung thân, hay là về Kiếm Tiên môn mang tro cốt của mẫu thân đi? Vấn đề mấu chốt là y có thể vào hay không, Kiếm Tiên môn không dễ cho người ngoài vào, huống chi y lại là một khí đồ của Kiếm Tiên môn!

Đúng lúc này, từ dưới mặt đất lại vang lên tiếng cầu cứu của một tu sĩ:

"Đạo hữu ở phía trên, không vội có thể giúp một chút được không, tại hạ nguyện thâm tạ bằng một cực phẩm linh khí."

Tu vi của Vân Túc đã được ngụy trang, bây giờ là một tiên tu Kim Đan trung kỳ, y cúi đầu nhìn, hóa ra là Bạch Toàn Ảnh đang đánh nhau với một tu sĩ Kim Đan trung kỳ khác, nay Bạch Toàn Ảnh đã trở thành

một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ.

Vân Túc vừa nhìn thấy Bạch Toàn Ảnh, trong lòng bốc lên một cỗ tức giận, năm đó chính là người này bức y tới đường cùng, hôm nay nhất định phải nhân cơ hội này mà giết chết hắn. Vì thế y vừa thu kiếm lại, hạ xuống từ trên trời, hai người đánh nhau gần đó đứng yên bất động.

Lúc y tới chỗ cách hai người không xa, Bạch Toàn Ảnh liền nhìn thấy y, vì thế vừa đánh vừa có thời gian rảnh chê cười Vân Túc, "Ô! Đây không phải là đại sư huynh sao? Đã lâu không thấy! Không biết đại sư huynh dùng phương pháp tà ma ngoại đạo gì, thế mà lại có thể khôi phục tu vi, thật đáng mừng!" Khôi phục thì sao? Còn không phải là thấp hơn ta một bậc.

Tên tu sĩ kia vừa nghe thấy Bạch Toàn Ảnh gọi Vân Túc là đại sư huynh liền hô to trong lòng trời muốn diệt ta! Sau đó thấy khẩu khí của Bạch Toàn Ảnh thật không tốt nhưng trong lòng lại cảm thấy may mắn, tu sĩ kia mặc dù không đến giúp mình nhưng hẳn là cũng sẽ không giúp Bạch Toàn Ảnh đâu nhỉ!

Khi Bạch Toàn Ảnh muốn đâm bảo kiếm bản mạng vào ngực tên tu sĩ kia, Vân Túc ra tay, y thừa cơ đánh lén Bạch Toàn Ảnh, một kiếm xuyên qua bụng hắn, làm cho hắn bị trọng thương ngã xuống đất.

Tu sĩ kia đại nạn không chết, vội vàng đứng dậy chạy như điên, Vân Túc chỉ liếc nhìn bằng một mắt, sau đó lại nhìn Bạch Toàn Ảnh đang che bụng, một chưởng muốn đập nát đầu hắn.

Lúc này, Bạch Toàn Ảnh thừa dịp y không chú ý tới mà bóp nát một ngọc bội sư phụ đưa cho hắn, sau đó trước mặt Bạch Toàn Ảnh xuất hiện một phân thần của Đan Vân chân quân chặn công kích của Vân Túc lại.

Vân Túc bị đẩy lùi ra sau xa tới mấy trượng, miệng phun một ngụm máu, cuối cùng không cam lòng nhìn thoáng qua Bạch Toàn Ảnh, bay đi.

Vân Túc ở nguyên trong một sơn động trong rừng ba ngày, thương thế đã khôi phục hoàn toàn, đang định rời khỏi đây, lại có vài đạo uy áp khổng lồ từ không trung truyền đến, nháy mắt liền tới bên ngoài huyệt động, một tu sĩ trong đó nói, "Các vị sư thúc sư bá, ta đã điều tra kĩ, Vân Túc trốn trong động này, phiền các vị sư thúc sư bá."

Rõ ràng là giọng của Bạch Toàn Ảnh.

Ầm một tiếng, trận pháp ngoài cửa động bị phá hỏng trong nháy mắt, sau đó một tu sĩ thanh niên Xuất Khiếu trung kỳ thò tay nắm lấy cổ y, nói, "Cuồng đồ lớn mật, còn không mang bảo vật bản môn ra đây, không thì bổn tọa cho ngươi biết tay."

Vân Túc bình tĩnh nói, "Vãn bối không hiểu tiền bối đang nói gì."

Tu sĩ thanh niên kia lớn tiếng nói, "Không biết là không biết thật hay là giả vờ không biết? Sư huynh và

Bạch sư điệt tận mắt thấy ngươi trộm lấy pháp bảo bản môn trên người Bạch sư điệt, còn dám chống chế, hừ! Ta liền đánh tan nguyên thần của ngươi, lấy lại bảo vật trên người ngươi." Nói xong liền giơ tay muốn đánh lên đầu y.

Lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng quát chói tai của Thương Thăng, "Dừng tay " đồng thời vang lên tiếng đánh nhau.

Vì thế, tu sĩ thanh niên xách Vân Túc đi đến cửa động liền nhìn thấy Thương Thăng Xuất Khiếu hậu kỳ đánh nhau với tu sĩ Kiếm Tiên môn gồm ba Xuất Khiếu trung kỳ và hai Xuất Khiếu hậu kỳ, Bạch Toàn Ảnh đứng ở một nơi xa không chút hảo ý nhìn Vân Túc bị xách lên.

Các tu sĩ Xuất Khiếu kỳ đánh nhau tạo ra sức phá hoại kinh người, chỉ chốc lát sau, cây cối trên núi đã bị phá gần như không còn gì, nơi nơi đều là hố sâu tạo ra bởi pháp thuật, trên trời thỉnh thoảng còn vang lên tiếng pháp thuật đập vào nhau và tiếng nổ mạnh.

Thương Thăng bị kẻ địch vây công cuối cùng không thể duy trì nổi nữa, miệng phun ra một búng máu tươi, hắn phun một ngụm tinh huyết vào pháp bảo trong tay, nhất thời, ánh sáng lại mạnh lên mấy phần.

Lại qua thật lâu, Thương Thăng bị một pháp khí đánh trúng đầu, ngã xuống đất, mắt còn mở to nhìn về phía Vân Túc, không hề nhắm lại.

Vân Túc nhìn Thương Thăng cả người đầy máu ngã xuống đất không còn chút hơi thở nào, y mở to hai mắt, sau đó bi thống gọi to một tiếng "Cha "

Sau khi Thương Thăng bị giết chết, mấy người kia lại làm vẻ mặt dữ tợn nhìn chằm chằm Vân Túc, khua toàn bộ pháp bảo về phía y, Vân Túc nhìn công kích ngày càng gần, trước mắt lại đột nhiên xuất hiện một cái bóng màu đen chặn toàn bộ công kích của pháp bảo lại.

Người chắn trước mặt y từ từ trượt xuống từ trên người y, huyết nhục mơ hồ, Vân Túc cảm thấy đau lòng không chịu nổi, há miệng muốn gọi hắn, nhưng lại không nhớ ra tên của người trước mắt này…

Trong đại điện tráng lệ, một thanh niên anh tuấn nằm ở chính giữa điện bật dậy, trên mặt đầy mồ hôi, y ngây ngốc nhìn cảnh trước mặt, mắt không có tiêu cự, thật lâu sau con ngươi mới chuyển động nhìn xung quanh. Một lát sau, y rốt cuộc cũng đưa tay lên mặt lau mồ hôi, miệng nhỏ giọng nói, "Thật may chỉ là một giấc mơ…" Theo ánh mắt nhìn sang bên cạnh, Cung Tiểu Trúc còn đang nằm trên mặt đất chưa tỉnh lại, vì thế y liền bế Cung Tiểu Trúc đặt nằm lên chân mình chờ hắn tỉnh lại.

Lúc Cung Tiểu Trúc ngất đi, cảm thấy trời đất một hồi xoay tròn, đợi đến lúc cảm giác trở lại bình thường rồi, hắn mở to mắt nhìn lên, tường màu trắng, giường đệm màu trắng, chăn màu trắng, cùng với quần áo bệnh nhân trên người, hắn ngốc nghếch tự hỏi bản thân, "Lại xuyên về rồi?" Cảm thấy tựa như vừa mơ một giấc dài.

Lúc này, cạch một tiếng cửa mở, y tá bên ngoài bước vào phòng, thấy hắn tỉnh lại lập tức chạy ra, hét lớn,

“Bệnh nhân tỉnh lại rồi! Bệnh nhân giường số mười hai tỉnh lại rồi!”

Theo sau bước vào phòng là một đoàn bác sĩ y tá, kiểm tra toàn thân trên dưới người hắn.

Cung Tiểu Trúc phản ứng lại lập tức hỏi, “Xin hỏi nơi này là bệnh viện ư? Là ai đưa tôi tới đây vậy?”

Một y tá trong số đó thân thiết nói, “Tiên sinh, nơi này là bệnh viện, năm ngày trước có một đôi vợ chồng đưa anh tới đây, họ tự xưng là cha mẹ anh, mấy ngày nay còn có một người trẻ tuổi khác đến đây thăm anh, nghe nói là bạn của anh.”

Cung Tiểu Trúc gật gật đầu rồi lại trầm mặc, mấy y tá bác sĩ kia lăn hắn qua, lộn hắn lại, hắn nghĩ không biết người trẻ tuổi mà y tá kia nói là ai, hắn tuy rằng có vài người bạn, nhưng đều đang ở nước ngoài hẳn là không biết hắn xảy ra chuyện!

Đúng lúc này, một thanh niên anh tuấn cao lớn từ ngoài cửa bước vào, trong tay là một cái cặp da màu đen, thấy hắn đã tỉnh lại liền đi tới nói, “Tiểu Trúc, em tỉnh lại rồi!” Cung Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn diện mạo của y, lập tức trợn mắt há mồm chỉ vào y không xác định nói, “Vân… Vân… đại ca?”

Không sai, người tới chính là Vân Túc, mặc một bộ tây trang màu đen, mái tóc là tóc ngắn, có một cỗ mị lực của đàn ông thành thục, thấy vẻ mặt giật mình của Cung Tiểu Trúc liền giơ tay xoa xoa đầu hắn sau đó nhẹ giọng nói, “Là anh!”

Cung Tiểu Trúc vui vẻ cười, cứ tưởng rằng xuyên trở về sẽ không thể gặp lại Vân đại ca nữa, không ngờ Vân đại ca lại xuyên về cùng hắn.

Về phần vì sao ở giới tu chân là bốn năm, mà bên này mới chỉ là năm ngày, Cung Tiểu Trúc nghĩ có lẽ là do tốc độ thời gian trôi không giống nhau.

Sau đó Cung Tiểu Trúc lại hỏi Vân Túc làm sao y xuyên tới đây được, xuyên qua lúc nào và làm thế nào tìm được hắn.

Vân Túc giải đáp tất cả…

Hóa ra Vân Túc chính là người thế giới này, từ nhỏ đã sống trong một gia đình giàu có, trong nhà cũng có một công ty. Một buổi tối nọ (…năm ngày trước!) y nằm mơ, mơ thấy bản thân sinh ra ở Kiếm Tiên môn, liền nghĩ mình xuyên qua rồi, hơn nữa còn là xuyên thai.

Sau bởi tốc độ tu luyện của y vô cùng nhanh, được chúng trưởng lão coi trọng, chuyện trải qua với Cung Tiểu Trúc sau năm ba mươi lăm tuổi không hề sai chút nào.

Sau đó bị ngất trong động phủ, lúc tỉnh lại không còn ở động phủ kia nữa mà là thời hiện đại, trên giường

trong phòng ngủ, mà giấc mộng kia từ lúc bắt đầu tới lúc kết thúc chỉ mất một buổi tối.

Tiếp đó, Vân Túc bắt đầu điều tra cái tên Cung Tiểu Trúc này, cả nước người trùng tên trùng họ có tới mấy vạn người, cũng may Cung Tiểu Trúc nói với y tên và diện mạo giống như trước đây, sau một hồi kiểm tra, y cuối cùng cũng tìm thấy Cung Tiểu Trúc.

Đáng mừng là hai người thế mà lại ở cùng một thành phố.

Sau đó đương nhiên là tới bệnh viện thăm Cung Tiểu Trúc, rồi nói với cha mẹ hắn rằng mình là bạn của Cung Tiểu Trúc, mỗi ngày đều đến thăm hắn.

Cung Tiểu Trúc ở bệnh viện thêm hai ba ngày nữa liền xuất viện, sau khi xuất viện, trừ đọc tiểu thuyết lại có thêm một việc nữa để làm, chính là không có việc thì thỉnh thoảng tới công ty Vân Túc tìm y, đôi khi là gọi điện thoại nói chuyện, Vân Túc cũng thường xuyên gọi điện thoại cho hắn.

Qua vài tháng, một ngày nọ, Vân Túc gọi điện thoại đến nói rằng y sắp kết hôn, Cung Tiểu Trúc sửng sốt, trong lòng không biết là cảm giác gì, Vân Túc trong lòng hắn chính là đại ca của hắn, không phải là nên chúc phúc cho y hay sao? Vì sao lại không nói nên lời?

Ngày hôm sau Vân Túc hẹn Cung Tiểu Trúc rồi đưa thiệp mời cho hắn, hắn vừa đọc, ồ! Là một tiểu thư môn đăng hộ đối nhà giàu, trai tài gái sắc, trời sinh một đôi…

Cảnh kế tiếp chính là Vân Túc mặc lễ phục kết hôn với cô dâu đẹp như hoa như ngọc ở giáo đường.

Ngay lúc cô dâu chú rể sắp trao nhẫn cho nhau, Cung Tiểu Trúc "rầm" một tiếng, đột nhiên đứng dậy lớn tiếng nói, "Chờ một chút!"

Vân Túc và cô dâu cùng quay đầu lại nhìn hắn, sau đó Vân Túc mặt không biểu cảm hỏi, "Sao vậy Tiểu Trúc?"

Cung Tiểu Trúc xấu hổ vô thố đứng đó, không biết phải nói gì, Cung Tiểu Trúc nghe thấy tiếng những người xung quanh bàn tán, đỏ mặt, thật muốn đào hố chui xuống…

Sau đó, Cung Tiểu Trúc nhắm mắt lại, cảm thấy trời đất lại một hồi xoay tròn, hắn mở mắt, trước mặt không phải là một giáo đường, mà là một đại điện tráng lệ lại thần bí cổ kính, đồng thời cũng phát hiện ra mình đang gối đầu lên đùi một người.

Vì thế, hắn chậm rãi hướng tầm mắt lên trên, pháp bào màu đen, lồng ngực rộng, hầu kết nhấp nhô, cằm trắng nõn, đôi môi lãnh ngạnh, cái mũi anh tuấn, con ngươi đen láy thâm thúy, mày kiếm dài tới tóc mai, rõ ràng là Vân Túc!

Cung Tiểu Trúc ngây ngốc nhìn một hồi mới phát hiện là bản thân đang làm gì, vì thế lập tức ngồi dậy cúi đầu gọi, "Vân đại ca!" Xoa xoa cái tai, có hơi nóng, hẳn là không đỏ lên đâu nhỉ!

Vân Túc thu toàn bộ vẻ mặt động tác của Cung Tiểu Trúc khi hắn vừa tỉnh lại từ ngẩn người cho tới cúi đầu vào trong mắt, vì thế lúc nghe thấy Cung Tiểu Trúc gọi, y liền gật đầu hỏi, "Tiểu Trúc! Ngươi vừa nãy mơ thấy gì?"

28. Chương 28: Loại Bỏ Linh Căn

Cung Tiểu Trúc chuyển mắt, ngẩng đầu nói, "Ta mơ thấy ta lại trở về thế giới ban đầu kia, Vân đại ca ta muốn hỏi ngươi, nếu sau này ta thật sự trở về rồi, ngươi có thể tới tìm ta không?" Hắn sẽ không kể cụ thể toàn bộ chi tiết ra đâu. Cung Tiểu Trúc không ngờ mình lại luyến huynh tình kết đến vậy, còn nghiêm trọng tới nỗi Vân đại ca trong mộng cảnh lấy vợ mình còn muốn ăn dấm chua, thật mất mặt!

Vân Túc ngẩn ra, phải, Tiểu Trúc là người của thế giới khác, nếu có một ngày hắn thật sự trở về thì phải làm sao đây? Nghe nói chỉ cần phi thăng thành tiên sẽ có thể xuyên không, nhưng trước đó còn phải đợi ít nhất mấy trăm năm.

Tâm tư Vân Túc chuyển trăm nghìn hồi, phục hồi tinh thần nói với Cung Tiểu Trúc "Tiểu Trúc sẽ không trở về, có thể nói cho ta biết chỗ đó có bộ dáng thế nào được không?"

Cung Tiểu Trúc ngồi dưới đất bĩu môi, sau đó hưng trí bừng bừng nói, "Được chứ, Vân đại ca, thực ra cái thế giới của chúng ta..." Được lắm! Vân đại ca không muốn nói thì coi như xong rồi, nhất định là không muốn đi tìm mình.

Đợi Cung Tiểu Trúc nói xong, Vân Túc gật đầu, y muốn hiểu rõ toàn bộ mọi sự vật, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, vạn nhất Tiểu Trúc thật sự xuyên trở về mình sẽ tu luyện thành tiên tìm hắn, bây giờ tạm thời còn chưa tìm ra cách nào để tránh cho chuyện này không xảy ra.

Cung Tiểu Trúc nói xong đột nhiên "A!" một tiếng kêu to, nói, "Ta quên mất một chuyện, không biết bây giờ là lúc nào rồi, không biết hệ thống đã mở lại chưa, ta muốn nhanh xem xem." Sau đó lập tức gọi trong lòng, trước mắt liền xuất hiện màn hình hệ thống.

Sau đó hắn quay đầu nhìn Vân Túc của hắn ngượng ngùng nói, "Ha ha! Vân đại ca ngươi có thể chờ ta một chút không, chờ ta làm xong chuyện này chúng ta tiếp tục khảo nghiệm hay là Vân đại ca ngươi đi trước đi?"

Vân Túc gật đầu nói, "Không sao, ta chờ ngươi."

Vì thế, Cung Tiểu Trúc gật đầu nói, "Cám ơn Vân đại ca."

Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc lại nhớ tới giá trị tín nhiệm, nghĩ nghĩ, hắn nhìn chằm chằm Vân Túc lại gọi hệ thống quét, trước mắt xuất hiện thông tin của Vân Túc còn có… khụ khụ…

Thông tin khác vẫn giống như trước, chỉ là phía dưới nhiều thêm một giá trị tín nhiệm, giá trị tín nhiệm là 85%, Cung Tiểu Trúc đoán đây hẳn là độ tín nhiệm mà Vân đại ca dành cho hắn, vì thế hắn xem giới thiệu của hệ thống về giá trị tín nhiệm này, quả nhiên không sai, giá trị tín nhiệm max là 100%, nói cách khác độ tín nhiệm của Vân đại ca đối với hắn tương đối cao, chỉ thiếu mỗi 15% nữa là đủ 100%.

Nhất định sau này phải tranh thủ để độ tín nhiệm của Vân đại ca đối với hắn đạt tới một trăm điểm, Cung Tiểu Trúc siết chặt nắm tay trong lòng! Nhất thời lòng hăng hái nổi lên.

Sau đó hắn lại mặc niệm loại bỏ linh căn, hệ thống chuyển sang một trang khác, trên đó là bốn chữ to chói lọi "Loại bỏ linh căn", phía dưới là thuộc tính linh căn của kí chủ Cung Tiểu Trúc, căn cứ theo trình độ phẩm chất lần lượt là thủy, mộc, kim, thổ.

Ở dưới mỗi thuộc tính đều có một ô vuông nhỏ, dưới ô vuông là một dòng chữ: chọn loại bỏ linh căn. Phía dưới dòng chữ này là một nút ấn có bốn chữ màu đỏ "Bắt đầu loại bỏ", bên cạnh nút ấn là số dư hệ thống tệ.

Cung Tiểu Trúc cầm chín mươi viên linh thạch trung phẩm từ trong trữ vật giới ra đổi thành chín nghìn điểm hệ thống tệ liền bắt đầu lựa chọn muốn loại bỏ ba loại linh căn kim mộc thổ, sau đó ấn nút ấn "Bắt đầu loại bỏ".

Nhất thời, Cung Tiểu Trúc cảm thấy cơ thể càng ngày càng nóng, càng ngày càng nóng, lắc lắc cơ thể, giơ tay kéo y phục trên người, mặt đỏ lên, tim đập mạnh, mồ hôi túa ra, người cũng dần mất đi ý thức.

Vân Túc bên cạnh thấy hắn không được thích hợp vội vàng đỡ lấy hắn, Cung Tiểu Trúc chạm vào cơ thể Vân Túc tựa như tìm được giải thoát, bắt đầu cọ xát lên người y, tay cũng sờ soạng nơi nơi, căn bản là không biết bản thân đang làm gì.

Vân Túc vội vàng bắt lấy bàn tay đang sờ loạn của hắn, tay Cung Tiểu Trúc bị tóm lấy, liền dùng miệng hôn lung tung khắp nơi, còn thở dốc, cơ thể nóng tới dọa người, làm cho thân dưới Vân Túc cũng có phản ứng theo, tim đập nhanh hơn, hô hấp cũng dần gấp gáp.

Nhưng Vân Túc vẫn bất động ôm Cung Tiểu Trúc, không dám động, mặc cho miệng Cung Tiểu Trúc hôn loạn lên mặt y, y sợ y vừa động liền nhịn không được…

Sau đó Vân Túc cố gắng quên đi sự khác thường của cơ thể, phân một luồng thần thức tìm kiếm trong cơ thể Cung Tiểu Trúc, chờ thần thức của y đi tới nơi linh căn của Tiểu Trúc, y liền phát hiện ra một chuyện kì quái, Tiểu Trúc trước kia là tu sĩ tứ linh căn, mà bây giờ chỉ còn lại linh căn thuộc tính thủy, ba linh căn còn lại không thấy tung tích đâu.

Vân Túc nhớ tới lời Tiểu Trúc nói với mình trước khi tới đây, chẳng lẽ đây chính là kinh hỉ của Tiểu Trúc?

Có điều y chỉ kinh ngạc trong chớp mắt rồi trấn định lại, không quan tâm đây là chuyện tốt tới cỡ nào.

Hơn nữa giới tu chân cũng không phải là không có thiên tài địa bảo giúp loại bỏ linh căn thay đổi tư chất linh căn, chỉ là bây giờ rất khó mà tìm thấy được, bảo vật như thế gần như vừa xuất thế liền trở thành đối tượng tranh đoạt của các đại môn phái, tu sĩ cấp thấp như Cung Tiểu Trúc không thể nào gặp được, nếu như có tìm ra cũng chỉ có thể tồn tại như một vật hy sinh.

Qua hồi lâu sau Vân Túc cuối cùng cũng thả lỏng cơ thể, sửa lại y phục trên người giúp hắn.

Cung Tiểu Trúc giằng co hồi lâu cuối cùng cũng ngủ, nhiệt độ trên người cuối cùng cũng giảm. Nhưng phía dưới Vân Túc vẫn còn cương, y cười khổ trong lòng một chút bắt đầu lấy tay tự giải quyết, ôm người mình thích trong lòng chắc chỉ có mình y là nhịn không chạm vào.

Đúng! Y thừa nhận mình thích Tiểu Trúc, nhưng bây giờ không phải là lúc suy xét tới điều này, y còn có rất nhiều việc phải hoàn thành, đợi tới lúc mọi chuyện đều làm xong y sẽ nói chuyện của mình với Tiểu Trúc, dù sao Tiểu Trúc có thể nào cũng sẽ ở bên cạnh y, chuyện này… không vội!

Y đã nghĩ rõ ràng. Đầu tiên, phải nhanh chóng khôi phục tu vi, thế giới này coi trọng thực lực, chỉ có tu vi càng cao mới có thể giải quyết người bản thân muốn giải quyết, mới có thể bảo vệ người mình muốn bảo vệ, có thể tùy tiện giết người phóng hỏa, ăn cướp ăn trộm, a không phải, là làm điều chính nghĩa, trừ bạo an dân.

Tiếp đó, phải xử lý tên Bạch Toàn Ảnh kias, lúc trước chỉ bởi vì hắn, Vân Túc mới rơi vào tình cảnh như vậy, đương nhiên, còn có sư phụ hắn là Đan Vân chân quân nữa, có điều không vội, phải chờ tới lúc thực lực đủ cao mới có thể xử lý Đan Vân.

Lúc ấy chính là hai thầy trò kia cấu kết với nhau làm điều xấu đuổi y ra khỏi Kiếm Tiên môn, người của Kiếm Tiên môn cũng không biết phân rõ phải trái, có điều muốn tiêu diệt toàn bộ Kiếm Tiên môn y làm không được, dù có làm được y cũng không định làm, đại giới quá lớn, có thể bị môn phái khác đuổi giết, Kiếm Tiên môn có lực ảnh hưởng rất lớn ở đại lục Huyền Thiên, có điều chuyện này cũng chẳng quan trọng, quan trọng là kéo Tiểu Trúc xuống nước, y không muốn.

Ồ! Ngươi nói đoạn tuyệt quan hệ với Tiểu Trúc, điều này chắc chắn không thể rồi! Vân Túc thích Cung Tiểu Trúc, y sao có thể dễ dàng để cho Tiểu Trúc rời xa y? Thế nên vì Tiểu Trúc, y nguyện ý chỉ xử lý sư đồ hai người Bạch Toàn Ảnh, mà để yên cho toàn bộ Kiếm Tiên môn, có điều thỉnh thoảng ngáng chân Kiếm Tiên môn vài cái thì vẫn có thể.

Cuối cùng, y muốn đi tìm Thương Thăng, cũng chính là cha của y, sau một hồi mộng kia y đã nghĩ rõ ràng, đợi đến khi tìm được Thương Thăng, chắc chắn rằng hắn không phải là một ma tu làm xằng làm bậy, mà hắn cũng đồng ý nhận y làm nhi tử thì y sẽ nhận người cha ruột này, y còn muốn hỏi hắn vì sao lại biến mất nhiều năm như vậy.

Có điều, không thể dễ dàng nhận hắn làm cha như vậy được, chắc chắn phải kiếm lợi cái đã, thứ y coi trọng đương nhiên không nhiều nhưng Tiểu Trúc sẽ thích! Lấy đồ của cha đem đi cho người trong lòng hẳn là

không quá phận đâu nhỉ!

Vậy mới nói Vân Túc muốn vừa làm những chuyện này vừa bồi dưỡng tình cảm với Tiểu Trúc, nóng vội không ăn được đậu hũ nóng, vạn nhất dọa Tiểu Trúc chạy mất, Vân Túc không phải là ăn mệt sao. Đợi làm xong những việc này, Vân Túc tin rằng tình cảm của Tiểu Trúc với y cũng càng thêm sâu nặng, như vậy Vân Túc có thể không chút băn khoăn mà thổ lộ cõi lòng với Tiểu Trúc. Hơn nữa phỏng chừng lúc đó Tiểu Trúc cũng tới Kim Đan kỳ, chuyện song tu cũng không cản trở Tiểu Trúc tu luyện.

Ý định đại khái của Vân Túc đã được vạch ra, có điều bây giờ quan trọng nhất là chờ Tiểu Trúc tỉnh lại hỏi có phải hắn đã dùng hệ thống làm chuyện gì đó không. Vừa rồi Tiểu Trúc làm mấy hành động bất nhã phỏng chừng cũng không có ý thức, y cũng không định nói cho Tiểu Trúc biết việc hắn đã làm gì sau khi mất ý thức, miễn làm cho hắn xấu hổ ngượng ngùng, Tiểu Trúc lại trở nên xa cách với y.

Đại khái tầm khoảng ba bốn canh giờ sau, cơ thể Cung Tiểu Trúc đột nhiên run lên, linh khí xung quanh nhanh chóng chui vào cơ thể hắn, Vân Túc phản ứng lại lập tức đặt Cung Tiểu Trúc ngồi xuống đất, cũng nhanh chóng dùng tinh thạch bố trí một Tụ Linh trận xung quanh Cung Tiểu Trúc, linh khí tinh thuần phô thiên cái địa hướng tới Cung Tiểu Trúc ngồi giữa, hình thành một lốc xoáy trên đầu hắn.

Chỉ chốc lát sau, linh khí của tinh thạch đã bị Cung Tiểu Trúc hấp thụ hơn một nửa, tốc độ hấp thu của hắn cũng dần chậm lại tới khi dừng lại hoàn toàn, cùng lúc đó, tu vi Cung Tiểu Trúc từ Luyện Khí tầng hai đột phá lên Luyện Khí tầng ba.

Mà trong quá trình này, Cung Tiểu Trúc từ đầu đến cuối chưa hề tỉnh lại, cứ u u mê mê như vậy mà… đột phá.

Vân Túc tự hào nghĩ trong lòng Tiểu Trúc nhà y thật đúng là… rất đặc biệt.

Vừa đột phá tới Luyện Khí tầng ba xong Cung Tiểu Trúc cũng giật giật lông mi mở mắt, nhìn thấy Vân Túc đứng cách đó không xa, hắn cười cười với Vân Túc, sau đó phát giác ra cơ thể bản thân khác thường liền nhìn vào trong cơ thể mình, kinh hỉ phát hiện bản thân trong lúc hôn mê thế mà đã đột phá! Hơn nữa thuộc tính linh căn thật sự đã biến thành đơn linh căn!

Lần này hệ thống không lừa hắn, thật tốt…

“Vân đại ca, ngươi biết không bây giờ ta là thiên tài tu luyện đơn linh căn thuộc tính thủy, ta còn đột phá tới Luyện Khí tầng ba.” Cung Tiểu Trúc cao hứng chia sẻ chuyện vui của mình cho Vân Túc nghe, sau đó còn nói thêm, “Vân đại ca chúng ta thăm dò bốn phía xung quanh một chút đi! Không biết ở đây có gì.”

Vân Túc giơ tay ra trước mặt Cung Tiểu Trúc đang ngồi dưới đất nói, “Được! Ngươi có phải là dùng hệ thống loại bỏ linh căn?”

Cung Tiểu Trúc nắm tay Vân Túc thuận thế đứng dậy bắt đầu quan sát đại điện này, nói, “Đúng vậy! Tốn mất chín mươi viên linh thạch trung phẩm! Ta cảm thấy thật đắt!” Nói xong tạm dừng một lát, quay đầu

hỏi, “Khoan? Vân đại ca, vừa rồi lúc ta hôn mê không có làm chuyện gì đấy chứ?”

Vân Túc lắc đầu nói “Không có” cũng bắt đầu quan sát bốn phía. Cung Tiểu Trúc cũng không hề nghi ngờ, tiếp tục quan sát đại điện.

29. Chương 29: Truyền Thừa

Theo suy đoán của hai người, lúc trước đã qua các khảo nghiệm đan dược, pháp bảo và phù lục, thế nên kế tiếp chính là trận pháp! Chỉ là nhìn xung quanh không có gì cả, đây là một đại điện rất trống trải rất đẹp, rất xa hoa, ngay cả một cánh cửa cũng không có, làm sao để vượt qua khảo nghiệm đây?

Chẳng lẽ…

Cung Tiểu Trúc quay đầu nói với Vân Túc bên cạnh, “Khảo nghiệm nơi này có phải muốn chúng ta tìm được mắt trận là có thể thông qua?”

Vân Túc không chắc chắn nói, “Có thể, chúng ta phải cẩn thận tìm xem, xem đại điện này có điểm nào đặc biệt.”

…

“Cẩn thận!”

Vân Túc cảnh giác nhìn một con yêu thú không biết chạy đến từ chỗ nào mà hô to, Cung Tiểu Trúc cũng lập tức nhìn theo ánh mắt Vân Túc.

Yêu thú này là diệt mông điểu cấp hai, trên cơ thể là bộ da màu xanh, không có lông, trên lưng không có cánh, đuôi là lông tơ màu đỏ, trên cổ lại là một vòng lông màu tím nhạt, mỏ chim dài hơn hai thước, hai mắt hẹp dài, trên đầu có một dúm lông tím nhô lên, có bốn chân, chân trước rất nhỏ không chạm đất, chân sau to khỏe chống đỡ toàn bộ cơ thể, mỗi chân đều có bốn ngón, trên ngón chân có móng sắc.

Hai người nhìn diệt mông điểu không ra thú cũng chẳng ra chim đang chạy tới chỗ mình, cảm thấy có chút buồn cười nhưng không ai dám khinh thường, bởi một con này tương đương với yêu thú Luyện Khí tầng tám.

Cung Tiểu Trúc cầm cây gậy sắt ra, Vân Túc cầm thanh phi kiếm, đợi diệt mông điểu chạy tới liền bắt đầu tấn công. Công kích của Vân Túc không có chút tác dụng gì với yêu thú, chỉ có thể dùng để bảo vệ bản thân, chỉ có thể thừa cơ dùng thần thức đánh vào thức hải của yêu thú phá hỏng nguyên thần của nó mới là biện pháp tốt nhất.

Trọng trách công kích vật lý vẫn là rơi xuống người Cung Tiểu Trúc.

Có lẽ con yêu thú này cấp tương đối thấp nên không hề kích phát thần thông bản mạng, công kích của nó chủ yếu là bằng cái mỏ chim dài vài thước và móng chân trước sắc nhọn, hơn nữa lực phòng ngự cũng tương đối mạnh, Cung Tiểu Trúc cầm gậy sắt đập vài lần cũng không trúng, gia hỏa này đều có thể tránh.

Vân Túc định dùng thần thức chui vào thức hải của nó, nhưng y phát hiện diệt mông điểu thế mà không hề có nguyên thần, sau đó y liền hiểu ra đây là trận pháp huyễn hóa nên không có nguyên thần, công kích tinh thần không có hiệu quả với nó, nếu có nguyên thần, Vân Túc chỉ cần mất một phút là có thể tiêu diệt được nó, tiếc là không có.

Vì thế Vân Túc liền bắt đầu tìm kiếm nhược điểm trên người nó, da ngoài cứng, đầu quá nhỏ nên mắt cũng nhỏ khó ngắm chuẩn, miệng nó cũng là vũ khí nên không thể động thủ nơi đầu nó. Nếu để Tiểu Trúc nhảy lên lưng tấn công cổ nó hẳn là có thể, nói không chừng lông cổ của nó chính là nhược điểm.

"Tiểu Trúc, thừa cơ nhảy lên lưng công kích cổ nó."

"Vâng, Vân đại ca."

Tiếp đó Vân Túc dựa vào bản thân là phàm nhân mà cầm phi kiếm hấp dẫn sự chú ý của diệt mông điểu, dù sao lực phòng ngự của pháp bảo trên người Vân Túc cũng rất mạnh không sợ bị thương.

Cung Tiểu Trúc trộm chuyển qua đằng sau lưng nó, sau đó vừa đề khí vừa giậm nhẹ chân cơ thể bay một cái liền nhảy lên cưỡi trên lưng diệt mông điểu, nhanh như chớp thừa lúc diệt mông điểu chưa kịp phản ứng mà dùng gậy sắt chọc xuyên qua cổ nó, cổ diệt mông điểu ngoẹo xuống, cơ thể ngã xuống đất.

Máu trên vết thương ở cổ diệt mông điểu chảy ra, trên mặt đất nhất thời bị nhuộm đỏ một vũng lớn, mà máu này không có màu đỏ tươi mà là tím hồng.

Một lát sau, bãi máu trên đất dần ngưng tụ thành thể rắn sau đó phát ra một quầng sáng tím, quầng sáng biến mất máu cũng không còn, trên đất là một ngọc giản màu đỏ.

Cung Tiểu Trúc đi qua nhặt nó lên, cơ thể diệt mông điểu cũng biến thành vô số hạt sáng dần tan biến trong không khí, mặt đất cũng trở nên sạch sẽ không còn dấu vết gì.

Cung Tiểu Trúc đặt ngọc giản lên trán, dùng linh giác xem nội dung bên trong, một lát sau hắn kinh hỉ đưa ngọc giản cho Vân Túc nói, "Vân đại ca, trận pháp trong này khó gặp, nhất là vài trận pháp cao cấp, thế mà lại có cả mấy trận pháp Thượng Cổ đã bị thất truyền!"

Vân Túc cầm lấy, cẩn thận nhìn mặt ngọc giản một chút, vẻ mặt cũng hài lòng, quả là khó gặp.

Mà xung quanh bắt đầu xảy ra biến hóa cực lớn, không gian của đại điện nơi hai người đang đứng dần trở nên vặn vẹo, trụ bàn long và bức tường đỏ cũng dần biến mất, xuất hiện trước mắt hai người là một động phủ thực sự.

Chuyện này cho thấy mắt trận của huyễn trận kia chính là diệt mông điểu. Động phủ này vừa không hoa lệ cũng chẳng rách nát, tuy rằng thạch bích đều dùng đá bình thường xây nên, sàn cũng là loại đá sàn bình thường, nhưng lại có một bầu không khí cổ kính mà đơn thuần, hiển nhiên là do niên đại đã xa xưa. Hơn nữa diện tích nơi này đại khái cũng chỉ có một trăm mét vuông, toàn bộ động phủ chỉ có một phù trận có thể thoát ra ngoài, mà bên ngoài kia phỏng chừng là đường đi tới lúc ban đầu.

Nhưng phù trận kia không có chút ánh sáng nào cũng không hề xoay tròn, cho thấy bây giờ chưa tới lúc đi ra, hơn nữa khảo nghiệm còn chưa kết thúc.

Vì thế, hai người đưa mắt nhìn về cầu thang dẫn lên đài cao duy nhất trước mặt trong động phủ.

Hai người nhìn nhau, ăn ý bước lên cầu thang đi lên đài.

Trên đài có một cái bàn đá, trên bàn là hai hộp gấm giống hệt nhau, hộp gấm trước mặt Cung Tiểu Trúc có ba chữ "Cung Tiểu Trúc", mà trước mặt Vân Túc là hộp gấm có hai chữ "Vân Túc".

Không thể nghi ngờ, hai hộp gấm này mỗi người một cái, về phần vì sao trên hộp gấm này vì sao có tên của hai người, chuyện này cũng không có gì lạ, tên của mỗi tu sĩ đều gắn với mỗi người cả đời, tên của họ đương nhiên sẽ xâm nhập vào tủy não, vài đại năng chỉ cần dùng thần thức khổng lồ quét qua là sẽ biết.

Hai người cầm hai hộp gấm của mình, nhìn bồ đoàn bên chân, cả hai liền ngồi xuống, trịnh trọng nhìn cái hộp, đều tò mò không biết bên trong có phải là thứ được gọi là truyền thừa không, hay là có mang tới thay đổi nào đó cho hai người không.

Vân Túc nhìn thoáng qua liền chuyển ánh mắt về phía Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc cảm nhận được ánh mắt của Vân Túc liền nhìn lại, mỉm cười gọi, "Vân đại ca!"

Ánh mắt Vân Túc nhu hòa, "Bắt đầu đi!"

Cung Tiểu Trúc gật đầu lại nhìn hộp gấm, sau đó, hai người mở hộp cùng một lúc…

Trong nháy mắt khi Vân Túc mở hộp gấm, một tia hắc quang vèo một cái bay ra từ trong hộp, y né không kịp, hắc quang chui vào mi tâm Vân Túc trong nháy mắt, y rơi vào trạng thái hôn mê…

(hắc quang: ánh sáng đen cơ mà theo vật lý 9 thì trên đời làm méo j có ánh sáng đen =.,=)

Mà Cung Tiểu Trúc bên này cũng có một tia sáng bay vọt ra chui vào mi tâm hắn, chẳng qua tia sáng này là màu trắng, cũng giống như Vân Túc, Cung Tiểu Trúc cũng hôn mê…

Cơ thể Cung Tiểu Trúc mất ý thức, mà hồn phách của hắn lại đi vào trong thức hải của chính mình, bị một luồng sáng trắng bao vây không thể thoát ra. Trên đài cao, hai hộp gấm rơi xuống đất trước mặt hai người, đồ bên trong cũng rơi ra, trước mặt Cung Tiểu Trúc là một chiếc nhẫn và một cái đàn cổ to bằng bàn tay, đàn cổ kia màu đen bên trên có khắc hoa văn màu vàng kim. Hộp gấm trước mặt Vân Túc rơi ra một cái nhẫn và một cái kiếm lớn chuôi đen, hoa văn trên thân kiếm rõ ràng, giống hoa văn trên đàn cổ như đúc…

Hắc quang kia chui vào mi tâm Vân Túc xong liền chui vào trong thức hải của y, phân ra một luồng khí đen nhanh chóng lan ra trong kinh mạch của y, đi tới nơi linh căn của y, chỗ đó đã không còn một linh căn hoàn chỉnh mà chỉ còn lại vài mảnh nhỏ màu vàng kim.

Cỗ khí đen kia bọc lấy toàn bộ mảnh nhỏ của linh căn, quấn quanh chúng, chậm rãi hợp chúng lại, sau đó, tất cả mảnh nhỏ này đều bị khí đen bọc lấy không nhìn thấy nữa, mà khí đen vẫn duy trì trạng thái bất động này.

Qua không biết bao lâu, khí đen kia cuối cùng cũng có động tĩnh, nó chậm rãi rời khỏi nơi linh căn chiếm cứ, một linh căn màu vàng kim tráng kiện cũng dần lộ ra, không hề có một vết nứt nào, hoàn hảo như lúc ban đầu. Chỉ là đợi khí đen hoàn toàn rời khỏi, bay lên bên trên thì trên linh căn vẫn còn một lớp khí đen không hề có xu thế tiêu tán đi.

Khí đen kia đi tới bụng Vân Túc chui thẳng vào đan điền, lại bao lấy hai nửa đan điền đã vỡ, chậm rãi khép đan điền thành một hình cầu hoàn chỉnh không có một khe nứt nào, mà mảnh nhỏ kim đan phiêu tán xung quanh cũng bị khí đen thu vào trong đan điền. Chỉ là mảnh nhỏ của kim đan không chữa lại được, mà bên ngoài đan điền cũng giống như linh căn, vẫn có một lớp khí đen không hề tiêu tán.

Vẫn chưa hết, khí đen chữa linh căn và đan điền kia cũng không trở lại thức hải của Vân Túc nữa mà toàn bộ chui hết vào trong đan điền, du đãng trong đan điền không rời khỏi.

Hắc quang kia sau khi tách một cỗ khí đen kia ra liền tiến lại gần nguyên thần của Vân Túc, luẩn quẩn xung quanh nguyên thần một lát mới chậm rãi chui vào bên trong làm cho nguyên thần hơi run lên nhè nhẹ…

Hồn phách Vân Túc phiêu đãng trên không nơi Kiếm Tiên môn, hình ảnh trở lại ngày y bị trục xuất ra khỏi Kiếm Tiên môn, mẫu thân qua đời, biết được thân phận con của ma tu của bản thân, bị trưởng lão môn chủ, hủy tu vi trục xuất ra khỏi môn phái, từ nay về sau trở thành một khí đồ không có nơi nào trở về, mà Bạch Toàn Ảnh và Đan Vân chân quân lộ ra vẻ mặt trào phúng, những người khác cũng thờ ơ lạnh nhạt.

Nhìn từng cảnh một, trong đầu Vân Túc đột nhiên dâng lên từng hồi hận ý và tuyệt vọng, muốn giết hết toàn bộ người trong Kiếm Tiên môn.

Lúc này bên tai Vân Túc vang lên một giọng nói cực kì dụ hoặc:

"Muốn giết hết bọn chúng? Muốn có được sức mạnh? Ta có thể thỏa mãn nguyện vọng của ngươi, tới đây đi! Hài tử."

Trước mặt Vân Túc đột nhiên xuất hiện một cái động lớn đen ngòm, tựa như muốn hút người vào trong, âm thanh kia chính là vang lên từ bên trong.

Hai mắt Vân Túc vô thần trôi tới cái động đen sì kia, cơ thể trong suốt của y dần bị động cắn nuốt tới nỗi không còn thấy gì nữa.

"Không đúng, còn Tiểu Trúc!" Cơ thể bị giam cầm, trong đầu Vân Túc đột nhiên xuất hiện một câu như vậy, ánh mắt y cũng khôi phục lại một tia tỉnh táo, y quát lớn với giọng nói kia, "Ngươi là ai? Thả ta ra."

Y nhớ ra rồi, tuy rằng y bị trục xuất ra khỏi Kiếm Tiên môn nhưng sau này vẫn có Tiểu Trúc làm bạn, không rời không bỏ.

Nơi xa xa vang lên một tiếng thở dài, bốn phía vốn tối như mực bỗng xuất hiện một quả cầu mang ánh sáng trắng, người bên trong chính là người mà Vân Túc vô cùng quen thuộc – Cung Tiểu Trúc.

Hình ảnh trong quả cầu, Cung Tiểu Trúc Luyện Khí kỳ bị đệ tử ngoại môn Kiếm Tiên môn bao vây tấn công, dốc hết toàn lực cũng không thể nào đột phá vòng vây, pháp y trên người rách nát không nhìn nổi, toàn thân máu tươi đầm đìa, miệng cũng phun ra từng ngụm máu tươi. Chỉ chốc lát liền ngã xuống đất, cơ thể nát bấy, mấy đệ tử ngoại môn kia còn không chịu dừng tay, dùng mọi loại pháp bảo nện lên người Cung Tiểu Trúc tận tới khi hắn trở thành một bãi thịt nát, hoàn toàn không còn bộ dáng của một con người.

Máu tươi nhuộm đỏ mặt đất, không ngừng lan ra… Tận đến khi toàn bộ quả cầu trắng đều bị máu đỏ bao trùm.

Vân Túc bị khí đen giam cầm cách quả cầu kia không xa, nhìn hình ảnh kia trong nháy mắt, khuôn mặt y vặn vẹo, mắt tỏa ra luồng ánh sáng đỏ, miệng không ngừng rít gào, cơ thể giãy giụa muốn cứu Cung Tiểu Trúc bên trong, mái tóc dài của y bay tán loạn, hoàn toàn không nhận ra đây chỉ là ảo ảnh, cơ thể gần như trong suốt cũng dần rõ ràng hơn chút.

30. Chương 30: Lôi Kiếp

Cùng lúc đó, bên trong cơ thể Vân Túc, trong đan điền, cỗ khí đen kia nhanh chóng lan tràn toàn thân, khí đen quấn quanh kinh mạch và trong máu, lớp khí đen mỏng manh trên linh căn đã biến mất không thấy đâu nữa, xuất hiện vết rách màu đen vô cùng nhỏ đối lập với màu vàng kim, nhưng đó cũng không phải là vết rách, chỉ là do khí đen biến thành mà thôi, ngưng tụ thành từng sợi tơ đen bám vào linh căn.

Bên trong đan điền của Vân Túc vẫn là khí đen tràn ngập, mảnh nhỏ kim đan cũng dần dần tan rã, hóa thành một cỗ chân khí hòa cùng khí đen tràn ngập đan điền.

Mà xung quanh cơ thể Vân Túc cũng là ma khí tận trời, trên đầu là một cụm lốc xoáy khí đen quanh quẩn không tiêu tan. Mà vóc dáng và khuôn mặt Vân Túc cũng bắt đầu có biến hóa, trên trán y, nơi mi tâm xuất hiện một vệt màu đỏ, khóe mắt cũng kéo lên trên, cánh môi cũng từ màu hồng biến thành tím đen, móng tay cũng chậm rãi biến đổi từ màu trắng hồng thành màu tím đen, hơn nữa tốc độ thay đổi có thể nhìn thấy bằng mắt thường, sắc nhọn như móng vuốt của dã thú.

Mắt tuy rằng chưa mở ra, nhưng đồng tử của y lại biến thành màu đỏ sậm, mơ hồ có thể thấy được một luồng sáng đỏ từ con ngươi dưới đôi mắt khép chặt.

Vân Túc nhìn cảnh trong quả cầu, gần như đã mất lý trí, nhưng đột nhiên trong đầu y xuất hiện tiếng gọi của Cung Tiểu Trúc, tiếng "Vân đại ca" kia làm cho thần trí y thoáng khôi phục một chút, sau đó ý thức của y liền liều mạng chống cự lại ý muốn giết người bạo ngược, muốn hủy diệt hết thảy thế giới này…

Bên ngoài trận pháp, cách Thiên Sát Ma Đằng không xa, Mặc Hoa vẫn không nhúc nhích ngủ hai năm cuối cùng cũng có động tĩnh, nó thoáng chốc mở hai mắt, trong mắt có chút ánh sáng đỏ, thần sắc không tỉnh táo, thần trí hiển nhiên là cũng chưa khôi phục lại. Sau đó nó khổ sở vặn vẹo cơ thể, cường độ giãy giụa cũng ngày càng lớn, kịch liệt giãy giụa, cơ thể cũng dần dần biến lớn.

Sau đó, da trên đầu nó tróc ra tạo thành một khe hở, đầu chui ra, mà cơ thể nó vẫn không ngừng đong đưa, tận đến lúc cơ thể chui ra khỏi lớp da rắn hoàn toàn, cơ thể màu xanh ban đầu biến thành màu đỏ đậm, lớp vảy đỏ cũng không ngừng sinh trưởng trong nháy mắt, mỗi miếng vảy càng biến càng lớn, càng cứng, trải rộng toàn thân che kín cơ thể nó không một chỗ hở.

Hai bên bụng nó cũng mọc ra bốn tứ chi hồng nộn, tuy rằng cũng có vẩy hơn nữa bên trên cũng có móng ngắn, nhưng lại rất nhỏ, rất ngắn, hoàn toàn không có cảm giác uy vũ khí phách. Màu sắc của tứ chi ngắn nhỏ cũng từ nộn hồng trở thành đỏ đậm tận đến lúc có cùng màu với toàn thân.

Trên lưng nó cũng mọc ra một đôi cánh thịt màu đỏ đậm, hai cánh xòe ra, có chiều dài bằng một nửa cơ thể, nếu nó bay lên trời, cơ thể cao lớn và cánh của nó sợ là có thể che lấp cả một phương trời đất.

Mà đỉnh đầu của nó cũng xuất hiện một thứ gồ lên, chỉ chốc lát sau, thứ gồ lên kia dài tới hơn một thước, biến thành một lân giác hình quạt, một loạt lân giác này tổng cộng có năm cái, hai cái gắn liền với phần da mỏng manh.

Không sai! Lúc này Mặc Hoa đang đột phá cấp sáu đại viên mãn, chỉ cần thành công vượt qua lôi kiếp sẽ có thể trở thành một yêu thú cấp bảy, à không! Nói đúng hơn là một yêu tu nguyên anh sơ kỳ. Mà lúc này nó cũng không còn là một con yêu thú nữa, bởi nó có thể hóa thân thành người, chính thức trở thành một yêu tu.

Lúc trước nó nuốt một viên nội đan cấp sáu của báo hoa xong, khi gấp rút lên đường, Cung Tiểu Trúc cũng thường thường lấy thú đan cho nó ăn, thế nên trong lúc đợi hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bước vào trận pháp nó liền ngủ đông để tiêu hóa năng lượng của nội đan và thú đan.

Vừa rồi, Mặc Hoa lột xác từ một con mãng xà thành một con thuồng luồng, thế nên hình dáng của nó tuy

rằng rất giống rồng nhưng vẫn duy trì vài đặc thù của mãng xà. Vừa giống rắn lại vừa giống rồng.

Mặc Hoa tiến hóa thành loại thuồng luồng này, tên là thuồng luồng Ánh Hồng, nếu tiếp tục tu luyện cũng có khả năng tiến hóa thành Chúc Long. Trên người Mặc Hoa có một huyết mạch Chúc Long Thượng Cổ, nhưng cũng không phải là yêu thú hay tu sĩ nào có được huyết mạch Thượng Cổ đều có thể kích phát huyết mạch trong cơ thể giống Mặc Hoa, vẫn là cần đến thiên thời địa lợi nhân hòa.

Có thể tiến hóa thành thuồng luồng như Mặc Hoa vô cùng hiếm thấy, về sau có thể hoàn toàn kích phát huyết mạch tiến hóa thành Chúc Long hay không lại phải xem cơ duyên của nó.

Thú hình Ánh Hồng của Mặc Hoa sau khi tiến hóa hoàn toàn xong, sắc trời xung quanh nháy mắt nhạt màu đi, trên đầu nó cũng có một mảnh tường vân màu sắc sặc sỡ, chính giữa tầng mây là một tầng lôi màu tím, nơi đó có uy áp cường đại đang chậm rãi chuẩn bị giáng xuống từ trên trời, uy áp kia sắp sửa đánh lôi điện xuống.

Thiên Hương lư đứng trên người Mặc Hoa vặn vẹo một khắc kia liền bay vòng vòng xung quanh nó, tới lúc cảm giác trên trời có một cỗ uy áp liền lập tức tránh xa khỏi Mặc Hoa, tận đến lúc bay xa khỏi hơn năm mươi trượng mới ngừng lại.

Ầm một tiếng, một tia sét to bằng miệng bát màu tím giáng xuống từ trên trời, mắt thấy sắp bổ lên cơ thể màu đỏ đậm của Mặc Hoa, Mặc Hoa sao có thể ngồi chờ chết, lúc này nó không còn bộ dáng biếng nhác như trước, thần trí cũng bị đợt uy áp kia làm cho tỉnh táo lại, nó ngửa cổ lên trời rống một tiếng, ngay sau đó cơ thể nó lấy một tốc độ còn nhanh hơn cả sét tím mà nghênh đón, vỗ hai cánh, toàn thân tản ra một khí thế tranh phong cùng đất trời.

Thiểm điện màu tím kia tiếp xúc với cơ thể cao lớn của Mặc Hoa, nháy mắt chạy dọc theo cơ thể nó, trong cơ thể nó, trong máu và kinh mạch, chỉ cần đụng tới linh lực lôi điện đều cùng nhau tiêu tán.

Sau đó, Mặc Hoa chậm rãi đong đưa hai cánh xoay quanh trong không trung cũng không hạ xuống mặt đất.

Không đến mười giây sau, đợt thứ hai càng lớn hơn lại đánh xuống dưới, màu sắc cũng đậm hơn một chút. Mặc Hoa lấy cùng tư thế nghênh đón lôi điện, lôi điện cũng dùng cách thức như vừa rồi mà tràn vào trong cơ thể Mặc Hoa rèn luyện kinh mạch trong cơ thể và xác thịt không thể bị hủy hoại của nó.

Ngay sau đó, lại là đợt thứ ba… đợt thứ tư… đợt thứ bốn mươi tám, mỗi một đợt lại càng mạnh hơn đợt trước đó, mỗi một đợt lại càng lớn hơn đợt trước đó, màu sắc cũng càng ngày càng đậm hơn.

May mà năng lực của Mặc Hoa có thể cản được bốn mươi tám đợt lôi kiếp, tuy là nói như vậy, nhưng trên người Mặc Hoa cũng đã bị tàn phá tới không chịu nổi, da tróc thịt bong, khắp nơi cháy đen còn có khói trắng bốc lên, vết máu đỏ tươi cũng trải rộng toàn thân nhỏ giọt, cánh cũng bị rách mấy lỗ. Mặc dù vậy, nó vẫn kiên trì xoay quanh phía dưới lôi tầng, chờ đợt lôi kiếp cuối cùng giáng xuống.

Đợt lôi kiếp màu tím cuối cùng này cũng không nhanh chóng bổ xuống như những đợt trước, mà lôi tầng

phía trên tụ lại với nhau, màu càng đậm lên, tím đậm tới gần chuyển sang đen, tầng mây cũng càng dày lên.

Cuối cùng, lôi điện tím đen còn mạnh hơn bốn mươi tám đợt lôi kiếp trước cộng lại cũng giáng xuống, tốc độ nhanh hiếm thấy, nháy mắt liền bổ trúng cơ thể cao lớn của Mặc Hoa.

Mặc Hoa cũng không ứng đối tự nhiên như lúc trước, chỉ thét dài thê lương một tiếng liền rơi từ trên không trung xuống, ầm một tiếng nện xuống mặt đất.

Tất cả đều chấm dứt ở giờ khắc này, tầng mây chậm rãi tiêu tán, lôi tầng cũng không thấy bóng dáng đâu nữa, bầu trời quang đãng, trên không ánh mặt trời ló rạng, một màu tím đậm cũng dần khôi phục lại màu sắc bình thường, tiếng ầm ầm cũng không xuất hiện nữa, xung quanh yên tĩnh không tiếng động, cho thấy lôi kiếp lần này là bảy bảy bốn mươi chín đợt.

Mặc Hoa nằm rạp trên mặt đất, cơ thể thỉnh thoảng lại run rẩy, lôi điện tím đen kia cũng không hề luẩn quẩn trong cơ thể nó một lát rồi bị luyện hóa mà cơ thể đỏ đậm của Mặc Hoa vẫn còn dính điện phát ra tiếng tích tích rất nhỏ. Trong cơ thể nó, lôi tím đang tranh phong với linh lực, không ngừng phá hỏng kinh mạch và máu thịt toàn thân, cứ như vậy tăng mà không giảm, mãi cũng không tiêu tán.

Qua thật lâu sau, lôi điện toàn thân cuối cùng cũng biến mất, linh lực trong cơ thể cũng áp chế lôi tím hoàn toàn, luyện hóa, kinh mạch bị phá hỏng và máu thịt cũng được linh lực chữa trị nhanh chóng, không bị tổn thương chút nào. Vết thương trên người lấy tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường khép lại, vết máu trên cánh cũng đã biến mất, kinh mạch càng nở rộng hơn, càng thêm cứng cáp, da thịt toàn thân phòng ngự cũng càng tốt hơn so với trước.

Bên trong đan điền, kim đan cũng dần vỡ vụn trong lúc chống lại lôi kiếp, vết nứt chậm rãi mở rộng, chờ đến lúc Mặc Hoa luyện hóa lôi tím hoàn toàn, chữa trị kinh mạch thì kim đan cuối cùng cũng vỡ vụn hoàn toàn. Bên trong xuất hiện một đứa trẻ ngồi xếp bằng bộ dáng nguyên anh, nhắm chặt hai mắt, thần sắc túc mục.

Chỉ là bởi lúc trước vì chống lại lôi kiếp, sau lại luyện hóa lôi tím, chữa trị kinh mạch và máu thịt nên linh lực chân nguyên trong cơ thể bị tiêu hao không còn gì, nguyên anh có phần uể oải không phấn chấn.

Lúc đan vỡ biến thành anh, thân thuồng luồng khổng lồ của Mặc Hoa cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, một quầng sáng đỏ lóe lên, một cơ thể con người mặc bộ trường bào màu đỏ đậm nằm trên mặt đất, nhìn kỹ, bộ dáng tuấn mỹ vô song kia của Mặc Hoa lại giống y hệt nguyên anh trong cơ thể hắn.

Mặc Hoa biến thành người rồi liền chống người ngồi dậy xếp bằng dưới đất, vận chuyển ký ức trong truyền thừa mà thu được một bộ công pháp tu luyện.

Đồng thời, linh khí hỏa bốn phương điên cường lưu động ở chỗ hắn, tạo thành một lốc xoáy khổng lồ trên cơ thể hắn, ngưng tụ, rồi nén lại, tận tới khi hóa lỏng chui vào cơ thể Mặc Hoa, du tẩu trong kinh mạch tuần hoàn, nguyên anh trong đan điền cũng mở cái miệng nhỏ dùng lực phun ra nuốt vào luyện hóa thành linh lực.

("phun ra nuốt vào" =)))

Không biết qua bao lâu, nguyên anh vốn uể oải cuối cùng cũng mặt mày hồng hào, tinh thần tràn trề, hiển nhiên chân nguyên bên trong nó đã đầy lên tới mười phần mười, linh khí xung quanh cũng bị Mặc Hoa hấp thu tới không còn gì nữa. Tới lúc này, Mặc Hoa rốt cuộc cũng trở thành một yêu tu Nguyên Anh sơ kỳ, không còn là một con yêu thú nữa. Khôi phục chân nguyên xong, Mặc Hoa vẫn chưa ngừng tu luyện mà vẫn tiếp tục hấp thu linh khí xung quanh, vận chuyển công pháp củng cố tu vi của mình…

Ngay lúc Mặc Hoa độ kiếp thành công, bên trong động phủ, Cung Tiểu Trúc cũng hoàn toàn tiếp nhận xong truyền thừa trong thức hải, chỉ là hắn còn chưa kịp mở mắt, lối vào phù trận đã khởi động, một luồng sáng trắng chợt lóe, hút Cung Tiểu Trúc và nhẫn cùng đàn cổ vào phù trận mang ra ngoài động phủ trong nháy mắt.

Bên ngoài động phủ, Cung Tiểu Trúc đột nhiên xuất hiện trước tấm bia đá, ngồi bệt dưới đất, cách xa Linh Sát mấy trượng, nhẫn và cái đàn cổ kia cũng rơi xuống trước mặt hắn. Cung Tiểu Trúc cảm thấy cơ thể bị một lực kéo một chút, vừa mở mắt ra đã thấy mình xuất hiện bên ngoài động phủ, hơn nữa Linh Sát còn ngồi bên cạnh mình.

Linh Sát vẫn ngồi bất động trước mưa trước mưa gió, chỉ hỏi một câu "Cần ta đưa ngươi ra ngoài không hay là đợi vị đồng bạn kia của ngươi?"

Cung Tiểu Trúc đáp không chút suy nghĩ, "Hồi bẩm tiền bối, tại hạ ngồi đây chờ Vân đại ca ra."

Linh Sát liền không nói gì nữa.

31. Chương 31: Đột Phá Đột Phá Đột Phá

Cung Tiểu Trúc nhặt nhẫn và đàn cổ lớn bằng bàn tay từ dưới đất lên, hắn nhỏ máu lên nhẫn nhận chủ, sau đó đeo lên ngón tay, nhìn linh thạch, pháp bảo và các thứ khác như linh đan diệu dược nhiều không đếm xuể bên trong. Cung Tiểu Trúc nhìn rõ đồ bên trong rồi liền không để ý tới nữa, đặt đàn cổ vào trong nhẫn.

Cung Tiểu Trúc đã biết được từ truyền thừa, chiếc nhẫn này chính là Tu Di giới Thượng Cổ, không gian vô cùng lớn. Mà đàn cổ kia chính là Phượng Hoàng cầm Thượng Cổ, truyền thuyết kể rằng dùng gỗ Ngô Đồng vạn năm và Băng tàm ti chế ra vào thời kỳ Phượng trung chi hoàng Thượng Cổ, gọi là Phượng Hoàng cầm.

Chỉ là không biết vì sao lại có được đàn từ nơi này, Cung Tiểu Trúc nghi hoặc, có điều đã quẳng nghi vấn ra sau đầu trong nháy mắt.

Tiếng đàn mà Phượng Hoàng cầm phát ra có thể mê hoặc tâm trí con người, đây mới chỉ là công dụng cơ bản nhất của nó. Bây giờ Phượng Hoàng cầm đã bị một đại năng nào đó phong ấn, phải có tu vi sâu mới

có thể cởi bỏ phong ấn, Phượng Hoàng cầm mới có thể phát huy uy lực càng mạnh.

Nói cách khác đây là một món pháp bảo có thể thăng cấp theo cảnh giới tu vi của chủ nhân. Người bình thường khó mà nhận ra một món chí bảo như vậy.

Bây giờ đàn còn chưa được Cung Tiểu Trúc nhận chủ nên vẫn bị phong ấn hoàn toàn, không nhìn ra phẩm chất.

Cung Tiểu Trúc mất hai năm trong động phủ tìm hiểu một bộ tâm pháp nội tu, tên là Ngự Cầm Thiên Tâm quyết, bộ Ngự Cầm Thiên Tâm quyết này chia làm bốn quyển, đây là một bộ tâm pháp không biết phẩm chất, văn tự trong đó có chút huyền ảo, tối nghĩa khó hiểu. Mới đầu Cung Tiểu Trúc chỉ có thể học thuộc toàn bộ chữ trong đó, sau đó mới chậm rãi tìm hiểu, tận đến lúc ra khỏi động phủ cũng mới chỉ có thể hiểu được hết quyển thứ nhất.

Bộ tâm pháp này cũng cần phối hợp với một bộ khúc phổ – Du Hồn Kinh Mộng Âm, dùng Phượng Hoàng cầm tấu, mới có thể phát huy uy lực càng mạnh, mà bộ khúc phổ này lại là một bộ công pháp ngoại tu, cũng chia làm bốn quyển.

Hai bộ công pháp nội ngoại tu này phối hợp với nhau, tuy rằng đều không biết phẩm chất nhưng lại rất có ích trong việc tu luyện, là bộ công pháp tuyệt hảo có phần thích hợp với Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc đã hiểu rõ quyển thứ nhất của Ngự Cầm Thiên Tâm quyết, hơn nữa có thể tu luyện ngay lập tức, ba cuốn sau mới chỉ học thuộc, bởi vì cảnh giới tu vi hiện tại của hắn chưa thể tìm hiểu được, bằng không sẽ tổn hại tới thần hồn. Bởi vậy càng về sau lại càng thêm tối nghĩa khó hiểu, thâm ảo vô cùng, không phải là Trúc Cơ kỳ Cung Tiểu Trúc chưa thể hiểu được, nếu tu luyện thì lại càng không thể, bằng không sẽ tổn hại đến kinh mạch.

Bộ khúc phổ kia – Du Hồn Kinh Mộng Âm, nếu tu luyện thành công quyển thứ nhất, uy lực cực lớn, chưa nói đến chuyện có thể khiến người hồn phi yên diệt, nhưng ít nhất cũng có thể làm tổn hại tới tu vi của người khác, khiến cho tu vi hạ xuống, hơn nữa kinh mạch cũng bị đảo lộn, thần chí không rõ, thậm chí biến thành kẻ thiểu năng.

Nếu đối phương có phòng bị hoặc tu vi cao hơn Cung Tiểu Trúc vậy thì không thể đạt được hiệu quả toàn phần nhưng vẫn sẽ bị ảnh hưởng chỉ là hiệu quả bị giảm đi nhiều mà thôi.

Bởi vì Cung Tiểu Trúc đã dành hai năm tìm hiểu tâm pháp thế nên tâm cảnh của hắn cao lên không ít, vừa lúc cất xong đồ liền cảm thấy tu vi của bản thân muốn đột phá. Vì thế hắn lập tức bày Tụ Linh trận và pháp trận phòng ngự ra xung quanh, tĩnh tâm ngưng thần, bắt đầu vận chuyển quyển thứ nhất của bộ tâm pháp kia trong cơ thể.

Chỉ chốc lát sau, linh khí xung quanh điên cuồng vọt về phía Cung Tiểu Trúc, bởi vì bây giờ Cung Tiểu Trúc là đơn linh căn thuộc tính thủy nên tốc độ tu luyện rất nhanh, không lâu sau đã thuận lợi đột phá tới Luyện Khí tầng bốn.

Cung Tiểu Trúc củng cố cảnh giới tiếp tục tu luyện, linh khí bị luyện hóa thành linh lực tuần hoàn trong kinh mạch toàn thân, lại tụ lại ở nơi đan điền hình thành chân khí, linh lực không biết vận chuyển bao nhiêu tiểu chu thiên ở kỳ kinh bát mạch, lại vận chuyển không biết bao nhiều đại chu thiên… Rốt cuộc, Cung Tiểu Trúc lại lần nữa đột phá lên đến Luyện Khí tầng năm.

…

Tu tiên không biết đã tới năm tháng nào, Cung Tiểu Trúc vẫn cứ ngồi trước cửa động phủ, tu luyện không ngừng nghỉ. Ba năm sau, Cung Tiểu Trúc cảm thấy chân khí trong cơ thể mình đã hoàn toàn bị nén lại thành chân nguyên, lại tu luyện thêm mấy ngày, cảm thấy bên trong đan điền đã trướng lên – chính là thời cơ tốt để đột phá Trúc Cơ kỳ.

Cung Tiểu Trúc không hề dùng Trúc Cơ đan, dựa vào chính linh căn và chân nguyên thâm hậu cùng với tâm cảnh mà bay lên, một cỗ tác khí bắt đầu trùng kích Trúc Cơ kỳ…

Lại thêm ba ngày, Cung Tiểu Trúc nhanh chóng tụ một cụm mây màu lam cực lớn trong không trung, đây cũng không phải là mây thật mà là linh lực thủy hóa lỏng, tầng mây màu lam biến thành hình cái trùy rót ngược vào cơ thể Cung Tiểu Trúc.

Một lát sau, tầng mây màu lam trên không biến mất, tu vi Cung Tiểu Trúc đã là Trúc Cơ sơ kỳ, sau đó lại một mảnh khí đen lượn lờ, đây là tâm ma kiếp phải độ, nếu an toàn vượt qua, sẽ trở thành một tu sĩ Trúc Cơ kỳ thực sự, tu vi không bao giờ thụt lùi.

Cuối cùng… khí đen kia cũng tiêu tán.

Đột nhiên, trên đầu Cung Tiểu Trúc xuất hiện một con rồng nước màu lam cực lớn phóng lên cao, đây chính là dấu hiệu đột phá thành công. Nếu đột phá thất bại sẽ không có rồng xuất hiện trên không trung.

Con rồng kia quay cuồng rít gào trong không trung, cả cơ thể đều là màu lam tinh thuần, không có chút tạp chất nào, đây là biểu hiện cho việc tu vi tích lũy thâm hậu, nếu tu vi không sâu lúc bắt đầu đột phá, dù cho có đột phá thành công, thì căn cơ cũng không ổn, trên người rồng cũng sẽ có rất nhiều màu xám hoặc là lấm tấm những vệt đen. Căn cơ không ổn, tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm, đương nhiên thực lực cũng không thể sánh được với tu sĩ cùng cảnh giới.

Thuộc tính linh căn khác nhau, màu sắc của rồng xuất hiện sau khi tu sĩ đột phá thành công cũng khác nhau, ví dụ như thủy linh căn là màu lam, kim linh căn là màu vàng, hỏa linh căn là đỏ thẫm…

Rồng nước nấn ná trong không trung vài phút liền dần biến mất, sau đó, Cung Tiểu Trúc mở mắt, thấy tu vi của mình đã được củng cố, liền bắt đầu khẩn trương chờ mong nhìn bia đá màu đen trước mặt.

Bởi vì tu vi của Cung Tiểu Trúc mới tới Trúc Cơ kỳ, quyển đầu tiên của tâm pháp và công pháp cũng đã có chút thành tựu, chỉ cần luyện tới lúc thực sự thành công, đột phá tới Kim Đan kỳ là có thể tu hành quyển thứ hai.

Không biết Vân đại ca bây giờ thế nào, bao lâu nữa mới có thể ra, còn năm ngày nữa là tới thời hạn năm năm, Cung Tiểu Trúc nghĩ.

Cung Tiểu Trúc nhìn bia đá một hồi lại tiếp tục tu luyện, đồng thời cũng phân ra một nhánh thần thức chú ý tới tấm bia đá…

Bên trong động phủ, sau khi linh căn và đan điền của Vân Túc đã được chữa trị, nếu không phải y khôi phục lại chút thần trí, chỉ sợ sau này sẽ trở thành một tu sĩ vô tình máu lạnh, không còn chút tình cảm nào, lại thêm tu luyện bộ tâm pháp truyền thừa kia, sẽ thật sự trở thành một ma tu.

Tiếp đó, Vân Túc dưới cơ duyên xảo hợp thế mà lại có được Tiên Ma đồng thể, loại thể chất này không chỉ có thể tu tiên và tu ma cùng lúc mà khi so sánh với các tu sĩ cùng cảnh giới, thực lực cũng càng thêm mạnh, chẳng qua độ khó khi tu luyện tăng lên rất nhiều.

Không chỉ như vậy, truyền thừa của Vân Túc cũng là một bộ tâm pháp vô cùng thích hợp cho tiên ma đồng tu – Tiên Ma Hỗn Nguyên quyết, bộ tâm pháp này cũng chia làm bốn quyển, bởi vì giới tu chân nghìn vạn năm qua cũng khó mà xuất hiện một thiên tài Tiên Ma thể, thế nên hiện tại giới tu chân đã khó mà tìm thấy loại công pháp có thể tiên ma đồng tu thế này.

Nếu có người cưỡng ép cố gắng tu loại công pháp này, không tới mấy ngày sau sẽ bị công pháp phản phệ, còn có thể tẩu hỏa nhập ma.

Còn có một bộ kiếm pháp khác tên là Ngâm Long kiếm quyết, tuy là một bộ kiếm pháp Địa cấp, nhưng lại không hề thua kém gì so với Thiên cấp, nếu luyện thành công, uy lực có thể hủy thiên diệt địa.

Vân Túc hiểu thấu một bộ tâm pháp trong đầu xong cũng chưa tỉnh lại ngay mà cơ thể tự động vận chuyển tâm pháp bắt đầu tu luyện, linh lực xung quanh động phủ điên cuồng vọt tới, Vân Túc từ Luyện Khí tầng một một đường đột phá Trúc Cơ kỳ, cảnh tượng trên không giống như Cung Tiểu Trúc lúc trước vậy, sau đó chính là một con rồng màu vàng phóng lên cao từ trong động phủ, xuất hiện bên ngoài động phủ, nấn ná một khắc rồi biến mất.

Chỉ là khi đó Cung Tiểu Trúc đang tìm hiểu tâm pháp nên không nhìn thấy, mà dù là Cung Tiểu Trúc hay là Vân Túc đột phá, thì Linh Sát đều ngồi đó quan sát, không hề bỏ qua dù chỉ một chút.

Vân Túc đột phá đến Trúc Cơ kỳ lại một đường đột phá đến Trúc Cơ trung kỳ… Trúc Cơ hậu kỳ… Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, thế như chẻ tre, tận đến lúc đột phá tới Kim Đan sơ kỳ. Sau đó độ tâm ma kiếp xong, trên đầu Vân Túc lại xuất hiện một con rồng vàng, không chỉ cơ thể lớn gấp đôi so với khi đột phá Trúc Cơ kỳ mà còn xuất hiện tới nửa canh giờ mới biến mất.

Sau đó lại là một quầng sáng rực rỡ giáng xuống từ trên trời, bao phủ trên người y, rồi dần biến mất.

Sau khi tới Kim Đan sơ kỳ, Vân Túc cũng không ngừng lại mà vẫn tiếp tục tu luyện, sau đó chính là Kim Đan trung kỳ, lại tu luyện mấy tháng, Vân Túc liền trùng kích đến Kim Đan hậu kỳ.

Hai người Vân Túc và Tiểu Trúc đột phá không ngừng, linh khí trong phạm vi trăm dặm đều bị hấp thu không còn gì, thảo mộc xung quanh không có linh khí hấp thụ trong nháy mắt liền uể oải đi không ít.

Trước khi đột phá tu vi ngày trước, tâm cảnh và nguyên thần của Vân Túc đã đạt tới cảnh giới Kim Đan hậu kỳ, thế nên tu vi của y có thể dễ dàng đột phá đến Kim Đan hậu kỳ, nếu muốn tu luyện đến Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn thậm chí đột phá đến Nguyên Anh kỳ thì còn phải mất vài năm nữa.

Vừa mới đột phá đến Kim Đan hậu kỳ, Vân Túc cuối cùng cũng mở to mắt, sau đó trước mắt nhoáng lên, liền bị truyền tống ra khỏi động phủ, lúc này, cách thời hạn năm năm vừa vặn còn ba ngày nữa.

Vân Túc vừa ra khỏi động phủ, thò tay chỉ một cái, kiếm đen và nhẫn trên đất liền rơi vào tay, đeo nhẫn lên ngón tay, kiếm đen cất vào trong giới chỉ, lại nhìn Cung Tiểu Trúc cách đó không xa cũng đang nhìn mình. Vì thế nháy mắt sau đã dịch chuyển tới trước mặt Cung Tiểu Trúc, nhìn hắn không chớp mắt, gọi một tiếng "Tiểu Trúc", ánh mắt nhu tình như nước.

Năm năm này Cung Tiểu Trúc đã không còn là một thiếu niên nhỏ gầy yếu như trước nữa, cơ thể cao lên không ít, chỉ thấp hơn Vân Túc nửa cái đầu. Tuy rằng vẫn còn hơi gầy, nhưng quả thật là cường tráng hơn trước đây không ít, đây đều là do hấp thu linh khí mà thành. Nét ngây thơ trên khuôn mặt đã biến mất không thấy đâu nữa, nhiều thêm mấy phần thành thục và trầm ổn, mày mắt cũng càng tuấn mỹ hơn trước, toàn thân tản ra khí tức tao nhã.

Vân Túc vẫn là thanh niên lạnh lùng như trước, nhìn vô cùng lãnh khốc vô tình, toàn thân vẫn là khí tức lãnh liệt và tiêu điều, chỉ là ánh mắt càng hung hiểm hơn mấy phần so với trước đây, có điều ánh mắt lúc nhìn Cung Tiểu Trúc lại trở nên vô cùng nhu hòa, khóe môi cũng nhếch lên, tâm tình rất vui vẻ.

Cung Tiểu Trúc cũng nhìn Vân Túc, mỉm cười nói, "Vân đại ca, ngươi ra rồi." Sau đó đánh giá toàn thân trên dưới vài lần, ánh mắt đầy nghi hoặc, "Vân đại ca, ngươi là tiên tu hay là ma tu?" Không hề giống miêu tả trong tiểu thuyết chút nào, khí thế này không đúng, thoạt nhìn rõ ràng là một tiên tu mà!

Vân Túc nhẹ giọng nói "Tiên ma đồng tu" sau đó y điểm nhẹ mũi chân, dang hai tay ra, cơ thể bay đến giữa không trung, khí thế quanh thân cũng chậm rãi thay đổi, uy áp ngày càng mạnh.

Đợi đến lúc khí thế của Vân Túc dần ổn định, trước mắt không còn một tiên tu nào nữa mà là một ma tu chân chính, đồng tử đỏ đậm, cánh môi màu đen, ấn đường một dấu đỏ chói, khóe mắt câu lên, áo đen như mực, y bào lay động, tóc dài phất phơ, mặt không chút biểu cảm, dung mạo lại càng thêm tà mị, càng thêm lẫm liệt không thể xâm phạm, càng thêm lãnh khốc và bạo ngược hơn mấy phần.

Ma khí quanh thân y tận trời, khí thế lại càng mạnh mẽ hơn trước, bễ nghễ thiên hạ, nhìn xuống chúng sinh, làm cho người ta cảm thấy càng thêm áp lực, đồng tử tựa dã thú còn mang theo vài phần mị hoặc khát máu.

Lúc trước rõ ràng vẫn còn là một thanh niên lạnh lùng, bây giờ trở thành một tu sĩ thanh niên vừa tà mị vừa lãnh khốc, nhưng vẫn không hề gây ra chút cảm giác mâu thuẫn.

32. Chương 32: Tiên Ma Thể Uẩn Hồn Thạch

Cung Tiểu Trúc há hốc miệng, mắt trợn trừng, nhìn Vân Túc lơ lửng trên không, lắp bắp gọi, "Vân… Vân đại ca!!!" Tiên – ma – thể!!! Trong nháy mắt, trong đầu Cung Tiểu Trúc xuất hiện ba chữ to.

Nghe thấy bốn chữ "Tiên Ma đồng tu" này, hắn và mấy tiểu đồng bọn đều sợ ngây người, Cung Tiểu Trúc đã đọc tiểu thuyết đương nhiên biết chuyện này là thế nào, có thể tu cả tiên và ma cùng lúc trừ khi có tiên ma thể ra thì cũng không còn cách giải thích nào khác.

Nhất định là cách hắn xuyên qua không đúng rồi, Cung Tiểu Trúc khó tin nghĩ, không phải là ma tu sao? Vì sao bây giờ Vân đại ca lại càng thêm uy vũ khí phách vậy? Là biến cố gì đã làm cho thể chất của Vân đại ca cũng thay đổi? Có điều… hẳn là có liên quan tới mình! Lúc trước bởi vì hắn can thiệp vào nên cốt truyện mới có biến hóa, vậy thể chất hiện tại của Vân đại cat hay đổi hẳn là cũng có liên quan tới hắn.

Có điều, đây cũng là chuyện tốt, ma tu đã lợi hại, thế mà bây giờ còn là tiên ma đồng tu, quả thực không thể tưởng tượng nổi, cái đùi mà hắn ôm này còn to hơn cả trong tưởng tượng! Vì thế, Cung Tiểu Trúc sau khi kinh ngạc thì chính là hưng phấn, trong lòng rất vui vẻ.

Một lát sau, khí thế của Vân Túc giảm đi nhiều, ma khí cũng dần biến mất, dung mạo cũng thay đổi trở lại, lại là một tiên tu, y chậm rãi hạ xuống mặt đất, nhẹ nhàng như tiên.

Vân Túc bay xuống trước mặt Cung Tiểu Trúc, nhìn hắn một cái, sau đó nhìn Linh Sát, chắp tay nói, "Đa tạ đại ân của tiền bối."

Cung Tiểu Trúc cũng vội vàng hành lễ, "Đa tạ tiền bối."

Linh Sát nhìn Vân Túc, trong mắt có một tia sáng chợt lóe lên, sau đó thản nhiên nói, "Không cần, bổn tọa chỉ làm theo lời chủ nhân căn dặn, huống hồ bổn tọa cũng có sở cầu." Ánh mắt ảm đạm đi, rồi lại lập tức khôi phục lại bình thường.

(Sở cầu: điều hằng mong muốn cho riêng mình)

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nhìn nhau, sau đó nói với Linh Sát, "Tiền bối xin cứ nói, nếu vãn bối có thể làm, vãn bối sẽ dùng toàn bộ sức lực mà làm." Tuy nói vậy nhưng việc có thể làm cho một đại năng nhìn không ra tu vi phải cầu họ thì khẳng định là chuyện khó như lên trời, không hề dễ dàng gì.

Linh Sát không nói gì, xòe tay phải ra, một đóa sen hồng rực rỡ xuất hiện trong tay hắn, đóa sen hồng kia lóe ra ánh sáng đỏ xung quanh, cánh hoa khép lại, trông rất đẹp. Nơi tâm sen không phải là nhụy hoa mà là đài sen, bên trên có một hình người nhỏ xíu gần như trong suốt, bị một luồng sáng bao phủ, vừa nhìn, hóa ra là một hồn phách không trọn vẹn đang ngủ say.

Vân Túc nhìn xong, nhíu mày suy tư, khó hiểu, y không nghĩ ra được chuyện mình có thể giúp là gì.

Y lại biết đóa sen hồng này chính là Vạn Linh Huyết Ngọc liên, là chí bảo khó có được ở giới tu chân, bất kì tu sĩ nào chỉ cần dùng một cánh của hoa sen là có thể tu luyện vô cùng thông thuận, dù là cảnh giới nhỏ hay lớn, tỷ lệ đột phá thành công cũng trên tám phần, dù là phi thăng lên tiên giới cũng có thể nắm chắc năm phần.

Có thể thấy được Vạn Linh Huyết Ngọc liên quý giá tới cỡ nào, thế giới này chỉ sợ cũng chỉ còn một gốc này.

Vạn Linh Huyết Ngọc liên cũng có tác dụng ôn dưỡng hồn phách, chỉ là đối với tàn hồn mà nói thì nó sẽ giữ cho hồn không bị tiêu tán trong thiên địa mà thôi, cũng không thể bổ toàn tàn hồn.

Cung Tiểu Trúc cũng không rõ đoạn này, trong nguyên tác có vẻ đã bị lược qua, chỉ nói Linh Sát có điều muốn nhờ Vân Túc, tuyệt đối không phải là do hắn không nhớ kỹ.

Có điều hai người đều đoán hồn phách không trọn vẹn này hẳn là vị chủ nhân trong lời Linh Sát.

Linh Sát nhìn đóa sen, à không, nói đúng ra là nhìn hồn phách trên đài sen, ánh mắt hắn đầu tiên là lộ ra vẻ si mê, sau đó là đau đớn, cuối cùng kiên định nói, "Điều ta muốn nhờ các ngươi, chính là sau khi phi thăng lên Tiên Giới hãy mang một khối Uẩn Hồn thạch về cho bổn tọa."

Sau đó nhìn vẻ mặt của hai người Vân Túc, tiếp tục nói, "Ta chính là do Thiên Sát Ma Đằng biến thành, chủ nhân đặt tên cho ta là Linh Sát. Đây là chủ nhân của ta, Phiêu Miểu Tiên Tôn, mười vạn năm trước đấu pháp với người khác thần hồn bị thương nặng, nay chỉ còn lại một mảnh tàn hồn…"

(phiêu miểu: mờ ảo, thấp thoáng ở xa)

Mười vạn năm trước ở giới tu chân, tài nguyên tu chân cũng không thiếu thốn như bây giờ, Phiêu Miểu Tiên Tôn bình thường trừ tu luyện thì còn có đam mê sưu tầm các loại chí bảo Thượng Cổ hiếm thấy trên thế gian, công pháp, pháp bảo cao cấp, linh đan diệu dược… chỉ cần là vật quý y sẽ đều sưu tầm, công pháp và pháp bảo trên người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng là do y sưu tầm.

Thiên Sát Ma Đằng cũng là y có được trong lúc vô tình, Phiêu Miểu Tiên Tôn tuy là tiên tu, Linh Sát lại là yêu tu, tuy mới đầu sát khí tận trời, có điều bởi chủ nhân luôn luôn dạy dỗ, hơn nữa tu vi cũng không ngừng gia tăng, sát khí trên người hắn cũng giảm đi nhiều, không hề bạo ngược như trước đây nữa.

Khi đó hồn phách của Phiêu Miểu Tiên Tôn bị pháp bảo đánh cho tàn phế, nguyên thần bị pháp bảo cắn nuốt, xác thịt cũng bị tổn hại, nguy hiểm như chỉ mành treo chuông, biết bản thân không còn khả năng sống sót, nên liền lệnh cho Linh Sát bày pháp trận ở nơi này cùng với khảo nghiệm, muốn để lại bảo vật nhiều năm của mình lại cho hậu nhân.

Nếu chỉ có nhân tài bị phế tu vi mới có thể tiếp thụ truyền thừa, khảo nghiệm này đương nhiên không thể quá khó, giống như hai người Vân Túc vậy, khảo nghiệm đơn giản, phần thưởng lại nhiều.

Bảo vật trên người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trừ mấy công pháp nội ngoại kia cùng với Phượng Hoàng cầm và Phệ Hồn kiếm thì mấy vật trong trữ vật giới cũng không phải là quá quý giá, tuy rằng khó mà có được, nhưng vẫn có thể nhìn thấy ở giới tu chân.

Mà Linh Sát khi hồn phách của Phiêu Miểu Tiên Tôn chuẩn bị tiêu tán, đã có được một gốc Vạn Linh Huyết Ngọc liên từ một bí cảnh, cuối cùng cũng bảo tồn được một mảnh tàn hồn, mảnh tàn hồn này cũng chỉ còn lại có một phần ba hơn nữa cũng chưa từng thức tỉnh, mà Vạn Linh Huyết Ngọc liên cũng không thể làm cho y khởi tử hồi sinh. Nếu để y đầu thai chuyển thế cũng không thể, trước không nói đến chuyện hồn phách không thể rời khỏi Vạn Linh Huyết Ngọc liên, cho dù có thể rời khỏi, kiếp sau cũng chỉ có thể là một kẻ thiểu năng thần chí không rõ.

Thế gian có rất nhiều bảo vật có thể làm cho tu sĩ khởi tử hồi sinh, nhưng có rất nhiều hạn chế, cần có đủ thần hồn, cơ thể hoàn hảo, quy định số canh giờ sau khi tắt thở, dù thế nào thì cũng phải có hồn phách hoàn chỉnh.

Đã nhiều năm qua, cứ vậy, Linh Sát vừa trông coi tàn hồn của Phiêu Miểu Tiên Tôn vừa đợi tu sĩ bên ngoài tới đây tìm kiếm cơ duyên, vừa chú ý bên ngoài xem có thứ gì có thể bổ toàn tàn hồn, có bảo vật có thể khởi tử hồi sinh xuất hiện.

Nhưng nhiều năm đã trôi qua như vậy rồi, hắn tìm đến rất nhiều bảo vật và phương pháp khởi tử hồi sinh nhưng vẫn không có một thứ gì phù hợp với yêu cầu. Hắn cũng có tìm kiếm phương pháp có thể bổ toàn hồn phách, chỉ cần hồn phách hoàn chỉnh, chuyện kế tiếp liền đơn giản, dù là chuyển thế đầu thai hay là dùng bảo vật trùng tố kim thân cũng có thể.

Một vạn năm trước, Linh Sát trong lúc vô tình có được một quyển sách tàn, bên trên ghi lại một thứ chỉ có trên Tiên Giới, thứ này chính là Uẩn Hồn thạch vừa rồi, không chỉ có thể ôn dưỡng tàn hồn mà còn có thể bổ toàn tàn hồn.

Đây chỉ là truyền thuyết, nhưng không cần biết thế nào, Linh Sát cũng muốn thử một lần.

"... Bởi vậy, ta chỉ có một yêu cầu, chính là các ngươi hãy tìm giúp ta một khối Uẩn Hồn thạch trên Tiên Giới, ngoài chuyện đó ra ta không còn sở cầu nào khác." Nói xong hắn chậm rãi đợi Vân Túc đáp lời.

Điều kiện này là do tự Linh Sát tăng thêm, cũng không phải là yêu cầu của Phiêu Miểu Tiên Tôn, mục đích rất đơn giản, chẳng qua vì muốn chủ nhân sống lại mà thôi, có thể thấy được sự trung thành nơi trái tim hắn, được nhật nguyệt chứng giám.

Đương nhiên, hắn không thể nào chỉ kí thác toàn bộ hy vọng lên người Vân Túc, bên trong động phủ còn có vô số bảo vật, sau này vẫn còn người khác tới tìm cơ duyên.

Có điều, là nhân vật chính trong một quyển tiểu thuyết, chính số mệnh của y đã rất nghịch thiên rồi, nếu còn có người khác có thể tìm được đến cơ duyên này thì rõ ràng là rất không khoa học. Đương nhiên, Cung Tiểu Trúc là một ngoại lệ, hắn là một sự tồn tại đặc thù… Thế nên mệnh trung chú định hy vọng của Linh Sát chỉ có thể ký thác lên người Vân Túc.

Vân Túc hơi suy tư rồi đồng ý, "Được, vãn bối sẽ không phụ phó thác."

Y cũng chưa bao giờ nghe nói tới Uẩn Hồn thạch, có điều y cũng không có cách nào từ chối cũng không cần từ chối, nếu chỉ có thể tìm thấy ở Tiên Giới, thời gian còn rất dài, đợi bao giờ tới Tiên Giới rồi nói sau.

Linh Sát tuy gấp nhưng cũng không thể tránh được, dù sao mười vạn năm đã qua, hắn cũng không vội, mà cũng chỉ nửa khắc nhất thời, đợi thêm mấy nghìn năm nữa cũng không sao cả.

Nếu hai bên đều đã không còn dị nghị gì, Vân Túc liền phát thệ với Thiên Đạo để Linh Sát yên tâm, sau đó Linh Sát vung tay áo, tống hai người ra ngoài.

Mặc Hoa cảm nhận được hai cỗ khí tức quen thuộc xuất hiện bên cạnh, mở mắt ra liền nhìn thấy Vân Túc và Cung Tiểu Trúc xuất hiện cách đó không xa, vì thế vội vàng đứng dậy phi qua, áo đỏ, tóc đen phấp phới, hắn kinh hỉ hét, "Chủ nhân, Tiểu Trúc, hai người cuối cùng cũng ra rồi, ta nhớ hai người muốn chết."

Vân Túc thấy Mặc Hoa nhào về hướng mình, lập tức kéo Cung Tiểu Trúc ra, Mặc Hoa ngã dập mặt.

Nhận thấy khí tức trên người hắn giống hệt trên người Mặc Hoa hơn nữa tính cách còn gợi đòn như vậy, nháy mắt hai người liền đoán ra được nam tử áo đỏ này chính là Mặc Hoa đã đột phá tới Nguyên Anh kỳ.

Mặc Hoa đứng dậy, phủi tay áo, tội nghiệp nhìn Vân Túc, "Chủ nhân đáng ghét, thế mà lại không yêu ta." Nước mắt doanh tròng, rồi nhìn về phía Cung Tiểu Trúc, mắt sáng lên, vừa bổ nhào về phía Cung Tiểu Trúc, vừa tội nghiệp nói, "Tiểu Trúc, ngươi nhất định phải an ủi tâm hồn bé nhỏ bị tổn thương của ta, chủ nhân thật đáng ghét."

Kết quả là…

Không đợi tới lúc Mặc Hoa chạm được vào y phục của Cung Tiểu Trúc, Vân Túc đã đá Mặc Hoa một cước bay ra xa tận mấy trượng dám mơ tưởng tới người trong lòng của y, hừ!

Trong lúc hai người ra ngoài, Cung Tiểu Trúc nghe thấy giọng nói của hệ thống trong đầu:

'Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ hệ thống: "Tiến hành tích huyết nhận chủ với Thiên Hương lư." Phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí hai điểm, hệ thống tệ năm mươi điểm, linh thạch trung phẩm hai viên, thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí mười điểm, hệ thống tệ một trăm điểm, linh thạch trung phẩm bốn viên.'

Chờ tới lúc hắn hồi phục tinh thần, Mặc Hoa đã lại nằm úp sấp trên mặt đất, vì thế hắn bất đắc dĩ nói, "Tiểu Mặc, sau này không thể tùy tiện nhào lên người người khác, nếu không sẽ bị người ta đánh, đây là hành vi vô cùng không lễ phép hiểu chưa?"

Cách xa hai người năm trượng, Mặc Hoa quỳ rạp trên đất ngẩng đầu, khuôn mặt vốn trắng nõn sạch sẽ giờ đây dính đầy bụi bẩn, hắn "Ồ" một tiếng, ngoan ngoãn đứng dậy, "Nhưng chủ nhân với Tiểu Trúc không phải là người khác mà! Mặc Hoa thích hai người mới muốn ôm hai người, vì sao lại không thể?" Trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ ngốc nghếch của trẻ con, ánh mắt hồn nhiên nhìn Cung Tiểu Trúc.

"..."

Cung Tiểu Trúc không nói gì, chuyện này à, quả thật không sai, chẳng qua giữa Vân đại ca và Mặc Hoa, chỉ cần là chuyện mà Vân đại ca không thích, hắn tự nhiên cũng cảm thấy đó là điều đương nhiên!

Tất cả mọi điều lão đại quyết định đều đúng, muốn đi theo lão đại phải thực hiện theo lời lão đại mới có thể sống lâu trăm tuổi, à không, sống lâu sánh cùng với trời đất, lão đại là uy vũ hùng tráng nhất!

33. Chương 33

Vân Túc ôn nhu nói với Cung Tiểu Trúc, "Chúng ta lên thôi!" Lại nhìn lướt qua Mặc Hoa, thản nhiên nói, "Ngươi cũng lên đi." Sau đó lấy Phệ Hồn kiếm từ trong tu di giới ra, rót linh lực vào, Phệ Hồn kiếm liền tự động bay lên giữa không trung, chiều dài từ bằng một bàn tay nháy mắt biến dài ra một trượng, thân kiếm cũng rất rộng.

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc khinh thân bay lên đứng trên Phệ Hồn kiếm, Mặc Hoa cũng ngoan ngoãn lắc người một cái đứng sau hai người, Thiên Hương lư từ lúc Cung Tiểu Trúc vừa ra ngoài liền vây quanh hắn cũng không cam tâm chịu rớt lại phía sau, bay lên vai Cung Tiểu Trúc ngồi.

Thế là Vân Túc xòe hai tay ra, chầm chậm giơ lên, mấy chục trượng xung quanh sinh ra một cỗ khí khổng lồ, tựa như lốc xoáy mà quét tới, lúc này, toàn bộ rừng trúc đều lay động, thanh thế cực lớn, toàn bộ Tử Thanh Phượng Vĩ trúc đều đột ngột bật rễ khỏi mặt đất, sau đó tựa như một dòng nước lũ cuốn về hướng Vân Túc, biến mất trước mặt Vân Túc.

Hẳn là bị Vân Túc thu vào tu di giới rồi...

Tận đến cuối cùng, xung quanh là trụi lủi, chỉ có vài búp măng thưa thớt cùngnhà tranh và trận pháp bao phủ nơi đó, ngoài ra cũng không còn lại thứ gì.

Vân Túc thủ thế vừa thu lại, dòng khí biến mất, xung quanh tĩnh lặng, y mang theo mọi người đạp kiếm hướng thẳng tới nơi sơn động.

Cung Tiểu Trúc đứng sau kéo y phục của Vân Túc, vận chuyển linh lực trên người tạo thành một đạo phòng ngự ngăn cản dòng khí.

Chỉ một chớp mắt sau, mọi người đã tới bên trên cửa động, sau đó rơi xuống mặt đất

Vân Túc thu kiếm vào trữ vật giới, cùng Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa đi vào động.

Mặc Hoa sau khi vào động liền khôi phục lại nguyên hình, cuộn người nằm trên đất không quấy rầy hai người, hắn biết Vân Túc và Cung Tiểu Trúc còn có chuyện phải làm.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc xếp bằng ngồi đối mặt nhau, Cung Tiểu Trúc trao đổi thu hoạch trong động phủ một chút, rồi nói chuyện nhiệm vụ hệ thống vừa rồi, liền gọi Thiên Hương lư tới cạnh mình rồi cầm trong tay.

Cung Tiểu Trúc bức một giọt tinh huyết trên tay ra nhỏ lên lư hương, sau đó ném nó lên không trung, bấm vài thủ quyết với nó, Thiên Hương lư liền phát ra ánh sáng mỏng manh, sau đó càng lúc càng mạnh hơn, tận tới lúc cũng bao phủ cả Cung Tiểu Trúc.

Một lát sau, Cung Tiểu Trúc ngừng lại, hắn cầm Thiên Hương lư vào tay, cảm thấy bản thân và Thiên Hương lư sinh ra một kết nối kì lạ, cũng mơ hồ cảm thấy nhận được suy nghĩ, tâm tình của Thiên Hương lư.

Vân Túc thấy hắn đã thu linh lực lại, Thiên Hương lư đã nhận chủ xong, liền vừa lòng gật đầu nói, “Trước ngồi thiền khôi phục chân nguyên một chút đi đã, một hồi nữa cho Phượng Hoàng cầm nhận chủ đi.”

Cung Tiểu Trúc buông Thiên Hương lư ra, lập tức hỏi, “Vân đại ca, ngươi giúp ta xem xem chiếc đàn này làm pháp bảo bản mạng có được không?” Nói xong lấy Phượng Hoàng cầm ra đưa cho Vân Túc.

Thiên Hương lư thoát khỏi trói buộc rồi liền lại vây quanh Cung Tiểu Trúc không ngừng xoay qua xoay lại, Cung Tiểu Trúc cảm thấy nó vô cùng cao hứng, liền truyền cho nó một ý niệm đi sang bên cạnh chơi đi, Thiên Hương lư ngoan ngoãn chạy tới cạnh Mặc Hoa.

Vân Túc cẩn thận xem xét, tài chất rất tốt, vạn dặm mới tìm được một món, đẳng cấp phòng ngự cũng cao, làm pháp bảo bản mạng không thể tốt hơn, dù sao pháp bảo thời Thượng Cổ cũng khó mà có được, liền nói, “Không tệ, rất uy lực, phòng ngự cực cao, linh lực tiêu hao lại nhỏ, làm pháp bảo bản mạng rất thích hợp.” Nói xong đưa đàn lại.

Cung Tiểu Trúc gật đầu, cất đàn vào trong trữ vật giới, nhắm mắt bắt đầu hấp thu linh khí bổ sung chân nguyên,Vân Túc cũng bắt đầu vận chuyển tâm pháp tu luyện.

Nửa canh giờ sau, Cung Tiểu Trúc cảm thấy chân nguyên trong đan điền đã đầy liền mở mắt, cầm Phượng Hoàng cầm ra chuẩn bị luyện hóa.

Vân Túc lúc Cung Tiểu Trúc vừa mở mắt cũng ngừng tu luyện, mở mắt ra nhìn Cung Tiểu Trúc, hộ pháp cho hắn.

Cung Tiểu Trúc rót linh lực vào đàn, Phượng Hoàng cầm thoát ra khỏi tay hắn, trôi nổi trong không trung, Cung Tiểu Trúc bức một giọt tinh huyết ra bắn lên thân đàn, nháy mắt liền rót vào trong đàn. Hắn lại đánh ra vài pháp quyết đẩy lên Phượng Hoàng cầm, một ánh sáng bắn từ trong lòng bàn tay về phía Phượng Hoàng cầm, sau đó linh lực không ngừng được đưa vào trong Phượng Hoàng cầm.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy một giọt tinh huyết có vẻ còn chưa đủ, lại bức thêm hai giọt nữa bắn tới, lại biến mất trên thân đàn, lúc này sắc mặt của Cung Tiểu Trúc đã tái nhợt, có phần huyết khí không đủ.

Đợi đến lúc Cung Tiểu Trúc cảm thấy chân nguyên của bản thân đã tiêu hao tám phần, Phượng Hoàng cầm cuối cùng cũng bị luyện hóa hoàn toàn, trán hắn rịn ra chút mồ hôi. Vì thế hắn thu Phượng Hoàng cầm vào trong đan điền của mình, dùng chân nguyên để ôn dưỡng. Thời gian càng dài, Phượng Hoàng cầm sẽ có quan hệ càng mật thiết với bản thân, pháp bảo có thể phát huy uy lực càng mạnh.

Làm xong tất cả, Cung Tiểu Trúc mỉm cười nói với Vân Túc, "Vân đại ca, ta hộ pháp cho ngươi."

Vân Túc gật đầu, giơ tay ra, Phệ Hồn kiếm xuất hiện trong lòng bàn tay, đây là một ma kiếm, chuôi kiếm đen như mực, thân kiếm đỏ tươi như màu, trừ một vài hoa văn ra, chính là chạm khắc lên chỉ có thể dùng thần thức mới có thể nhìn thấy rất nhiều phù văn, trận pháp và cấm chế kỳ quái.

Vân Túc cũng giống như Cung Tiểu Trúc vừa rồi, bức ba giọt tinh huyết ra tiến hành luyện hóa Phệ Hồn kiếm, sắc mặt không đổi, không hề có chút nào không ổn.

Cho Phệ Hồn kiếm nhận chủ xong, Vân Túc liền thu vào đan điền, rồi hai người cùng ngồi thiền khôi phục chân nguyên…

Sau một đêm, hai người cùng mở mắt, lên tiếng chào nhau xong liền bắt đầu trao đổi thu hoạch ở động phủ.

Hai người lấy hết luyện đan, luyện khí, phù lục, trận pháp, tất cả mọi thứ thu hoạch được ở khảo nghiệm cùng với ngọc giản và sách ra, bên trong không chỉ có phẩm chất của đan dược mà còn có phương pháp luyện chế pháp bảo, phương pháp vẽ phù lục, phương pháp bố trí trận pháp, ngoài ra còn có kinh nghiệm, suy ngẫm của Phiêu Miểu Tiên Tôn, khó mà có được.

Chuyện này cho thấy Phiêu Miểu Tiên Tôn quả là một con người có tài, đọc rộng, kỹ năng gì cũng biết.

Hai người thảo luận một chút, quyết định tạm thời cất mấy thứ này đi, đợi về sau có cơ hội sẽ tùy thuộc vào thiên phú sẵn có mà học một hai kỹ năng. Chưa nói tới việc bây giờ ngoài lý luận tri thức, không có đan lô, phù bút, phù lục, chu sa, linh căn của Cung Tiểu Trúc còn là thuộc tính thủy, mà hơn nữa, công pháp của hai người cũng phải luyện không ngừng, pháp bảo bản mạng cũng phải thuần thục, không thì tới lúc lên trên gặp phải đối thủ sẽ không tốt, dù sao cũng không thể lẫn lộn đầu đuôi, chểnh mảng việc tu luyện.

Vì thế Cung Tiểu Trúc giao hết mấy thứ này cho Vân Túc cất đi, không hề bàn cãi gì về chuyện này nữa.

Tu vi của hai người đều đã ngoài Trúc Cơ kỳ, đương nhiên không cần ăn thức ăn, vì thế toàn tâm toàn ý bắt đầu tu luyện. Họ khi thì luyện các loại pháp thuật, cân nhắc kỹ thuật đánh nhau; khi thì làm quen với pháp bảo bản mạng một chút, Vân Túc hướng dẫn cho Cung Tiểu Trúc một phen.

Lúc buổi tối, hai người lại cùng nhau tu luyện trong sơn động, hấp thu linh khí tăng tu vi lên một chút.

Một tháng trôi qua, Cung Tiểu Trúc nảy ra một ý, bản thân mình có linh căn thuộc tính thủy, tu luyện ở nơi có nước hẳn là càng nhanh hơn, bởi nơi đó linh lực thủy nhiều hơn những nơi khác.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc nói với Vân Túc một tiếng rồi định đi tới bờ hồ.

Vân Túc suy nghĩ hai ba giây, đứng dậy đi cùng với Cung Tiểu Trúc, mấy ngày nay hai người đều tu luyện cùng nhau, không hề tách rời, tuy rằng yêu thú dưới vách này đã không còn có thể uy hiếp hai người nhưng vẫn không yên tâm để Cung Tiểu Trúc đi một mình.

Mặc Hoa thấy chủ nhân và Cung Tiểu Trúc đi, đương nhiên cũng vội vàng theo sau, Thiên Hương lư cũng tự nhiên là theo sau Mặc Hoa ra khỏi động.

Không thể từ chối yêu cầu của Vân Túc, kết quả cuối cùng chính là Cung Tiểu Trúc mang theo cả nhà đi tới ven hồ.

Quả nhiên, linh khí ở gần hồ nước nhiều hơn những nơi khác nhiều, vì thế, Cung Tiểu Trúc bắt đầu hấp thu linh khí ở nơi họ rơi xuống từ trên vách núi.

Lại thêm một tháng trôi qua, một ngày nọ, Cung Tiểu Trúc đang tu luyện ven hồ, Vân Túc cách đó không xa đang mài kiếm ý.

Bỗng nhiên, nơi chính giữa hồ nước bỗng xuất hiện một lốc xoáy lực lượng cực lớn, Cung Tiểu Trúc không kịp phản ứng nên bị hút vào. Vân Túc nhìn thấy Cung Tiểu Trúc bị hút vào trong hồ nước trước mặt rồi biến mất, sắc mặt đại biến, mắt thấy lốc xoáy sắp biến mất, cũng vội vàng chạy qua nhảy xuống theo.

Mặc Hoa bởi vì thuộc tính linh căn là hỏa nên lúc hai người tu luyện ven hồ nước không hề tới gần, ở trong sơn động cùng Thiên Hương lư.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy có một nguồn lực kéo mình vào trong nước, hắn lại không thể phản kháng, thử vận chuyển linh lực trong người, lại phát hiện không làm được, vì thế thấp thỏm bất an rất lâu, cuối cùng bị đưa tới cửa huyệt động ở đáy hồ, bị ném xuống đất, đau tới nhe răng trợn mắt.

Hắn xoa mông đứng dậy, phát hiện bản thân có thể vận chuyển linh lực an tâm hơn nhiều, vì thế bắt đầu

quan sát nơi mình bị đưa tới.

Theo quan sát của Cung Tiểu Trúc, nơi này chính là đáy hồ, động này rộng hai trượng, cao một trượng, không có nước, tối đen một màu, trong vòng mấy chục trượng xung quanh đều có thể nhìn thấy vô số sinh vật quái nước kì quái bơi qua bơi lại, có điều đều là yêu thú cấp thấp, thậm chí chỉ là phàm thú, không có chút uy hiếp nào với Cung Tiểu Trúc, còn có tảo biển, rùa lớn, san hô mọc lên từ mặt đất.

Cung Tiểu Trúc phát hiện nơi này đã bị trận pháp cách ly, nên không có nước, nền đất là màu nâu bằng phẳng trơn nhẵn, mà cửa động cạnh vách núi lại là màu vàng, cửa động bị một cái chắn phong màu lam đậm bít kín.

Cung Tiểu Trúc suy đoán trận lốc xoáy vừa rồi có thể phát ra từ động, về phần vì sao lại đưa hắn tới đây, Cung Tiểu Trúc tỏ vẻ thật sự không rõ.

Vân Túc trong nước không ngừng hướng tới đáy hồ mà bơi, qua thật lâu, còn chưa tới đáy, y cảm thấy nôn nóng trong lòng, đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một luồng sáng xanh, y mơ hồ cảm thấy Cung Tiểu Trúc đang ở nơi đó liền đẩy nhanh tốc độ bơi qua.

Cung Tiểu Trúc nhìn cửa động còn đang suy xét có nên vào trong hay không, đột nhiên nghe thấy Vân Túc truyền tới một đạo thần thức, quay đầu vừa thấy, Vân đại ca thế mà cũng cùng xuống dưới, vì thế hắn vẫy tay gọi, “Vân đại ca!”

Vân Túc hạ xuống bên cạnh Cung Tiểu Trúc, thấy Cung Tiểu Trúc chỉ vào cửa động, cảm thấy bên trong truyền tới từng đợt hàn ý, y trầm ngâm một lát, quyết đoán nói, “Chúng ta vào tìm hiểu một phen đi.” Nếu trận lốc xoáy vừa rồi mang Tiểu Trúc xuống dưới, bên trong nói không chừng có cơ duyên của hắn.

Vì thế, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc chậm rãi tiếp cận cái chắn màu lam đậm kia, Vân Túc giơ tay tìm kiếm trên cái chắn, vừa mới chạm vào, nơi đó liền sinh ra một lực kéo, Vân Túc vội ôm Cung Tiểu Trúc vào lòng, hai người cùng bị hút vào trong.

Một hồi trời đất rung lên, chờ tới lúc hai người đứng vững rồi liền nhìn cảnh vật xung quanh hoàn toàn khác biệt, nơi này mặt đất, tường, đều bị băng lạnh bao bọc, khắc băng tố hỏa, tuyết trắng một màu, khí lạnh dày đặc, thấu vào cốt tủy. Thông đạo trước mặt hai người trải dài, uốn lượn, nhìn không tới điểm cuối, hơn nữa khí lạnh cũng ngày càng nặng thêm.

Tác giả có lời muốn nói: o(n_n)o ha ha ~, thủy linh căn biến thành băng linh căn có phải là rất thích không, xuẩn tác giả có phải rất thông minh không nào!

34. Chương 34

Vừa mới bước vào, Cung Tiểu Trúc đã cảm thấy như sắp bị đông cứng, ngay cả Vân Túc cũng cảm thấy không quen, hai người vội vàng vận chuyển linh lực hình thành một lớp bảo hộ trên người, cách ly khí lạnh.

Sau đó, hai người nắm tay nhau đi vào trong, càng đi vào sâu bên trong, khí lạnh xung quanh lại càng nặng, linh khí băng cũng càng thêm đậm đặc, hai người không thể không tiếp tục dùng linh lực cách ly hàn khí, nhất là Cung Tiểu Trúc, linh lực tiêu hao nhanh chóng, linh lực trên người vận chuyển cũng dần chậm lại.

Vân Túc cảm thấy Cung Tiểu Trúc có điểm khác thường, liền nắm chặt lấy tay hắn, truyền thêm linh lực, áp lực trên người Cung Tiểu Trúc nhất thời giảm đi không ít.

Hai người cũng không dám thả lỏng cảnh giác, phân một luồng thần thức chú ý tới dị động xung quanh, phòng ngừa gặp phải yêu thú tấn công bất ngờ. Đi khoảng độ nửa canh giờ, cuối cùng hai người cũng đi tới cuối thông đạo, nơi này chính là nơi khí lạnh nặng nề nhất.

Cả hai cùng dừng chân, nhìn hồ nước lạnh trước mặt, độ ấm nơi này ngay cả Vân Túc cũng đã có chút chịu không nổi, mà trong hồ nước lạnh thế mà lại không hề kết băng, vẫn là nước hồ bình thường, phẳng lặng, trong veo thấy đáy.

Càng thần kỳ hơn là ở nơi chính giữa hồ có một đóa hoa sen màu trắng như tuyết, từng phiến lá sen có thể nhìn thấy rõ ràng, mềm mại trơn nhẵn, màu sắc đầy đặn, tản ra khí lạnh còn nặng hơn cả xung quanh, hình thành từng lớp mây mù vây quanh.

Đóa hoa sen này chính là Vô Cực Băng Liên chỉ có thể tìm được ở vùng đất cực lạnh, tu sĩ băng linh căn không chỉ có thể dùng trực tiếp, mà còn có thể luyện chế thành dược cap cấp để dùng, nước trong hồ cũng có thể giúp ích cho việc tu luyện của các tu sĩ băng linh căn.

Tuy rằng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đều không phải là tu sĩ băng linh căn, nhưng bảo vật này nếu mang ra ngoài cũng có thể bán với giá trên trời.

Có điều họ cũng không vì nhìn thấy vật tốt mà thả lỏng cảnh giác, giới tu chân có rất nhiều thiên tài địa bảo sinh trưởng ở nơi đều có yêu thú canh giữ, nơi này nhất định cũng có.

Vì thế, hai người dùng linh lực hình thành phòng ngự quanh người, tầng tầng lớp lớp bảo vệ cơ thể, chậm rãi đi tới gần hồ nước lạnh.

Đột nhiên, hai người cảm thấy có vài luồng gió mạnh thổi đến từ phía hồ nước, đập mạnh vào mặt, vì thế cả hai vội vàng thi triển pháp thuật chống lại công kích, Vân Túc dùng thần thức lướt qua nhìn xung quanh, mới phát hiện có mấy còn thiềm thừ to bằng bàn tay, trong suốt cấp tương tự như yêu thú cấp bốn đang ẩn nấp trong tuyết trắng nhìn họ như hổ rình mồi.

(thiềm thừ: cóc ba chân)

Cung Tiểu Trúc đương nhiên cũng phát hiện ra dấu vết của yêu thú, hắn né tránh công kích của yêu thú, hỏi Vân Túc, "Vân đại ca, kia là thứ gì vậy?" Bộ dạng thật xấu! Có điều lại rất lợi hại, may mà có Vân đại ca ở đây, bằng không hắn không biết phải đối phó với loại yêu thú tương đương với Trúc Cơ hậu kỳ này ra sao, lại còn nhiều như vậy.

"Loại yêu thú này tên là Vô Sắc thiềm thừ, thường thấy vùng đất cực lạnh, trừ pháp thuật thuộc tính hỏa, tất cả công kích pháp thuật khác đều vô dụng." Vân Túc nói xong liền dùng phi kiếm pháp khí hạ phẩm đâm về phía một con Vô Sắc thiềm thừ, ý bảo Cung Tiểu Trúc hãy nhìn xem.

Quả nhiên, con Vô Sắc thiềm thừ kia không kịp né tránh liền bị phi kiếm đâm trúng, cơ thể nháy mắt bị chém thành hai phần, một lát sau, cơ thể nó dùng tốc độ mắt thường có thể thấy được mà nối lại với nhau, tận đến lúc hoàn hảo không một chút hao tổn gì, nhìn không ra dấu vết từng bị thương.

Cung Tiểu Trúc gật đầu ý bảo đã hiểu rõ, né tránh công kích của một con Vô Sắc thiềm thừ, duỗi hai tay ra, lấy hai phù lục Huyền cấp thuộc tính hỏa từ trữ vật giới ra, đưa cho Vân Túc, cười nói, "Vân đại ca, dùng phù lục đi!" Vẻ mặt "Khen ta đi! Khen ta đi mà! Ta rất thông minh phải không!" Bộ dáng vô cùng vênh váo.

Vân Túc cầm lấy, buồn cười, gật đầu mỉm cười nói, "Đi!" Sau đó bắt đầu đối phó với Vô Sắc thiềm thừ xung quanh, không ngừng đi ra từ trong hồ, số lượng càng lúc càng tăng lên.

Vân Túc đối phó với chúng rất thoải mái, mà Cung Tiểu Trúc thì có phần phải cố gắng hết sức, dù sao hắn cũng mới chỉ là Trúc Cơ sơ kỳ, thường thường phải dùng tận hai ba lá bùa mới tiêu diệt được một con, vẫn phải có Vân Túc giúp đỡ mới không đến mức quá chật vật.

Trong khoảng thời gian ngắn, đạn lửa, trùy lửa, cầu lửa, lưới lửa và tường lửa, bay lên đầy trời, trong huyệt động là ánh lửa bắn ra bốn phía, ngoài ra còn có tiếng thiềm thừ không ngừng kêu lên thảm thiết, rất nhiều Vô Sắc thiềm thừ bị dính phải công kích pháp thuật thuộc tính hỏa đều hóa thành khí lạnh tiêu tán trong không khí.

Vừa vặn lúc phù lục trong tay hai người dùng hết, Vô Sắc thiềm thừ xung quanh cuối cùng cũng bị tiêu diệt hoàn toàn, Vân Túc dùng thần thức tìm kiếm trong hồ nước, cũng không phát hiện ra thiềm thừ, vì thế nói với Cung Tiểu Trúc, "Tiểu Trúc, một hồi nữa, chúng ta chia nhau ra, ngươi đi hái Vô Cực Băng Liên, ta đi lấy nước hồ, được không?"

Bởi vì Băng Liên và nước hồ là một thể, hái xong Băng Liên, nếu không có vật chứa đặc thù để đựng nước hồ, nước hồ kia sẽ đông lại ngay lập tức, cứng lại giống băng xung quanh. Nếu lấy nước hồ trước mà không hái Băng Liên đặt trong bình chứa đặc thù ngay lập tức cũng không được, nó sẽ hóa thành linh khí ngay lập tức, không còn bóng dáng đâu nữa.

Cung Tiểu Trúc gật đầu nói, "Được, Vân đại ca." Nói xong lấy một hộp ngọc chuyên dùng để giữ thiên tài địa bảo từ trong trữ vật giới ra đi tới chỗ Băng Liên. Biến linh lực thành hình lưỡi dao cắt gốc, sau đó cẩn thận đặt vào trong hộp ngọc, Vân Túc trong nháy mắt khi hắn hái hoa liền cầm một bình ngọc từ trữ vật giới ra hướng tới chỗ hồ nước, nước hồ liền hóa thành một dòng nước lũ ào ào chảy vào miệng bình.

Cung Tiểu Trúc đậy nắp hộp, đang định bày Tỏa Linh trận, đột nhiên, hắn cảm thấy bên trong có từng hồi chấn động đứt quãng, vì thế lại mở hộp ra, không ngờ vừa mới mở nắp, một vật thể màu trắng nhảy tới chỗ Cung Tiểu Trúc, động tác mau lẹ, không đợi Cung Tiểu Trúc kịp phản ứng, đã nhập vào trong cơ thể hắn.

Trong chớp mắt, cơ thể Cung Tiểu Trúc đông cứng lại, từ trong cơ thể tản mát ra một cỗ khí lạnh cường liệt, bên ngoài cơ thể nhất thời bị lớp băng thật dày bao kín, đồng thời ý thức hắn cũng hoàn toàn biến mất vào giờ khắc này, chuẩn bị ngã xuống đất.

Vân Túc bên kia vừa thu bình ngọc vào trữ vật giới, mắt thấy vật thể màu trắng kia tập kích Cung Tiểu Trúc, lập tức thuấn di, nhưng vẫn không kịp, nhìn thấy cơ thể Cung Tiểu Trúc bị lớp băng bao phủ, sắp ngã xuống đất, kinh hãi, vội vàng ôm hắn vào trong lòng.

Đặt tay nơi tim Cung Tiểu Trúc, dùng linh lực truyền qua lớp băng dày kia muốn đưa vào kinh mạch toàn thân hắn, hòa tan lớp băng trên cơ thể hắn, lại khó mà di chuyển. Lại lấy thần thức tìm kiếm trong cơ thể hắn, phát hiện không chỉ kinh mạch trong cơ thể Cung Tiểu Trúc bị đông cứng mà cả linh căn, đan điền cũng kết thành lớp băng thật dày, cuối cùng y tìm thấy một tinh thể màu trắng lấp lánh ở nơi linh căn Cung Tiểu Trúc.

"Tiểu Trúc –" nhìn thấy tinh thể màu trắng kia, Vân Túc nhíu mày càng chặt, thần sắc lo lắng càng lộ rõ, y có thế nào cũng không thể tưởng tượng được trong đóa Vô Cực Băng Liên kia lại có một khối Băng Phách chi tinh.

Băng Phách chi tinh là thứ cực kỳ hiếm thấy ở vùng đất cực lạnh, do tinh hoa nhật nguyệt ngưng tụ mà thành, thường thường phải trải qua vạn năm mới có thể hình thành được một khối nhỏ, mà khối Băng Phách chi tinh trong cơ thể Cung Tiểu Trúc kia ít nhất đã to bằng một quả trứng gà, có thể thấy khó có được thế nào, ít nhất là phải ngưng tụ hàng vạn năm mới có được.

Băng Phách chi tinh khó có được ở chỗ không phải là ở bất cứ vùng đất cực lạnh nào cũng đều có tinh hoa nhật nguyệt, cũng không phải chỉ cần mỗi tinh hoa nhật nguyệt của vùng đất cực lạnh là có thể ngưng tụ thành Băng Phách chi tinh, thường thường loại chí bảo này một khi bị người biết được sẽ làm cho các đại môn phái tranh đoạt lẫn nhau.

Ai cũng biết rằng băng linh căn là do thủy linh căn biến dị mà thành, uy lực thi triển pháp thuật cũng càng mạnh hơn thủy linh căn mấy lần, tác dụng của Băng Phách chi tinh là chỉ cần một khối Băng Phách chi tinh to bằng một hạt đậu tương là có thể biến dị thuộc tính thủy linh căn nguyên bản của tu sĩ thành băng linh căn.

Vân Túc lo lắng ở chỗ, khối Băng Phách chi tinh to bằng một quả trứng gà trong cơ thể Cung Tiểu Trúc đã vượt xa khả năng chịu đựng của một tu sĩ, có thể thất bại trong gang tấc, dẫn đến kinh mạch trướng liệt, linh căn vỡ vụn, không còn cách nào khác, hy vọng duy nhất bây giờ chính là Cung Tiểu Trúc có thể dựa vào chính bản thân hóa hiểm thành an.

Hơn nữa khối Băng Phách chi tinh này có vẻ đã thành tinh, không thì sao có thể nhảy lên người Cung Tiểu Trúc.

Vân Túc ngồi dưới đất, ôm Cung Tiểu Trúc bị hóa thành băng, mày nhíu chặt tới mức có thể kẹp chết một con ruồi, vẻ mặt lo lắng nhìn Cung Tiểu Trúc trong lòng.

Qua thật lâu sau, khi Vân Túc đã sắp tuyệt vọng, trên người Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng có biến hóa, băng quanh người đã dần hòa tan, nhiệt độ cơ thể cũng dần tăng trở lại, Vân Túc vội vàng dùng thần thức tra xét trong cơ thể hắn. Quả nhiên, băng trong cơ thể cũng đã bắt đầu tan ra, linh căn từ màu xanh của thủy linh căn trở thành màu chàm của băng linh căn, đây là một dấu hiệu tốt, trong lòng Vân Túc cuối cùng cũng có hy vọng, ánh mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

Rốt cuộc, lớp băng trên người Cung Tiểu Trúc cũng tan ra hoàn toàn, cơ thể không còn cứng đờ, nhiệt độ cơ thể cũng khôi phục lại bình thường, linh căn biến thành màu chàm của băng linh căn hoàn toàn. Hắn ưm một tiếng mở mắt, nhìn thấy vẻ mặt kinh hỉ của Vân Túc gọi một tiếng "Vân đại ca", cảm thấy đan điền trướng đau, thế là liền nói, "Ta sắp đột phá, Vân đại ca."

"Ta hộ pháp cho ngươi." Vân Túc nghe xong vội vàng nâng hắn dậy, đặt hắn ngồi xếp bằng trên mặt đất, lui ra sau vài bước, ngồi bên cạnh nhìn không chớp mắt.

Trong cơ thể Cung Tiểu Trúc oành một tiếng, linh lực phá tan tầng chắn, đồng thời tu vi hắn đột phá đến Trúc Cơ sơ kỳ, chân nguyên trong đan điền cấp tốc giảm đi, kinh mạch hội tụ một cỗ linh lực lại lớn thêm một chút.

Trong nháy mắt, băng linh lực tinh khiết trong huyệt động cuồn cuộn như thác lũ, đổ vào cơ thể Cung Tiểu Trúc, trên y phục của hắn cũng hình thành một lớp tinh thể mỏng manh, một cụm băng linh khí trắng xóa lấy Cung Tiểu Trúc làm tâm hình thành một lốc xoáy, một lát sau, lốc xoáy cuối cùng cũng thu nhỏ lại, tận đến lúc biến mất hoàn toàn, độ dày của băng trong huyệt động cũng giảm xuống rất nhiều.

Đợi đến khi chân nguyên trong đan điền được bổ sung hoàn toàn, lúc này Cung Tiểu Trúc mới chú ý tới, thuộc tính linh căn của hắn đã thay đổi, vì thế sau khi mở mắt việc đầu tiên hắn làm chính là đi tới trước mặt Vân Túc, nghi hoặc hỏi, "Vân đại ca, thuộc tính linh căn của ta vì sao lại biến thành băng linh căn rồi?" Thật sự là không khoa học! Ngủ một giấc lúc đứng dậy thuộc tính linh căn đã thay đổi, thật khó tin! Vân Túc thấy hắn bình an vô sự rồi liền yên lòng, y sớm biến Cung Tiểu Trúc sẽ muốn hỏi vấn đề này, thế nên liền giải thích rõ ràng chuyện vừa rồi cho hắn nghe, một chi tiết nhỏ cũng không lược bớt.

Cung Tiểu Trúc lúc này mới lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, cảm thấy số mệnh của mình thật không tệ, không chỉ bởi giá trị vận khí của bản thân dần dần tăng lên, mà còn nhờ giá trị vận khí của Vân đại ca, lấy được cơ duyên tốt như vậy là điều đương nhiên, quả là không thể tốt hơn, cứ như dệt hoa trên gấm vậy.

Tiếp đó, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc đi trên con đường vừa rồi, lần này bởi Cung Tiểu Trúc đã là tu sĩ băng linh căn nên cũng không còn sợ hàn khí nơi này nữa, lúc hai người họ đi tới cửa động cũng chỉ tiêu tốn một nửa thời gian khi đi vào.

Hai người chậm rãi bay lên khỏi mặt nước, linh lực bao kín lấy cơ thể không một kẽ hở, cách ly khỏi áp suất của nước, cũng đảm bảo y phục không bị nước làm ướt.

Lúc hai người bay về động, cũng không thấy bóng dáng của Mặc Hoa đâu, vì thế Vân Túc trao đổi với Mặc Hoa qua thức hải, mới biết Mặc Hoa ra ngoài đi săn.

Từ lúc ăn thịt Cung Tiểu Trúc nướng, hắn liền quấn lấy Cung Tiểu Trúc đòi nướng thịt cho hắn ăn. Nếu không thuận theo hắn, hắn liền làm nũng, nước mắt ròng ròng muốn đáng thương bao nhiêu liền đáng thương bấy nhiêu, biến nhỏ cơ thể chỉ to bằng chiếc đũa, bò lên người Cung Tiểu Trúc, nếu ném hắn xuống đất, hắn lại tiếp tục bò lên. Chờ đến khi Vân Túc cuối cùng cũng không thể kiên nhẫn thêm được nữa, ném hắn ra khỏi động không cho hắn vào, hôm sau hắn sẽ lại tiếp tục quấn lấy Cung Tiểu Trúc.

Thế nên cuối cùng Cung Tiểu Trúc đành thỏa hiệp, dù sao hắn cũng muốn thỉnh thoảng ăn cho đỡ thèm, sau đó Mặc Hoa thường bắt vài con yêu thú trên núi cho Cung Tiểu Trúc nướng.

Cung Tiểu Trúc cắt toàn bộ thịt trên người yêu thú nướng chín đưa cho Vân Túc, sau đó tiếp tục lột da yêu thú lộn lại nướng, Mặc Hoa nhìn thoáng qua thịt trong tay Vân Túc, lại tiếp tục quay đầu nhìn thịt nướng trên lửa, nuốt nước miếng, mắt sáng rực, thật thơm!

Vân Túc xé một miếng thịt nhỏ xuống giả vờ như không có chuyện gì đưa tới bên miệng Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc nhìn thịt bên miệng, há miệng cắn, lầu bầu một tiếng, "Cám ơn." Sau đó bắt đầu nhai nuốt.

Vân Túc cũng vừa cắn một miếng thịt nhai nhai, vừa nói, "Tiểu Trúc, ngày mai chúng ta lên đi."

Cung Tiểu Trúc suy xét một lát, cảm thấy ở nơi này đã lâu, nên trở lại rồi, thế nên gật đầu nói, "Được, nghe theo Vân đại ca." Cảm thấy thịt đã chín liền bỏ xuống, cắt một miếng, còn lại đều cho Mặc Hoa tham ăn, Mặc Hoa ôm thịt nướng cắn đầy miệng đều là mỡ.

Yêu thú Mặc Hoa mang về đều là yêu thú không tệ, cấp bốn, năm, thịt trên người gần như không có tạp chất, cũng còn rất tươi, cảm giác vô cùng không tệ, vị khi nướng chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ: ăn ngon!

Sáng sớm ngày hôm sau, tất cả ngừng tu luyện, Cung Tiểu Trúc củng cố tu vi một chút, mở mắt, đi ra ngoài động, Mặc Hoa khôi phục nguyên hình, đường kính cơ thể màu đỏ đậm bự tới một trượng, dài hơn hai mươi trượng, một đôi cánh bằng thịt che khuất bầu trời, hắn đứng trên đất chờ chủ nhân Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đứng lên lưng mình rồi liền vỗ cánh bay lên cao, cũng hình thành một lớp bảo vệ trên lưng ngăn áp suất không khí.

Chỉ mới thở vài hơi, Mặc Hoa đã bay lên trên vách núi, nhưng hắn cũng chưa dừng lại, mà tiếp tục bay theo một hướng, lại thêm vài lần hít thở nữa, hắn mang Cung Tiểu Trúc và Vân Túc tới gần một tòa thành trấn gần nhất trên núi.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nhảy xuống khỏi lưng Mặc Hoa, cơ thể Mặc Hoa nhanh chóng thu nhỏ lại, biến thành một mỹ nam mặc hồng y theo sau hai người đi tới cửa thành.

Vân Túc nhìn thoáng qua ba chữ lớn "Vạn Duyệt thành" trên cửa thành, lại nhìn hai đội ngũ phía trước

đang muốn vào thành, tất cả đều là tu sĩ.

Đây là một thành trấn hỗn tạp cả tu sĩ và phàm nhân, tu sĩ vào thành đi cửa bên trái, hơn nữa cũng phải xếp hàng nộp phí vào thành, phàm nhân đi cửa nhỏ bên phải, không cần nộp phí vào thành, phí vào thành đương nhiên là linh thạch.

Phí vào thành của từng thành trấn lại không giống nhau.

Thủ vệ cửa Vạn Duyệt thành phần lớn đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có một nam tu đứng đầu đội thủ vệ là Kim Đan sơ kỳ, thu phí vào thành là một nam tu cao gầy, mặc áo giáp, đội mũ giáp, ba người Cung Tiểu Trúc liền xếp vào hàng này.

Rất nhanh sau đó liền tới lượt ba người Cung Tiểu Trúc, nam tu thu phí kia là Trúc Cơ hậu kỳ, nhìn không ra Vân Túc đi đầu có tu vi gì, nên rất khách khí nói, "Vị tiền bối này, phí vào thành mỗi người năm viên linh thạch hạ phẩm."

Vân Túc gật đầu, giơ tay lên, mười lăm viên linh thạch hạ phẩm bị ném lên bàn, sau đó y kéo Cung Tiểu Trúc vào thành, Mặc Hoa thí điên theo sau.

35. Chương 35

"Chủ nhân, Tiểu Trúc, kia là thứ gì?" Mặc Hoa chỉ vào một cửa hàng bán trang sức cho nữ tử, vô cùng hiếu kỳ.

"…" Cung Tiểu Trúc, Vân Túc

"Chủ nhân, Tiểu Trúc, kia là thứ gì?" Mặc Hoa chỉ vào một cửa hàng đồ chơi cho trẻ nhỏ.

"…" Cung Tiểu Trúc, Vân Túc.

"Chủ nhân, Tiểu Trúc…"

"…"

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc hoàn toàn không thèm quan tâm tới Mặc Hoa, đi tới một cửa hàng bán pháp y.

Hai người chọn mấy chục bộ pháp y có màu sắc khác nhau, đang định trả tiền, Cung Tiểu Trúc nghĩ một

chút, quay đầu hỏi Mặc Hoa đang nhìn mấy nữ tử mặc pháp y bên ngoài tới ngẩn cả người, "Tiểu Mặc, ngươi có muốn mua vài bộ pháp y không?"

Mặc Hoa nghe thấy Cung Tiểu Trúc nói vậy, vội quay đầu lại, "Muốn! Muốn! Muốn!" Rất nhanh sau đó, hắn cứ thấy sa y, cung trang, váy dài, áo choàng là đều chọn hết, màu sắc nào cũng có, sau đó lại nhìn trâm cài đầu, trâm cài, vòng tay và vòng cổ cũng chọn rất nhiều, cuối cùng mới vừa lòng gật đầu, ôm mấy thứ này tới quầy trước mặt Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, chớp mắt nhìn hai người.

Hai người nhìn mấy thứ này, cùng giật giật khóe miệng một chút.

Cung Tiểu Trúc thật sự chịu không nổi mà nói, "Ngươi chắc chắn là ngươi muốn mua đống y phục trang sức này? Ngươi có biết đây đều là đồ dành cho nữ tu dùng không? Ngươi có biết ngươi là nam tu không vậy?"

"Không biết! Nhưng ta thích mấy thứ này, không được à? Ngươi nhìn xem mấy bộ y phục này đều rất dễ nhìn, mặc vào nhất định sẽ rất đẹp, còn đẹp mắt hơn cả mấy bộ y phục mà ngươi với chủ nhân mua kia, còn nữa, mấy thứ này ta thấy mấy người ngoài kia đều mang trên đầu, rất đẹp, Tiểu Trúc có phải là linh thạch của ngươi không đủ không? Nếu không đủ ta có thể mua ít đi một chút."

Nói xong, hắn nhìn nữ trang và trang sức trước mặt, trông vô cùng đáng thương, bộ dáng rất tiếc nuốt, tựa như đang bị ngược đãi.

"Được rồi!" Cung Tiểu Trúc chẳng còn hơi sức đâu mà phun tào nữa, chỉ vào mấy chục bộ nam trang nữ trang và trang sức nói với chưởng quầy cửa hàng, "Mấy thứ này đều mua, phiền chưởng quầy tính xem tất cả bao nhiêu tiền."

Cung Tiểu Trúc đã nhận ra một sự thật rõ ràng, đó chính là Mặc Hoa thực ra có sở thích giả trang, thậm chí có thể là một ngụy nương, đương nhiên chuyện này còn phải chờ sau này mới biết được.

(ngụy nương: nam giả nữ)

Chưởng quầy tu vi Trúc Cơ trung kỳ tốn mất một chút thời gian cuối cùng cũng tính xong, cung kính nói, "Ba vị khách quan, tổng cộng là bốn trăm năm mươi sáu viên linh thạch trung phẩm." Sau đó phân loại các món, rồi cất vào trong túi trữ vật.

Cung Tiểu Trúc gật đầu, cầm bốn trăm năm mươi sáu viên linh thạch trung phẩm ra đưa cho chưởng quầy, nhận lấy túi trữ vật trong tay chưởng quầy, trong lòng lại nghĩ đắt quá, bốn vạn năm nghìn sáu trăm viên linh thạch hạ phẩm đó!

Tu sĩ bình thường thực sự không trả nổi đâu.

Có điều mấy thứ này đúng là rất đáng mua, phẩm chất cũng không thấp, gần như tất cả đều ở cấp bậc linh khí, chỉ có vài bộ là pháp khí, hơn nữa hình thức cũng rất dễ nhìn, nữ trang rất hoa lệ, trâm cài đầu với

các loại trang sức cũng có cấp bậc phòng ngự nhất định.

Tuy rằng đối với Vân Túc và Mặc Hoa có tu vi cao mà nói, có cũng được mà chẳng có cũng không sao.

Ra khỏi cửa hàng y phục trang sức, ba người lại đi tới một cửa hàng tạp hóa Nhàn Vân lâu cách đó không xa.

Đến tiếp họ là một điếm tiểu nhị tu sĩ Luyện Khí kỳ, thấy ba người đều là tu sĩ cấp bậc cao nên liền đưa họ lên tầng, theo giới thiệu của hắn, tầng một là nơi phục vụ phàm nhân, tầng hai mới là nơi bán các mặt hàng phục vụ các tu sĩ, là các loại pháp bảo đan dược rực rỡ muôn màu.

Cửa hàng này có tất cả là năm tầng, tầng càng cao, phẩm chất của vật phẩm lại càng cao, giá cũng càng cao, càng hiếm có, bảo vật tầng cao nhất thậm chí có giá trên trời.

Điếm tiểu nhị dẫn họ tới tầng hai liền vội vàng gọi một tu sĩ Trúc Cơ kỳ.

Chỉ một lúc sau, một nam tu Trúc Cơ trung kỳ đi từ trong ra, hắn hành lễ trước mặt ba người, nói, "Ba vị khách quan mời ngồi, không biết ba vị muốn mua gì?"

Cung Tiểu Trúc ngồi xuống xong liền đặt túi trữ vật trên bàn, "Túi của tại hạ gần đây có hơi chật, muốn bán bớt đồ đi, đạo hữu xem thử xem."

Bên trong túi trữ vật chính là xương thú Mặc Hoa dùng làm ổ trong động ngày trước, có điều hắn cũng không định bán toàn bộ xương thú đi, mấy bộ xương thú càng quý giá như San Hô Độc Giác Tê hay Kinh Lôi tê, hắn định giữ lại.

Ngay khi nam tu kia vừa cầm túi trữ vật lên mở ra, từ bên trong có một nữ tu Luyện Khí kỳ mỹ mạo bước ra, bưng linh trà, linh quả nhẹ nhàng bước tới, đặt các thứ lên bàn trà, rót linh trà cho mọi người rồi nói "Các vị khách quan mời dùng." Rồi lui xuống.

Nam tu kia nhìn vào trong túi trữ vật, tâm tình lập tức kích động, đây đều là xương thú cấp cao, không chỉ cấp cao, mà số lượng cũng nhiều, đây chính là một cuộc mua bán lớn!"

Nam tu cẩn thận nhìn kỹ xương thú, tính toán số lượng và cấp thú, bình ổn lại tâm tình, thái độ với ba người lại càng thêm khách khí, biết Cung Tiểu Trúc chính là người quyết định, vì thế nói với hắn, "Vị đạo hữu này, đồ bên trong tại hạ nguyện mua với giá năm vạn linh thạch hạ phẩm, đạo hữu bán đồ tương đối nhiều, nên tại hạ sẽ tăng thêm cho ngươi một phần, không biết đạo hữu thấy thế nào?"

(một phần = 10%)

Cung Tiểu Trúc nghĩ một lát, giá này cũng không khác nhiều so với giá hắn với Vân đại ca tính sẵn trước

đó, thậm chí còn nhiều hơn một chút, thế nên sảng khoái nói, "Được, cứ theo lời đạo hữu. Có điều tại hạ còn muốn xem trữ vật giới nơi này của ngươi một chút, phiền đạo hữu lấy thứ tốt nhất ra đây cho ta xem."

Nam tu nói "Đạo hữu và hai vị tiền bối xin chờ một lát, ta đi lấy ngay." Nói xong liền chạy lên tầng, một lát sau, hắn cầm một hộp gỗ Tử Đàn to bằng bàn tay xuống, đặt trước mặt Cung Tiểu Trúc, "Trữ vật giới này chính là thứ có phẩm chất cao nhất của Nhàn Vân lâu chúng ta, bảo khí hạ phẩm, không gian bên trong rộng năm trăm mét vuông, còn có thể ngăn cản công kích của tu sĩ Hóa Thần kỳ trở xuống."

Cung Tiểu Trúc mở hộp gỗ ra nhìn một chút, lại đưa cho Vân Túc, hệ thống cũng có, có điều nếu ở đây có thì hắn liền tiện tay mua luôn.

Vân Túc nhìn trữ vật giới bên trong một chút rồi đặt lại vào hộp gỗ, hỏi, "Bao nhiêu linh thạch?"

"Hai vạn linh thạch, nếu tiền bối cảm thấy quá đắt, vãn bối có thể giảm cho ngài chín phần trăm, chỉ lấy của ngài một vạn tám nghìn linh thạch hạ phẩm." Nam tu cung kính nói.

Vân Túc gật đầu, "Mua cái này đi!" Sau đó thuận tay ném hộp gỗ cho Mặc Hoa, "Cầm", y và Cung Tiểu Túc đều đã có trữ vật giới, Tiểu Trúc mua trữ vật giới này không cần đoán cũng biết là mua cho Mặc Hoa.

Mặc Hoa giơ tay ra đỡ lấy, hộp liền rơi xuống tay hắn, sau đó hắn mở trữ vật giới ra, ném hộp xuống đất, vui sướng cầm trên tay, lại lấy toàn bộ đồ trong túi trữ vật ra đổ vào trữ vật giới, lúc này mới nói với hai người Vân Túc, "Cám ơn chủ nhân, cám ơn Tiểu Trúc."

Nam tu đổi toàn bộ linh thạch hạ phẩm thành linh thạch trung phẩm cho Cung Tiểu Trúc xong, ba người liền ra khỏi Nhàn Vân lâu.

"Chủ nhân, ta muốn ăn cái thứ đỏ đỏ giống trái cây kia." Mặc Hoa mong ngóng nhìn phàm nhân cầm hồ lô ngào đường trước mặt đang rao hàng, mấy đứa trẻ đều đưa mấy đồng tiền cho người kia, sau đó một đứa cầm một xâu hồ lô vui vẻ chạy đi.

Vân Túc nhìn theo Mặc Hoa, lại quay đầu đi không định chú ý tới Mặc Hoa, y không biết hồ lô ngào đường kia, cũng chưa từng ăn.

Cung Tiểu Trúc nhìn người rao bán hồ lô ngào đường trước mặt, trái lại rất hứng thú, kiếp trước hồi hắn còn đi học cũng đã từng ăn thử, chua chua ngọt ngọt, đỏ đỏ, hương vị cũng không tệ, hắn nuốt nuốt nước miếng, kéo tay áo Vân Túc nói, "Vân đại ca, chúng ta mua vài xâu hồ lô ngào đường ăn đi."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Chủ nhân, ta thật muốn ăn, ta còn chưa biết nó có vị gì." Mặc Hoa cũng kéo tay áo bên kia của Vân Túc nói.

Vân Túc giật giật khóe mắt, nhìn hai đứa nhỏ một trái một phải, gỡ tay Mặc Hoa ra, nắm lấy tay Cung Tiểu Trúc đi tới, ăn cũng không có bất lợi gì tới việc tu hành, cho Tiểu Trúc phóng túng một lần cũng được.

(Ôi ngược tâm ~~, Mặc Hoa bị chủ nó ghét bỏ TT^TT, làm bóng đèn đâu phải một cái tội)

Mặc Hoa chạy như bay tới, chỉ chốc lát sau trong tay đã có vài xâu, một tay cầm một xâu liền bắt đầu ăn, cảm thấy hương vị cũng tàm tạm, vừa lòng gật đầu.

Cung Tiểu Trúc chọn một xâu mà bản thân cảm thấy to nhất ra, đặt vào tay Vân Túc, "Vân đại ca, ngươi nếm thử xem, ăn rất ngon." Nói xong lại chọn hai xâu, nghĩ một chút, lại cầm một xâu.

Có điều... hắn hình như không có tiền, phải làm sao đây? Nghĩ một giây, Cung Tiểu Trúc cầm một viên linh thạch hạ phẩm ra nói với người bán hồ lô ngào đường, "Ông chủ, ta không có tiền, ngươi xem xem có thể dùng linh thạch này thay tiền không?"

Người bán hàng nhận lấy linh thạch nhìn kỹ, cảm thấy thứ này thật giống như linh thạch mà hắn vẫn thường nhìn thấy khi tiên nhân dùng mua đồ, nhưng vẫn rất cẩn thận, không chắc chắn mà hỏi, "Đây là linh thạch thật ư?" Vậy mấy người trước mặt này còn không phải là tiên nhân sao.

"Thật mà, không tin ngươi cứ cầm linh thạch tới đổi ở cửa hàng kia, chắc chắn có thể đổi thành bạc." Cung Tiểu Trúc gật đầu, cắn một miếng hồ lô ngào đường bắt đầu ăn, thấy Vân Túc cầm hồ lô nhưng còn chưa ăn, liền chờ mong hỏi, "Vân đại ca, ngươi không ăn à?"

Vân Túc nhìn ánh mắt chờ mong của hắn, cuối cùng vẫn cắn miếng đầu tiên bắt đầu nhai, vị có hơi lạ, nhưng ăn cũng khá ngon.

Người bán hồ lô ngào đường kia cầm linh thạch hạ phẩm, nhìn xung quanh một chút, nói với Cung Tiểu Trúc, "Tiên nhân, ta không dám nhận nhiều tiền như vậy, hay là thế này, tất cả hồ lô ngào đường này coi như ta cho không tiên nhân." Nói xong lưu luyến không rời mà đưa linh thạch tới trước mặt hắn.

Cung Tiểu Trúc đẩy tay hắn ra, nói, "Vậy không được, sao có thể ăn không trả tiền, thực sự không được, nếu không thì thế này đi." Nói xong, quay đầu nói với Mặc Hoa đang ăn hồ lô ngào đường, "Tiểu Mặc, cầm hết chỗ hồ lô ngào đường này đi, cho ngươi hết." Sau đó cầm toàn bộ hồ lô ngào đường trong tay người bán hàng nhét vào lòng Mặc Hoa.

Cung Tiểu Trúc nhìn thoáng qua tên Mặc Hoa tham ăn kia, nói với người bán hàng, "Vậy là được rồi chứ? Không còn chuyện gì nữa thì chúng ta đi đây!" Sau đó liền kéo Vân Túc đi tiếp, Mặc Hoa cúi đầu ôm một bó to hồ lô ngào đường theo sau, vừa đi vừa ăn.

Người bán hàng thấy bọn Cung Tiểu Trúc đã đi xa, cảnh giác nhìn xung quanh xong liền giấu linh thạch vào ngực áo, sau đó chạy nhanh như ăn cướp.

Ba người Cung Tiểu Trúc đi tới đi lui, bỗng nhiên, nhìn thấy phía trước có một đám người vây quanh, có cả phàm nhân, cũng có vài tu sĩ Luyện Khí kỳ, tiếng người ồn ào, tranh luận sôi nổi, không biết là xảy ra chuyện gì.

Cung Tiểu Trúc hơi tò mò, liền kéo Vân Túc đi tới, chui vào trong đám người, xem một màn ác bá cường thưởng dân nữ, không cần phải nói, tình tiết này luôn có trong cốt truyện tiểu thuyết, phàm là nhân vật chính sẽ đều gặp phải chuyện như vậy.

Tuy rằng Vân Túc chưa bao giờ quan tâm tới mấy chuyện như vậy, nhưng nhất định vẫn sẽ xảy ra.

36. Chương 36

Cung Tiểu Trúc dùng hệ thống quét lướt qua, thân phận của ác bá kia liền hiện ra, đúng là ác bá thật nha! Chính là tiểu nhi tử Tiết Hạo của gia chủ Tiết gia – thế lực lớn nhất thành Vạn Duyệt.

Tiết gia là một gia tộc tu chân, tu vi của gia chủ Tiết gia Tiết Bộ Vĩ là Kim Đan hậu kỳ, sánh ngang với thành chủ nơi này, sau màn còn có lão tổ tông Nguyên Anh hậu kỳ đại viên mãn.

Tiết Bộ Vĩ trước đó cưới năm người vợ, bốn người vợ trước đã qua đời bởi đủ loại nguyên nhân, nghe đều bị lão khắc chết, trước khi chết, mỗi người đều sinh cho Tiết Bộ Vĩ một nhi tử, Tiết Hạo là nhi tử thứ năm của thê tử đương nhiệm.

Bởi Tiết Bộ Vĩ không quá quan tâm tới các nhi tử, toàn tâm toàn ý trầm mê tu luyện, bốn nhi tử trước không cần bận tâm, tuy rằng tính cách khác nhau nhưng đều tu luyện khá, bây giờ đã là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, đại nhi tử thậm chí đã tới Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn, chỉ cần một cơ hội là có thể trùng kích Kim Đan kỳ.

Có điều nhi tử Tiết Hạo nhỏ nhất này lại thần kỳ không có linh căn, Tiết Bộ Vĩ lại càng không quan tâm tới gã, nhưng mẫu thân người ta chỉ có một nhi tử bảo bối, đương nhiên là yêu chiều gã tới vô pháp vô thiên, mẫu thân Tiết Hạo cũng không đơn giản, bây giờ tu vi đang là Kim Đan trung kỳ, thêm vào đó lại là thê tử của gia chủ đương nhiệm, tu vi tuy rằng kém gia chủ, nhưng vẫn rất có tiếng nói ở Tiết gia, mỗi lần Tiết Hạo xuất môn bà ta đều gọi rất nhiều đệ tử Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ theo sau bảo vệ, trong thành không có người dám trêu vào.

Từ đám người xem náo nhiệt xung quanh, bọn Cung Tiểu Trúc biết được chuyện xảy ra, vừa rồi Tiết Hạo đi dạo trên đường, theo sau là một đám tu sĩ, đột nhiên thấy một mỹ nữ diện mạo thanh thuần, mộc mạc đang làm xiếc bên đường, nhất thời bị nàng hấp dẫn, muốn mang nàng về nhà làm thị thiếp.

Mỹ nữ kia đương nhiên là liều chết không từ, liền xảy ra một loạt tranh chấp, sau đó của sau đó, có một tiểu hỏa tử Trúc Cơ sơ kỳ anh tuấn gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ, lao vào đánh nhau.

Cung Tiểu Trúc đã từ hệ thống quét mà biết được, mỹ nữ thanh thuần kia là Lý Dung, là một thôn cô cha mẹ đã mất, vóc người yểu điệu, ngực tấn công mông phòng thủ, da dẻ trắng trẻo, vô cùng động lòng người. Một bộ xiêm y vải thô cũng không giấu được dung mạo tuyệt sắc của nàng.

Nam tử anh tuấn chạy tới làm anh hùng hảo hán là Trình Hạo, là thứ tử của một gia chủ Trình gia nào đó cách xa tới vạn dặm, tâm địa không tệ nhưng thực lực không đủ.

Lại nói tiếp Lý Dung kia cũng không phải là người bình thường, ả là một thiếu mỹ nữ không thể thiếu trong nguyên tác, loại người hai mặt, ban ngày ôn nhu, thanh thuần, không có chút tu vi, yếu ớt, buổi tối lại đáng sợ, thực lực cực mạnh, lộng lẫy mị hoặc, nhờ giao hợp với nam tử mà hút tu vi, hút cạn máu đối phương.

Lý Dung bị Tiết Hạo ôm trong lòng, run lẩy bẩy, cách đó không xa là mấy đệ tử Trúc Cơ kỳ vây quanh Trình Hạo, chỉ chốc lát sau, hắn bị đánh tới ngã xuống đất không bỏ dậy nổi, mặt mũi bầm dập, muốn thảm thương thế nào liền thảm thương thế ấy, muốn có bao nhiêu đáng thương thì có bấy nhiêu đáng thương.

"Dừng tay". Ngay khi Trình Hạo sắp bị đánh chết, một tiếng hét vang lên, một thân ảnh đỏ tươi đẹp đẽ đi tới trước mặt Trình Hạo, chỉ hai ba cước đã đá văng mấy kẻ Tiết Hạo mang theo xa tới mấy trượng, nữ tử diện mạo phóng khoáng kia tức giận nói với Trình Hạo, "Đứng lên mau, hừ! Chưa từng thấy loại người nào ngu ngốc như ngươi, thực lực không đủ còn thích thể hiện." Nữ tử kia lại quay đầu khinh thường nói với Tiết Hạo, "Còn không cút đi? Muốn bổn cô nương mời ngươi đi nữa à?"

Tiết Hạo nhìn nữ tử vừa mới xuất hiện này chằm chằm, có điều nữ tử có thực lực quá mạnh, chỉ có thể nuốt nước miếng, ôm Lý Dung giãy giụa không ngừng định rời đi.

Trình Hạo chống tay đứng lên, toàn thân chật vật không chịu nổi, thấy Tiết Hạo muốn mang Lý Dung đi, sốt ruột đi tới trước mặt nữ tử này nói, "Tam muội, vị cô nương này vô tội, xin ngươi hãy cứu nàng."

"Đâu phải chuyện liên quan tới ta, ta cũng không có thời gian thừa mà bận tâm tới." Nữ tử hếch mũi lên trời, bộ dáng cao ngạo, thấy bọn người Tiết Hạo vẫn còn đứng đó, liền nói, "Đứng đây làm gì? Còn muốn ăn thêm mấy đá nữa của bổn cô nương?" Nói xong lại muốn động thủ.

Tiết Hạo thấy nàng không bắt mình buông mỹ nhân trong lòng xuống, vội vàng đáp "Vâng" rồi mang theo Lý Dung nước mắt doanh tròng rời đi, một đám người hầu đằng sau bị dọa tới vội vã đứng lên chạy theo.

Nữ tử được Trình Hạo gọi là tam muội kia là Trình Xảo Trân, cũng là một mỹ nữ trong nguyên tác, vóc người cao gầy, hiên ngang anh tư, không có chút mảnh mai nào của nữ tử, là đích nữ của Trình gia chủ, lại thêm tuổi nhỏ mà tu vi còn cao hơn Trình Hạo hai bậc, thân phận đương nhiên càng cao hơn Trình Hạo là thứ tử, vẫn luôn gọi hắn tới lui.

Trình Hạo thấy Tiết Hạo đã đi xa, miệng giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, thở dài, lắc đầu, vẻ mặt ảm đạm đi theo Trình Xảo Trân.

Người xung quanh thấy họ đi rồi, tan rồi, Cung Tiểu Trúc cũng thỏa mãn lòng hiếu kỳ, rời khỏi đó cùng Vân Túc.

Ba người cảm thấy cũng đã tới giờ nghỉ ngơi, liền vào một tửu lâu lớn nhất nơi đây. Tửu lâu này chuyên phục vụ các tu sĩ, thức ăn nơi này không phải là ai cũng ăn được, rất nhiều loại thịt đều là yêu thú cấp cao, cấp thấp nhất là cấp một, toàn bộ đồ ăn cũng đều có linh khí, không có một chút tạp chất, còn có thể gia tăng tu vi nhất định, giá đương nhiên cũng cao, không phải là giá mà tu sĩ bình thường có thể trả nổi.

Nói tửu lâu này không có thế lực mạnh nào chống lưng chắc chẳng ai tin.

"Ba vị khách quan muốn gọi gì?"

Ba người Cung Tiểu Trúc vừa mới vào cửa, đã có một điếm tiểu nhị Luyện Khí kỳ ra chào đón, ân cần dẫn họ tới một cái bàn trống ở đại sảnh.

Đại sảnh rất lớn, bây giờ phần lớn bàn đều đã có người ngồi, chỉ có vài bàn là còn trống, phần lớn tu sĩ đang nhỏ giọng nói chuyện, có vài người tuy rằng không nói gì, nhưng nhìn vẻ mặt của họ, hiển nhiên là đang trao đổi thần thức.

Cung Tiểu Trúc nhìn thức ăn trên thực đơn, sau đó hỏi Vân Túc, "Vân đại ca muốn gọi gì?"

"Tùy tiện là được."

Mặc Hoa ôm một đống hồ lô ngào đường ngồi bên cạnh chen vào, "Ta muốn ăn thịt."

Cung Tiểu Trúc suy xét tới sức ăn của Mặc Hoa, liền nói với tiểu nhị: "Đưa mấy món ngon nhất của các ngươi lên, mỗi món một phần."

"Được! Xin khách quan hãy chờ." Nói xong, tiểu nhị vui vẻ chạy vào trong bếp.

Một lúc lâu sau, tiểu nhị bưng hai món ăn lên, tất cả đều là thịt, nhìn màu sắc trông rất ngon, mùi lại thơm phức, còn có một chút linh khí bay ra.

Mặc Hoa nhìn thấy thịt trên bàn, muốn thò tay nhón, lại bị một đũa của Cung Tiểu Trúc đánh cho rụt lại, "Không cho dùng tay bốc, tốt xấu gì cũng là một tiền bối Nguyên Anh kỳ, phải nhã nhặn, ngươi không định dùng đũa à?"

"Ta vốn không dùng mà." Mặc Hoa ủy khuất nói một câu, liền cầm đũa học theo Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, tư thế cầm xiêu xiêu vẹo vẹo đi gắp thức ăn, gắp mãi không gắp lên được, thử vài lần, sắp gắp được vào trong bát rồi lại đánh rơi xuống bàn.

Cung Tiểu Trúc thấy hắn đáng thương quá, đành phải đẩy một món ăn tới trước mặt hắn nói, "Được rồi, Tiểu Mặc, ngươi dùng tay bốc đi, ta sẽ không nói ngươi nữa vậy." Tiểu Mặc ngươi manh như vậy chủ nhân ngươi có biết không?

Mặc Hoa sáng mắt, vội vàng cầm đĩa lên, bốc thịt lên nhét vào miệng, ăn tới bất diệt nhạc hồ, vô cùng mất hình tượng. Làm cho các tu sĩ xung quanh đưa mắt nhìn sang, vài tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhìn không ra tu vi của Mặc Hoa cũng không dám nói gì, vài người tu vi cao nhìn Mặc Hoa cũng đều đoán được hắn là một yêu tu, đều thông cảm cho hắn, quay đầu lại không để ý tới nữa.

Lại một lát sau, tiểu nhị lại lục tục mang vài món ăn lên, hơn mười món ăn đặt đầy trên bàn.

"Ai! Các ngươi biết chưa? Nghe nói Kiếm Tiên môn dạo này phát hiện ở gần môn phái của họ có một bí cảnh mở ra, liền phái người tới tìm hiểu, kết quả đã có rất nhiều đệ tử Kim Đan kỳ chết!" Bọn Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đang ăn, ngoài cửa có bốn người bước vào, tới ngồi cạnh họ, bắt đầu nói chuyện về tin mới nhất.

"Nghe rồi, nghe nói nhóm đệ tử Kim Đan đầu tiên của Kiếm Tiên môn vào trong đã mất tích toàn bộ, thế là liền phái đệ tử ngoại môn vào tìm hiểu, có điều cho tới giờ, mấy đệ tử Luyện Khí kỳ kia còn chưa ra, hẳn là cũng giống mấy đệ tử Kim Đan kỳ kia, mất mạng."

"Còn không phải sao…"

Cung Tiểu Trúc nghe được tin này liền nhớ tới chi tiết Kiếm Tiên môn có một đám đệ tử Kim Đan kỳ ở môn phái cách sau núi không xa, trong lúc vô tình đã phát hiện ra một bí cảnh liền cùng nhau vào tìm hiểu, kết quả chỉ có một người trở lại, người kia còn chưa kịp nói rõ ràng chuyện xảy ra thì đã chết. Người bên trên giấu chuyện này đi, kết quả không hiểu sao lại bị tiết lộ, đồn rằng bên trong bí cảnh có rất nhiều bảo vật.

Trưởng lão ngoại môn cũng nghe được tin này, nổi lòng tham, nhưng lại không dám làm liều, nên đành cho một đám đệ tử Luyện Khí kỳ vào làm vật hy sinh, nghĩ hẳn là sẽ có một người có thể mang tình huống bên trong ra, đến lúc đó lão có thể nghĩ đối sách chiếm vật bên trong làm của riêng.

Kết quả, có rất nhiều đệ tử ngoại môn không biết nghe chuyện này từ đâu, vụng trộm lập thành đội vào trong. Pháp bảo ai mà không thích, pháp bảo trong bí cảnh lại càng là tinh phẩm chẳng cần ai phải nói, đệ tử nội môn thì không sao, phát hiện mười mấy đệ tử Kim Đan kỳ mất tích liền biết rằng chuyện này không hề đơn giản, không dám tùy tiện vào trong, dù sao pháp bảo đúng là quý thật, nhưng mạng người còn quý giá hơn. Mà đệ tử ngoại môn thì không biết tới chuyện có đệ tử Kim Đan kỳ mất tích, một đám trước không sợ sói, sau không sợ hổ, ngây ngốc làm vật hy sinh.

Chờ tới lúc người bên trên muốn phong tỏa nơi kia, sau đó tìm ra một phương án phù hợp rồi mới vào tìm hiểu thì toàn bộ đệ tử ngoại môn đã vào trong, hơn nữa còn chưa ra.

Đệ tử ngoại môn mất tích vô cớ, chuyện này đương nhiên không giấu được người bên ngoài, vì thế các môn phái khác cũng qua điều tra mà phát hiện ra chuyện này.

Vì thế, Kiếm Tiên môn muốn được giúp đỡ, san sẻ khó khăn nên liền mời các môn phái khác tham dự, các đại môn phái lấy Kiếm Tiên môn dẫn đầu đều thủ hộ xung quanh bí cảnh, không để các tu sĩ khác tùy tiện đi vào, thứ nhất không muốn kẻ khác chiếm lợi, thứ hai không muốn có người vô tội mất mạng, dù sao bí

cảnh cũng nằm trong phạm vi của Kiếm Tiên môn, người chết sẽ làm cho thanh danh của Kiếm Tiên môn trở nên không tốt.

Chuyện này bị quấy đảo tới phức tạp, nhưng tóm lại chuyện xảy ra chính là như vậy.

37. Chương 37

Cung Tiểu Trúc nghe thấy họ nói chuyện, thế nên liền truyền âm nói với Vân Túc, "Vân đại ca, chúng ta tới bí cảnh kia xem một chút đi."

Theo như nguyên tác miêu tả, bí cảnh này chỉ có tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở xuống mới có thể vào, lúc ấy Vân Túc nghe nói tới chuyện này liền bất tri bất giác mà đi vào, sau đó cơ duyên xảo hợp tìm thấy một quả trứng thú trong một huyệt động, quả trứng này chính là do Chu Tước sinh ra, mặc dù không biết đã ở trong bí cảnh bao nhiêu năm, nhưng vẫn chưa mất đi sự sống.

Mục đích Cung Tiểu Trúc muốn vào bí cảnh cũng là bởi quả trứng này, nếu Vân Túc có được nó, cũng không khác gì hổ thêm cánh, hơn nữa đây vốn là cơ duyên của Vân Túc, hắn tất muốn cho Vân đại ca tới lấy.

Thời gian bí cảnh này mở ra là ba tháng, vạn năm mới mở một lần, nhưng không phải lần nào cũng được tu sĩ phát hiện ra, bởi vị trí của nó thật sự rất khó tìm, hơn nữa mỗi lần mở ra cũng không có động tĩnh gì.

Pháp bảo đan dược gì trong hệ thống của Cung Tiểu Trúc cũng có, nhưng lại không có vật sống, bao gồm cả trứng thú, thêm vừa rồi hệ thống đã phát động nhiệm vụ, thế nên lần này họ nhất định phải đi một chuyến, hơn nữa còn phải lấy được trứng thú về.

Vân Túc gật đầu, nhìn Cung Tiểu Trúc nói "Được", gắp một đũa thức ăn, đặt vào trong bát Cung Tiểu Trúc, lại tiếp tục ăn, y có suy nghĩ giống với Tiểu Trúc, cũng định đi một chuyến, "Sáng mai chúng ta bắt đầu."

Ăn xong thức ăn, lại uống thêm một chén linh trà, Cung Tiểu Trúc gọi một tiếng, "Tiểu nhị, tính tiền."

"Ai, tới liền đây khách quan, tổng cộng là một vạn linh thạch hạ phẩm." Tiểu nhị đứng cạnh bàn, xoa xoa tay, mặt đầy ý cười nhìn linh thạch trong tay Cung Tiểu Trúc.

Xong xuôi, ba người liền tới một khách điểm tên Đồng Phúc muốn đặt ba gian phòng cho mỗi người nghỉ ngơi, ngồi thiền.

Địa điểm: Tiết phủ, trong phòng Tiết Hạo

Thời gian: buổi tối

Nhân vật: Tiết Hạo và Lý Dung.

Trên giường gỗ khắc hoa, ánh trăng chiếu rọi, một thân sa y màu trắng, môi đỏ như lửa, Lý Dung lộng lẫy quyến rũ cắn cổ Tiết Hạo trần trụi đã tắt thở, mắt vẫn còn trợn to.

Tuy rằng Tiết Hạo không có tu vi, nhưng uống chút máu cũng không tệ, vị cũng ổn, vẫn vô cùng mỹ vị giống máu của những người khác.

Một lát sau, Lý Dung ngẩng đầu, đi xuống khỏi người Tiết Hạo, hai răng nanh rụt lại, trên môi vẫn còn dính vệt máu, yêu diễm lại huyết tinh, cười quyến rũ. Đột nhiên, ả hướng mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, sau đó lau sạch sẽ vệt máu trên môi.

Ánh mắt vốn yêu mị lại trở nên bình thường, ả lắc đầu một cái, màu đỏ như máu trong mắt biến mất, vết đỏ trên trán cũng không thấy nữa, môi cũng khôi phục thành màu nhạt, cả khuôn mặt lại là bộ dáng thanh thuần của ban ngày, ả nhìn bốn phía một lát, cảm nhận được xúc cảm mềm mềm, lạnh lạnh dưới tay, lúc này mới cúi đầu nhìn.

“A “

Lý Dung không hiểu tại sao bản thân lại ở trong căn phòng này, lại thấy Tiết Hạo trần trụi nằm trên giường, trên cổ có lỗ máu, cả người chỉ còn lại một bộ da bọc lấy xương, hét lên một tiếng rồi hôn mê bất tỉnh.

Trình Hạo vừa tới bên cửa sổ phòng Tiết Hạo liền nghe thấy bên trong vang lên một tiếng hét chói tai, hắn cuối cùng vẫn bất chấp tất cả, vội vàng mở cửa sổ nhảy vào.

“Cô nương, cô nương?” Trình Hạo ôm Lý Dung vào ngực, thấy ả nhắm chặt hai mắt, phát hiện ả đã ngất đi thật chứ không phải là đang ngủ, lại thấy Tiết Hạo bên cạnh đã tắt thở.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy cước bộ hỗn độn và tiếng quát lớn từ bên ngoài liền không nghĩ ngợi gì nhiều, bế ngang Lý Dung lên, bay ra từ cửa sổ.

“Không ổn rồi, phu nhân, không ổn rồi!”

“Phu nhân, ngũ thiếu gia xảy ra chuyện!”

“Không ổn rồi…”

Các đệ tử Trúc Cơ kỳ và Luyện Khí kỳ bảo vệ cho Tiết Hạo nghe thấy tiếng hét chói tai từ phòng Tiết Hạo liền lập tức chạy tới trước viện, không ngờ gõ cửa hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng của Tiết Hạo, không chỉ vậy, động tĩnh bên trong cũng không có, họ cũng bất chấp, xông vào trong.

Không ngờ lại thấy Tiết Hạo chết thảm trên giường, chuyện này sao có thể gạt được, nhất thời nháo nhào cả lên.

Cách không xa viện của Tiết Hạo, mẫu thân Mạc Nghê của Tiết Hạo nghe thấy động tĩnh liền tới phòng của nhi tử bảo bối, một màn xúc mục kinh tâm làm bà ta mất lý trí, ôm lấy Tiết Hạo trên giường, thê lương hét to một tiếng "Hạo nhi ".

Bà ta quay đầu, hung tợn thò tay ra, một đệ tử Trúc Cơ sơ kỳ thường hay đi bên người Tiết Hạo bị bà ta nắm lấy cổ, "Nói! Chuyện này là sao? Không phải đã bảo các ngươi phải bảo vệ thiếu gia cẩn thận rồi sao, vì sao bây giờ con của ta lại… bị người… ám hại?"

Tất cả người trong phòng câm như hến, run rẩy, cúi đầu không dám thốt lên tiếng nào, sắc mặt của tu sĩ bị Mạc Nghê nắm trong tay đỏ lên, rồi trở nên tái xanh, gân xanh lồi ra, ánh mắt Mạc Nghê quét qua tất cả trong chốc lát, ném tu sĩ trong tay đi, tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ kia liền nằm trong một vũng máu trên đất, cổ thì đứt, thất khiếu cũng chảy máu.

(thất khiếu: bảy lỗ trên mặt (đầu): mắt, miệng, lỗ mũi, lỗ tai)

Bà ta đặt Tiết Hạo nhẹ nhàng nằm lại trên giường, sờ sờ mặt gã, sau đó kiên quyết nói, "Hạo nhi, con hãy chờ đấy, nương sẽ báo thù cho con." Nói xong cũng không chờ được lâu thêm, thuấn di một cái đi vào trong viện, bấm vô số thủ quyết thi triển một ảnh thuật, tất cả chuyện xảy ra trong nhà nhất thời liền hiện ra.

Trình Hạo một đường chạy vội, mang Lý Dung về khách điếm mà mình ở khách điếm Đồng Phúc.

Hắn vừa đặt Lý Dung lên giường mình, Trình Xảo Trân liền một cước đá văng cửa nhìn lên giường, sau đó cao ngạo nói với Trình Hạo đang đứng trước giường, "Trình Hạo, ngươi lại làm gì vậy? Đây không phải là nữ nhân ban ngày sao? Ngươi mang nàng ta về rồi chọc phải phiền toái thì phải làm sao? Ta nói ngươi này ngươi sao không thể làm cho người ta bớt lo một chút chứ!"

Trình Hạo lặng lẽ trợn mắt trắng trong lòng, thực sự không chịu nổi chuyện Tam muội cứ quan tâm tới việc của hắn, nhưng vẫn kể lại chuyện xảy ra trong phòng Tiết Hạo vừa rồi cho Trình Xảo Trân, chần chờ một chút, cuối cùng nói thêm một câu "Tam muội, người của Tiết gia sẽ không tìm đến đây đâu nhỉ?"

"Ngươi đúng là đồ đầu heo!" Trình Xảo Trân giơ tay lên muốn đánh cho hắn một cái, nhưng lại nghĩ tới chuyện Trình Hạo là đại ca của nàng, thế là đành buông tay xuống, kéo tay hắn, "Nơi này không thích hợp để ở lâu, mau đi theo ta." Nói xong liền muốn đi ra ngoài, "Chờ chút, chúng ta mang theo vị cô nương này cùng đi." Trình Hạo đi vài bước rồi dừng lại, ánh mắt hướng đến Lý Dung nằm trên giường.

"Quan tâm tới ả là tìm chết! Đều là do ả gây ra họa, ta đoán một hồi nữa người Tiết gia sẽ đuổi tới nơi,

nếu không nhanh chóng rời khỏi, đến lúc đó ta và ngươi đều bị liên lụy." Tiết gia có địa vị gì ở Vạn Duyệt thành, nàng đã sớm tìm hiểu rõ ràng, Tiết Hạo dù chỉ là một phàm nhân, nhưng nương hắn đã là tu sĩ Kim Đan kỳ, hơn nữa lại coi Tiết Hạo như trân bảo, nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất tìm tới đây.

Nói xong Trình Xảo Trân cứng rắn kéo Trình Hạo ra ngoài định dùng pháp bảo phi hành rời khỏi.

"Nghịch tặc lớn mật, trả mạng con ta đây!" Không chờ Trình Xảo Trân kịp dùng pháp bảo phi hành rời khỏi, Mạc Nghê đã đứng trên hai cái quạt lông cực lớn bay tới từ đằng xa, giơ tay hướng tới chỗ hai người, đánh cho hai người trở tay không kịp, ngã xuống đất.

Mạc Nghê lại xuất chưởng một lần nữa, một luồng sáng tím đánh tới chỗ Trình Hạo, thấy Trình Hạo sắp sửa mất mạng, Trình Xảo Trân thò tay vào túi trữ vật, một pháp bảo phòng ngự gương đồng xuất hiện trong tay nàng, tiếp đó nàng nhanh chóng ném gương đồng tới trước Trình Hạo, ngăn cản công kích của Mạc Nghê, linh khí hạ phẩm kia cũng vỡ thành từng mảnh, Trình Xảo Trân nhìn thấy mà muốn chảy máu trong lòng.

Tuy rằng Trình Xảo Trân quả thật không thể nào thích nổi đại ca trên danh nghĩa này, tu vi không tốt lắm, chỉ số thông minh cũng không được cao, đã thế lại còn không có chút tâm cơ, nhưng nàng thừa kế một ưu điểm của Trình gia, đó chính là bao che khuyết điểm. Nàng có thể tùy tiện bắt nạt người nhà mình mà nàng không thích, nhưng người ngoài muốn gây khó dễ cho bất cứ một người nào, tất cả người của Trình gia sẽ tiến đánh.

Dù rằng cái gương đồng mà nàng yêu quý nhất kia trở thành phế thải.

Cũng nhờ kẽ hở này mà hai người từ trở tay không kịp bắt đầu phản ứng lại, cầm lấy pháp bảo bắt đầu đối phó với Mạc Nghê. Mà Mạc Nghê vừa rồi thấy sắp giết được hung thủ lại bị Trình Xảo Trân ngăn cản, càng thêm thẹn quá hóa giận, phát huy mười phần công lực đánh với hai người.

Tu vi của Trình Xảo Trân tuy là Trúc Cơ hậu kỳ, chỉ kém một bậc với Mạc Nghê, nhưng Trúc Cơ kỳ với Kim Đan kỳ có một bước khó có thể vượt qua, thực lực đương nhiên là không đấu lại được với Mạc Nghê.

Ba người đánh từ khách điếm đánh ra ngoài, từ mặt đất đánh lên trời.

Vốn Trình Xảo Trân là đích nữ, trước khi ra khỏi cửa đã được phụ thân dạy cho rất nhiều thủ đoạn bảo mệnh, lường trước có thể chạy trốn thủ hạ của Mạc Nghê, nhưng Mạc Nghê chung quy vẫn là Kim Đan sơ kỳ, lại là chủ mẫu của Tiết gia, pháp bảo gì cần cũng có, Trình Hạo thì lại là thứ tử, không được phụ thân coi trọng, tu vi miễn cưỡng cũng tạm coi là ổn, càng không được thương yêu, pháp bảo đương nhiên là ít tới mức đáng thương.

Trình Xảo Trân phải đối phó với Mạc Nghê, lại còn phải chú ý tới Trình Hạo thực lực không tốt, còn phải tìm cơ hội chạy trốn, ba người giao thủ chưa được một lúc, Trình Xảo Trân và Trình Hạo đã bại trận, cùng bị đánh cho quỳ rạp trên mặt đất, miệng phun máu tươi, đứng dậy không nổi.

Mạc Nghê định cho họ một kích cuối cùng, cho họ đi đời, trong tay xuất hiện một quả cầu điện tím ném tới hai người trên mặt đất. Lôi cầu cách hai người chỉ có một thước, giữa trời liền xuất hiện một người thoải mái chặn công kích của bà ta, người này chính là Mặc Hoa.

Chủ mẫu Tiết gia Mạc Nghê là một nữ tu song linh căn Kim Lôi, có điều lôi linh căn của bà ta lại càng tốt hơn, pháp thuật học cũng phần nhiều là thuộc tính lôi, luận lực công kích cũng là pháp thuật thuộc tính lôi có uy lực lớn hơn, nếu quả cầu điện này một chiêu bay tới người hai huynh muội Trình gia, vậy nhất định là không còn thi cốt gì!

Có điều cũng là do vận khí của họ tốt, bọn Cung Tiểu Trúc và bọn Trình Hạo ở cùng một tầng, hơn nữa Cung Tiểu Trúc còn ở cách vách Trình Hạo, bên ngoài có động tĩnh lớn như vậy, mặc dù trong phòng có bố trí kết giới thì vẫn nghe thấy được.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc ra khỏi phòng xem náo nhiệt, nhìn thấy là Trình Hạo và Trình Xảo Trân, hơn nữa còn thấy cả Mạc Nghê, hắn đương nhiên là đoán được chuyện gì xảy ra, mà vừa hay lúc này hệ thống lại xuất hiện nhiệm vụ "Mời chào tiểu đệ Trình Hạo cho Vân đại ca", thế nên không thể không quan tâm tới, nhanh chóng gọi Vân Túc và Mặc Hoa ra xem náo nhiệt, chờ hai người Trình Hạo thực sự không chịu được nữa mới cứu hai người họ.

Đây cũng là một sách lược, chỉ có như vậy, Trình Hạo mới có thể càng cảm kích họ, độ tín nhiệm mới càng cao.

Lúc đang xem ba người họ đánh nhau, Cung Tiểu Trúc liền giải thích cho Vân Túc nghe thân phận của bọn Trình Hạo và nguyên nhân đánh nhau, bao gồm cả chuyện Trình Hạo là thủ hạ tương lai của y.

Trong nguyên tác, cũng xuất hiện một chuyện như vậy, Trình Hạo và Trình Xảo Trân nghe được chuyện bí cảnh của Kiếm Tiên môn từ Trình thành chủ, cũng chính là phụ thân của họ. Vì thế, ông liền phái hai người họ cầm tín vật đi tìm một vị Thái Thượng trưởng lão của Quang Môn hoa, sau đó sẽ có được hai danh ngạch vào bí cảnh thăm dò tới cùng, nói không chừng có thể có thu hoạch, đi trải nghiệm một phen cũng tốt. Có điều bởi người con thứ hai của Trình thành chủ, cũng chính là đích tử duy nhất của ông đang bế quan đột phá Kim Đan kỳ, thế nên chỉ có thể để Trình Hạo đi thay.

Quang Hoa môn là một môn phái Tam phẩm của đại lục Huyền Thiên, Thái Thượng trưởng lão cần tìm kia chính là lão tổ tông của Trình gia, thiên tư tung hoành liền được môn chủ thu làm đệ tử thân truyền, sau đó cũng chỉ trở lại nhà một lần, để lại tín vật rồi liền tĩnh tu ở Quang Hoa môn.

38. Chương 38

Trong nguyên tác, Trình Hạo cũng bởi nhìn thấy trên đường Lý Dung bị Tiết Hạo mang đi, cảm thấy nàng rất đáng thương, thế nên buổi tối liền lẻn vào Tiết phủ muốn cứu Lý Dung ra, vừa vặn lại thấy Tiết Hạo chết trên giường, sau đó cũng bị Mạc Nghê đuổi giết như vậy, Vân Túc ở cùng khách sạn, cứu hai huynh muội và Lý Dung.

Bởi tình huống của Lý Dung đặc thù thế nên ngay cả Vân Túc cũng không nhìn ra nàng có gì khác thường.

Thực ra, Vân Túc cũng không định cứu hai người, nhưng lại nề hà y không đi tìm phiền toái, phiền toái lại tìm tới y, thế nên bất đắc dĩ đành chặn Mạc Nghê lại, Trình Hạo và Trình Xảo Trân có cơ hội chạy trốn.

Sau đó có một buổi tối, Lý Dung lại biến sang nhân cách kia, muốn cá nước thân mật với Trình Hạo, Trình Hạo bị ả dọa, kiên quyết cự tuyệt yêu cầu của ả, Lý Dung thẹn quá hóa giận động thủ với hai người. Tuy rằng không nhìn ra tu vi của ả, nhưng khí tức quanh thân không phải là loại tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ như Trình Xảo Trân có thể đối phó, vì thế vội vàng đào tẩu cùng Trình Hạo, Lý Dung kiên quyết đuổi theo sau.

Tất cả đều là do Trình Hạo gây họa, Trình Xảo Trân vô tội bị vạ lây.

Lộ tuyến hai người chạy trốn cũng không phải là không có mục đích, mà là hướng tới bí cảnh của Kiếm Tiên môn, Vân Túc cũng vừa vặn đi đường này, tu vi của hai huynh muội Trình gia tuy rằng không cao, nhưng hai người họ đang chạy trốn, tốc độ đương nhiên là nhanh hơn Vân Túc, rất nhanh đã đuổi kịp Vân Túc, lần này hai người bọn họ lại được cứu, Trình Xảo Trân bởi hai lần đều được Vân Túc cứu, độ hảo cảm với Vân Túc tăng lên không ít, lúc gặp lại trong bí cảnh, độ hảo cảm bay lên tới cảnh giới cả đời không có gì báo đáp chỉ biết dùng thân báo đáp, không phải y sẽ không gả.

Vân Túc tuy rằng cứu hai người, nhưng thực lực của Lý Dung lại bất tri bất giác tăng lên cấp tốc, tuy rằng đánh không lại Vân Túc, nhưng lại đào thoát được, sau đó lại tìm tới Vân Túc diễn tiết mục tương ái tương sát.

Có điều cũng không thành công, tuy rằng Vân Túc mỗi lần nhìn thấy Lý Dung đều cảm thấy ả quá phiền đều muốn đập một cái cho sướng, Lý Dung vẫn muốn hút tu vi Vân Túc rồi giết y, một lần lại một lần muốn giao phong với Vân Túc, thế nên có thể nói Lý Dung thì ái mộ Vân Túc mà Vân Túc lại không ái mộ Lý Dung.

"Tiền bối xin hãy tránh ra, chớ quấy rầy ta báo thù." Mạc Nghê thấy công kích của mình bị cản lại, sắc mặt đen hơn mấy lần so với hồi nãy, thấy tu vi của Mặc Hoa cao hơn bà ta, khẩu khí nói chuyện cũng tạm coi như là bình tĩnh, nhưng có thể nhìn ra trong mắt bà ta lửa giận đã công tâm.

Mặc Hoa ăn nói vụng về, cũng không biết Cung Tiểu Trúc vì sao lại muốn hấn cứu hai người Trình Hạo, chỉ có thể nhìn về phía Vân Túc và Cung Tiểu Trúc. Cung Tiểu Trúc nhìn thấy ánh mắt Mặc Hoa, chỉ có thể đứng ra nói chuyện, hy vọng có thể hóa giải mâu thuẫn này, đặt nền móng cho việc thu tiểu đệ, "Tiết phu nhân, vãn bối có một chuyện muốn thương lượng, là về chuyện ái tử Tiết Hạo của ngài đã bị hại ra sao, không biết ngươi có chịu nghe không."

Mạc Nghê nhìn Cung Tiểu Trúc đứng bên cạnh Vân Túc, lại nhìn Mặc Hoa chắn trước Trình Hạo và Trình Xảo Trân, người đông thế mạnh, bà ta đành nghiến răng nghiến lợi hỏi, "Chuyện gì?"

"Chuyện này thực ra không liên quan tới hai huynh muội này, hung thủ sát hại Tiết Hạo thực ra chính là cô nương bị hôn mê trong phòng kia." Cung Tiểu Trúc nhìn thoáng qua phòng của Trình Hạo, quay đầu lại nhìn Mạc Nghê.

"Hừ! Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao? Vừa rồi ta đã nhìn qua, nữ nhân kia một chút tu vi cũng không có, Hạo nhi tuy là phàm nhân, nhưng dù sao nó cũng là nam tử, sao có thể bị một nữ tử không có tu vi làm hại? Hơn nữa máu của Hạo nhi bị hút khô hoàn toàn, nhất định là nam tu này luyện công pháp tà môn ma đạo."

Cung Tiểu Trúc thấy bà ta không tin, đang muốn để Vân Túc mang Lý Dung đến, lại thấy Vân Túc dặn Mặc Hoa một câu "Bảo vệ cho Tiểu Trúc cẩn thận." rồi đi tới vào của Trình Hạo.

Hai huynh muội Trình gia đứng dậy, Trình Hạo nghe thấy Tiết gia Ngũ công tử Tiết Hạo là bị nữ tử hắn mang về kia giết chết, đầy mặt khó tin. Đang nghĩ có phải là bọn Cung Tiểu Trúc không có ý tốt, có mưu đồ, trong phòng lại vang lên tiếng đánh nhau.

Chỉ chốc lát sau, trong phòng có một bóng dáng màu trắng chạy ra, muốn bay lên trời, trốn khỏi truy đuổi của mọi người, người này chính là Lý Dung, Vân Túc theo sát sau chặn đường đi của Lý Dung. Mạc Nghê nhìn thấy nữ tử vốn không có tu vi lại có thể trốn thoát khỏi tu sĩ Kim Đan hậu kỳ, cũng không nghĩ nhiều, gia nhập cuộc chiến.

Còn chưa đợi Mạc Nghê kịp động thủ, Vân Túc đã chế phục được Lý Dung tóc tai bù xù, nắm trong tay đi tới chỗ Cung Tiểu Trúc. Nguyên nhân y không chế phục Lý Dung ngay trong phòng chính là bởi muốn cho tất cả mọi người thấy nữ tử này thực ra là có pháp thuật, cũng không phải là một phàm nhân tay trói gà không chặt.

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc đã bắt được Lý Dung, cuối cùng cũng thả lỏng, nhìn Mạc Nghê, "Tiết phu nhân đã tin rồi chứ!"

Mạc Nghê đứng trước mặt Lý Dung đã bị Vân Túc định thân vứt trên mặt đất, sau đó nắm lấy tóc ả, làm cho mặt ả lộ ra, nhìn thấy khuôn mặt vô cùng yêu diễm, ánh mắt mị nhãn như tơ giờ đây lại hung tợn trừng bà ta, cảm thấy ghê tởm trong lòng.

Mạc Nghê lại vứt Lý Dung xuống đất, dùng chân đạp ả ta, nghi hoặc nhìn Cung Tiểu Trúc, "Chuyện này là sao?"

"Nói chính xác thì, đây là hai nhân cách khác nhau, vị cô nương ban ngày và buổi tối là hai người khác nhau…"

Loại thiết lập hai nhân cách như Lý Dung khá là phổ biến, Lý Dung của ban ngày không biết mình có một loại nhân cách khác, mà Lý Dung buổi tối kia lại không biết ban ngày ả làm gì, cũng không thể xuất hiện vào ban ngày, bởi ả sợ ánh sáng.

Ánh mắt Mạc Nghê bi thương, nghe hắn nói xong đã tin tới bảy tám phần, "Nếu chuyện ngươi nói là sự thật, vậy ngươi có dám nói nữ nhân này không có quan hệ với hai người kia? Lúc ấy chính là nam tu này cứu nữ nhân này đi."

Trình Hạo bước lên trước, nói với Cung Tiểu Trúc "Cám ơn!" Sau đó một lòng cảm thấy có lỗi hành lễ với

Mạc Nghê, "Xin tiền bối thứ lỗi, ta không biết chuyện lại là như vậy, nếu biết ta nhất định sẽ không mang vị cô nương này đi, có điều ta đúng là không có chút quan hệ gì với vị cô nương này, lúc ấy chỉ là ta thấy nàng đáng thương nên mới mang nàng ra khỏi Tiết phủ, xin tiền bối hãy tin ta."

Chỉ là không ngờ lại mang theo một quả bom hẹn giờ, nếu không có bọn Cung Tiểu Trúc giúp đỡ, tội danh mưu hại Ngũ công tử Tiết phủ hai huynh muội bọn họ nhất định phải gánh, nói không chừng còn liên lụy tới Trình gia.

Không trách nàng phải thời thời khắc khắc trông chừng đại ca này, Trình Xảo Trân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà nhìn Trình Hạo, lần này nàng suýt nữa bị sự rảnh rỗi của hắn hại thảm, suýt chút nữa là mất mạng, thật đúng là một chút giác ngộ cũng không có.

Mạc Nghê hoài nghi nhìn thoáng qua Trình Hạo, sau đó bỏ chân ra, tóm lấy Lý Dung trên mặt đất, "Nói, ngươi có biết người này không?" Mạc Nghê chỉ mặt Trình Hạo hỏi.

Lý Dung nhìn Mạc Nghê lại nhìn Trình Hạo, ánh mắt phong tình vạn chủng, cuối cùng nói với Mạc Nghê, "Ngươi đoán xem?" Giọng nói khiến người tê dại bủn rủn, mị nhân thần hồn.

Trước chưa nói tới chuyện tu vi của Mạc Nghê ở Kim Đan kỳ, bà ta cũng vẫn chỉ là một nữ nhân, sao có thể bị Lý Dung mê hoặc? Mạc Nghê thấy ả không trả lời, liền xuất chưởng đánh gãy một chân của ả ta, tất cả mọi người vây xem đều nghe thấy tiếng xương cốt vỡ vụn, thanh thúy dễ nghe, Lý Dung bị ăn đau kêu "A" lên một tiếng, "Không nói vậy ngươi cũng đừng trách ta không khách khí, ngươi có tin ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết?"

Cung Tiểu Trúc nghe thấy mà run rẩy.

"Ta không nói ngươi có thể làm gì ta? Có bản lĩnh ngươi sống không bằng chết cho ta xem." Lý Dung đau tới vặn vẹo cả khuôn mặt, lạnh lùng nói, không phải chỉ là một nhi tử phế vật hay sao, sao cứ coi như bảo bối vậy? Loại hoàn khố này chết càng tốt, ả đây là trừ hại cho dân.

"Không nói phải không? Được."

Nói xong Mạc Nghê không chút do dự, một tay bấm vài pháp quyết, thi triển một Sưu Hồn thuật tra xét kí ức trong đầu Lý Dung.

Loại Sưu Hồn thuật này chính là pháp thuật giới tu chân quen dùng để tra xét ký ức của người khác, tu sĩ bị loại pháp thuật này tra xét hơn phân nửa sẽ bị thiếu mất ký ức, hoặc bị tổn thương nguyên thần. Còn có một loại Nhiếp Hồn thuật, lại càng ngoan độc hơn, nhẹ thì biến thành người thực vật, ngủ say bất tỉnh vĩnh viễn, nặng thì thần hồn câu diệt, tuy vậy, hiệu quả của nó lại càng tốt hơn Sưu Hồn thuật.

Thức hải của Lý Dung bị người xâm nhập mạnh mẽ, trong đầu đau đớn một hồi, chờ tới khi Sưu Hồn thuật của Mạc Nghê chấm dứt, sắc mặt ả đã tái nhợt như tờ giấy, hai mắt nhắm nghiền, màu môi vốn đỏ như máu cũng đã mất màu.

Mạc Nghê tóm lấy Lý Dung, nhìn bốn phía xung quanh, sau đó nói một câu với bọn Cung Tiểu Trúc, "Đa tạ!" Nói xong bà ta giơ tay một phen, hai viên Linh Ngọc xuất hiện trong tay, một viên oánh nhuận có điêu khắc hoa văn, một viên đen sì như mực, điêu khắc yêu thú kì quái.

Nàng ném hai viên Linh Ngọc vào tay Cung Tiểu Trúc, nói tiếp, "Bạch Ngọc này là tín vật của Tiết gia, Mặc Ngọc này là tín vật của Mạc gia thành Viên Dương, về sau đạo hữu và tiền bối có việc gì khó khăn cứ tới tìm Tiết gia hoặc Mạc gia, cáo từ." Nói xong liền mang theo Lý Dung ngự pháp bảo phi hành rời đi, toàn thân tỏa ra khí tức phẫn nộ.

Đến lúc này, cốt truyện đã bị thay đổi, trong nguyên tác, thực ra Mạc Nghê đánh nhau với Vân Túc, Lý Dung giả vờ làm một tiểu bạch hoa được Trình Hạo bảo vệ, Trình Xảo Trân chống đỡ công kích của Mạc Nghê, không thể chống đỡ được, sau đó Vân Túc xuất hiện, Trình Xảo Trân dùng kế hướng chiến hỏa tới chỗ Vân Túc, Mạc Nghê liền bị y giết. Lý Dung cũng bởi vậy mà tránh thoát được cảnh bị Mạc Nghê đuổi giết.

Mạc Nghê không chỉ là chủ mẫu đương gia Tiết gia mà còn là nữ nhi bảo bối của Mạc gia gia, Mạc Nghê bị ma tu Vân Túc giết, Tiết gia và Mạc gia đương nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, vì thế phái người xung quanh tìm hung thủ giết người Vân Túc, muốn diệt trừ cuồng ma sát nhân này.

Bởi vậy nên đại lục Huyền Thiên dâng lên một làn sóng không lớn không nhỏ.

Mà bây giờ Mạc Nghê lại bình an vô sự bắt được hung thủ giết người thực sự là Lý Dung, Lý Dung đương nhiên không thể bình an vô sự như trong nguyên tác, không biết sẽ bị tra tấn thế nào! Vân Túc cũng sẽ không bị đuổi giết, miễn cho quẫn cảnh bị Lý Dung quấy rối, bọn Cung Tiểu Trúc cũng được Mạc Nghê báo ân, thật đúng là một chuyện đáng hoan hỉ.

Trình Hạo thấy mọi chuyện cuối cùng cũng đã được giải quyết thuận lợi, đi tới trước mặt ba người làm đại lễ, "Đa tạ tiền bối và đạo hữu đã tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích."

Vân Túc gật đầu, Mặc Hoa cũng học Vân Túc gật gật đầu, Cung Tiểu Trúc nói một câu, "Nhấc tay chi lao mà thôi."

Trình Xảo Trân cũng tiến lên không có thành ý mà nói, "Đa tạ các vị." Ánh mắt không biết là cố tình hay vô tình mà liếc về phía Vân Túc, "Không biết vị tiền bối này tôn tính đại danh là gì?"

Cung Tiểu Trúc sờ mũi, nếu người được hỏi là Vân đại ca, hắn cũng không cần phải nói nhiều, lấy kinh nghiệm nhiều năm của hắn (… kinh nghiệm đọc tiểu thuyết!), Trình Xảo Trân nhất định là có hảo cảm với Vân đại ca, đây là phúc lợi của nhân vật chính tiểu thuyết, Vân đại ca cũng không ngoại lệ.

Còn nữa, vừa gặp mặt đã hỏi danh tự của tiền bối, đây không phải là rất không lễ phép sao? Có điều Trình Xảo Trân xưa này kiêu ngạo đã quen, không câu nệ tiểu tiết cũng dễ hiểu.

Vân Túc không đáp lời nàng, kéo Cung Tiểu Trúc xoay người bay vào trong phòng đóng cửa lại, gia cố kết

giới một chút rồi mới nói với hắn, "Đêm nay ngươi ở cùng phòng với ta, tách ra không an toàn."

Cung Tiểu Trúc nghĩ, rất không an toàn, vừa rồi đánh nhau đánh cho bên ngoài bẩn thỉu đất cát, thiếu chút nữa phòng của họ cũng bị phá hỏng, có điều may mà Vân Túc bố trí một kết giới, kế tiếp vì đảm bảo vạn nhất đương nhiên là ở cùng một phòng an toàn hơn, thế nên sảng khoái đồng ý.

Cứ vậy, hai người ngồi một chỗ bắt đầu tu luyện.

Trình Xảo Trân thấy Vân Túc không để ý tới mình, liền hỏi Mặc Hoa, "Tiền bối, ngươi có biết vị tiền bối vừa rồi tên là gì không?"

Mặc Hoa nhún vai, thuận miệng nói một câu "Không biết." liền trở về phòng, chủ nhân còn chưa nói, hắn vì sao lại phải nói chứ, nhỡ làm chủ nhân mất hứng thì phải làm sao đây? Hắn mới không thèm quan tâm tới hai người kia.

Sáng sớm hôm sau, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ngừng tu luyện, sửa sang lại dung nhan một chút liền ra khỏi phòng.

Cung Tiểu Trúc đi vài bước tới trước cửa phòng Mặc Hoa gõ cửa gọi, "Tiểu Mặc, chúng ta nên xuất phát thôi." Hắn rất hiểu Mặc Hoa, Mặc Hoa là một con rắn lười, mỗi ngày thời gian tu luyện không tới nửa ngày, không phải ăn thì chính là ngủ, thế nên buổi sáng nhất định sẽ không ra khỏi phòng sớm hơn họ, hơn nữa buổi tối cũng sẽ không tu luyện, mà đi ngủ.

Thế nên hắn mới không do dự trực tiếp gõ cửa.

Quả nhiên, bên trong vang lên một câu "Tiểu Trúc, ta ra ngay đây, chủ nhân và Tiểu Trúc nhất định phải chờ ta cùng đi ăn sáng nha."

Hắn có nói là sẽ đi ăn sáng sao? Cung Tiểu Trúc lắc lắc đầu, nói với Vân Túc đằng sau, "Chúng ta xuống lầu đi, Vân đại ca."

39. Chương 39

Hai người xuống lầu chọn một bàn bát tiên trống không có người ngồi xuống, gọi tiểu nhị của khách điếm dọn một bình linh trà lên, vừa uống vừa chờ Mặc Hoa vẫn còn trong phòng.

Cung Tiểu Trúc vừa uống trà vừa thỉnh giáo các vấn đề về tu luyện với Vân Túc, ngẫu nhiên nhìn khách nhân ra ra vào vào.

Trận đánh nhau đêm qua cũng không làm ảnh hưởng tới việc làm ăn của khách điếm này, dù sao giữa các tu sĩ xảy ra chuyện này là rất bình thường, tới buổi sáng khách điếm đã nhìn không ra dấu vết bị tàn phá, hiển nhiên là đã được người dọn dẹp sạch sẽ, hơn nữa tu sĩ nào cũng biết sử dụng pháp thuật, vài dụng cụ bị phá hỏng có thể sửa lại dễ dàng.

Hai người ngồi dưới lầu đợi Mặc Hoa, huynh muội Trình gia lại cùng nhau xuống lầu.

"Tiền bối và đạo hữu sớm vậy đã dậy rồi." Trình Xảo Trân ngồi vào ghế cạnh Vân Túc, rót một chén trà uống, mỉm cười chào hỏi, giọng nói thanh thúy, một đôi mắt sáng ngời, nhìn thẳng vào Vân Túc, hoàn toàn không có sự rụt rè của nữ nhi.

Nàng và Trình Hạo vốn định chút nữa sẽ lên đường luôn, có điều lúc nhìn thấy Vân Túc liền thay đổi chủ ý, định đồng hành cùng ba người Vân Túc.

"Tiền bối, đạo hữu." Trình Hạo đứng bên chào hỏi rồi mới ngồi xuống chiếc ghế dài, "Tên ta là Trình Hạo, đây là tam muội Trình Xảo Trân của ta, không biết tiền bối và đạo hữu xưng hô thế nào?"

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Trình Xảo Trân nhìn Vân Túc vội gật đầu, mong chờ tự Vân Túc có thể nói cho nàng biết.

"Hóa ra là Trình đạo hữu à! Ta tên là Cung Tiểu Trúc, vị này là Vân đại ca của ta, gọi là Vân Túc, còn có một người nữa chưa xuống dưới là Mặc Hoa." Cung Tiểu Trúc nói, "Không biết hai vị muốn đi đâu?"

Thực ra Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đã sớm biết họ muốn đi đâu, có điều trên nguyên tắc vẫn phải vờ như không biết, đương nhiên là muốn hỏi một chút, nếu có thể cùng đường đương nhiên là càng tốt, dù sao họ cũng muốn đi bí cảnh, Trình Hạo muốn trở thành tiểu đệ của Vân đại ca, tiểu đệ với tiểu đệ đương nhiên là muốn tạo quan hệ tốt, về sau mới không có mâu thuẫn.

"Thật không dám giấu diếm, chúng ta lần này định đi một chuyến tới bí cảnh gần Kiếm Tiên môn, không biết Cung đạo hữu và Vân tiền bối..." Trình Hạo nhìn Cung Tiểu Trúc hỏi, có điều hắn cũng không dám nhìn thẳng Vân Túc, bởi vì quanh thân Vân Túc có khí tức người sống chớ lại gần, nghĩ có lẽ là vị tiền bối tính tình cổ quái, cho nên hắn sợ chọc giận Vân Túc.

Mà Trình Xảo Trân cũng không quan tâm, hoàn toàn không có ý thức nguy cơ, nhìn Vân Túc đang nhíu mày.

Cung Tiểu Trúc thấy Trình Xảo Trân nhìn Vân Túc không chớp mắt, mà sắc mặt Vân Túc cũng ngày càng khó coi, vì thế hắn giơ tay nắm lấy bàn tay Vân Túc đang đặt trên đùi, "Hửm? Thật khéo, chúng ta cũng đang định tới bí cảnh học hỏi một phen." Cung Tiểu Trúc lộ ra vẻ mặt kinh hỉ.

Vân Túc cảm nhận được Cung Tiểu Trúc đang cầm tay mình, tâm tình thoáng tốt lên một chút, sắc mặt cũng không còn đen như vừa rồi, tuy rằng vẫn là một bộ dáng kẻ khác thiếu nợ y tám trăm vạn linh thạch.

"Vân tiền bối cũng muốn đi bí cảnh, không bằng chúng ta hồi nữa kết bạn đồng hành đi, vừa lúc đi cùng có thể giúp đỡ nhau." Trình Xảo Trân nghe thấy lời này, kinh hỉ nhìn Vân Túc mà nói, còn thò tay ra muốn nắm lấy cánh tay Vân Túc, lại bị Vân Túc tránh đi.

Trình Hạo lần đầu tiên thấy nàng lộ ra vẻ mặt hoa si như vậy, đối phương lại không cảm kích, cảm thấy cái mặt già của mình còn không nhịn được, nhỡ làm tiền bối tức giận thì phải làm sao đây? Liền đạp vào chân Trình Xảo Trân một cái.

Trình Xảo Trân thấy mình bị đạp, nhìn xuống dưới gầm bàn, vừa lúc thấy chân Trình Hạo đang rụt lại, vì thế ngẩng đầu nhìn Trình Hạo, trừng mắt kêu, "Ai nha! Trình Hạo ngươi sao tự dưng lại đạp chân ta? Ngươi ăn no không tiêu phải không? Sáng nay không phải là ngươi còn chưa ăn điểm tâm sao."

Nói xong "Hừ" một tiếng, quay đầu lại tiếp tục ngắm Vân Túc.

Đang nói, Mặc Hoa thuấn di một cái đi tới cạnh bàn, vui vẻ gọi, "Chủ nhân, Tiểu Trúc." Xem ra tâm tình rất tốt, còn xoay một vòng cho mọi người ngắm.

Cung Tiểu Trúc nhìn Mặc Hoa một chút, cố gắng dời tầm mắt, tuy rằng đã sớm đoán được là sẽ có chuyện như vậy, nhưng lúc chân chính nhìn thấy thì vẫn không thể tiếp nhận được.

Được rồi, Tiểu Mặc ngươi mặc nữ trang thật sự không thành vấn đề, đây là sở thích của ngươi ta sẽ không phản đối, ta có thể ám thị một vạn lần trong lòng "Ta có thể tiếp nhận", ta sẽ không kỳ thị ngươi, thực ra ta cũng cảm thấy Tiểu Mặc ngươi mặc nữ trang rất dễ nhìn, rất giống nữ tử, điểm này không thể phủ nhận, dù là ngươi có cái bộ ngực hình sân bay kia, ta cũng sẽ cố gắng tiếp nhận bộ dáng trang điểm này của ngươi, chỉ là vì sao bộ dạng ngươi lại… xinh đẹp như vậy, còn cười đến… quyến rũ như vậy, Cung Tiểu Trúc không ngừng làm ám thị trong lòng.

Thân ảnh Mặc Hoa xuất hiện, cùng với một câu nói của hắn, tất cả mọi người đều ngẩng đầu theo phản xạ nhìn Mặc Hoa đứng trước mặt bọn Vân Túc, sửng sốt một hồi, lại tiếp tục bàn tán tiếp, nhưng ánh mắt vẫn vô thức dùng dư quang đánh giá Mặc Hoa mặc nữ trang, Mặc Hoa lại hồn nhiên không để ý.

Chỉ thấy Mặc Hoa đã thay bộ nam trang đỏ đậm mặc hôm qua thành một bộ cung trang màu thiên thủy, nửa phần trên của tóc dùng một dải lụa màu băng tùy tiện cột lại, mái tóc đen như mực dài ngắn không đồng đều, phần dài nhất dài tới tận đầu gối. Ngũ quan tinh xảo, làn da trắng nõn, vóc người tinh tế cao gầy, nữ trang mặc trên người không có cảm giác không hợp một chút nào, càng tăng thêm mấy phần linh động.

Không thể không nói tư sắc của hắn lúc này đẹp hơn Trình Xảo Trân tận mấy lần. Dù là tu sĩ hay phàm nhân đều thích mỹ nữ, chỉ cần là tu sĩ, dù là nam tu hay nữ tu, dung mạo sẽ đều không tệ, nơi nơi đều có thể thấy soái ca mỹ nữ, tướng mạo Mặc Hoa vốn không kém, lại càng nổi bật trong một đám tu sĩ.

Một thân cung trang màu thiên thủy này màu sắc rực rỡ, chất lượng cũng không chê được vào đâu, lại không thể che đi dung mạo tuyệt thế của hắn, ngược lại còn như dệt hoa trên gấm, hơn nữa một bàn này của Cung Tiểu Trúc đều là soái ca mỹ nữ (… bao gồm cả Mặc Hoa bị mọi người nhầm là mỹ nữ .), số lượng

người quay đầu lại nhìn đương nhiên là không phải nói.

Dung mạo Mặc Hoa là vẻ đẹp kiểu khá trung tính, dung mạo của Cung Tiểu Trúc khá xinh xắn, có cảm giác như đại nam hài nhà bên, dung mạo Vân Túc tương đối khí phách, mày kiếm mắt sáng, môi hồng răng trắng, là loại hình đại đa số nữ tử đều thích, làm cho người ta có cảm giác an toàn (… nhưng chỉ bảo vệ sự an toàn của Cung Tiểu Trúc mà thôi.), Trình Xảo Trân cũng là mỹ nhân, nhưng cũng không sánh được với Mặc Hoa, không lúc nào không tản ra khí thế "ta là đại tiểu thư ai dám chọc vào ta.", tựa như một con khổng tước cao ngạo, Trình Hạo chính là bộ dáng công tử phiên phiên, chỉ là trong lòng cảm thấy khá là tự ti mà thôi.

Trình Hạo thấy Mặc Hoa liền gọi một tiếng "Mặc tiền bối." Trình Xảo Trân chỉ dùng dư quang quét qua Mặc Hoa.

Mặc Hoa cùng ngồi xuống ghế dài với Tiểu Trúc, gọi tiểu nhị dọn một con vịt nướng, với lợn sữa nướng lên, vịt và lợn sữa này đều là linh thú được nuôi dưỡng. Mặc Hoa xé một miếng thịt lớn từ trên người lợn sữa xuống, bắt đầu cắn, cười cười với hai người Trình Hạo và Trình Xảo Trân, lầu bầu trong miệng, "Chủ nhân, Tiểu Trúc, hai người mau ăn đi, ta cố ý gọi cho các ngươi." Sau đó nhìn thoáng qua hai người Trình Hạo.

Trình Hạo nhìn Mặc Hoa, trong mắt chợt lóe lên vẻ kinh diễm, có điều trong nháy mắt liền bình tĩnh lại, bởi hắn biết Mặc Hoa là một nam tu.

Có điều Trình Xảo Trân dù đã biết Mặc Hoa là một nam tử nhưng vẫn rất ghen tị trong lòng, nàng cứ nghĩ mình không chỉ là đệ nhất mỹ nhân của Trình gia, mà còn là đệ nhất mỹ nhân của thành Tuyết Nguyệt, thế mà dung mạo ngay cả một nam tử cũng không bằng, thật đáng giận.

Phụ thân của hai huynh muội Trình Hoàn, không chỉ là gia chủ Trình gia, mà còn là thành chủ Tuyết Nguyệt thành, Trình Hoàn chỉ có Trình Xảo Trân này là nữ nhi duy nhất, nuông chiều Trình Xảo Trân còn hơn cả mấy nhi tử khác, cũng bởi tư chất và thiên phú của nàng quả là không tệ nhưng độ chiều chuộng còn hơn cả nhị ca cùng cha cùng mẹ, thế nên độ sủng ái này hẳn là có phần không liên quan tới tu vi.

Cung Tiểu Trúc lắc đầu, cười nói với hai người Trình Hạo, "Hai vị Trình đạo hữu muốn ăn một chút không." Tiểu Mặc thật không lễ phép, mình đành tự ra trận vậy.

Nói thật, Cung Tiểu Trúc cũng không thích vị đại tiểu thư Trình Xảo Trân này lắm, tính tình không tốt, tuy rằng tu vi của hắn đúng là thấp hơn nàng, nhưng Trình Xảo Trân cũng đâu cần triệt để không coi hắn ra gì như vậy, huống hồ hắn còn cứu mạng nàng. Hơn nữa cũng quá hoa si rồi, Vân đại ca là người nàng có thể tùy tiện ngắm sao? Chẳng lẽ nàng không phát hiện Vân đại ca bị nàng nhìn đến nỗi đã muốn đánh người rồi sao?

"Ta mới không thèm ăn!" Trình Xảo Trân ghét bỏ nói, ăn uống gì đó sẽ phá hỏng hình tượng thục nữ của nàng, mỹ nữ đều không quan tâm tới khói lửa nhân gian, nhìn Mặc Hoa đối diện ăn tới không cần hình tượng nàng liền ngán ngẩm, làm nàng càng thêm cảm thấy ghét Mặc Hoa, bộ dáng đẹp thì sao chứ, cử chỉ không phải là thô lỗ như vậy sao.

Có điều… tướng ăn của Vân đại ca nhất định là dễ nhìn.

"Vân đại ca, ngươi có muốn ăn một chút không? Tiểu nhị, mang món ăn bảng hiệu ngon nhất của các ngươi lên." Ngữ khí của Trình Xảo Trân ôn nhu hỏi Vân Túc, sau đó ngẩng đầu, hét lớn với tiểu nhị đứng đó không xa.

"Vậy đa tạ Cung đạo hữu." Trình Hạo nhìn Cung Tiểu Trúc bị Tam muội hét tới sắc mặt không tốt, vốn không muốn ăn liền tạm thời phá hỏng hình tượng mà xé một miếng thịt xuống mà ăn, nhai kỹ nuốt chậm, không muốn làm Cung Tiểu Trúc mất mặt.

Cung Tiểu Trúc thấy Trình Hạo bắt đầu ăn, bản thân cũng bắt đầu động thủ, có điều thấy Vân Túc không định ăn, liền xé một miếng nhỏ đưa tới trước mặt y, "Vân đại ca, ngươi có muốn ăn không?"

Vân Túc gật đầu ăn, Tiểu Trúc đút, y đương nhiên là muốn ăn, thức ăn mà người khác cho y, y chưa chắc đã ăn đâu.

Cung Tiểu Trúc liếc xéo Trình Xảo Trân, Vân đại ca là để nàng gọi sao? Vân đại ca có đồng ý cho nàng gọi Vân đại ca à? Da mặt nữ nhân này sao lại dày như vậy chứ? Vân đại ca người ta rõ ràng là không có cảm giác với ngươi lại còn ngó ngoáy tới lui, chưa từng thấy loại nữ tu nào như vậy, dù có muốn theo đuổi Vân đại ca cũng phải rụt rè một chút chứ, Cung Tiểu Trúc oán thầm trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, tiểu nhị bưng thức ăn tới, Trình Xảo Trân vội vàng cầm đũa gắp thức ăn vào bát Vân Túc, "Vân đại ca nếm thử món này đi, ăn hẳn là ngon lắm đó."

Cung Tiểu Trúc đang cắn thức ăn, ngừng một lát lại ăn tiếp, hắn muốn nói Trình Xảo Trân ngươi bỏ cuộc đi, ngươi và Vân đại ca căn bản không có khả năng đâu, Vân đại ca căn bản không có cảm giác với ngươi.

Nhìn đi, thức ăn Trình Xảo Trân gắp vào bát Vân Túc, Vân Túc căn bản là không ăn, vì thế Cung Tiểu Trúc liền cười thầm trong lòng, gọi ngươi ngươi không thèm đếm xỉa tới ta, giờ thì nhìn đi, nói không chừng Vân đại ca ngay cả tên của ngươi là gì còn không nhớ rõ đâu, hắn bỗng nhiên thấy hối hận vì cái ý tưởng muốn đồng hành cùng Trình Xảo Trân, phải làm sao đây?

A? Có rồi…

40. Chương 40

Ăn xong, ba người Cung Tiểu Trúc vừa ra khỏi khách điếm, Mặc Hoa liền biến về nguyên hình bay lên trên trời, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc bay lên lưng Mặc Hoa, sau đó Mặc Hoa vỗ cánh một cái nháy mắt liền biến mất trước mặt Trình Hạo và Trình Xảo Trân vừa mới đi ra, chỉ còn lại một giọng nói quanh quẩn nơi chân trời, "Hai vị Trình đạo hữu, sau này còn gặp lại." Có cảm giác như dư âm vẫn còn văng vẳng bên tai, ba ngày không dứt.

Đây là lời cuối cùng Cung Tiểu Trúc nhắn với hai người.

Trình Xảo Trân nhìn Vân Túc biến mất nơi chân trời, lập tức hét lớn, “Vân đại ca, chờ ta ” nói xong liền muốn lôi pháp bảo phi hành ra đuổi theo, lại bị Trình Hạo kéo lại, “Tam muội, ngươi đừng đuổi theo nữa, người cũng đã đi xa rồi.”

“Ngươi buông ta ra Trình Hạo, ngươi làm gì vậy, cẩn thận ta đập ngươi.” Trình Xảo Trân gạt tay Trình Hạo ra, nhảy lên pháp bảo phi hành rời đi.

Trình Hạo thấy Trình Xảo Trân đã bay xa, bất đắc dĩ lắc đầu cũng nhanh chóng đuổi theo.

Hai người bay đi rất xa nhưng vẫn không thấy bóng dáng bọn Cung Tiểu Trúc đâu, điều này cho thấy họ đã sớm đi xa rồi. Đương nhiên là phải vậy rồi, tất cả đều là nhờ Mặc Hoa cả, hắn tốt xấu gì cũng là yêu tu Nguyên Anh kỳ, với tốc độ của hắn, hai Trúc Cơ kỳ Trình gia có thể đuổi theo sao?

Cung Tiểu Trúc đã đi xa quay lại nhìn đằng sau một chút, đắc ý cười trong lòng, cho Trình Xảo Trân kia ghét hắn, cho nàng ta ghét Vân đại ca đi, cuối cùng Vân đại ca cũng không phải chịu đựng sự quấy rối của nữ nhân kia nữa rồi, hừ!

Thực ra lúc vừa rồi còn ở khách điếm, Cung Tiểu Trúc đã truyền âm với Mặc Hoa nói ra khỏi khách điếm liền lập tức mang theo hắn và Vân đại ca nhanh chóng rời khỏi, không muốn Trình Xảo Trân đi theo ba người họ, Mặc Hoa đương nhiên là đồng ý, vì thế Cung Tiểu Trúc liền giúp Vân Túc thoải mái, mà quyết định của Cung Tiểu Trúc thì đương nhiên Vân Túc không thể không đồng ý.

Dù sao giúp Vân đại ca thu tiểu đệ cũng không hạn định thời gian, về sau còn gặp lại trong bí cảnh, tạo quan hệ tốt không phải là nhất thời nửa khắc, Cung Tiểu Trúc nghĩ trong lòng.

Theo như nguyên tác cốt truyện, bên trong bí cảnh kia quả thực là có vô số mối nguy hiểm, uy hiếp lớn nhất với tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ chính là Huyết Đằng thực nhân bên trong, chỉ cần vật sống vừa tiếp xúc với nó, sẽ bị trói lại rồi hút khô máu thịt, cuối cùng chỉ còn lại một đống xương khô trắng ởn.

Có điều, vật gì cũng có thứ tương sinh tương khắc, cách Huyết Đằng thực nhân không xa có vài cái cây, mấy cái cây này, tác giả đặt cho nó một cái tên khá dễ nghe cây Tước Linh, loại cây này có nhựa màu trắng sữa, chỉ cần trải nó lên đường hoặc dính lên người, thì có thể tránh thoát khỏi công kích của Huyết Đằng thực nhân.

Trình Hạo và Trình Xảo Trân trong lúc cơ duyên xảo hợp đã dính phải nhựa cây Tước Linh, có thể tránh thoát khỏi công kích của Huyết Đằng thực nhân. Có điều, Vân Túc lại không cần loại nhựa cây này, bởi Phệ Hồn kiếm của y có thể khắc chế Huyết Đằng thực nhân, Phệ Hồn kiếm là Ma kiếm Thượng Cổ, lực uy hiếp lớn, đối phó với Huyết Đằng thực nhân không thành vấn đề, quả thực rất dễ dàng.

Trình Hạo và Trình Xảo Trân ngây ngốc trong bí cảnh hai tháng cuối cùng cũng bình an trở về nhà, đúng vậy, họ cũng không bị chết trong bí cảnh, hơn nữa còn chiếm được rất nhiều pháp bảo cao cấp và linh thảo

nhiều năm tuổi, tất cả những bảo vật này đều là vật hiếm có.

Có điều vừa mới về nhà không lâu, Trình gia liền xảy ra một chuyện kinh thiên đại sự, đích thê của gia chủ Trình gia tức thành chủ Tuyết Nguyệt, cũng chính là mẫu thân của Trình Xảo Trân – Vương Viện bị người ám sát. Mà mọi người cũng chính mắt nhìn thấy Trình Hạo giết chết Vương Viện, vì thế Trình Hạo liền bị Trình Hoàn đuổi ra khỏi Tuyết Nguyệt thành, biến thành một tu sĩ không có nhà để về, mẫu thân hắn tức nhị phu nhân của Trình Hoàn sống không lâu liền vì buồn bực không vui mà qua đời.

Nhị phu nhân của Trình Hoàn qua đời, Trình Hạo trộm về một lần, có điều sau khi mẫu thân hắn hạ táng, hắn lại vụng trộm rời đi.

Trình Hạo đương nhiên là bị oan, lúc ấy hắn vừa vặn đi ngang qua viện mà Vương Viện ở, liền nghe thấy trong phòng tiếng đánh nhau, xông vào, kết quả hắn nhìn thấy bóng người nhảy ra khỏi cửa sổ, mà Vương Viện người đầy máu tươi nằm trên mặt đất. Đúng lúc này, Trình Xảo Trân và nhị đệ Trình Chinh vừa vào cửa liền nhìn thấy Trình Hạo đứng trước người Vương Viện, cầm pháp bảo trong tay, kết quả mọi người liền coi đó là sự thật, không chứng thực chân tướng nữa, đuổi Trình Hạo ra khỏi nhà.

Về phần vì sao người nhà Trình gia lại có chỉ số thông minh thấp như vậy thật ra lại là điều mà cốt truyện cần, bình thường trong tiểu thuyết đều có đủ loại nhân vật hy sinh, mà chỉ số thông minh của những nhân vật này bình thường đều rất thấp, vài người Trình gia đoản mệnh kia chính là loại nhân vật hy sinh này. Tiểu đệ của nhân vật chính như Trình Hạo này chỉ số thông minh tuy rằng kém hơn nhân vật chính nhưng ít ra còn cao hơn mấy nhân vật hy sinh, còn có một loại nhân vật chỉ số thông minh còn cao hơn cả tiểu đệ của nhân vật chính đó chính là boss nhân vật phản diện, chỉ số thông minh chỉ thấp hơn nhân vật chính một chút, cũng là nhân tài hiếm có trong tiểu thuyết, tuy vậy cuối cùng vẫn bị nhân vật chính tiêu diệt.

Thế nên người Trình gia làm nhân vật hy sinh không nghĩ tới chuyện chứng thực chân tướng, lại thêm một vài người cản trở như Trình Chinh chẳng hạn.

Trình Hạo tốn một tháng mới tra được chuyện Vương Viện bị giết này là ma tu làm, hắn trở lại nhà đang định nói cho Trình Hoàn chuyện này không phải là do hắn làm, lại phát hiện mọi người trong nhà đều bị giết chết, bao gồm cả Trình Hoàn và Trình Xảo Trân đều nằm trong đống xác chết, duy chỉ không thấy Trình Chinh đâu.

Trình Hạo có một suy đoán đáng sợ, hắn không dám đối mặt với hiện thực tộc bị diệt này, càng không dám đối mặt với sự thật hung thủ giết người chính là Trình Chinh, thế nên hắn cần phải tìm ra hung thủ giết người, dù là ai hắn cũng sẽ không bỏ qua. Sau này Trình Hạo tra ra được là do một môn phái ma tu nhỏ làm, hơn nữa Trình Chinh đã sớm bị cổ trùng ký sinh trở thành khôi lỗi.

Một mình lực của hắn muốn báo thù đương nhiên là không đủ, thế nên chờ lần nữa nhìn thấy Vân Túc liền muốn giao dịch với Vân Túc, muốn làm thủ hạ của Vân Túc, yêu cầu duy nhất chính là muốn Vân Túc báo thù cho hắn.

...

Mặc Hoa bay trên trời khoảng một canh giờ, Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng thấy cái miếu đổ nát mà hắn và Vân Túc đi ngang qua trước kia, "Mặc Hoa, dừng lại một chút." Hắn đã khẳng định muốn tiêu diệt tà ma tu kia thì nhất định sẽ không quên, tuy rằng hắn không thể thu phục được tà ma tu kia nhưng Vân đại ca có thể nha! Cao thủ vừa ra tay là đã biết kết cục rồi.

Ba người tới cái miếu đổ nát kia, đi vòng ra sau tượng phật, Vân Túc đẩy một cái lên phiến đá hình tròn trên mặt đất kia, cửa động liền xuất hiện trước mắt, Vân Túc dẫn đầu nhảy xuống, Cung Tiểu Trúc theo sát sau, Mặc Hoa cũng nhảy xuống cùng.

Ba người vừa nhảy xuống mặt đất, vèo vèo vèo liền có một trận mưa tên phóng tới, tốc độ và lực mạnh có thể sánh với Kim Đan kỳ, Vân túc vội vàng kéo Cung Tiểu Trúc vào trong lòng, ống tay áo vung lên, tất cả mưa tên đều bị quét rơi xuống đất.

Mặc Hoa là tu sĩ Nguyên Anh kỳ đương nhiên là dễ dàng tránh được.

Theo sau đó lại có mấy trận mưa tên cũng bị Vân Túc giải quyết bằng cùng một phương thức đó, Cung Tiểu Trúc cố đối phó với vài mũi tên còn sót lại, xong xuôi ba người lại tiếp tục đi vào trong thông đạo tối đen, đi vài bước, đường đi bị một cửa đá màu xám cao hai thước chặn lại. Vân Túc để Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa lùi lại phía sau, một tay xuất chưởng, một quả cầu sáng oành một cái đập vào cửa đá, đầy trời tro bụi, vụn đá bay ra, Vân Túc lại vung tay lên, tất cả bụi bẩn đều biến mất, không khí nhất thời trở nên thoáng đãng hơn.

Cung Tiểu Trúc bước tới, Vân Túc đột nhiên cản Cung Tiểu Trúc lại, sau đó chỉ vài vị trí trên mặt đất trước mặt, rầm một cái một luồng sáng màu đỏ hiện lên, vài lần làm hư hao trận kỳ xuất hiện trước mặt ba người, đây là một tàng trận, lại bị Vân Túc dùng lực phá hủy một cách dễ dàng, thời gian cũng chưa tới một phút đồng hồ.

Loại chướng ngại nhỏ xíu này quả là không ăn thua gì với Vân Túc, thời gian phá giải ngắn chưa nói tới, hơn nữa lại còn là cạm bẫy dùng để bố trí với tu sĩ có tu vi thấp hơn Vân Túc.

Giải quyết xong trận pháp, ba người lại tiếp tục đi dọc theo thông đạo, cuối cùng cũng đi tới một cái đại sảnh rộng lớn, tà ma tu kia ngồi ở giữa đại sảnh, một lò luyện đan cực lớn trước mặt, vẻ mặt nghiêm túc luyện đan, ánh sáng đỏ hắt lên mặt gã làm mặt gã đỏ bừng.

Hai người đều nhận ra đây chính là mục đích của họ, mà tà ma tu đang luyện đan kia chính là tu sĩ suýt nữa đã luyện Vân Túc và Cung Tiểu Trúc thành đan dược.

Vân Túc giơ tay ra, bảo kiếm bản mạng Phệ Hồn kiếm liền xuất hiện trong tay, y cầm Phệ Hồn kiếm trảm một cái lên tà ma tu kia, mấy đạo kiếm khí kia đánh úp về phía tà ma tu, chỉ thấy cơ thể tà ma tu kia cứ vậy mà biến mất từng chút một.

Nhưng Vân Túc nhíu mày, nhìn quét bốn phía, sau đó tầm mắt dừng lại ở một chỗ nơi trong đại sảnh, y phi thân về phía trước, mấy kiếm chiêu vừa ra, khiến cho ma tu tàng hình ở nơi đó hiện ra.

"Vị đạo hữu này, ngươi với ta không oán không hận, vì sao ngươi lại cứ phải hướng đao kiếm về phía ta?" Tà ma tu chật vật ứng phó với công kích của Vân Túc, không ngờ hai người chỉ kém một cấp bậc, bản thân thế mà lại không thể chống lại được.

Tà ma tu kia lúc bọn Vân Túc vừa mời đi vào miếu đã phát hiện ra rồi, thế nên mới phòng bị rất kỹ, liền nghĩ tới bí thuật ẩn tàng hình, tạo ra một ảo ảnh làm thế thân của gã. Nhưng dù là thế cũng vẫn rất khó có cơ hội sống, đặc biệt Mặc Hoa còn là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, không ngờ lần này lại phải thực sự bỏ mạng.

Tà ma tu này cố ý giả vờ không biết bọn họ, làm tu sĩ, cho dù chỉ mới thấy qua mặt một người một lần đều có thể nhớ rõ ràng, huống chi Cung Tiểu Trúc và Vân Túc thiếu chút nữa đã bị tà ma tu hại chết, nói không oán không thù quả đúng là chuyện cười quốc tế.

Vân Túc không định dong dài với gã, thanh kiếm bay lên giữa không trung, chậm rãi xoay vòng, cùng với một tiếng rồng gầm lên, một ảo ảnh Kim Long cực lớn bay ra từ kiếm, nháy mắt liền bay tới trước mặt tà ma tu, tốc độ có thể so với Nguyên Anh kỳ, uy áp không như thường lệ, dưới sự hoảng sợ của tà ma tu mà cắn nuốt cơ thể của gã, sau đó cơ thể gã biến thành một làn sương màu đỏ như máu, ngay cả nguyên thần cũng bị hủy diệt.

Con Kim Long kia sau khi cắn cơ thể tà ma tu xong liền du động vài cái trong không trung rồi ngoan ngoãn trở lại Phệ Hồn kiếm, sau đó Vân Túc liền thu Phệ Hồn kiếm vào đan điền rồi hạ xuống mặt đất.

Cung Tiểu Trúc vội vàng chạy tới cạnh người tà ma tu nhặt túi trữ vật lên xem xét, có lẽ là tà ma tu này làm nhiều việc ác, thế nên trong túi trữ vật, pháp bảo, linh đan, linh thạch nhiều vô số kể, chất lượng cũng coi như là thượng thừa, tài phú như vậy so với tu sĩ Kim Đan kỳ cũng coi như là giàu có.

Cung Tiểu Trúc suy nghĩ hai giây, đưa túi trữ vật cho Mặc Hoa, "Này, Tiểu Mặc, cái này cho ngươi, linh thạch bên trong cho ngươi mua kẹo ăn." Lại cầm một trường tiên màu đỏ như lửa từ trong trữ vật giới ra đưa cho Mặc Hoa, "Đây là pháp bảo cho ngươi, ta cảm thấy vừa lúc thích hợp cho ngươi sử dụng, Tiểu Mặc ngàn vạn lần đừng ghét bỏ nha!"

"Ta sao có thể ghét bỏ Tiểu Trúc chứ, Tiểu Trúc đối tốt với ta nhất." Mặc Hoa lật qua lại nhìn một hồi rồi mới cất vào trong túi trữ vật.

41. Chương 41

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lúc này, Vân Túc đã đi tới chỗ lò luyện đan cao tới đầu người trước mặt, y xốc nắp đậy lên, bên trong tuy tỏa ra rất nhiều khói, nhưng vẫn mơ hồ nhìn thấy có rất nhiều bộ phận tay cụt, đầu người ngâm trong một chất lỏng đậm sệt màu xanh lục, y nhíu chặt mày, trong lòng có một ngọn lửa phẫn nộ bốc lên, mạng người vô cớ bị tước đoạt!

Cung Tiểu Trúc thấy dáng vẻ tức giận của Vân Túc liền đi tới hỏi, "Vân đại ca, sao vậy?" Sau đó kiễng

chân nhìn vào bên trong, sắc mặt nháy mắt biến thành tái nhợt, vội rời tầm mắt, bay ra xa tới mấy trượng. Thật ghê tởm, nhìn thấy thứ kia hắn liền không chịu nổi, thế mà lại dùng thi thể để luyện đan, trời đất sao có thể dung thứ!

Quả là nên thiên đao vạn quả, chỉ giết tà ma tu kia như vậy quả là quá tiện nghi cho gã.

Vân Túc thấy dáng vẻ của Cung Tiểu Trúc, nói với Mặc Hoa, "Thiêu thứ này đi." Phẩm chất của lò luyện đan này tương đối thấp, anh hỏa có thể thiêu hủy nó, mà thi thể bên trong, Tam Muội Chân Hỏa lại không được, lửa còn kém chút nữa.

Mặc Hoa thấy vẻ mặt đáng sợ của Vân Túc, gật gật đầu, sau đó đến gần lò luyện đan nhìn vào, hóa ra là như vậy, hắn bĩu môi, cũng không có gì mà, không phải chỉ là thi thể thôi sao, hắn trước kia cũng từng ăn rồi. Hắn không suy nghĩ nhiều, giơ tay lên, một ngọn lửa đỏ xuất hiện trong lòng bàn tay, hắn ném anh hỏa tới chỗ lò luyện đan, anh hỏa vừa chạm tới liền thiêu hủy sạch thi thể bên trong, sau đó lò luyện đan chậm rãi biến hình, biến nhỏ lại, tận đến lúc chỉ còn lại một miếng sắt vụn to bằng một bàn tay.

Vân Túc nắm tay Cung Tiểu Trúc, nhẹ giọng an ủi, "Không sao đâu, Tiểu Trúc." "Ừm, vậy chúng ta đi thôi, Vân đại ca." Cung Tiểu Trúc cười nói.

Vì thế, ba người theo đường cũ mà đi, tiếp tục gấp rút lên đường tới Kiếm Tiên môn.

Lại một lát sau, ba người Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng tới một thành trấn gần Kiếm Tiên môn nhất, nghĩ tới chuyện họ đã rời khỏi Kiếm Tiên môn hơn năm năm, không hiểu rõ tình cảnh của Kiếm Tiên môn và bí cảnh trước mắt, đương nhiên phải tìm hiểu rõ ràng trước rồi mới hành động, tuy rằng Cung Tiểu Trúc đã đọc nguyên tác cốt truyện, nhưng cũng không biết là có khác biệt gì không, còn phải xác nhận một phen.

Ba người vào thành trấn đi tới tửu lâu tên Đồng Nguyên ăn cơm, có điều ăn cơm chỉ là phụ, thực ra là muốn tới dò hỏi tin tức.

Ba người ngồi xuống, gọi chút thức ăn và linh quả, linh trà, liền bắt đầu chậm rãi ăn, tửu lâu Đồng Nguyên này có hai tầng, tất cả đều là tu sĩ, mà tửu lâu này cũng là tửu lâu lớn nhất nơi đây, tìm hiểu tin tức rất thuận tiện.

Tầng một là nơi phàm nhân dùng cơm.

Mấy người nghe một lúc không nghe ra tin gì, Vân Túc phát hiện có vài tu sĩ dùng thần thức trao đổi, vì thế liền thi triển thần thức lặng lẽ nghe lén nội dung trò chuyện của vài tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thật sự nghe được một vài tin.

Cái bàn gần chỗ bọn Vân Túc nhất có hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang ngồi, tuy rằng dùng thần thức trao đổi, nhưng vẻ mặt vô cùng phong phú.

Một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ vóc người khá khôi ngô cao lớn, làn da ngăm đen, dung mạo khá cường tráng anh tuấn đang nói với một tu sĩ khác, "Ai! Nghe chưa? Lần này các đại môn phái phái năm mươi đệ tử Kim Đan vào bí cảnh, kết quả chỉ có hai người trở về, hơn nữa hai đệ tử Kim Đan kỳ này có một người là của Tất Vân tông, một người là của Kiếm Tiên môn."

Tất Vân tông là tông môn nhất phẩm của đại lục Huyền Thiên, cũng là tông môn nhất phẩm duy nhất, tuy rằng Kiếm Tiên môn là tông môn nhị phẩm, nhưng thực lực khi so sánh với Tất Vân tông vẫn là chênh lệch khá nhiều.

Tu sĩ anh tuấn ngồi bên trái kia cũng khá là cao lớn, nhưng vóc người khá gầy gò, làn da cũng khá trắng, là một nam tu Trúc Cơ sơ kỳ, ngũ quan thâm thúy, người cũng cao hơn tu sĩ kia một chút, hắn vừa ăn vừa nói, "Còn không phải sao, ta cũng nghe nói rồi, trừ hai đệ tử này ra, bốn mươi tám tu sĩ còn lại đều chết bên trong, theo ta phỏng đoán thì hẳn xương cốt cũng không còn." Cuối cùng còn lắc đầu, lộ ra vẻ mặt tiếc nuối cùng tiếc hận.

Nam tu khôi ngô kia lại tiếp tục nói, "Còn phải nói nữa sao, theo tin tức mà vài môn phái kia truyền ra, bên trong bí cảnh có rất nhiều thứ nguy hiểm, yêu thú lại càng không cần phải nói, mấu chốt là mấy cây cối và dây leo kia cũng sẽ ăn thịt người, tuy rằng pháp bảo cao cấp và linh thảo vạn năm tuổi làm người ta thấy mà thèm nhưng cũng còn phải xem xem còn mạng không mà đi lấy."

"Tu sĩ ấy mà, đương nhiên là phải có gan mạo hiểm, nếu rụt đầu rụt đuôi, cuối cùng không phải là thân tử đạo tiêu thì dù chết sớm hay muộn cũng đều giống nhau, ngẫu nhiên đi một chút không chừng còn có thể tu thành chính quả, nghe nói hai người lần này ra khỏi bí cảnh, kiếm được không ít bảo vật tuy rằng đều phải giao cho môn phái, nhưng đều được chưởng môn của họ thu làm đại đệ tử thủ tịch, tiền đồ sau này không thể không rộng mở, hơn nữa người Kiếm Tiên môn kia không lâu nữa còn cử hành đại điển đạo lữ." Nam tu cao hơn một chút kia nói.

"Hả? Đệ tử còn sống của Kiếm Tiên môn kia tên là gì vậy?"

"Tên... để ta nhớ lại một chút đã, à... tên là Bạch Toàn Ảnh, nghe nói đạo lữ của hắn tên là Quý Nguyệt Hà."

"Ồ, cái này ta biết nè, nam anh tuấn, nữ mỹ mạo, còn là xuất sư đồng môn."

"..."

Sau đó hai người lại thảo luận xem gia tộc nào có bao nhiêu mỹ nữ, mỹ nữ theo loại hình gì, môn phái nào có nhiều mỹ nữ nhất, sau này có nên tìm đạo lữ hay không, tìm loại đạo lữ thế nào linh tinh, đều không có giá trị gì, Vân Túc cũng không nghe nữa.

Vân Túc còn tìm hiểu được một vài tin tức từ một bàn khác, nghe nói tu sĩ Kim Đan kỳ còn sống trở về của Tất Vân tông kia tên là Lang Kha, là tiểu sư đệ của tông chủ Tất Vân tông, tư chất rất tốt, tương xứng với Vân Túc trước kia, trước lúc vào bí cảnh tu vi là Kim Đan hậu kỳ, có điều sau khi ra khỏi bí cảnh đã đột phá thành Nguyên Anh sơ kỳ.

Đúng lúc này, từ dưới lầu có một người vóc người thấp bé, da trắng như tuyết, dung mạo tuấn tú khả ái non nớt như trẻ con, người cao đại khái chỉ một mét hai, mặc một cái áo dài màu xám nhạt, tu vi Kim Đan sơ kỳ, hắn cắt lời tiểu nhị còn đang lảm nhảm đằng sau, nhìn hai tầng một lúc, phát hiện bàn nào cũng đều đã có người ngồi, tầm mắt dừng lại ở bàn của bọn Cung Tiểu Trúc, thong thả bước tới.

"Các vị đạo hữu, tại hạ có thể ngồi cùng một bàn với mọi người được không?" Giọng nói thanh thúy dễ nghe, còn hơi non nớt, tao nhã có lễ, trên mặt mang theo ý cười ôn hòa, tuy là đang hỏi ba người, nhưng ánh mắt lại hướng về phía Vân Túc.

Vân Túc nhìn hắn một cái, gật đầu, "Không vấn đề."

"Đa tạ đạo hữu." Hắn hành lễ xong liền chống tay lên băng ghế, ngồi xuống, nói với tiểu nhị bên cạnh, "Pha cho ta linh trà Ngọc Khê là được, đa tạ." Nói xong cầm một viên linh thạch hạ phẩm ra đưa cho tiểu nhị trả tiền.

"Được ạ, khách quan xin chờ chút, trà lập tức có ngay." Tiểu nhị nhận lấy linh thạch bằng cả hai tay, cười đi xuống tầng dưới.

Lúc hắn ngồi xuống, Cung Tiểu Trúc đã dùng hệ thống quét biết được vài thông tin của hắn, tu sĩ nhìn mới chỉ bảy tám tuổi này tên là Cốc Thiên Lâm, tu vi ở Kim Đan sơ kỳ, có điều thế lực tương ứng của hắn lại là "Không thể biết", Cung Tiểu Trúc đoán thực lực tương ứng của tu sĩ này có khả năng là cực bự, thậm chí có thể là tộc nhân của gia tộc nào đó lánh đời, tuyệt không có khả năng tới từ một thế lực vô danh.

Có điều, không cần biết thế nào, người này vẫn là tuyệt không thể đắc tội, về phần vì sao hắn nhỏ như vậy cũng không có gì phải rối rắm, biết cũng không có tác dụng gì.

Cốc Thiên Lâm tự giới thiệu với ba người, "Tại hạ Cốc Thiên Lâm, kiến quá chư vị tiền bối và đạo hữu."

"Tại hạ Cung Tiểu Trúc, kiến quá Cốc tiền bối." Cung Tiểu Trúc chớp chớp mắt nhìn Cốc Thiên Lâm, tuy rằng hắn có lẽ không phải là trẻ con thật, nhưng thật manh thật khả ái! Thật muốn nhéo cái mặt một cái! Da thật mềm! Tiểu Trúc cố gắng ngăn xúc động muốn nhéo mặt Cốc Thiên Lâm lại, kêu gào một hồi trong lòng.

"Tại hạ Vân Túc."

"Ta tên Mặc Hoa, ngươi có muốn ăn thịt không, ta mời ngươi." Mặc Hoa nhồi đầy thức ăn vào trong miệng, giơ tay lên nói một câu, đẩy một đĩa thịt còn chưa động đến tới trước mặt hắn, vùi đầu ăn tiếp.

Cốc Thiên Lâm nghiêm túc nhìn Mặc Hoa một chút, vậy mới phát hiện ra hắn là một nam tu, bởi Mặc Hoa mặc nữ trang, dung mạo và giọng nói cũng khá là trung tính, vô cùng xinh đẹp, thế nên đại đa số mọi người đều cho rằng hắn là một nữ tu, có điều lại không lừa được một vài tu sĩ có hỏa nhãn kim tinh, tỷ như Cốc Thiên Lâm này.

"Mặc tiền bối, Vân đạo hữu, Cung đạo hữu." Bàn tay vừa trắng vừa nhỏ của Cốc Thiên Lâm cầm lấy đôi đũa bắt đầu ăn đĩa thức ăn kia, vẻ mặt sung sướng lại có phần rất hưởng thụ, có vẻ rất thích ăn thịt.

Cung Tiểu Trúc thấy hắn thích ăn thịt, liền mời hắn, "Cốc tiền bối ngươi cứ ăn đi, không đủ ta lại gọi tiểu nhị."

"Không cần đâu, đa tạ Cung đạo hữu."

Cốc Thiên Lâm thấy tiểu nhị bưng một bình trà lên liền buông đũa uống trà, cầm chén trà nhìn xung quanh, hiển nhiên, hắn cũng đang muốn tìm hiểu tin tức, nghe một hồi, hắn quay đầu hỏi Vân Túc, "Không biết Vân đạo hữu có biết chút tin tức gì về bí cảnh không?"

"Có biết một hai, chẳng lẽ đạo hữu cũng định tới bí cảnh?" Vân Túc bưng chén trà nhíu mày hỏi.

"Mới chỉ quyết định vậy thôi, có điều còn chưa biết tình huống cụ thể bên trong, chưa dám tùy tiện hành động." Cốc Thiên Lâm bề ngoài vẫn chỉ là một đứa trẻ nghiêm túc nói, một bộ dáng khiêm tốn "Bản thân tu vi còn thấp, tự biết xấu hổ."

Mấu chốt là còn chưa có mối quan hệ nào với các môn phái, muốn quang minh chính đại vào trong nhất định phải là đệ tử trong các đại môn phái mới vào được, đục nước béo cò cũng không dễ.

"Theo ta được biết…" Vì thế, Vân Túc chậm rãi nói, y cảm thấy Cốc Thiên Lâm ngồi đối diện không đơn giản, đây là trực giác của Vân Túc.

Cũng không phải là bởi hắn chưa tới mười tuổi đã tới Kim Đan kỳ (… trong thế giới tiểu thuyết mà Vân Túc làm nhân vật chính, hoàn toàn không phải là không có khả năng.), mà là do khí chất Cốc Thiên Lâm biểu hiện không phải là khí chất mà người bình thường nên có, nhân phẩm cũng không tệ, tuy rằng cách hắn ăn mặc rất mộc mạc, có vẻ cũng không có tài phú gì, tóm lại, giao hảo với Cốc Thiên Lâm không có gì không tốt.

Mặc cho Vân Túc là người rất ít nói chuyện khi gặp người, nhưng cũng không phải là một người không biết nhìn nhận tình hình, gặp được một người đáng kết giao sẽ chủ động trao đổi, có điều đại đa số thời gian, y đều không muốn nói, lãng phí nước bọt.

Vì thế, từ lời mở đầu của Cốc Thiên Lâm, hai người hắn và Vân Túc dùng thần thức trao đổi vài thông tin, rất nhanh sau đó, trò chuyện xong, thanh toán tiền, ba người Vân Túc liền cùng Cốc Thiên Lâm xuống tầng.

"Mặc tiền bối, Vân đạo hữu và Cung đạo hữu, vậy tạm biệt." Cốc Thiên Lâm đi tới cửa tửu lâu, quay đầu lại nói.

"Cốc tiền bối, sau này còn gặp lại." Cung Tiểu Trúc hành lễ đáp.

"Vậy tạm biệt!" Vân Túc gật đầu.

"Thiên Lâm, sau này còn gặp lại nha." Mặc Hoa vẫy tay.

Chào hỏi đã xong xuôi, ba người thấy Cốc Thiên Lâm đã đi xa cũng đi theo một hướng khác, mắt thấy thời gian đã khá là muộn, ba người Cung Tiểu Trúc lập tức đi tới một khách điếm lớn nhất nơi này.PS: mấy bé shota rất cute nha

~

42. Chương 42

Bỗng nhiên, Vân Túc nhìn chằm chằm cửa hàng bán son phấn bên phải, dừng lại nói với hai người Cung Tiểu Trúc, "Tiểu Trúc, ngươi và Tiểu Mặc tới khách điếm trước, ta có việc phải làm, chờ làm xong việc rồi sẽ tới tìm các ngươi." Sau đó lại dặn Mặc Hoa, "Mặc Hoa, ngươi bảo vệ cho Tiểu Trúc."

Mặc Hoa nhìn chằm chằm Vân Túc, đưa mắt theo ánh mắt của y, vội gật đầu nói, "Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ Tiểu Trúc thật tốt."

Tiểu Trúc cũng nhìn theo hướng Vân Túc vừa nhìn, liền nhìn thấy trong cửa hàng kia có một bóng dáng vô cùng quen thuộc, hắn chưa kịp nhớ ra đó là ai, nhiệm vụ hệ thống lại xuất hiện:

'Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ hệ thống "Bồi cạnh Vân đại ca, cố gắng cổ vũ Vân đại ca, chính mắt chứng kiến Vân đại ca tiêu diệt Bạch Toàn Ảnh.", phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí ba điểm, hệ thống tệ một nghìn điểm; nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí sáu điểm, hệ thống tệ hai nghìn điểm.'

Cung Tiểu Trúc bừng tỉnh đại ngộ, thảo nào bóng dáng kia lại quen thuộc đến vậy, hóa ra là tên đầu sỏ khiến cho Vân đại ca bị đuổi ra khỏi Kiếm Tiên môn Bạch Toàn Ảnh, vậy nhất định không thể tha cho hắn, ngoại hình đẹp trai thì sao chứ, còn không đẹp bằng Vân đại ca, đẹp trai là có thể tùy tiện bắt nạt người khác sao? Chưa từng thấy kẻ nào như vậy, cho dù Vân đại ca có thể tha cho Bạch Toàn Ảnh, hắn cũng sẽ không tha cho. Tuy rằng hắn đánh không lại Bạch Toàn Ảnh…

Thời khắc báo thù quang vinh này của Vân đại ca sao có thể thiếu hắn được, chắc chắn là không được, cho dù không có nhiệm vụ hệ thống nhắc nhở, hắn cũng nhất định phải tận mắt chứng kiến cái tên Bạch Toàn Ảnh ra vẻ đạo mạo, lớn lên nhân khuông cẩu dạng này bị Vân đại ca giáo huấn.

"Vân đại ca, ta muốn đi cùng ngươi."

Vân đại ca chần chờ một lúc mới gật đầu đáp, "Được, vậy ngươi nhất định phải theo sát ta và Mặc Hoa."

Cung Tiểu Trúc cao hứng gật đầu, "Được! Vân đại ca." Nói xong lại thương lượng với Vân Túc tới một nơi không người thay đổi dung mạo một chút.

Cung Tiểu Trúc được Vân Túc đồng ý, ba người lập tức chạy tới một ngõ nhỏ cách đó vài bước, vào cửa hàng hệ thống tốn ba mươi vạn điểm hệ thống tệ mua ba mặt nạ Thiên Huyễn, mỗi người một cái.

Chỉ cần đeo loại mặt nạ Thiên Huyễn này lên, dung mạo sẽ biến hóa theo ý nguyện của người đeo, nam nữ, xấu đẹp gì cũng có thể, không chỉ thế còn có thể làm cho người khác nhìn thấy cảnh giới tu vi của bản thân thấp hơn tu vi thật, có thể thay đổi khí tức trên người, tu sĩ từ Xuất Khiếu kỳ trở xuống không thể nhìn ra.

Cung Tiểu Trúc đưa cho Vân Túc và Mặc Hoa hai cái mặt nạ, nói hai ba câu giảng giải cách dùng liền đeo mặt nạ trong tay lên mặt mình, dựa theo tưởng tượng biến thành một tu sĩ diện mạo xấu xí, vẻ mặt bất

mãn, sắc mặt tái nhợt, giống như một người bị bệnh, đi trong một đám người chỉ một lúc sau là quên mất bộ dạng, tu vi vẫn là Trúc Cơ trung kỳ.

Vân Túc biến thành một tu sĩ đại hán mặt đen, trên mặt có một đống lớn râu quai nón, thoạt nhìn hung thần ác sát, không dễ chọc vào, tu vi hạ thấp chỉ đến Trúc Cơ hậu kỳ. Mặc Hoa biến thành một mỹ nhân đẹp tựa thiên tiên, mày liễu mắt hạnh, ánh mắt thanh thuần động lòng người, khuôn mặt mịn màng, trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, nhu hòa không tì vết.

"Tiểu Mặc, đẹp quá rồi, biến xấu chút." Khuôn mặt này còn đẹp hơn cả khuôn mặt ban đầu, không phải là muốn bị người chú ý càng nhiều sao, làm cho tỷ lệ người quay đầu lại nhìn càng tăng lên, nói không chừng còn chưa đuổi kịp Bạch Toàn Ảnh đã bị mấy bọn háo sắc theo dõi, rước thêm một đống phiền toái.

"Vì sao? Ta thích khuôn mặt này..." Chưa kịp nói xong, đã thấy Vân Túc liếc ánh mắt sắc như dao tới, Mặc Hoa lập tức im miệng, "Được rồi! Biến thì biến." Hắn bĩu môi, trong lòng tùy ý thay đổi một chút, lập tức biến thành một nữ tu khá khả ái, thoạt nhìn thanh thuần vô hại, độ xinh đẹp cũng tương đương với các nữ tu trên đường, không làm cho người khác quá mức chú ý tới, cũng không đến nỗi quá xấu, tu vi ở Trúc Cơ trung kỳ.

Từ lúc ba người Vân Túc nhìn thấy Bạch Toàn Ảnh ở cửa hàng son phấn cho tới lúc biến hóa xong dung mạo đi ra khỏi ngõ nhỏ cũng chỉ mất một lúc, vừa lúc thấy Bạch Toàn Ảnh ra khỏi cửa hàng.

Ba người đi không quá xa cũng không quá gần cẩn thận đi theo Bạch Toàn Ảnh, ra khỏi cửa thành liền thấy hắn bay về một nơi xa trong rừng cây, ba người ẩn mình đi theo sau hắn, nhưng Bạch Toàn Ảnh không lâu trước đó đã thăng lên làm đệ tử thủ tịch của Kiếm Tiên môn, tuy vẫn còn đang ở Kim Đan kỳ nhưng thực lực cũng không thể khinh thường, là nhân vật thiên tài có thể đối phó với đối thủ cấp cao hơn, không tới mấy phút sau, Bạch Toàn Ảnh liền phát hiện đằng sau có người theo dõi, chỉ là không biết có mấy người, hắn ngừng lại, quay đầu chờ người bay tới gần hắn, sau đó mới hỏi, "Các hạ là ai? Vì sao lại theo dõi ta?"

Bạch Toàn Ảnh lần này tới đây là muốn mua chút son phấn cho Quý Nguyệt Hà, sau đó là muốn vào sâu trong rừng bắt sống hồ ly đuôi đỏ khả ái làm linh sủng cho Quý Nguyệt Hà, lại không ngờ có người theo dõi.

Vân Túc dặn Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa ở tại chỗ để không làm bại lộ tung tích, sau đó hiện thân đi tới phía trước.

Con ngươi Vân Túc đen thẳm, lạnh lùng nói với Bạch Toàn Ảnh, "Muốn mạng của ngươi!" Sau đó nhanh tay cầm Phệ Hồn kiếm chém tới chỗ Bạch Toàn Ảnh, một luồng sáng trắng đập vào mặt Bạch Toàn Ảnh.

Bạch Toàn Ảnh duỗi tay, một linh kiếm hạ phẩm màu trắng bạc xuất hiện trong tay, cũng xuất chiêu với Vân Túc. Hắn thấy đại hán mặt vàng trước mặt này chỉ là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, thật đúng là không coi hắn ra gì, thế nên một chiêu này chỉ dùng ba phần lực, lường trước có thể hóa giải công kích của đối phương, không ngờ công kích của hắn lại bị đối phương giảo sát.

Bạch Toàn Ảnh tránh thoát công kích xong mới lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, bởi tu vi của đối phương thế mà

tăng lên tận Kim Đan hậu kỳ. Bạch Toàn Ảnh không ngờ người này thế mà lại ẩn giấu tu vi, còn cao hơn hắn hai cấp, có điều hắn cũng không lo, bản thân hắn có thể đấu với kẻ cấp cao hơn mình, trên người còn mang theo pháp bảo bản mệnh, hơn nữa đối phương cũng chỉ có một mình, chỉ cần thực lực của đối phương không quá tốt, giải quyết cũng dễ dàng.

Chẳng qua hắn không ngờ tới, người trước mặt hắn đây chính là người mà hắn đánh thế nào cũng không lại được – Vân Túc, mà bây giờ tu vi của Vân Túc lại tăng thêm một cấp, hắn càng đánh không lại.

Bạch Toàn Ảnh bị Vân Túc đánh cho lùi lại liên tục, càng đánh càng làm hắn sợ hãi, đột nhiên, bảo kiếm bản mạng của hắn keng một tiếng gẫy đôi, hắn ngã xuống đất, phun một ngụm máu tươi, nguyên khí đại thương. Nhìn thấy kiếm Vân Túc chém không ngừng, không hề do dự, lấy một bảo khí trung phẩm ra Chuông vàng, úp xuống, bảo vệ quanh thân, Phệ Hồn kiếm oành một tiếng bổ lên vòng hào quang, ánh sáng hào quang nháy mắt ảm đạm đi không ít, Bạch Toàn Ảnh cũng phun thêm một búng máu lên vòng hào quang, ánh sáng lại mạnh thêm mấy phần.

Dù sao loại bảo khí trung phẩm này cũng không phải là tu sĩ Kim Đan sơ kỳ như hắn có thể sử dụng, chân nguyên trong đan điền của hắn cũng sắp khô kiệt.

Xem ra, không thể không sử dụng thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng.

Vì thế, hắn lặng lẽ bóp bát một miếng ngọc bối trong tay, nhìn Vân Túc lại chém thêm một nhát nữa vào vòng hào quang, hào quang càng thêm mỏng manh hơn trước, cuối cùng cũng không chịu nổi một kích.

Vân Túc nắm chuôi kiếm siết chặt, lui ra sau mấy trượng, quanh người xuất hiện một cỗ lốc xoáy, ống tay áo loạt xoạt, tóc dài tung bay, y giơ kiếm hung hăng chém xuống, hai tiếng thét dài, hai con rồng vàng trong suốt bay tới chỗ Bạch Toàn Ảnh, chuẩn bị cắn vòng hào quang, nuốt cơ thể Bạch Toàn Ảnh lại bị một bóng dáng nửa hư không phất tay một cái, rồng vàng kia liền hóa thành quầng sáng vàng tiêu tán trong không trung.

Bạch Toàn Ảnh kinh hỉ gọi một tiếng "Sư tôn"

Đan Vân tôn giả "Hừ" một tiếng với Vân Túc, lại quay đầu nói với Bạch Toàn Ảnh sau lưng, giọng nói trầm thấp, "Vận công chữa thương trước đi."

Hư ảnh che trước mặt Bạch Toàn Ảnh kia chính là phân thần của sư tôn hắn Đan Vân tôn giả, tu vi của Đan Vân tôn giả mặc dù là Xuất Khiếu hậu kỳ nhưng thực lực phân thần của Đan Vân tôn giả lại không bằng 1% của bản thể, chỉ ở Nguyên Anh hậu kỳ.

Có điều dù vậy, vẫn không phải là kẻ mà Vân Túc – Kim Đan hậu kỳ có thể đối phó.

Đan Vân tôn giả phát ra một âm thanh vang như sấm rền, chấn động tới mức Vân Túc và hai người Cung Tiểu Trúc đằng xa đều một trận ù tai hoa mắt, lại không tạo thành lực thương tổn thực sự, may có Mặc Hoa bảo vệ Cung Tiểu Trúc đúng lúc, hai người bị thương khá nhẹ, không có vấn đề gì.

Đây chính là do thực lực chênh lệch, cũng khiến mọi người hiểu rõ một đạo lý, giới tu chân luôn là nơi lấy mạnh làm đầu, thực lực bản thân không đánh lại người khác sẽ rơi vào kết cục thân tử đạo tiêu, chỉ có không ngừng tăng tu vi, mới có thể trở nên bất bại.

Cơ thể Vân Túc chỉ hơi lung lay, nhìn thấy Đan Vân tôn giả cũng không lộ ra vẻ mặt khiếp đảm, vẫn lãnh đạm như cũ, tựa hồ không để Đan Vân tôn giả vào mắt, vẫn cứ cầm kiếm như thường mà đánh nhau với Đan Vân tôn giả.

Ngón tay Đan Vân tôn giả khẽ nhúc nhích, một bảo khí trung phẩm bảo đỉnh bay ra từ trong trữ vật giới của Bạch Toàn Ảnh, bay tới giữa không trung, môi khẽ mấp máy, bấm vài thủ quyết, bảo đỉnh kia vội nện tới chỗ Vân Túc, lại bị Vân Túc dễ dàng tránh né, nhưng bảo đỉnh kia cứ như có mắt, không ngừng xoay qua xoay lại phóng tới chỗ Vân Túc, mà lúc này Đan Vân tôn giả cũng tranh thủ vừa khống chế bảo đỉnh, vừa dùng một Hỏa Long thuật, liền thấy một con rồng lửa cực lớn xuất hiện trước mặt Đan Vân tôn giả, trông rất sống động, đầu rồng chúc xuống bay nhanh tới chỗ Vân Túc.

Vân Túc vừa phải tránh né công kích của bảo đỉnh, vừa phải đối phó với rồng lửa bay tới, lại không thể phân thân, mà trên mặt y lại không chấn kinh chút nào, vẫn bình tĩnh lơ lửng trên không trung, tay kia cũng đặt nơi chuôi kiếm tăng thật nhiều linh lực vào trong hung hăng chém xuống, tiếng rồng gào càng lúc càng lớn hơn, hai thân rồng lại có phần nhỏ hơn lúc trước, rồng vàng ngưng thành thực thể lao tới từ thân kiếm, một con nhằm bảo đỉnh, một con nhằm tới rồng lửa trước mặt.

Vân Túc cũng không bởi vì vậy mà ngừng khua kiếm, chỉ thấy y lại một kiếm chém xuống, hai con rồng vàng hướng tới chỗ phân thân của Đan Vân tôn giả đang ngồi xếp bằng trên đất chữa thương cho Bạch Toàn Ảnh.

Bạch Toàn Ảnh thấy rồng vàng đang tới gần, trợn trừng mắt, chỉ là hắn thụ thương quá nặng, tốc độ phản ứng cũng không nhanh như trước đây, chỉ có thể trơ mắt nhìn bộ mặt dữ tợn của rồng vàng bay tới chỗ mình.

Trong tay Đan Vân tôn giả là hai quả cầu lửa lớn, một quả bay tới chỗ rồng lửa đang bị tấn công, một quả ném tới chỗ rồng vàng đang bay tới chỗ Bạch Toàn Ảnh, cầu lửa cùng đồng quy vu tận với rồng vàng.

Bạch Toàn Ảnh bị chấn động tới mức cơ thể lung lay, thương thế lại tăng thêm.

Mà con rồng vàng tấn công rồng lửa lúc trước, ánh sáng chỉ ảm đạm đi một chút, đuôi tiếp tục quẫy, bay tới chỗ phân thần của Đan Vân tôn giả, há to miệng muốn cắn cơ thể hư không của Đan Vân tôn giả lại bị một bàn tay đập nát.

Rồng vàng nhắm về phía bảo đỉnh kia trong nháy mắt tiếp xúc với bảo đỉnh liền oành một tiếng, bảo đỉnh cực lớn bị rồng đâm vào mà rung lên một chút, mà rồng vàng lúc tiếp xúc với bảo đỉnh làm tóe ra ánh sáng hồng, ánh sáng trên người rồng ảm đạm đi không ít, nhưng con rồng vàng kia vẫn dùng cơ thể quấn quanh thân bảo đỉnh rồi mới dần biến mất. Chỉ cần nhìn kỹ sẽ nhận thấy trên bảo đỉnh có rất nhiều sợi tơ trong suốt quấn quanh, còn mơ hồ tỏa ra ánh sáng vàng thản nhiên, nơi sợi tơ quấn quanh xuất hiện khe nứt siêu nhỏ gần như không thể nhìn thấy.

Mà tất cả Đan Vân tôn giả đều không để ý thấy.

43. Chương 43

Vài sợi tơ không thể nhìn thấy bằng mắt thường kia vốn chính là kiếm khí li ti quấn quanh người rồng, nếu tu sĩ có tu vi thấp hơn Vân Túc bị công kích như vậy, dù không trực tiếp bị rồng vàng cắn phải, chỉ bị rồng lướt qua người cũng sẽ bị thương nặng, hơn nữa trong cơ thể rồng vàng cũng đều là kiếm khí.

Lúc trước tà ma tu trong ngôi miếu đổ nát kia chính là bị kiếm khí trong miệng nó nghiền nát thành thịt vụn.

Có điều bảo đỉnh này cho dù không được tính là bảo bối trong mắt Đan Vân tôn giả nhưng cũng là bảo khí cực phẩm, thế nên kiếm khí không có ảnh hưởng quá lớn tới bảo đỉnh.

Nếu như không bị các công kích tiếp sau đó.

Bảo đỉnh kia tạm ngừng lại một lát, bị Đan Vân tôn giả điều khiển lại tiếp tục phóng tới chỗ Vân Túc, vẻ mặt y càng thêm nghiêm túc, khí thế cũng càng thêm mạnh mẽ, vừa ra tay, một con rồng vàng cực lớn lại đánh tới chỗ bảo đỉnh một lần nữa, nhưng lần này, cái bảo đỉnh kia không chịu nổi một kích, miệng rồng vàng cắn một cái liền vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng vẫn còn chưa xong, bởi bảo đỉnh hợp với Bạch Toàn Ảnh thành một đường thẳng tắp, thế nên con rồng vàng kia lập tức hướng tới chỗ Bạch Toàn Ảnh, thời gian cũng chỉ là trong chớp mắt.

Công kích Bạch Toàn Ảnh lần này không phải là kiếm khí quấn quanh rồng vàng, mà là kiếm cương, ngưng tụ thành kiếm khí thực thể, càng lợi hại hơn kiếm khí thuần túy.

Tu luyện kiếm khí được chia làm ba tầng, sau cảnh giới ba tầng kiếm khí chính là kiếm cương, kiếm cương chia làm sáu tầng, hơn nữa càng tu luyện càng khó thăng lên cao. Kiếm tu trước đó không tu luyện kiếm khí không thể được coi là kiếm tu chân chính, chỉ có khi bước vào kiếm khí tầng một mới được tính.

Trước khi bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn, cảnh giới kiếm đạo của Vân Túc đã ngoài kiếm cương tầng bốn, cảnh giới kiếm đạo sau khi khôi phục tu vi của Vân Túc cũng theo tu vi đột phá mà thăng lên thành kiếm cương tầng năm.

“A “

Đan Vân tôn giả không kịp phản ứng, lại nhìn thấy nơi Bạch Toàn Ảnh ngồi đã biến thành một làn huyết vụ, khóe mắt Đan Vân tôn giả muốn nứt ra, tân tân khổ khổ bồi dưỡng một đệ tử thân truyền cứ vậy mà táng thân, Đan Vân tôn giả sao có thể cam tâm, sao có thể không đau đớn, lại sao có thể không báo mối

huyết hải thâm cừu này.

"Súc sinh, ngươi dám "

Khí thế quanh thân Đan Vân tôn giả bạo trướng, hai tay nhanh chóng giơ lên, đẩy về phía trước, một đống lớn cầu lửa to nhỏ màu đỏ phô thiên cái địa vèo vèo vèo bay tới phía trước. Vân Túc dùng kiếm bổ một loạt cầu lửa, thỉnh thoảng lại nghiêng người tránh một quả cầu lửa tập kích, còn bị một vài quả cầu lửa nướng trên da tới đau đớn, có điều ngay cả vậy y cũng không nhíu mày một cái.

Đây vẫn còn chưa phải là công kích mạnh nhất của Đan Vân tôn giả, một lát sau, vài quả cầu lửa nhanh chóng bao quanh người Vân Túc với cự ly một trượng, tạo thành một quả cầu cực lớn bao quanh người y, vài quả cầu kia dần hợp thành một chỉnh thể, ngay cả một khe hở cũng không có, tựa như một quả trứng gà màu đỏ.

Quả cầu lửa bao lấy Vân Túc này chính là tất sát kỹ của Đan Vân tôn giả, là tập hợp của Khốn trận, Sát trận và Ảo trận, hơn nữa độ nóng của quả cầu lửa này có thể sánh với đệ thập tà hỏa của giới tu chân, tu sĩ Kim Đan hậu kỳ như Vân Túc chỉ cần bị nhốt một lát, không chút nghi ngờ gì, y sẽ phải chết.

Cung Tiểu Trúc vừa thấy liền nóng nảy, hắn lập tức muốn xông lên phía trước, lại bị Mặc Hoa kéo lại.

"Tiểu Trúc, không được, ngươi không thể đi."

"Không được, Vân đại ca gặp nguy hiểm, ta muốn đi cứu y." Cung Tiểu Trúc lo lắng nhìn quả cầu giữa không trung, muốn gạt tay Mặc Hoa ra nhưng lại bị nắm rất chặt, dứt không ra.

"Ngươi đi cũng vô dụng, vẫn để ta đi thì hơn, Tiểu Trúc ngươi ở yên đây ngàn vạn không nên động đậy."

Mặc Hoa nghiêm túc nhìn qua Cung Tiểu Trúc, sau đó buông hắn ra phóng tới phía trước.

Bởi vì kẻ địch quá mạnh, thế nên Mặc Hoa vừa lao ra liền biến về bản thể, phe phẩy đôi cánh bay tới chỗ Đan Vân tôn giả.

Đan Vân tôn giả đang muốn chậm rãi thu nhỏ quả cầu lại cho Vân Túc nghẹn cùng bị thiêu chết bên trong lại cảm thấy đằng sau có động tĩnh, Đan Vân tôn giả cũng không quay đầu lại, một bàn tay phẩy về phía sau, một cỗ khí cực mạnh đánh lên người Mặc Hoa. Mặc Hoa lắc người tránh thoát, cỗ khí kia bay thẳng tới cây đại thụ che trời sau lưng Mặc Hoa, chỉ thấy lửa trên cây đại thụ kia từ giữa bắt đầu lan ra xung quanh, toàn bộ cây hóa thành mảnh vụn, rồi đổ ầm xuống.

Mặc Hoa tới gần Đan Vân tôn giả, miệng phun ra vô số cụm lửa, nhưng sao có thể làm Đan Vân tôn giả bị thương, chỉ thấy xung quanh người Đan Vân tôn giả xuất hiện một vòng hào quang chắn trước người, cụm lửa đằng sau tiếp tục bay tới, mà thương tổn duy nhất cho Đan Vân tôn giả lại là ánh sáng của bình chướng phòng ngự yếu đi mấy phần.

Đan Vân tôn giả lúc đối phó với Mặc Hoa cũng không hề thả lỏng công kích với Vân Túc, cầu lửa vẫn chầm chậm co lại, độ nóng cũng từ từ tăng cao lên, làm cho nửa bầu trời đỏ rực, có thể thấy được bên trong nóng tới mức nào.

Mặc Hoa biết loại công kích này không thể làm ảnh hưởng tới Đan Vân tôn giả, nên liền tới gần quấn cơ thể quanh người Đan Vân tôn giả, Đan Vân tôn giả giơ một bàn tay ra, trong mắt vô cùng âm trầm, Đan Vân tôn giả dùng hư chưởng nháy mắt nắm lấy cái cổ dài của Mặc Hoa.

Mặc Hoa giãy giụa không ngừng, cho dù người tỏa ra lửa đỏ cực nóng cũng không ngăn cản được cự chưởng kia, hắn bị hung hăng ném ra xa tới mấy chục trượng, đập ầm ầm xuống mặt đất, rung chuyển tới lục phủ ngũ tạng gần như vỡ vụn, sau khi trọng thương cơ thể cũng không thể duy trì được bản thể cực lớn, thế nên liền biến trở lại hình người, phun ra một ngụm máu tươi.

Nhưng hắn vẫn không bỏ cuộc, đỡ cơ thể đứng dậy, nắm một trường tiên màu đỏ trong tay, đánh nhau với cự chưởng kia, vừa mới bắt đầu, hai bên vẫn giằng co không ngừng, cuối cùng Đan Vân tôn giả quá phiền, tạm thời ngừng khống chế quả cầu lửa, cự chưởng mạnh thành quyền đánh lên người Mặc Hoa.

Bộp một tiếng, Mặc Hoa bay xa tới vài chục trượng rơi xuống đất, không nhúc nhích.

“Tiểu Mặc “

Cung Tiểu Trúc vội chạy tới cạnh người Mặc Hoa nâng hắn dậy, sau đó ánh mắt dời tới quả cầu lửa cực lớn trên không trung kia, trong mắt ngập tràn sự lo lắng, tuy hắn biết Vân Túc là nhân vật chính nhất định sẽ không sao, nhưng vẫn vô cùng lo lắng và hoảng sợ, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Mà cự chưởng kia của Đan Vân tôn giả cũng không ngừng công kích Mặc Hoa, vì thế cự chưởng kia lại một lần nữa áp chế người Mặc Hoa, Cung Tiểu Trúc lại ở cùng một chỗ với Mặc Hoa, tu vi lại là Trúc Cơ trung kỳ, nếu một chưởng này áp chế hai người, nhất định sẽ mất mạng.

Đúng lúc này, cầu lửa bao kín lấy Vân Túc đột nhiên ầm một tiếng vỡ ra, Vân Túc như ma thần hàng lâm, áo đen tung bay, ma khí tận trời, Phệ Hồn kiếm bay nhanh tới trước mặt hai người Cung Tiểu Trúc, chém một cái lên cự chưởng trước mặt, cự chưởng biến mất trong nháy mắt. Đồng thời cũng kéo Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa trở lại từ bên bờ vực tử vong.

Vân Túc có thể thoát ra từ cầu lửa là do may có Mặc Hoa kéo dài thời gian làm cho y có cơ hội, nếu như không có hắn, muốn bình an vô sự đúng là khó nói.

Cung Tiểu Trúc đỡ lấy Mặc Hoa, cầm một viên Phục Nguyên đan Huyền cấp lại thêm mấy viên Hồi Linh đan Huyền cấp cho hắn ăn, mình thì ăn một viên Phục Nguyên đan Hoàng cấp, tuy rằng vừa rồi tránh được một kiếp nhưng cỗ dư ba mạnh mẽ kia vẫn làm hắn bị nội thương, bây giờ huyết khí dâng lên, toàn thân không dễ chịu chút nào.

Vân Túc dùng loại tư thái bễ nghễ thiên hạ xuất hiện trước mặt mọi người, giải cứu xong Cung Tiểu Trúc

và Mặc Hoa, lãnh mâu của y như một lợi kiếm bắn về phía Đan Vân tôn giả, khí thức quanh thân càng lạnh lẽo hơn lúc trước, khí thế tựa như muốn áp đảo Đan Vân tôn giả.

Đan Vân tôn giả nhìn thấy ánh mắt thị huyết của Vân Túc, tựa như bị rắn độc nhìn chằm chằm, cảm giác run rẩy này chạy thẳng tới tim, đồng tử Đan Vân tôn giả co rụt lại, phun ra hai chữ "Ma tu?", Đan Vân tôn giả tuy rằng chỉ là phân thần, nhưng bản thể lại là Xuất Khiếu hậu kỳ, Đan Vân tôn giả không hiểu, cho dù khí thế của người này càng mạnh hơn vừa rồi, thì cũng vẫn là Kim Đan hậu kỳ như trước, vì sao vừa rồi trong nháy mắt lại làm cho Đan Vân tôn giả cảm thấy sợ hãi từ tận đáy lòng.

Không ngờ rằng tất sát kỹ của Đan Vân tôn giả Thị Thần Huyễn Hỏa trận lại không thể diệt trừ người này, xem ra thật đúng là không thể may mắn hơn.

Có điều, hừ! Vậy thì đã sao, Đan Vân tôn giả không tin mình lại không thể trừng trị được một tên nhãi ranh Kim Đan hậu kỳ.

Đan Vân tôn giả ngồi xếp bằng trên không trung, hai tay niêm hoa, môi khẽ lẩm nhẩm, theo sau Đan Vân tôn giả dần có một cự chưởng cao tới vài chục trượng dần thành hình, dần ngưng tụ thành thực thể, hơn nữa cự chưởng kia toàn thân đều là màu lửa đỏ chói, trên trời mấy chục trượng xung quanh cự chưởng đều đỏ sẫm như máu, ngay cả Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa cách xa tới vài chục trượng cũng có thể cảm nhận được khí tức nóng bỏng đập vào mặt.

Cự chưởng màu đỏ như lửa ngày càng lớn dần, chậm rãi bay tới chỗ Vân Túc giữa không trung, cơ thể Vân Túc đối diện với cực chưởng trở nên yếu ớt vô cùng, tựa như lúc nào cũng có thể bị đè thành thịt vụn, đốt thành tro tàn.

Đồng thời, Vân Túc khi thấy Đan Vân tôn giả đại phóng sát chiêu cũng giơ Phệ Hồn kiếm lên, linh lực không ngừng rót vào thân kiếm, chân nguyên trong cơ thể cũng nhanh chóng đầy lên, mà thân Phệ Hồn kiếm cũng dần có biến hóa, thân kiếm đỏ như máu có kiếm khí li ti quanh quẩn, y chém một cái lên cự chưởng trong không trung, Phệ Hồn kiếm biến lớn lên, ngưng thực, dài ra tới vài chục trượng hướng về phía nó mà tấn công.

Trong nháy mắt, cự chưởng quyết đấu với cự kiếm, nhưng cự chưởng kia chung quy vẫn bị hụt một chiêu, bị một kiếm chém thành hư không, sau đó trong ánh mắt kinh ngạc của Đan Vân tôn giả, cự kiếm dùng phương thức tương tự tiêu diệt phân thần của Đan Vân tôn giả.

Cùng lúc đó, trong một động phủ vô cùng xa hoa của Kiếm Tiên môn, một nam tu tuấn mỹ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn miệng đột nhiên phun máu tươi, ánh mắt bắn ra một đạo hàn quang, ấn đường đen lại, ngoan lệ nói, "Được lắm! Dám giết đồ nhi của ta, còn tiêu diệt phân thần của ta, ta muốn đích thân cho ngươi lĩnh giáo một phen."

Nếu không phải hiện tại phân thần của Đan Vân tôn giả bị trọng thương, nguyên thần cũng hư nhược mấy phần, lại thêm đệ tử ký danh của môn chỉ ở Trúc Cơ kỳ, nhất định sẽ gọi người lập tức lao tới rút gân lột da ma tu đã giết chết đồ nhi của Đan Vân tôn giả. Dù sao Đan Vân tôn giả cũng đã nhớ kỹ dung mạo và khí tức của mấy người kia, đợi dưỡng thương xong lại tìm mấy người kia báo thù cho đồ nhi cũng chưa muộn.

Vân Túc giải quyết xong phân thần của Đan Vân tôn giả lập tức tới cạnh Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa, bắt lấy Cung Tiểu Trúc kiểm tra toàn thân trên dưới một lần, lo lắng hỏi "Ngươi không sao chứ? Tiểu Trúc."

"Không sao cả, Vân đại ca." Cung Tiểu Trúc lắc đầu mỉm cười nói, sau đó lại nhíu mày hỏi, "Vân đại ca, ngươi có bị thương không?"

"Không sao cả, chỉ là chân nguyên có hơi khô kiệt thôi." Vừa rồi y bị nhốt trong cầu lửa, biến thành ma thể, cũng tiêu tán sức lực của tiên thể, tuy rằng vẫn là Kim Đan hậu kỳ nhưng thực lực quả là tăng lên rất nhiều mới có thể đối kháng với Đan Vân tôn giả hơn nữa còn không bị thương.

Cung Tiểu Trúc vội cầm một lọ Hồi Linh đan và một lọ Phục Nguyên đan ra đặt vào tay Vân Túc, "Vân đại ca ngươi dùng chút đan dược trước đi."

"Được" Vân Túc thuận theo nhận lấy Hồi Linh đan đổ hai viên ra nuốt xuống, bởi vì Hồi Linh Đan này là Huyền cấp hạ phẩm nên rất có hiệu quả trong việc khôi phục chân nguyên, chỉ một lát sau, chân nguyên trong đan điền gần như đã phục hồi hoàn toàn, lại dùng một viên Phục Nguyên đan, mệt mỏi trong cơ thể cũng giảm đi không ít, "Chỗ này không thích hợp để ở lâu, chúng ta cần nhanh chóng rời khỏi nơi này."

Cung Tiểu Trúc gật đầu, nói với Mặc Hoa sắc mặt vẫn tái nhợt, "Tiểu Mặc, ngươi ổn chứ?"

"Ta đã không sao rồi."

Vì thế, ba người lại đổi lại khuôn mặt, Mặc Hoa lấy trữ vật giới trên ngón tay Bạch Toàn Ảnh, lại ném một quả cầu lửa đốt thi thể hắn thành một đống tro tàn, có điều lại không thể trở lại thành miễn cho để lại dấu vết, mà thương lượng tới sau núi Kiếm Tiên môn tìm hiểu tình hình một chút rồi mới xuất phát tới đó.

44. Chương 44

Vân Túc sau khi trao đổi với Cung Tiểu Trúc đã biết được hai bảo vật mà Lang Kha và Bạch Toàn Ảnh mang ra từ trong bí cảnh là gì, Lang Kha mang gỗ Ô Khởi vạn năm và hòe hoa Ngũ Kim trản, ngoài ra còn có một tòa phủ tiên.

Gỗ Ô Khởi vạn năm là tài nguyên luyện khí giúp tăng đẳng cấp pháp bảo, nói như vậy, bây giờ giới tu chân vẫn có thể tìm thấy gỗ Ô Khởi, chỉ là tuổi thọ cao nhất cũng mới chỉ là một nghìn năm, gỗ này vẫn là chí bảo cho mọi người cướp đoạt, thời gian xuất hiện là một trăm năm trước, cũng có một môn phái Ngũ phẩm có ý đồ trồng loài cây này, chẳng qua mới chỉ được trăm năm, tuổi cao hơn đã bị dùng từ lâu, hơn nữa khả năng sống sót cũng rất thấp, phí tổn lại cao.

Nếu không phải chỉ có gỗ Ô Khởi từ một trăm năm trở lên mới có thể tăng cấp cho pháp bảo, chỉ sợ bây giờ môn phái kia ngay cả gỗ Ô Khởi một trăm năm cũng không có, hơn nữa môn phái này trồng loại linh mộc quý giá như vậy còn chưa bị các môn phái khác cướp đoạt đều là nhờ có chưởng môn họ cơ trí, tìm Tất

Vân tông xin bảo kê, hơn nữa sáu phần gỗ Ô Khởi đều hiến cho Tất Vân tông, hai phần dùng để bán cho các môn phái lớn khác, còn lại hai phần để lại cho mình dùng.

Thực ra như vậy đã là rất có lời rồi, nếu tìm một môn phái khác xin bảo kê nói không chừng môn phái mình dù chỉ một phần cũng không thể giữ lại được, cho không người ta, thế nên Tất Vân tông vẫn là còn có chút lương tâm, chỉ cần sáu phần.

Tuổi thọ của gỗ Ô Khởi càng thấp, thì phẩm chất pháp bảo cũng càng thấp, pháp bảo cấp cao muốn thăng cấp gần như không có tác dụng, gỗ Ô Khởi một trăm năm cũng chỉ có thể tăng một cấp cho pháp khí hạ phẩm. Nếu là gỗ Ô Khởi trên vạn năm, đừng nói tới bảo khí, cho dù có tăng phẩm chất của bán tiên khí lên cũng không thành vấn đề, nói không chừng còn có thể khiến bán tiên khí thăng lên thành tiên khí, có điều tiền đề là phải có một luyện khí sư cấp cao (… ít nhất là Tán tiên n kiếp).

Hòe hoa Ngũ Kim trản Lang Kha tìm được ở một động phủ, đây là một bán tiên khí cực phẩm, có thể công lẫn thủ, cũng có thể tục mệnh thậm chí tiêu hồn cho tu sĩ, mấu chốt là nó có linh khí, dùng làm pháp bảo bản mạng cũng được.

Mà tòa phủ tiên kia không chỉ đơn giản là một tòa phủ tiên, bên trong nó, thời gian trôi không giống với bên ngoài, nghe nói bên trong một ngày, bên ngoài một năm, hơn nữa còn trồng các loại linh thảo trân quý, độ nồng của linh khí cũng cao hơn bên ngoài rất nhiều, quý nhất là nó có thể chống lại công kích của tu sĩ từ Độ Kiếp kỳ trở xuống, là vũ khí bảo mệnh quý nhất.

Lang Kha cuối cùng giao gỗ Ô Khởi và hòe hoa Ngũ Kim trản cùng linh thảo quý giá trong phủ tiên kia cho môn phái, mà phủ tiên hắn đã nhỏ máu nhận chủ, sẽ giữ lại cho bản thân, tuy rằng thực lực hắn bây giờ còn chưa thể sử dụng được hoàn toàn, nhưng có thể dùng nó để tu luyện, hơn nữa phủ tiên nhận chủ xong có thể giấu đi không bị đại năng trong môn phái phát hiện mới có thể giữ lại, mà gỗ Ô Khởi và Ngũ Kim trản hắn lại không nhận chủ thành công, không thoát khỏi sự tra xét của các vị trưởng lão thế nên không thể không giao ra.

Vài loại linh thảo kia là hắn tự nguyện giao ra, thế nên người khác vẫn cảm thấy hắn rất ngay thẳng.

Cũng bởi vậy, Lang Kha được thăng lên làm đại đệ tử thủ tịch nội môn, mà đại đệ tử thủ tịch ban đầu kia đương nhiên là bị giáng xuống, hơn nữa hắn còn bái một vị Thái Thượng trưởng lão làm vi sư, có được vô số tài nguyên tu luyện, trong môn phái có bất cứ thứ gì hắn cũng được ưu tiên sử dụng, trong lúc nhất thời phong cảnh vô hạn.

Bạch Toàn Ảnh lấy được một gốc cỏ Phượng Tê vạn năm và một lọ mười viên Hồi Thần đan Thiên cấp cực phẩm.

Tác dụng của cỏ Phượng Tê là khiến cho dung mạo của tu sĩ vốn đang già nua trở lại lúc đẹp nhất, tuổi thọ càng cao, hiệu quả càng tốt. Tác dụng của Hồi Thần đan là tu sĩ sau khi nhập ma sẽ có thể khôi phục được thần trí, giải trừ tâm ma, kinh mạch nghịch hành cũng sẽ khôi phục lại bình thường.

Nói chung, tu sĩ lúc đột phá không cẩn thận rất dễ tẩu hỏa nhập ma, sau khi mất lý trí sẽ biến thành một

cuồng ma sát nhân, ngay cả thân nhân hảo hữu và sư tôn cũng sẽ không nhận ra, chỉ biết giết chóc điên cuồng, hơn nữa còn chưa thể tìm ra cách nào khác cứu rỗi tu sĩ nhập ma, trừ giam cầm hoặc giết chết thì không còn cách nào cả.

Thế nên loại Hồi Thần đan này quả như một cọng rơm cứu mạng, Thiên cấp cực phẩm lại càng khó lường, ngay cả tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng có thể cứu được.

Cũng bởi vì tài nguyên luyện chế Hồi Thần đan vô cùng hi hữu rất khó tìm, ngay cả đã tìm đủ tài nguyên cũng chưa chắc đã luyện chế thành công, thế nên nó mới quý giá tới vậy, hơn nữa còn là Thiên cấp cực phẩm, có thể thấy được giá trị của nó lớn tới mức nào.

Đương nhiên, Bạch Toàn Ảnh cũng giao hai thứ này cho môn phái, hơn nữa còn không tàng trữ được bảo vật nào cho mình, bởi vậy hắn thay thế địa vị đại đệ tử thủ tịch Vân Túc của năm năm trước, đạt được vinh dự tối cao, hơn nữa còn hoàn toàn được người trong lòng Quý Nguyệt Hà đồng ý kết làm đạo lữ. Có điều tiếc là vị đại đệ tử thủ tịch hiện tại này đã bị tiền đại đệ tử thủ tịch giết chết, hơn nữa Kiếm Tiên môn còn chưa biết Bạch Toàn Ảnh bị Vân Túc giết chết, càng không biết Vân Túc đã khôi phục tu vi.

Có điều, hai người này tuy rằng sống sót trở về, nhưng lúc ấy cũng là mang thương tích đầy mình.

Tất cả bảo vật này đều là thứ mà cả giới tu chân thèm khát, tuy rằng tu sĩ đại lục khác cũng muốn chiếm chút ít, cũng có rất nhiều tu sĩ tới đại lục Huyền Thiên, nhưng các đại môn phái cũng không phải là kẻ chơi không, dù muốn đục nước béo cò cũng không được. Nếu tu sĩ đại lục khác liều lĩnh, các đại môn phái của đại lục Huyền Thiên cũng sẽ cho người bao vây, người tham tiền thì chết mà chim tham ăn thì mất mạng, vì canh bạc vài chí bảo này, ngay cả mạng cũng không tiếc.

Có điều đây là ý tưởng của các tu sĩ cấp cao trong nhiều môn phái, chấp hành mệnh lệnh chỉ có vài đệ tử tu vi tương đối bình thường.

Muốn đục nước béo cò, trừ phi ngươi có bàn tay vàng, trừ phi người là nhân vật chính.

Không sai, Vân Túc, nhân vật chính trong tiểu thuyết, Cung Tiểu Trúc lại là nhân sĩ xuyên không có bàn tay vàng, họ muốn vào bí cảnh chiếm lợi quả là vô cùng dễ dàng.

Ba người Cung Tiểu Trúc lặng im không một tiếng động, dựa vào giá trị vận khí cực cao cùng với cửa hàng hệ thống của Cung Tiểu Trúc với các loại pháp bảo, phù lục ẩn thân, sao có thể có người phát hiện ra ba tên trộm này bước vào địa phận của họ, cứ vậy mà dễ dàng tránh thoát khỏi thủ vệ, đệ tử tinh anh của các đại môn phái trên đường, đi tới một khe núi hẹp. Nơi này chính là nơi đi vào bí cảnh, tuy rằng không thấy có bóng người nào, nhưng Vân Túc và Mặc Hoa đều có thể cảm nhận được nơi xa có rất nhiều lực lượng khủng khiếp ẩn giấu.

Khe núi này cách phía sau của Kiếm Tiên môn hơn mười dặm, trong khe có cây cối xanh biếc, cỏ mọc chim bay, thỉnh thoảng còn có vài con chuồn chuồn bươm bướm nhẹ nhàng bay qua, còn có vài đóa hoa dại thưa thớt và vài cọng cỏ có dấu vết bị đạp qua, trên dốc đường lại có vài bụi cây và một vài loài cây đung đưa, sức sống dạt dào.

Thế nên, vừa rồi trên đường không thể mất cảnh giác, bây giờ lại càng không thể mất cảnh giác, nhất định phải cẩn thận dè dặt.

Vừa rồi, trên đường đi họ đã nghe lén rất nhiều đệ tử tinh anh thủ vệ nói rằng năm canh giờ trước đã có một nhóm đệ tử Kim Đan kỳ vào trong, mà Tất Vân tông bởi lần trước đã phái một đệ tử vào bí cảnh, hơn nữa cũng đã mang ra hai bảo vật có thể sánh với chí bảo của môn phái, tổn thất cũng khá nhiều, hy sinh mất chín đệ tử Kim Đan kỳ, có điều cũng kiếm lại được, họ cũng không nghĩ tới chuyện vào lần nữa, tiện nghi chỉ cần chiếm một lần là đủ, lần thứ hai nói không chừng thứ ưu việt gì cũng không kiếm được mà còn hại toàn quân bị diệt.

Mà Kiếm Tiên môn lại chưa bỏ cuộc, lần này lại phái mười đệ tử vào trong, hy vọng kiếm được càng nhiều thêm lợi ích, lòng tham không đáy, rắn nuốt voi, lần này họ còn có thể kiếm được bảo vật nữa hay không? Sẽ giống toàn bộ đệ tử ngoại môn bị diệt sạch, hay là mang về lợi ích cho môn phái như Bạch Toàn Ảnh?

Chuyện này chỉ sợ trừ Cung Tiểu Trúc ra thì không có ai biết được, hắn nhớ rõ ràng rành mạch rằng lần này không chỉ Kiếm Tiên môn mà các đệ tử môn phái khác cũng không có ai có thể trở ra. Đương nhiên là ngoại trừ hắn và Vân đại ca, họ cũng không phải là đệ tử môn phái nào, họ là Tán Tu.

Cung Tiểu Trúc đã thương lượng với Vân Túc, hai người họ đi vào, tu vi Mặc Hoa là Nguyên Anh kỳ không thể vào nên sẽ đợi bên ngoài.

Muốn vào cũng được, trong cửa hàng hệ thống của Cung Tiểu Trúc có pháp bảo điều chỉnh tu vi, có điều Mặc Hoa vào cũng không có nhiều tác dụng cho lắm, bên trong lại nguy hiểm, Cung Tiểu Trúc có đối sách từ sớm.

Mặc Hoa thấy bảo không cho mình vào nên liền ai oán nhìn hai người họ, có điều sợ bị Vân Túc uy hiếp nên mới không dám mặt dày đòi vào nữa.

Thời gian đệ tử môn phái vào bí cảnh có quy định, nhất định phải ra ngoài trong vòng năm ngày, mà hai người họ muốn trộm vào, hiển nhiên có thể ở trong tới tám mươi ngày mới ra cũng được, bởi vì từ khi bí cảnh xuất thế tới giờ đã qua mười ngày.

Lần này hai người họ không chỉ vì quả trứng thú kia nên mới vào, mà còn có một nguyên nhân khác là muốn đi trải nghiệm. Giới tu chân không nơi nào không nguy hiểm, một tu sĩ muốn không trải qua khó khăn lại có thể đắc đạo thành tiên, chỉ một chữ: khó!

Chỉ có thể tôi luyện trong nghịch cảnh mới có thể củng cố cảnh giới, tu vi sau này đột phá rào cản cũng sẽ không còn khó khăn, đạo tâm mới có thể càng thêm vững vàng, lĩnh hội được chân lý trong nghịch cảnh, không cần đi đường vòng.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đương nhiên không đi vào cùng cửa với các vài đệ tử môn phái kia, mà vào bằng một truyền tống trận tàng hình vô cùng nhỏ, không có ai biết tới, trong nguyên tác, Vân Túc khi bị đuổi giết mới phát hiện ra một truyền tống trận cổ xưa trong một hang đá lớn, hơn nữa qua nhiều lần thử nghiệm mới tìm ra được cách, cũng không biết là dẫn tới nơi nào.

Nghe nói truyền tống trận này không sử dụng linh thạch, mà phải dùng tới thanh kiếm trong tay Vân Túc mới có thể mở ra, tuy rằng bây giờ Vân Túc không bị người đuổi giết tới đây nhưng vẫn có thể vào, bởi Cung Tiểu Trúc nhớ rõ vị trí và cách mở truyền tống trận, giảm bớt đi nhiều đường vòng trong nguyên tác.

Cung Tiểu Trúc mua hai lá bùa ẩn thân Thiên cấp trung phẩm từ cửa hàng hệ thống, tốn vài ngàn viên linh thạch trung phẩm, thế nên loại bùa cấp cao này không thể dùng loạn, rất lãng phí linh thạch.

Có điều, hiệu quả ẩn thân vẫn rất không tệ, tu sĩ Độ Kiếp kỳ cũng chưa chắc đã có thể phát hiện ra tung tích của hai người họ, thế nên hai người rất thuận lợi đi tới một nơi có rất nhiều đá cách lối vào bí cảnh mấy chục trượng.

Nơi này có rất nhiều tảng đá lớn nhỏ không giống nhau, hình thù kỳ quái màu xám nhạt, có tảng trơn bóng, có tảng có nhiều góc cạnh, lại có tảng còn mọc rất nhiều rêu xanh, cỏ dại mọc đâm lên từ khe đá, nhìn thật yếu ớt mong manh. Bởi vì mấy tảng đá này đều vô cùng bình thường, nên mấy tu sĩ Kiếm Tiên môn kia chưa từng để ý tới nơi này, hơn nữa niên đại của truyền tống trận kia đã lâu, linh lực dao động yếu nên mới không bị người phát hiện.

Hai người lơ lửng giữa không trung bắt đầu tìm kiếm tảng đá lớn khá đặc thù kia, có điều chỉ một lát sau, Vân Túc đã phát hiện ra bên cạnh đó có một tảng đá lớn màu sắc hơi tối hơn, còn có vài đường vân màu đen, hơn nữa tảng đá này còn to hơn những tảng đá kia một chút… (chỉ là dùng mắt thường khó mà phân biệt được).

Thế là Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc còn đang tìm loạn tới thẳng mục tiêu.

45. Chương 45

“Phải rồi, chính là tảng này.” Cung Tiểu Trúc nhìn xung quanh tảng đá lớn, khẳng định.

Vân Túc gật đầu, đặt tay lên tảng đá chậm rãi đẩy, động tác cẩn thận, cố gắng không làm mọi người chú ý tới, làm lộ ra mặt đất bên dưới màu xám nâu, chỉ là màu sắc đậm hơn xung quanh một chút, cũng không thấy có trận pháp đồ án linh tinh gì cả.

Có điều Vân Túc cũng không quan tâm, y dùng tay phải cắt một vết lên cổ tay trái, máu nhỏ giọt trên mặt đất, nhất thời, nơi đó tỏa ra một quầng sáng, một đồ án hình tròn hiện ra, trận pháp này chính là truyền tống trận, sau khi truyền tống trận xuất hiện, Vân Túc lại lấy Phệ Hồn kiếm ra cắm xuống chính giữa trận pháp, lại một luồng sáng vàng kim bao phủ lấy người Vân Túc.

Cung Tiểu Trúc thấy trận pháp đã khởi động cũng vội vàng đứng vào trong trận pháp, hắn đi tới cạnh Vân Túc liền bị Vân Túc nắm chặt tay, đề phòng sau khi vào bí cảnh bị lạc mất nhau.

Một lát sau, ánh sáng biến mất, nơi trận pháp rốt cuộc cũng không còn bóng dáng của hai người đâu nữa,

mà trận pháp kia cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng lúc đó, bên trong bí cảnh, trên không nơi cách một hồ nước mấy chục trượng, có hai tu sĩ thanh niên đang rơi nhanh xuống.

Vân Túc phát hiện hai người họ xuất hiện trên bầu trời, cũng đang rơi xuống dưới, liền lập tức ôm chặt lấy Cung Tiểu Trúc vào lòng, vận công ổn định cơ thể, vì thế, cơ thể hai người liền đứng vững lại khi đang trên không trung cách mặt nước chỉ còn có năm trượng, Vân Túc mang Cung Tiểu Trúc bay xuống bên bờ trên mặt đất.

Cung Tiểu Trúc nhìn nơi họ hạ xuống, trong phạm vi mấy dặm cũng không có yêu thú lớn và thực vật nguy hiểm gì, hiển nhiên đây là tác dụng của giá trị vận khí cực cao của Vân Túc, tuy rằng giá trị vận khí bây giờ của Cung Tiểu Trúc đã là tám mươi điểm, nhưng vẫn kém chín mươi chín điểm của Vân Túc, có điều Cung Tiểu Trúc đã rất vừa lòng rồi, dù sao giới tu chân chỉ sợ cuối cùng cũng không có ai có giá trị vận khí cao như Vân Túc, hơn nữa tám mươi điểm của Cung Tiểu Trúc cũng coi như là cao trong toàn bộ giới tu chân.

Hồ nước trong veo thấy rõ đáy, mơ hồ còn có thể thấy được những hòn đá cuội và cát, nước màu xanh lục, bầu trời trên cao cao màu trắng không một gợn mây, trên mặt đất lơ thơ vài cọng cỏ dại và lùm cây, vài cây linh thảo chỉ cao có mấy tấc bởi tuổi thọ thấp nên không có ai để ý tới, gió nhẹ thổi qua, cỏ xanh bị thổi tới đổ rạp, nơi những cây đại thụ tiếng lá cây rì rào, xôn xao, làn gió mát mơn trớn khuôn mặt, làm những sợi tóc bay bay, cảm giác thật trong lành, khoan khoái.

Bởi cả hai không biết nơi này phương hướng ra sao, thêm nữa thời gian cũng còn dư dả thế nên liền lựa chọn một hướng bất kỳ để hành tẩu, một đường du ngoạn, một đường tìm tới động phủ kia, cũng không quá vội vàng.

Trong bí cảnh, ở một nơi sâu trong rừng, cây cao mọc rậm rạp, huyết vụ đầy trời, trên thân cây phủ đầy những con rắn độc màu đen, đốm trắng lấm tấm làm người ta run sợ, rắn độc hòa cùng một thể với màu của thân cây.

Loại rắn này đều là yêu thú cấp hai, cấp ba, nhưng số lượng nhiều khủng khiếp, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không thể tiêu diệt toàn bộ trong nhất thời nửa khắc.

Độc của loại rắn này vô cùng mạnh, tu sĩ bình thường chỉ cần bị chúng cắn một cái, không mất tới một lúc, linh lực toàn thân sẽ đều mất hết, hơn nữa tứ chi bủn rủn, chờ tới lúc tu sĩ không thể phản kháng lại, chúng liền chen chúc lên mà nuốt sạch máu thịt của tu sĩ, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương trắng hoàn chỉnh.

Huyết vụ tràn ngập khắp nơi, hai bóng dáng cao gầy không ngừng ứng đối công kích của rắn độc từ bốn phương tám hướng.

Một thanh niên tuấn mỹ áo đen tóc dài cầm một bảo kiếm thân đen pha hồng, không ngừng chém rắn độc bay vụt tới từ bốn phương tám hướng, chỉ một kiếm là có thể giết chết một đống lớn rắn độc to bằng cánh tay, vẻ mặt lãnh đạm, khí thế lẫm liệt, vài con rắn kia cũng không phải là bị chém thành hai nửa, mà là hóa thành từng đợt huyết vụ ngập tràn trong không khí, mang theo mùi máu tươi gay mũi.

Một tu sĩ thanh niên tuấn tú khác thân mặc pháp bào màu xanh nhạt, ngũ quan tinh xảo nhu hòa tuấn tú, vẻ mặt nghiêm nghị, vừa tránh rắn độc đang vọt tới, vừa điều khiển một cái hương lô màu tử đàn, rắn đốm muốn tấn công hắn đều bị hút vào trong, sau đó lư hương kia lại xoay tròn một cái, rắn độc chui vào lư hương đều bị quẳng ra ngoài, mà rắn bị quẳng ra ngoài kia không còn cơ thể trơn trượt, đẫy đà như trước mà trở nên khô quắt, tuy rằng cơ thể vẫn hoàn chỉnh, nhưng trong cơ thể đã không còn nguyên thần và tu vi.

Hoàn thành một loạt động tác này, Cung Tiểu Trúc lại dùng phương thức tương tự để đối phó tiếp với rắn độc xung quanh.

Đây là một công năng của Thiên Hương lư mà Cung Tiểu Trúc mới phát hiện ra không lâu, nó có thể hấp thu máu thịt và tu vi của yêu thú, hóa thành năng lượng cho bản thân, năng lượng này tích góp tới một mức nhất định, Thiên Hương lư sẽ thăng lên một cấp, nói cách khác, có thể thăng cấp thành linh khí trung phẩm, lại tích lũy đầy năng lượng lần nữa sẽ tăng lên thành linh khí thượng phẩm…

Rắn độc phô thiên cái địa, cuồn cuộn không ngừng, còn có rất nhiều rắn độc đang chờ thời cơ, nhất là con lớn nhất đang quấn quanh một thân cây cách đó không xa, yêu thú cấp năm kia đang chờ đợi như hổ rình mồi.

Ánh mắt sắc bén của Vân Túc sượt qua nó, kiếm chiêu không ngừng giảo sát độc xà xung quanh, nhưng vẫn phân ra một luồng thần thức chú ý tới động tĩnh của nó.

Y không sợ yêu thú tương đương với Kim Đan trung kỳ kia, chỉ là lo rằng rắn độc này thừa dịp y không để ý tới mà gây bất lợi cho Cung Tiểu Trúc, dù sao Tiểu Trúc của y tu vi mới chỉ có Trúc Cơ trung kỳ.

Một canh giờ trôi qua, Cung Tiểu Trúc cảm thấy chân nguyên trong cơ thể sắp bị tiêu tốn hoàn toàn, nhắm khe hở trong tấn công của rắn độc mà dùng một viên Hồi Linh đan, nháy mắt, linh lực dư thừa, chân nguyên trong đan điền được bổ sung hơn tám phần.

Mà Vân Túc giết chóc đã lâu như vậy, nhưng chân nguyên vẫn dồi dào như trước, sắc mặt không chút thay đổi, thoải mái giết rắn độc xung quanh, chiêu kiếm tiêu diêu, động tác linh hoạt, hoàn toàn không chút vấn đề.

Quả thật chân nguyên trong cơ thể Vân Túc vẫn còn nhiều, trước kia khi còn ở Kiếm Tiên môn căn cơ của y cũng đã rất vững chắc, đan điền cũng rộng gấp hai lần so với các tu sĩ khác, lực kéo dài hay sức chiến đấu đều mạnh tới kinh người , mà bây giờ tu vi của y lại được trải qua một lần trùng tu, thực lực càng thêm mạnh, đan điền cũng càng thêm rộng, chân nguyên tồn trữ cũng càng nhiều thêm, hơn nữa tiên ma đồng tu cũng càng giúp cho y đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Vài rắn độc cấp thấp kia thấy thực lực hai người hùng hậu như vậy, cuối cùng cũng sinh ra ý nghĩ bỏ cuộc, nhưng Xà vương có cơ thể cực đại quấn trên cây đại thụ kia chỉ cần liếc nhìn qua lũ rắn kia, ý nghĩ muốn bỏ cuộc của vài con rắn kia lập tức biến mất, tấn công hai người càng thêm liều mạng.

Không biết qua bao nhiêu lâu sau, vài yêu xà cấp thấp kia chỉ còn lại hơn một nửa, mà con Xà vương kia

cũng không đủ kiên nhẫn tiếp tục chờ thêm được nữa, lục quang trong mắt nó chợt lóe, đầu hơi co lại, toàn thân nháy mắt tựa như một thanh kiếm sắc, dùng tốc độ mắt thường khó thấy mà vọt tới chỗ Cung Tiểu Trúc.

Không sai, Xà vương kia định giải quyết tu sĩ thực lực yếu này xong rồi sẽ đối phó với kiếm tu thực lực mạnh kia, nó rất thông minh, chỉ số thông minh đã gần tới chớm của tu sĩ nhân loại, đương nhiên là cho rằng không còn cách nào tốt hơn.

Nhưng Vân Túc sao có thể khoanh tay chịu chết, để mặc nó gây bất lợi cho Cung Tiểu Trúc?

Vì thế, Vân Túc thấy nó vừa có động tĩnh, còn chưa chờ tới lúc nó tiếp cận Cung Tiểu Trúc đã nhanh nhẹn dùng tay chỉ một cái tới trước mặt Cung Tiểu Trúc, oành một tiếng, Xà vương bị bắn ngược rơi lại xuống đất.

Một ngón tay kia của Vân Túc vừa giơ ra, quanh thân Cung Tiểu Trúc liền bao phủ một tầng chắn được tạo ra từ kiếm khí bảo vệ hắn, đầu rắn vừa chạm phải kiếm khí, con rắn kia liền bị đâm vào tầng chắn tới choáng váng, tuy không bị trọng thương nhưng cũng đủ để Vân Túc có thời gian đối phó với nó.

Cung Tiểu Trúc thấy công kích của con rắn kia bị Vân Túc cản lại, liền liếc nhìn Vân Túc, sau đó ăn ý đổi chỗ, thân hình nhoáng lên, Vân Túc liền đứng thẳng nơi Cung Tiểu Trúc vừa đứng, đánh nhau với Xà vương, Vân Túc vừa đối phó với rắn độc cấp thấp và Xà vương cấp năm, nhưng vẫn tự nhiên thoải mái như trước, keng keng keng chỉ thấy ba chiêu kiếm hạ xuống, Xà vương liền mình đầy thương tích nằm trên mặt đất, máu chảy thành sông, đầu rũ xuống, tắt thở.

Vài con rắn độc kia thấy kẻ đứng đầu đã bị tiêu diệt liền chùn bước, tất cả đều co rụt lại, chui xuống đất không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Hiển nhiên lũ rắn độc này còn có thể độn thổ, chẳng qua cũng không quá cao cấp, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc dùng thần thức đảo qua, rắn độc dưới đất liền ẩn giấu trong nháy mắt, trốn đi bốn phương tám hướng tránh xa khỏi hai người.

Hai người thấy bọn chúng đã trốn đi xa cũng không đuổi tận giết tuyệt, chỉ lấy nội đan của Xà vương kia ra, nếu họ giết sạch những yêu thú kia, vậy các đệ tử của các môn phái lớn còn không phải là sẽ được lợi ư, đây không phải là rất không công bằng cho họ sao, thế nên tất cả mọi người nên cùng nhau hưởng thụ, cũng là bài tập rèn luyện thể lực cho mấy đệ tử kia.

Hơn nữa hai người họ cũng đã hoạt động lâu như vậy rồi nên cũng hơi mệt, nên nghỉ ngơi thì hơn.

Hôm nay họ đi một đường cũng nhìn thấy có mấy đệ tử Kim Đan kỳ, có điều họ vẫn tránh mấy người đó mà đi đường vòng, đây là bí cảnh, giết người cướp bảo nhất định sẽ xảy ra, tuy rằng hai người họ không sợ những người kia, nhưng chọc vào vẫn rất phiền phức, họ là tới giết yêu thú chứ không phải là giết người.

Lần trước các đại tông môn phái người vào bí cảnh tầm bảo nói không chừng là cũng vì chém giết lẫn nhau

nên mới chết hết, cũng không chỉ đơn thuần là bị yêu thú, thực vật trong bí cảnh giết chết.

Nếu nơi này đã không còn nguy hiểm, hai người liền nắm tay nhau tiếp tục đi về phía trước, tuy rằng bí cảnh này cũng không hạn chế họ phi hành, nhưng rất nhiều tu sĩ cũng không ngốc nghếch tới mức bay trên trời, bởi lúc này sẽ trở thành mục tiêu tấn công cho các loại yêu thú phi hành và các tu sĩ khác, chỉ có thực lực đủ mạnh, có thể nắm chắc phần thắng với yêu thú và tu sĩ vây đánh mới không sợ.

Nhưng ai có thể chắc chắn rằng mình có bản lĩnh này? Ngay cả Vân Túc tiên ma đồng tu cũng không dám đảm bảo rằng mình có thể lông tóc vô thương dưới công kích của cả một đám người.

Hai người dọc theo đường đi trong rừng cũng thấy ba năm bộ xương cốt của các tu sĩ nằm trên mặt đất, có bộ niên đại đã lâu, cũng có vài bộ có vẻ như là của các tu sĩ mới vào đây không lâu, xương cốt vẫn còn lóng lánh trong suốt, sáng bóng trơn nhẵn, có điều đại đa số đều bị cắn tới lởm chởm, không trọn vẹn hoàn chỉnh.

Lúc trước Cung Tiểu Trúc nhìn thấy mấy bộ xương trắng này mặt còn trắng bệch lại, giống như lúc trước khi còn ở ngôi miếu đổ nát thấy mấy tu sĩ kia bị phân thây trong lò luyện đan sẽ thấy ghê tởm và sợ hãi. Có điều một đường đi tới, Cung Tiểu Trúc cũng đã dần quen, cũng không thể không quen, ít nhất cũng sẽ không nhíu mày nhăn mặt.

Đi được một đoạn đường, hai người dừng lại, nhìn thấy trên người một tu sĩ Kim Đan trung kỳ có một đám nhện rậm rạp to bằng nắm tay đang bò lồm ngồm, tu sĩ kia kêu thảm thiết liên tục, giãy giụa không ngừng, thấy hai người cách đó không xa, vội vàng dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn họ mà kêu rên, “Cứu ta… cứu ta với…”

Có điều hai người Cung Tiểu Trúc lại thờ ơ, cũng chỉ một lát sau, mấy con nhện kia chậm rãi bò ra khỏi người kia, tu sĩ vừa rồi còn kêu cứu bây giờ chỉ còn lại một bộ xương, hơn nữa xương cốt cũng là lởm chởm.

Vân Túc sở dĩ không cứu người kia, nguyên nhân đương nhiên do gã kia là tu sĩ của Kiếm Tiên môn, vừa thấy màu sắc và kiểu dáng của pháp y kia là liền nhận ra, không chỉ vậy, gã còn là người hầu trước kia của Bạch Toàn Ảnh, từng dùng âm mưu quỷ kế muốn đánh bại Vân Túc thắng trận chiến trong đại bỉ nội môn của môn phái, tuy lần đó gã nghe theo lời của Bạch Toàn Ảnh mà làm nên chỉ có thể coi là tòng phạm, nhưng vẫn không thể tha thứ được.

Mà Cung Tiểu Trúc không cứu người kia đương nhiên cũng là bởi Vân Túc không có ý định muốn cứu gã, trong lòng hắn, điều mà Vân đại ca làm nhất định là có đạo lý.

Khụ khụ, nếu Vân Túc biết được suy nghĩ của hắn, nhất định sẽ nói đây là phu xướng phu tùy.

46. Chương 46

Vài con nhện kia lại thấy có hai tu sĩ tới nơi này, ngửi mùi liền bò tới chỗ Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, từ xa đã thấy đông nghìn nghịt, làm cho da đầu người ta run lên, hơn nữa đám nhện này còn có thể nhảy dựng lên cao tới một mét, nhìn có vẻ khó đối phó.

Thời khắc chúng bò tới, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc liếc nhìn nhau, cùng nhảy vào giữa đàn nhện đại khai sát giới.

Đám nhện này cũng là yêu thú cấp hai, cấp ba, đầu to hơn mấy chục lần so với nhện bình thường, tơ nhện phun ra cũng rất thô, trên từng sợi tơ nhện còn mang theo chất lỏng màu trắng đặc sệt, thứ bị dính phải nó đều khó mà tách ra khỏi.

May mà lực sát thương của Phệ Hồn kiếm lớn, chén đứt được tơ nhện bắn tới chứ chẳng nói chơi, hơn nữa thân thủ cũng linh hoạt, có thể thoải mái tránh khỏi tập kích của tơ nhện và nhện, đầy trời chất lỏng màu lục vấy ra, trên pháp bảo đen tuyền của Vân Túc lại không dơ bẩn chút nào, sạch sẽ như lúc ban đầu, tóc cũng không rối, ngay cả trên giầy cũng không dính một hạt bụi.

Cung Tiểu Trúc vẫn dùng Thiên Hương lư, lúc tơ nhện tập kích tới chỗ Cung Tiểu Trúc, hắn liền cầm Thiên Hương lư nhắm thẳng miệng lư tới chỗ mấy sợi tơ màu trắng đang phô thiên cái địa kia, vài sợi tơ nhện thậm chí là cả một lũ nhện đều bị hút vào Thiên Hương lư. Lúc mấy thứ này bị đổ ra ngoài, thì đã trở thành một khối chất lỏng màu lục bọc ngoài vật thể đứt chân chỉ còn lại tàn dư, mà bên trong lư hương không bẩn chút nào, cũng không có mùi gì lạ.

Một lát sau, Vân Túc cảm nhận thấy trên đầu có động tĩnh, thế nên liền lập tức ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy có một mạng nhện cực lớn giăng bên trên, sắc mặt y không chút thay đổi, cầm kiếm chọc lên trên, kiếm khí li ti chém cho mạng nhện rách tơi tả, sau đó Vân Túc nhẹ nhàng tránh khỏi tơ nhện rơi xuống lả tả, không có chút tơ nhện nào dính phải người.

Mà mấy con nhện trên cây kia cũng bị kiếm khí chém rơi xuống, chết không toàn thây.

Hóa ra, vừa rồi trên cây có mấy con nhện thừa dịp mấy con nhện dưới đất kia đang tấn công hai người mà giăng một mạng nhện thật lớn, muốn trói buộc hai người.

Nhưng Vân Túc là ai cơ chứ? Chỉ một cái mạng nhện đã muốn bắt được y? Kể chuyện cười kiểu gì vậy!

Vì thế, một lúc lâu sau, cả đàn nhện ngu ngốc này đều bị xử lý không còn sót lại tí gì.

Nếu là người khác gặp phải nhiều yêu thú cấp thấp như vậy chạy trốn còn chưa kịp, huống chi còn chủ động tiêu diệt chúng, nhưng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc thì khác, mục tiêu của họ chính là thong thả du ngoạn, đối phó với yêu thú đương nhiên là rất tích cực.

Giải quyết xong hai loại yêu thú, hai người cảm thấy trên người sát khí dày đặc, hơn nữa trong cơ thể còn

nhiễm một cỗ sát khí, nếu sát khí trong cơ thể không thanh trừ kịp thời, sẽ gây trở ngại cho tu hành, huống hồ hai người cũng cảm thấy tu vi và tâm cảnh nhất định cũng tăng lên, liền quyết định tìm một nơi ẩn nấp cư trú củng cố cảnh giới tu vi một chút.

Huống hồ, nhìn sắc trời cũng đã bắt đầu tối lại, hẳn là đã tới lúc hoàng hôn.

Đi một lúc, hai người đi tới trước một cây đại thụ to cỡ hai người ôm, trên thân có vô số dây leo màu xanh quấn quanh, kỳ tích phát hiện ra nơi đây có một cái hốc cây, cửa hốc bị dây leo lòa xòa che khuất, vì thế hai người quyết định ở trong hốc cây một đêm.

Có điều vẫn phải cẩn thận, nói không chừng bên trong có thứ gì đó nguy hiểm. Quả nhiên, hai người tăng thêm một lớp phòng ngự xung quanh người, chậm rãi đi tới gần hốc cây, liền nhìn thấy có một bóng dáng màu nâu nhảy ra từ trong hốc cây, vật thể màu nâu kia xoạt một cái lộ ra trước mặt hai người, nghiêng đầu nhìn hai người đi từ xa tới.

Đây là một con yêu thú cấp một — một con sóc, đầu to bằng đầu một con chó, cơ thể tròn vo, đuôi lớn, lông xõa tung, phỏng chừng đã sống trên trăm năm tuổi.

Hai người không bận tâm tới nó, dùng thần thức dò xét trong động, cũng không phát hiện được còn có thứ gì khác, bên trong hốc có dấu vết do con người khoét nên, hai người đoán đây là nơi tu sĩ tạc ra dùng làm nơi cư trú tạm thời, trên mặt đất còn có ít cỏ khô có thể thoải mái bước vào.

Vân Túc bày một trận pháp che giấu và một trận pháp phòng ngự trước cửa động, sau đó cùng ngồi xếp bằng với Cung Tiểu Trúc dưới đất, cầm mấy viên tinh thạch ra bắt đầu tu luyện.

Sớm ngày hôm sau, tu vi của hai người đã củng cố xong, sát khí cũng thanh trừ đi khá nhiều, thu liễm đi không ít, vì thế, hai người họ tiếp tục gấp rút lên đường…

Dọc đường đi, hai người gặp được mấy đàn sư tử, hổ và sói hoang, lúc qua sông gặp phải cá ăn thịt răng nhọn, có điều đều tha sống cho một nửa đàn, còn lại đều bị hai người giải quyết, tới tận lúc này, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc vẫn chưa gặp phải chướng ngại thật sự nào.

Đột nhiên, Cung Tiểu Trúc kéo tay Vân Túc, kinh hỉ chỉ vào một ngọn núi trơ trọi, còn lóe ra chút ít ánh sáng, nói, “Vân đại ca, ta thấy quặng tinh thạch.”

Theo suy đoán của Cung Tiểu Trúc, chỗ đó chắc chắn là quặng tinh thạch không sai, trong nguyên tác, Vân Túc tìm thấy rất nhiều tinh thạch ở một ngọn núi trơ trọi trong bí cảnh, hơn nữa còn có đầy đủ năm loại tinh thạch, số lượng còn rất nhiều.

Vân Túc nhìn ngọn núi nơi xa xa, sau đó gật đầu với Cung Tiểu Trúc, y biết nơi này có tinh thạch, chung quy Cung Tiểu Trúc cũng đã nói cho y biết bên trong bí cảnh có thể gặp được những gì, tuy rằng cũng không muốn Cung Tiểu Trúc tiết lộ quá nhiều chuyện, nhưng Cung Tiểu Trúc luôn vô tình nói ra một vài thứ gì đó.

Có điều, hai người cũng phát hiện trên núi đã có người đang tìm kiếm tinh thạch. Ba tu sĩ Kim Đan kỳ đang tìm tinh thạch ngẩng đầu lên cảnh giác nhìn hai người, phát hiện hai người họ không có ý định giết người đoạt bảo nên lại tiếp tục vùi đầu tìm tòi, có điều cũng thời khắc chú ý tới động tĩnh của hai người Vân Túc, vậy mới nói nhân phẩm của ba tu sĩ này vẫn là không tệ.

Vân Túc nhìn y phục của họ, phát hiện chỉ là đệ tử của một tông môn Lục phẩm nào đó, ba người là sư huynh đệ đồng môn, y liền nói cho Cung Tiểu Trúc thân phận của ba người kia.

Chỉ cần ba người này không chọc vào họ, hai người họ cũng không có ý định gây phiền toái, chỉ tìm kiếm tinh thạch dưới chân núi, cũng không định lên núi, mà ba người kia thì đang tìm ở sườn núi, Vân Túc đoán ba người kia hẳn là tìm từ đỉnh núi xuống.

Có điều, phỏng chừng là họ cũng không tìm được bao nhiêu, tinh thạch thực sự không ở bên ngoài ngọn núi, ba người này hiển nhiên không biết nơi này là quặng tinh thạch, dù sao tu vi của họ cũng còn thấp hơn nữa cũng không có thường thức gì, phỏng chừng cũng chưa từng đọc điển tịch gì đó, hơn nữa theo lời đồn của giới tu chân, tinh thạch là hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, do linh khí của trời đất mà hình thành, linh khí vô cùng nồng mà tinh thuần, chỉ có số ít tu sĩ tu vi cao thâm, bối cảnh cường đại mới có thể phán đoán được nơi nào có quặng tinh thạch.

Ở giới tu chân, có rất ít gia tộc và tông môn mới có thể nắm giữ số lượng tinh thạch ít ỏi, hơn nữa còn không cho các tu sĩ cấp thấp bên trong khai thác, người biết tới quặng tinh thạch lại càng ít.

Nếu không phải khu rừng mà Mặc Hoa sống trước đây có một sơn động bên trong có quặng tinh thạch, lại thêm Cung Tiểu Trúc cung cấp thông tin, ngay cả Vân Túc cũng không biết nơi này có quặng tinh thạch, khẳng định cũng sẽ đơn thuần cho rằng chỉ có thể kiếm vài tinh thạch bên ngoài ngọn núi.

Thế nên, chỉ cần cẩn thận, quặng tinh thạch nơi này sẽ không bị tu sĩ nào ngoài Vân Túc và Cung Tiểu Trúc phát hiện ra.

Trong nguyên tác, Vân Túc tìm thấy ngọn núi có chứa tinh thạch này, còn chưa định tìm kiếm tinh thạch lẫn trong đống đá thì đã có một tu sĩ vô cùng kiêu ngạo bá đạo muốn độc chiếm ngọn núi này, muốn nuốt hết toàn bộ tinh thạch, liền đánh nhau với Vân Túc, đánh đánh liền đánh tới chân núi.

Ngay lúc Vân Túc giết chết tên tu sĩ kia, bởi lực công kích tương đối mạnh, thế nên tầng nham thạch mỏng manh phủ bên ngoài liền bị xuyên thủng, bị đập ra thành một cái động. Nhất thời, một cỗ linh khí tinh thuần trào ra điên cuồng, cấp tốc tiết ra ngoài, may mà động tác của Vân Túc nhanh nhẹn dùng thi pháp bịt kín linh khí lại linh khí mới không thoát ra ngoài, thu hút sự chú ý của các tu sĩ khác.

Cuối cùng, quặng tinh thạch đương nhiên là bị Vân Túc độc chiếm rồi!

Tuy rằng tinh thạch không tiết linh khí ra ngoài, thế nhưng nơi này có năm loại mạch tinh thạch, lại có linh khí bị mạch tinh thạch hấp dẫn hút tới nơi này, còn chưa dung nhập hoàn toàn vào trong mạch khoáng, thế nên mới có linh khí đậm đặc thoát ra ngoài.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc vờ tìm kiếm tinh thạch ở chân núi, tìm từng tảng đá một, có tảng phát ra chút ánh sáng tuy rằng cũng có linh khí nhưng rất ít ỏi, cũng không hợp mắt họ, tìm tìm, họ chậm rãi xê dịch tới một nơi khá khuất, thực ra là muốn lừa gạt ba người kia, quan sát nơi lớp nham thạch tương đối xám xịt này, đợi tới khi tìm được nơi thích hợp mới xuống tay.

Ba người kia thấy hai người họ không định lên núi, chỉ tìm ở nơi chân núi, một lát sau, bóng dáng hai người biến mất khỏi tầm mắt, lúc đó cuối cùng họ cũng yên lòng.

Tìm một lát, hai người cuối cùng cũng tìm được hai viên tinh thạch từ trong đống đá tảng, có điều trong mắt người khác cũng chỉ là vận cứt chó linh tinh, phải biết một viên tinh thạch này tương đương với một viên linh thạch cực phẩm, mà linh thạch cực phẩm ở giới tu chân gần như không có ai từng được nhìn thấy.

Có điều đây không phải là điểm quan trọng, quan trọng là hai người họ cuối cùng cũng tìm được tới vị trí yếu nhất của lớp nham thạch, Vân Túc dùng thần thức tra xét, có điều cũng không thể xuyên thấu lớp nham thạch, nhưng Cung Tiểu Trúc mua một cây thước đo từ cửa hàng hệ thống, cuối cùng cũng biết độ dày của lớp nham thạch này là 11cm, xuống chút nữa thì không còn nham thạch nữa.

Nhưng, một vấn đề khác lại nhảy ra, làm sao để xuyên qua lớp nham thạch này mà không tạo ra động tĩnh lớn mới là một nan đề không lớn không nhỏ.

Nan đề này vào tay Vân Túc liền trở thành đơn giản, y bố trí xung quanh đó một trận pháp Thượng Cổ Tiêu Âm trận (học được từ ngọc giản trong động phủ Vân Văn nhai) và một Mê Huyễn trận cùng một trận phòng ngự phổ thông, sau đó giơ kiếm bổ lên tảng đá, đá vụn bay đầy trời, một cái động vừa một người vào xuất hiện trước mắt.

Cửa động bằng phẳng nhẵn nhụi, tựa như một tác phẩm nghệ thuật được cắt gọt tỉ mỉ, thực ra đây cũng chỉ là hiệu quả từ một kiếm Vân Túc tùy ý bổ xuống, có thể thấy được thực lực của y không thể khinh thường.

Nhìn xung quanh, cũng không thấy có tu sĩ nào, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc vào trong, đợi tới khi vào động rồi, hai người liền phát hiện nơi này còn có một cái động khác, năm loại tinh thạch màu sắc khác nhau mọc san sát kéo dài tới tận nơi khuất tầm mắt, linh khí trong không khí tràn trề, hít một hơi là có thể cảm nhận được có một cỗ linh khí chui vào làm căng phổi sau đó lan tới toàn thân, càng không cần nói tới khoáng mạch tinh thạch khổng lồ với năm thuộc tính không giống nhau này.

Tuy rằng tinh thạch nơi này vô cùng phong phú, nếu xuất hiện bên ngoài có thể làm cho toàn bộ đại lục Huyền Thiên thậm chí là toàn bộ đại thế giới Huyền Linh rung chuyển, chỉ sợ toàn bộ tu sĩ giới tu chân đều chưa từng nhìn thấy mạch khoáng nhiều tinh thạch lớn tới như vậy, nhưng làm sao để thu hoạch hết năm loại mạch khoáng này cũng là một vấn đề nan giải.

Có điều vừa tới phiên Vân Túc thì nó còn thậm chí không thể coi là một vấn đề, y dùng loại thuật có tác dụng hút ra, có thể hút toàn bộ năm loại mạch tinh thạch ra đặt vào trong túi trữ vật, hơn nữa mạch tinh thạch có thể thu nhỏ lại, điểm này cũng không khó chút nào.

Trong nguyên tác Vân Túc chính là làm như vậy.

"Tiểu Trúc, tạm lui qua một bên." Vì thế, Vân Túc để Cung Tiểu Trúc tránh ra xa một chút, rồi bắt đầu thò hai tay ra, chỉ khoảng nửa khắc sau, ngón tay bấm trên trăm cái pháp quyết, trong không khí bắt đầu xuất hiện một dòng khí, mái tóc dài của Vân Túc tung bay, khuôn mặt lạnh lùng, trong tay xuất hiện một luồng sáng trắng hướng thẳng tới chỗ mạch tinh thạch, luồng ánh sáng chậm rãi mở rộng ra, tận tới lúc bao phủ toàn bộ năm loại mạch tinh thạch…

47. Chương 47

Đại khái khoảng một khắc sau, chỉ nghe thấy một tiếng ầm, sau đó là đất rung núi chuyển, trong ánh sáng trắng mơ hồ có thể nhìn thấy năm loại mạch tinh thạch kia chậm rãi thu nhỏ lại, tận đến lúc nhỏ bằng năm ngón tay trỏ thì mạch khoáng tinh thạch năm màu cũng tự động bay vào trong tay Vân Túc, tựa như còn hơi vặn vẹo, lóng lánh trong suốt, tựa như năm con giun đất màu sắc sặc sỡ bị Vân Túc nắm trong tay.

Một cái mạch tinh thạch này có thể chứa số lượng tinh thạch lên tới mấy ngàn vạn lượng, trong toàn bộ giới tu chân, lấy tài phú hiện tại của Vân Túc ra xem, thì sợ là nói sánh ngang với Tất Vân tông cũng không phải là nói quá.

Làm một nhân vật chính, các loại kỳ ngộ của y cộng lại chỉ sợ cũng sắp nhiều hơn bất cứ một tu sĩ nào, từ giá trị vận khí cực cao của y trong giới tu chân này là có thể thấy được, lần này đạt được nhiều mạch tinh thạch như vậy, xét trong số kỳ ngộ của y cũng chỉ được coi là món khai vị, phải biết, càng về sau, tu vi Vân Túc càng cao, cấp bậc kỳ ngộ cũng càng cao, tốt tới mức nào không thể tưởng tượng nổi.

Tự cho là người hầu nhỏ của Vân Túc thật ra lại được Vân Túc thầm mến, thứ tốt mà Cung Tiểu Trúc đạt được cũng không hề có giới hạn, hắn tuy rằng có cửa hàng hệ thống nhưng các loại bảo vật nơi đó cũng phải dùng tới hệ thống tệ, cũng không phải là muốn gì liền có đó, nếu không có linh thạch, cũng chỉ có thể nhìn đồ trong cửa hàng mà chảy nước miếng.

"Tiểu Trúc, mạch khoáng tinh mạch này ngươi cầm đi." Vân Túc cất bốn loại khác vào trữ vật giới, duy chỉ có một mạch khoáng thuộc tính thủy thì đặt vào lòng bàn tay của Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc vốn đang nhìn mạch tinh thạch trong tay Vân Túc trong lòng không ngừng hâm mộ Vân đại ca không hổ là nhân vật chính, năm mạch khoáng tinh thạch lớn như vậy mà y cũng có thể không tốn nhiều sức mấy đã có thể thu phục, nếu Vân đại ca cho hắn vài viên tinh thạch hẳn là cũng sẽ không phiền, lại phát hiện Vân Túc hào phóng cho hắn hẳn một mạch tinh thạch.

Vì thế, hắn sợ ngây người, làm một tiểu đệ của nhân vật chính, ai có thể ngờ rằng Vân đại ca lại có thể đối tốt với hắn như vậy? Vân đại ca đưa số tinh thạch này cho hắn hắn cho dù có liều mạng tiêu cũng phải mấy trăm năm mới có thể tiêu hết, dùng để tu luyện từ Luyện Khí kỳ tới Độ Kiếp kỳ mười lần cũng đủ dùng.

Tuy rằng linh căn của Cung Tiểu Trúc là băng linh căn, nhưng linh thạch thuộc tính thủy nhiều như vậy

tác dụng đối với hắn cũng không thể đo lường được, đưa cho Tiểu Trúc để tu luyện đúng là rất thích hợp, tuy rằng đối với Tiểu Trúc thuộc tính băng mới là tốt nhất.

Đương nhiên tất cả chỗ tinh thạch này nhất định không thể để các tu sĩ khác phát hiện ra.

Hắn cũng biết Vân đại ca đối với hắn là tốt nhất, hắn tin rằng, cho dù ngay cả sau này Vân đại ca có thể còn thu rất nhiều tiểu đệ khác, đãi ngộ cũng nhất định sẽ có, nhưng Vân đại ca vẫn sẽ đối tốt với hắn nhất, hắn vẫn là người được nhiều thứ tốt nhất.

Hắn quyết định, sau này Vân đại ca bảo hắn đi hướng đông hắn tuyệt sẽ không đi hướng tây, Vân đại ca chính là cha mẹ tái sinh của hắn, là sự tồn tại đặc biệt nhất trong lòng hắn, bất luận kẻ nào cũng sẽ không thể thay thế được vị trí của Vân đại ca trong lòng hắn.

Cung Tiểu Trúc không khách khí cất mạch tinh thạch thuộc tính thủy kia vào trữ vật giới, mặt đầy tươi cười nói "Cám ơn Vân đại ca." Gọi tới tâm can Vân Túc run lên, thật manh! Quá khả ái! Tay y không theo khống chế mà giơ lên muốn sờ vào khuôn mặt tươi cười của Cung Tiểu Trúc, có điều tới lúc sắp chạm vào lại đưa tay lên đặt lên đỉnh đầu Cung Tiểu Trúc, sờ sờ mái tóc đen mềm mại của hắn xong liền hạ tay xuống.

Vân Túc nghĩ tới xúc cảm vừa rồi, trong lòng nghĩ cảm giác thật không tệ, sao lại cảm thấy Tiểu Trúc càng ngày càng dễ nhìn vậy nhỉ? Trên người không có một khuyết điểm nào, ngay cả tóc cũng dễ nhìn như vậy.

Còn chưa kịp nghĩ nhiều hơn, Vân Túc nhìn thoáng qua nơi sâu thẳm trong động liền vội vàng kéo Cung Tiểu Trúc bay ra ngoài.

Trong động vang lên từng loạt tiếng loẹt quẹt loạt xoạt làm cho da đầu người ta run lên, âm thanh từ xa lại gần, giống như có một binh đoàn những thứ đáng sợ đang theo sau hai người.

Quả nhiên, chờ tới lúc hai người Vân Túc đứng bên ngoài cửa động, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy có rất nhiều con rết màu sắc sặc sỡ, cơ thể to như con người, chiều cao một trượng bò ra khỏi cửa động, tuy rằng màu sắc của rết vô cùng đẹp, nhưng những cái chân phủ đầy trên người chúng làm cho lòng người sinh ra cảm giác sợ hãi, hơn nữa thực lực của rết này cũng không thua kém gì Cung Tiểu Trúc, đều là một vài yêu thú cấp ba.

Trên lưng rết này có những hạt màu vàng, xanh, đỏ nhiều màu phân bố rải rác, mấy cái chân kia cũng có màu sắc rực rỡ theo năm màu, cơ thể tựa như không thể chịu nổi một kích, cái đầu màu đen nhìn qua có vẻ rất cứng, hai xúc giác trên đầu cũng có năm màu giao nhau.

Cùng lúc đó, ba tu sĩ nhặt tinh thạch nơi sườn núi cũng đột nhiên thấy có rất nhiều rết sặc sỡ bò ra khỏi lòng đất, mới đầu mấy người cũng không để trong lòng, cầm pháp bảo trong tay giải quyết mấy con rết kia, nhưng thời gian càng kéo dài, càng có nhiều rết sặc sỡ bò lên từ dưới đất, ba người ứng phó dần luống cuống tay chân, suýt chút nữa đã không chống đỡ nổi.

Nếu không phải là nơi này có thể tìm được rất nhiều linh thạch, chỉ sợ họ đã chạy đi từ lâu.

Lũ rết này vốn không có ai chọc vào thì cũng sẽ không bò lên mặt đất, nhưng vừa rồi, tinh thạch chúng dùng để sinh tồn, tăng cao tu vi lại bị Vân Túc lấy đi, phẫn nộ nên chúng liền kết thành đội tìm đầu sỏ, phàm là tu sĩ nhìn thấy đều bị chúng công kích, thế nên ba tu sĩ kia mới bị liên lụy.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nhìn nhau, nhìn lũ rết chen chúc nhau phá trận pháp, liền lập tức đi vào giữa đám rết bắt đầu đánh.

Lũ rết này không chỉ có thể phun nọc độc mà cái đầu còn vô cùng cứng, ngay cả cơ thể thoạt nhìn yếu ớt cũng có lực phòng ngự rất mạnh, tốc độ lại nhanh, nếu động tác không đủ mau, đợi tới lúc bị chúng tiếp cận, bị cắn xong sẽ bị trúng kịch độc.

Vân Túc vừa ra tay là một kiếm giết chết từng đống lớn, vài con rết bị phanh thây kia cũng lộ ra chất lỏng kịch độc màu đen bên trong, có điều chất lỏng bị vấy ra một giọt cũng không bị dính lên người Vân Túc.

Cung Tiểu Trúc lại có phần hơi đuối, phải cố hết sức, tu vi của lũ rết này tương đương với Trúc Cơ sơ kỳ, mà tu vi của hắn cũng chỉ cao hơn rết có một bậc, thường thường chỉ có thể một lần giết chết một con, pháp bảo hắn sử dụng lần này chính là gậy sắt, một gậy xuống không đánh chết một con rết thì ít nhất cũng bị trọng thương.

Có điều chuyện này cũng không ngăn được con này ngã xuống con sau liền bò lên, may là lũ rết này không biết bay, thế nên nhìn thấy có vài con định cắn mình hắn liền bay lên, tránh nọc độc có phần khá gian nan, nhưng cho tới bây giờ còn chưa bị trúng chiêu, chỉ là y phục có hơi xộc xệch.

Đây cũng là nhờ căn cơ Cung Tiểu Trúc vững chắc, tư chất tốt, có thể đối địch với kẻ cấp cao hơn giống Vân Túc, hơn nữa Vân Túc bên cạnh cũng luôn chú ý tới, chỉ cần tính mạng hắn gặp nguy hiểm, chắc chắn Vân Túc sẽ lập tức vươn tay giúp đỡ.

Ba tu sĩ nơi sườn núi kia lại không có vận khí tốt như vậy, tuy rằng tu vi của họ một người là Kim Đan trung kỳ, hai người còn lại là Kim Đan sơ kỳ, nhưng cũng không ngăn được lũ rết kết thành đội ngũ bò khắp núi này. Thế nên họ thấy có nhiều rết như vậy, gần như muốn bao trùm cả ngọn núi, cuối cùng cũng từ bỏ ý định tiếp tục tìm kiếm tinh thạch, nhanh chóng lôi pháp bảo phi hành ra bay lên trời, thoát ra xa.

Không sai, lũ rết sặc sỡ này bây giờ đã bò đầy cả ngọn núi, mà nơi Vân Túc và Cung Tiểu Trúc kia chính là nơi có nhiều rết nhất.

Cung Tiểu Trúc giết tới mỏi tay, mắt thấy sắp không thể kiên trì thêm được nữa, hắn liền lấy Thiên Hương lư ra ném lên đầu, một luồng sáng bao phủ quanh thân Cung Tiểu Trúc, độc vừa tiếp xúc với vòng hào quang này liền biến mất, còn có mấy con rết tới gần Cung Tiếp Trúc, muốn há miệng cắn hắn cũng bị chắn lại bên ngoài hào quang.

Cung Tiểu Trúc rất vừa lòng với Thiên Hương lư này, có lẽ là trong nguyên tác Vân Túc cơ bản không sử

dụng tới nó, chỉ ném vào một góc, thế nên tác giả chỉ đơn giản giới thiệu tác dụng của Thiên Hương lư một chút.

Cho tới bây giờ, Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng biết Thiên Hương lư không chỉ có tác dụng ngưng thần tĩnh khí, tiêu trừ tâm ma mà còn là một pháp bảo có thể đồng thời phòng ngự và công kích. Từ lúc ở vách núi Thiên Hương lư đã có thể làm chậm tốc độ của vật đang rơi xuống, Cung Tiểu Trúc liền hiểu ra chuyện này, thế nên bây giờ sau khi nhận chủ mới thử khai phá thêm càng nhiều công năng.

Hai người đánh quái nơi này một hồi lâu, Vân Túc cảm thấy linh lực của Cung Tiểu Trúc cũng đã tiêu hao đi không ít, liền kéo Cung Tiểu Trúc định rời khỏi đây.

Vài con rết kia thấy hai người đã bay xa cũng đuổi theo sau, có điều tốc độ của chúng chung quy không thể so được với tốc độ phi hành của Vân Túc, chỉ có thể nhìn hai người họ bay càng xa.

Chờ tới lúc hai người họ biến mất nơi chân trời, trong ngọn núi kia, có một con rết cấp sáu còn to hơn mấy con ở bên ngoài kia tới vài lần bò ra ngoài cửa động nhìn ra ngoài, rống lên một tiếng khàn khàn như tiếng rắn kêu, mấy con rết cấp ba kia liền lập tức tuần tự chui vào trong khe hở nham thạch, chỉ một lát sau, bên ngoài ngọn núi lại trở về bộ dáng trụi lủi lúc trước, chỉ còn lại vài xác rết đứt chân và nọc độc vương rải rác trên lớp đá.

Con rết vương cấp sáu kia nhìn thoáng qua phương hướng hai người rời khỏi rồi cũng xoay người bò lại vào trong động.

Con rết này có tu vi tương đương với Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, cũng có lẽ bởi vì bí cảnh có tác dụng áp chế nó nên nó không thể đột phá tới Nguyên Anh kỳ, hơn nữa toàn bộ bí cảnh cũng không có yêu thú nào vượt quá Kim Đan kỳ, nhưng thắng ở số lượng yêu thú nhiều vô số kể , thế nên ngay cả tu sĩ có lập thành tổ đội cũng chưa chắc nắm được phần thắng.

Vân Túc mang theo Cung Tiểu Trúc bay tới một rừng cây cách đó không xa liền hạ xuống mặt đất, từ ngọn núi chôn giấu mạch khoáng tinh thạch kia mà Cung Tiểu Trúc đã biết động phủ có trứng thú kia ở nơi nào, bởi trong nguyên tác có một câu, "Vân Túc lấy được một số lượng lớn tinh thạch xong liền một đường đi theo hướng nam."

Thế nên động phủ này nhất định là ở phía nam.

Vì thế, hai người thương lượng vài câu xong liền nhằm hướng nam mà đi…

Ở một sườn núi cây cỏ mọc rậm rạp, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nhìn biển hoa màu sắc tiên diễm ướt át nối tiếp nhau, hoa như mộng ảo, mỗi đóa to bằng chậu rửa mặt, màu sắc không giống nhau, có loại lộng lẫy quyến rũ như hoa hồng nở rộ, có loại ưu nhã cao quý như hoa mẫu đơn, lại có loại thanh thuần trắng tinh như hoa sơn chi*, có loại lại phấn chấn bồng bột như hoa hướng dương, làm cho người ta có một cảm giác muốn mau chóng hòa hợp thành một thể.

Cung Tiểu Trúc biết biển hoa này cũng không vô hại như bề ngoài, bởi tất cả đều là hoa ăn thịt người, tuy rằng màu sắc và hình dạng của những đóa hoa đều không giống nhau nhưng đều có chung một đặc điểm, đó là rễ của chúng đều có màu đỏ như máu.

Tác giả có lời muốn nói: Vì sao Tiểu Trúc lại không dùng Phượng Hoàng cầm? Có lẽ mọi người đều có nghi vấn này, vậy bây giờ giải thích một chút, Phượng Hoàng cầm là sát chiêu của Tiểu Trúc, dưới trạng thái bình thường sẽ không thể dễ dàng lấy ra dùng hơn nữa công kích của con rết kia cũng tuyệt không đơn giản như vậy…

(chỗ lời của tác giả này t không chắc, bản QT ghi là "hơn nữa tiểu công kia thanh kiếm cũng tuyệt không phải như vậy đơn giản…" => nhưng rết tiếng hán việt là ngô công, nên t đoán chắc tiểu công là con rết cấp sáu kia??? haizzz, có bản RAW online thì tốt r, word của t k đọc được tiếng trung, toàn hiện ô vuông nên cũng k tra được xem "tiểu công" kia có giống với "ngô công" ko.:((((

48. Chương 48

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc phải đi qua biển hoa này mới có thể tới được đến đích, thực ra cũng không khó, chỉ cần bay là là trên trời không đi vào biển hoa thì sẽ không bị hoa ăn thịt người tấn công.

Có điều phiền toái là họ phát hiện ra ở giữa biển hoa có một người quen đang chống cự lại công kích của hoa ăn thịt xung quanh, người này chính là Cốc Thiên Lâm.

Hai người có ý định cứu hắn, có điều bây giờ Cốc Thiên Lâm vẫn còn rất thuần thục, không cần viện trợ, quan sát một hồi trước, chờ tới khi hắn thực sự không chống đỡ nổi mới ra tay, thế nên hai người họ giấu khí tức âm thầm quan sát, đợi tới thời cơ thích hợp mới hiện thân.

Tuy rằng Cung Tiểu Trúc cũng đồng ý với quyết định này, dù sao chờ tới lúc hắn chống đỡ không nổi nữa mới ra tay, đối phương cảm kích hai người sẽ càng sâu, nhưng không hiểu sao hắn lại có cảm giác như đang bắt nạt trẻ nhỏ ấy, đặc biệt là khi nhìn thấy Cốc Thiên Lâm nhỏ nhắn như vậy, có vẻ không chịu nổi một kích.

Cơ thể nhỏ bé của Cốc Thiên Lâm lúc ẩn lúc hiện trong biển hoa, động tác nhanh nhẹn, ứng đối tự nhiên, các loại pháp thuật bay đầy trời, hoa ăn thịt người cũng bị đánh tới bay đầy trời.

Nhưng dù sao hai quyền khó địch lại bốn tay, hơn nữa hoa ăn thịt người còn có thể di chuyển trên mặt đất, Cốc Thiên Lâm tiêu diệt hết hoa ăn thịt xung quanh, mấy bông hoa khác nháy mắt lại đi tới xung quanh hắn.

Qua quan sát của Vân Túc, Cốc Thiên Lâm bị một trận pháp kiềm giữ, thế nên không thể bay lên không trung được, chỉ có thể mở một đường máu trong biển hoa.

Thể lực của Cốc Thiên Lâm dần chống đỡ hết nổi, linh lực có thể phát ra ngày càng ít, lúc nguy cơ tầng tầng, Vân Túc cuối cùng cũng ra tay.

Y cầm kiếm trong tay chém một cái trong biển hoa, một con rồng vàng bay tới chỗ biển hoa, dao động trong không trung một lát, một trận dao động trong không trung vang dội, một cỗ khí lưu dần khuếch tán ra xung quanh, cỗ lực lượng vô hình biến mất, trận pháp kia cũng biến mất theo.

Thời khắc Vân Túc ra tay đó, Cốc Thiên Lâm liền phát hiện ra hành tung của hai người, thấy trận đã bị Vân Túc phá hỏng, hắn liền nhanh chóng lấy pháp bảo phi hành ra bay lên trời nói với Cung Tiểu Trúc và Vân Túc bên này.

"Đa tạ vị đạo hữu này ra tay cứu giúp." Cốc Thiên Lâm hạ xuống đất thu pháp bảo lại lễ phép nói lời cảm ơn với Vân Túc, lại gật đầu với Cung Tiểu Trúc.

Bởi hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc mang theo mặt nã Thiên Huyễn, dung mạo khác với dung mạo vốn có rất nhiều, lại không phải là hai khuôn mặt dùng khi giết Bạch Toàn Ảnh trước kia, tướng mạo của Cung Tiểu Trúc thoạt nhìn có hơi đáng khinh, của Vân Túc thoạt nhìn khá hung hãn, đều không giống người tốt, thế nên bây giờ Cốc Thiên Lâm cũng không nhận ra hai người, hơn nữa còn duy trì cảnh giác trong lòng.

"Cốc tiền bối, đã lâu không gặp." Cung Tiểu Trúc cười giảo hoạt, hành lễ với hắn, sau đó lột mặt nạ Thiên Huyễn xuống, lộ ra khuôn mặt trắng nõn tuấn tú vốn có.

Cốc Thiên Lâm kinh hỉ nhìn hắn gọi một tiếng "Cung đạo hữu!" Sau đó lại nhìn Vân Túc không chắc chắn lắm gọi một tiếng "Vân đạo hữu?"

Vân Túc hơi gật đầu, thừa nhận thân phận của mình, lại thấy Cốc Thiên Lâm nói, "Thật đúng là niềm vui ngoài ý muốn, không ngờ rằng lại gặp được hai vị đạo hữu ở trong này, xem ra duyên phận của ba người chúng ta còn chưa hết, vừa rồi may mà có Vân đạo hữu, bằng không tại hạ sợ rằng sẽ bị kẹt ở đây mãi thôi!"

"Đừng nói vậy, không biết đạo hữu tại sao lại bị nhốt như vậy?" Vân Túc gật đầu nói.

"Thực là một lời khó nói hết…" Cốc Thiên Lâm dùng giọng nói non nớt nói, thở dài một hơi, nhất nhất kể lại chuyện cho hai người nghe.

Hóa ra, Cốc Thiên Lâm sau khi từ biệt hai người liền hướng tới Kiếm Tiên môn mà đi, trên đường gặp được một đệ tử nội môn của Kiếm Tiên môn, đệ tử này tên Tô Húc, cũng có tu vi Kim Đan sơ kỳ, tướng mạo đường đường, anh tuấn tiêu sái, một thân chính khí, là một đệ tử ký danh dưới trướng môn chủ, hai người trò chuyện với nhau rất vui, chỉ một lát sau, Tô Húc đã xưng huynh gọi đệ với Cốc Thiên Lâm, Cốc Thiên Lâm cũng bị vẻ ngoài của gã lừa gạt, cho rằng người này đáng kết giao cùng, liền đồng ý nhận làm hảo hữu.

Tô Húc biết được Cốc Thiên Lâm muốn tới Kiếm Tiên môn tìm Hoán Âm tôn giả, hơn nữa còn có một tín

vật của Hoán Âm tôn giả, muốn lấy được một danh ngạch vào bí cảnh, liền tự mình mang theo Cốc Thiên Lâm đi tới trước mặt Hoán Âm tôn giả, sau lại cùng Cốc Thiên Lâm vào bí cảnh tìm bảo vật.

Sau khi vào bí cảnh, hai người liền kết bạn mà đi, trên đường, hai người giúp đỡ lẫn nhau, Tô Húc cũng nhiều lần vì cứu Cốc Thiên Lâm mà bị thương, Cốc Thiên Lâm cảm động tới rơi nước mắt, chút cảnh giác cuối cùng với gã cũng biến mất.

Hai người trải qua thiên tân vạn khổ cuối cùng phát hiện ra một loại tẩy tủy mộc vạn năm dài một thước được bảo tồn hoàn hảo trong một động phủ dưới đáy hồ, loại tẩy tủy mộc này chính là nguyên liệu chủ yếu dùng luyện chế Tẩy Tủy đan dược, các dược liệu phụ trợ khác cũng không khó tìm, chỉ có tẩy tủy mộc rất hiếm thấy, tẩy tủy mộc tuổi thọ thấp luyện chế ra Tẩy Tủy đan chỉ có thể đề cao tư chất của tu sĩ lên một chút, cũng không thể thay đổi linh căn.

Mà tẩy tủy mộc vạn năm có thể luyện chế ra Tẩy Tủy đan Địa cấp, thậm chí là Thiên cấp, xác xuất thành công đương nhiên là thấp vô cùng.

Tẩy Tủy đan Địa cấp hoặc Thiên cấp có tác dụng giống như hệ thống loại bỏ linh căn của Cung Tiểu Trúc, nhiều nhất có thể loại bỏ một linh căn dư thừa, cũng có tỷ lệ nhất định chỉ là khiến cho linh căn thừa yếu đi, nhưng lại không thể loại bỏ linh căn dư thừa hoàn toàn, hơn nữa tu sĩ một đời chỉ có thể dùng một viên, nếu sử dụng nhiều hơn thì không có hiệu quả, hơn nữa còn có hại cho cơ thể.

Dùng Tẩy Tủy đan còn có tính nguy hiểm nhất định, nếu nhất thời không chú ý, thì sẽ làm cho linh căn trong cơ thể đều bị phá hỏng, cũng không vô hại như công năng hệ thống của Cung Tiểu Trúc, hơn nữa phẩm chất càng cao, tính nguy hiểm càng lớn.

Mặc dù vậy, vẫn khiến rất nhiều tu sĩ tư chất kém xua như xua vịt.

Cốc Thiên Lâm vì Tô Húc từng cứu hắn nhiều lần nên liền nhường tẩy tủy mộc này cho gã, Tô Húc tâm niệm muốn ra ngoài giao cho môn chủ, môn chủ nhất định sẽ thu gã thành đệ tử thân truyền.

Sau đó, hai người lên bờ, lại trải qua vài lần khảo nghiệm sinh tử, Cốc Thiên Lâm và Tô Húc cuối cùng cũng phát hiện ra một thứ còn có giá trị lớn hơn trong một huyệt động, cũng chính là mục đích chuyến này của Cốc Thiên Lâm: Phần Phong Bạch Mộc liên.

Cốc Thiên Lâm là tu sĩ song linh căn phong mộc, đóa Phần Phong Bạch Mộc liên này có thể khiến cho tu sĩ song linh căn phong mộc đột phá hai ba cấp cảnh giới tu vi trong vòng vài ngày, còn không để lại di chứng gì, nếu Cốc Thiên Lâm dùng, tu vi của hắn có thể đột phá lên tới Nguyên Anh sơ kỳ.

Cốc Thiên Lâm vào bí cảnh là muốn tìm ra một thiên tài địa bảo có thể giúp hắn tăng tu vi chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Phần Phong Bạch Mộc liên này vừa lúc phù hợp với yêu cầu của Cốc Thiên Lâm.

Về phần vì sao hắn bức thiết muốn tăng tu vi lên tới vậy thì lại không muốn để cho người khác biết.

Thế nên Cốc Thiên Lâm nói với Tô Húc rằng hắn muốn bảo vật này, Tô Húc cũng sảng khoái đồng ý, nếu hai người đều đã có bảo vật, vì tránh cho đêm dài lắm mộng, Cốc Thiên Lâm liền đề nghị có thể ra bí cảnh, nhưng còn chưa đợi tới lúc Cốc Thiên Lâm bóp nát ngọc phù, Tô Húc đã tấn công hắn, Cốc Thiên Lâm bị đánh tới trở tay không kịp, tuy rằng bộ vị quan trọng tránh được, không bị trọng thương, thoát được một mạng thế nhưng hắn cũng có một vài vết thương nhỏ.

Bởi vì hai người đang đứng trên sườn núi nơi biển hoa, Tô Húc cố gắng đoạt túi trữ vật của hắn, lại đánh ngã hắn xuống dưới biển hoa, dùng pháp trận kiềm giữ nhốt hắn vào trong biển hoa không thể bay ra khỏi, còn mình thì đoạt lấy túi trữ vật có chứa Phần Phong Bạch Mộc liên an tâm thoải mái bóp nát ngọc phù ra khỏi bí cảnh.

Bởi tu vi hai người giống nhau, thực lực cũng không kém nhiều, Tô Húc muốn tự tay giết chết Cốc Thiên Lâm cũng không thể, gã cho rằng Cốc Thiên Lâm không thể nào có khả năng sống sót dưới công kích của hoa ăn thịt người mà ra khỏi bí cảnh, thế nên vô cùng yên tâm, nhưng lại quên rằng mọi chuyện đều có thể xảy ra ngoài ý muốn.

Vậy nên, Cốc Thiên Lâm liền được hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cứu.

Trợn mắt há mồm chưa, tại sao tất cả bại hoại đều từ Kiếm Tiên môn mà ra chứ?

Đầu tiên là Lý Nham thường xuyên bắt nạt Cung Tiểu Trúc, còn có Đan Vân tôn giả và Bạch Toàn Ảnh đuổi Vân Túc ra khỏi Kiếm Tiên môn, giờ lại thêm Tô Húc này, đặc điểm chung của tất cả bọn họ chính là ngoại hình dễ nhìn, tướng mạo rất có tính lừa gạt. Tâm cơ của Tô Húc này cũng hẳn là quá thâm trầm rồi, nhìn hòa ái dễ gần, coi Cốc Thiên Lâm là huynh đệ sinh tử, thực ra từ đầu đã không thật lòng, trong ngoài không đồng nhất, còn giả bộ lâu như vậy, có còn biết mất mặt nữa không đây, Cung Tiểu Trúc oán thầm nói.

Có điều cũng tại Cốc Thiên Lâm nhìn nhận người không tốt, sao có thể phán xét Tô Húc qua tướng mạo sẵn có được, về sau nhất định phải nhớ kỹ một chút, Kiếm Tiên môn đều không có ai tốt cả, hơn nữa còn rất thích giả vờ, Cung Tiểu Trúc tự nhắc nhở bản thân trong lòng, sau đó lặng lẽ thắp một ngọn nến cho Cốc Thiên Lâm.

“Không biết đạo hữu bây giờ muốn ra khỏi bí cảnh hay là…” Vân Túc hỏi.

Cốc Thiên Lâm không cần suy nghĩ gì đã đáp, “Đương nhiên là muốn lại đi tìm hiểu một phen, không biết hai vị đây muốn đi hướng nào?”

“Ta và Tiểu Trúc đi hướng nam, hiện đang trên đường đi.”

“Vậy thật không khéo, tại hạ lại đi theo hướng đông.” Cốc Thiên Lâm mang vẻ mặt tiếc nuối mà nói.

“Nếu đã vậy, chúng ta tạm biệt nhau từ đây.” Vân Túc cũng mặc kệ Cốc Thiên Lâm thật sự cho rằng hướng đó có thứ mà hắn muốn tìm hay là vẫn còn cảnh giác với hai người họ, tóm lại Cốc Thiên Lâm nợ y ân

tình, sau này có cơ hội gặp lại, chỉ cần Cốc Thiên Lâm vẫn nhớ rõ phần ân tình này là đủ rồi.

Vì thế, ba người liền chắp tay nói lời từ biệt, Cốc Thiên Lâm theo hướng đông mà đi, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đi theo hướng nam.

Cung Tiểu Trúc nhìn đầm lầy cùng với khói độc bao trùm trong không khí trước mắt, nghi hoặc nghĩ xem bên trong bí cảnh có đầm lầy hay không, hắn nhớ rõ rằng trong nguyên tác, Vân Túc cũng không gặp phải đầm lầy, có điều lại gặp phải sa mạc, mà trong sa mạc kia có vô số hạt cát độc và kiến độc, tu sĩ vừa đi vào sẽ bị mất phương hướng không tìm thấy đường ra.

Mắt thấy nơi này ngay cả một thân cây cũng không có, ngay cả một ngọn cỏ dại cũng không, hơn nữa mặt đất lại ướt sũng, tùy ý có thể thấy được vũng bùn và hố nước, bên trên còn có một lớp cành khô lá rụng rơi xuống từ rừng cây bên trên, tỏa ra mùi tanh tưởi, hiển nhiên chính là đầm lầy.

Đầm lầy nơi này rất lớn, mênh mông không bờ, trừ đầm lầy ra thì không còn con đường nào khác, thực ra đầm lầy này cũng không có gì đáng sợ, họ hoàn toàn có thể bay qua, khói độc cũng không có gì đáng ngại, hai người họ trước kia đã dùng Bách Độc đan, hoàn toàn là thể chất bách độc bất xâm, nhưng sợ rằng trong đầm lầy này có vài thứ nguy hiểm.

Vân Túc nhặt một cục đá to bằng một cái cối xay đá lên ném vào trong đầm lầy, quả nhiên, bề mặt đầm lầy bắt đầu rung động, không lâu sau, một con yêu thú cấp bốn dài hơn một trượng bò ra, con yêu thú này là một con cá sấu, cơ thể màu nâu lộ ra hoàn toàn, mắt hẹp dài, miệng mở to lộ ra hai hàm răng trắng toát nhọn hoắt, miệng còn chảy nước rãi tanh tưởi.

Con cá sấu này có thực lực tương đương với tu sĩ nhân loại tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, con trước ngã xuống con sau bò lên vọt tới chỗ hai người, mang theo khí tức thị huyết.

Tác giả có lời muốn nói: mấy ngày nay đọc tiểu thuyết tới mất ăn mất ngủ, trong nhà mất điện, di động lại hết pin, chỉ có thể mang máy tính ra ngoài phố cọ nhờ mạng, kết quả hôm trước trời mưa to không ra đường được, thế nên ba giờ hôm nay liền bổ sung thêm truyện hai ngày trước nợ vậy, moa moa moa! bụm mặt

49. Chương 49

"Tự bảo vệ bản thân." Vân Túc dặn Cung Tiểu Trúc một câu xong liền bắt đầu đối phó với yêu thú đang bò tới, gần như là một kiếm thu phục một con, thường thường dư ba của kiếm còn có thể làm cho các con cá sấu xung quanh bị thương nặng.

"Vân đại ca cũng coi chừng." Cung Tiểu Trúc gật đầu tỏ vẻ sẽ không để bản thân bị thương làm liên lụy tới y.

Cung Tiểu Trúc cũng theo sau Vân Túc cầm Thiên Hương lư đối phó với một con cá sấu được Vân Túc cố tình ném tới, bởi tu vi của Cung Tiểu Trúc là Trúc Cơ trung kỳ, mà thực lực của cá sấu tương đương với Trúc Cơ hậu kỳ, tuy rằng chênh lệch không lớn, chỉ số thông minh của cá sấu lại không cao bằng nhân loại nhưng cũng không dễ đối phó.

Chưa nói tới pháp bảo phổ thông khó mà có thể phá hủy lớp da cứng rắn, lực công kích có thể so với pháp khí cực phẩm thậm chí là linh phẩm hạ phẩm phổ thông, thế nên dù chỉ đối phó với một con cũng không dễ giết chết, nhưng cũng không đến mức phải chịu thiệt, chỉ là tốn nhiều thời gian mà thôi.

Cung Tiểu Trúc thấy cá sấu quẫy đuôi qua lập tức đánh trả, cuống quýt bay lên không trung đối phó với nó, thần kỳ là loại cá sấu này thế mà lại mọc một đôi cánh màu nâu ra từ trên lưng, phịch một tiếng cũng bay lên theo Cung Tiểu Trúc mà giằng co, miệng còn phun ra một hơi khí độc.

Cung Tiểu Trúc chỉ kinh ngạc trong chớp mắt, hắn ngạc nhiên không ngờ rằng cá sấu cũng có cánh, có điều rất nhanh đã phản ứng trở lại, tránh khỏi khí độc như đám mây mù kia, điều khiển lư hương, cũng chỉ một cái vào thân lư hương, một luồng sáng trắng bắn nhanh ra, từ lư hương tỏa ra từng mùi hương thanh u, từ từ bay tới chỗ cá sấu, trong lúc nhất thời trong không khí có hương hoa lượn lờ, làm cho lòng người vui vẻ thoải mái, con cá sấu kia ngửi thấy mùi hương trong nháy mắt, công kích cũng ngừng lại, có điều ba giây sau lại khôi phục thần trí.

Nhưng thời gian ba giây này cũng đủ để Cung Tiểu Trúc lấy cây gậy sắt ra đập một cái lên lưng cá sấu, cá sấu bị trọng thương, lõm bõm lặn lại vào trong bùn, Cung Tiểu Trúc tâm niệm, gậy sắt đập về phía sau, đập vào chính giữa thân một con cá sấu vừa khôi phục thần trí định đánh lén hắn, con cá sấu kia bị đánh tới trọng thương.

Cùng lúc đó, Vân Túc bên này con kia ngã xuống con kia liền bò lên giương nanh múa vuốt, còn rất hung hãn, có ba năm con cá sấu từ không trung đối phó với Vân Túc, đều bị một kiếm của y đánh chết, chiêu kiếm nhanh như điện, xác yêu thú từ trên trời rơi xuống, lá khô và bụi trên mặt đất bay đầy trời.

Bên này, Cung Tiểu Trúc lại đánh nhau với một con cá sấu bị Vân Túc ném tới, lại không cẩn thận bị đuôi nó quét tới eo, thực ra cũng không có gì, mấu chốt là trên đuôi của con cá sấu kia còn có phần vẩy sắc nhọn, quét một cái như vậy, không chỉ pháp y có lực phòng ngự nhất định bị rách ra mà cả phần thịt mềm trên eo cũng có vài vệt máu chảy ra, máu tươi ướt đẫm y phục, trong cơ thể một trận huyết khí dâng lên.

Vân Túc vẫn luôn chú ý tới bên này, thấy Cung Tiểu Trúc bị thương, cũng bất chấp đang đánh nhau với yêu thú để tăng kinh nghiệm, trong nháy mắt dịch chuyển tới cạnh Cung Tiểu Trúc dùng một tay ôm hắn bay tới bờ bên kia đầm lầy, bảo hộ hắn kín tới không một kẽ hở, một tay còn lại nắm Phệ Hồn kiếm chém từng con cá sấu tấn công hai người, dáng điệu phiêu miểu, vẻ mặt nghiêm nghị.

Tuy rằng đối với tu sĩ, chút vết thương này không tính là gì cả, chỉ cần vận chuyển một chút công pháp hoặc ăn chút đan dược là được rồi, nhưng địa vị của Cung Tiểu Trúc trong lòng Vân Túc vô cùng quan trọng, ngay cả cho dù Cung Tiểu Trúc chỉ bị thương một chút xíu, thì Vân Túc vẫn sẽ đau lòng.

May mà cơ thể của con cá sấu này khá cồng kềnh, tốc độ phi hành cũng không nhanh, theo tốc độ phi hành của Vân Túc, cá sấu đằng sau chắc chắn là không đuổi kịp, thế nên chỉ cần giải quyết cá sấu trước sau và

trái phải thì áp lực sẽ giảm bớt hơn rất nhiều.

"Ừm, Vân đại ca, ngươi có thể thả ta ra rồi, ta không sao." Cung Tiểu Trúc đỏ mặt, cảm thấy tư thế này thật là ái muội, cứ như chim nhỏ nép vào bên người vậy, hắn còn có thể có chút khí khái nam tử hay không vậy!

"Không được, ngươi đang bị thương." Vân Túc ôm chặt hắn, vừa bay vừa đối phó với cá sấu xung quanh, nếu Tiểu Trúc không sao, y đương nhiên là cảm thấy vui mừng với việc Tiểu Trúc có thể tự mình hành động, y rất rõ ràng đây là giới tu chân, mỗi ngày đều có vô số tu sĩ tự chém giết lẫn nhau, chỉ có làm cho thực lực của bản thân không ngừng tăng lên thì mới có thể có cơ hội sống sót, y cũng không thể nào tùy thời đều có thể bảo vệ cho Tiểu Trúc, huống hồ y cũng muốn Cung Tiểu Trúc có thể mau chóng kề vai sát cánh với y.

Nhưng bây giờ coi như là hết, chờ tới lúc vết thương của Tiểu Trúc tốt rồi lại nói, huống hồ y còn có thể chiếm chút tiện nghi.

Phi hành một hồi, cũng không biết đã giết chết bao nhiêu cá sấu, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc rốt cuộc cũng thấy cách đó không xa là một thảm cỏ xanh rì, còn điểm xuyết mấy đóa hoa dại linh tinh, không khí cũng tươi mát hơn rất nhiều, sau bãi cỏ chính là một khu rừng, rừng sâu bên trong tối như mực chắn ánh sáng bên ngoài, bóng cây loang lổ trên mặt đất, cá sấu xung quanh cũng ít đi nhiều, cá sấu đuổi theo sau đã bị quăng xa tới mức không thấy đâu nữa.

Vân Túc ôm lấy Cung Tiểu Trúc một đường đi tới nơi rừng rậm, Vân Túc buông Cung Tiểu Trúc ra, đỡ hắn ngồi xuống đất, lưng dựa vào một cây đại thụ lớn, giơ tay hướng tới trước ngực Cung Tiểu Trúc muốn cởi y phục hắn ra…

Cung Tiểu Trúc thấy y phục của mình sắp bị cởi ra, vội vàng dùng hai tay nắm lấy cổ áo, cuống quýt nói, "Vân đại ca?" Vân đại ca muốn làm gì vậy? Vân đại ca vì sao lại muốn cởi y phục của mình? Hắn tỏ vẻ thật sự không hiểu nổi!

Vân Túc mím môi, ánh mắt thâm thúy nhìn thẳng hắn, "Ta xem miệng vết thương cho ngươi một chút, sao vậy Tiểu Trúc?" Hỏng rồi! Tiểu Trúc không phải là đã phát hiện ra rắp tâm bất lương của mình chứ? Y cảm thấy mình che giấu rất tốt mà!

Có điều… Nếu Tiểu Trúc phát hiện ra tâm tư của y, dứt khoát thẳng thắn vậy, y tin rằng chân tâm của mình nhất định sẽ có thể làm Tiểu Trúc rung động.

"Ồ" Cung Tiểu Trúc bừng tỉnh đại ngộ, buông hai tay ra, hắn đã hoàn toàn quên mất việc bản thân bị thương, mới nghĩ vậy trong lòng liền cảm thấy miệng vết thương bắt đầu hơi đau, hắn còn tưởng rằng Vân đại ca có sở thích đoạn tụ! Ngẫm lại cũng thật là, sao có thể có khả năng chứ, tuy rằng trong tiểu thuyết chưa nói tới chuyện Vân đại ca có thích mỹ nữ nào không, nhưng cũng chưa hề nói là y cong mà! Mình sao có thể không thuần khiết như vậy chứ, thật muốn nói xin lỗi Vân đại ca.

(cười bò =))))

Cung Tiểu Trúc lặng lẽ sám hối trong lòng, Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc không có phản ứng gì với y, cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, sau đó lại hơi nhíu mày, trong lòng hơi tiếc nuối, thực ra cũng không vừa lòng với phản ứng của Cung Tiểu Trúc cho lắm.

Mà thôi, dù sao Tiểu Trúc cũng sẽ không chạy thoát, tình cảm phải chậm rãi bồi dưỡng, chờ một lúc sau này nói không chừng Tiểu Trúc có thể cảm nhận được tâm ý của y.

Vân Túc cởi y phục của Cung Tiểu Trúc ra, làn da trắng nõn như ngọc lộ ra trong không khí, nhìn y có vẻ như tâm vô tạp niệm, thực ra đôi mắt kia vẫn luôn nhìn chằm chằm vào da thịt của Cung Tiểu Trúc, chỉ ước gì có thể dính lên trên.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy nửa người trên đột nhiên nổi da gà, không biết là do bị lạnh hay thế nào mà lúc này hắn cũng nghĩ ra vấn đề vì sao không để tự mình cởi y phục mà lại phải để Vân đại ca cởi? Như vậy thật làm phiền Vân đại ca! Hơn nữa… Nhìn bàn tay trắng nõn to lớn kia áp vào eo hắn để chữa vết thương, nghĩ tới chuyện thực ra hắn có thể tự chữa thương, lại thêm một lần nữa làm phiền tới Vân đại ca.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy bản thân thật không tiền đồ, tu vi thấp như vậy bao giờ mới có thể vượt qua Vân đại ca, bây giờ lại càng gấp thêm, thế nào cũng không thể giúp sức lại còn không thể bảo vệ được chính bản thân mình, làm cho Vân đại ca mắc phải nhiều phiền toái như vậy, nhìn đi, bây giờ lại làm phiền Vân đại ca rồi.

Hắn quyết định, từ giờ trở đi mình nhất định càng phải cố gắng tu luyện hơn trước kia, đánh quái, thăng cấp, tranh thủ không lâu sau trong tương lai có thể vượt qua Vân đại ca, giúp cho Vân đại ca đỡ bận, ít nhất cũng có thể tự bảo vệ được cho bản thân không làm Vân đại ca thêm phiền, bị cản trở.

Bàn tay Vân Túc dán bên eo Cung Tiểu Trúc phát ra một luồng sáng trắng bao phủ lấy miệng vết thương, một lát sau, trên da không còn chút dấu vết nào từng bị thương, lại trắng nõn như ngọc giống lúc trước, mịn màng như lúc ban đầu, Vân Túc hài lòng gật đầu, lại nắm lấy cổ tay Cung Tiểu Trúc truyền linh lực vào dọc theo kinh mạch của hắn, tuần hoàn một lần trong cơ thể hắn, phát hiện kinh mạch của Cung Tiểu Trúc ngoại trừ có vài vết rách thì cũng không có gì đáng lo ngại, lục phủ ngũ tạng cũng không bị thương.

Vân Túc thu hồi linh lực trong cơ thể Cung Tiểu Trúc trở lại bàn tay, cầm một pháp y thượng phẩm từ trong trữ vật giới ra cẩm bào nguyệt sắc thêu hoa văn chìm bằng chỉ bạc cho hắn mặc vào, sau đó độ lớn của y bào tự động co lại, tận tới lúc biến thành thích hợp với vóc người của Cung Tiểu Trúc, “Ngươi ngồi thiền một lát chữa kinh mạch bị hao tổn, khôi phục linh lực bị hư hao trước đi.” Giọng nói mềm nhẹ, ánh mắt ôn nhu như nước.

“Được, cảm ơn Vân đại ca.” Cung Tiểu Trúc cúi đầu không dám nhìn Vân Túc, hắn cảm thấy mình có chút giống thiếu gia nhà giàu, trà tới đưa tay, cơm đến há mồm, người hầu hạ hắn lại là nhân vật chính trong truyền thuyết, thật khó tin.

Hơn nữa hắn đột nhiên phát hiện ra Vân Túc trong hiện thực và Vân Túc miêu tả trong nguyên tác căn bản không phải là một người, Vân Túc trong nguyên tác kia được miêu tả là một người vẻ mặt lãnh khốc, giọng nói lãnh đạm, hỉ nộ vô thường, tính tình táo bạo.

Mà Vân Túc bên cạnh hắn này vẻ mặt tuy rằng có hơi lạnh, nhưng tuyệt không hề lãnh khốc, giọng nói tuy rằng không gợn sóng, nhưng tuyệt không lãnh đạm, thấy chưa, giọng nói vừa rồi của Vân Túc thật là ôn nhu! Còn nữa Vân đại ca khi thấy hắn bị thương cũng sẽ cảm thấy lo lắng, còn đích thân chăm sóc hắn. Hỉ nộ vô thường, tính tình táo bạo lại càng chưa từng thấy, phóng mắt nhìn ra toàn bộ giới tu chân, làm gì còn có tu sĩ nào có tính cách tốt hơn Vân đại ca!

Hơn nữa Vân đại ca với hắn tuy hai mà một, ví dụ như Vân đại ca đặt đồ trong trữ vật giới của hắn cũng không cần hắn trả lại, còn trực tiếp cho hắn luôn, Vân đại ca chưa từng hoài nghi về mục đích hắn tới cạnh y, chưa từng làm mặt lạnh với y, còn thường xuyên chỉ cho hắn các vấn đề về tu luyện, không hề giữ lại kinh nghiệm và điều mình tâm đắc cho bản thân mà đều nói hết ra cho hắn.

Phải biết, ở giới tu chân, rất nhiều tu sĩ có điều tâm đắc và kinh nghiệm ngay cả thân nhân khăng khít thân mật và đạo lữ cũng chưa chắc đã chia sẻ cùng.

Thực ra Cung Tiểu Trúc không biết Vân Túc chỉ ôn nhu với mình hắn, có thể được Vân Túc đối đãi, tin tưởng như vậy trừ Cung Tiểu Trúc ra thì không còn người thứ hai.

Vậy nên, hắn càng thêm kiên định muốn tu luyện thật tốt tăng tu vi, kiên quyết không thể kéo chân Vân đại ca, hơn nữa thực lực của hắn mạnh lên rồi, Vân đại ca thu tiểu đệ mới không lâm vào tình cảnh sóng sau xô sóng trước, hắn muốn kiên quyết bảo vệ địa vị của mình trước Vân đại ca, một trăm năm cũng không dao động.

Ngừng! Ngừng! Cung Tiểu Trúc phục hồi tinh thần ngồi xếp bằng lại, hồn bay quá xa rồi, bây giờ là thời gian cho hắn chữa thương, luyện kỹ năng, nghĩ cũng chẳng để làm gì nếu không dùng hành động thực tế để chứng minh.

"Ngươi ta hai người không cần cảm ơn, về sau cũng không cần như vậy." Vân Túc nghiêm túc căn dặn, y cảm thấy giữa mình và Cung Tiểu Trúc không nên khách khí như vậy, hẳn là càng phải thêm thân mật mới tốt, y không chỉ muốn thời thời khắc khắc ở cùng một chỗ với Tiểu Trúc, còn muốn quan tâm thật đầy đủ tới Tiểu Trúc, như vậy, mới cách đích đến hoàn toàn chinh phục được Cung Tiểu Trúc không còn xa, Vân Túc lâng lâng nghĩ trong lòng, y muốn để Cung Tiểu Trúc làm quen với cách sinh hoạt thân mật khăng khít này, quen với sự tồn tại của mình, sinh hoạt sau này của Cung Tiểu Trúc cũng nhất định không thể thiếu mình.

"Nghe theo Vân đại ca." Cung Tiểu Trúc thuận theo, hơi gật đầu, nhìn xem! Hắn biết Vân đại ca đối tốt với hắn nhất mà.

50. Chương 50

Cung Tiểu Trúc thành thật chữa trị kinh mạch bị hao tổn xong liền bắt đầu khôi phục chân nguyên.

Vân Túc bố trí một pháp trận phòng ngự xung quanh hai người, tập trung động tĩnh trong phạm vi mấy

chục trượng trong thần thức của mình, phát hiện trừ mấy yêu thú cấp thấp ra thì cũng không còn tu sĩ nhân loại nào khác mới yên tâm hấp thu linh khí.

Hai canh giờ sau, Cung Tiểu Trúc ngừng vận hành công pháp, cảm thấy chân nguyên trong đan điền đã đầy lên rồi mới mở hai mắt ra, nhìn sang bên cạnh liền thấy Vân Túc cũng đang nhắm mắt tu luyện.

Vân Túc cảm nhận được ánh mắt của Cung Tiểu Trúc liền mở mắt ra ngay lập tức, nghiêng đầu nhìn thẳng vào hắn, sau đó vẻ mặt ôn hòa, giọng nói trầm thấp, "Tiểu Trúc, chúng ta xuất phát thôi." Giơ tay ra nắm lấy tay Cung Tiểu Trúc kéo hắn đứng dậy.

Hai người xuyên qua rừng cây rậm rạp, một đường đi thẳng theo hướng nam, theo suy đoán của Cung Tiểu Trúc, khu rừng này chính là địa bàn của huyết đằng ăn thịt người, có điều đã biết cách đối phó với huyết đằng ăn thịt người, hắn cũng không cần phải lo lắng, huống hồ bên cạnh hắn còn có nhân vật chính lại càng không phải lo.

Trong khu rừng này cũng không gặp được nhiều yêu thú kết thành bầy đàn như lúc trước, chỉ có vài ba yêu thú cấp năm, cấp sáu đi một mình. Thế nên hai người đi được một đoạn đường liền nhìn thấy trước mặt có một con yêu thú cấp sáu, vẻ ngoài có chút xấu xí, cả người phủ đầy lông thú màu nâu, trên khuôn mặt nó có đầy các khe rãnh ngang dọc, tựa như một người già mặt đầy nếp nhăn, cằm còn treo một lớp da thú lòng thòng, bộ mặt dữ tợn, trên đầu có hai cái sừng con còn lợi hại hơn cả ma hoa , thân mình tròn vo, chân rất ngắn, bụng thiếu chút nữa chạm đất, đuôi lại là một đống lông tơ đen sì như mực.

Theo như nguyên tác miêu tả, con yêu thú này gọi là Khố Lỗ thú, trong bí cảnh chỉ có duy nhất một con Khố Lỗ thú này, tuy rằng bộ dáng xấu xí nhưng thực lực lại tương đương với Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, bởi bị bí cảnh áp chế nên mới không đột phá lên được tới cấp bảy. Thực lực của nó cũng không phải là vô dụng, nếu một vài tu sĩ không biết tới đặc tính thần thông của nó, rất có thể sẽ phải hối hận, hối hận vì tại sao lại không có sự chuẩn bị từ trước.

Thần thông duy nhất của Khố Lỗ thú chính là thả rắm, nhưng đừng xem nhẹ rắm này, rắm này thả cần phải có linh lực mới thả ra được, không có linh lực thì không thể thả rắm, hơn nữa tiếng vang còn rất lớn, âm thanh có thể làm rách màng tai, nhiễu loạn thần trí, mùi cũng đặc trưng, không phải thối bình thường, phạm vi hai ba lý đều có thể nghe và ngửi thấy.

Trong nguyên tác, Vân Túc bởi chưa từng thấy loại yêu thú này mà đã phải cảm thụ uy lực thần thông của nó một lần, thiếu chút nữa đã táng mệnh dưới thân yêu thú này, có điều bây giờ có Cung Tiểu Trúc bên cạnh, hoàn toàn có thể tránh khỏi tình huống này xảy ra.

Thế nên, thần thông của Khố Lỗ thú trước mặt hai người là vô tác dụng. Cung Tiểu Trúc giới thiệu đặc điểm của Khố Lỗ thú cho Vân Túc nghe xong liền lùi lại, tới một khoảng trống bên cạnh để Vân Túc đánh nhau với con yêu thú này.

Tuy rằng Vân Túc đã giải thích với hắn rằng không nên nói những chuyện sẽ xảy ra trong tương lai cho y biết để tránh bị thiên đạo trách phạt, nhưng hắn nói cho Vân Túc nghe chuyện này hẳn là không liên quan, đây không gọi là tiết lộ thiên cơ, bởi giới tu chân cũng đã có một phương tiện ghi lại, chỉ là có rất ít tu sĩ biết được, ví dụ như huyết đằng ăn thịt người, hoa ăn thịt người, Khố Lỗ thú cho dù có tiết lộ chỉ cần cẩn

thận chú ý thì sẽ không sao.

Sống chung với Vân Túc mấy ngày này, hắn có thử nói một số chuyện trước đây và sau này cho Vân Túc nghe nhưng cũng không thấy thiên đạo có phản ứng gì, có điều nếu Vân đại ca đã nói vậy, đương nhiên phải lấy cẩn thận làm đầu, không tiết lộ quá nhiều là được.

Thấy Cung Tiểu Trúc đã lùi sang một bên, Vân Túc hướng thẳng tới chỗ Khố Lỗ thú giao đấu, đừng vì tứ chi của Khố Lỗ thú ngắn nhỏ mà khinh thường, tốc độ của nó rất nhanh, chỉ thấy một bóng dáng lóe lên, Khố Lỗ thú đã từ đằng xa mà xuất hiện ngay trước mặt Vân Túc.

Khố Lỗ thú nhanh, Vân Túc cũng không kém hơn là bao, thậm chí lại càng nhanh hơn, thời khắc Khố Lỗ thú tới trước mặt y đó, y dùng kiếm bổ về phía nó nhanh như chớp, Khố Lỗ thú tuy rằng tốc độ nhanh, trong nháy mắt đã né sang bên cạnh nhưng kiếm khí vẫn đuổi kịp một chân sau của nó, nháy mắt máu chảy thành sông.

Nó đau tới gào to, giọng như quỷ khóc, não nề ngân vang, đôi mắt tròn nhất thời khép lại thành một sợi chỉ, một mạt hàn quang bắn thẳng tới chỗ Vân Túc, chân sau nhún một cái, cơ thể như kiếm sắc đánh tới Vân Túc.

Vân Túc sao có thể yếu kém như nó mong muốn, vì thế y cầm Phệ Hồn kiếm lưu loát tạo một kiếm hoa đâm thẳng vào cơ thể của Khố Lỗ thú, lại không ngờ rằng yêu thú kia cũng không bị đâm trúng như trong suy nghĩ của y mà hóa thành một hư ảnh biến mất trước mắt, một lần nữa xuất hiện trên mặt đất ngay bên phải Vân Túc.

Hơn nữa nó còn mượn cơ hội này mà thi triển thần thông trong truyền thuyết, tiếng vang rung trời, mùi thối ngập tràn.

Vân Túc nhìn cái đuôi của con yêu thú này lay động trong không khí, mắt hơi nheo lại, không ngờ rằng yêu thú này còn có chút tài, có điều… vậy thì đã sao? Y đã sớm phong bế thính giác và khứu giác lại, công kích này căn bản không có tác dụng với y.

Khố Lỗ thú kia thi triển xong thần thông, khí thế quanh thân phảng phất yếu đi một chút, hơn nữa phát hiện tu sĩ nhân loại đối diện căn bản là không bị ảnh hưởng một chút nào, liền càng uể oải, quanh thân tỏa ra khí tức u buồn.

Vân Túc cũng mặc kệ nó có u buồn hay không, dùng kiếm chiêu càng sắc bén hơn lúc trước, tốc độ càng mau lẹ, lấy khí thế gió thu cuốn hết lá vàng đánh về phía nó. Khố Lỗ thú cảm thấy đối phương tỏa ra khí tức cường đại, động đậy cước bộ như có như không, có một cảm giác muốn thần phục dâng trào, kêu gào vang vọng trong cơ thể, cứ vậy nhìn bóng dáng Vân Túc không ngừng phóng đại trong tầm mắt, sau đó nghe thấy một tiếng xoẹt một cái, có thể Khố Lỗ thú bị phân thành hai nửa, ngã xuống đất nằm giữa một vũng máu.

Mà Vân Túc tựa như chưa từng động đậy, vẫn lạnh nhạt đứng ở nơi đó, Phệ Hồn kiếm trong tay tuy rằng toàn lưỡi kiếm một màu máu đỏ lại không bị dính một vết máu, không biết là căn bản không bị dính máu

hay là đã bị kiếm hấp thu.

Tuy rằng Khố Lỗ thú quả thật là lợi hại, nhưng Vân Túc trải qua mấy ngày ngao du trong bí cảnh thực lực đã cao hơn một bước, giết kẻ địch cấp cao như sắt chém thức ăn, càng thoải mái tự tại hơn trước đây, cho dù có là trước kia, Vân Túc cũng có thể cam đoan có thể giải quyết Khố Lỗ thú này trong vòng năm chiêu, quả thực không có chút áp lực nào.

Tiếp đó họ cũng gặp được yêu thú không chỉ cấp năm, sáu mà còn có cả cấp ba, bốn, đều là yêu thú đi đơn lẻ, chỉ cần có yêu thú tấn công hai người, yêu thú cấp năm, sáu liền giao cho Vân Túc đối phó, cấp ba, bốn thì giao cho Cung Tiểu Trúc luyện tập, yêu thú không tập kích hai người sẽ tránh thoát được số kiếp bị hai người hành hạ tới chết.

Cung Tiểu Trúc hai ngày này ở đây thực lực cũng tăng lên một chút, kinh nghiệm cũng càng thêm phong phú, tuy rằng tu vi vẫn không thấy tăng lên, nhưng căn cơ lại càng được củng cố.

Lại một ngày nữa trôi qua, chiều hôm nay, hai người vẫn như trước, vừa đi vừa giết quái trong rừng, không ngờ lại gặp phải một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ giết người đoạt bảo.

Lại nói nam tu này chính là đệ tử thân truyền của một trưởng lão ở một tông môn Tứ phẩm Hóa Vũ môn, trước kia cũng có chút dính dáng tới Vân Túc, chuẩn xác mà nói thì là có một đoạn ân oán, thế nên từ lâu trước kia hai người đã có mâu thuẫn, không ngờ lần này lại gặp nhau.

Lúc ấy Vân Túc vẫn còn là một đệ tử nội môn Trúc Cơ sơ kỳ, vừa mới đột phá chưa được vài ngày, vừa lúc ấy lại là đại thọ của môn chủ Hóa Vũ môn tròn một nghìn tuổi, Kiếm Tiên môn phái một trưởng lão Xuất Khiếu kỳ dẫn chúng đệ tử tới chúc thọ cho môn chủ Hóa Vũ môn, Vân Túc là một trong số các đệ tử đó.

Dung mạo y xuất chúng nhất trong đám đệ tử, tu vi lại thăng nhanh chỉ trong chớp mắt, có điều bởi vì tuổi y nhỏ nhất, cũng được toàn môn phái coi trọng thế nên lần chúc thọ này mới có y.

Thực ra, đây là một hồi vô tình rước lấy nợ tình của Vân Túc, tu sĩ này tên là Tề Hằng, có một muội muội tên Tề Viện, hai huynh muội là long phượng thai, xuất sư đồng môn, lúc ấy ở yến hội, Tề Viện nhìn mọi người lại nhìn tới Vân Túc, lập tức xuân tâm nảy mầm.

Thanh danh của Tề Hằng ở Hóa Vũ môn rất không tốt, vô cùng lăng nhăng, thường xuyên rước họa vào thân, cũng không tu luyện chăm chỉ, không có chí tiến thủ, thế nhưng lại vô cùng yêu chiều muội muội, phát hiện nàng thích Vân Túc mà Vân Túc lại xa cách với muội muội liền phẫn nộ, vài lần khuyên Tề Viện đừng ôm ảo tưởng với Vân Túc nhưng đều vô dụng.

Nàng cho rằng bản thân dung mạo không thể gọi là tuyệt sắc nhưng ít nhiều gì cũng là ở bậc thượng đẳng, diện mạo thanh thuần thoải mái, nhất cử nhất động có phong phạm thục nữ của tiểu thư khuê các, cũng không thiếu gì người theo đuổi, dù sao Vân Túc và các sư huynh đệ còn ở lại Hóa Vũ môn vài ngày, chỉ cần sống chung vài ngày với Vân Túc nhất định sẽ có thể làm y rung động, vì thế liền mang theo một trái tim thiếu nữ ngượng ngùng bắt đầu theo đuổi Vân Túc, liên tiếp cả ám chỉ lẫn bộc lộ trực tiếp.

Nhưng đều không được Vân Túc đáp lại, tận tới lúc Vân Túc trở lại Kiếm Tiên môn.

Lại nói tiếp đây vẫn là một chậu máu chó thật to.

Tề Viện không cam lòng, mỗi ngày đều nghĩ tới Vân Túc mới mất hồn mất vía, thiếu chút tẩu hỏa nhập ma, chưa tới vài ngày, nàng đã muốn trộm tới Kiếm Tiên môn tìm Vân Túc, Tề Hằng phát hiện ra Tề Viện muốn tới tìm Vân Túc liền phản đối kịch liệt, muốn ngăn lại hành vi không chút lý trí này của nàng, khuyên nàng nên bỏ cuộc đi, cuối cùng vẫn không thể khuyên răn nổi nên đành định cùng Tề Viện tới Kiếm Tiên môn, kết quả Tề Viện lại kiên quyết không đồng ý, một mình tới tìm Vân Túc.

Bi đát là, Tề Viện còn chưa tới Kiếm Tiên môn đã gặp phải một tà ma tu Trúc Cơ sơ kỳ tướng mạo xấu xí, tà ma tu này thấy Tề Viện, một nữ tu Luyện Khí tầng mười mỹ mạo động lòng, nhân lúc vắng vẻ chỉ có một mình nàng đi trên đường liền nổi sắc tâm muốn chộp lấy làm lô đỉnh, lại bị phản kháng kịch liệt.

Cuối cùng tà ma tu thẹn quá hóa giận giết chết nàng.

Sau Tề Hằng biết rằng muội muội bị tà ma tu sát hại, thẹn quá hóa giận tìm tới tà ma tu kia giết chết gã, lại đổ hết nguyên nhân Tề Viện chết lên đầu Vân Túc.

Vì thế, lúc Tề Hằng tới giết Vân Túc, y thật sự không hiểu rõ tình hình, có điều cũng may mà Vân Túc có hào quang của nhân vật chính, thực lực vô cùng mạnh, thế nên nhiều lần đều chế phục Tề Hằng, y cũng không phải là người không biết lý lẽ, cứ tưởng rằng Tề Hằng là bị người Hóa Vũ môn khơi mào ân oán của hai môn phái nên mới tới, thế nên lần nào cũng tha mạng cho hắn, sau khi giao thủ vài lần xong biết được chân tướng sự thật, vì thế… y không biết nên nói gì nữa.

Chuyện này thật sự có liên quan tới y sao, Tề Viện thích y, y lại không thích Tề Viện, cũng không phải là y tìm tà ma tu kia đi giết Tề Viện, huống hồ y còn không biết Tề Viện bị giết trên đường tới tìm y, hơn nữa y ngay cả danh tự và diện mạo của Tề Viện kia thế nào còn không nhớ rõ, y thực sự là rất vô tội mà.

Tác giả có lời muốn nói: tác giả ngốc bổ não quá nhiều, đột phát ra ý tưởng lạ sáng tạo ra yêu thú thần thông đánh rắm, quá thông minh có phải không, cầu khen ngợi! o(n_n)o ha ha

Đây là chương cuối cùng hôm nay, mai không có, ngày kia mới có nha, đừng ném gạch nha! Tôi biết sai rồi, quỳ xin được tha thứ!

51. Chương 51

Lần đánh nhau cuối cùng của hai người, Vân Túc đánh cho Tề Hằng trọng thương, chờ sau khi Tề Hằng khôi phục thương thế xong thì Vân Túc đã rời khỏi Kiếm Tiên môn không rõ tung tích, Vân Túc cũng bởi vậy mà thoát khỏi con cẩu bám dính theo đuôi này.

Tề Hằng sau khi vào bí cảnh, mới đầu còn hành động cùng sư huynh đệ bổn môn tìm kiếm bảo vật, sau này lại lạc nhau, nghĩ tới chuyện bản thân một mình phải đối mặt với bí cảnh đầy rẫy nguy hiểm nói không chừng còn bị lạc, vì thế liền nghĩ ra một cách mưu lợi, hắn cắn răng bố trí một trận pháp Huyền cấp thượng phẩm vô tình có được trong một khu rừng Mê Huyễn Hấp Hồn trận, mục đích là để cướp đồ của tu sĩ và yêu thú qua lại, thu hoạch quả là có phần phong phú, hoàn toàn dựa vào lực sát thương cực mạnh của trận pháp này.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc không may vào phải trận pháp của Tề Hằng. Thời khắc rơi vào trận pháp đó, ở một nơi hai người không nhìn thấy, có một cụm sương mù màu đen nhỏ bằng một hạt trân châu nhanh chóng tiếp cận Cung Tiểu Trúc, chui vào bào giác của hắn, vào trong cơ thể.

Bởi Vân Túc mang theo mặt nạ Thiên Huyễn thế nên Tề Hằng tạm thời còn chưa nhận ra y, nhưng điều này cũng không trở ngại gì tới ý định cướp đồ hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc của Tề Hằng, vì thế hắn vừa thấy hai người bước vào trận pháp liền lập tức cầm mấy viên linh thạch trung phẩm ra khởi động trận pháp.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trong trận pháp bị một màn sương mù vây quanh không tìm thấy đường ra, cũng không tìm thấy người bày trận, thần thức tìm kiếm bốn phương tám hướng lại không biết bị thứ gì ngăn trở không thể tìm kiếm ngoài năm trượng, hơn nữa thức hải còn sinh ra cảm giác đau đớn, thế là vội thu hồi thức hải, vẻ mặt nghiêm túc quan sát bốn phía.

Cung Tiểu Trúc theo sau Vân Túc đi lại trong trận, đột nhiên hắn cảm thấy có thứ gì đó làm cho cơ thể mình không thể động đậy, lại cảm thấy sâu trong linh hồn có một cảm giác run rẩy, trong thức hải có thứ gì đó bị vỡ ra, oanh một tiếng hắn liền hôn mê, khi sắp ngã xuống mặt đất phủ đầy lá cây, Vân Túc nhanh tay nhanh mắt ôm chặt eo hắn, nửa ôm vào trong ngực.

"Tiểu Trúc?"

Vân Túc lo lắng kinh hô thành tiếng, kiểm tra toàn thân trên dưới của hắn, phát hiện cơ thể không có gì đáng ngại, chỉ là đang lâm vào một mộng cảnh.

Có lẽ là do thực lực của người bày trận hữu hạn, hoặc người bày trận không có ý định để Vân Túc vào mộng cảnh, cũng có thể là do thực lực của Vân Túc mạnh, tóm lại, tuy rằng trận pháp này lợi hại nhưng Vân Túc không bị bắt vào mộng cảnh.

Trận pháp giam giữ hai người, Vân Túc có biết, Cung Tiểu Trúc rơi vào mộng cảnh kia thì nhất định phải thoát ra, nếu Cung Tiểu Trúc không thể thoát khỏi mộng cảnh, rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, mộng cảnh này không giống với ảo cảnh, độ khó cao hơn, muốn thoát khỏi mộng cảnh thì bản thân phải có ý chí.

Nghĩ đến đây, Vân Túc càng thêm lo lắng, biện pháp cứu Cung Tiểu Trúc bây giờ có hai, một là hắn tự mình tỉnh lại từ trong mộng cảnh kia, hai là Vân Túc tìm được người bày trận rồi giết chết, cách nào cũng tốn không ít thời gian.

Bây giờ đã có người xúc phạm tới điểm mấu chốt của y, không cần biết là ai cũng khó có thể tha thứ, nhất định phải cho người kia táng thân, hồn phi phách tán.

Vì thế, Tề Hằng vô cùng vinh hạnh khi được Vân Túc thương nhớ.

Trở lại chuyện chính, nháy mắt khi Cung Tiểu Trúc ngất đi, Vân Túc cũng không kịp nghĩ nhiều, trận pháp cũng bắt đầu biến ảo, chỉ thấy nơi sương mù bao phủ phát ra tiếng sàn sạt, tựa như có ngàn vạn con côn trùng đang bò trên mặt đất, động tĩnh cũng ngày càng lớn, ngay cả Vân Túc cũng đã nhận ra cảm giác nguy hiểm.

Tay trái y nửa ôm Cung Tiểu Trúc, tay phải cầm Phệ Hồn kiếm, cảnh giác dùng thần thức "nhìn" lũ yêu thú tương tự như sâu lông lúc nhúc cách hai người chưa tới năm trượng, toàn thân chúng đều là lông, là yêu thú cấp ba, to bằng ngón chân cái, chậm rãi bò tới từ bốn phương tám hướng tới chỗ Vân Túc ở chính giữa.

Mà Cung Tiểu Trúc trước khi ngất đi ba giây, trong đầu vang lên giọng nói của hệ thống: 'Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ hệ thống "Kề vai sát cánh chiến đấu với Vân đại ca, phá vỡ mộng cảnh, bài trừ trận pháp." Phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí năm điểm, hệ thống tệ hai trăm điểm, linh thạch trung phẩm năm viên, nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí mười điểm, hệ thống tệ bốn trăm điểm, linh thạch trung phẩm mười viên.'

Cung Tiểu Trúc trước khi ngã xuống một chút, trong đầu chỉ còn lại năm chữ: đcmm chứ!

Chỉ trong chớp mắt, Cung Tiểu Trúc đã mở to mắt lại, phát hiện bản thân ngồi một mình trên băng ghế, xung quanh là nam nam nữ nữ mặc cổ trang muôn hình muôn vẻ, trong tay cầm các loại vũ khí. Nam mặc áo ngắn hoặc trường bào, tướng mạo hoặc thô cuồng hoặc anh tuấn, lãnh khốc hoặc âm u, nữ mặc la quần hoặc sa y, hào sảng lại xinh đẹp, tóc búi đơn giản, mang các loại trang sức đủ màu, hiên ngang anh tư, có phong phạm của nữ hiệp.

Người xung quanh vẫn luôn duy trì sự im lặng, ánh mắt chuyên chú cùng nhìn về một hướng, Cung Tiểu Trúc nhìn theo ánh mắt của họ liền thấy trên một đài cao có một nam tử trung niên diện mạo anh tuấn, dáng người khôi ngô, một thân chính khí mặc áo trắng, chậm rãi hướng tới cái ghế duy nhất trên đài mà ngồi xuống, thâm tàng bất lộ, nhìn không ra sơ hở, theo sau là hơn mười thanh niên uy vũ khí phách đứng hai bên đài cao, vô cùng có khí thế.

"Hoan nghênh các vị anh hùng tuấn kiệt đã tới đây, các vị có thể tới thọ yến của lão phu, lão phu vô cùng cảm kích…"

Nam tử trung niên kia vừa mở miệng chính là các loại cảm tạ, ngợi ca, nguyện vì chuyện trong giang hồ mà máu chảy đầu rơi, chết cũng không tiếc, còn giới thiệu mình từng phiêu bạt nhiều năm trên giang hồ, từng danh chấn thiên hạ thế nào, rồi là vị thanh niên tuấn kiệt xuất hiện trong thọ yến làm cho lão thụ sủng nhược kinh ra sao, sau đó lại kể ra một hồi danh sách thọ lễ mà một vài thế lực, nhân vật lớn mang tới tặng lão, làm cho người ở dưới kinh hô liên tục.

Sau đó lại bắt đầu nói gần đây có thực lực nào cường đại nhưng lại bị người ám sát làm lão cảm thấy có

hơi tiếc nuối, gần đây ma giáo có động tĩnh thế nào.

Cung Tiểu Trúc trong lúc lão nói chuyện liến thoắng đã hiểu rõ tình cảnh của mình, ý thức của hắn rất thanh tỉnh, biết rằng đây là mộng cảnh, hơn nữa hắn còn phát hiện bản thân đã không còn tu vi của mình, trong đầu là kí ức của một người khác.

Thông qua ký ức dung hợp này, Cung Tiểu Trúc biết được nam tử trung niên đang dong dài trên đài cao kia chính Minh Chủ là Võ Lâm của thế giới này, xung quanh đều là những người hành tẩu trên giang hồ, các loại hiệp nhân nghĩa sĩ, anh hùng hào kiệt.

Mà ý thức phụ thể này cho biết chủ nhân cơ thể này tên Cảnh Nặc, nghe nói là tiểu tốt vô danh trên giang hồ, chỉ biết chút công phu mèo hai chân, sư phụ trước lúc lâm chung có để lại chút tài sản, tuy rằng không có thu nhập nhưng cũng chưa đến mức chết đói, không có thân nhân bằng hữu gì, một mình lang bạt trên giang hồ hai năm.

Nhưng Cung Tiểu Trúc lại cảm thấy bây giờ trong đan điền có một dòng khí kỳ quái có vẻ chính là nội lực, nhìn còn rất hùng hậu, nội lực cao thâm nhưng vì sao lại không chút thành tựu gì trên giang hồ? Nguyên nhân là do Cảnh Nặc chính là một đạo tặc, chuyên trộm tiền, đến vô ảnh đi vô tung, chưa từng thất thủ, không có ai nhận ra hắn, thế nên không nổi danh, nhưng mọi người đều biết rằng trên giang hồ có một thần trộm vô ảnh, chỉ là chưa từng có ai thấy được diện mạo của hắn.

Thân phận mặt ngoài của Cảnh Nặc là hộ viện, nơi nào phú quý có người cần tới hắn hắn liền tới làm hộ viện, kiếm chút sinh hoạt phí.

Cung Tiểu Trúc ngồi bên đài không chớp mắt, trên bàn bày một vài món ngon và một bầu rượu, hắn nghe Minh Chủ Võ Lâm dong dài, nghĩ làm sao để thoát ra được mộng cảnh, lại không có đầu mối, một lát sau bụng hắn reo lên ọt ọt, nhưng những người khác đều đang nói chuyện với minh chủ hoặc lắng lặng lắng nghe, chẳng nói tới chuyện bao giờ mới được ăn cơm.

Cung Tiểu Trúc cũng đang nghi hoặc thế giới này đến tột cùng là thật hay là giả, nếu là giả vì sao hắn lại có thể cảm nhận được cảm giác đói khát, nếu là thật thì vì sao lại xuất hiện trong mộng cảnh của hắn, thật kỳ lạ!

Bống nhiên, có một người chạy từ dưới đài tới bên cạnh minh chủ ghé vào tai lão không biết là nói gì, sau đó khuôn mặt tươi cười của minh chủ đại nhân nhất thời tối sầm lại, một câu cũng không nói đã chạy vội tới một trạch viện bên trong.

Mọi người nhìn nhau, sau đó bàn tán sôi nổi, không biết nên làm gì. Cung Tiểu Trúc cũng rất hiếu kỳ, mơ hồ cảm thấy việc này có liên quan tới hắn, muốn trộm rình minh chủ lại sợ làm cho người xung quanh chú ý, chỉ có thể nhẫn lòng hiếu kỳ lại mà ngồi yên, trong lòng lại thấy rối loạn. Đồng thời cũng lại lo cho Vân đại ca, không biết Vân đại ca có gặp phải nguy hiểm không, mình từ lúc vào đây không thể thấy được Vân đại ca, nếu không thể thoát ra khỏi mộng cảnh thì phải làm sao đây, có điều Vân đại ca lợi hại như vậy nhất định sẽ không phải chịu thiệt thòi.

Chưa tới một lát sau, đang lúc Cung Tiểu Trúc đắm chìm trong sự lo lắng cho Vân đại ca, thì cách đó không xa vang lên tiếng đánh nhau kịch liệt, tiếng đao kiếm va chạm vào nhau. Mọi người lập tức như một cơn hồng thủy, khinh công bay tới chỗ đó, có người hiếu kỳ muốn xem diễn, cũng có người thật sự lo rằng minh chủ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong chớp mắt, bàn ghế đều trống trơn, một cái bóng quỷ cũng không thấy, tất cả đều chạy tới một cái viện khác.

Thời khắc Cung Tiểu Trúc thấy người khác hành động cũng nhảy dựng lên vắt chân lên chạy vội theo hướng mà minh chủ đi, bởi tạm thời còn chưa biết sử dụng khinh công hơn nữa lại sợ bị bại lộ nội lực thâm hậu nên tạm thời chỉ có thể chạy bộ.

Trong cái viện mà minh chủ ở kia, có một thanh niên lạnh lùng diện mạo như đúc cùng một khuôn với Vân Túc đi tới đang giằng co với minh chủ, mà minh chủ kia một tay cầm kiếm, một tay che bụng, giữa các kẽ ngón tay không ngừng chảy máu tươi, nhiễm đỏ áo trắng và tay.

Hộ vệ của minh chủ đứng đầy quanh sân, lấy kiếm chỉ thẳng vào thanh niên lạnh lùng kia, ngay cả một con muỗi cũng khó mà bay ra được.

Minh chủ thấy chư vị tân khách đứng xung quanh, liền tỏ vẻ vô cùng đau đớn nói với thanh niên dung mạo rất giống Vân Túc kia, "Uyên nhi, vì sao ngươi lại phải trộm công pháp bí tịch gia truyền của vi phụ, nếu ngươi muốn học, vi phụ đương nhiên sẽ cho phép, nếu ngươi có nỗi khổ gì, có thể nói cho vi phụ nghe, nhưng ngươi không ngờ lại… muốn đẩy vi phụ vào chỗ chết…"

Nói xong câu cuối cùng, vẻ mặt minh chủ càng thêm bi phẫn, càng thêm rối rắm, không nói được gì nữa, tựa như không còn chút hy vọng gì với nhi tử, đã tâm như tro tàn.

Anh hùng tuấn kiệt xung quanh bừng tỉnh đại ngộ, đều hiểu chuyện gì đã xảy ra, hóa ra hai phụ tử này tương ái tương sát, càng có người cảm thấy nhi tử của minh chủ quá vô sỉ, quả là đại nghịch bất đạo, nên bị ngũ lôi oanh đỉnh, một chút hiếu đạo cũng không có, nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc.

52. Chương 52

Dựa theo ký ức trong đầu Cảnh Nặc, minh chủ này tên Tôn Tư, người có bộ dáng giống Vân Túc y như đúc kia gọi là Lộ Uyên, Tôn Tư là kế phụ của Lộ Uyên, sau khi mẫu thân và phụ thân thân sinh của Lộ Uyên thành thân, sinh ra Lộ Uyên không lâu, phụ thân Lộ Uyên liền qua đời, khi Lộ Uyên mới có mấy tuổi, mẫu thân Lộ Uyên đã mang theo Lộ Uyên tái giá với Tôn Tư.

Sinh phụ Lộ Uyên gia tài bạc triệu lại không có thân thích gì, mẫu thân Lý thị sau khi tái giá, tiền tài đó cũng bị coi là đồ cưới mà đưa tới Tôn gia, nhưng không đợi tới lúc Lộ Uyên trưởng thành, Lý thị đã bệnh chết, có điều tất cả tài phú mà Lý thị mang tới đó đều là muốn để lại cho Lộ Uyên, không định để lại một phân tiền nào cho Tôn Tư.

Về phần quan hệ giữa Lộ Uyên với Tôn Tư có tốt hay không, bây giờ vừa nhìn là hiểu ngay, vì sao lại phản

bội thì lại không thể biết được.

Cung Tiểu Trúc khi mới nhìn thấy Lộ Uyên liền sợ đến ngây người, nhưng cũng chỉ là trong chớp mắt, hắn rất nhanh sau đó đã lấy lại được tinh thần, nghĩ đây là mộng cảnh nên điều này rất bình thường, rất nhanh đã tiếp nhận sự thật bộ dạng giống y sì Vân Túc của Lộ Uyên. Cũng không bởi Lộ Uyên lớn lên giống Vân Túc mà đối xử với Lộ Uyên giống Vân Túc, hắn biết rõ Lộ Uyên với Vân Túc là hai người khác nhau, trong lòng hắn, Vân Túc là duy nhất, ai cũng không thể thay thế y.

Có điều hắn nghĩ, muốn ra khỏi mộng cảnh, mấu chốt có ở trên người Lộ Uyên hay không, có lẽ là có, có điều phải xem tình huống trước mắt đã rồi lại nói.

Lộ Uyên đứng đối diện minh chủ, sắc mặt không tốt chút nào, tâm tình có vẻ rất kém, tựa như đang cố gắng nhẫn nhịn một điều gì đó, mà ngữ khí lại có phần táo bạo, "Hừ! Ngụy quân tử, đừng đứng đó hồ ngôn loạn ngữ, ta lấy bí tịch vốn thuộc về Lộ gia, khi nào đã trở thành đồ của Tôn gia ngươi rồi, còn nữa, đừng có tự xưng là vi phụ, ta và ngươi một chút quan hệ cũng không có."

Một vị lão giả đứng trước mọi người có quan hệ tốt với minh chủ, địa vị trong giang hồ khá cao, thực lực cũng khá sâu thấy Lộ Uyên như vậy liền thấy không vừa mắt, đứng ra lấy tư thái của bậc trưởng bối mà dạy bảo hắn, "Lộ thiếu hiệp, Tôn minh chủ có ý tốt bảo quản bí tịch cho ngươi lại bị ngươi chửi mắng như thế, lão phu cảm thấy thật không đáng thay Tôn minh chủ, Tôn minh chủ tốt xấu gì cũng có tình phụ tử mười năm với ngươi, tuy rằng không có quan hệ huyết thống, nhưng ngươi cũng không nên vô lễ như vậy!"

"Ồ? Phải vậy không? Nghe nói Trác lão tiên sinh hình như cũng giúp ta bảo quản Hàn Sương bảo kiếm của Lộ gia ta có hai mươi năm, không biết bây giờ tại hạ có thể thu hồi lại không?" Lộ Uyên nói xong dùng dư quang liếc mắt nhìn lão giả kia.

"Lộ thiếu hiệp chỉ sợ nghe nhầm tin tức, lão phu cũng không nhớ rõ là lại có chuyện như vậy, càng chưa từng nghe nói tới Hàn Sương bảo kiếm gì đó, mong thiếu hiệp tự trọng, đừng ngậm máu phun người." Lão giả kia tuy nói như vậy, nhưng cơ thể lại cứng đờ trong chớp mắt, lão tuyệt không thừa nhận rằng hai mươi năm trước lão và Tôn Tư hợp mưu giết chết sinh phụ của Lộ Uyên, còn trộm bảo kiếm và võ công bí tịch của Lộ gia.

"Tại hạ có ngậm máu phun người hay không Trác lão và Tôn minh chủ hẳn là rõ ràng nhất, còn cần ta nhắc nhở hay sao?"

Trác lão và minh chủ liếc nhìn nhau, nhanh chóng tách ra.

Tôn Tư còn nói thêm, "Uyên nhi, vi phụ nghe nói lần này ngươi trộm bí tịch ra là muốn đưa cho giáo chủ Thương Viêm giáo, còn học Huyết Hải thần công của Thương Viêm giáo, ngươi sao lại hồ đồ cấu kết với Ma giáo cùng làm việc xấu như vậy? Ngươi khiến cho vi phụ thật thất vọng! Ai! Mong rằng ngươi đừng trách vi phụ nhẫn tâm."

Dứt lời, tất cả người trong chính đạo đều đồng loạt ồ lên, thời khắc hai đạo chính tà đang có mâu thuẫn hết sức căng thẳng này, Lộ Uyên không ngờ lại phản chiến tướng làm gian tế cho Ma giáo, thật đáng giận,

nhất định phải nghiêm trị, giáo huấn, nhất định phải bắt lấy hắn.

Chưa đợi họ ra tay, Tôn Tư đã động thủ đánh nhau với Lộ Uyên, chiêu chiêu sắc bén, hạ sát thủ, cảm giác đau đớn nơi vết thương ở bụng cũng không ảnh hưởng tới tốc độ của lão.

Lộ Uyên dần không địch lại nổi, dù sao Tôn Tư là Minh Chủ Võ Lâm, võ công tuyệt đối không phải là thứ mà người bình thường có thể so được với, hắn nhìn vào trong phòng một chút, một chiêu liền lủi vào trong phòng, một lát sau, trong tay xách một thiếu nữ mỹ mạo hôn mê ra, thanh kiếm đặt trên cổ thiếu nữ, một vết máu xuất hiện.

"Ngươi muốn làm gì? Mau thả Lâm nhi ra, chúng ta chuyện gì cũng có thể từ từ, chuyện của phụ tử chúng ta đâu cần phải nháo loạn tới mức này, ngươi có gì cứ đổ lên đầu ta, Lâm nhi dù sao cũng là muội muội của ngươi mà!" Tôn Tư vừa thấy nữ nhi của mình hôn mê bất tỉnh bị Lộ Uyên chộp trong tay, nôn nóng vạn phần, không dám có động tác dư thừa, chỉ sợ nhỡ đâu Lộ Uyên mất hứng một cái ảnh hưởng tới tính mạng của Tôn Lâm.

"Ta không hề có muội muội nào họ Tôn cả, muốn ta thả nàng ra ngươi liền tự phế võ công trước mặt mọi người, không thì ta lập tức cho nàng đầu rơi xuống đất."

Tôn Tư tức giận tới run cả người, cầm kiếm run lẩy bẩy chỉ vào hắn nói, "Ngươi… Ngươi, có chết lão phu cũng!" Nói xong lão tựa như đã mất đi lý trí, không cần biết lão đánh tới chỗ nào của Lộ Uyên, Lộ Uyên cũng vẫn dùng Tôn Lâm làm tấm chắn, Tôn Tư đánh chỗ nào, hắn liền chắn chỗ đó.

Tôn Tư càng đánh càng tức giận, hét lớn một tiếng với hộ vệ xung quanh, "Còn không động thủ cho ta, bắt lấy nghịch tử này cho ta, nhớ kỹ, không thể làm Lâm nhi bị thương."

Phần đông anh hùng hào kiệt vây xem xung quanh đều không ra tay, giết gà dùng dao mổ trâu, họ cũng không tin nhiều hộ vệ như vậy còn không thể bắt được Lộ Uyên, mà Tôn Tư chậm chạp không chế phục Lộ Uyên là bởi có thương trong người, lại hoàn toàn xem nhẹ không nghĩ tới chuyện vết thương của Tôn Tư từ đâu mà tới.

Mà Mạc lão lại không hề thờ ơ, mất đi sức phán đoán, cũng vây công Lộ Uyên theo phần đông hộ vệ.

Lộ Uyên phát hiện có một cỗ nội lực mạnh mẽ đánh tới từ phía sau, xoay người một cái chắn Tôn Lâm trước người, người này chính là Mạc lão, không ngờ rằng lão cũng không phải là vì đả thương Lộ Uyên, mà là muốn cứu Tôn Lâm, lúc Lộ Uyên chắn Tôn Lâm trước người, lão liền thuận thế nắm lấy tay Tôn Lâm mà kéo, vung tới trước mặt Tôn Tư, cơ thể Tôn Lâm như một con búp bê vải rách nát bay theo một đường vòng cung nện vào ngực Tôn Tư.

Mạc lão lại chưởng chưởng sinh phong đánh tới chỗ Lộ Uyên, một lát sau liền làm cho Lộ Uyên bị thương, phần đông hộ vệ hướng kiếm tới người hắn liền có thể chế trụ hắn, đợi minh chủ lên tiếng.

Lộ Uyên nằm trên mặt đất che ngực, phun ra một búng máu, hung tợn trừng Tôn Tư, tựa như muốn ăn

sống nuốt tươi lão.

Tôn Tư ôm nữ nhi vào trong lòng, nhìn Lộ Uyên ra vẻ đau lòng phất phất tay, "Nhốt hắn vào trong địa lao đi." Sau đó cô đơn quay đầu không thèm nhìn Lộ Uyên nữa, tựa như mệnh lệnh này lão phải rối rắm hồi lâu mới quyết định được.

Nhưng còn chưa đợi mọi người có hành động, một hộ vệ vội vã chạy từ ngoài cửa vào quỳ một chân trước mặt Tôn Tư, ôm quyền nói, "Minh chủ, không tốt rồi, giáo chủ Thương Viêm giáo dẫn một vạn giáo chúng đánh lên núi, xin minh chủ định đoạt."

Lời này vừa nói ra, một mảnh ồ lên, Tôn Tư giao Tôn Lâm cho hạ nhân đưa đi, vung tay lên với mọi người, bá khí trắc lậu nói, "Chư vị đừng căng thẳng, lão phu đã sớm dự đoán được hôm nay có thể sẽ có người của Ma giáo đánh lên núi, bởi vậy sớm đã có bố trí thích đáng, chỉ cần chư vị anh hào có thể nghe theo hiệu lệnh của lão phu, chính đạo đồng tâm hiệp lực, tất sẽ có thể tiêu diệt Thương Viêm giáo đệ nhất giang hồ."

Tâm tình kinh sợ của mọi người cuối cùng cũng bình tĩnh lại, sùng bái nhìn minh chủ cùng hô to, "Tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của minh chủ, tiêu diệt Ma giáo! Vì dân trừ hại!"

"Tiêu diệt Ma giáo! Vì dân trừ hại!"

Cung Tiểu Trúc nhìn thấy hết thảy màn này lại nghĩ tới tình tiết trong tiểu thuyết, nói chung, người như Lộ Uyên, hẳn là sẽ không thực sự phát rồ muốn giết hại kế phụ, chắc chắn là phải có ẩn tình gì khác bất đắc dĩ. Mà nếu Lộ Uyên là người tốt, vậy Tôn Tư kia chính là kẻ giả nhân giả nghĩa, nói không chừng chỉ vì tài sản của Lộ gia mà hãm hại Lộ Uyên, người trong chính đạo đều bị lão che mắt.

Hơn nữa lần này Ma giáo đánh tới sơn trang, mọi người ở đây chỉ sợ đều cho rằng đây là do Lộ Uyên đưa người Ma giáo tới, mà Lộ Uyên và Ma giáo thực ra lại không có quan hệ gì cả.

Đương nhiên, đây chỉ là một khả năng, sự thật đến tột cùng thế nào người ngoài cũng không thể nói rõ được.

Chỉ bằng việc diện mạo của Lộ Uyên và Vân đại ca giống nhau như đúc, Cung Tiểu Trúc đã cảm thấy hắn có lời khó nói, thêm vào lại muốn đánh vỡ mộng cảnh này, hắn có linh cảm mạnh mẽ, hẳn là phải tương trợ cho Lộ Uyên.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc thấy Lộ Uyên bị bắt, Tôn Tư mang theo toàn bộ người tới viện trước nghênh địch, hắn liền vụng trộm áp sát vài hộ vệ giải Lộ Uyên đi, tổng cộng hộ vệ chỉ có hai người, Cung Tiểu Trúc vừa theo dõi vừa chú ý xung quanh xem có người nào khác không, vừa hồi tưởng võ công của Cảnh Nặc trong trí nhớ, làm thế nào để sử dụng kiếm chiêu và nội lực.

Cung Tiểu Trúc cùng đi với bọn họ tới một nơi khá khuất, xung quanh cũng không còn ai khác liền chuẩn bị ra tay.

Cung Tiểu Trúc cầm kiếm chậm rãi tiếp cận hộ vệ áp giải Lộ Uyên sau đó đột nhiên ra tay, may là thanh kiếm của hắn hướng tới vị trí tim của một người mà đâm tới, không ngờ lại nhất kích tất trúng, người bị đánh lén kia nháy mắt tắt thở.

Cung Tiểu Trúc không ngừng cố gắng rút kiếm ra khỏi ngực người kia, lại chuyển sang người bên cạnh mà tấn công, hộ vệ kia thấy đồng bạn của mình bị miểu sát, vô cùng khủng hoảng, buông Lộ Uyên ra tránh sang bên cạnh, hiểm hiểm né tránh kiếm của Cung Tiểu Trúc đâm tới cổ mình.

Hộ vệ không ngờ mình lại gặp phải cao thủ, nếu không mau chạy trốn, nói không chừng sẽ phải táng thân nơi này, không được! Nhất định phải trốn! Mình còn trẻ, trên có cha mẹ già, dưới có con nhỏ, ở giữa còn có một kiều thê, mình sống còn chưa đủ!

Cung Tiểu Trúc thấy gã né tránh, lại một lần nữa muốn đại phóng sát chiêu, lại thấy hộ vệ kia lui dần về phía sau, xoay người chạy vội đi, không cho hắn cơ hội xuất thủ, Cung Tiểu Trúc thấy mà vô cùng buồn bực, mình đáng sợ tới vậy sao? Hộ vệ này cũng quá nhát gan rồi, đây thật sự là hộ vệ của minh chủ sao? Hắn và lũ nhỏ đều sợ tới ngây người rồi có được không! Có được không!

Hứ! Hắn còn chưa kịp thuần thục kiếm chiêu một chút nào! Một chút cơ hội cũng không cho hắn, thôi, dù sao cũng là hắn tới cứu người, vẫn nên nhanh đưa Lộ Uyên đi thôi, không đợi đến lúc mấy cao thủ kia trở lại liền không xong.

Vì thế hắn gian nan đỡ Lộ Uyên dậy, đang muốn mở miệng nói chuyện, lại đột nhiên mê muội mất ý thức…

Trong trận pháp mà Tề Hằng bố trí, Vân Túc đã giết tám loại yêu thú cấp ba, đầu tiên là sâu lông, sau đó là gián, cào cào, kiến, ruồi, giòi bọ, giun đất, cuối cùng là đỉa, hình thể đều lớn hơn nhiều so với ở hiện đại mà Cung Tiểu Trúc thường thấy, lũ côn trùng này vô cùng vô tận, con trước ngã xuống, con sau bò lên, tất cả đều bò tới chỗ Vân Túc.

Thực ra Vân Túc đã sớm biết lũ côn trùng này đều là trận pháp huyễn hóa mà thành, một kiếm có thể giết chết một đống lớn, vài con côn trùng bị giết chết kia đều hóa thành không khí tiêu thất vô tung vô ảnh, nhưng nếu côn trùng không bị tiêu diệt, một khi tiếp xúc tới cơ thể người liền có thể chui vào da tạo thành các loại bệnh, nhẹ thì tu vi bị giam cầm, nặng thì mất tu vi sau sẽ bị cắn xé máu thịt.

Có điều, chuyện này cũng không làm khó được Vân Túc, y chuyển động cước bộ khéo léo, dựa vào bản thân lý giải trận pháp tìm ra mắt trận, cuối cùng cũng phá được trận pháp, Tề Hằng cũng bởi điều khiển trận pháp mà bị trận pháp phản lại bị thương.

Vân Túc vừa thấy Tề Hằng đã lập tức nhận ra hắn, vốn y trước kia không muốn giết Tề Hằng, nhưng bây giờ y không còn là người của Kiếm Tiên môn, cho dù có giết chết Tề Hằng trong bí cảnh cũng không có ai biết, quan trọng nhất là Tề Hằng làm Tiểu Trúc bị thương, thế nên Tề Hằng lần này không thể không chết.

Thế nên trong lúc Tề Hằng còn chưa kịp hoàn thủ, Vân Túc đã một kiếm kết liễu hắn, thần hồn câu diệt, một hồi Tam Muội Chân Hỏa đốt xác hắn thành tro tàn.

Ngay khi Vân Túc giết chết Tề Hằng, thấy Cung Tiểu Trúc mở to mắt, y cuối cùng cũng yên lòng.

Tác giả có lời muốn nói: oa oa, thật xin lỗi mọi người, ngày mai một hôm không có chương mới, ngày kia tiếp tục bụm mặt

53. Chương 53

Một đường đi theo phía nam, hai người cuối cùng cũng nhìn thấy Huyết Đằng ăn thịt trong truyền thuyết vào ngày hôm sau, lọt vào trong tầm mắt là rất nhiều dây leo màu đỏ sậm, có vài dây quấn quanh cây lớn nhập vào làn mây tựa như thần long ngẩng đầu kiêu ngạo, lại có những dây leo phủ trên mặt đất như dã thú đang chờ thời cơ, chằng chịt, trên đất còn mơ hồ thấy được có rất nhiều xương trắng sâm sâm, có cả xương của tu sĩ và yêu thú. Dây leo này tuy rằng chưa có động tác gì, nhưng lại phát ra khí tức nguy hiểm, tựa như tùy thời đều có thể tấn công hai người, rút gân lột da, ăn sạch vào bụng.

Huyết Đằng ăn thịt người này khủng bố tới cực điểm, ngay cả Vân Túc cũng không dám không cố kỵ mà trực tiếp lấy sức lực của một người mở đường, huống hồ còn có một Cung Tiểu Trúc tu vi tương đối thấp theo sau, thế nên nơi hai người bắt đầu tìm cây Tước Linh ở những nơi xung quanh chỗ đang đứng, cắt vỏ cây của nó ra, một chất lỏng đậm sệt màu trắng sữa phun ra, nhất thời mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Hai người bôi loại nhựa cây này lên người liền đi vào địa bàn của Huyết Đằng ăn thịt, lũ Huyết Đằng này khi hai người tiếp cận liền bắt đầu rối loạn, cành lá run rẩy muốn chạm vào hai người, lại vì hương thơm trên hai người mà vội vàng tránh ra, sợ hãi mở một đường đi cho hai người, đi tới nơi nào, dây leo ở nơi đấy rụt về hai bên, con đường mà họ đi qua được khép kín lại, phủ đầy dây leo.

Bỗng nhiên, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nghe thấy phía trước vang lên tiếng đánh nhau, hai người nhìn nhau tiếp tục đi về phía trước, chỉ chốc lát sau liền nhìn thấy Trình Hạo và Trình Xảo Trân đang gian nan chống trả lại dây leo đang hướng tới từ bốn phương tám hướng, lại nhìn kỹ, trong tay Trình Xảo Trân là một pháp bảo công kích hình hồ lô.

Khó trách hai tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ lại có thể bình yên vô sự giữa một đám Huyết Đằng ăn thịt khủng bố như vậy, hóa ra pháp bảo hình hồ lô kia có thể phun ra hỏa diễm là một loại tà hỏa hiếm thấy trên thế gian Toái Vân Diễm, bản thể của nó bị phong ấn trong hồ lô, tản ra độ nóng cực cao, cho dù là tu sĩ Kim Đan kỳ thậm chí là Nguyên Anh kỳ cũng phải kiêng kị, đây coi như là một khắc tinh khác của Huyết Đằng ăn thịt.

Hồ lô này phong ấn tà hỏa, không cần phải nghĩ nhiều, chắc chắc đây là vũ khí phòng thân mà Trình gia chủ đưa cho Trình Xảo Trân, về phần từ đâu mà tới thì không biết được.

Dây leo xung quanh công kích chỉ cần vừa tiếp xúc với Toái Vân diễm màu vàng này liền hóa thành tro tàn, có điều cho dù có là loại tà hỏa này cũng không ngăn được dây leo phô thiên cái địa, vì thế Trình gia huynh muội vừa sử dụng pháp bảo chống cự hoặc tránh né tập kích của dây leo, vừa dùng tà hòa đốt sạch dây leo, song hai quyền khó địch lại bốn tay, hai người tới lúc này cũng đã bị thương nghiêm trọng, y phục trên người cũng rách nát không chịu nổi, dính đầy vết máu, sắc mặt tái xanh, đôi môi trắng bệch, linh lực

phát ra hậu kế vô lực, linh lực sắp tiêu hao hết, vết thương có vẻ nặng.

Trình Hạo thấy hai người vừa đến lông tóc vô thương, dây leo cũng tránh xa liền biết hai người có cách đối phó với dây leo khó chơi này, thiếu chút nữa đã vui tới bật khóc, vội hét lên, "Xin hai vị tiền bối và đạo hữu vươn tay giúp đỡ, tại hạ sẽ thâm tạ ổn thỏa!"

Cung Tiểu Trúc thấy thế liền ném một bình ngọc tới chỗ Trình Hạo, nói, "Đổ chất lỏng trong bình này ra toàn thân." Mình thật là ngoan ngoãn tự giác, tình hình chiến đấu cũng thật thảm thiết, quần áo còn rách rưới hơn cả ăn mày, có điều vẫn phải cứu Trình Hạo và Trình Xảo Trân, dù sao Trình Hạo vẫn là tiểu đệ trong tương lai của Vân đại ca, Trình Xảo Trân thì được ăn theo, là ăn theo Trình Hạo.

"Đa tạ đạo hữu!" Trình Hạo cuống quýt giơ một tay ra tiếp được bình ngọc, cảm kích thế nào không cần nói cũng hiểu.

Trình Hạo và Trình Xảo Trân thừa lúc thế công của Huyết Đằng ăn thịt yếu bớt liền đổ toàn bộ nhựa cây lên người, vài Huyết Đằng ăn thịt kia ngửi thấy mùi nhựa cây liền chậm rãi lui ra xa, không tấn công hai người nữa.

Trình Hạo và Trình Xảo Trân thấy cách này thật sự hữu hiệu, cùng nhẹ nhàng thở ra, đi tới bên cạnh hai người Vân Túc, Trình Hạo nho nhã lễ độ ôm quyền nói, "Đa tạ ân cứu mạng của tiền bối và đạo hữu." Ngữ khí kích động, ánh mắt chân thành.

Trình Xảo Trân thấy Vân Túc một thân tu vi cao thâm, biết là ở Kim Đan kỳ, cũng không dám quá mức vô lễ, cũng tạ ơn mà nói, "Đa tạ tiền bối, đa tạ đạo hữu." Ngữ khí có chút cao ngạo, động tác hành lễ cũng khá tùy ý, nhìn dung mạo hai người xong trong mắt chợt lóe lên một ý khinh thường.

Trình Hạo thấy Trình Xảo Trân tạ mà không chút thành ý gì, không có tạ lễ thì cũng khó mà ăn nói, liền cười ha ha nói, "Vừa rồi thật may mà có hai vị đạo hữu." Sau đó cầm một pháp khí cực phẩm và một hộp gỗ có chứa linh thảo ngàn năm ra, trên mặt hiện lên vẻ xấu hổ, đưa đồ tới trước mặt Vân Túc, "Tại hạ xin dùng pháp khí cực phẩm và một gốc linh thảo ngàn năm làm tạ lễ tạ ân cứu mạng của hai vị ân nhân, tuy không thể coi là quý giá, nhưng cũng xin hai vị hãy nhận lấy."

Trình Hạo cho rằng mệnh của họ là do vị đạo hữu Trúc Cơ kỳ này cứu, nhưng vị kia lại là tiền bối Kim Đan kỳ, tạ lễ vẫn nên đưa cho tiền bối thì thỏa đáng hơn.

Cũng không phải hắn keo kiệt, mà là trong bí cảnh mấy ngày nay tuy rằng có không ít thứ tốt, nhưng đều ở chỗ của Trình Xảo Trân, linh thảo vạn năm cũng có vài gốc, cũng tìm được vài bảo khí, trải qua thập tử nhất sinh mới có được, cũng nhờ họ có vận khí tốt. Linh thảo ngàn năm trong tay Trình Hạo là do Trình Xảo Trân chướng mắt không thèm, pháp khí cực phẩm cũng là món duy nhất còn lại trước kia của hắn, cùng cấp với pháp bảo bản mạng của hắn.

Hắn ở nhà là thứ tử cũng không được yêu chiều, bình thường cũng không tích góp được thứ gì quý giá, phụ thân cũng không hề ban cho pháp bảo đan dược quý, đều là vài thứ khá bình thường, căn bản không thể nào sánh với đồ của nhị đệ và tam muội. Hắn thấy Trình Xảo Trân không định lấy đồ ra lại ngại mặt dày

mày dạn hỏi tam muội, chỉ có thể lấy hai thứ quý giá nhất trên người mình ra để làm tạ lễ, cũng không biết hai vị ân nhân có thể nhìn vừa mắt không.

Cung Tiểu Trúc nhìn vật trong tay Trình Hạo, khóe mắt giật giật, quả vậy, Trình Hạo này trong nhà không được yêu thương, bên ngoài lại bị Trình Xảo Trân ức hiếp, một chút thứ tốt cũng không có, hắn hiểu Trình Hạo này, thứ trên tay sợ đã là thứ đáng giá duy nhất của Trình Hạo.

Trình Hạo tuy rằng không được yêu thương, thường xuyên phải nhẫn nhịn, phụ thân thiên vị đích tử đích nữ, hắn cũng không sinh ra lòng ghen tị, làm người tương đối trượng nghĩa, cũng rất hiếu thuận với mẹ ruột, thiên phú nếu không so sánh với Trình Xảo Trân và Trình Chinh thì cũng coi như là không tệ, tu luyện khắc khổ cố gắng, nhân phẩm cũng tốt hơn hẳn hai người kia, dung mạo cũng coi như là anh tuấn, bằng không cũng sẽ không trở thành tiểu đệ của Vân Túc.

Nói thật, mấy thứ Trình Hạo cầm ra này đừng nói Vân Túc chướng mắt, ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng thấy chướng mắt, hắn tiện tay lấy một thứ từ trong trữ vật giới của hắn ra cũng quý hơn thứ trong tay Trình Hạo. Mấy ngày nay hắn và Vân Túc không chỉ giết chết rất nhiều yêu thú mà trên đường cũng hái được vài gốc linh thảo vạn năm, linh thảo ngàn năm cũng có mấy chục gốc, cũng tìm được vài món linh khí, một món bảo khí.

Nói thật, trong bí cảnh này có thể tìm được rất nhiều bảo vật một cách dễ dàng, nhưng cũng phải gặp phải nhiều nguy hiểm tương ứng, cho dù trên người ngươi bảo vật đã nhồi đầy túi trữ vật, trữ vật giới, thì cũng phải sống ra ngoài mới được, có những tu sĩ rõ ràng đã tìm được rất nhiều chí bảo hiếm thấy trên thế gian nhưng vẫn còn luyến tiếc không muốn ra mà mất mạng.

"Không phải nói là muốn thâm tạ sao? Đây chính là thâm tạ?" Vân Túc mang theo mặt nạ thô thiển, giả vờ một bộ dáng mắt cao hơn đầu, giọng nói thô lỗ, nói xong còn hừ một tiếng, không hề để hai người Trình Hạo vào mắt. Nếu không phải Cung Tiểu Trúc nói với y rằng Trình Hạo sau này sẽ là người phe y, y thật sự không có ý định cứu hai người họ, mà nếu đã cứu người, đương nhiên là phải chiếm được lợi ích, Trình Hạo thì hay rồi, nhìn có vẻ cũng chẳng có thứ gì tốt, ngay cả trữ vật giới cũng không có, Trình Xảo Trân thì lại khác, trữ vật giới trên ngón tay có vẻ có thứ tốt bên trong.

Hôm nay nhất định là phải câu được thứ gì đó từ trên hai người, lần trước không cần tạ lễ thật là lỗ vốn.

Tuy rằng thứ tốt trên người y đã đủ nhiều, nhưng ai lại ngại linh thạch pháp bảo ít chứ! Huống hồ y còn phải nuôi gia đình, chưa nói tới vật nuôi Mặc Hoa của y, về sau Tiểu Trúc trở thành đạo lữ của y, y cũng phải có càng nhiều tài nguyên tu luyện để lấy lòng Tiểu Trúc không phải sao, huống hồ bản chất của Tiểu Trúc vẫn là một tiểu tham tiền.

Nghĩ đến đây, Vân Túc lâng lâng nghĩ tới chuyện về sau người nhà ngày càng nhiều lên, tu luyện càng lúc càng nhanh, tu vi ngày càng cao, Tiểu Trúc cũng càng thêm sùng bái y, cũng không nỡ rời khỏi y nữa, sinh hoạt cũng sẽ ngày càng tốt đẹp, thật đúng là một tương lai đẹp đẽ!

Trình Hạo bị Vân Túc nói tới không thể không ngượng ngùng, sợ y mất hứng xuống tay với họ, đành phải mặt dày truyền âm với Trình Xảo Trân bên cạnh nói, "Tam muội, ngươi xem xem hay là lấy mấy thứ trên người ngươi xuống làm tạ lễ cho tiền bối?"

Trình Xảo Trân trợn mắt trắng trong lòng, cũng truyền âm lại nói, "Đâu có chuyện gì liên quan tới ta? Là ngươi cầu cứu họ chứ đâu phải ta."Hơn nữa vừa thấy hai người trước mặt này không có vẻ gì giống người tốt, bộ dạng xấu không nói, tâm địa cũng nhất định là xấu, nói không chừng còn có âm mưu gì đó, hừ! Nhất định là coi trọng dung mạo tuyệt sắc của bổn tiểu thư, hừ! Mới không thèm để bọn người quái dị đối diện đạt được nguyện vọng! Nàng ta hoàn toàn khinh bỉ nhìn hai người Vân Túc bằng một con mắt.

Nàng ta cũng không nghĩ lại thử xem, vừa rồi tuy là Trình Hạo cầu cứu, nhưng cũng là cứu mạng nàng ta, quả là keo kiệt tới không đành lòng nhìn thẳng. "Vậy… hay là thế này đi, tam muội, coi như là ta mượn ngươi, thế nào? Đợi sau này ta có thứ tốt trả lại cho ngươi, ngươi hẳn là có thể đồng ý chứ?" Trình Hạo bất đắc dĩ nói, tam muội không cầm tạ lễ ra nhưng hắn lại không muốn làm một kẻ vong ân phụ nghĩa, tuy rằng hai vị ân nhân cứu họ chỉ là công nhấc tay, thì hắn vẫn phải có nghĩa vụ báo đáp tri ân.

Nghĩ đến đây, hắn đột nhiên lại nhớ tới hai vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ cứu hắn một mạng mấy ngày trước, khi đó còn chưa kịp báo đáp, chỉ hy vọng sau này họ còn có thể gặp mặt lần nữa, cũng là cho hắn một cơ hội báo đáp.

Trình Xảo Trân tính toán trong lòng một chút, cảm thấy cũng không phải là không thể đồng ý đề nghị này, cố tình nói, "Vậy đi, có điều phải nói trước, sau này lúc ngươi trả lại ta phải trả lại gấp đôi, không thì không bàn cãi gì nữa, có điều xét thấy ngươi bây giờ khá là nghèo, thời gian vô hạn." Nói xong liền nhìn Trình Hạo.

Hai người họ lần này mượn quan hệ vào bí cảnh, thứ có được cũng sẽ không phải giao lại toàn bộ cho môn phái, có thể để lại một phần cho bản thân, nếu đưa vài bảo vật cho Trình Hạo, cho dù Trình Hạo trả không nổi cũng không sao, dù sao sau này Trình Hạo mặc cho nàng ta sai bảo cũng không tệ.

54. Chương 54

Vị tiền bối đối diện kia nếu đã muốn thù lao từ họ, vậy hẳn là có cách che giấu mang bảo vật từ trong bí cảnh ra, có thể để lại cho bản thân dùng hay không thì lại không phải là vấn đề mà hắn phải quan tâm, mà hai người là môn phái nào hắn cũng không cần quan tâm tới.

Trình Xảo Trân gật đầu, cầm một hộp gỗ và một cái bình ngọc từ trong trữ vật giới ra đưa cho Vân Túc.

Vân Túc nhận lấy nhìn, trong hộp gỗ là một gốc cỏ Lạc Diên vạn năm, trong bình ngọc là một viên Phong Thần đan hiếm thấy, Huyền cấp cực phẩm, gật đầu coi như vừa lòng, đưa hai thứ đồ này cho Cung Tiểu Trúc cũng tỏ ý hai thứ này là cho hắn.

Cung Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn thoáng qua Vân Túc, có điều vẫn vội vàng nhận lấy, khi nhìn thấy thứ bên trong trong mắt thoáng hiện lên một luồng quang mang, hai thứ này cửa hàng hệ thống của hắn đều bán, chẳng qua là khá đắt, cỏ Lạc Diên vạn năm phải năm mươi vạn hệ thống tệ, Phong Thần đan Huyền cấp cực phẩm phải một trăm vạn hệ thống tệ, hơn nữa đây vẫn còn là giá ưu đãi.

Mấy ngày trước hắn còn đang muốn mua một viên Phong Thần đan làm thần thức lớn mạnh, quả là đang buồn ngủ lại có người đưa gối, thật là tốt! Lại có thể tiết kiệm được bao nhiêu linh thạch!

Nếu là Vân đại ca đưa cho hắn, hắn liền không khách khí nhận vậy.

Vì thế hắn hưng phấn nói, "Cám ơn… Đại ca." Thiếu chút nữa đã lòi đuôi, nếu Trình Xảo Trân mà biết người trước mặt nàng là Vân Túc còn không quấn quýt không buông mới là lạ, Cung Tiểu Trúc nghĩ, may mà không bị lộ.

Bởi bốn người cùng đi một hướng nên cuối cùng vẫn kết bạn mà đi, tuy rằng Trình Xảo Trân không nguyện ý lắm, nhưng vẫn cố gắng đi theo sau hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc.

Dọc đường đi, Cung Tiểu Trúc vì muốn bồi đắp quan hệ với tiểu đệ tương lai của Vân đại ca mà liên tục tìm đề tài nói chuyện với Trình Hạo, tranh thủ hiểu thêm về Trình Hạo, cuối cùng ra khỏi địa bàn của Huyết Đằng ăn thịt, huynh muội Trình gia mới tách khỏi hai người họ, Cung Tiểu Trúc còn trộm đưa cho Trình Hạo một mảnh ngọc màu xanh, cũng dặn khi nào Trình Hạo có chuyện tìm hắn thì có thể bóp nát ngọc, như vậy Cung Tiểu Trúc có thể biết được phương vị của Trình Hạo.

Cuối cùng, Cung Tiểu Trúc còn lén nói cho Trình Hạo biết thân phận thật của Vân Túc và mình, cũng dặn hắn đừng nói cho Trình Xảo Trân biết, nhất định phải giữ bí mật.

Trình Hạo biết hai người trước mặt chính là ân nhân của mình lại một lần nữa cứu mình và tam muội, nhất thời kích động tới tột đỉnh, thiếu chút nữa vẻ vui mừng đã lộ rõ trên mặt.

Vì thế, cuối cùng, mang theo tâm tình kích động, hai người Trình Hạo và họ mỗi người đi một ngả.

Nhìn huynh muội Trình gia đã đi xa, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đột nhiên nghe thấy ở đằng xa có tiếng đánh nhau, Vân Túc dùng thần thức điều tra biết được có năm sáu người đang đánh nhau, có điều hướng kia không phải là hướng mà hai người muốn đi cũng không định chọc phải phiền toái vào thân, muốn rời khỏi bằng một hướng khác.

Có điều, không ngờ, họ không tìm phiền toái, phiền toái lại tìm tới họ, hai người vừa mới chuẩn bị đi, lại thấy một vật thể phi hành không rõ bay ngược tới hướng hai người họ, tốc độ cực nhanh, đằng sau còn kéo theo một chuỗi hư ảnh.

Vân Túc thấy vật thể phi hành tới đây, mang theo Cung Tiểu Trúc lắc mình tránh đi, liền thấy có người nện xuống đất, làm một đống bụi và lá khô bay lên, chim trời bay gần đó đều kinh hãi bay đi mất, sau đó là một hồi ho khan, người bay tới kia chật vật bò ra khỏi cái hố do chính mình tạo ra.

Trên mặt hắn toàn những vật màu đen không rõ, nhìn không ra vẻ mặt, tóc như bị cháy, dựng đứng, y phục cũng rách rưới, nơi nơi là vết rách, còn dính đầy máu, da lộ ra cũng toàn vết máu, miệng vết thương cũng lộ ra thịt non bên trong.

Tu sĩ có chút chật vật này trèo lên thấy có hai người đứng cách đó mấy trượng nhìn mình, một tu sĩ Trúc Cơ kỳ còn trợn tròn mắt, vì thế vội vàng cầu cứu hai người, "Tại hạ xin hai vị đạo hữu ra tay giúp đỡ, chỉ cần hai vị đồng ý, hai vị muốn tại hạ làm gì cũng được."

Thực ra đối tượng hắn cầu cứu cũng chỉ có một mình Vân Túc, có điều suy xét tới quan hệ của hai người này không biết thế nào liền không bỏ qua Cung Tiểu Trúc, hôm nay họ thật xui xẻo, vốn gặp được mấy nhóm yêu thú trong bí cảnh, năm người đệ tử đồng môn cùng nhau tìm bảo vật, bây giờ chỉ còn lại ba người, hơn nữa hai người kia đã bị yêu thú đông nghịt cắn tới chỉ còn lại hai bộ xương, ba người sống cũng một trọng thương, hai người thương nhẹ, vốn hắn là thương nhẹ, bây giờ cũng thành ra trọng thương, có thể ra khỏi bí cảnh hay không đã thành ẩn số.

Nơi xa có tiếng đánh nhau thật ra là ba người họ đánh nhau với môn phái đối địch, vốn ba người họ không có ý định trêu chọc ba người đối phương, nhưng đối phương cương quyết muốn xử lý họ, nói xong liền giết chết hai nam tu bên họ, lại bắt sư muội duy nhất trong số ba người muốn làm tù binh, để mấy nam tu bên đối phương cùng hưởng dụng, quả là khinh người quá đáng!!!

Bây giờ hy vọng duy nhất là tu sĩ Kim Đan kỳ trước mặt này, tuy chỉ có một người, nhưng nếu đối phương thật sự đồng ý giúp họ, cũng nhiều hơn mấy phần thắng, tuy rằng vẫn chưa tới năm phần (nếu hắn hiểu rõ thực lực của Vân Túc hắn là sẽ không nghĩ như vậy!!!)

Hắn bây giờ chỉ có thể liều mạng, hy vọng người trước mặt này sẽ không hôi của nhân lúc cháy nhà, chuyển sang giúp đối thủ của họ, hoặc là ngồi làm ngư ông đắc lợi. Có điều nếu là hắn hắn sẽ chọn ngồi làm ngư ông, thu lợi càng nhiều hơn, thế nên người đối diện có lựa chọn như vậy hắn cũng không thể nói gì hơn.

Vân Túc suy xét một chút, quyết định tiếp nhận đề nghị này của hắn, thực ra cũng không phải là đồng cảm với họ, thực ra y càng muốn hai bên chém giết tới lưỡng bại câu thương, như vậy y có thể ngồi làm ngư ông đắc lợi, nhưng nghĩ tới Tiểu Trúc đang bên cạnh, thế nên y muốn biểu hiện bản thân tốt một chút, sau đó hình tượng trong lòng Tiểu Trúc sẽ có thể tan biến.

Nếu Cung Tiểu Trúc biết y nghĩ gi, nhất định sẽ nói cho y biết: Đã muộn rồi, bây giờ muốn cứu chữa đã không còn kịp. Bởi Cung Tiểu Trúc đã hiểu y tới sáu bảy phần từ trong nguyên tác, trong lòng Cung Tiểu Trúc, Vân Túc có thể biết đồng cảm hay sao? Làm một nhân vật chính bị sư môn và mẫu thân đối xử như vậy, tuyệt đối không có khả năng.

Đương nhiên, cho dù Vân Túc có nghĩ gì, Cung Tiểu Trúc cũng không thể nào nói cho y biết chuyện này, Cung Tiểu Trúc nói cho y biết rất nhiều chuyện xảy ra nhưng lại không hề cho y biết tính cách trong nguyên tác của y thế nào, quả là không nên quá bi đát.

Có điều vậy cũng không sao, bởi cho dù Vân Túc trong nguyên tác vô tình thế nào, tàn khốc và phúc hắc tới bao nhiêu, hình tượng của Vân Túc trong lòng Cung Tiểu Trúc vẫn cao lớn như trước, hơn nữa sự lãnh khốc ấy chỉ dùng để đối xử với kẻ thù, trở thành đồng minh của Vân Túc ví dụ như tiểu đệ, hảo hữu thì đều được y đối xử tử tế, có thịt cùng nhau ăn, có rượu cùng nhau uống, tuyệt không bạc đãi người mình.

Tuy rằng sẽ không thể đối xử tốt như với Tiểu Trúc.

Vì thế, Vân Túc cùng Cung Tiểu Trúc đi tới nơi các tu sĩ đánh nhau, chuẩn bị quan sát tình hình xong rồi lại nói.

Trước mặt hai người có năm tu sĩ đang đánh tới khí thế ngất trời, một bên có ba người, một bên chỉ có hai người, ba người bên này hoàn toàn lấn áp bên hai người mà đánh, hai người bên này là một nam một nữ, nam kia là Kim Đan trung kỳ, tựa như đang bị thương nặng, thực lực không thể phát huy hoàn toàn. Mà nữ tuy ở Kim Đan sơ kỳ nhưng thực lực còn mạnh hơn nam tu, ra tay cũng khá cay nghiệt, còn có thể chắn cho nam tu một vài lần công kích, vẻ mặt nghiêm túc, tuy rằng tạm thời còn chưa bị ba người kia chế phục, nhưng xem ra cũng không duy trì được lâu.

Ưu tang nhất là ba người bên này còn có bó lớn linh đan nhét vào miệng. Hai người bên này tuy rằng không nhìn ra được bộ dáng vốn có, nhưng mơ hồ cũng giống như tên tu sĩ lúc nãy bị đánh bay kia, hiển nhiên là cùng một môn phái, hơn nữa pháp bảo dùng đều là phù bút lớn, theo suy đoán, họ hẳn là đệ tử của Phù Lục môn – một tông môn Tam phẩm.

Ba người bên kia nhìn phục sức hẳn là đệ tử tông môn Đan Phù môn cũng là Tam phẩm, hai môn phái này không chỉ bởi phương hướng phát triển có chút giống nhau khiến cho việc làm ăn có xung đột mà kết thù, rất nhiều năm trước hai môn phái này vẫn là một tông môn Nhị phẩm, bởi lúc ấy chưởng môn đột nhiên tọa hóa, hai sư huynh đệ cầm quyền tông môn tranh chấp xem ai làm chưởng môn không ngừng, cuối cùng sư đệ kia kế thừa tông môn Nhị phẩm, cũng chính là Đan Phù môn hiện tại. Mà sư huynh bởi là phù lục sư có danh tiếng, có rất nhiều thứ đều học từ trưởng lão, thế nên mang hơn nửa đệ tử đi tới núi khác lập sơn môn, cũng chính là Phù Lục môn hiện tại.

Thu nhập của Đan Phù môn chủ yếu dựa vào bán đan dược và phù lục, thu nhập của Phù Lục môn thì chỉ dựa vào việc bán phù lục, trình độ luyện đan so ra kém Đan Phù môn, tuy rằng cũng có mối làm ăn trên phương diện này nhưng vẫn kém hơn Đan Phù môn, chủ yếu cung cấp cho đệ tử và trưởng lão trong môn phái dùng. Đan Phù môn này bởi phân gia nên không thể duy trì trình độ tông môn Nhị phẩm, chỉ có thể giáng cấp thành Tam phẩm.

Tục ngữ nói lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, Đan Phù môn tuy là giáng cấp nhưng vẫn lợi hại hơn tông môn Tam phẩm bình thường, Phù Lục môn tuy là tông mông Tam phẩm lại tự lập trên đỉnh núi đương nhiên là kém hơn Đan Phù môn, thế nên người Phù Lục môn thường xuyên bị người Đan Phù môn bắt nạt.

Vân Túc đứng nơi xa nhìn mấy người đánh nhau, thờ ơ, hỗ trợ cũng cần có sách lược, mắt thấy hai người còn có thể chống đỡ thêm một lát y liền quyết định chờ một lát, lúc mấu chốt ra tay hiệu quả mới càng tốt.

Mà Cung Tiểu Trúc khi mới nhìn thấy người lần đầu tiên liền nhận ra nữ tu ở giữa kia, chính là một nữ phụ khác trong nguyên tác, tên Đồng Linh, đệ tử nội môn Phù Lục môn, cũng là đệ tử chưởng môn đích thân nhận, thực lực ở mức trên trung bình, tuy là Kim Đan sơ kỳ, nhưng thực lực vẫn là kém hơn Vân Túc lúc cùng cấp bậc, nhưng cũng có thể giết kẻ địch cấp cao hơn, ngay cả đối phó với tu sĩ Kim Đan hậu kỳ bình thường cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ, ngay cả tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ bình thường cũng nhất định nắm chắc cơ hội trốn thoát khỏi đối phương.

Muốn hỏi vì sao Cung Tiểu Trúc chỉ cần một mắt đã nhận ra nữ tu này, thật ra nàng có đặc điểm nhận dạng, tạo hình quả là giống ma nữ tóc trắng, tóc dài như tuyết trắng, ngay cả lông mày cũng màu trắng như tuyết, da cũng trắng tới kỳ lạ, trường bào lại đỏ rực, một phù bút thuần đen múa tới uy vũ sinh phong,

động tác lưu sướng tuyệt đẹp, linh động dị thường, nhất cử nhất động tựa như thần tiên hạ phàm, đẹp tới muốn mù mắt chó.

55. Chương 55

Hơn nữa lúc Đồng Linh đánh nhau lúc nào vẻ mặt cũng như bây giờ, vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn là băng sơn mỹ nhân, ngưng nhiên không thể xâm phạm. Tính cách bình thường lại khác biệt một trời một vực, tựa như chim nhỏ nép vào người, tươi cười thoải mái lại hay xấu hổ, như một đóa tiểu bạch hoa yếu đuối không chịu nổi một kích, làm người thương xót, ngẫu nhiên còn ngạo kiều một chút. Lúc nói chuyện cũng làm cho xương cốt người ta ê ẩm.

Thật không biết tác giả đại đại nghĩ gì nữa, loại mỹ nữ bệnh thần kinh này còn có thể có người yêu sao? Tốc độ biến sắc mặt không ai có thể đọ lại được, tựa như Lý Dung kia, có điều bệnh còn chưa nghiêm trọng bằng ả, người ta là hai tính cách, nhân cách phân liệt.

Nhưng vậy thì đã sao chứ, đừng vội kết luận, nghe nói Đồng Linh này, thật ra cũng có rất nhiều sư huynh đệ thích, không chỉ thầm mến, mà người thổ lộ trực tiếp với nàng cũng có rất nhiều, theo lời tác giả đại đại thì chính là có thể vây hai vòng quanh toàn bộ Phù Lục môn, ngay cả trong môn phái cũng có rất nhiều đệ tử ngoại môn chưa từng thấy dung mạo của nàng cũng tôn sùng nàng làm nữ thần, có điều diễm danh của nàng còn chưa thoát ra khỏi Phù Lục môn, dù sao mỹ nữ trong giới tu chân cũng có rất nhiều!

Vậy mới nói, chỉ cần bề ngoài đẹp, tính cách thế nào cũng có thể coi nhẹ, lúc đánh nhau cứ như một cỗ máy chiến đấu, lúc không đánh nhau lại giống một tiểu kiều thê, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, cũng không có gì là không thể.

Lại nói đệ tử Phù Lục môn cầu cứu Vân Túc kia cũng theo sát đằng sau tới nơi mấy người đang đánh nhau này, dù trọng thương nhưng vẫn gia nhập vào trận đấu.

Cung Tiểu Trúc mở hệ thống ra nhìn, thông tin của hai nam tu và Đồng Linh đều hiện lên, hai thân phận này không có quan trọng, đều là hai vị sư huynh của Đồng Linh, trong nguyên tác thực ra chính là kẻ chạy cờ, bây giờ tin chắc rằng cũng vẫn chỉ là kẻ chạy cờ mà thôi, hơn nữa cũng là người ái mộ Đồng Linh, lần này sẽ ngã xuống trong bí cảnh này, chỉ còn lại một mình Đồng Linh có thể ra ngoài.

Mà trong ba nam tu của Đan Phù môn có một người có thể xem như một vật hy sinh không lớn không nhỏ, tên Dịch Khanh, cũng là người đứng đầu tổ đội ba người này, là một đệ tử nội môn khá nổi tiếng của Đan Phù môn, là đệ tử thân truyền của một Thái Thượng trưởng lão, địa vị cũng tương đối cao, lần này vào bí cảnh cũng là do sư tôn của gã tranh thủ được một danh ngạch cho gã, bởi gã nghe tin Đồng Linh cũng muốn vào bí cảnh.

Không sai! Dịch Khanh này cũng là người ái mộ Đồng Linh, diện mạo không thể nói là không tuấn mỹ, làm người cũng khá tự kỷ, thường xuyên dựa vào mâu thuẫn của hai môn phái mà bám dính Đồng Linh không buông, đùa giỡn các loại, chiếm tiện nghi các loại, Đồng Linh đi đâu cũng gặp phải gã, may mà các vị sư huynh đệ của nàng dốc lòng che chở lại thêm thực lực bản thân vững vàng mới không đến mức quá bi thảm.

Có một lần, Dịch Khanh xin sư tôn của mình tới Phù Lục môn cầu hôn muốn Đồng Linh trở thành đạo lữ của gã lại bị Đồng Linh cương quyết cự tuyệt, trước chưa nói tới oán hận giữa hai môn phái chất chứa đã lâu, thì Dịch Khanh bình thường cũng luôn trương dương ương ngạnh, tính tình kiêu ngạo trăng hoa, cho dù Đồng Linh có đồng ý thì môn chủ Phù Lục môn cũng không thể nào đồng ý, quả đúng là bông hoa nhài cắm bãi phân trâu.

Yêu càng sâu hận càng sâu, Dịch Khanh ghi hận Đồng Linh trong lòng, tâm hồn vặn vẹo nghĩ sau này nhất định phải cho Đồng Linh biết tay, vì thế gã tìm đủ mọi cách bỉ ổi đối phó với Đồng Linh, có cả loại muốn phân thây nàng vạn đoạn. Lần này cũng là do ân oán của hai người nên hai bên mới đánh nhau, người khác đều bị họ liên lụy.

Trong nguyên tác, Vân Túc cũng gặp cảnh tượng này, Đồng Linh thấy Vân Túc tuấn mỹ vô song liền cầu cứu y, cũng đồng ý sẽ lấy một viên linh thạch cực phẩm làm thù lao, Vân Túc liền cố gắng giúp nàng tiêu diệt người Đan Phù môn. Vì thế, Đồng Linh thấy y chỉ ba năm chiêu đã đánh ngã ba tu sĩ Kim Đan kỳ bên đối phương, hơn nữa khí tràng cường đại kia, vóc người phiêu dật kia, khiến nàng cảm thấy trên thế gian này không còn có ai tốt hơn, một trái tim viên tâm cứ thế mà đặt lên người Vân Túc.

Sau này, Đồng Linh một lần nữa gặp lại Vân Túc khi phát hiện ra y là ma tu, không ngờ lại động kinh tới mức muốn vứt bỏ môn phái cùng đi với Vân Túc, không rời không bỏ, đuổi cũng không đi.

Thực ra nàng đã lựa chọn xem nhẹ sự thật rằng Vân Túc ra tay cứu giúp không phải bởi nàng là một đại mỹ nữ mà là muốn viên linh thạch cực phẩm kia, trong mắt Vân Túc, mỹ nữ gì cũng không đáng tin, cho dù có "ăn" được nhưng cũng đâu có ăn được thật đâu?

Thật không thể lý giải được suy nghĩ kì lạ của tác giả, có lẽ tác giả chính là thích loại em gái mềm mại kỳ quái này, thực ra tác giả có thể không miêu tả các em gái thích Vân Túc tới trở nên đáng thương như vậy, ngẫm lại Cung Tiểu Trúc cảm thấy thật bi đát, hắn chỉ muốn nói các em gái các cô thật là khổ, cuối cùng cũng không có ai thèm, tuy rằng độ động kinh của các cô thật sự rất nghiêm trọng.

Nghĩ tới đây, Cung Tiểu Trúc quay đầu lại nhìn Vân Túc bên cạnh, một bộ dáng hung thần ác sát, mặt đen như than, mắt còn lộ… hung quang? Mặt đầy mẩn đỏ, vô cùng dọa người, râu quai nón rậm rạp, bề ngoài rất giống người rừng rú. Nếu em gái Đồng nhìn tạo hình nhân vật như vậy mà vẫn còn có thể nhất kiến khuynh tâm, vậy hắn cũng không có gì phải nói nữa rồi, chỉ có thể chứng minh em gái này nếu không phải là có khả năng nhìn xuyên thấu biết được vẻ ngoài nhân thần cộng phẫn của Vân Túc thì chính là mắt nhìn không tốt, dù là loại nào Cung Tiểu Trúc đều thấy không có khả năng.

Được rồi, trở lại chuyện chính, không phải Vân đại ca muốn đi hỗ trợ sao còn chưa động thủ? Tuy rằng họ có rất nhiều tinh thạch, linh thạch, pháp bảo, đan dược, nhưng chưa có một viên linh thạch cực phẩm nào đâu, không biết lần này Đồng Linh có thể thực sự đưa cho họ linh thạch cực phẩm trong truyền thuyết không, thực ra hắn còn chưa từng được thấy linh thạch quý giá đến vậy, tuy rằng giá trị của tinh thạch cũng không kém gì nó.

Nhưng, tha thứ cho hắn có mới nới cũ, bởi vì hắn bây giờ đã dư dả, không lo lắng không có linh thạch và tài nguyên tu luyện dùng thế nên chỉ là có chút tò mò với thứ cực phẩm kia mà thôi, hơn nữa hắn còn muốn nhìn thấy rất nhiều thứ nữa, có lẽ chỉ có Vân đại ca mới có thể thỏa mãn được lòng hiếu kỳ của hắn, lòng tham của hắn chỉ cần nhìn rồi sờ sờ vài cái là được, không cần phải chiếm làm của riêng, bởi hắn biết

mấy thứ kia đều là thuộc về Vân đại ca.

"Vân đại ca…"

Ngay khi hắn thấy một sư huynh của Đồng Linh sắp bị ép thành bánh thịt định nhắc Vân Túc mau động thủ thì Vân Túc đã nhanh như chớp đánh một chưởng qua, đánh lệch cái lò luyện đan kia, đồng thời đệ tử của Phù Lục môn kia cũng bị đánh ngã.

"Ở yên đây đừng nhúc nhích, ta đi một lát rồi trở về."

Vân Túc dặn Cung Tiểu Trúc một câu, hai chân nhún một cái bay về phía đám người đang đánh nhau, một cước đá bay đệ tử Đan Phù môn đi, lại một quyền khác đánh một đệ tử Đan Phù môn định tấn công y sấp xuống mặt đất, trượt ra xa mấy trượng không đứng dậy được, một quyền này cước lực mạnh mười phần, ngay cả bảo kiếm pháp bảo còn chưa lấy ra đã làm hai người bị trọng thương.

Vì thế đối phương cũng chỉ còn lại có mình Dịch Khanh đứng đối diện Vân Túc, khiếp sợ nhìn Vân Túc, phải biết, gã trong toàn Đan Phù môn tuy rằng thiên tư không phải xuất sắc nhất thì cũng thuộc hàng trung thượng, hơn nữa chưa tới một trăm tuổi đã tu luyện tới Kim Đan sơ kỳ, chắc chắn rằng trước năm trăm tuổi gã tuyệt đối có thể có hy vọng đột phá lên Nguyên Anh kỳ.

Gia hỏa đột nhiên xuất hiện trước mặt này, dung mạo xấu xí có vẻ như mới chỉ tầm hơn kém bốn mươi, tu vi lại cao hơn gã một cấp, ngay cả hai sư đệ đồng môn với gã tuy tu vi không đủ nhưng cũng hẳn là không thể nào mới chỉ một chiêu đã bị giải quyết… chứ!

Trứng thật đau! Gia hỏa đột nhiên xuất hiện này rốt cuộc là muốn nháo tới cỡ nào đây, mấy người họ đánh ở nơi này đánh cho quật khởi ngươi cũng đừng rảnh rỗi quá mà tới đây xía mũi vào chứ, gã lại không đắc tội y, tu vi cao thì giỏi lắm sao, bộ dạng xấu như vậy còn muốn tới đây đùa giỡn thì hay lắm chắc.

"À ừm… Vị đạo hữu này, dám hỏi ngươi là thần thánh phương nào! Chúng ta có chuyện gì trước tiên cứ thương lượng đã, ngươi với ta không oán không hận phiền ngươi bỏ qua cho, đợi ta giải quyết xong mấy người đằng sau ngươi rồi chúng ta lại trao đổi một phen… được chứ?" Dịch Khanh nói xong lại nuốt nước miếng, trộm nhìn hai sư đệ bị đánh tới không đứng lên được.

Oa oa! Vốn gã không muốn nói như vậy, gã muốn hét lớn một tiếng với người này sau đó đánh bay y có được không, nhưng vì sao lúc nói ra khỏi miệng lại không có ý như vậy, gã không muốn thua cuộc đâu mà, thật ưu tang, ai đó cho ta cặp mắt nhỏ khí phách hung hãn đi.

Lại nói người quái dị này có phải là Phù Lục môn tìm tới xin giúp đỡ không nhỉ, vừa rồi mới phát hiện gia hỏa này đứng cách đó không xa nhìn họ đánh nhau không hề tới hỗ trợ, gã còn tưởng muốn xem náo nhiệt, bây giờ không ngờ lại đứng ra giúp đệ tử Phù Lục môn, rốt cuộc là muốn náo loạn tới cỡ nào, vốn gã muốn lập tức chế phục mỹ nhân nhi đối diện kia, còn định dùng sức chà đạp nàng, kết quả toàn bộ đều bị ngâm nước nóng, gã bây giờ nên bỏ chạy hay là kiên trì ở lại thêm một lúc đây?

Lại nghĩ làm người không thể không cốt khí như vậy, vẫn nên đánh vài cái đã rồi lại tính sau?

Kết quả, không thể đợi gã nghĩ xem có nên đào tẩu hay không thêm một chút nào, Vân Túc đối diện khinh miệt nhìn gã một cái rồi nhanh chóng đưa tay ra quyền cước đấm đá gã, Dịch Khanh tuy rằng cầm trong tay một cái lò luyện đan làm pháp bảo công kích nhưng tốc độ hoàn toàn không theo kịp, lại thêm vừa rồi liều mạng đối đầu với mấy người Phù Lục môn, thể lực và chân nguyên đã tiêu hao không ít, hoàn toàn không phải là đối thủ của Vân Túc có được không, huống chi người ta còn cao hơn gã hai cảnh giới.

Vì thế, liền xuất hiện một cảnh tượng như thế này, ba người Phù Lục môn thảm hề hề đứng cùng một chỗ, trợn mắt há hốc mồm nhìn Dịch Khanh của Đan Phù môn ôm đầu bị Vân Túc đuổi theo đánh, thỉnh thoảng bị đánh nằm sấp xuống lại đứng lên tiếp tục chạy, thỉnh thoảng còn biểu diễn động tác chó ăn ~ phân, Vân Túc vô cùng thoải mái, tay trái tay phải đều khởi công, lúc thì lại một bàn tay bay tới, lúc thì một nắm đấm lao đến, khí kình cường đại không ngừng đánh úp về phía Dịch Khanh, mà hai sư đệ của Dịch Khanh quỳ rạp trên mặt đất thì hoảng sợ nhìn sư huynh của họ bị đánh tới nỗi không thể đáp trả lại.

Cung Tiểu Trúc ở nơi xa cười tới run rẩy cả người, trong mắt còn có chút kinh ngạc, Vân đại ca của hắn từ khi nào lại trở nên ấu trĩ như vậy chứ, Emma! Dịch Khanh này cũng quá xui xẻo rồi! Kẻ sống hay chết gặp phải đại thần như Vân Túc này, đều nên tự cầu nhiều phúc đi! Không được, hắn nhìn Dịch Khanh vừa chạy loạn vừa không ngừng cầu xin tha thứ, mà Vân Túc bày ra một khuôn mặt đen hung thần ác sát nghiêm túc đuổi theo gã mà đánh, lại không làm tổn hại tới tính mạng của gã liền nhịn không được mà lộ ra ý cười.

Mà bên này Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc mặt đầy ý cười cuối cùng cũng ra một chưởng cuối cùng đá bay gã nằm rạp xuống mặt đất, sau đó trong nháy mắt Vân Túc đã tới cạnh Cung Tiểu Trúc, tựa như không có chuyện gì mà nói, “Luyện tập chút mà thôi, ta sợ lâu rồi không luyện không quen tay.”

Tác giả có lời muốn nói: ta quyết định, ta muốn để tiểu công trở nên càng thêm phúc hắc. Mà đừng có chê ta ác, tất cả nữ phụ sẽ đều không được bình thường, não tàn thế nào, bệnh thần kinh thế nào cũng có hết.

56. Chương 56

Tên tiểu nhân nhi trong lòng Cung Tiểu Trúc ngã xuống đất không đứng dậy nổi, lệ rơi đầy mặt, trên mặt vẫn là sắc mặt vui mừng như trước, “Ồ, là vậy sao!” Sau đó hỏi, “Vậy Vân đại ca, mấy người này không giết sao?”

“Giao cho họ là được.” Vân Túc lia mắt với Cung Tiểu Trúc ý bảo ba người Đồng Linh, Cung Tiểu Trúc nhìn theo ánh mắt y, ba đệ tử Đan Phù môn nằm trên mặt đất không động đậy, Đồng Linh bên này cầm phù bút bấm vô số pháp quyết, phù bút lơ lửng trên không, lông thú trên ngòi bút phân ra nhẹ bay trong không trung, nàng duỗi tay ra, lông thú như vô số cây kim đâm tới chỗ ba người, vô cùng sắc bén, đâm vô số lỗ kim trên người họ, toàn thân máu me không ngừng tuôn, nhất thời không còn chút hơi thở nào.

Đồng Linh vừa thu tay lại, vài sợi lông thú kia lại trở về phù bút, biến trở lại mềm mại lạ thường, không chút khí tức xơ xác tiêu điều.

Đồng Linh thu pháp bảo lại về đan điền liền đi tới chỗ Vân Túc, hai vị sư huynh của nàng đỡ nhau đi sau, chật vật không chịu nổi, tựa như tùy thời đều có thể ngã xuống. Chỉ có Đồng Linh y phục và dung mạo vẫn còn sạch hơn chút, nhưng cũng dính rất nhiều vết máu, y bào cũng thiếu mất một góc, khuôn mặt tinh xảo trắng nõn dính hai vết máu.

Nàng đi đến trước mặt Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, cầm hai viên linh thạch cực phẩm từ bên trong túi trữ vật ra đưa cho Vân Túc, vẻ mặt ôn hòa mang theo ý cười như gió xuân, giọng nói mềm nhẹ nói, "Đa tạ vị đạo hữu này ra tay cứu giúp, ta nguyện lấy hai viên linh thạch cực phẩm ra làm thù lao cảm tạ lòng tốt của đạo hữu." Giọng nói ôn nhu, thanh thúy dễ nghe, tựa như nhạc khúc động lòng người, tuy rằng trên mặt nàng có vết máu nhưng không hề ảnh hưởng tới mị lực của một đại mỹ nữ, chắc hẳn bất cứ ai nhìn thấy nàng cũng sẽ dâng lên một loại dục vọng muốn bảo vệ mạnh mẽ.

Có điều Vân Túc lại không hề đối xử với Đồng Linh như vậy, mà chỉ trực tiếp cầm lấy linh thạch, cao ngạo nói, "Không cần như thế, chúng ta chỉ là làm theo yêu cầu mà thôi." Sau đó đưa linh thạch cho Cung Tiểu Trúc, "Ngươi nhận đi!"

Cung Tiểu Trúc chỉ chần chờ trong một chớp mắt, vẫn tiếp lấy hai viên linh thạch cực phẩm cất vào trữ vật giới, độ hảo cảm với Vân Túc lại bay lên, đồng thời trong lòng cũng thấy ngượng ngùng, có vẻ đoạn thời gian này Vân đại ca sẽ đưa phần lớn đồ cho hắn cất giữ, có điều hắn không rõ đây là cho hắn thật hay là tạm thời chỉ đặt ở chỗ hắn.

Hắn rất buồn rầu, mê mang, cũng rất rối rắm, hắn cũng hy vọng rằng mấy thứ này là thật sự đưa cho hắn, hắn nghiêm túc nghĩ tới tính khả thi, lại nghĩ tới lời dặn của Vân Túc rằng muốn dùng thứ gì thì cứ trực tiếp nói với y, cuối cùng cho ra kết luận: đồ vẫn là của Vân đại ca, nhưng hắn muốn dùng cũng không có vấn đề, chỉ cần báo cho y biết là được.

Xem ra Vân đại ca đã thực sự coi mình như tiểu đệ, tín nhiệm hắn một trăm phần trăm, hai người tuy hai mà một, tuy rằng không nói rõ, nhưng đồ hai người có thể cùng dùng chung.

Cung Tiểu Trúc nghe lời Đồng Linh nói với Vân Túc lại nghĩ tới thái độ của nàng với Vân Túc trong nguyên tác, Đồng Linh khi đó nói chuyện với Vân Túc không nói ít như vậy, hỏi cả tính danh và môn phái của Vân Túc, tỏ vẻ nếu sau này đạo hữu cần giúp đỡ nàng chắc chắn sẽ cường lực tương trợ, cuối cùng còn đưa cho Vân Túc một cái túi thơm và một lá truyền âm phù, hơn nữa ánh mắt ái muội tỏ vẻ muốn ở cùng đạo hữu đi bí cảnh tìm bảo vật, mong rằng đạo hữu không cự tuyệt.

Mà bây giờ, tuy nàng cho Vân Túc thêm một viên linh thạch cực phẩm nữa nhưng thái độ với Vân Túc không có gì đặc biệt, hơn nữa cũng không hề tỏ vẻ muốn cùng đồng hành với Vân Túc, chủ yếu là bây giờ Đồng Linh thấy bộ dạng Vân Túc quả thật không thể làm cho người ta sinh hảo cảm được, nhất là đại mỹ nữ như nàng.

Vậy mới nói, Đồng Linh đối xử với người khác thế nào chỉ nhìn vẻ bề ngoài, như vài sư huynh đệ xung quanh Đồng Linh, người người đều là tuấn mỹ vô song, phong lưu phóng khoáng, tuy rằng khi so sánh vẫn là kém Vân Túc o(n_n)o~

Cũng là bởi bên cạnh nàng toàn là mỹ nam tử thế nên mắt nhìn của nàng cũng càng cao, nhìn thấy Vân

Túc soái khí là thích ngay không thể tự kiềm chế, mà bây giờ gặp phải dung mạo hung hãn của Vân Túc, thái độ đương nhiên là càng kém, tuy rằng Vân Túc có ân cứu mạng với ba người họ.

Có điều vậy cũng tốt, dù sao Vân đại ca cũng không có khả năng thích em gái Đồng này, hơn nữa nàng chỉ cần nhìn thấy Vân đại ca dung mạo anh tuấn, tu vi cao thâm tay chân liền mềm nhũn, luyến tiếc không muốn rời, vô cùng dính người, đến lúc đó tiểu đệ là hắn đây sẽ bị em gái Đồng coi là bóng đèn, hoặc là gọi tới kêu đi. Tuy rằng lúc nàng sai bảo vẫn là một bộ dáng mảnh mai nhưng nếu không vâng theo mệnh lệnh của nàng, thì lúc đánh nhau còn lợi hại hơn cả nữ hán tử.

Ai mà hold được chứ!

Đồng Linh đưa thù lao cho Vân Túc xong, một sư huynh đứng sau nàng hữu khí vô lực nói, "Không biết tính danh của hai vị đạo hữu là gì, là đệ tử môn phái nào, đợi sau khi ra khỏi đây tại hạ nhất định sẽ đưa tạ lễ cho hai vị."

Người kia cũng nói, "Đúng vậy! Vừa rồi nếu không nhờ vị đạo hữu này tương trợ, ba người chúng ta chỉ sợ đã sớm thân tử đạo tiêu, ở lại đây mãi mãi."

Vân Túc nghe lời họ nói, tròng mắt đảo một vòng, hừ một tiếng mà nói, "Thân phận của ta các ngươi có thể biết? Ta thấy các ngươi không có việc gì thì vẫn nên đi sớm đi thì hơn, không thì..." Nói xong lộ ra một nụ cười không có ý tốt, ánh mắt dừng trên trữ vật giới của ba người xong lại lưu luyến nhìn toàn thân trên dưới Đồng Linh, cuối cùng lộ ra vẻ mặt "Các ngươi biết rồi đấy".

Ba người bị Vân Túc nhìn đến nổi cả da gà, Đồng Linh lại càng lộ ra ánh mắt chán ghét, vội vàng thúc giục hai vị sư huynh đứng sau lưng, "Hai vị sư huynh, chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi! Hai người không phải là nói còn muốn tìm cỏ lục liên sao?"

Chờ Đồng Linh mang theo hai vị sư huynh đi rồi, Vân Túc cũng mang theo Cung Tiểu Trúc tiếp tục đi về phía trước...

Không biết qua bao lâu, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đang cùng nhau đi trên bãi cỏ, bỗng nhiên, Vân Túc dừng bước, Cung Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi, "Sao vậy, Vân đại ca?" Chẳng lẽ nơi này có yêu thú, hay là nơi nào đó có tu sĩ mai phục, sao hắn lại không cảm giác được nhỉ?

"Chúng ta lạc vào huyễn trận." Vân Túc cảnh giác nhìn bốn phía, tuy rằng y không biết huyễn trận này, nhưng cũng không sợ trận pháp này, chỉ là lo trận pháp còn có thủ đoạn công kích khác, làm người khó lòng phòng bị, y cũng không phải là sợ chết, mà lo Tiểu Trúc sẽ bị thương, bản thân không bảo vệ được hắn.

Không ngờ y mang theo Cung Tiểu Trúc đi trong trận pháp lâu như vậy rồi mới phát hiện là đi vòng trong huyễn trận, trận pháp này không ngờ có thể giấu được mắt nhìn của tu sĩ Kim Đan kỳ, y tự xưng tạo nghệ trận pháp của bản thân chưa nói là tới cấp bậc đại sư, nhưng trận pháp bình thường vẫn có thể phá giải. Huống hồ y từng đọc rất nhiều điển tịch về trận pháp, lại lang bạt bên ngoài nhiều năm, tri thức lý luận và kinh nghiệm thực tiễn đều phong phú, nghĩ trận pháp này nhất định không giống bình thường, tu sĩ bố trí trận pháp nhất định có tu vi cao thâm, tạo nghệ trận pháp của đại sư hẳn là cấp bậc tiền bối.

Có thể thấy được trận pháp này khác trận pháp phổ thông cấp cao một trời một vực, không thì sao bây giờ Vân Túc mới nhận ra điểm khác thường chứ?

Theo phỏng đoán của y, tu sĩ bố trí trận pháp này nhất định đã bố trí trận pháp từ rất lâu trước kia, ít nhất là khi bí cảnh còn có thể chấp nhận tu sĩ trên Nguyên Anh kỳ vào, nếu là như vậy, chỉ sợ từ vạn năm trước đã có trận pháp này.

Hơn nữa trận pháp này nhìn như không có thủ đoạn công kích, chắc chắn là muốn bảo vệ thứ gì đó, hơn nữa còn là thứ không thể mang đi, nói không chừng trong trận pháp này có linh thảo gì đó đặc biệt quý giá hiếm thấy.

Vì thế, Vân Túc quyết định tìm chí bảo giấu trong trận pháp này, có điều phải phá giải trận pháp trước đã.

Xem ra chờ tới lúc ra khỏi bí cảnh, y hẳn là nên nghiên cứu nghiêm túc truyền thừa lấy được từ trong Vân Văn nhai một lần, không cần biết là trận pháp hay luyện khí luyện đan hay phù lục, ừm! Cứ quyết định vậy đi, còn phải giám sát Tiểu Trúc chọn vài thứ để học mới được, chí ít cũng phải có một kỹ năng phòng thân.

Nghĩ xong y lại nói phỏng đoán của mình cho Cung Tiểu Trúc nghe.

Cung Tiểu Trúc bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra là như vậy, thảo nào hắn với Vân đại ca đã đi trên cỏ lâu như vậy rồi mà vẫn chưa tới điểm cuối, hắn còn tưởng rằng bãi cỏ quá rộng, tha thứ cho hắn vô tri, chủ yếu là tới tận bây giờ hắn còn chưa hệ thống hóa lại tri thức về trận pháp, hơn nữa tu vi cũng chưa đủ, đương nhiên là kém hơn Vân Túc.

Sau đó hắn lại trở nên vui vẻ, quả là đi tới nơi đâu cũng nhặt được bảo vật, có điều trận pháp này hắn lại không hề thấy trong nguyên tác, hẳn là biến số là hắn mang tới sự thay đổi.

Cung Tiểu Trúc nhíu mày quan sát bốn phía, cuối cùng vẫn hỏi, “Vân đại ca, trận pháp này có thể phá giải được không?” Hắn vẫn không nhìn ra đây là một trận pháp, thật cao thâm, tới lúc ra ngoài rồi nhất định phải học tri thức trận pháp cẩn thận, xem ra chỉ bằng chút tu vi của hắn không thể như cá gặp nước ở giới tu chân rồi.

Hắn quyết định, sau này phải trở thành một nhân tài hiểu biết.

“Ừm, có thể thử một lần!” Vân Túc mỉm cười nói, trên mặt không hề lo lắng thực ra trong lòng lại chỉ nắm chắc năm phần, căn cứ theo phỏng đoán của y, trận pháp này không hề có thủ đoạn công kích, chỉ là cấp bậc rất cao, muốn phá giải huyễn trận nguy hiểm này cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Vậy có nguy hiểm không? Có cần ta giúp ngươi không? Vân đại ca.”

“Đừng lo, tuy rằng phá giải trận pháp này cần tốn thời gian hơi lâu, nhưng không quá nguy hiểm, ngươi đứng bên nhìn là được.”

Cung Tiểu Trúc gật đầu, cũng đúng, Vân đại ca nói nắm chắc nhìn nhất định là vậy, hắn không quấy rầy nữa, lo cũng chỉ là vô dụng, nếu hỗ trợ phỏng chừng cũng chỉ rước thêm phiền, vì thế cứ thành thật theo bước Vân Túc là được.

"Vậy được rồi, ngươi đi theo bước chân của ta, nhớ kỹ, một bước cũng không thể sai, nếu không phải làm lại từ đầu."

Dứt lời, Vân Túc nắm tay kéo Cung Tiểu Trúc một trước một sau bảy rẽ tám quẹo, dựa theo quy luật nhất định mà hành tẩu trên thảo nguyên, chợt trái chợt phải, chốc tiến chốc lùi, Cung Tiểu Trúc nghiêm túc nhìn chằm chằm gót chân Vân Túc, nơi đặt chân chính là nơi mà Vân Túc đã đi qua.

Chỉ một lát sau, Cung Tiểu Trúc phát hiện ra cảnh sắc xung quanh và độ ấm không khí đều thay đổi, vừa rồi là gió nhẹ ấm áp, cỏ xanh mơn mởn, còn có hương thơm ngát của cỏ, bây giờ lại là ánh nắng thiêu đốt, đất đai khô cằn, xung quanh cũng không hề có thảo nguyên gì cả, mà là hoang sơn dã lĩnh hạn hán kéo dài, cỏ cây bị phơi khô bốc hơi nước, héo rũ, mỗi phiến lá của cây cối đều bốc hơi, có điều đối với tu sĩ mà nói, chút nóng thế này hoàn toàn không ảnh hưởng tới họ.

Vân Túc nhìn cảnh sắc xung quanh, suy nghĩ một chút, trong mắt lóe lên ý sáng tỏ, xem ra trận pháp này đã bị y đánh bậy đánh bạ mà giải được một phần, nếu thảo nguyên vừa rồi biểu trưng cho khí hậu mùa xuân, vậy thời tiết nóng như lửa bây giờ này thuộc về mùa hạ, kế tiếp hẳn là mùa thu.

Nếu như y đoán không sai, thì huyễn trận này tên là Tứ Quý Bát Quái trận, trước kia y từng nhìn thấy trong một quyển Điển tịch trận pháp thất truyền , Tứ Quý Bát Quái trận này bây giờ ở giới tu chân đã không còn phương pháp bày, cách phá giải trận pháp cũng không được ghi lại chuẩn xác, chỉ giản lược nhắc tới trận pháp này có chỗ tương tự với Cửu Cung Bát Quái trận.

Vậy có phải phương pháp phá giải cũng tương tự Cửu Cung Bát Quái trận hay không?

Không cần biết thế nào, vẫn phải thử một lần mới biết được.

Tuy rằng vừa rồi y đánh bậy đánh bạ phá giải được bước đầu tiên của trận pháp này, như vậy muốn phá giải trận pháp hoàn toàn còn cần thêm ba trình tự nữa, hy vọng tiếp theo cũng có thể may mắn như vậy.

57. Chương 57

Cửu Cung Bát Quái trận là một loại trận pháp cao cấp khá nổi tiếng ở giới tu chân hiện nay, có thể giam cầm tu sĩ từ Hóa Thần kỳ trở xuống, lưỡng nghi phân tứ tượng, tứ tượng phân bát quái, âm dương tướng hợp chính là đại đạo, Cửu Cung Bát Quái trận không bàn mà lại hợp với âm dương đại đạo, hấp thu tinh hoa nhật nguyệt làm năng lượng, dùng năng lượng ấy thu hút đối tượng, có thể nhiễu loạn hướng đi của con người, như lạc vào mê cung, cho dù là tu sĩ đã ngoài Hóa Thần kỳ cũng không thể phá giải dễ dàng.

Tứ Quý Bát Quái trận là một loại trận pháp càng thêm thâm ảo hơn so với Cửu Cung Bát Quái trận, nó không chỉ được âm dương đại đạo chống đỡ mà còn có thêm cả sinh tử đại đạo, bốn mùa xuân hạ thu đông, trăm cỏ khô héo, vạn vật sinh diệt, sinh và tử tuần hoàn. Tốt quá hóa dở, bất cứ sự vận động nào cũng không thể vượt qua giới hạn nhất định, nếu không sẽ vi phạm quy tắc sinh tồn, hoặc là sức sống quá tràn đầy dẫn đến hai mùa xuân thu độc chiếm hoàn toàn, vạn vật đều bị nó gạt bỏ, hoặc là suy bại tới cực hạn, vạn vật đều biến mất, thế giới cũng trở về thời hỗn độn sơ khai ban đầu.

Giới tu chân bây giờ cũng như vậy, dù là tiên tu hay ma tu thì đều có lí do tồn tại, hai bên chế phục lẫn nhau, thế lực ngang nhau mới có thể đảm bảo hai bên đều phải cố kỵ, để phòng ngừa việc bị đối phương bắt thóp. Nếu bất cứ một cán cân nào bị phá vỡ, vậy thiên hạ sẽ đại loạn, tiên tu cũng có đủ hạng người ra vẻ đạo mạo, ma tu nhiều người thích tùy ý làm bậy, dù là bên nào đủ thực lực chiến thắng thì cũng có tính hủy diệt với bên còn lại.

Nếu Tứ Quý Bát Quái trận ấn theo âm dương đại đạo và sinh tử đại đạo, vậy thì theo như suy đoán của Vân Túc, nếu không nhanh chóng phá giải trận pháp này, sẽ bị nhốt trong huyễn trận này mãi mãi. Đương nhiên, chuyện này vẫn còn chưa phải là điều nghiêm trọng nhất, nơi này huyễn hóa ra bốn mùa xuân hạ thu đông, nếu phá giải bằng một cách sai lầm thì sẽ tạo ra một kết cục cực đoan, không có nguy hại gì tới sinh mệnh của tu sĩ, nhưng lại cực kì hại cho cơ thể và tu vi, nói không chừng sẽ làm cho hai người họ trở thành phế nhân.

Có điều, loại nguy hại này đối với hai người pháp bảo toàn thân mà nói thì ảnh hưởng cũng không phải là quá nghiêm trọng. Thêm vào thời gian bố trí trận pháp này đã không biết là từ mấy vạn năm trước, uy lực không bằng trước đây, hơn nữa dù là điển tịch nói rằng chỉ có tu sĩ ngoài Hóa Thần kỳ mới có thể bài trừ trận pháp thì Vân Túc bây giờ mới chỉ là Kim Đan kỳ nói không chừng cũng có thể miễn cưỡng phá giải, huống hồ y cũng không phải là tu sĩ Kim Đan kỳ bình thường, tạo nghệ trận pháp không thể so sánh với những người cùng cấp bậc.

Vì thế, Vân Túc suy tính trình tự phá trận một hồi, lại kéo Cung Tiểu Trúc cẩn thận đi theo, lần này, hai người mỗi khi đi một bước sẽ rót linh lực vào hai chân tiếp xúc với mặt đất, lúc chạm tới mặt đất thì trên mặt đất sẽ bốc lên một ngọn lửa đỏ rực, chỉ chốc lát sau, bốn phía xung quanh hai người đã phủ đầy những ngọn lửa chập chờn lóe sáng. Có điều, Vân Túc biết những ngọn lửa này đều là huyễn hóa mà ra, chỉ là một vài hư ảnh, cũng không phải là đồ thật, hơn nữa chúng không hề nóng, không thể làm người bị thương.

Đột nhiên, khi Vân Túc lại bước thêm một bước, ngọn lửa xung quanh nháy mắt hóa thành thực thể, từng ngọn lửa hợp thành đám cháy, hỏa thế tràn ngập, chưa tới một lúc sau, hai người đã bị lửa bao vây, độ nóng xung quanh cũng ngày càng tăng, sóng nhiệt đập vào mặt, ngay cả hai người không sợ nóng lạnh cũng cảm thấy độ nóng bốn phía không ngừng tăng lên, không chỉ như thế, ngay cả mấy thân cây khô gần đó có chút sự sống cũng dần bị bốc cháy, sắp hóa thành tro tàn.

Vân Túc cầm hai áo choàng toàn phong màu đen là hai chiếc áo choàng phòng ngự có thể cách ly khí nóng choàng lên người cả hai, tia ảo não khẽ lóe lên trong mắt, hiển nhiên, bước chân vừa rồi đi sai, xem ra càng phải đi cẩn thận hơn. Vì thế, Vân Túc nói lí do cho Cung Tiểu Trúc biết rồi lại tiếp tục thận trọng bước đi.

Nếu không phải dùng pháp thuật công kích trận pháp chỉ khiến cho uy lực không ngừng tăng lên, thì y đã sớm dùng kiếm bay lên.

Chỉ không biết đã qua bao lâu, cũng không biết đã là lần thứ bao nhiêu Vân Túc thất bại, hỏa thế xung quanh càng lúc càng lớn, độ nóng ngày càng cao, linh lực của áo choàng toàn phong phủ trên hai người cũng đã bị hao đi nhiều, cuối cùng, huyễn cảnh trong trận lại thay đổi một lần nữa, bầu trời đỏ như lửa biến thành màu vàng óng ánh, cây cối cũng không tới mức suy bại, mà là lá khô vàng ruộm xen lẫn với lá phong đỏ rực, phủ đầy cành cây, gió thu mơn mởn, rất nhiều lá khô bị gió thổi rụng xuống đất tạo thành một lớp cực dày, chân bước lên cảm thấy rất êm.

Cảnh sắc này phủ đầy ý thu, trận pháp lại được phá bỏ thêm một tầng, vì thế Vân Túc lại bắt đầu bước từng bước phá trận, cẩn thận lại quyết đoán. Có lẽ là do vừa rồi Vân Túc đã tìm ra cách chính xác để phá giải trận pháp, nên lần này y chỉ đi một lần, ảo cảnh lại biến hóa một lần nữa.

Vạn lý đóng băng, ngàn dặm tuyết bay, một màu trắng xóa, hai người lúc này đã đặt chân tới vùng đất băng tuyết đầy trời, gió lạnh gào thét bên tai, thổi bay hoa tuyết lơ lửng trong không trung, may mà áo choàng toàn phong trên người cả hai không chỉ có thể cách ly khí nóng mà còn có thể chống được khí lạnh, thế nên cho dù là độ lạnh tới tận xương tủy cũng không có ảnh hưởng gì tới hai người họ.

Lần này Vân Túc cũng suy nghĩ một chút rồi mới bắt đầu đi, nhưng chờ sau khi y đi xong rồi trận pháp lại không hề có phản ứng, trái lại tuyết bay càng cuồng bạo, tuyết đọng trên mặt đất không ngừng dày hơn. Vân Túc nhíu mày suy tư, y cảm thấy bước đi của mình hoàn toàn không có vấn đề, nhưng vì sao vẫn chưa phá được trận?

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc trầm tư, cũng không biết nên làm gì, hắn liền cố gắng hồi tưởng lại những chuyện Vân Túc gặp được trong nguyên tác, xem xem có thể phỏng đoán được đây là chuyện gì không.

Vân Túc tìm được tinh thạch trong bí cảnh, dọc đường đi ngoại trừ gặp phải mấy tu sĩ giết người đoạt bảo và hai mỹ nữ bám riết không buông ra thì chính là vô số yêu thú nguy hiểm và thực vật ăn thịt người, cuối cùng là tìm thấy một quả trứng thú và vô số bảo tàng trong một động phủ. À không đúng! Hình như trước khi vào động phủ còn phát hiện có một cái xác hoàn chỉnh của một nam tu, bên cạnh xác là một gốc cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt mười vạn năm, hơn nữa xung quanh còn có dấu vết trận pháp bị phá.

Vậy không phải là nơi này sẽ có một gốc cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt chứ?

Đúng rồi! Lấy chín mươi chín điểm giá trị vận khí của Vân đại ca nhất định sẽ không thể không phá được trận, sau khi phá trận cũng nhất định sẽ không thể không thu hoạch được gì, vậy nên, khả năng lớn nhất chính là trong trận pháp này có một gốc cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt, cho dù không phải là cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt, thì cũng là một gốc linh thảo có cùng giá trị.

Nhưng trong nguyên tác Vân Túc phát hiện ra gốc linh thảo này lúc đã không còn trận pháp, cũng không cần phải cố sức đi phá trận, nhặt được một tiện nghi lớn.

Ngay lúc Cung Tiểu Trúc đang nghiêng đầu suy nghĩ, Vân Túc đã kéo hắn lại bắt đầu thăm dò trong trận pháp, lúc này hắn mới phục hồi tinh thần, đi tới đi lui, Cung Tiểu Trúc bỗng dưng cảm nhận được một cỗ khí tức nguy hiểm đang tới gần.

"Vân đại ca..."

Cung Tiểu Trúc đang muốn nhắc Vân Túc, thì lại một trời đất quay cuồng, hắn được Vân Túc kéo vào trong lòng bảo vệ, cùng lúc đó, từ nơi xa vang lên tiếng rống giận của yêu thú, Vân Túc đánh một chưởng tới nơi xa kia, lại thả thần thức xem xét bốn phía, liền phát hiện một yêu thú cấp sáu cao hai mét, dài ba mét, toàn thân thuần trắng tuyết. Cơ thể yêu thú này giống cừu, trên đầu có cụm lông hình hoa mai, đuôi như đuôi trâu, tu vi tương đương với Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Vân Túc đưa Cung Tiểu Trúc tới một nơi an toàn cách đó mấy trượng rồi mới rút Phệ Hồn kiếm ra đâm tới chỗ nó, yêu thú này tu vi cao thâm không phải là thứ mà Cung Tiểu Trúc có thể đối phó, không thể để Tiểu Trúc mạo hiểm. Mắt thấy bảo kiếm đã đâm tới yêu thú, lại thấy yêu thú trắng như tuyết kia vẫn không nhúc nhích, chỉ hóa thành hư ảnh tới tận khi biến mất hoàn toàn, chờ kiếm bay trở về trong tay Vân Túc, yêu thú kia lại chậm rãi hiện ra ngay nơi đó, từ hư ảnh hóa thành thực thể.

Vân Túc mặt không đổi sắc, một kích vừa rồi chỉ là thử thực lực của yêu thú, vốn lần đầu nhìn thấy, Vân Túc còn cho rằng đây là yêu thú do trận pháp huyễn hóa ra, chờ tới lúc thực sự giao thủ mới biết được đây là một hồn thể rút ra từ trong cơ thể một yêu thú sau khi chết, gọi là hồn thú, pháp thuật và pháp bảo bình thường công kích vật lý vô dụng với nó.

Nếu chỉ là một hồn thể Trúc Cơ kỳ, chỉ dùng Thiên Hương lư kia của Cung Tiểu Trúc là có thể hút nó vào, nhưng hồn thể này có tu vi Kim Đan hậu kỳ.

Có điều, Vân Túc hướng ánh mắt sắc bén tới hồn thú này, một tay chậm rãi giơ Phệ Hồn kiếm lên, rót một cỗ linh lực vào thân kiếm, tóc đen áo đen của Vân Túc không có gió cũng tự lay động, như Ma tôn hàng lâm, lẫm liệt oai vệ, trong nháy mắt y phi Phệ Hồn kiếm đi, thân kiếm xoay tròn mấy cái, Phệ Hồn kiếm biến mất, một tiếng rồng ngâm vang lên, một con rồng cực lớn trong suốt xoay quanh trên không trung, đầu rồng ngừng lại, trợn mắt lên, băng mâu sắc bén nhìn thẳng hồn thú tuyết trắng.

Nhìn yêu thú hòa cùng với tuyết trên mặt đất thành một thể, trong nháy mắt, nó bay tới chỗ hồn thú kia.

Hồn thú kia đang định tập kích Vân Túc đã thấy trên trời có một cỗ uy áp cực lớn hướng tới chỗ nó, mà cũng sinh ra một lực hút cực lớn, trong lòng e ngại, vì thế nó phủ phục cố gắng chạy đi xa, tứ chi lộn xộn chạy nhào trên tuyết, mở to hai mắt nhìn rồng lớn đang tới gần.

moe ~)

Chỉ trong nháy mắt kia, hồn thú bị rồng hút vào miệng cắn nuốt, sau đó, con rồng lại xoay người bay tới chỗ Vân Túc, khi đến gần Vân Túc lại khôi phục thành Phệ Hồn kiếm bị Vân Túc bắt lấy, tới gần nhìn kỹ, màu của thân Phệ Hồn kiếm có vẻ nhạt đi một chút.

Phệ Hồn kiếm này có một công năng là hấp thụ hồn phách, chỉ là cách này cũng không thể dùng tùy tiện, dù sao cũng thuộc về pháp thuật tà ma ngoại đạo, không dành cho người theo con đường tu tiên sử dụng.

Vân Túc thu bảo kiếm vào lại đan điền rồi lóe một cái lại trở về bên cạnh Cung Tiểu Trúc, dùng thần thức nhìn kỹ phạm vi trong mấy dặm, y ngưng mắt lại nhìn về một phương hướng, trong một trời đầy tuyết lại phát hiện ra có một đốm xanh lục. Lại lần nữa chắc chắn rằng xung quanh đã không còn khí tức nguy hiểm, y liền kéo Cung Tiểu Trúc đi tới trước điểm màu xanh lục kia.

Vân Túc buông Cung Tiểu Trúc ra, Cung Tiểu Trúc liền phát hiện ra trước mặt có một gốc linh thảo tản ra linh khí nồng đậm, xanh tươi mơn mởn, chỉ là bị tuyết che giấu đi hơn nửa, chỉ lộ ra vài chiếc lá xanh cực lớn bên trên.

Cung Tiểu Trúc vội vàng ngồi xuống đào tuyết xung quanh nó lên, thật cẩn thận, chỉ chốc lát sau đã đào ra một cái hố sâu, ở chính giữa hố, chính là một gốc cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt cao nửa mét, cành lá rậm rạp, hơn nữa càng quan trọng hơn là gốc linh thảo này còn kết một quả đỏ tươi, chỉ to bằng một quả anh đào.

"Oa! Vân đại ca, gốc linh thảo này kết ra một quả, thật thần kì." Cung Tiểu Trúc kinh hỉ nhìn Vân Túc, hắn nhớ rõ linh thảo mười vạn năm trong nguyên tác kia không hề ra quả! Chẳng lẽ trong nguyên tác lúc đó quả đã bị một nhân sĩ không biết tên hái mất, nhưng sao lại không mang cả gốc linh thảo này đi? Thật không thể hiểu nổi có được không.

Có điều, không cần biết thế nào, bây giờ kết quả là tốt rồi, thu hoạch thật tốt, tuy rằng tốn rất nhiều thời gian để phá trận, nhưng thêm vào đó lại được một quả Bích Vân cũng không tệ. Nghe nói loại quả Bích Vân Huyền Nguyệt này bình thường không ra quả, chỉ có linh thảo cực nhiều năm tuổi mới có thể kết quả một lần với tỉ lệ cực kỳ nhỏ.

Cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt năm vạn năm mới nở một đóa hoa, năm vạn năm nữa kết thành một quả, nếu thiếu dinh dưỡng, linh khí không đủ sẽ không thể nở hoa, ngay cả có nở hoa cũng chưa chắc đã kết quả, có điều Cung Tiểu Trúc phát hiện bốn phía xung quanh gốc linh thảo này có dấu vết bày Tụ Linh trận, hơn nữa trận pháp mới biến mất không lâu, quả Bích Vân này hẳn là mấy ngày gần đây mới chín, bởi có một loại Tụ Linh trận chỉ khi trái cây chín rồi mới mất đi tác dụng.

58. Chương 58

Cung Tiểu Trúc nhìn chằm chằm gốc cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt này hồi lâu mới nghĩ tới chuyện hẳn là nên hái quả Bích Vân xuống và nhổ cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt mới được, liền ngẩng đầu hỏi Vân Túc, "Vân đại ca, loại linh thảo này phải nhổ thế nào đây?" Hắn biết làm thế nào để nhổ linh thảo không kết ra quả, nhưng lại không biết phải nhổ linh thảo đã kết quả ra sao, nhất là loại ít gặp như vậy, quả Bích Vân quý giá như vậy, quả là còn quý hơn cả tiên đan do Lão Quân trên trời luyện ra.

Hắn không dám động thủ, nếu quả Bích Vân bị hắn làm hỏng mất, muốn khóc cũng đã không còn kịp.

Cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt là dược liệu chủ chốt để luyện chế Dưỡng Thần đan, Dưỡng Thần đan có thể ổn định nguyên thần, ninh tâm tĩnh khí, có tác dụng nhất định trong việc chống lại tâm ma, tu vi càng cao, tâm ma lại càng lợi hại, tu sĩ dùng Dưỡng Thần đan có tác dụng hiệu quả trong việc đột phá tu vi. Lúc ấy mẫu thân Vân Thương của Vân Túc bởi không có linh đan diệu dược chống lại tâm ma nên mới mất, có

thể thấy được Dưỡng Thần đan quý tới mức nào, cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt khó kiếm tới cỡ nào.

Nhưng nó cũng còn rất nhiều thiếu sót, linh dược phụ trợ luyện chế Dưỡng Thần đan khác khá dễ tìm, có điều tu sĩ cấp cao muốn đột phá cảnh giới, Dưỡng Thần đan dùng cũng phải có cấp rất cao, cần tuổi thọ của Bích Vân Huyền Nguyệt càng cao, phẩm chất thấp thì thực ra lại rất dễ tìm, hơn nữa xác xuất luyện chế Dưỡng Thần đan cũng cực thấp, ngay cả luyện đan sư cấp cao cũng chỉ nắm chắc ba bốn phần.

Rất nhiều tu sĩ khi đột phá đều không may mắn được dùng đan dược quý tới vậy, hơn phân nửa đều là cố gắng chống chọi, dựa vào tâm trí kiên định mới có thể chống lại tâm ma quấy nhiễu.

Mà quả Bích Vân lại không tồn tại vấn đề luyện chế thất bại, nó không chỉ không cần tìm kiếm hoặc mua các linh dược phụ trợ khác mà còn không cần luyện chế thành đan dược, dùng trực tiếp cũng không ảnh hưởng tới hiệu quả, hơn nữa linh thảo mười vạn năm luyện chế ra Dưỡng Thần đan hiệu quả chỉ có hơn chứ không kém.

Bởi tinh hoa hơn phân nửa của cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt đều được giữ trong quả Bích Vân.

"Tiểu Trúc cẩn thận nhìn Vân đại ca nhổ này..." Vân Túc cười với Cung Tiểu Trúc, ngồi xổm xuống đưa một tay tới gần linh thảo kia, vừa giảng giải vừa làm mẫu, y vận linh lực trong cơ thể vào bàn tay, một luồng sáng màu vàng thản nhiên hiện lên trên tay, bàn tay kia khi cách quả Bích Vân chỉ còn có 2, 3cm thì cỗ linh lực kia liền cuộn lên, bay vòng xung quanh quả Bích Vân, linh lực nhu hòa nâng quả lên, bên trong linh lực là một tia kiếm khí linh hoạt chạy tới nơi nối giữa thân cây và quả cẩn thận cắt đứt.

Vân Túc cầm quả Bích Vân vẫn còn linh lực quẩn quanh trên tay, một tay kia cầm một hộp ngọc ra cất nó vào, tay bấm vài pháp quyết, bày một Tỏa Linh trận, lúc này mới đưa cho Cung Tiểu Trúc, nói, "Tiểu Trúc, quả Bích Vân này ngươi cất đi!"

"Được, Vân đại ca, lúc nào ngươi muốn dùng tới thì nhớ nói với ta." Cung Tiểu Trúc lưu loát nhận lấy rồi cất vào trữ vật giới, lộ ra một nụ cười tiêu chuẩn với tám cái răng trắng như tuyết.

Vân Túc gật đầu bắt đầu nhổ gốc linh thảo kia lên, lại cầm một hộp gỗ nữa ra cẩn thận đặt vào bên trong, cũng đưa cho Cung Tiểu Trúc bảo quản.

Ngay khi linh thảo rời khỏi lớp đất, hai người liền phát hiện cảnh sắc xung quanh đang không ngừng biến hóa, hoa tuyết trong không trung ngừng rơi, tuyết đọng trên mặt đất cũng tan ra, trên mặt đất vốn trống trải bỗng xuất hiện rất nhiều cây cao và bụi cây, cỏ dại, tiếng chim hót líu ríu không ngừng, một màu xanh biếc tràn ngập, trăm cỏ tốt tươi, làm gì còn cảnh tuyết đọng khắp nơi như lúc nãy!

Vân Túc như có điều ngộ ra mà nhìn xung quanh, nói với Cung Tiểu Trúc, "Trận pháp đã được phá giải, Tiểu Trúc, chúng ta tiếp tục đi thôi!"

"Hóa ra là như vậy, chẳng lẽ gốc linh thảo kia chính là mấu chốt phá trận ư?" Không cần Vân Túc nhiều lời, Cung Tiểu Trúc thông minh cũng đã nương theo mối liên hệ trước sau mà đoán ra cách giải trận chính

là nhổ cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt ra.

Nói chính xác hơn, Tứ Quý Bát Quái trận này có mắt trận chính là cỏ Bích Vân Huyền Nguyệt.

"Ừ" Vân Túc gật đầu khẳng định phán đoán của hắn, vừa đi vừa theo Tứ Quý Bát Quái trận mà giảng giải chút tri thức trận pháp cho Cung Tiểu Trúc nghe, giảng giải xong lại để hắn tự suy ngẫm trong lòng, bản thân thì lại tiêu hóa vài lần đánh nhau của các tu sĩ và yêu thú mấy ngày nay, từ đó thu được kinh nghiệm thực chiến cùng nhược điểm và đặc điểm tấn công của một số loại yêu thú, lại nghĩ nếu mình đánh nhau một lần nữa, thì nên dùng cách nào để tốn càng ít thời gian hơn hóa giải thế công này nọ, hoặc là làm thế nào để một kích tất sát.

Có điều y vẫn phân một tia thần thức quan sát nghe ngóng động tĩnh bốn phía.

Mà Cung Tiểu Trúc vẫn đắm chìm trong diễn biến phá trận vừa rồi của Vân Túc, nhớ lại thật kỹ tri thức về trận pháp mà Vân Túc giảng giải, có thể hiểu thì tìm hiểu một cách thấu triệt, chưa thể hiểu thì ghi nhớ kỹ vào đầu đợi sau này tu vi cao lên rồi lại tìm hiểu.

Qua rất nhiều ngày sau, hai người cuối cùng cũng tới được động phủ dưới đất mà Cung Tiểu Trúc nhắc tới.

Trước đó, hai người cũng không gặp được quá nhiều tu sĩ khác, chủ yếu là thực vật ăn thịt người và yêu thú đi thành bầy đàn, tấn công hung dữ, nhưng lấy kinh nghiệm đối chiến do hai người tích lũy trong thời gian dài thì vẫn có thể đối phó, chỉ là trong lúc giết địch Cung Tiểu Trúc nhiều lần bị thương, ngay cả Vân Túc cũng bị thương ngoài da nghiêm trọng một lần, suýt nữa lộ cả xương bả vai ra.

May mà với năng lực tự lành của tu sĩ và năng lực chữa trị linh lực cùng với rất nhiều thuốc tiên chữa thương, vết thương của họ đã sớm không còn phải ngại.

Hai người dừng chân nhìn, xung quanh đầy rẫy dương xỉ, dây leo quấn quanh, cỏ dại rậm rạp, không có đường đi, hai người họ chỉ có thể đứng trên bãi cỏ, tìm kiếm loại cỏ áp lưỡi, nghe nói nơi cỏ áp lưỡi sinh trưởng chính là lối vào động phủ. Cỏ áp lưỡi là một loại thảo dược vô cùng bình thường, linh lực gần như không có, cũng không thể được coi là linh thảo, nhưng ở phàm giới có rất nhiều y dược thế gia coi nó là thảo dược cầm máu quý giá, thế gian khó tìm, có hiệu quả cầm máu tốt đối với phàm nhân, dùng là thấy ngay hiệu quả, có thể cầm máu cho người bị trọng thương, kéo dài sinh mệnh thêm một lúc.

Loại cỏ áp lưỡi này phần lớn tu sĩ giới tu chân đều chướng mắt, thế nên rất khinh thường, trong nguyên tác Vân Túc phát hiện ra loại cỏ áp lưỡi này liền nhận ra ngay lập tức, nghĩ rằng không bao lâu nữa tới phàm giới sẽ dùng tới, liền đi nhổ, chờ tới khi y nhổ xong cọng thảo dược cuối cùng liền phát hiện trên mặt đất có một luồng sáng màu xanh lóe ra.

Tuy rằng không biết rõ ràng có chuyện gì xảy ra, nhưng y vẫn quyết định nghiên cứu một phen, vì thế y gạt lớp đất kia ra, hóa ra là một tảng đá Thanh Long, chờ tới khi y đẩy tảng đá Thanh Long kia ra bên dưới liền lộ ra một cửa động, đây chính là lối vào động phủ trong truyền thuyết.

Đá Thanh Long che cửa động kia bên trên có khắc bốn chữ lớn "Thanh Anh động phủ", đây chính là chữ viết mà giới tu chân bây giờ vẫn thường dùng, bởi vậy động phủ này gọi là Thanh Anh động phủ, mà tu sĩ trước kia ở động phủ này có đạo hào là Thanh Anh, về phần Thanh Anh là nam hay nữ thì không ai khảo chứng được.

Tác giả nguyên tác chôn trong này một phục bút, không giải thích tu sĩ đạo hào Thanh Anh kia có lai lịch gì, chỉ nói rằng bí cảnh này và động phủ tên gọi là Thanh Anh bí cảnh, hơn nữa chuyện xảy ra trong Thanh Anh động phủ rõ ràng là do tác giả là mẹ ruột, nơi nơi đều ám chỉ rằng bảo vật trong Thanh Anh bí cảnh là chuẩn bị cho nhân vật chính.

Nhìn hồi lâu, Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của cỏ áp lưỡi, nói với Vân Túc, "Vân đại ca, ta tìm thấy rồi." Sau đó chỉ vào một đám cỏ ở nơi xa có lá dài xanh biếc, thấp lè tè – đó chính là cỏ áp lưỡi cho Vân đại ca xem, rồi kéo y bay qua.

Hai chân Cung Tiểu Trúc chạm xuống tới mặt đất, phập phập phập vài cái liền nhổ thảo dược lên ném vào trong một hộp gỗ, sau đó lại nhanh chóng dùng linh lực đào lớp đất phía dưới lên, quả nhiên bên trong là tảng đá Thanh Long lóe ra ánh sáng xanh, ngón tay tiếp xúc tới mặt đá, một trận thanh lương rót vào cơ thể, thấm vào ruột gan, kinh mạch trong cơ thể càng thêm thoải mái, phù hợp với thuộc tính băng linh căn của Cung Tiểu Trúc. Bởi đá Thanh Long tương đối quý ở giới tu chân, thế nên Cung Tiểu Trúc vui sướng, không chút khách khí thu nó vào trữ vật giới, nói không chừng về sau còn có thể sử dụng!

Cung Tiểu Trúc đứng dậy vỗ bụi đất không hề tồn tại trên người, khoái trá nói, "Vân đại ca, chúng ta đi thôi! Chắc hẳn thu hoạch lần này sẽ rất phong phú đây." Vân Túc gật đầu liền vào động phủ với Cung Tiểu Trúc, sau đó lại một bàn tay bấm vài pháp quyết với cửa động, cuối cùng lại đẩy một cái, một đạo linh lực hình thành cấm chế, mặt bên ngoài của cửa động bị ẩn đi, ngay cả tu sĩ Kim Đan kỳ bình thường cũng không dễ nhìn thấu, linh lực cũng không hề có bất cứ dao động gì, xem ra có thể giấu trong vòng một khoảng thời gian không ngắn.

Hơn nữa đợi tới sau này cấm chế bị hai người phá hỏng, đồ bên trong đã sớm bị hai người Cung Tiểu Trúc vét sạch.

Động phủ này có một loạt nhũ đá kéo dài xuống dưới, trong động tối đen tựa như một cái miệng khổng lồ đang mở ra của yêu thú, mỗi bậc cầu thang đều dùng đá Thanh Long tạc thành, Cung Tiểu Trúc dùng mắt nhìn không đến điểm cuối, có dục vọng muốn cất hết tất cả đá vào trong trữ vật giới. Có điều cuối cùng cũng không làm vậy, tuy rằng quý, thế nhưng hắn với Vân đại ca còn có nhiều linh thạch.

Đi hồi lâu, một đường cũng không gặp phải thứ gì nguy hiểm, tận tới lúc đi hết một cầu thang thật dài mới có một cánh cổng màu xanh che trước mặt hai người, Vân Túc đưa tay chạm vào cánh cổng trước mặt này, lành lạnh lại trơn mịn, hơn nữa bên trên bề mặt cánh cổng này còn có một trận gợn sóng, tựa như một cánh cổng được chế tác từ nước, nhưng lại vô cùng chắc chắn, nghe nói không chỉ công kích pháp thuật bị nó hấp thu mà bất cứ pháp bảo sắc nhọn nào cũng không thể đâm thủng.

Có điều, ngay khi tay Vân Túc chạm vào cánh cửa này, trong đầu liền truyền tới một giọng nói ôn hòa trầm tĩnh bất phân nam nữ, mà giọng nói kia cho Vân Túc biết phải nhỏ đủ năm giọt tinh huyết mới có thể vào.

"Vân đại ca, để ta đi!" Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc chuẩn bị bức ra năm giọt tinh huyết liền vội vàng nắm lấy tay y mà nói.

Dù sao trong cơ thể tu sĩ cũng chỉ có tất cả mười giọt tinh huyết, thiếu mất một giọt cũng phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể bổ sung lại, huống chi là tận năm giọt liền, vậy nhất định sẽ làm nguyên khí đại thương, sức chiến đấu hạ xuống mấy lần. Huống hồ, Cung Tiểu Trúc cảm thấy bản thân là tiểu đệ của Vân đại ca, nên cúc cung tận tụy vì Vân đại ca, huống chi chỉ là năm giọt tinh huyết, quan trọng nhất là, nếu Vân đại ca nguyên khí đại thương, hắn cũng nhất định sẽ tiếc nuối, đau lòng mà?

Cung Tiểu Trúc cố gắng nhớ lại một tình tiết này trong nguyên tác, bởi Vân Túc nguyên khí đại thương, sau khi lấy được hết bảo vật trong động phủ, ra khỏi bí cảnh liền bị tu sĩ khác đuổi giết, cuối cùng trọng thương tốn tận mấy tháng mới dưỡng thương xong đó!

Vân Túc lắc đầu, giơ một tay còn lại lên nắm lấy tay Cung Tiểu Trúc, nghiêm túc nói, "Không cần đâu, Tiểu Trúc, chỉ là năm giọt tinh huyết thôi mà, huống hồ tu vi của ta cao, không thành vấn đề." Tuy rằng nghe thấy Cung Tiểu Trúc nói câu này y rất vui, rất cảm động, thế nhưng y lại xót.

"Ta ba giọt, Vân đại ca hai giọt được chứ? Cứ quyết định vậy đi." Cung Tiểu Trúc đảo mắt một vòng, sau đó ánh mắt kiên định lại quật cường nhìn Vân Túc, dù sao hắn nhất định cũng sẽ không để Vân đại ca một mình phá cánh cửa này, hơn nữa Vân đại ca là chủ lực chiến đấu, thực lực phải giữ cho tốt, không thì tới lúc bị tấn công cả hai đều xui xẻo, không chết cũng thương nặng.

Dù sao trong nguyên tác cũng không hề nói nhất định phải là tinh huyết của nhân vật chính mới được.

Nói xong, Cung Tiểu Trúc lập tức bức ra ba giọt tinh huyết từ đầu ngón tay, bắn máu ra, tinh huyết lập tức vọt thẳng tới cánh cổng nước, tận tới lúc nhập vào bên trong, cùng lúc đó, sắc mặt Cung Tiểu Trúc cũng trắng bệch, màu môi cũng trở nên nhạt đi không ít, may chỉ là ba giọt, nếu nhiều hơn chỉ sợ cảnh giới sẽ không ổn.

Vân Túc không kịp ngăn lại, thấy tinh huyết đã biến mất nơi cánh cổng, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn thoáng qua Cung Tiểu Trúc, "Tiểu Trúc, sau này không được như vậy."

"Được, đều nghe Vân đại ca." Cung Tiểu Trúc cười nói, lại lè lưỡi trong lòng, chỉ đồng ý mặt ngoài, trong lòng chưa chắc đã nghe lời Vân Túc răn dạy, về sau xảy ra chuyện tương tự hắn đảm bảo vẫn sẽ cứ vậy mà làm, tiểu đệ ấy mà, làm những chuyện này thay lão đại không phải là rất bình thường sao.

Vân Túc nhìn vẻ mặt của hắn liền biết hắn chỉ đồng ý ngoài miệng, trong lòng lại không đồng ý, đành phải lặng lẽ tự nhắc nhở bản thân trong lòng phải chú ý nhiều hơn một chút, không thể để Tiểu Trúc đạt thành như hôm nay. Vừa nghĩ, Vân Túc cũng theo sau bức ra hai giọt tinh huyết vọt tới chỗ cửa, nhất thời, ngay giữa cánh cổng nước kia chậm rãi xuất hiện một cái động tối như mực không ngừng mở rộng, tận tới lúc có thể dung nạp được một người trưởng thành đi vào mới dừng lại.

59. Chương 59

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc liếc nhìn nhau, sau đó nắm tay nhau đi vào nội môn.

Ngay khi hai người vào trong động, mới phát hiện động phủ này mới thật sự là động phủ mà tu sĩ ở, nội môn và ngoại môn là hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Ngoại môn tối thui, tuy rằng có đá Thanh Long làm cầu thang, nhưng trên thạch bích đều là nham thạch bình thường, hơn nữa còn vô cùng mộc mạc, nơi nơi đều là rêu xanh, trên mặt đất ướt sũng, bùn lầy dính dớp.

Mà trong nội môn tuy rằng không phải quá tráng lệ, nhưng cũng thanh u tao nhã lịch sự, giường đá và bồ đoàn, thạch bích và bàn đá, đều lộ ra màu xanh thản nhiên, toàn bộ động phủ là một hình tròn rộng mở, vách tường bóng loáng hoàn chỉnh, xúc cảm mượt mà nhẵn nhụi, thanh lương thoải mái. Trong không khí còn có thể ngửi thấy mùi hương thanh u, Cung Tiểu Trúc nhìn tới một góc mùi hương nồng nhất, nơi đó có một cái bồn, bên trong trồng một gốc cỏ U Hoàng, tăng thêm sức sống cho phòng, cũng làm cho toàn bộ động phủ tăng thêm nét thanh tĩnh thanh lịch.

Cung Tiểu Trúc đi thẳng tới bồn trồng cỏ U Hoàng kia, hắn ôm bồn dịch sang bên trái, vách tường bên trái liền xuất hiện một cái khe có cửa đá rộng một mét cao hai mét, xoay tròn rồi mở ra, lộ ra mật thất rộng lớn sáng sủa bên trong.

Cửa đá vừa mở, hai người cùng đi vào, nếu nói bên ngoài là thanh u tao nhã lịch sự thì phòng này lại hết sức xa hoa, trên giá xung quanh tường đặt vô số bình ngọc và hộp ngọc, còn có vô số pháp bảo, trên đầu có khảm dạ minh châu to bằng một cái đĩa, xung quanh là rất nhiều dạ minh châu nhỏ hơn, tựa như đèn thủy tinh mà người giàu lắp ở biệt thự hiện đại, khiến cho bên trong sáng như ban ngày, vách tường còn được chế tác từ kim thạch màu vàng, bên trên điêu khắc các loại hình chim bay cá nhảy, thủy tú vân văn, bức bích họa từ nham thạch được mài tinh tế như được khai quật ở Đôn Hoàng.

(Đôn Hoàng: một địa danh của Trung Quốc nổi tiếng với các tượng Phật được khắc trong hang đá.)

Đi vào mật thất này, Cung Tiểu Trúc liền lăn qua lộn lại trên mặt đất như muốn tìm gì đó, một lát sau, hắn rốt cuộc cũng nhìn thấy một quả trứng to bằng một nắm đấm trong một góc đầy phế khí vật, quả trứng này bên ngoài đã thạch hóa, hơn nữa cảm giác như đã không còn bất kì sự sống nào nữa, nhưng Cung Tiểu Trúc vẫn cẩn thận cầm lấy nó, đưa tới trước mặt Vân Túc như hiến vật quý, nói, “Vân đại ca, ngươi xem, ta tìm thấy trứng Chu Tước.” Mau khen ngợi ta đi! Khen ta đi mà!

Vân Túc đưa tay ra cầm lấy nhìn nhìn, phân một luồng thần thức ra xâm nhập vào bên trong quả trứng lại phát hiện nửa bước khó đi, thần thức bị cản lại bên ngoài, vì thế y liền khẳng định quả trứng này giống như lời Tiểu Trúc nói, không phải vật tầm thường, là trứng do Chu Tước sinh, có điều…

“Tiểu Trúc, quả trứng Chu Tước này Vân đại ca tặng cho ngươi vậy!” Quả trứng này là do Tiểu Trúc tìm thấy, đương nhiên hẳn sẽ thuộc về sở hữu của Tiểu Trúc, dù là trong tiểu thuyết thế nào y cũng không để ý.

Cung Tiểu Trúc nhìn quả trứng trước mặt, lại trứng lớn mắt nhìn Vân Túc, sau đó vội vàng chạy đi cách xa Vân Túc ba trượng, kiên định vẫy tay nói, “Không! Ta không cần, quả trứng Chu Tước này vốn là thuộc về Vân đại ca, đánh chết ta cũng không muốn, nếu Vân đại ca không cần nó, vậy thì vứt đi cũng được.” Hắn

muốn hỏi Vân đại ca đầu ngươi có còn bình thường không vậy? Không phát sốt chứ? Trứng Chu Tước vô giá tới vậy còn đưa cho hắn, Vân đại ca không sợ hắn cầm quả trứng Chu Tước này chạy mất sao? Chu Tước chính là thần thú Thượng Cổ đó, dùng linh thạch cũng không mua được đâu.

Hơn nữa đồ của nhân vật chính sao có thể tùy tiện chiếm làm của riêng, đó là tao lôi phách mà, hắn đâu muốn áy náy cả đời đâu? Cứ quyết định vậy đi! Đoạn thời gian trước đã có quá nhiều thứ rồi, hơn nữa Chu Tước chỉ có khi ở trong tay nhân vật chính mới có thể phát huy tác dụng càng lớn, thực lực càng mạnh.

Thực ra, Cung Tiểu Trúc nghĩ cũng đúng, nghe nói Chu Tước này, chỉ số thông minh có quan hệ trực tiếp với chủ nhân, tuy rằng Cung Tiểu Trúc cảm thấy mình đã đủ thông minh, nhưng chỉ số thông minh vẫn là không thể so được với nhân vật chính Vân Túc. Không thể không nói, nếu chỉ số thông minh của Chu Tước làm người ta lo lắng, vậy lúc chiến đấu cũng sẽ chịu ảnh hưởng nhiều.

"Ngươi thật sự không cần sao? Tiểu Trúc, Vân đại ca tặng ngươi ngươi cũng không cần?" Vân Túc bước từng bước tới gần Cung Tiểu Trúc, tựa như đang bắt lấy một đứa nhỏ nghịch ngợm, ánh mắt ngập ý cười, nhìn thần sắc của Cung Tiểu Trúc tuy rằng hâm mộ nhưng lại vô cùng kiên quyết, lại e sợ không thể cách y xa một chút.

Thực ra ngay khi y nghe thấy lời cự tuyệt kiên quyết trứng thú của Tiểu Trúc đã không có ý cưỡng cầu nữa rồi, dù sao y và Tiểu Trúc lúc nào cũng ở cùng một chỗ, y cũng không phải là Tiểu Trúc, vật nuôi có không ít, chỉ là muốn trêu chọc Tiểu Trúc một chút, cảm thấy bây giờ Tiểu Trúc vô cùng đáng yêu.

Cung Tiểu Trúc trộm nhìn quả trứng Chu Tước trong tay Vân Túc kia, sau đó lại lần nữa kiên định lắc đầu, "Thật sự không cần, Vân đại ca, có điều sau này Chu Tước sinh ra rồi nếu ngươi không ngại thì ta có thể giúp ngươi chăm sóc, Vân đại ca nhanh nhận chủ đi!"

"Được rồi! Vậy Tiểu Trúc giúp Vân đại ca thu hết toàn bộ pháp bảo đan dược đi!" Vân Túc đặt tay lên đầu Cung Tiểu Trúc, xoa nhẹ hai cái, xem ra về sau chỉ có thể tìm một vật nuôi quý giá tương đương Chu Tước cho Tiểu Trúc vậy. Về phần Mặc Hoa ấy à! Quá ngốc, không hợp với Tiểu Trúc, cho dù có tiến hóa lại lần nữa cũng không thể thay đổi được bản chất xuẩn manh của hắn, nhất định phải tìm một linh thú tương đối thông minh làm vật nuôi của Tiểu Trúc.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc hoan hoan hỉ hỉ nhìn lướt qua vài thứ trên giá kia, tuy rằng có vài công pháp pháp bảo vô cùng quý, khó gặp, thế nhưng hắn và Vân đại ca đã có công pháp chủ tu và pháp bảo bản mạng, mấy thứ này cũng không định dùng, chỉ có thể đợi sau này thời cơ đến rồi lại dùng, các bình ngọc, hộp ngọc trong có chứa đan dược và linh thảo bởi có Tỏa Linh trận nên linh khí chưa hề bốc hơi, bảo quản hoàn hảo, bình thường cũng có thể dùng.

Vốn hắn nhìn thấy dù chỉ một thứ trong cửa hàng hệ thống cũng không có ý định đổi, bởi tốn rất nhiều hệ thống tệ, nhưng hôm nay hắn nhìn thấy bảo vật ở nơi này, thế nên hắn liền có một ý tưởng.

Cung Tiểu Trúc tìm được một cuộn Băng tàm ti vạn năm trong một hộp ngọc, thứ này có cùng tài chất với cầm huyền vạn năm Băng tàm ti Phượng Hoàng cầm chế tác, pháp bảo nó chế tác ra không chỉ có thể khống chế linh lực phát ra, mà còn có thể gia tăng uy lực của pháp thuật, có điều một cuộn Băng tàm ti này số lượng có hơi ít, chỉ đủ luyện chế ra một bộ bao tay, đều nhiều hơn một chút thì có thể tạo thành hai

bộ, hắn một bộ, Vân đại ca một bộ.

Có điều có thể chế tác ra một bộ cũng được, dù sao thiên tài địa bảo quý giá chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, sao có thể cầu càng nhiều thêm, người không thể quá tham lam, bằng không bất lợi cho tu hành. Vẫn nên cất đi trước, đợi sau này có cơ hội lại cân nhắc nên sử dụng thế nào, bây giờ thì chưa vội.

Bên này, Vân Túc cắn ngón tay, máu tươi nhỏ xuống quả trứng thú, quả trứng này nhất thời bị một luồng sáng vàng bao phủ, sau đó lạch cạch vài tiếng, một lớp thạch hóa mỏng manh trên trứng thú đã tự động bong ra, lộ ra vỏ trứng sáng bóng mượt mà, trắng tinh, ánh sáng vàng lóe lên vài cái, chậm rãi yếu đi, cuối cùng rút lại vào trong vỏ trứng.

Bởi vậy, quả trứng thú này xem như đã nhận chủ thành công, mà máu tươi vừa rồi trên bề mặt vỏ trứng cũng không phải tinh huyết, chỉ là máu bình thường.

Loại linh thú khi còn chưa xuất thế mà nhận chủ bằng máu tươi, vật nuôi và chủ nhân sẽ tính mạng tương liên, vật nuôi chết chủ nhân cũng nguyên khí đại thương, chủ nhân chết vật nuôi cũng không thể sống một mình, sẽ chết cùng nhau.

Mà loại thú như Mặc Hoa phát thệ với thiên đạo để thu phục làm vật nuôi lại không giống thế, nếu vật nuôi muốn thoát khỏi khống chế của vật nuôi, không vâng theo mệnh lệnh của chủ nhân nhất định sẽ phản phệ, nhẹ thì nguyên khí đại thương, nặng thì tu vi hạ xuống, vật nuôi chết không ảnh hưởng tới chủ nhân, mà chủ nhân chết vật nuôi tuy không chết theo nhưng tu vi cũng sẽ hạ xuống tận mấy cảnh giới.

Có điều, nếu chủ nhân tự nguyện thả vật nuôi đi cũng có thể, chỉ cần trả lại giọt tinh huyết nó đã hiến đi, đồng thời phát thệ với thiên đạo chứng minh mình và vật nuôi đã đoạn tuyệt quan hệ, từ nay về sau không còn quan hệ chủ tớ nữa là được.

Loại nhận chủ trước so với loại sau, sự trung thành của vật nuôi sẽ lớn hơn mấy lần, nó sẽ toàn tâm toàn ý phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, không có chút tâm tư nào khác, dùng một câu nói của hiện đại thì chính là: chủ nhân chính là Thượng đế.

Hơn nữa một đời này cũng không thể nào thoát khỏi quan hệ chủ tớ.

Cung Tiểu Trúc xem xong vật phẩm trên giá, rồi vung tay lên với chúng, tất cả đồ đều biến mất, giá trống trơn, mà trong trữ vật giới của y lại nhiều thêm mấy đôi bình ngọc, hộp ngọc và pháp bảo. Hắn nghĩ một chút, lại đi tới chỗ cái bàn đá màu trắng duy nhất trong mật thất, quay đầu nói với Vân Túc, “Vân đại ca, ngươi lại đây một chút.”

Vân Túc cất trứng thú vào túi trữ vật, nghe thấy Cung Tiểu Trúc gọi y liền nghi hoặc đi qua, nhìn bàn đá trước mặt Cung Tiểu Trúc kia, hỏi, “Tiểu Trúc, sao vậy?”

“Vân đại ca, trong này có thứ tốt.” Cung Tiểu Trúc kiềm chế tâm tình kích động nói.

"Có thứ gì tốt?" Vân Túc sủng nịch nhìn hắn hỏi, có chút buồn cười, Tiểu Trúc đúng là tiểu tham tiền, thứ gì tốt cũng muốn cướp đoạt.

"Không nói cho ngươi biết, ngươi nhỏ một giọt máu lên bàn đá là sẽ biết." Cung Tiểu Trúc chớp mắt mấy cái, một bộ "Ngươi nhất định sẽ thích".

Trong nguyên tác, Vân Túc không cẩn thận làm dính máu lên trứng thú, trứng thú không chỉ nhận chủ mà còn khôi phục sự sống, hơn nữa trong lúc đó y còn làm dính máu vào bàn đá, kỳ tích rằng mặt bàn này lại chậm rãi co rút lại lộ ra chất lỏng màu lam bên dưới, chất lỏng này tên Lam Linh Nguyệt, không chỉ có thể chữa trị kinh mạch hao tổn và nội thương nghiêm trọng của tu sĩ nhanh chóng, bổ sung chân nguyên hao hết trong cơ thể nhanh chóng, gấp không chỉ mười lần so với Hồi Linh đan, Bồi Nguyên đan bình thường, mà ngay cả tính mạng chỉ còn lại một tia sống sót cũng có thể được nó cứu sống lại, là thuốc tiên chữa thương trong giới tu chân.

Hơn nữa, nó còn có tác dụng kỳ lạ, chính là có thể tăng nhanh thời gian trứng phá xác mà không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào, hơn nữa trứng thú được ngâm trong Lam Linh Nguyệt, linh thú sinh ra, năng lực sẽ cao hơn so với linh thú cùng cấp bậc, hơn nữa cũng không có hiện tượng gì không ổn.

Nếu không phải tác giả nguyên tác cố ý nhắc tới chỉ có Vân Túc mới có thể làm bàn đás sinh ra biến hóa, Cung Tiểu Trúc tuyệt đối sẽ tự bôi máu của mình lên, về phần vì sao chỉ có máu của Vân Túc mới có hiệu quả, thì lại không biết được.

Có lẽ, chủ nhân Thanh Anh của động phủ này có gì đó sâu xa với Vân Túc! Lại có lẽ, chỉ là tác giả muốn cho Vân Túc bàn tay vàng, do tình cảm thân thương của tác giả mẹ ruột quấy phá.

Vân Túc không chút nghi ngờ hắn, làm theo lời Cung Tiểu Trúc, ngay khi máu của y tiếp xúc với bàn đá, màu máu đỏ tươi kia liền nhộn nhạo tản ra như thủy văn trên chiếc bàn trắng, một vòng một vòng thủy văn màu đỏ, còn tản ra ánh sáng đỏ yếu ớt, vô cùng đẹp mắt, chưa tới một lát, bàn đá co rút lại từ giữa sang hai bên, lộ ra chất lỏng màu lam đậm trong veo thấy đáy.

Vân Túc vừa thấy Lam Linh Nguyệt đã nhận ra, trước kia khi y còn ở Kiếm Tiên môn, môn chủ cũng thỉnh thoảng ban thưởng cho y một chút bảo vật, trong đó cũng bao gồm một lọ Lam Linh Nguyệt, tuy rằng lượng rất ít, nhưng lúc y ra ngoài trải nghiệm, có vài lần tính mạng nguy hiểm, chân nguyên hao hết, may mà còn mang theo thuốc tiên chữa thương này tùy thân mới nhiều lần nhặt mạng về được.

Vậy mới nói, đây quả là thứ tốt!

Cầm một hộp ngọc được mài nhẵn tinh tế cao nửa thước, rộng một thước cất trứng thú và đổ Lam Linh Nguyệt vào, tận đến khi chất lỏng bao phủ tới đỉnh chóp trứng thú, lúc này Vân Túc mới đậy nắp lại, tạo vài cấm chế sau đó cất vào trong trữ vật giới, trong lòng thì nghĩ có nên đi mua Ngự Thú bài không.

Có điều, Vân Túc lập tức bới bới trữ vật giới, hóa ra không cần mua, không ngờ lại tìm ra được một tấm, hơn nữa tài chất cũng không tệ, không gian bên trong cũng vô cùng lớn, hình như là có được ở động phủ Vân Văn nhai kia, sau đó, Vân Túc lại nhìn Cung Tiểu Trúc đang cảm thấy thật mỹ mãn, đổ Lam Linh

Nguyệt còn thừa lại vào một cái bình ngọc, đột nhiên cảm thấy, cảm thấy sống như vậy với Tiểu Trúc, vừa tu luyện, vừa tìm bảo thật hạnh phúc.

60. Chương 60

Đợi tới khi toàn bộ linh thạch bảo vật trong động phủ này đều bị Cung Tiểu Trúc vét xong xuôi, Vân Túc liền lấy Phệ Hồn kiếm ném lên đỉnh, thanh kiếm kia thẳng tắp cắm vào chính giữa trần phòng, sau đó trên đỉnh phát ra một luồng sáng vàng kim cực chói, lộ ra một hình đồ án lớn, nhắm một mắt lại nhìn kỹ, hóa ra đó chính là truyền tống trận giống y hệt truyền tống trận mà hai người dùng để vào lúc trước, chỉ là lớn hơn nhiều.

Truyền tống trận kia vừa xuất hiện liền phát ra một quang mang cực mạnh bao phủ Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, Vân Túc giơ tay tạo một chiêu, thu Phệ Hồn kiếm trở lại, vội vàng nắm chặt tay Cung Tiểu Trúc, một lát sau, cơ thể hai người không tự chủ được mà bay lên khỏi mặt đất, biến mất nơi đỉnh.

Chỉ một cái chớp mắt sau đó, hai người đã tới bãi đá bên ngoài bí cảnh, điểm dừng chân vẫn là ở chỗ truyền tống trận cũ kia. Cung Tiểu Trúc vừa mới ra khỏi liền vội vàng phủ áo choàng toàn phong mà Vân Túc đưa cho mình, may mà áo choàng này không chỉ nóng lạnh bất xâm mà còn có thể liễm tức và ẩn thân, Vân Túc cũng khoác chiếc áo choàng toàn phong màu đen giống y đúc của Cung Tiểu Trúc, cảnh giác quan sát nhìn bốn phía, phát hiện nơi này trên không có rất nhiều đại năng tu vi cao thâm, nhưng tạm thời còn chưa phát hiện ra hai người.

Ngay vừa rồi, lúc hai người vừa mới phủ áo choàng lên, bóng dáng biến mất, liền có một luồng thần thức cường đại bắn tới chỗ hai người đang đứng, hai người vội vàng không nhúc nhích chút nào, ngừng thở, thu độ tồn tại của bản thân tới gần bằng không.

Nơi này có rất nhiều tu sĩ đóng giữ, tu vi trên cơ bản đều là ở Đại Thừa kỳ, ngay cả dù thực lực Vân Túc có nghịch thiên, thì cũng không thể trốn thoát dưới tay những tu sĩ Đại Thừa kỳ này thế nên Vân Túc không dám liều mình làm bản thân và Cung Tiểu Trúc rơi vào hiểm cảnh.

May mà luồng thần thức kia quét tới nơi hai người đang đứng, không phát hiện có dị trạng gì liền không dừng lại nữa mà tiếp tục quét tới nơi khác, ít nhiều gì áo choàng trên người hai người cũng có công năng cường hãn, hơn nữa giá trị vận khí của nhân vật chính cường đại, thế nên hai người hữu kinh vô hiểm tránh thoát được sự tra xét.

Thân là nhân vật chính, tuy rằng cơ duyên gặp được nhiều hơn những người khác nhưng nguy hiểm cũng nhiều hơn những người khác, đương nhiên, độ nguy hiểm cũng được khống chế trong phạm vi nhất định, có thể đảm bảo nhân vật chính được rèn luyện nhưng tính mạng cũng không thành vấn đề.

Thử nghĩ, lấy thực lực Kim Đan kỳ hiện tại của Vân Túc, nếu y gặp phải một kẻ địch đã ngoài Hóa Thần kỳ hoặc Xuất Khiếu kỳ thậm chí là Đại Thừa kỳ, mà vẫn có thể trốn thoát dưới tay đối phương hoặc thậm chí chém chết đối phương, vậy cũng quá khoa trương rồi, tuyệt đối là bất bình thường, cho dù y có thể giết địch cấp cao hơn mình, nhiều lắm cũng chỉ có thể giết một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ.

Vậy mới nói, làm một tác giả mẹ ruột, tuyệt đối sẽ không để Vân Túc đánh nhau với một tu sĩ đã ngoài Hóa Thần kỳ, có điều, y không phát sinh ra chút xung đột nào ngay cả khi ở dưới mí mắt của vài tu sĩ Đại Thừa kỳ, thì đào tẩu vẫn là có khả năng, đây chính là tiện lợi mà bàn tay vàng của nhân vật chính mang tới.

Sau đó, hai người cẩn thận di chuyển, một lát sau liền tới nơi đã chia tay với Mặc Hoa, lại không thấy bóng dáng Mặc Hoa đâu, Cung Tiểu Trúc liền lia mắt về phía Vân Túc, Mặc Hoa là vật nuôi của Vân Túc, đương nhiên có thể tâm linh cảm ứng, có thể biết hắn đã đi đâu.

Vân Túc chỉ vào một bụi cây cao khoảng một mét trước mặt, ý bảo Cung Tiểu Trúc nhìn xem.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc nhìn theo hướng ngón tay Vân Túc chỉ, một con rắn to cỡ ngón tay màu đỏ đang quấn lấy một cành cây, nhắm chặt mắt ngủ say sưa, miệng còn chảy ra một hàng nước miếng trong suốt lóng lánh nhỏ giọt trên mặt đất, từ xa nhìn lại, tựa như một phàm thú không có chút tu vi, hơn nữa xung quanh bụi cây cũng là một màu đỏ, bởi vậy Mặc Hoa mới không bị tu sĩ khác chú ý tới.

Hơn nữa may mà còn không ngáy, nếu không sẽ càng dọa người, còn bị các tu sĩ khác phát hiện ra.

Cung Tiểu Trúc nhẹ chân đi tới bắt lấy đuôi Mặc Hoa treo ngược lên, thấy hắn không có chút phản ứng nào, vì thế không nói gì nữa, mà mang theo Mặc Hoa cùng Vân Túc rời khỏi nơi này…

Đợi đến khi đã tới một nơi cách Kiếm Tiên môn tận mấy chục dặm, xung quanh không còn tu sĩ nào khác, đằng sau cũng không có người theo dõi, hai người cuối cùng cũng hạ xuống đất, cởi áo choàng ra, lộ ra hình dáng của hai người, một đáng khinh, một tục tằng.

"Vân đại ca, ngươi nói xem chúng ta nên nướng con rắn này lên hay là nấu cách thủy đây? Ta chưa từng được nếm thịt rắn đâu, không biết hương vị thế nào?" Cung Tiểu Trúc xách con rắn to bằng ngón tay cái lên, cười tủm tỉm nói với Vân Túc, còn tượng trưng giả vờ nuốt nước miếng, liếm môi.

Vân Túc sờ cằm, tựa như phải suy nghĩ rất lâu, rồi mới nói với Cung Tiểu Trúc, "Nướng ăn cũng được mà nấu cách thủy cũng được, Tiểu Trúc quyết định."

"Đừng mà! Chủ nhân, Tiểu Trúc, ta thật sự ăn không ngon một chút nào cả, ta da dày thịt béo, nấu không nhừ, cắn lại dai, trên người còn bẩn thỉu chưa tắm rửa sạch sẽ, ta còn bị bệnh nữa, sẽ truyền nhiễm cho hai người, còn nữa! Toàn thân ta đều là độc, nhỡ các ngươi ăn bị độc chết thì phải làm sao đây? Mấu chốt ta còn là vật nuôi của chủ nhân ngươi mà, là bạn của Tiểu Trúc đó nha! Nếu các ngươi ăn thịt ta rồi, sẽ không có người giúp chủ nhân ngươi đánh nhau, chơi trò chơi với Tiểu Trúc, các ngươi nói thử xem như vậy không phải là rất mệt hay sao?"

Mặc Hoa vốn đang ngủ say sưa, mơ mơ màng màng lại nghe thấy hai người thảo luận xem nên nướng mình lên hay là nấu cách thủy, con sâu ngủ lập tức bị dọa biến mất, suýt nữa thì tè ra, vì thế vội vàng mở to mắt, run lên bần bật bị Cung Tiểu Trúc nắm trong tay lắc qua lại, miệng còn lải nhải, cẩn thận phân tích lợi hại cho hai người nghe.

“Thật sao? Nhưng trước kia ta ăn thịt yêu thú khác cũng không xuất hiện tình trạng này mà! Không phải là ngươi lừa ta chứ?” Cung Tiểu Trúc vờ mang vẻ mặt nghi hoặc, giữ thái độ hoài nghi với lời giải thích của Mặc Hoa, thực ra trong lòng lại cười phun có được hay không, Mặc Hoa thật ngây thơ, chơi thật vui! Ngốc tới không đành lòng nhìn thẳng, quả là hạt dẻ cười của hắn và Vân đại ca, dở hơi như vậy, chỉ mới thế đã bị dọa, gan cũng thật là nhỏ quá đi!

“Chủ nhân…”

Vân Túc đứng một bên nhìn một người một rắn thảo luận vấn đề học thuật cao thâm, không định quấy rầy hai người họ chơi đùa, Mặc Hoa có gọi y cũng vô dụng.

“Này này! Tiểu Mặc, ngươi phạm quy, ta đang hỏi ngươi sao ngươi lại gọi Vân đại ca? Có phải là ngứa da rồi không, thiếu đánh hả?” Nói xong lại cầm lấy đuôi nó mà quăng.

“Tiểu Trúc, ngươi bắt nạt ta, ngươi không tôn trọng người lớn tuổi, mau thả ta ra, ta không chơi với ngươi nữa, không ngờ ngươi lại muốn ăn thịt ta, nghĩ lại thử xem trước kia ta đối xử với ngươi thế nào, ngươi lại đối xử với ta ra sao, ngươi khiến ta thật thương tâm.” Mặc Hoa cảm thấy cảnh vật trước mắt đã trở nên mơ hồ, đầu thì ong ong, thịt đã ăn từ một năm trước cũng muốn nôn hết ra, hắn thật thương tâm, thật đau khổ, Tiểu Trúc và chủ nhân đều không thương hắn, hắn không thiết sống nữa!

“Ồ? Trước kia ngươi đối xử với ta thế nào? Ta chỉ nhớ rõ ngươi trước kia thường xuyên lấy mấy thứ tốt từ chỗ ta mà ăn, ăn xong còn không thèm làm việc, mỗi ngày ngoài ngủ ra thì chính là ăn.” Cung Tiểu Trúc u oán híp mắt nhìn Mặc Hoa, tựa như đang nói ngươi trả hết lại thức ăn ta cho ngươi trước kia đi!

“Mấy thứ kia đều là đổi lấy bằng thành quả lao động của ta, ngươi nghĩ mà xem, ta giúp ngươi và chủ nhân đánh nhau, làm tọa kỵ cho các ngươi, mấy chuyện đó không nói cũng được, mấu chốt là ta còn đau khổ chờ các ngươi tận một tháng ngoài bí cảnh, hơn nữa một tháng này ta còn không được ăn ngon, ta vì các ngươi mà đói bụng suốt một tháng liền, các ngươi thật tàn nhẫn, còn nói ta ăn không ngồi rồi, Tiểu Trúc sao ngươi có thể vô ơn như vậy chứ?” Mặc Hoa uất ức, giọng nói vô tội vang lên bên tai hai người, mơ hồ nghe thấy vài tiếng nức nở.

“Hả? Chúng ta đã ở trong bí cảnh tận một tháng sao? Vân đại ca.” Cung Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn Vân Túc.

Thật ngại quá, trong bí cảnh hắn không có lịch để xem, mấu chốt là hắn không cảm nhận được thời gian đã trôi qua, hắn còn tưởng rằng mới đi có mười ngày nửa tháng!

Vân Túc không nói gì, chỉ gật đầu.

“Được rồi! Tiểu Mặc ngoan, ta không trêu ngươi nữa, ngươi biến về hình người đi! Tuy rằng ta rất thích hình dạng này của ngươi.” Nhưng sẽ khiến cho ta có một xúc động muốn chà đạp một lần nữa.

Nói xong Cung Tiểu Trúc liền thả Mặc Hoa xuống đất, sau đó một luồng sáng trắng lóng lánh xuất hiện,

Mặc Hoa khôi phục bộ dáng hình người, hơn nữa còn là một nữ tử có dung mạo thanh lệ thoát tục, hắn đứng lên hừ một tiếng với Cung Tiểu Trúc, sau đó lại nghĩ tới thứ gì đó, vội ôm tay Cung Tiểu Trúc chân chó nói, "Tiểu Trúc, ngươi nhất định phải bồi thường cho ta, ngươi với chủ nhân không phải là đã vào bí cảnh sao? Ngươi tìm được thứ gì tốt, có thể đưa cho ta chút ít được không! Ta thề, nếu Tiểu Trúc ngươi cho ta chút thứ tốt ta nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời ngươi nói, được không?" Nói xong còn chớp chớp mắt, lấy lòng cười hắc hắc, biến sắc mặt thật là nhanh.

"Được rồi! Là ngươi nói đấy nhé, về sau ta bảo ngươi đi hướng đông ngươi không được đi hướng tây, biết chưa?" Thực ra cũng chỉ là nói vậy mà thôi, Mặc Hoa không nghe lời, hắn tìm Vân đại ca mách tội, sau đó Cung Tiểu Trúc phẩy tay một cái, một cái túi trữ vật xuất hiện trong tay, rồi ném vào tay Mặc Hoa, "Giữ cẩn thận, mất rồi đừng có tìm ta khóc lóc đó!"

"Tiểu Trúc, chúng ta đi trước đi! Có người tới đây." Vân Túc dùng thần thức phát hiện một nơi cách đây hai dặm có một đám tu sĩ đang đuổi tới nơi này, liền nhắc.

Mặc Hoa nhìn nhìn túi trữ vật, phát hiện bên trong không chỉ có rất nhiều thức ăn vừa ngon lại có ích cho tu vi, còn có rất nhiều linh đan diệu dược khôi phục chân nguyên và chữa thương, còn có bó lớn linh thạch, liền vội vàng biểu đạt lòng trung thành của mình, nói, "Được rồi! Ta biết rồi, Tiểu Trúc là tốt nhất, sau này ta không chỉ nghe lời chủ nhân mà còn nghe lời cả ngươi nữa, về sau ngươi nói cái gì thì chính là cái đó, ta nhất định sẽ không phản đối." Theo Tiểu Trúc có thịt ăn, có linh thạch tiêu, có linh đan dùng, nhân sinh quả là không thể tiêu sái hơn.

Cung Tiểu Trúc gật đầu với Mặc Hoa, sau đó vội đi tới cạnh Vân Túc, "Chúng ta đi luôn thôi, Vân đại ca." Hắn cũng phát hiện ra từ nơi xa có người đang bay tới nơi này, sợ là tới gây phiền toái, nếu không phải thì đương nhiên là tốt, nhưng vẫn nên nhanh chóng rời khỏi thì tốt hơn.

Vân Túc liếc mắt (… ánh mắt như dao, hàn quang bắn ra bốn phía!) nhìn Mặc Hoa đang nhìn chằm chằm túi trữ vật mà chảy nước miếng, dọa sợ Mặc Hoa vội ném túi trữ vật vào trong trữ vật giới, sau đó nháy mắt biến thân thành một con giao long cực lớn màu đỏ, chở Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bay lên trời, cánh chỉ khẽ phe phẩy một chút, một thú hai người liền vèo một tiếng biến thành một chấm đỏ biến mất nơi chân trời.

Mặc Hoa chở hai người bay đi, còn phân tâm nghĩ sao chủ nhân lại cứ hung dữ với mình như vậy chứ, mấy tu sĩ kia tu vi thấp như vậy, mình chỉ dùng một đầu ngón tay là có thể nghiền chết đối phương, có gì đáng sợ chứ, Mặc Hoa bĩu môi nghĩ, vẫn là Tiểu Trúc tốt nhất, về sau có thức ăn ngon chỉ cho Tiểu Trúc ăn, không cho chủ nhân…

61. Chương 61

Nay, nếu Vân Túc đã không chỉ giết chết Bạch Toàn Ảnh, cũng đã vào bí cảnh, hơn nữa thực lực của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc còn chưa đủ để đối phó với Đan Vân tôn giả, vậy thì ở lại gần Kiếm Tiên môn cũng không có ý nghĩa gì, vì thế hai người liền thương nghị tìm một nơi vắng người, linh khí dồi dào, định bế quan tu luyện, không chỉ để củng cố tu vi một chút, mà còn muốn học một hai kỹ năng phòng thân.

Mặc Hoa chở hai người dựa theo lộ tuyến Vân Túc chỉ bay tới quần đảo Bích Ba, trước đó Vân Túc đã ra ngoài ngao du ở giới tu chân không ít, đối với chuyện của đại lục Huyền Thiên hoặc các đại lục khác đều có hiểu biết, đương nhiên là biết tới nơi này.

Bay ba ngày ba đêm, phi hành trên mặt biển hồi lâu, cuối cùng cũng đi tới một hòn đảo có diện tích trên trăm km vuông đảo Bích Ba, mà xung quanh đảo Bích Ba lại có vô số đảo nhỏ có diện tích mười mấy km vuông, những đảo nhỏ này và đảo Bích Ba được gọi chung là quần đảo Bích Ba, nếu tu sĩ đồng ý, ngoài ra cũng có đủ linh thạch, thì có thể thuê những hòn đảo nhỏ nhưng dồi dào tinh khí này để tu luyện.

Mỗi hòn đảo đều có linh khí nhưng độ nồng lại khác nhau. Thế nên, môn phái chưởng quản quần đảo Bích Ba này chia làm ba loại đảo nhỏ nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, đảo nhất phẩm linh khí sung túc nhất, đảo tam phẩm linh khí mỏng manh nhất, nhưng nói mỏng manh chỉ là khi so sánh với đảo nhất phẩm và nhị phẩm mà thôi, so với nơi mà tán tiên ở bình thường thì linh khí vẫn nồng hơn không ít, nếu không đã không có người thuê, tuy rằng không thể so được với linh khí trong đại môn phái.

Ngoài chuyện đó ra, trung tâm đảo Bích Ba cũng có vô số động phủ cung cấp cho một vài tu sĩ tài lực khá bạc nhược sử dụng, phí dụng đương nhiên là vô cùng rẻ nhưng số lượng lại khổng lồ, cũng là một nơi đem lại thu nhập không thể khinh thường. Hơn nữa trên đảo Bích Ba còn có một thị trường giao dịch khổng lồ nơi trao đổi các loại vật phẩm hoặc kiếm linh thạch, vật trao đổi có thể tự mình mang đến, đủ các loại pháp bảo đan dược đồ linh tinh, cũng có thể là các loại yêu thú đủ cấp săn được ở địa phương.

Có điều bởi tu sĩ đại môn phái có rất nhiều tài nguyên tu luyện, chỉ ngẫu nhiên mới ra ngoài ngao du, mà tán tu cấp thấp thì lại rất nghèo, thêm vào đó phí dụng thuê đảo nhỏ tu luyện cũng không phải là thứ mà người bình thường có thể gánh chịu được, vì thế chỉ có tán tu tu vi cao thâm hoặc đệ tử môn phái xuất môn ngao du mới có năng lực để thuê.

Nơi này tuy rằng không ở trên đại lục Huyền Thiên nhưng lại gần đại lục Huyền Thiên nhất, thế nên môn phái chưởng quản đảo nhỏ nơi này vẫn là môn phái thuộc đại lục Huyền Thiên, mà môn phái trên đại lục Huyền Thiên đương nhiên chỉ có Tất Vân tông là có thực lực cường hãn nhất, hơn nữa quần đảo này còn gần phạm vi cai quản của Tất Vân tông nhất, vì thế hoàn toàn xứng đáng bỏ một đám đảo này vào túi, cũng cam đoan các đệ tử môn phái khác có thể thuê đảo nhỏ miễn phí dưới danh nghĩa của tông môn mình, tuy rằng điểm này có hơi thua thiệt nhưng quả là có thể lấy lòng các môn phái khác, để các môn phái khác không tìm Tất Vân tông gây phiền toái.

Tuy nói vậy, nhưng nếu không phải Tất Vân tông tiên hạ thủ vi cường, thì cũng khó mà nói được rằng quần đảo này có thể đã rơi vào tay môn phái nào.

Nghe nói, thu nhập khi cho thuê đảo nhỏ này chính là một nguồn thu nhập quan trọng của Tất Vân tông, nếu mất đi quần đảo nơi này, không hề nghi ngờ, nguồn thu nhập của Tất Vân tông cũng sẽ giảm bớt một phần ba.

Nếu nói lấy diện tích của quần đảo Bích Ba, một môn phái nhỏ ở đó hoàn toàn đủ, nhưng vẫn là kém diện tích của một đại tông môn như Tất Vân tông này. Lúc trước khi có được quần đảo này, người bề trên của Tất Vân tông từng nghiêm túc thảo luận xem nên dùng để làm gì, mới đầu nói là dùng để an trí nơi cho các đệ tử ngoại môn ở, nhưng cảm giác lại có chút dùng dao mổ trâu giết gà, nếu dùng làm nơi ở cho nội môn thì lại phải chuyển toàn bộ môn phái qua đây, mà nơi Tất Vân tông tọa lạc ban đầu, dù là độ nồng của

linh khí hay diện tích thì đều tốt hơn quần đảo Bích Ba nhiều, phương án này không thể được chấp thuận.

Thế nên, cuối cùng mới nhất trí quyết định phát triển một sản nghiệp cho môn, kết quả đã chứng minh, làm vậy thật sự rất có lợi cho sự phát triển của Tất Vân tông.

Có điều, không cần biết ra sao, tuy rằng nơi này ngư long hỗn tạp nhưng lại vô cùng thích hợp cho Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tới đục nước béo cò, tĩnh tâm tu luyện ở đây, ít nhất Đan Vân tôn giả sẽ không thể nhanh chóng tìm tới được nơi này, cho dù có tìm tới được cũng không thể nhanh chóng tìm ra tung tích của họ. Không phải là hai người quá cẩn thận, mà là kẻ địch rất đáng sợ, tuy rằng Vân Túc giết Bạch Toàn Ảnh trong lúc đã cải biến dung mạo, nhưng ai mà biết được Đan Vân tôn giả sẽ dùng phương pháp gì để tìm được tung tích của hai người họ chứ.

Từ xa nhìn lại, trên đảo Bích Ba nhất mã bình xuyên, chính giữa có một tòa thành trì cực lớn đột ngột mọc lên từ mặt đất, khí thế vang dội, mang theo cảm hứng cổ kính, nhìn mà thấy sợ, thành trì này lại được một pháp trận phòng ngự lớn cao cấp vây quanh, trong thành trì có rất nhiều chấm đen nhỏ bằng con kiến đang di chuyển, nhìn kĩ, hóa ra là một vài tu sĩ. Tường bằng hồng ngọc, ngói bằng sứ xanh, đình đài lầu các, quỳnh lâu ngọc vũ, các loại phòng ốc tầng tầng lớp lớp chằng chịt.

Nơi này cũng có thị trường giao dịch cực lớn như đã nói ở trên phường thị Bích Ba!

Thành thị này cũng gọi là thành Bích Ba, trừ phường thị Bích Ba ra, thì kiến trúc trong thành trì loại sang trọng nhất chính là phủ thành chủ, thành chủ nơi này chính là một đệ tử nội môn của Tất Vân tông, nghe nói đệ tử đến làm thành chủ cứ năm năm lại phải đổi một người, đây là nhiệm vụ do môn phái đề ra, không chỉ bởi điểm cống hiến vô cùng khả quan mà du thủy cũng rất phong phú, đệ tử tới nơi này làm thành chủ nhất định phải ngoài Nguyên Anh kỳ, cũng áp dụng nguyên tắc tự nguyện, bởi vậy, có rất nhiều đệ tử nội môn Nguyên Anh kỳ xua như xua vịt.

Mặc Hoa hạ xuống ở một nơi vắng vẻ ngoài cửa thành, bởi pháp trận phòng ngự nơi này còn trùng điệp thêm một pháp trận cấm không, vào phường thị Bích Ba chỉ có thể đi bộ.

Trong thành Bích Ba nghiêm cấm đánh nhau giết chóc, nếu làm trái với quy định, chính là đại bất kính với Tất Vân tông, từ nay về sau trở thành kẻ bị thành Bích Ba cấm lui tới, trừ phi tu sĩ đánh nhau trong thành mà có cách nào đó để đội hộ vệ không phát hiện ra thì lại là vấn đề khác.

Thành Bích Ba được rầm rộ xây dựng ngay khi đảo Bích Ba mới được tiếp quản, dù là thợ xây hay vật liệu dùng xây tường, hay là nội thất trang trí phòng ốc đều là nhất đẳng, hơn nữa tường thành cũng rất dày, rất chắc chắn, phòng ốc cũng xây sửa vô cùng có mỹ quan, rất có đẳng cấp.

Phòng ốc nơi này từ cửa thành đến phủ thành chủ được phân bố theo tuyến đối xứng với trục ở giữa, phủ thành chủ đối diện với cửa thành, từ cửa thành đi vào là một con đường rất rộng, hai bên đường là các hàng quán, cho dù là vậy, đường đi cũng đủ cho mười chiếc xe ngựa cổ đại đi song song nhau, vô cùng rộng, cuối đường chính là phủ thành chủ cao rộng.

Mới đầu, Cung Tiểu Trúc đọc tới đoạn miêu tả này liền nghĩ tới bố cục cố cung Bắc Kinh, lúc ấy hắn còn

oán thầm tác giả đúng là đồ lười, không ngờ lại chuyển hết bố cục hoàng cung đến thành Bích Ba, quả là không có tiết tháo! Khiến trái tim thủy tim của hắn vỡ vụn đầy đất, không nhặt lại được.

Oán thầm xong, Cung Tiểu Trúc lại não bổ hoàng đế ngồi trên long ỷ đang vào triều, vừa nghe các quan viên bẩm báo triều chính, vừa nghe đủ các loại tiếng hỗn tạp nơi ngã tư đường phía trước cung điện, rồi hai bên đường phố, đủ loại giọng nói ồn ào của dân chúng, vô số tiếng dao của người bán quán, các loại bán phá giá, rồi còn biết bao tiếng của người đi đường, các loại cò kè mặc cả. Phụt! Hắn nhất thời cười phun, Emma! Tư duy level thần, quả là không ai có thể sánh bằng!

Nguyên nhân quan trọng nhất vẫn là do tác giả não động chưa đủ nhiều.

Trở lại chuyện chính, hai bên trái phải phủ thành chủ gần với hai cụm kiến trúc lớn, một là trung tâm cho thuê đảo nhỏ, bên trong có vô số nhân viên phụ trách đăng ký và thu phí, mặt khác còn có rất nhiều truyền tống trận lớn nhỏ nối tiếp các đảo nhỏ, hai là trung tâm cho thuê động phủ giá rẻ, cũng có rất nhiều tu sĩ phụ trách việc đăng ký và thu phí. Xin đừng khinh thường thu nhập từ động phủ ít ỏi, tuy rằng chất lượng của nó không so được với đảo nhỏ, nhưng nói số lượng của nó vượt xa đảo nhỏ mười tám con phố cũng không thành vấn đề.

Tu sĩ tới đây không tới phường thị kiếm linh thạch hoặc trao đổi tài nguyên theo yêu cầu thì chính là tìm một nơi thanh tĩnh tu luyện, hơn phân nửa các tu sĩ này đều có tu vi từ Hóa Thần kỳ trở xuống, vì muốn củng cố tu vi, cho dù là tán tu cũng có thể gia nhập một môn phái mà bản thân nhìn trúng, trong môn phái cũng có rất nhiều trưởng lão nhàn tản, chỉ cần không có mưu đồ gây rối, môn phái sẽ cung cấp nhiều tài nguyên để dùng.

Đương nhiên, nếu tu vi chỉ bình thường, tư chất cũng coi như là bình thường, lại muốn có địa vị cao trong môn phái, vậy cũng có thể gia nhập vào một môn phái cấp thấp, khởi điểm thấp cũng không còn cách nào, ví dụ như mấy môn phái Bát phẩm, Cửu phẩm, thậm chí là không có phẩm chất, chỉ có như vậy mới có thể có được địa vị cao trong môn phái.

Mặc Hoa biến thành hình người, vẫn là một thân cung trang thiên thủy bích ti tú như trước, Cung Tiểu Trúc là một thân nguyệt bạch sắc cẩm bào, Vân Túc vẫn mặc pháp bào tay rộng huyền sắc kia. Bởi nơi này cách Kiếm Tiên môn đủ xa, ba người tạm thời không cần lo tới vấn đề an toàn, vì thế liền gỡ mặt nạ Thiên Huyền xuống, lộ ra bề ngoài phi thường xuất sắc nguyên bản của cả ba.

Ba người đi tới cửa thành, bỗng nhiên, từ nơi xa có một nữ tu hồng y phiêu phiêu, dung mạo quyến rũ, dáng người lộng lẫy bay tới, nàng vừa nhìn thấy ba người liền hạ xuống, theo sau ba người, cơ thể chợt lóe lên, xuất hiện ngay bên cạnh Vân Túc, "Ta kiến quá ba vị đạo hữu, không biết có thể đồng hành với ba vị đạo hữu không?" Vẻ mặt ngượng ngùng, nàng hơi chu môi, giọng nói mềm mại, Mặc Hoa liếc nàng bằng một mắt, cầm một miếng thịt khô từ trong trữ vật giới ra bắt đầu cắn, Vân Túc thì ngay cả một ánh mắt cũng không thèm cho nàng, Cung Tiểu Trúc cười nhẹ với nàng một chút, nói, "Nếu tiền bối đồng ý, đương nhiên là có thể."

Ba người đều nhận ra nàng, nhưng nàng lại không biết ba người Cung Tiểu Trúc, bởi nữ tu này chính là Tư Mộng Hàm, đệ tử nội môn Bách Mị cung, Linh Vũ tiên tử, ba người gặp Tư Mộng Hàm lần đầu chính là ở đỉnh Vân Văn nhai, năm năm đã qua, tu vi của nàng vẫn ở Kim Đan trung kỳ như trước, có điều thực lực quả là cao hơn trước không ít, dung mạo cũng quyến rũ động lòng hơn trước nhiều, dáng người cũng

yểu điệu hơn trước kia, giọng nói càng thêm hoàn mỹ êm tai, mê hoặc lòng người.

Mặc dù nàng đã áp chế giọng nói khá câu nhân của ma tu này, để người nghe cảm thấy khá nhu nhược, thế nhưng vẫn có thể nghe ra một tia mị hoặc, hơn nữa mày mắt còn nhướn lên, khi nói chuyện, sóng mắt lưu chuyển không yên.

Tư Mộng Hàm thấy hai người kia không phản ứng lại nàng liền cảm thấy vô cùng buồn rầu, nhất là Vân Túc bên cạnh, cứ như không nghe thấy nàng nói vậy, thậm chí là tựa như không hề biết rằng bên cạnh mình còn có một đại mỹ nữ như vậy, tuy rằng người này chính là nam tu tuấn mỹ nhất mà nàng từng gặp.

Chuyện này làm nàng lần đầu tiên sinh ra cảm giác thất bại.

Vốn nàng tu luyện mấy năm nay, tu vi đã đến Kim Đan trung kỳ, sắp đột phá Kim Đan hậu kỳ đến nơi, nhưng lại cảm thấy thiêu thiếu một cơ hội, vì thế liền ra khỏi Bách Mị cung ngao du, trạm đầu tiên của nàng chính là đảo Bích Ba, chỉ cần vận khí tốt, nói không chừng có thể gặp được cơ hội.

Không ngờ lại có thu hoạch ngoài ý muốn!

62. Chương 62

Có lẽ thật sự là do vận khí của Tư Mộng Hàm tốt, còn chưa vào thành Bích Ba đã gặp được ba người Vân Túc đều là thiên linh căn, tuy rằng người Nguyên Anh kỳ kia có diện mạo thực sự không hợp khẩu vị của nàng, còn mặc một bộ nữ trang, nhưng tu vi lại cao thâm, nếu song tu, tu vi của nàng nhất định có thể đột phá tới Kim Đan hậu kỳ. Còn tu sĩ Trúc Cơ kỳ ở giữa kia, tuy rằng tu vi tương đối thấp, nhưng dung mạo lại thanh tú, khiến nàng dâng lên một dục vọng muốn bảo vệ. Còn nam tu gần nàng nhất này, tuy rằng tu vi chỉ cao hơn nàng một bậc, nhưng nàng rõ ràng có thể cảm nhận được thực lực của y tuyệt không thua tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ cùng đồng hành kia, ngay từ lần đầu nhìn thấy người này, trong lòng Tư Mộng Hàm đã rục rịch, dâng lên dục vọng chinh phục mạnh mẽ.

Thế nên Tư Mộng Hàm liền đặt trọng điểm câu dẫn lên người Vân Túc.

Có điều xét thấy Vân Túc không để ý đến nàng, nên nàng cũng chỉ có thể ra tay với Cung Tiểu Trúc bên cạnh y, "Vậy thì đa tạ đạo hữu, hôm nay có thể quen biết ba vị tiền bối và đạo hữu thì quả là đại hạnh của ta, nếu không ghét bỏ, ta muốn làm bằng hữu với vị đạo hữu này, đạo hữu vẫn còn chưa biết danh tự của ta nhỉ! Ta Lâm Ngọc, dám hỏi… tôn tính đại danh của đạo hữu?" Tư Mộng Hàm hỏi xong Cung Tiểu Trúc lại nhìn thoáng qua Mặc Hoa và Vân Túc.

"Tại hạ Vân Trúc, kiến quá Lâm tiền bối, đây là đại ca Vân Hoa của ta, đây là sư huynh ta Mặc Vũ." Nếu đối phương đã dùng tên giả, vậy họ cũng dùng tên giả là được, phải biết rằng trong nguyên tác Vân Túc rất không thích Tư Mộng Hàm, nhưng bây giờ Tư Mộng Hàm còn chưa làm gì thất lễ, thế nên hắn cũng khó mà nói lời khó nghe, huống hồ đối phương lại là tu sĩ Kim Đan kỳ, chọc nàng giận cũng không có gì tốt, nếu thừa lúc Vân đại ca và Tiểu Mặc không ở bên cạnh, Tư Mộng Hàm ra tay độc ác với hắn thì phải

làm sao đây?

Quên chưa nói, Tư Mộng Hàm không chỉ có tâm tư ác độc, không chiếm được sẽ tình nguyện hủy đi, mà còn có thù tất báo, nếu có ai đắc tội nàng, nhất định nàng sẽ trả thù lại, nhất là loại nữ nhân như nàng, còn là một nữ nhân tu ma, lòng dạ vô cùng hẹp hòi, tuy rằng bề ngoài đẹp.

Quả là, lòng dạ nữ nhân sâu hơn đáy biển!

Hơn nữa vừa rồi hệ thống vừa phát một nhiệm vụ: 'Chúc mừng kí chủ phát động nhiệm vụ: "Tránh cho Tư Mộng Hàm làm hành động vô lễ với Vân đại ca, đồng thời tận lực gia tăng hảo cảm của Vân Túc với Tư Mộng Hàm, thúc đẩy nhân duyên tốt đẹp của Vân Túc với Tư Mộng Hàm." Phần thưởng nhiệm vụ: giá trị vận khí bốn điểm, hệ thống tệ hai nghìn điểm, nếu thất bại sẽ bị trừng phạt: giá trị vận khí tám điểm, hệ thống tệ hai nghìn điểm.'

Nhiệm vụ này! Vừa rồi Cung Tiểu Trúc vắt hết óc, đại mỹ nữ người ta là Kim Đan kỳ, uy hiếp nàng không được vô lễ với Vân đại ca, không có thực lực, trực tiếp nói với Vân đại ca, nữ nhân này có mưu đồ gây rối với y, tuy rằng sẽ khiến Vân Túc cảnh giác Tư Mộng Hàm nhưng lại bất lợi cho bồi dưỡng tình cảm! Hơn nữa nói không chừng Vân đại ca còn cho rằng hắn lòng dạ hẹp hòi, không chịu nổi việc không được trọng dụng, không thức thời.

Để Mặc Hoa đi uy hiếp Tư Mộng Hàm đi, tuy rằng, có lẽ, hắn là có thể thành công, nhưng nữ nhân này trời sinh ngạo mạn, cứng mềm đều không ăn, còn có chút ngoan cố, tới lúc đó chỉ sợ thà chết cũng không từ, lưỡng bại câu thương, đồng thời, Vân đại ca cũng sẽ biết chuyện này, nguyện vọng muốn tác hợp cho hai người của Cung Tiểu Trúc cũng sẽ thất bại.

Quan trọng nhất là, trong lòng Cung Tiểu Trúc thực sự không muốn Vân Túc sinh hảo cảm với Tư Mộng Hàm, càng không muốn quan hệ tiến thêm một bước, nhưng hệ thống lại giao nhiệm vụ này, tuy rằng hắn không để hệ thống tệ trong lòng, nhưng bốn điểm giá trị vận khí kia hắn rất cần, hơn nữa nhiệm vụ thất bại còn bị trừ tám điểm giá trị vận khí, vậy không phải là muốn vận khí của hắn ngày càng tệ hơn sao?

Cuối cùng, Cung Tiểu Trúc rối rắm một hồi, quyết định đi một bước tính một bước, trước phải tránh cho Tư Mộng Hàm xuống tay với Vân Túc, phương pháp tốt nhất là thời thời khắc khắc đặt Vân Túc dưới mí mắt của mình, trở thành cái đuôi của Vân đại ca, kéo dài thời gian xuống tay của Tư Mộng Hàm. Trước khi Vân đại ca phát hiện vài động tác nhỏ kia của Tư Mộng Hàm muốn trừ bỏ nàng thì phải thu dọn cục diện rối rắm lại cho tốt, còn phải tranh thủ trước khi Tư Mộng Hàm xuống tay với Vân Túc thành công khiến cho Vân Túc sinh hảo cảm với nàng.

Nhưng nghĩ là nghĩ như vậy mà trong lòng lại không thoải mái, đột nhiên sinh ra cảm giác Vân đại ca bị cướp mất.

Cung Tiểu Trúc lắc đầu ném ý nghĩ này đi, đùa sao! Cho dù là Vân đại ca có cùng Tư Mộng Hàm, hai người cũng chưa chắc đã có thể trở thành đạo lữ, cho dù có trở thành đạo lữ Vân đại ca cũng không thể nào đuổi hắn đi được! Huống chi, với tính cách của Vân đại ca, cũng không có nhiều khả năng sinh hảo cảm với loại người như Tư Mộng Hàm.

Trở lại chuyện chính, trong lúc Cung Tiểu Trúc và Tư Mộng Hàm một hỏi một đáp, đoàn người đã tới nơi cửa thành, mỗi người giao một viên linh thạch trung phẩm ra mới có thể vào thành.

Nhìn đi! Vẫn là Tất Vân tông người ta biết làm giàu, chỉ riêng phí vào thành thôi đã có thể kiếm được một khoản lớn, người bình thường đừng nghĩ tới chuyện vào thành Bích Ba, dù sao cũng là một trăm viên linh thạch hạ phẩm đó, dùng để mua những thứ khác có khi còn có thể kiếm được một món pháp khí khá tốt.

Bởi vậy có thể thấy, thành Bích Ba này giống như một khách sạn và sảnh đại tiệc bốn, năm sao của hiện đại, không có tiền thì ngay cả cửa cũng không vào được, cho dù có vào được rồi mà trên người không có tiền thì cũng chỉ có thể nhìn cho đỡ nghiện. Hơn nữa lúc ra khỏi thành, thành Bích Ba lại thu tiếp thành phí, giống như khách sạn, sảnh đại tiệc vậy, có tiền vào cũng chưa chắc đã ra được, gọi một cốc nước sôi cũng là giá kinh người, quả là không hề gạt người.

Vậy nên! Tu sĩ không có linh thạch nhất định sẽ không tới đây, chỉ có thể coi nơi này là một giấc mộng trong lòng!

Nhớ ngày đó hắn cũng là một tu sĩ Luyện Khí kỳ nghèo rớt mùng tơi, một viên linh thạch hạ phẩm cũng phải nắm chặt trong tay, một viên chia thành hai viên mà dùng, đan dược hoàng cấp gì đó cũng đều tích góp trong túi trữ vật, tiếc không dám dùng! Cái túi trữ vật kia cũng đã cũ nát, không gian bên trong cũng đáng thương chỉ có mấy mét vuông.

Mà bây giờ thì sao, tùy tiện cầm ra tay chính là đống lớn linh thạch, không nói tới hạ phẩm, ngay cả linh thạch trung phẩm cũng có thể tùy tay mà ném, cũng vô cùng bình tâm tĩnh khí mà đưa cho tiểu nhị làm tiền boa, lúc tu luyện cũng dùng linh thạch cực phẩm bày trận, hấp thu, lúc hứng lên, còn lấy cái mạch tinh thạch kia ra tu luyện, pháp bảo bản mạng là thần khí Thượng Cổ, ngoài ra còn có vô số pháp bảo cấp cao chờ ngươi lấy, hơn nữa bây giờ hắn còn định học một hai kỹ năng, trở thành người mà hiện đại gọi là nhân tài kỹ năng, không biết sẽ phấn khích tới cỡ nào đây!!!

Nếu tất cả những chuyện đó còn chưa đủ để cho thấy cuộc sống sau khi gặp Vân Túc tốt tới thế nào thì cũng không còn gì để nói nữa rồi.

Khụ khụ! Lạc đề, Cung Tiểu Trúc vội kéo dòng suy nghĩ đang chạy như bay trở lại, hoa mắt nhìn những thứ kỳ lạ trên đường phố, pháp bảo kim quang chói lọi, linh thảo tràn ngập linh khí, linh thú linh động hoạt bát, các loại bình ngọc bình sứ trong có linh dịch đan dược, còn có một số thứ như phù lục, trận bàn, lò luyện đan các loại!

Cung Tiểu Trúc bị Vân Túc nắm tay đi giữa phố, vừa nghĩ mình nên học kỹ năng gì, vẫn nên học toàn bộ thì hơn, vừa nhìn chằm chằm các loại đồ vật bán trong cửa hàng, nếu hắn có hỏa nhãn kim tinh, có thể nhìn ra thứ gì quý giá như minh châu thì tốt rồi, vừa à à ừm ừm gật đầu đáp lời Tư Mộng Hàm nói, tỏ vẻ hắn vẫn đang nghe.

Vân Túc từ lúc Tư Mộng Hàm đến cạnh nói chuyện với Cung Tiểu Trúc tâm tình liền vô cùng không tốt, chỉ là không lộ thanh sắc gì mà thôi, hơn nữa Tiểu Trúc còn cười với Tư Mộng Hàm, không biết nữ tu này có gì tốt, tu vi cũng không cao bằng y, bộ dạng có gì đẹp? Giới tu chân hắn có nhiều nữ tu còn đẹp hơn, không có ai kém hơn nàng, lại nhìn ngữ khí nàng ái muộn như vậy, là sinh ra hảo cảm với Tiểu Trúc sao?

Không cần biết thế nào, y tuyệt không cho phép! Lúc tất yếu, y cũng không ngại làm Tư Mộng Hàm biến mất.

Vì thế, nhìn thấy Cung Tiểu Trúc từ vị trí đi giữa định tới cạnh Tư Mộng Hàm, y liền lập tức nắm tay hắn, ngăn hắn lại, mà nhân bởi hai người họ thường xuyên có động tác nắm tay nhau, tuy rằng Cung Tiểu Trúc thấy khó hiểu, nhưng cũng không rút tay ra, cứ vậy, Cung Tiểu Trúc nói chuyện với Tư Mộng Hàm qua Vân Túc, tuy rằng y vẫn hơi khó chịu, nhưng tâm tình vẫn tốt hơn một chút.

Vào thành, Tiểu Trúc không hiểu sao lại trở nên lơ đãng, vô cùng có tinh thần nhìn chằm chằm hàng quán bên đường, không biết đang nghĩ gì, quan trọng nhất là, Cung Tiểu Trúc vẫn chỉ nói chuyện với Tư Mộng Hàm, không chú ý tới Vân đại ca này của hắn chút nào, một câu cũng không nói, ấn tượng của y với Tư Mộng Hàm lại càng kém.

"Tiểu Trúc, chúng ta tới rồi." Vân Túc hơi rũ mắt, giọng nói ôn nhu nhắc nhở Cung Tiểu Trúc đang thất thần, bóp nhẹ tay hắn, lôi hắn ra khỏi dòng suy nghĩ của chính bản thân mình.

"Ôi, ngại quá, Vân đại ca, ta đang mải suy nghĩ, đến rồi sao? Chúng ta vào xem trước đi!" Cung Tiểu Trúc cười xin lỗi với Vân Túc rồi ngẩng đầu nhìn lên bức hoành phi màu đen chữ vàng trước mắt, bên trên viết bốn chữ lớn rồng bay phượng múa "Toái Ba đại điện", sắc vàng lóng lánh, sáng rực chói mắt, tựa như có sức sống đang không ngừng lay động. Chữ này, được rót linh lực vào.

Vân Túc nhìn chữ lớn trên biển, vội giơ tay che mắt Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc nhanh chóng phục hồi lại tinh thần, chỉ cảm thấy một hồi mê muội, cũng không đáng lo ngại, lúc này lại nghe thấy Vân Túc nói, "Bốn chữ lớn này được viết bởi loại bút lông lợi hại, trong có sát khí vô hạn, người tu vi không đủ, chỉ sợ sẽ bị tổn thương thức hải."

Y đã từng nghe nói, bốn chữ "Toái Ba đại điện" này do một tu sĩ âm tình bất định viết, tính tình táo bạo, chữ hắn viết ra đương nhiên là có điểm lợi hại, may mà y che mắt Tiểu Trúc đúng lúc, nếu không không biết hậu quả sẽ thế nào, nghe nói có vài tu sĩ tu vi thấp không biết điều cấm kị, sau khi nhìn chữ này, có người mù hai mắt, hao tổn nguyên thần, có người trở nên si ngốc. Dần dà, rất nhiều tu sĩ đều biết mấy chữ này ẩn chứa sức mạnh.

Đương nhiên nếu tu vi đầy đủ, ngộ tính cao, có thể lĩnh hội được một số thứ, vô cùng có lợi cho tu luyện, thậm chí ngộ đạo lĩnh hội được một hai loại thần thông cũng có khả năng.

Chỉ là nhất thời Cung Tiểu Trúc không nghĩ ra, chờ tới lúc thần trí rơi vào bốn chữ lớn này rồi mới nhớ ra một đoạn trong nguyên tác, khi Vân Túc cứu hắn, trong lòng hắn còn vô cùng sợ hãi, may mà bình an vô sự, không thành người mù cũng không thành kẻ ngốc, thật là tốt quá, Cung Tiểu Trúc chậm rãi thở ra một hơi.

63. Chương 63

Lại nói vừa rồi thật nguy hiểm! May mà không bị làm sao!

Cung Tiểu Trúc biết tu vi của bản thân không tốt nên không dám nhìn nữa, nhưng hắn biết Vân đại ca nhất định có thể, trong nguyên tác, Vân Túc sau khi nhìn thấy mấy chữ lớn này, liền dùng thủ pháp cao siêu mà ngộ đạo, loại ngộ đạo này cũng không phải là đột phá tu vi, mà là lĩnh ngộ được một điều thuộc về thiên đạo, thế nên nhờ vậy mà Vân Túc chiếm được một loại thần thông.

Vân Túc dặn Cung Tiểu Trúc không thể nhìn lên bức hoành phi lần nữa, sau đó ngẩng đầu lên nhìn mấy chữ lớn kia, muốn nhìn ra chút ít manh mối từ đó, theo sau, đáy lòng lại sinh ra một cảm giác huyền diệu, tựa như chạm được vào một thứ gì đó, lại có chút nghi hoặc khó hiểu, mà bây giờ Vân Túc lại chưa có cách nào đâm thủng lớp giấy dán cửa sổ kia, thăm dò ý nghĩa chân thật này.

Mặc Hoa và Tư Mộng Hàm cũng nhìn thoáng qua, lại không cảm nhận được gì, cũng không bị hề hấn chi, chỉ cảm thấy vài chữ này phiêu dật tiêu sái, rất có phong phạm đại gia, người viết tất có tu vi bất phàm, nhiều hơn thì lại không cảm nhận được.

Bỗng nhiên, ba người Cung Tiểu Trúc thấy trong nháy mắt cơ thể Vân Túc lóe lên di chuyển từ chính giữa đại môn tới một góc tường khoanh chân ngồi xuống, vì thế Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa lập tức phản ứng lại, một trái một phải đi tới trước mặt Vân Túc hộ pháp cho y.

Ánh mắt Tư Mộng Hàm hơi lóe lên một chút, cũng lẳng lặng đi tới chỗ ba người cách đó không xa mà đứng thẳng, nhìn như cũng đang hộ pháp cho Vân Túc.

Cung Tiểu Trúc cầm mấy viên linh thạch trung phẩm ra bày vài pháp trận phòng ngự và vài pháp trận cách âm xung quanh Vân Túc, trong truyện từng nói rõ từng câu từng chữ, loại ngộ đạo này rất dễ bị tạp âm xung quanh quấy nhiễu, thời gian ngộ đạo ngắn dài trực tiếp liên quan tới trình độ lĩnh ngộ thần thông của Vân Túc, thế nên Cung Tiểu Trúc không dám khinh thường chút nào.

Xung quanh Toái Ba đại điện thỉnh thoảng lại có vài ba nhóm tu sĩ đi ngang qua, nhìn thấy nơi góc tường có một người đang nhắm hai mắt, trên đỉnh đầu ẩn ẩn như có kim quang lóe ra, liền biết người này đang ngộ đạo, lại thấy trên bức hoành phi Toái Ba đại điện, bốn chữ lớn phát ra quang mang chói mắt bắn vào mi tâm của người kia, nghĩ lại liền hiểu ra, người này đang đoạt được cơ duyên nhờ những chữ lớn kia, đúng là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu!

Vì thế, phàm là tu sĩ đi ngang qua đây đều sẽ dừng chân nhìn lại từ xa, thi thoảng lại khe khẽ nói nhỏ với người bên cạnh, thần sắc của các tu sĩ cũng không giống nhau, có mi phi sắc vũ, có lão luyện thành thục, lại có người có vẻ mặt ngưng trọng, có hâm mộ, có ghen tị, cũng có lo lắng, có vui mừng, không ai giống ai. Dần dần, tu sĩ xung quanh tụ lại càng nhiều, vô cùng hiếu kỳ, đều chờ Vân Túc tỉnh lại sau khi ngộ đạo.

Không thể trách lại có nhiều tu sĩ coi trọng Vân Túc tới như vậy, người có thể lĩnh ngộ được chút từ những chữ lớn kim quang lóng lánh này, trăm năm cũng chưa chắc đã có một, mà bây giờ lại có một thanh niên tài tuấn đắc ngộ được cơ duyên như thế, nếu có thể lĩnh ngộ được điều gì đó, thực lực sẽ cao thêm một bậc, chưa nói tới chuyện nổi danh lập vạn thì cũng là thanh danh thăng cao.

Qua không biết bao lâu sau, nơi mi tâm của Vân Túc rốt cuộc cũng xảy ra biến hóa, chỉ thấy sau khi kim quang tiêu tán nơi mi tâm của y không lâu, làn da vốn trơn mịn vô ngần lại ẩm ẩm nứt ra một kẽ hở giữa hai mày, một luồng hào quang bay ra, bắn thẳng về phía trước, người qua đường phát hiện thấy đều vội vã

tránh ra, luồng hào quang kia bắn tới giữa đường, tạo thành một cái hố lớn, phải sâu tới một trượng, làm cho mọi người xung quanh sợ hãi trầm trồ liên tục.

Chúng tu sĩ lại nhìn về phía Vân Túc, chỉ thấy giữa mi tâm kia lộ ra một con mắt đen thẳm, hung quang bắn ra bốn phía, con mắt kia đảo qua, hiếu kỳ xem xét xung quanh, một bộ phận tu sĩ thần sắc liền kinh nghi bất định, tựa như bị con mắt này nhìn thấu vậy. Chỉ một lát sau, kẽ hở kia dần dần khép kín lại giữa hai lông mày, tận tới lúc vết nứt hoàn toàn biến mất, vầng trán y lại trơn mịn như lúc ban đầu, con mắt kia cũng bởi vậy mà bị che đi, cứ như chưa từng xuất hiện.

Trong đám người, không biết có ai kinh hô lên một tiếng "Thần chi nhãn!" Các tu sĩ khác liền lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, đều tranh luận sôi nổi, họ nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng Vân Túc lại có thể có được thần thông thần kỳ tới thế. Thần chi nhãn, nghĩa cũng như tên, là con mắt của thần tiên, có thể dự đoán sự việc trong tương lai, lĩnh ngộ quy tắc của thiên đạo, còn có thể nhìn thấu hết toàn bộ vật âm tà, nhìn thấy vật mà người khác không nhìn ra, nói khoa trương một chút thì chính là biết hết tất cả mọi thứ như thần vậy.

Đương nhiên, chuyện này không thể có khả năng, chỉ là một cách so sánh mà thôi, dù sao năng lực của Vân Túc hữu hạn, còn chưa thành tiên, càng đừng nói tới chuyện thành thần. Có điều cho dù là có thành thần thì cũng vẫn lợi hại hơn thần, bởi y có nhiều hơn thần một con mắt.

Thần chi nhãn, còn có một điểm thần kỳ chính là nó có thể trốn thoát khỏi sự giám thị của thiên đạo trong một quãng thời gian nhất định, quả đúng là máy gian lận cường đại!

Từ xưa tới nay, tu sĩ có được thần chi nhãn đều có số mệnh nghịch thiên, tất thành người đại khí, chỉ cần không lạc lối giữa đường, tiền đồ sẽ không thể hạn lượng, phi thăng thành tiên cũng không thành vấn đề, cũng là nhân tài mà các đại môn phái cực lực tranh đoạt, trọng điểm bồi dưỡng, cho dù không thể khiến cho người đó bái nhập môn phái thì cũng hy vọng rằng có thể giao hảo, là nhân vật không thể đắc tội.

Quả nhiên, thứ mà nhân vật chính đáng nhận được thì chắc chắn sẽ nhận được, lúc ấy nhìn thấy "Thần chi nhãn" này, Cung Tiểu Trúc liền nhớ tới Nhị Lang Thần mở Thiên Nhãn. Hắn thề! Tác giả nhất định là lười viết thứ khác, mới trực tiếp chuyển con mắt thứ ba của Nhị Lang Thần qua đây, chỉ là đổi một cái tên khác mà thôi, lúc ấy hắn còn không ngừng thổ tào tác giả quả là không có tiết tháo, sao có thể viết những thứ người ta đã biết hết rồi, không thể phát minh một thứ mới hay sao?

Có lẽ là do hắn thổ tào có tác dụng, tác giả nguyên tác còn gia tăng một công năng quần công cho thần chi nhãn, không giống với kỹ năng của Thiên Nhãn, thần chi nhãn luyện tới đại thành, có thể thoát khỏi mi tâm của Vân Túc, đại sát tứ phương, đại phóng sát chiêu, quả là không thể khí phách hơn, hơn nữa còn là giết người không thấy máu đó có được không.

Như vậy có thể thấy, thần chi nhãn này lợi hại hơn rất nhiều so với Thiên Nhãn, quả là trò giỏi hơn thầy, chẳng lẽ đây là do tác giả quá thông minh sao!

Ý niệm này chỉ chợt lóe qua, Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc ngộ đạo xong đã tỉnh lại, nhanh chóng cởi bỏ trận pháp bên người y ra, tới gần Vân Túc, vui vẻ kêu lên, "Đại ca!" Một bộ dáng có chuyện tốt cùng vui, vô cùng kiêu ngạo, đây chính là Vân đại ca bá khí trắc lậu của hắn đó, quả là lợi hại nhất, không ai có thể

lợi hại hơn Vân đại ca hết.

Vân Túc gật đầu, nhìn tu sĩ xung quanh, ánh mắt lãnh đạm đảo qua, lại cúi đầu nhìn Cung Tiểu Trúc nói, "Tiểu Trúc, chúng ta vào đi thôi!"

Cung Tiểu Trúc cười gật đầu, nhìn bàn tay thò ra của Vân Túc, tự giác đặt tay mình vào lòng bàn tay của Vân Túc, "Đại ca thật lợi hại, nhanh như vậy đã lĩnh ngộ được thần thông, thật không biết lúc nào ta mới có thể có được cơ duyên như đại ca ngươi."

"Tiểu Trúc cũng rất lợi hại, đừng tự coi thường chính bản thân mình, ngươi về sau nhất định cũng sẽ có loại cơ duyên này." Vân Túc an ủi.

"Đúng vậy, Vân đại ca là lợi hại nhất, ta chưa hề thấy có tu sĩ nào có thực lực cường đại bằng Vân đại ca cả." Mặc Hoa chạy tới cạnh Vân Túc sùng bái nhìn y, ánh mắt này cứ như muốn quỳ xuống trước mặt y, ôm đùi cầu y bao dưỡng, ánh mắt sáng lấp lánh, hắn nhất định là đã quên rằng trước đây bản thân ở trên núi cao rừng sâu, chưa từng gặp nhiều tu sĩ nên mới nói như vậy. Cuối cùng còn vỗ ngực kiêu ngạo một bộ dáng "Yên tâm đi! Có ca ở đây." Phối hợp với vẻ mặt mà nói, "Ừm, Tiểu Trúc cũng rất lợi hại, yên tâm đi, Tiểu Trúc, ngươi nhất định đừng giận hờn, ta với Vân đại ca sẽ bảo vệ cho ngươi."

Bởi vừa rồi Cung Tiểu Trúc không nói cho Tư Mộng Hàm biết tính danh thật của mấy người, thế nên Mặc Hoa không gọi Vân Túc là chủ nhân, mà gọi là Vân đại ca, Cung Tiểu Trúc trực tiếp gọi Vân Túc là đại ca, bớt đi một chữ "Vân", mà tên giả của Cung Tiểu Trúc là Vân Trúc, vẫn gọi là Tiểu Trúc như trước.

Cung Tiểu Trúc còn chưa kịp nói gì, Tư Mộng Hàm bên cạnh đã xen mồm đúng lúc mà nói, "Ta đây xin chúc mừng Vân đạo hữu, thật không ngờ rằng Vân đạo hữu lại có cơ duyên như vậy, hôm nay ta may mắn thấy trọn một quá trình này, mặc dù không thể ngộ cảnh, nhưng cuộc đời này cũng coi như không uổng." Ánh mắt nhìn Vân Túc vô cùng chuyên chú, nhu tình như nước.

Vân Túc cảm nhận được ánh mắt của nàng, khẽ nhíu mày, ánh mắt sắc bén quét qua mặt Tư Mộng Hàm một chút. Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc không để ý tới Tư Mộng Hàm chút nào, để nàng không xấu hổ, liền đỡ lời, "Lâm tiền bối nói gì vậy, đại ca ta gặp được cơ duyên cũng chỉ là nhờ có vận khí tốt mà thôi, chắc chắn không lâu sau Lâm tiền bối cũng sẽ có cơ duyên như vậy." Tuy rằng Cung Tiểu Trúc nói rất khiêm tốn, nhưng ai nấy đều cảm nhận được hắn rất tự hào, cứ như hắn mới là người có được cơ duyên chứ không phải là Vân Túc, khóe miệng cong lên, nếu hắn có đuôi, chỉ sợ đã hếch lên tới tận trời.

Tư Mộng Hàm nhìn ánh mắt Vân Túc, thầm nói trong lòng Vân Hoa này sợ là khó mà thu phục được, xem ra vẫn nên xuống tay từ hai người còn lại trước, hừ! Cô nãi nãi không tin rằng một người ta cũng không câu dẫn được, chỉ bằng dung mạo như hoa như ngọc của lão nương, thêm vào mị thuật đã tu luyện tới đại thành, không sợ họ lại không quỳ dưới váy của lão nương.

"Chỉ mong là như vậy! À, đúng rồi, ba vị đạo hữu muốn tới đảo tu luyện phải không? Chẳng biết có thể mang ta cùng theo không, thực không dám giấu giếm, trên đường đi ta đã bị các tu sĩ cực kỳ hung ác cướp bóc, bây giờ linh thạch trong túi trữ vật đã bị đối phương cướp hết toàn bộ, cuối cùng may mắn lắm mới có thể bảo toàn được tính mạng, mong các vị có thể tạm thời thu lưu ta, tuy rằng tạm thời ta không có linh thạch, có điều xin đạo hữu yên tâm, chỉ cần vừa có linh thạch, ta lập tức sẽ trả lại đạo hữu đúng theo giá

thị trường." Tư Mộng Hàm thấy hai người kia không để ý tới mình nên liền nói với Cung Tiểu Trúc nhu hòa.

"Đương nhiên là có thể!" Cung Tiểu Trúc còn đang muốn nói tiếp, lại thấy Vân Túc quẳng tới ánh mắt không tán đồng, vì thế liền dùng ánh mắt khẩn cầu còn có chút ai oán tội nghiệp nhìn y, trong lòng nghĩ nếu họ với Tư Mộng Hàm tách nhau ra, vậy không phải là giá trị vận khí hắn thật vất vả mới tích góp được sẽ bị trừ thật nhiều thật nhiều sao, Vân đại ca không thể kéo chân sau của hắn được, không thì… không thì, ta khóc cho Vân đại ca xem.

Vốn hắn còn đang nghĩ nên làm thế nào mới có thể khiến cho Tư Mộng Hàm và Vân đại ca bảo trì cự ly an toàn lại có thể gia tăng hảo cảm của đối phương, Tư Mộng Hàm lại chủ động đưa ra yêu cầu muốn đồng hành với họ, tuy rằng hắn biết Tư Mộng Hàm coi trọng song tu với Vân đại ca, nhưng chỉ cần hắn như hình với bóng với Vân đại ca, Tư Mộng Hàm sẽ không có cơ hội, ừm, ý tưởng này thật sự là quá tốt!

Vân Túc bị ánh mắt của Cung Tiểu Trúc nhìn tới không chịu nổi, gian nan dời tầm mắt, coi như là mặc nhận đi! Có điều có y ở đây, nữ nhân này đừng mơ tưởng tới Tiểu Trúc, đợi tới lúc lên đảo, nhất định phải tìm thời gian bình tâm tĩnh khí nói chuyện với Tiểu Trúc một lần, để hắn không thân cận với nữ tu quá mức, Tiểu Trúc của y dung mạo tuấn mỹ như thế, tính cách lại ôn hòa như vậy, rất dễ khiến các nữ tu sinh hảo cảm với hắn, bao gồm cả nữ nhân trước mắt này, nói không chừng Tư Mộng Hàm đang có mưu đồ gây rối với Tiểu Trúc thì sao.

Bằng không vì sao nữ nhân này lại phải ở cùng một đảo với họ chứ! Không có linh thạch không thể tới phường thị kiếm một ít sao? Không có linh thạch không thể vào động phủ ở hay sao? Nhất định lại cứ muốn ở cùng một đảo nhỏ với họ, không cần nghĩ đã biết là có mưu đồ khác, chỉ có trẻ con ba tuổi mới tin cái chuyện nhảm nhí của nữ nhân này.

Thế nên, nhất định phải dính lấy Tiểu Trúc như hình với bóng, thời khắc giữ lòng cảnh giác với nữ nhân này.

Tư Mộng Hàm nghe được lời đồng ý của Cung Tiểu Trúc, trong lòng lại nghĩ người này quả là dễ nói chuyện, trên mặt lại mang theo vẻ cảm động tới rơi cả nước mắt, kinh hỉ nói, "Thật là quá tốt rồi, vậy thì đa tạ Vân đạo hữu." Nói xong còn muốn đưa tay ra nắm lấy tay Cung Tiểu Trúc, lại bị Vân Túc chặn lại.

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc rời xa khỏi Tư Mộng Hàm, cho nàng một ánh mắt sắc như dao, tiếp tục đi tới đại điện.

Tư Mộng Hàm nhíu mày với bóng lưng hai người, trên khuôn mặt là vẻ mặt đầy suy nghĩ nhìn hai bàn tay đang nắm, không biết là đang nghĩ tới điều gì.

Tác giả có lời muốn nói: kể chuyện nghe nè, hôm nay thật là ngại, muộn như vậy mới đăng chương mới, mọi người nhất định phải tha thứ cho tui đó nha, hôm nay mới từ nhà tới trường học, sau đó lại quét dọn phòng ngủ một khắc cũng không nghỉ, rồi thì đi tắm rửa, nhưng thật đau buồn, đang tắm được một nửa rồi, thẻ lại hết tiền, thế nên đành phải tắm bằng nước lạnh, tui chỉ muốn nói: thật! là! lạnh!

64. Chương 64

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã đi vào tới bên trong đại điện, Mặc Hoa cũng đi bên cạnh. Tư Mộng Hàm cũng nhẹ nhàng bước tới bên cạnh ba người, vẫn đứng cạnh Vân Túc.

Trong điện có một tu sĩ trung niên Trúc Cơ kỳ thấy mấy người muốn vào trong, liền vội vàng đi tới đón, thái độ vô cùng cung kính, "Các vị tiền bối muốn thuê đảo nhỏ phải không, xin theo vãn bối đi sang bên này." Sau đó khom người dẫn bọn Vân Túc tới một tấm bản đồ màu lam cực lớn bên trong cùng của đại điện, giảng giải chi tiết.

Tấm bản đồ này tên Bích Ba đồ, dài rộng hai mươi trượng, gần như hoàn toàn bao trùm một mặt tường của đại điện, bên trên miêu tả hình ảnh của quần đảo Bích Ba, từ giữa có thể thấy được mấy chục đảo lớn lớn nhỏ nhỏ xung quanh đảo Bích Ba, trong số các đảo nhỏ này, cũng không phải là mỗi đảo đều có độ lớn giống nhau, chúng được chia làm ba loại cấp bậc không chỉ bởi độ nồng của linh khí mà phẩm chất của mỗi đảo nhỏ còn liên quan tới diện tích của chúng.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc làm thanh niên thổ hào vĩ đại, đương nhiên là muốn đảo nhỏ nhất phẩm nhiều linh khí nhất, đảo nhỏ nhất phẩm này diện tích cũng không nhỏ, giá cũng không hề thấp.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ này thấy hai người muốn thuê đảo nhỏ nhất phẩm, nụ cười trên mặt sâu hơn mấy phần, thái độ đương nhiên cũng càng thêm cung kính, "Diện tích đảo nhỏ nhất phẩm nơi này của chúng ta đều từ hai mươi tới tám mươi km vuông, tiền bối xin hãy nhìn xem, đảo màu đỏ chính là nhất phẩm, phát sáng tức là chưa cho thuê, màu nhạt hơn một chút chính là đã bị người thuê mất, đảo nhỏ nơi này của chúng ta đều đã đánh dấu phân biệt diện tích, giá cũng đã ghi bên trên, tính theo thời gian một năm."

Tu sĩ trung niên nói xong liền đứng yên bên cạnh chờ, Vân Túc liếc mắt quét qua toàn bộ đảo nhỏ nhất phẩm một lần, chỉ vào một hòn đảo nhỏ lớn nhất, cũng chính là hòn đảo duy nhất rộng tám mươi km vuông tên là đảo Phượng Vu, hỏi Cung Tiểu Trúc, "Tiểu Trúc, thấy đảo nhỏ này thế nào?"

Cung Tiểu Trúc nhìn diện tích và giá tiền, gật đầu, "Đại ca quyết định là được." Tuy rằng giá có hơi cao, nhưng diện tích lại cực lớn, hơn nữa tài nguyên trên đảo nhất định càng phong phú, phục vụ cũng càng chu đáo.

Vân Túc gật đầu, tu sĩ trung niên bên cạnh có nhãn lực kình nhi nói, "Vậy các vị tiền bối có thể dùng truyền tống trận đi tới đảo Phượng Vu." Sau đó liền đi đầu hướng tới một lối đi bên trái.

Vì thế, bốn người Vân Túc cùng đi vào liền thấy đại sảnh này càng thêm rộng lớn so với bên ngoài, hai bên trái phải đặt mấy chiếc bàn có vài tu sĩ Kim Đan kỳ đang ngồi, tất cả tu sĩ này gần như đều là nam tử, có vài người chỉ mới bốn năm mươi tuổi, có vài người niên kỷ đã bảy tám mươi tuổi, hiển nhiên mấy người này tư chất đều không tốt, thế nên mới từ Tất Vân tông tới đây để tọa trấn.

Trước tất cả những chiếc bàn của tu sĩ Kim Đan kỳ này đều có ba năm người đang tiến hành làm thủ tục

tới đảo nhỏ, thi thoảng lại có một hai người đi vào từ bên ngoài, số giao dịch nơi này tuy rằng có hơi ít nhưng mỗi lần giao dịch đều có thể kiếm lấy số lượng linh thạch phi thường khả quan, thế nên nói tóm lại là việc làm ăn vẫn không tệ chút nào.

Phàm là nơi có tu sĩ, đương nhiên không tránh được việc một vài người tu vi cao tới đánh nhau gây sự, thành Bích Ba, trừ thành chủ tọa trấn có tư chất vô cùng tốt, trưởng lão Tất Vân tông đã ngoài Hóa Thần kỳ cũng sẽ thay nhau tới nơi này trấn thủ, giúp đỡ quản lý sự vụ lớn nhỏ cho thành chủ, dẹp loạn rất nhiều tu sĩ phá hỏng trật tự trong thành. Mà Toái Ba đại điện trừ mấy người có tư chất không tốt ra, thì còn lại đều có thể sánh ngang với đệ tử của Tất Vân tông, còn có một trưởng lão Hóa Thần kỳ thường trú nơi đây uy hiếp mọi người, tuy rằng người này không thường hiện thân nhưng uy danh vẫn lan xa.

Tu sĩ trung niên kia đưa mấy người tới trước một tu sĩ Kim Đan trung kỳ hạc phát đồng nhan, "Tô sư huynh, phiền huynh làm thủ tục cho các vị tiền bối này thuê đảo Phượng Vu."

(Hạc phát đồng nhan: Tóc trắng như lông hạc, mặt hồng tựa trẻ con)

"Được, xin chờ một lát." Nói xong, Tô sư huynh kia liền giơ tay ra một phen, một cuộn tranh cuốn màu trắng xanh đã xuất hiện trong lòng bàn tay, ông mở tranh cuốn ra, một tay còn lại cũng điểm một chấm, nơi ngón tay chạm vào phát ra một luồng sáng sau đó liền biến mất, xong xuôi ông hỏi, "Xin hỏi các vị có muốn mua một tòa động phủ không? Động phủ nơi này của chúng ta tổng cộng chia làm ba loại, một loại là bình thường nhất, cấp bậc phòng ngự cũng thấp nhất, chỉ cần một trăm viên linh thạch trung phẩm, một loại khá trung đẳng, diện tích khá lớn, cấp bậc phòng ngự cũng là trung đẳng, cần ba trăm viên linh thạch trung phẩm, cuối cùng là một loại khá xa hoa, diện tích cũng lớn nhất, cấp bậc phòng ngự cũng cao, nhưng cũng đắt nhất, cần tám trăm viên linh thạch trung phẩm, đương nhiên, nếu mọi người mang theo động phủ tùy thân thì cũng có thể không cần mua, tất cả đều dựa trên sự tự nguyện."

Vân Túc không chút do dự cầm năm trăm linh tám viên linh thạch thượng phẩm từ trong trữ vật giới ra đặt lên bàn, "Động phủ tốt nhất, đảo nhỏ thuê trước năm năm rồi lại nói sau." Có tiền đương nhiên là muốn thoải mái thế nào thì thoải mái thế ấy, tuy rằng y không ngại ở động phủ, nhưng đồng hành còn có Tiểu Trúc, y không muốn Tiểu Trúc phải chịu ủy khuất.

Vị Tô sư huynh kia gật đầu, cười tươi như hoa cúc nhận lấy linh thạch trên bàn, lại bày một mô hình nơi ở, chỉ to bằng một bàn tay ra, lại thêm bốn tấm ngọc bài xanh biếc, đưa tới trước mặt Vân Túc, "Xin đạo hữu hãy giữ lấy cẩn thận, tấm ngọc bài này là lệnh bài thông hành vào đảo Phượng Vu, chỉ người có được lệnh bài mới không bị pháp trận phòng ngự chắn ở bên ngoài, thế nên vạn lần không thể để mất."

Vân Túc gật đầu nhận lấy, đưa ba tấm ngọc bài còn lại cho bọn Cung Tiểu Trúc, xoay người đi theo tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia đi vào trong vài bước – chính là rất nhiều truyền tống trận, từng truyền tống trận đều được đánh dấu bằng tên của đảo nhỏ, nói cách khác mấy người họ muốn tới đảo Phượng Vu, thì phải tìm truyền tống trận có ba chữ đảo Phượng Vu.

Tu sĩ trung niên thuần thục tiếp tục vượt qua phần lớn truyền tống trận mà đi sâu vào bên trong, đi tới một truyền tống trận có ba chữ lớn đảo Phượng Vu trong góc, cầm năm viên linh thạch trung phẩm từ trong túi trữ vật ra xếp vào các vị trí trong trận, sau đó, truyền tống trận kia liền bắt đầu xảy ra biến hóa, "Các vị tiền bối mời."

65. Chương 65

Bốn người Vân Túc đứng trước đảo Phượng Vu, trong tay cầm một tấm ngọc bài giơ lên trước pháp trận phòng ngự, trong chớp mắt, bốn người liền xuất hiện trong vòng trận pháp. Mọi người nhìn mảnh đất bằng phẳng trống trải trước mặt, không có cây cối sinh sôi như những nơi khác, quái thạch khí thế *(?)*, chỉ có một lớp lá khô rất dày và cỏ dại, hiển nhiên là nơi tu sĩ trước đây thuê đảo đặt động phủ, thế nên mới sạch sẽ hơn các nơi khác.

Nơi họ xuất hiện này là nơi cao nhất của một đỉnh núi trên đảo Phượng Vu, linh khí nơi này cũng là linh khí nồng nhất cả đảo Phượng Vu, là điểm giao của ba linh mạch, không chỉ dưới đất, mà ngay cả trong không khí cũng có linh khí cực nồng. Từ nơi này có thể quan sát được toàn bộ đảo, nhìn xuống phía dưới, lọt vào tầm mắt là các loại ốc xá, khói bếp lượn lờ, chó kêu gà gáy lẫn lộn, còn có thể nhìn thấy một vài phàm nhân qua qua lại lại, dáng vẻ có chút vội vàng, có người đang cày cấy, thần thái thản nhiên.

Không sai! Quần đảo Bích Ba này không chỉ có tu sĩ mà còn có phàm nhân, trước đây khi Tất Vân tông còn chưa quản lý quần đảo Bích Ba này, sinh hoạt chủ yếu ở nơi này đều là phàm nhân, họ sinh ra và lớn lên ở nơi này, mặt trời mọc bắt đầu một ngày mới, từng thế hệ cứ sinh sôi như thế, sinh sinh không dứt. Khi Tất Vân tông nhét quần đảo Bích Ba vào phạm vi quản lý của tông môn, cũng không hề đuổi phàm nhân tựa như những con kiến trong mắt tu sĩ đi, mà nhét phàm nhân vào trong phạm vi bảo vệ của mình. Không những vậy, họ còn bố trí một pháp trận phòng ngự trên mỗi đảo nhỏ giúp chống lại sự tấn công của động vật biển và sự ăn mòn của sóng biển, giảm bớt nguy cơ gặp tai họa của đảo, khiến cho phàm nhân nơi này tôn kính tu sĩ như thần tiên, không dám có nửa điểm coi thường.

Đương nhiên, hơn phân nửa việc làm này của Tất Vân tông cũng không phải là làm cho phàm nhân mà là bởi ích lợi cho bản thân, vì sự phát triển của sản nghiệp Tất Vân tông, nhưng quả thật là điều này đem lại rất nhiều lợi ích cho phàm nhân, chính là cái gọi là lợi người lợi ta, chính là đạo lý này.

Vân Túc nhìn cảnh sắc nơi này, cảm nhận được linh khí nồng đậm, trên nét mặt bất giác lộ ra một vẻ vừa lòng, y ném mô hình động phủ trong tay lên trên không trung, động phủ kia liền dùng tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy mà biến ngày càng lớn hơn, một lát sau, mô hình động phủ kia đã hóa thành một tòa đại điện huy hoàng, cao ngất trong mây, vừa nhìn lên trên cổng, đã thấy bức hoành phi trên khắc ba chữ lớn rồng bay phượng múa "Thương Khung điện", bên ngoài động phủ là một tầng hào quang, chỉ lóe lên hai ba lần rồi biến mất.

Chưa đợi mấy người kịp vào trong đại điện, thì đã có một chấm đen như một ngôi sao rơi bay tới từ dưới chân núi, nháy mắt đã tới trước mặt mọi người, hóa ra là một tu sĩ Trúc Cơ sơ kỳ.

Tu sĩ này tóc trắng xóa, trên mặt là các nếp nhăn, nếu cẩn thận nhìn, có thể nhìn ra thọ nguyên của lão sắp hết, nhưng tinh thần của lão lại không tệ, nhìn không ra một chút u sầu, tựa như cũng không hề lo cho bản thân tiền đồ vô vọng.

Người này tới trước mặt bọn Vân Túc, khom người hành lễ mà nói, "Thuộc hạ cung nghênh các vị đảo chủ." Sau đó cầm một ngọc giản ra đưa tới trước mặt mọi người, "Thuộc hạ là quản sự nơi này, phụ trách quản lý sự vụ lớn nhỏ trên đảo Phượng Vu, về sau các vị đảo chủ có chuyện gì cũng đều do thuộc hạ chịu trách

nhiệm, các vị đảo chủ cần làm gì cũng có thể sai thủ hạ làm, ngọc giản này là giới thiệu về toàn bộ đảo Phượng Vu và những điều các vị đảo chủ cần chú ý tới."

Lão giả như vậy lại xưng hô như thế với mọi người, chính là quy định tồn tại đã lâu ở Tất Vân tông, đảo chủ chưa tới, đệ tử Trúc Cơ kỳ trong môn phái cai quản đảo nhỏ, có đảo chủ rồi tuy rằng hơn phân nửa chuyện quản sự sẽ phải nghe đảo chủ chỉ đạo, nhưng có rất nhiều đảo chủ sẽ không quan tâm tới mấy chuyện vặt vãnh trên đảo, mục đích chủ yếu của họ là tới tu luyện chứ không phải là phục vụ cho Tất Vân tông. Hơn nữa đảo chủ chỉ là đảo chủ trên danh nghĩa, không có thực quyền nhưng nếu quản sự xin đảo chủ giúp đỡ vẫn có thể xét theo tình huống mà giúp, nếu thật sự đảo chủ không xử lý được hoặc là không muốn xử lý thì cũng chỉ có thể thông tri với thành chủ.

Vân Túc vung tay lên, ngọc giản kia liền được y nắm trong tay, lão giả kia thấy vậy liền đứng bên cạnh chờ.

Vân Túc đọc hết nội dung bên trong ngọc giản sau đó liền biết thêm rất nhiều chi tiết, có thể biết được, xung quanh quần đảo Bích Ba thỉnh thoảng có thể có rất nhiều động vật biển đột kích, trước khi Tất Vân tông chưa cai quản, phàm nhân nơi này đều dùng sức người mà chống chọi với động vật biển xâm nhập, mỗi lần thương vong đều thảm trọng, cho dù có vài tán tu chống lại cũng như muối bỏ biển, dù sao tài nguyên của tán tu cũng hữu hạn.

Mà sau khi Tất Vân tông bố trí trận pháp cho đảo nhỏ này xong, phàm nhân chỉ cần giao thuế ứng với một nửa số linh thạch dùng duy trì cho trận pháp là được, không có linh thạch cũng có thể giao vật đồng giá trị. Thế nên họ dù cho muốn siết chặt thắt lưng quần mà sống thì cũng vẫn có thể trả được thuế, dù sao tính mạng không thành vấn đề, sinh hoạt cũng tốt hơn trước kia nhiều.

Nửa số linh thạch còn lại khi đảo nhỏ chưa được cho thuê thì Tất Vân tông sẽ chi trả, sau khi có người thuê thì người thuê trả, hàng năm chỉ cần năm mươi viên linh thạch hạ phẩm, điều này đối với bọn Vân Túc mà nói thì hoàn toàn không phải là vấn đề.

Sở dĩ phàm nhân và tông môn hoặc người thuê chia nửa là vì muốn giảm bớt gánh nặng cho phàm nhân, nếu không làm vậy, chỉ sợ bán hết phàm nhân trên đảo đi cũng không thanh toán nổi nhiều linh thạch như vậy.

Ngoài chuyện đó ra, trong tay đệ tử quản sự còn có rất nhiều khôi lỗi dành cho đảo chủ sử dụng, quy cách ở từng đảo nhỏ khác biệt, số lượng của khôi lỗi có tu vi cũng khác biệt. Loại khôi lỗi các vị khách hàng cho thuê đảo nhỏ ưa thích này là một khoản lợi nhuận kiếm về khá nhiều linh thạch cho Tất Vân tông, khôi lỗi được mua từ Khôi Lỗi môn, tất cả chúng đều được chế tác từ hồn phách của yêu thú cộng thêm một vài tài liệu quý giá, ngoại hình có thể thay đổi tùy theo sở thích của người chế tác, có thể là nữ tử, nam tử hoặc là yêu thú.

Có điều, vì mỹ quan, Tất Vân tông mua rất nhiều khôi lỗi đa số đều là hình người nữ tỳ và nam phó, bộ dạng đều rất mỹ mạo và anh tuấn, vừa đẹp mà làm việc cũng tiện.

Đương nhiên, phí dụng khôi lỗi của người thuê đã được tính trong phí dụng thuê đảo nhỏ, ngay cả thủ tục sau này có rất nhiều điều khoản thì cũng là khoản thu duy nhất *(câu này QT t hoàn toàn k hiểu, đành chém bừa =))*

Đảo Phượng Vu mà bọn Vân Túc thuê này là đảo nhỏ nhất phẩm diện tích lại là lớn nhất, thế nên trình độ phục vụ cũng khá cao so với các đảo khác, không cần biết số lượng chủ nhân là bao nhiêu thì nữ tỳ và nam phó số lượng mỗi nhóm đều là hai mươi.

Không chỉ vậy, mỗi đảo nhỏ đều có số lượng yêu thú nhất định ẩn thân, khách hàng hoàn toàn có thể di chuyển trên đảo, chỉ cần phát hiện ra yêu thú đều có thể săn bắt, tài liệu từ yêu thú cá nhân có thể sở hữu, có thể tự dụng, cũng có thể bán lấy linh thạch. Có điều tu vi của yêu thú cũng có thể cao hơn một vài tu sĩ, do đó trái lại có thể giết chết tu sĩ, trong ngọc giản cũng đã cường điệu nhắc tới chuyện khách hàng trong lúc săn bắt yêu thú trên đảo, sinh tử thế nào, tất cả hậu quả cá nhân đều phải tự chịu trách nhiệm, Tất Vân tông không liên can.

Tất Vân tông dám nói, dám làm như vậy mà không thấy ngượng hoàn toàn là bởi ở đại lục Huyền Thiên này không người nào có đủ địa vị để lay chuyển được, cho dù muốn nói lý lẽ, cũng phải xem thực lực có đủ hay không. Thêm vào đó danh tiếng của quần đảo Bích Ba cũng đã vang xa, dù có quy định hà khắc này thì chuyện làm ăn cũng không cần phải lo.

May mà yêu thú trên đảo nhỏ chủ yếu đều ở sâu trong rừng, bình thường không dễ xuất hiện trước mặt phàm nhân, hơn nữa chúng cũng đã mở linh trí, khinh thường việc ra tay với phàm nhân, cũng biết nếu làm phàm nhân tay trói gà không chặt bị thương, lôi kiếp lúc Độ Kiếp sẽ vô cùng nghiêm trọng, thế nên phàm nhân trên đảo hoàn toàn không cần lo tới chuyện bị yêu thú tập kích.

Chờ tới lúc mấy người Cung Tiểu Trúc lần lượt xem xong nội dung trong ngọc giản, đệ tử Trúc Cơ kỳ kia lại vung tay lên, hai hàng khôi lỗi Trúc Cơ kỳ đứng trước mặt mấy người cũng khom lưng hành lễ chỉnh tề, dung mạo của tất cả khôi lỗi đều rất tuấn tú, làn da cũng giống như da của người bình thường, trắng nõn, vô cùng mịn màng, mặc áo dài thuần một màu thủy lam, tóc đen mượt như mây, buộc cao cao, vẻ mặt chất phác, hai mắt vô thần, tuy tướng mạo không giống nhau nhưng chiều cao lại không hề có sự khác biệt.

Tất cả khôi lỗi này đều không có tư duy và tình cảm, phục tùng mọi điều kiện mà người sai bảo, rất nghe lời, nhưng cũng biết tùy cơ ứng biến, làm việc không hề xoi mói. Chỉ là người thuê đảo nhỏ cũng không thể mang khôi lỗi đi, quyền sở hữu vẫn thuộc về Tất Vân tông, người thuê chỉ có quyền sử dụng.

Năng lượng của khôi lỗi đều là từ linh thạch, khôi lỗi tu vi càng cao yêu cầu phẩm chất của linh thạch càng cao, tốc độ tiêu hao càng nhanh, loại khôi lỗi Trúc Cơ kỳ này, linh thạch yêu cầu tuy là hạ phẩm nhưng tốc độ tiêu hao nhanh hơn rất nhiều so với Luyện Khí kỳ. Hơn nữa ngọc giản cũng đã cho biết, linh thạch khởi động khôi lỗi Tất Vân tông chỉ chịu trách nhiệm một lần, sau này dù là ở trên đảo bao lâu, linh thạch của khôi lỗi đều cần phải đổi mới, tuy rằng thoạt nhìn mục nào cũng cần đến linh thạch, nhưng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đều có thể thanh toán được.

Sau đó, đệ tử kia lại đưa một ngọc phù truyền âm cho Vân Túc, "Nếu đảo chủ có gì sai bảo, có thể dùng ngọc phù này câu thông với thuộc hạ, nếu các vị đảo chủ không còn gì muốn nói, vậy thuộc hạ cáo từ."

Vân Túc cất ngọc phù truyền âm vào trữ vật giới, giọng nói lãnh đạm "ừ" một tiếng, đệ tử kia lại một lần nữa lấy phi kiếm ra, cưỡi kiếm mà đi.

Mọi người đi qua cửa lớn, hai hàng khôi lỗi đằng sau cũng ngoan ngoãn đi theo. Vào trong đại điện, mấy

người liền nhìn thấy bên trong đại điện vô cùng trống trải và rộng lớn, hai bên có mấy cây cột Bàn Long cao tới tận đỉnh đại điện, gam màu chính của đại điện là màu đỏ, lại không hề tục khí một chút nào, sàn điện sáng bóng, gần như có thể dùng làm gương. Chậm rãi hướng tầm mắt, cuối đại điện có một loạt bậc thang, đi lên cầu thang là một loạt ghế dựa khí phái lại xa hoa, trên ghế có nhuyễn điếm màu vàng, y thân trình ám kim sắc, vừa nhìn đã biết là dành cho người có thực lực ngồi, tựa như long ỷ trong hoàng cung, sang trọng lại uy nghiêm.

Có điều đối với mấy thứ này, tầm mắt bốn người chỉ thoáng lia qua rồi tiếp tục đi tới một cửa khác trong đại điện, đi tới động phủ hậu viện, đình viện nơi này chỉ có một vài hoa cỏ và cây cối thường trồng làm cảnh, trong đó có một cây cổ thụ, đường kính ước chừng cũng phải hai mét, cành lá rậm rạp, nhưng lại không phải là loài cây gì quý giá, chỉ là cây bình thường, nhưng vẫn rất khó mà có thể nhìn thấy ở phàm giới.

Đình viện này rất lớn, mấy người mang theo một đám khôi lỗi vượt qua một cửa vòm hình tròn tiếp tục đi về phía trước, xuyên qua một cái hành lang, liền nhìn thấy phía trước xuất hiện ba cửa vòm hình tròn, mọi người dùng thần thức quét toàn tòa trạch viện, phát hiện có một cửa vào đối diện với một đình viện, mà trong từng đình viện đều có vài gian phòng, bốn người họ cùng vào ở cũng được, có điều vì để lúc tu luyện không quấy rầy tới người khác, tốt nhất vẫn nên chia ra mỗi người ở một viện.

"Ta và Tiểu Trúc ở viện này, hai cái còn lại các ngươi tùy tiện chọn." Vân Túc một tay kéo Cung Tiểu Trúc, một tay chỉ vào cái viện ở giữa lớn hơn hai cái viện còn lại một chút mà nói, chỉ sợ Tiểu Trúc sẽ không ở cùng một viện với y. Y và Tiểu Trúc mấy ngày nay đã sớm tập thành thói quen như hình với bóng, lúc tu luyện cũng sẽ không tạo ra ảnh hưởng không cần thiết cho đối phương, hơn nữa như vậy cũng có lợi cho việc trao đổi tình cảm giữa hai người họ, huống hồ y còn muốn tránh không cho Tư Mộng Hàm tiếp xúc với Tiểu Trúc quá nhiều, tuy rằng không ở cùng một căn phòng nhưng ở cùng một viện cũng được rồi.

Y cảm thấy động phủ này chọn thật tốt, quả là phù hợp cho y và Tiểu Trúc, Vân Túc lặng lẽ tán thưởng đệ tử Kim Đan kỳ vừa rồi.

Tư Mộng Hàm thu cái chân đang muốn đi tới cạnh Vân Túc lại, ngoan ngoãn chọn một viện khác đi vào, còn nhiều thời gian, tu sĩ gọi là Vân Hoa kia sớm hay muộn cũng sẽ quỳ dưới váy nàng mà thôi, ừ! Đêm nay nhất định phải đi thử xem.

Tác giả có lời muốn nói: mọi người tết Trung thu vui vẻ nha, moa moa moa!

66. Chương 66

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc đi tới viện mà họ ở, nghĩ một chút, Vân Túc để Cung Tiểu Trúc chọn trước một gian phòng, dọn dẹp phòng của mình một chút, sau đó lại tới phòng của hắn, y tỏ vẻ có chút chuyện muốn nói với Cung Tiểu Trúc.

Sau đó, Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc chọn gian phòng ở sườn phía tây, Vân Túc liền chọn một gian ở phía nam, cũng là gian gần gian của Cung Tiểu Trúc nhất.

Lúc vào phòng, Vân Túc mới phát hiện ra phòng này bố trí mát mẻ, thanh nhã, chất gỗ làm bàn ghế đều được chế tác từ gỗ quý, trong không khí thoang thoảng hương thơm mát thản nhiên, có công hiệu ngưng tâm tĩnh khí. Phòng chia làm gian trong và gian ngoài, gian ngoài có bày một bàn bát tiên, còn có một nhuyễn tháp, gian trong không chỉ có một cái bồ đoàn, mà còn có một chiếc giường gỗ điêu khắc hoa văn màu đỏ sậm tinh mỹ, có phủ màn che, trên giường có một cái gối êm và chăn mỏng mềm mại, khắc đồ án và hoa văn tinh mỹ.

Nói tóm lại, nơi này bố trí rất giản dị nhưng cũng rất tinh xảo.

Vân Túc phát hiện ra gian ngoài có một bình phong, đi ra sau bình phong liền thấy còn có một đạo môn, nội môn có một bồn tắm cực lớn đặt chính giữa, bên trong là nước nóng hôi hổi, bốc lên hơi nước màu trắng, nhìn như nước sôi tỏa ra hơi, thực ra là nước suối thỉnh thoảng nước ngầm phun ra, loại nước suối này độ nóng cũng không cao. Cùng vào là năm khôi lỗi bộ dạng nam tử, con đi đầu không biết biến một cái bình ngọc từ đâu ra, nó đổ hết toàn bộ chất lỏng trong bình ngọc vào trong bồn tắm, trong nháy mắt, nước trong bồn vừa nãy vẫn còn là nước suối bình thường, giờ khắc này lại tản mát ra một cỗ khí tức nồng đậm.

Thứ được đổ vào ôn tuyền này chính là tẩy cân phạt tủy – một loại linh dược quý giá, giá trị xa xỉ, đổ vào bồn có thể duy trì dược hiệu rất lâu, nói chung là, trong lúc tu sĩ ngâm trong ôn tuyền, nước thuốc sẽ thẩm thấu qua da, rất có tác dụng trong việc củng cố tu vi và cường hóa kinh mạch, còn có thể mở rộng kinh mạch tới một mức nhất định, tuy rằng hiệu quả mở rộng kinh mạch không nhiều lắm nhưng cũng đã rất hiếm có rồi.

Vân Túc nghĩ đã lâu lắm rồi không tắm, bây giờ có thời gian, vừa lúc đang mệt mỏi, sau khi được khôi lỗi hầu cởi y phục liền bước vào bồn tắm…

Bên kia Cung Tiểu Trúc cũng đang được nam phó hầu tắm, cảm thấy hiệu quả của nước thuốc thật không tệ, cảm thấy không chỉ tu vi bản thân được củng cố không ít mà kinh mạch cũng có thể cảm nhận được rõ ràng được mở rộng ra, hắn vừa tắm vừa vận chuyển công pháp, chỉ một canh giờ sau, quả thực có được hiệu quả tương đương với tu luyện một ngày một đêm bình thường.

Tận đến lúc đã hấp thu hết toàn bộ linh khí trong bồn, Cung Tiểu Trúc mới đứng dậy tự mình dọn dẹp, sau đó ra khỏi phòng đi tới phòng của Vân Túc, chỉ vài bước chân là tới, hắn đang định gõ cửa, cửa lại bị Vân Túc mở ra từ bên trong.

“Tiểu Trúc” Vừa rồi Vân Túc cảm giác Cung Tiểu Trúc đang đi tới chỗ của y, thế nên liền mở cửa cho hắn vào.

“Vân đại ca” Cung Tiểu Trúc hạ tay xuống theo Vân Túc vào phòng.

Hai người ngồi trước bàn, Vân Túc sai người bên cạnh đi chuẩn bị thức ăn, quay đầu lại nói chuyện phiếm vài câu với Cung Tiểu Trúc, có điều không lâu sau, vài tỳ nữ đã nối đuôi nhau mà vào, trong tay đều là vài món mỹ thực trân tu, ẩn chứa linh khí nồng đậm, chúng bày thức ăn lên bàn, sau đó liền ra khỏi cửa, trong phòng chỉ còn lại hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc dùng cơm.

(vì toàn là khôi lỗi chứ không phải là người nên t mạn phép gọi là "nó" với "chúng" nhé)

Bởi hai người cùng ăn một chỗ, nên thức ăn trên bàn vô cùng phong phú, gợi lên khẩu vị.

Hai người cầm đũa đặt trước mặt, gắp một miếng thịt màu đỏ nhạt thái mỏng cho vào miệng, lập tức cảm nhận được vị ngon của thịt, ngậy mà không ngấy, mặn nhạt vừa phải, trong miệng cũng tràn ngập linh khí tinh thuần, miệng lưỡi lưu hương, nhai hai ba cái rồi nuốt vào bụng, linh khí nhất thời chảy vào tứ chi bách hài, tụ thành một cỗ linh lực cực tinh thuần trong kinh mạch.

Cung Tiểu Trúc cực kỳ kinh ngạc, thức ăn này ngon hơn bất cứ món thịt yêu thú nào mà họ đã từng ăn trước đây, không chỉ vậy, linh khí bên trong càng tinh thuần hơn bất cứ loại linh khí nào trước đây họ đã từng thấy, không chứa một chút tạp chất nào. Hai người nếm tất cả mấy chục món mùi vị màu sắc khác nhau trên bàn, càng lúc càng không tiếc số linh thạch đã bỏ ra kia. Chưa nói tới thức ăn chay được nấu từ loại rau củ quý tới cỡ nào, linh khí dư thừa, vài loại thịt kia cũng là yêu thú cấp bảy cấp tám được Tất Vân tông tốn rất nhiều công phu để săn, chất thịt tươi mới, tuy rằng một bàn thức ăn chỉ có ba bốn miếng thịt mỏng to bằng bàn tay, nhưng ăn như vậy… cũng tốn một lượng lớn linh thạch.

Không có tiền ăn cảm giác miệng đầy linh thạch, có tiền vào cảm thấy tựa như đang ăn đồ ăn vặt vậy.

Có điều tất cả thứ này đã sớm được tính vào phí dụng thuê đảo, ăn thế nào cũng không quá phận. Huống hồ các tu sĩ tu vi đã cao thâm, đã sớm tích cốc, đại bộ phận đều không cố chấp với chuyện ăn uống, cho rằng chăm chỉ tu luyện mới chính là chính đạo, thế nên nghề này của Tất Vân tông vẫn kiếm được rất nhiều linh thạch, không tính là làm ăn lỗ vốn.

Có điều đương nhiên là ngoại trừ những tên tham ăn, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc vừa ăn vừa nói chuyện, thỉnh thoảng lại hỏi xem Cung Tiểu Trúc trong lúc tu luyện có vấn đề gì không, hoặc là hướng dẫn hắn một chút, đang nói, ngoài cửa lại có một con rắn nhỏ màu đỏ bò vào, nó ngẩng đầu nhìn mỹ thực trên bàn, ánh mắt lóe lên ánh sáng xanh lè, xì một tiếng liền xuất hiện trên bàn.

Con rắn nhỏ này trừ Mặc Hoa ra thì còn có ai nữa?

Hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc kịp phản ứng, Mặc Hoa liền ngửi ngửi một đĩa linh áp trước mặt, nhanh chóng vùi đầu vào trong linh áp, liền thấy thịt trên linh áp kia dùng tốc độ mắt thường có thể thấy chậm rãi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương cô cô đơn đơn nằm trên đĩa.

(áp = vịt)

Mặc Hoa ăn xong lại muốn gí đầu vào một đĩa thịt gần đó, lại bị một đũa của Cung Tiểu Trúc đánh cho rụt đầu lại, "Dừng ~ Mặc."

"Làm gì vậy? Tiểu Trúc, ăn một chút cũng không được sao? Dù sao ngươi và chủ nhân cũng không ăn hết." Mặc Hoa tội nghiệp nhìn Cung Tiểu Trúc nói, cảm nhận được ánh mắt cường liệt Vân Túc quăng tới, nghiêng đầu vừa nhìn, mọe nó! Ánh mắt của chủ nhân thật là khủng bố, cuối cùng chỉ dám ngo ngoe một

chút trên bàn không dám động vào nữa.

"Ngươi vừa rồi không ăn trong viện ngươi sao?" Cung Tiểu Trúc nghi hoặc hỏi, sao hắn lại chưa ăn xong nhỉ, nhỡ đâu còn chưa ăn thì sao đây, còn nữa, chẳng lẽ lũ khôi lỗi đó lại ngược đãi hắn sao, không phải trong ngọc giản nói rằng sẽ bao ba bữa một ngày sao?

"Ăn rồi! Nhưng ta cảm thấy thức ăn chỗ Tiểu Trúc với chủ nhân còn hơn nhiều so với thức ăn ta vừa ăn lúc nãy, số lượng cũng nhiều hơn, có thể cho Tiểu Mặc ăn cùng các ngươi không?" Mặc Hoa vô tội chớp mắt mấy cái với Cung Tiểu Trúc, đâu còn cách nào khác đâu, ăn một mình thật không thú vị, vừa rồi hắn đã ăn sạch hơn hai mươi đĩa thức ăn trên bàn và vẫn cảm thấy ăn không được no lắm, liền vụng trộm chạy đi ăn chùa uống chùa, tuy rằng nhìn thấy chủ nhân có hơi đáng sợ, nhưng Tiểu Trúc lại rất tốt bụng, thế nên hoàn toàn không lo không được ăn thức ăn ngon mà còn bị chủ nhân xử lý.

Nếu không phải trong ngọc giản nhắc tới mỗi bữa chỉ có thể cung cấp thức ăn một lần, lại chỉ có thể đợi tới tối mới có thể ăn thật nhiều thức ăn ngon, thì hắn đã không cần tội nghiệp bán manh ở đây, đâu còn cách nào, tình thế ép buộc rồi, thỉnh thoảng chịu khổ tí ti vẫn có thể, khổ nhục kế gì đó, chính là đạo lý này.

Cung Tiểu Trúc nhìn đôi mắt ngập nước của hắn một lát, chần chờ một chút rồi vẫn gật đầu một cái, "Ăn đi!" Tên tiểu nhân trong lòng đã lăn lộ mấy cái, hô to thật không có thiên lý, sao có thể ỷ vào việc người ta không chịu được bán manh thế cơ chứ, biết rằng đôi mắt tội nghiệp này làm người ta không có chút sức chống cự nào rồi mà, quen mới biết là ngươi đang bán manh, không quen còn tưởng ngươi bị ta bỏ rơi, Tiểu Mặc lần sau ngươi còn dám làm vậy cẩn thận ta gọi chủ nhân ngươi trừng trị ngươi!

Cung Tiểu Trúc nói xong lại thêm vào một câu, "Có điều ngươi vẫn nên biến trở lại thành hình người rồi ăn thì hơn, ngươi như vậy ta không quen lắm."

Mặc Hoa mị mắt thành một sợi chỉ, sảng khoái bò xuống bàn thành hình người, tuy rằng hắn thích nhất là nguyên hình nhưng vì ăn, tất cả đều không quan trọng, hắn vừa ngồi lên ghế, ngoài cửa đã có một nữ tỳ mang một cái bát và một đôi đũa lên trước mặt hắn rồi lại lui ra. Vì thế, Mặc Hoa liền coi nhẹ nguy cơ bị chủ nhân thù hận, cầm đũa trên bàn ngốc nghếch gắp miếng thịt lên bắt đầu ăn, tuy rằng lúc gắp lên phải gắp vài lần mới đưa được vào miệng ăn, nhưng hắn vẫn rất vui vẻ.

Không biết tại sao, mỗi lần hắn ăn cơm chỉ ăn cùng với hai người chủ nhân, thức ăn trong miệng mới ngon, lúc ăn một mình cũng không cảm thấy ngon như vậy.

Vân Túc bên cạnh cầm đũa đầy mặt khó chịu nhìn Mặc Hoa, thật vất vả mới có thời gian ở hai người với Tiểu Trúc, hắn không ngờ lại chạy tới quấy rối, ngoan ngoãn trong viện mình ăn cơm tu luyện không phải rất tốt sao? Xem ra y là chủ nhân còn chưa đủ nghiêm khắc, nhất định phải chọn thời gian tăng cường gân cốt cho Mặc Hoa.

Vân Túc bên kia đang âm trầm nghĩ xem phải xử lý Mặc Hoa thế nào, Mặc Hoa đương nhiên là không biết nhưng hắn lại cảm nhận được tâm tình không tốt của Vân Túc, có điều có Tiểu Trúc ở bên cạnh, chủ nhân sẽ không giáo huấn hắn, thế nên hắn rất yên tâm dùng cơm. Vì thế hắn lựa chọn quên mất khả năng thực ra Vân Túc có thể chọn lúc không có Cung Tiểu Trúc mà giáo huấn hắn, nếu hắn mà biết bây giờ Vân Túc đang nghĩ gì, nhất định sẽ òa khóc.

Có lẽ là khí tức Vân Túc tản ra quá mạnh mẽ, ngay cả Cung Tiểu Trúc vốn không chú ý tới cảm xúc của Vân Túc cũng cảm nhận được tâm tình của Vân Túc ngồi cạnh hắn không tốt lắm, thế nên lo lắng hỏi, "Vân đại ca, ngươi làm sao vậy?"

"Không sao, chúng ta ăn cơm đi" Vân Túc thu hồi tầm mắt, cười nói với Cung Tiểu Trúc, gắp một miếng thịt vào trong bát hắn.

"Ừm." Cung Tiểu Trúc gật đầu, tâm tình Vân đại ca rõ ràng đang rất tốt, còn cười với hắn nữa mà, vừa rồi nhất định là hắn nhìn lầm mới cho rằng tâm tình Vân đại ca khó chịu, ừm! Nhất định là như vậy.

"Chủ… Chủ nhân… Chủ nhân!"

Đang ăn, bên tai Cung Tiểu Trúc bỗng vang lên giọng non nớt của trẻ con, hắn vội ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng, trừ hắn ra, chỉ có Vân đại ca và Mặc Hoa, cũng không phát hiện ra còn có ai khác, càng miễn bàn là trẻ con.

"Vân đại ca, ngươi có nghe thấy tiếng gì không?" Nghe thấy tiếng gọi đứt quãng bên tai, lại không tìm ra nguồn âm thanh, liền ném ánh mắt nghi hoặc về phía Vân Túc.

Vân Túc ngừng động tác trong tay, dùng thần thức quét phạm vi mấy chục trượng một lần, quả là không phát hiện ra có tiếng gì cả, chỉ có thể ôn nhu hỏi, "Không hề, sao vậy? Tiểu Trúc."

"Ta nghe thấy có tiếng trẻ con gọi bên tai, gọi "Chủ nhân" đứt quãng, chẳng lẽ là đang gọi ta?" Cung Tiểu Trúc nhíu mày, "A! Không đúng!" Hắn bỗng nhiên cầm Thiên Hương lư trong trữ vật giới ra, nhẹ giọng hỏi, "Thiên Hương lư, là ngươi đang gọi ta sao?"

Bên tai Cung Tiểu Trúc vẫn vang lên một tiếng "Chủ nhân" còn nhỏ hơn cả lúc trước, cảm giác khiếp nhược, còn khá là thẹn thùng.

Cung Tiểu Trúc cầm Thiên Hương lư trong tay, một tiếng này hắn kết luận âm thanh bên tai chính là Thiên Hương lư truyền tới bằng khí linh, có điều vì sao chỉ biết hai chữ "Chủ nhân" này, không thể nói nhiều hơn một chút sao? Hơn nữa hắn thật muốn có một thực thể khí linh, như vậy có thể ôm trong tay làm manh sủng.

Cung Tiểu Trúc nói suy đoán của mình cho Vân Túc, y trầm mắt một lát rồi liền giải thích cho hắn nghe.

Loại pháp bảo sinh ra khí linh này, thời điểm ban sơ không thể cảm nhận được khí linh tồn tại, nói cách khác khí linh lúc sơ kỳ ngủ say, trải qua một khoảng thời gian, có lẽ là nhận được một vài kỳ ngộ khó có được, cũng có lẽ là tự nhiên mà vậy, khí linh sẽ thức tỉnh, ý thức ban đầu rất mông lung, linh trí chỉ có thể so sánh với trẻ nhỏ mấy tháng hoặc mấy tuổi, chậm rãi, phẩm chất pháp bảo tăng lên, khí linh không ngừng trưởng thành, tận tới lúc linh trí cũng giống như người thường vậy.

Thiên Hương lư cũng không khác nhiều, trước kia chỉ có thể điều khiển Thiên Hương lư bay khắp nơi, bây giờ chỉ có thể phát ra vài âm tiết đơn giản, giọng cũng rất non nớt, khí linh còn chưa có hình thể, đợi tới lúc pháp bảo thăng cấp, hoặc là thôn phệ đủ tu vi, nó sẽ không ngừng trưởng thành, cơ thể từ hư thể tới thực thể, đạt tới cảnh giới nhất định, cơ thể có thể tự do biến lớn nhỏ, dung mạo cũng có thể tùy ý biến hóa, chỉ là diện mạo vốn có lại là do trời sinh.

Thế nên, Thiên Hương lư trước kia, ý thức còn rất mông lung, ngay cả nói cũng không biết, bây giờ tốt xấu gì cũng có thể gọi chủ nhân, còn may mà Cung Tiểu Trúc thường xuyên dùng Thiên Hương lư hấp thu tu vi và nguyên thần của yêu thú trong Thanh Anh bí cảnh, bằng không khí linh của Thiên Hương lư muốn thức tỉnh còn mất thêm một quãng thời gian nữa.

"Vân đại ca, nếu khí linh đã thức tỉnh, chúng ta đặt cho nó một cái tên thì thế nào?" Cung Tiểu Trúc chờ mong nhìn Vân Túc, cảm giác có thể nuôi manh vật quả là không thể thích hơn, oa! Thật muốn một đứa nhóc nhuyễn manh nhuyễn manh!

Mặc Hoa bên cạnh đang ăn tới miệng bóng nhờn, nghe thấy chuyện đặt tên cho Thiên Hương lư, vội lăn tới gần, "Chủ nhân, Tiểu Trúc, muốn đặt tên cho người kia sao? Cần ta giúp không?"

Vân Túc thò tay ra đẩy Mặc Hoa ngồi lại chỗ, không thèm liếc mắt nhìn Mặc Hoa đã ngã lăn ra đất, gật đầu với Cung Tiểu Trúc, nhẹ giọng nói, "Được, Tiểu Trúc thấy đặt tên thế nào thì hay?"

Mặc Hoa bị chủ nhân đẩy ngã xuống đất cũng không giận, ngốc nghếch đứng lên tiếp tục chiến đấu với bàn mỹ thực hăng hái đến cùng, chỉ là không dám quấy rầy hai người đối diện nữa, nhất là chủ nhân của hắn.

Cung Tiểu Trúc nhíu mày suy nghĩ một lát, lắc đầu, "Không biết, vẫn là Vân đại ca đặt một cái tên thì hơn!" Hãy tha thứ cho hắn đọc nhiều tiểu thuyết như vậy não động vẫn chưa đủ nhiều, không nghĩ ra một cái tên nào tương đối hay, nếu nhất định để hắn đặt, hắn cảm thấy hắn có thể sẽ đặt ra một cái tên như là Tiểu Manh hay Tiểu Hương gì đó, hoặc là Tiểu Hồng linh tinh, nhưng mấy cái tên này ngay cả hắn cũng cảm thấy ghét bỏ. Thế nên hắn cảm thấy vẫn nên để Vân đại ca đặt tên dễ nghe hơn, ví dụ như cái tên Mặc Hoa này, khá là dễ nghe, đơn giản liền giao nhiệm vụ quang vinh này kính nhờ Vân đại ca giúp.

Vân Túc không nghĩ nhiều đã mở miệng nói, "Cẩm Hoa, cứ gọi là Cẩm Hoa đi!"

Không biết còn tưởng rằng thật lâu trước kia y đã nghĩ tên thật kỹ rồi, thực ra chỉ là chuyện trong nháy mắt, đặt một cái tên mà thôi, đối với y thì vô cùng dễ dàng, dùng ngôn ngữ hiện đại mà nói thì chính là Tiểu Cass. *(???)*

Cung Tiểu Trúc vui sướng gật đầu tỏ vẻ rất thích cái tên này. Vì thế, khí linh của Thiên Hương lư, một cái tên cao đại thượng mới long trọng xuất trướng.

Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc rất thích cái tên này, trong lòng cũng âm thầm cao hứng, chỉ còn lại có Mặc Hoa bên cạnh lặng lẽ hỏi trong lòng, vì sao tên lại giống tên hắn vậy chứ, có chút thật khó chịu trong lòng.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn Đêm Sáng và Hoàng Hôn chưa ném lựu đạn, cảm ơn Thiếu Niên Yêu Địa Lôi, moa moa moa! (3)

Tác giả ngốc gần đây mới up một văn án "Vương gia là cái đồ thê quản nghiêm", có hứng thú có thể đi đọc qua một chút, về phần sẽ viết cái gì thì cũng chưa biết, bởi tác giả ngốc bây giờ còn chưa nghĩ ra đại cương.

67. Chương 67

Giải quyết xong chuyện của Cẩm Hoa, Cung Tiểu Trúc thấy Cẩm Hoa chỉ biết gọi chủ nhân, cảm thấy rất thú vị, định dạy nó nói những từ khác, nhưng Cẩm Hoa không hề phản ứng với những gì Cung Tiểu Trúc nói, vẫn gọi hai chữ kia. Vì thế cuối cùng cũng đành từ bỏ tâm tư trêu đùa nó, biết khí linh không giống con người, chỉ dựa vào dạy dỗ không thể khiến linh trí của nó trưởng thành được, liền buông Cẩm Hoa ra.

Cẩm Hoa được tự do liền xoay quanh Cung Tiểu Trúc, bay tới bay lui trên không trung, lại đi quấy rối Mặc Hoa, chơi tới bất diệc nhạc hồ.

Vân Túc bên này cuối cùng cũng có thời gian thương lượng chuyện nghiêm túc với Cung Tiểu Trúc, lúc này Vân Túc mới nói tới chuyện của Tư Mộng Hàm, khéo léo nhắc nhở Cung Tiểu Trúc không nên tiếp xúc nhiều với Tư Mộng Hàm, không cẩn thận sẽ chuốc vạ vào thân, lại hoàn toàn không phát giác rằng trong giọng nói của mình có một chút vị chua ghen tuông. Lại nhắc Cung Tiểu Trúc lúc không có việc gì cũng đừng tùy tiện ra ngoài, cho dù có muốn ra ngoài cũng phải báo cho y một tiếng, y nếu không rảnh đi cùng Cung Tiểu Trúc thì vẫn còn Mặc Hoa.

Tóm lại, lần này Tư Mộng Hàm tiếp cận họ nhất định không có ý tốt.

Cung Tiểu Trúc gật đầu liên tục tỏ ý nhất định sẽ làm theo lời Vân Túc dặn, sẽ không hành động đơn độc một mình, hắn đương nhiên là biết Tư Mộng Hàm có mưu đồ, nhưng lại không cho rằng Tư Mộng Hàm lại để ý tới tu sĩ tu vi siêu thấp như mình, mục tiêu của nàng khẳng định không phải là Mặc Hoa thì cũng chính là Vân Túc. Thực ra không cần Vân Túc nhắc nhở thì hắn cũng vẫn sẽ nửa bước không rời Vân Túc, miễn cho Tư Mộng Hàm thừa cơ hạ dược Vân Túc.

Vân Túc chỉ đơn giản hàn huyên hai câu về chuyện của Tư Mộng Hàm, sau đó liền bắt đầu thảo luận xem lần này nên làm gì ở đảo Phượng Vu, Cung Tiểu Trúc nói cho Vân Túc nghe ý tưởng bản thân muốn học luyện khí luyện đan hoặc trận pháp phù lục, ý tưởng này không hẹn trước mà lại hợp với ý của Vân Túc.

Vân Túc trầm ngâm một lát, căn cứ theo tình huống tự thân của Cung Tiểu Trúc cùng với suy nghĩ kỹ càng của hai người, y liền đề nghị Cung Tiểu Trúc không cần thiết phải học hết cả bốn loại kỹ năng, tham nhiều học không thể chuyên sâu, huống hồ học tập quý ở tinh chứ không ở nhiều, nắm được một hai loại là được rồi. Thêm nữa lấy tài phú của hai người, sợ gì có thứ không thể mua? Học vài thứ này chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, nếu về sau nghèo túng còn có thể dựa vào chúng mà kiếm chút tài nguyên và linh thạch tu luyện.

Có điều họ không thể nào trở nên nghèo túng được, chuyện này tạm thời không cần đề cập tới.

Cung Tiểu Trúc suy xét một chút, cuối cùng quyết định học hai loại kỹ năng luyện đan và luyện khí, hẳn là không thể học phù lục được rồi, thật sự là bởi hồi còn ở hiện đại hắn không thể nào vẽ vời được, chế tác phù lục thì lại không thể nào thiếu khoản vẽ vời, mấy đường cong quanh co khúc khuỷu trên phù lục hắn vừa nhìn liền hoa cả mắt, nếu muốn học thành kỹ năng vẽ phù lục này, công phu bỏ ra chỉ sợ là tốn hơn rất nhiều so với các kỹ năng khác, thế nên coi như là bỏ đi.

Trận pháp thì lại càng không cần phải nói tới, hắn tuyệt không thể có thiên phú, bởi lúc ở hiện đại hắn cũng không thể nào phân biệt được phương hướng, đông tây nam bắc đều không thể nào phân rõ được, bây giờ ở giới tu chân nếu không có Vân Túc bên cạnh nhắc nhở, hắn thật sự không phân rõ đường đi thế nào. Mấu chốt là bố trí trận pháp phải dựa theo phương vị, trận pháp bình thường hắn chỉ biết dựa theo hướng dẫn sẵn có mới sử dụng được hiệu quả, nhưng học trận pháp thì lại phải tự mình nghiên cứu trận pháp trước, còn phải phát minh và cải tiến trận pháp mới.

Hắn cũng không có tinh thần tạo trận pháp mới, huống hồ Vân Túc lại tinh thông trận pháp, nếu bản thân hắn học, lại phiền Vân đại ca lên lớp cho hắn, sẽ chậm trễ Vân đại ca tu luyện, Vân đại ca chăm sóc hắn đã quá đủ rồi, không thể lại làm phiền Vân đại ca thêm nữa.

Nhìn đi, hắn đều là suy nghĩ cho Vân đại ca cả thôi!

Luyện đan với luyện khí mà nói, tuy rằng tương đối xa lạ đối với hắn, nhưng khi đồng thời luyện đan và luyện khí, sẽ có thể nâng cao tu vi của bản thân, có thể tăng cường việc khống chế linh lực, còn có thể sử dụng linh lực càng thêm linh hoạt, chân nguyên trong đan điền cũng càng thêm tinh thuần. Đồng thời, tuy rằng phí tổn luyện đan luyện khí khá lớn, nhưng một khi thành công, trở thành luyện đan sư và luyện khí sư cao cấp, địa vị sẽ không thể nào so sánh được ở giới tu chân.

Tuy rằng lúc mới đầu luyện đan và luyện khí khá tốn kém, nhưng với Cung Tiểu Trúc tư bản thì hoàn toàn không cần phải lo, cho dù Cung Tiểu Trúc có dùng hết linh thạch và linh thảo với toàn bộ tài nguyên trong trữ vật giới, thì Vân Túc cũng nhất định sẽ giúp hắn. Nhưng muốn dùng hết toàn bộ linh thạch trong trữ vật giới, trừ phi Cung Tiểu Trúc thật sự ngu ngốc mới có thể làm được tới vậy.

Trước chưa nói tới Cung Tiểu Trúc, toàn bộ tu sĩ giới tu chân cũng đều biết, đan dược trên thị trường, chưa nói tới cấp cao, những người chỉ mới bán đan dược hoàng cấp phổ thông cũng đã có thể kiếm được khá nhiều tiền, thường thường luyện đan sư luyện chế ra một lò đan dược thì thành phẩm là tận mấy chục viên, mà phí tổn lại rất thấp, càng không cần phải nói tới mấy đan dược cấp cao kia, có chút thật đúng là thiên kim khó cầu, có linh thạch cũng chưa chắc đã mua được, luyện đan sư lại càng không thể đắc tội, trừ phi ngươi không cần ăn đan dược, nhưng giới tu chân bây giờ có tu sĩ nào chưa từng dùng linh đan diệu dược cơ chứ?

Luyện khí sư cũng rất trâu bò, giới tu chân bây giờ tuy nói tu sĩ bình thường đều sẽ luyện khí, nhưng đương nhiên là không ở cùng cấp bậc với những tu sĩ chuyên luyện khí, càng đừng nói tới luyện khí tông sư, ngươi chỉ là nghiệp dư, người ta lại là chuyên nghiệp đấy có được không. Có rất nhiều tu sĩ chỉ bởi trong tay có pháp bảo quý phẩm chất lại khá cao, lúc hành tẩu bên ngoài mới có thể giữ lại tính mạng. Giữa các luyện khí sư với nhau cũng cần có chút giao tình, nếu có tu sĩ nào đắc tội với luyện khí sư, lại tìm một luyện khí sư nào khác luyện chế pháp bảo cho vị tu sĩ kia, vậy phải cẩn thận để không bị làm khó dễ, không cẩn thận,

pháp bảo làm ra sẽ trở nên vô dụng, có thể có tì vết gì đó, lúc dùng khó mà có thể giữ lại được cái mạng nhỏ!

Với luyện đan và luyện khí mà nói, không có thuộc tính hỏa cũng không có nghĩa là không thể học, tu sĩ Luyện Khí kỳ không thể phóng thích Tam Muội Chân Hỏa, nhưng lại có thể dựa vào Địa Tâm Chi Hỏa để luyện chế pháp bảo và đan dược, tu vi đột phá tới Trúc Cơ kỳ, có thể sử dụng Tam Muội Chân Hỏa, lúc tới Kim Đan kỳ có thể phóng thích Đan Hỏa…

Thế nên, linh căn của Cung Tiểu Trúc tuy rằng có thuộc tính băng, nhưng Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể cũng không kém hơn Địa Hỏa chút nào, hơn nữa dùng Tam Muội Chân Hỏa luyện chế đan dược và pháp bảo còn có thể củng cố tu vi.

Vân Túc quyết định chỉ nghiên cứu một loại kỹ năng trận pháp tới tận cùng, dù sao y cũng là kiếm tu, phương thức tu luyện chủ yếu chính là tăng cảnh giới kiếm đạo và công pháp tu luyện, không thể tiêu phí tâm tư trên những chuyện khác, chỉ bằng một thanh kiếm trong tay là đã có thể tung hoành thiên hạ. Đối với tạo nghệ trận pháp thâm sâu y có thiên phú cực cao, chỉ hơi suy nghĩ một chút là có thể đích nổi với những người đã nghiên cứu hết ngày này qua ngày khác, bởi vậy y trên phương diện trận pháp cũng không cần phải tiêu phí nhiều công phu.

Ăn cơm xong, Cung Tiểu Trúc đuổi Mặc Hoa về viện của hắn, cũng dặn hắn nhất định phải tu luyện cho tốt, không nên tham niệm chuyện ăn uống.

Vân Túc trái lại lại không quá bận tâm, Mặc Hoa đối với y mà nói thì chỉ là trợ lực, tu vi sâu cạn cũng không có bất cứ trở ngại nào đối với y, huống hồ so sánh mà nói, y vẫn càng quan tâm tới việc tu luyện của Cung Tiểu Trúc hơn.

Cung Tiểu Trúc thu Cẩm Hoa vào trữ vật giới, Vân Túc phục chế thêm một phần ngọc giản linh tinh có được từ Vân Văn nhai, hai người mỗi người giữ một phần, mấy thứ này đã trở thành vật không có gì hiếm lạ đối với họ, nhưng đối với đại đa số tu sĩ mà nói thì lại là vật báu vô giá, nhất định phải giữ gìn cẩn thận, bằng không sẽ hậu hoạn vô cùng.

Vào lúc nửa đêm, trong phòng của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc hoàn toàn im lặng, hai người ngồi khoanh chân, nhắm mắt tu luyện, từng vòng linh lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, cuối cùng tụ lại ở đan điền.

Cung Tiểu Trúc hơi giật giật tai, từ nơi xa vang lên vài tiếng lá xào xạc gần như không thể nghe ra, đột nhiên, hắn ngửi thấy một mùi hương hoa nồng nặc, liền ngừng tu luyện, đang muốn mở to mắt, lại cảm thấy mê muội một hồi, mí mắt như bị nhựa cao su dính chặt lại.

Trong một khắc đánh mất ý thức kia, người cũng bổ nhào xuống mặt đất.

Cùng lúc đó, trong viện có một cơn gió mát thổi qua, cửa phòng Cung Tiểu Trúc không chút tiếng động mở ra, từ ngoài cửa có một bóng người màu trắng nhẹ nhàng bước vào, người kia đứng trước mặt Cung Tiểu Trúc, rõ ràng chính là Tư Mộng Hàm, nàng từ trên cao nhìn xuống Cung Tiểu Trúc đang nằm trên mặt

đất, ánh mắt sắc bén, một bàn tay giơ lên hạ vài đạo cấm chế với đan điền và nguyên thần của Cung Tiểu Trúc, còn chưa kịp thu tay lại đã phải chật vật tránh kiếm đâm tới từ đằng sau.

Bảo kiếm không hề đâm trúng Tư Mộng Hàm, chuyển một cái lại trở về trong tay Vân Túc.

Toàn thân Vân Túc nhiễm khí tức rét lạnh, vào phòng liền đi thẳng tới bên người Cung Tiểu Trúc, bế hắn lên, ánh mắt sắc bén bắn về phía Tư Mộng Hàm.

Tư Mộng Hàm thấy còn chưa kịp ra tay với Cung Tiểu Trúc đã bị Vân Túc phát hiện, liền thu hồi ánh mắt sắc bén vừa rồi, che mặt cười khẽ, "Yêu! Vân đạo hữu đây là đang làm gì vậy? Sao lại hướng đao kiếm tới chỗ ta, nếu ta có làm gì không đúng, Vân đạo hữu có thể nói thẳng ra, giữa ta với ngươi trăm ngàn lần không nên tổn thương hòa khí."

Nói xong, Tư Mộng Hàm nhẹ vung tay áo, hương khí tản ra trong không khí khác hoàn toàn so với hương khí làm Cung Tiểu Trúc mê man vừa rồi, loại hương khí này vô cùng ngọt ngào, tu sĩ bình thường chỉ cần vừa ngửi thấy sẽ sinh ra cảm xúc kiều diễm, tâm trí sẽ bị tình dục khống chế, thêm vào lời nói được rót linh lực vào vừa rồi của Tư Mộng Hàm, người thường căn bản không có khả năng không sinh ra một chút dục niệm.

Vân Túc hoàn toàn không có chút phản ứng nào với lời nói của nàng, đặt Cung Tiểu Trúc đang bế trên tay xuống giường, kiểm tra một chút thấy Cung Tiểu Trúc chỉ bị hạ vài đạo cấm chế, tuy rằng khó giải nhưng cũng không phải là không có cách, cũng không còn chỗ nào không thích hợp, lúc này sắc mặt mới vô cùng khó coi quay đầu lại nhìn về phía Tư Mộng Hàm, hận không thể thiên đao vạn quả nàng.

Sắc mặt Tư Mộng Hàm vẫn như thường, nhưng dưới đáy lòng lại nổi lên một cỗ e ngại, đồng thời cũng kinh ngạc không thôi, không ngờ rằng mị thuật trăm lần không bại lại không hề có tác dụng với người này, nàng nguyên bản còn muốn bắt tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia đi, rồi lại cưỡng bức người này song tu với nàng, dù sao trong mắt nàng, bất cứ nam tu nào cũng không hề có sức chống cự với đại mỹ nữ như nàng, huống chi nàng còn tu luyện mị thuật cực kỳ cao thâm, cho dù là một vài người tiên đạo ra vẻ đạo mạo, bề ngoài chính khí lẫm liệt, thực ra trong lòng lại xấu xa tới cực điểm, dối trá không chịu nổi.

Nhưng nàng lại chưa từng nghĩ rằng người này lại khác với các tu sĩ thường lui tới kia, không chỉ tu vi cao thâm mà hơn nữa trong lòng còn không loạn, không bị mị thuật của nàng khống chế. Cho dù có chút tâm tư khác với tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia, chẳng lẽ còn có thể thủ thân như ngọc vì hắn? Quả là… hiếm thấy!

Có điều nàng cũng không cảm thấy Vân Túc sẽ hạ sát thủ với nàng, nhiều nhất chỉ cảnh cáo nàng mà thôi, bởi nàng còn chưa kịp làm gì Cung Tiểu Trúc mà!

Nhưng sự thật lại không như vậy, Vân Túc đã sớm nổi sát tâm với nàng.

Vân Túc vừa nhìn thấy nàng là lại thấy ghê tởm, đừng nói tới chuyện cho nàng cơ hội ra tay, bất cứ kẻ nào chạm vào Tiểu Trúc cũng đừng mơ tưởng có thể sống tới ngày hôm sau nhìn thấy ánh thái dương.

"Vân đạo hữu đây là có ý gì? Ta đến cùng là đắc tội ngươi chỗ nào, vì sao lại phải ra tay tàn nhẫn với ta như vậy?", hai người đánh từ trong phòng ra ngoài viện, Tư Mộng Hàm vung lụa hồng trong tay lên, tránh khỏi công kích của Vân Túc, biết rõ rồi còn cố hỏi, tựa như chuyện nàng ra tay với Cung Tiểu Trúc vừa rồi rất bình thường, vẻ mặt còn có chút nổi giận, có chút oan ức và điềm đạm đáng yêu các loại.

Vân Túc không hề mở miệng, đáp lại nàng chỉ có công kích ngày càng sắc bén.

May mà Vân Túc có bố trí một trận pháp phòng ngự nơi cửa phòng của Cung Tiểu Trúc, hai người có thể tùy ý thi triển trong viện, không cần suy xét sẽ làm phiền Cung Tiểu Trúc.

Hai người dần đánh tới lúc cao trào, một kích cuối cùng của Vân Túc tới chỗ Tư Mộng Hàm khiến cho Tư Mộng Hàm cảm thấy như bị thần chết gọi về, nàng vội rót linh lực vào lụa hồng cố gắng cuốn lấy lưỡi kiếm đang hướng về phía nàng, chỉ kiên trì được vài giây lụa hồng liền bị Phệ Hồn kiếm chém nát, Tư Mộng Hàm chật vật ngã xuống đất phun đầy máu tươi, cuộc chiến kết thúc.

Tư Mộng Hàm tuy rằng chưa bị Phệ Hồn kiếm chém trúng đầu, nhưng lúc né tránh lại bị thương vai trái, lúc này nàng nằm trên đất, máu trên vai đổ như suối, nàng giơ tay phải lên muốn làm máu ngừng chảy nhưng vẫn không thể.

Vân Túc chậm rãi đi qua, giơ một chân lên đạp vào vai trái của Tư Mộng Hàm mà giẫm, đau tới nỗi Tư Mộng Hàm hét một tiếng chói tai, tiếng kêu vô cùng thê lương.

Tư Mộng Hàm đau tới sắc mặt trắng bệch như giấy, đôi môi tiên diễm ướt át cũng biến sắc, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Vẫn còn chưa đủ, Vân Túc lại đưa tay phải lên, trảo một cái nơi đan điền của Tư Mộng Hàm, đan điền và kim đan trong cơ thể nháy mắt tan thành từng mảnh nhỏ, chân nguyên trút xuống, từ giờ phút này trở đi, Tư Mộng Hàm trở thành một phế nhân.

"Vân đạo hữu, xin hãy hạ thủ lưu tình." Giọng Tư Mộng Hàm run rẩy mà cầu xin, hoàn toàn không còn khí thế vừa rồi.

Vân Túc lại không hề có thứ gọi là thương hương tiếc ngọc, y thấy nguyên thần màu sắc ảm đạm của Tư Mộng Hàm thoát ra khỏi đầu nàng, chỉ vào nó một cái, một luồng quang mang bao nguyên thần kia lại, sau đó giam cầm nó lại thức hải của Tư Mộng Hàm.

Vân Túc cúi đầu nhìn Tư Mộng Hàm áo trắng đã bị máu tươi nhuộm thành một mảng lớn màu đỏ, chậm rãi nở nụ cười.

Tư Mộng Hàm thấy Vân Túc nở nụ cười tà khí, còn chưa kịp đau đớn với sự thật bản thân đã trở thành một phế nhân, đã cảm thấy kinh sợ với nụ cười tà mị của Vân Túc, nàng có một dự cảm không tốt.

"Ngươi không nên động vào hắn." Nói xong, Vân Túc giơ tay lên, một cụm khí đen xuất hiện trong tay y, sau đó khí đen kia vút một tiếng rời khỏi bàn tay Vân Túc, chui vào trong cơ thể Tư Mộng Hàm, Tư Mộng Hàm mở to hai mắt, hoảng sợ chưa kịp hét to một tiếng người đã run rẩy, đau tới chết đi sống lại.

Nàng cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình đang bị cụm khí đen kia chậm rãi cắn nuốt, linh căn cũng hóa thành nước đen, kinh mạch cũng bị phân hóa thành một vũng nước đen, sau đó cỗ khí đen kia chậm rãi thẩm thấu ra ngoài da nàng.

Nếu có người nhìn thấy, nhất định sẽ chấn động, bởi cả người Tư Mộng Hàm đều là màu đen, nhìn không ra dung nhan tuyệt sắc trước kia, tựa như một xác sống tuyệt vọng giãy giụa trên mặt đất, cơ thể nhanh chóng xẹp xuống, một lát sau, nàng cuối cùng cũng ngừng giãy giụa, mà nguyên thần cũng bị cắn nuốt thành không khí, trên mặt đất chỉ còn lại có một chiếc áo trắng bao ngoài một bộ xương, bộ xương nằm trên đất còn có một vũng chất lỏng màu đen tản ra khí tức quỷ dị.

Thần sắc Vân Túc hờ hững, ném một đan hỏa thiêu sạch nó.

68. Chương 68

Giải quyết xong Tư Mộng Hàm, Vân Túc vung tay áo lên, tới thẳng phòng của Cung Tiểu Trúc.

Vừa rồi Tư Mộng Hàm hạ cấm chế với Cung Tiểu Trúc trong khoảng thời gian ngắn này thương tổn cũng không lớn, nhiều nhất chỉ làm cơ thể mất đi năng lực chi phối, nhưng ý thức lại thanh tỉnh. Thế nên hắn bị Tư Mộng Hàm làm mê man không lâu sau đã tỉnh lại, chỉ là phát hiện bản thân nằm trên giường không thể động đậy.

Có điều, nếu không thể cởi bỏ cấm chế trên người hắn trong một thời gian dài, vậy thì Cung Tiểu Trúc sẽ vĩnh viễn mất đi năng lực chi phối cơ thể, hơn nữa nguyên thần cũng sẽ không thể thoát khỏi cơ thể. Loại cấm chế này là bí pháp độc môn số một của Bách Mị cung, nó được sáng tạo ra nhằm giúp cho phần đông đệ tử ma tu trong môn phái song tu với người khác thêm thuận lợi, mà phương pháp giải trừ loại cấm chế này cũng chỉ có đệ tử Bách Mị cung rõ.

Hẳn là Tư Mộng Hàm này định lặng lẽ mang Cung Tiểu Trúc đi hưởng dụng một phen, thần không biết quỷ không hay, lại lợi dụng chuyện Cung Tiểu Trúc bị mất tích mà dẫn Vân Túc tới động phủ, sau đó thừa cơ cùng hoan hảo, về phần có muốn giải quyết Cung Tiểu Trúc hay không, vậy còn phải xem tâm tình của nàng thế nào. Nhưng không ngờ nàng tự cho bản thân làm việc đã đủ cẩn thận mà vẫn kinh động tới Vân Túc.

Làm chuyện bất thành, ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lần đầu tiên lật thuyền trong mương không ngờ lại mất cả mạng.

Tư Mộng Hàm hạ loại cấm chế này, Vân Túc tuy chưa gặp qua bao giờ, nhưng cũng có quy luật nhất định, cũng không phải là không thể giải trừ, chỉ là sẽ phải tốn nhiều công phu, không chỉ phải đảm bảo mỗi một trình tự đều không được sai mà còn phải cẩn thận để không làm nguyên thần yếu ớt của Cung Tiểu Trúc bị thương, chờ tới lúc Vân Túc cuối cùng cũng giải được mấy đạo cấm chế trên người Cung Tiểu Trúc thì đã là hai canh giờ sau.

Lúc Cung Tiểu Trúc tỉnh lại thì đã nằm trên giường, nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau liền muốn đứng dậy đi xem một chút, không ngờ lại phát hiện toàn thân mình không thể động đậy, hơn nữa chân nguyên trong đan điền cũng không thể điều động, nguyên thần cũng bị giam cầm, thần thức cũng hoàn toàn không thể dùng, đợi tới lúc kiểm tra cẩn thận mới phát hiện đan điền và nguyên thần đều đã bị cấm chế trói buộc.

Đang suy nghĩ xem nên làm thế nào, bên ngoài lại vang lên một tiếng kêu thảm thiết của Tư Mộng Hàm, Vân Túc như một làn gió đi tới bên người hắn.

Ban đêm tối đen yên tĩnh vô thanh, gió nhẹ thổi qua, lá cây phát ra tiếng xào xạc, phòng Cung Tiểu Trúc hắt ra một tia sáng. Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc ngồi trên giường vẫn không hề nhúc nhích, cơ thể ghé sát vào hợp cùng một chỗ, cuối cùng, không biết qua bao lâu, Cung Tiểu Trúc cảm thấy cấm chế trong cơ thể đã được giải trừ hoàn toàn.

Cơ thể hơi run nhẹ một chút, hắn mở to mắt liền thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Vân Túc phóng đại trước mắt mình, mà hắn thì dùng một tư thế ái muội nằm trong lòng Vân Túc. Có điều chuyện này còn chưa phải là chuyện quan trọng nhất, bởi hắn phát hiện bản thân tuy rằng có thể chi phối cơ thể rồi nhưng lại không thể điều động chân nguyên trong đan điền, tứ chi bủn rủn vô lực, chỉ có thể giơ tay lên một chút, cũng không thể đứng dậy, thế nên lại tiếp tục bị Vân Túc ôm.

"Vân đại ca, vì sao ta lại bị thế này?" Trong lòng Cung Tiểu Trúc có chút khủng hoảng, chỉ có thể vô thố hỏi Vân Túc, ngay cả âm thanh thông báo liên tiếp trong đầu cũng tạm thời bị coi nhẹ, ánh mắt hắn lộ ra một tia lo lắng, cấm chế không được giải trừ, tu vi một đời hẳn là sẽ không thể dùng nữa, sẽ không bi đát như vậy… chứ!

"Tiểu Trúc đừng lo, tình huống này chỉ là tạm thời mà thôi, ba ngày sau ngươi có thể khôi phục lại bình thường rồi, linh lực cũng có thể sử dụng." Vân Túc đặt Cung Tiểu Trúc nằm xuống giường, nhẹ giọng an ủi.

"Ba ngày?" Cung Tiểu Trúc nhíu mày nghĩ, còn muốn người ta sống nữa không vậy! Phải nằm trên giường ba ngày, không thể làm gì, ăn cơm cũng phải có người đút, y phục cũng phải để người khác thay cho, tuy rằng mấy việc này có thể tỉnh lược nhưng mấu chốt là ba ngày đều không thể tu luyện, hắn muốn nói: thật nhàm chán!

"Vân đại ca, tình huống này nhất định phải duy trì trong ba ngày sao? Còn có biện pháp nào khác giúp ta khôi phục lại bình thường ngay bây giờ không?"

"Nếu ta nhớ không lầm, có một loại đan dược có thể thay đổi trạng thái này." Vân Túc suy nghĩ một chút rồi nói.

"Thật sao? Vân đại ca, loại đan dược đó tên là gì?" Cung Tiểu Trúc kinh hỉ hỏi.

"Nhuyễn Cốt đan, tuy rằng loại đan dược này không quý, nhưng ở phường thị lại khá hiếm thấy, có điều ngươi có thể xem một chút xem trong cửa hàng hệ thống có loại đan dược này hay không." Chủ yếu là tác dụng của nó có hơi gân gà, khá là vô dụng, thuộc về loại hàng ế, thế nên dù luyện chế khá dễ dàng nhưng

vẫn khá khó nhìn thấy trên thị trường.

(gân gà = kê lặc: bỏ đi thì tiếc, ăn vào thì không ra gì (là 1 điển tích trong Tam quốc diễn nghĩa))

Vì thế, nghe Vân Túc nói xong, Cung Tiểu Trúc ôm cõi lòng đầy mong chờ mở cửa hàng hệ thống ra, bắt đầu tìm tòi. Đừng nói, thật sự là có loại linh đan này, Cung Tiểu Trúc lật tới trang thứ hai là thấy, giá của loại đan dược này cũng không đắt, mười điểm hệ thống tệ một viên, hơn nữa còn mua một tặng một, thế nên Cung Tiểu Trúc chỉ tốn mười linh thạch hạ phẩm đã mua được hai viên.

Cung Tiểu Trúc dùng một viên Nhuyễn Cốt đan, chỉ trong khoảng thời gian hai khắc sau, hắn liền cảm thấy tứ chi mình dần có sức lực, vận công một lần, chân nguyên trong đan điền đã có thể điều động. Cung Tiểu Trúc ngồi dậy từ trên giường, vẩy vẩy tay, xoay xoay cổ, ừm, loại đan dược này có hiệu quả thật không tệ, không lâu sau đã có hiệu quả.

"Nếu ngươi đã không còn vấn đề gì thì ta về phòng đây." Vân Túc đứng lên chuẩn bị rời khỏi, nói xong nghĩ thế nào lại thêm một câu, "Nếu Tiểu Trúc có chuyện gì, nhớ tới tìm ta."

Cung Tiểu Trúc nghe thấy, liền bước xuống giường, đứng dậy tiễn, "Được rồi, vậy Vân đại ca đi thong thả."

Vân Túc gật đầu ra khỏi cửa phòng, nghĩ nghĩ, lại gia cố trận pháp ngoài phòng Cung Tiểu Trúc một chút, lúc này mới cất bước trở lại phòng mình.

Cung Tiểu Trúc đứng ở cửa nhìn Vân Túc rời đi, lại lần nữa trở lại trong phòng, ngồi xuống bồ đoàn gian ngoài, vừa động ý niệm, mở hệ thống ra, liền thấy cái nhiệm vụ Tư Mộng Hàm kia đã được hoàn thành, tuy rằng phần thưởng của nhiệm vụ hệ thống lúc ấy là bốn điểm giá trị vận khí nhưng bây giờ lại thấy phần thưởng giá trị vận khí chỉ còn hai điểm.

Có điều thế này đã rất không tệ, vừa rồi hắn ở trong phòng nghe thấy Tư Mộng Hàm kêu thảm thiết, thêm vào vừa rồi không hề phát hiện ra bóng dáng của Tư Mộng Hàm, liền biết nàng đã bị Vân đại ca giết rồi, sau đó hắn cứ nghĩ rằng nhiệm vụ xem như là thất bại, không ngờ trên hệ thống lại hiện lên báo nhiệm vụ đã được hoàn thành.

Cung Tiểu Trúc nhìn một hàng chữ trên nhiệm vụ hệ thống kia, cân nhắc nửa ngày, cuối cùng cũng tìm ra được mấu chốt vấn đề ở đâu, có điều…

Hừ! Không ngờ hệ thống này lại thích đùa giỡn người khác như vậy, cũng không giải thích chi tiết một chút, chỉ một câu ba phải như thế là xong, hắn sao mà biết được chỉ cần hoàn thành chuyện trong nửa câu đầu thì cũng có thể coi như là thành công chứ! Sớm biết vậy hắn đã không để Tư Mộng Hàm đi tới đây cùng họ, còn lãng phí nhiều thời gian của hắn suy nghĩ xem nên xử lý chuyện của Tư Mộng Hàm thế nào nữa chứ.

Thật là… không tìm chết sẽ không chết! Hệ thống quân đúng là không có tiết tháo!

Hệ thống: "..."

Thế nên, tuy rằng Tư Mộng Hàm chết rồi, nhưng "Tránh cho Tư Mộng Hàm làm hành động vô lễ với Vân Túc" trong nhiệm vụ vẫn coi như là hoàn thành, có điều, bởi nửa câu sau "Thúc đẩy nhân duyên tốt đẹp của Vân Túc và Tư Mộng Hàm" cùng với hai chữ "Tận lực" phía trước, ý là hoàn thành thì có thể dệt hoa trên gấm, nhưng không thành cũng không có gì ghê gớm, hệ thống đương nhiên cũng sẽ trừ mất điểm giá trị vận khí và hệ thống tệ của Cung Tiểu Trúc.

Nghĩ xong xuôi, Cung Tiểu Trúc khá là vừa lòng mà nhìn độ hoàn thành của nhiệm vụ cấp một, mười nhiệm vụ đã có chín nhiệm vụ được hoàn thành, chỉ cần hoàn thành cái nhiệm vụ liên quan tới Trình Hạo kia, hệ thống sẽ có thể thăng cấp, tuy rằng miệng Cung Tiểu Trúc không thừa nhận nhưng trong lòng hắn vẫn rất chờ mong hệ thống sau khi thăng lên cấp hai sẽ có thêm một vài công năng nào đó.

Có điều bây giờ cũng không nên quá kích động, tuy rằng hưng phấn vì hệ thống là không thể tránh khỏi, nhưng chung quy hệ thống cũng chỉ là vật ngoài thân, chỉ là một công cụ mà thôi, muốn thực lực càng thêm tăng tiến chỉ có thể làm nó ngày càng thêm vững vàng, muốn thứ gì cũng nên dùng thực lực của bản thân để đoạt lấy. Ngay cả sau này có thể dựa vào hệ thống giúp tu vi tăng lên nhanh chóng, thì loại phương pháp giúp thực lực tăng lên này vẫn rất dễ dàng bị thụt lùi, căn cơ không đủ vững chắc, tâm cảnh đương nhiên cũng không đủ cao, ý chí đương nhiên cũng sẽ không kiên định.

Thế nên, vẫn không nên ỷ lại vào hệ thống quá mức, dùng hợp lý mới là vương đạo có được không.

Cung Tiểu Trúc đóng hệ thống lại, lấy ngọc giản luyện đan và luyện khí ra, chống cằm nhìn qua một lát, cuối cùng vẫn quyết định sẽ học luyện đan trước, bởi hắn cảm thấy luyện đan có vẻ dễ hơn luyện khí.

Nói là làm, Cung Tiểu Trúc tìm nửa ngày trong trữ vật giới, cuối cùng cũng tìm được một lò luyện đan phẩm chất tương đối thấp trong một đống pháp bảo, lò luyện đan này chỉ là pháp khí trung phẩm, hắn cảm thấy vẫn nên bắt đầu từ luyện chế đan dược đơn giản nhất, chờ tới khi xác xuất thành công ổn định ở một mức nhất định rồi mới lại luyện chế đan dược tương đối khó sau.

Cung Tiểu Trúc lại lục một hồi nữa, bỗng nhiên tìm được một lò luyện đan nhìn không ra phẩm chất, xem tài chất là biết nó có chỗ bất phàm, thân có màu đỏ thắm, tinh điêu tế mài, chim bay cá nhảy, trông rất sống động, giống như một tác phẩm nghệ thuật hiện đại có giá trị xa xỉ. Màu sắc trên thân nó tựa như đã trải qua một hồi nung qua lửa nóng, màu sắc tươi sáng, tựa như chỉ cần chạm vào đỉnh lò luyện đan này, ngón tay sẽ bị hòa tan.

Dựa theo định luật trong tiểu thuyết, mấy thứ đồ nhìn không ra phẩm chất này đều là bảo bối, tuyệt không phải là thứ đồng nát sắt vụn bình thường, có điều bởi không rõ tính năng của nó lắm nên Cung Tiểu Trúc cũng không dám sử dụng tùy tiện, vì thế lại một lần nữa cất nó vào trữ vật giới, đợi có thời gian hỏi Vân đại ca một chút rồi lại tính sau, bây giờ tạm thời lấy cái lò luyện đan cấp thấp kia ra dùng miễn cưỡng cũng thích hợp vậy.

Nếu đã tìm được lò luyện đan trong trữ vật giới, vậy cũng không cần phải đi mua thêm một cái nữa, Cung Tiểu Trúc lại cất cái lò luyện đan cấp thấp kia trở lại trữ vật giới, tiếp tục tìm hiểu đan phương và tâm đắc.

Luyện chế đan dược không chỉ hạn chế tuổi thọ và số lượng của nguyên liệu mà trình tự dùng mỗi một loại nguyên liệu cũng vô cùng nghiêm khắc, cùng với thủ pháp luyện chế, độ khống chế linh lực cũng không phải là không liên quan, chỉ hơi vô ý một chút là sẽ luyện ra phế đan, thậm chí là bạo đan. Nói chung, tu sĩ lần đầu học luyện đan cũng sẽ khó mà thành công ngay ở lô đầu tiên, vận khí tốt thì thử mười lần có thể sẽ thành công một lần, vận khí kém thì có lẽ luyện chế một trăm lần cũng chưa chắc đã có một lần thành công.

Luyện chế đan dược quan trọng nhất là học được khống chế độ lửa lớn nhỏ, đây là một quá trình được tiến hành theo chất lượng, độ lửa mạnh hoặc quá yếu đều không được, chỉ có trải qua luyện chế mấy chục mấy trăm lần mới có thể khống chế được độ lửa thuận buồm xuôi gió, có chút thành tựu, ngay cả thiên tài luyện đan cũng chưa chắc chỉ mới vẻn vẹn mấy lần đã đạt được tới cấp bậc học đồ.

Hơn nữa, luyện đan cũng rất cần kiên nhẫn cao độ, luyện đan sư thường thường đều rất cô đơn tịch mịch, họ không có lúc nào không phải vượt qua cảm giác thất bại, rất nhiều lúc vì luyện chế thành công một lô đan dược mà có thể phải liên miên không ngớt tận mấy tháng, hồn nhiên vong ngã, linh lực không ngừng hao hết lại phải không ngừng tiếp thêm vào, một lô một lô đan dược không ngừng bị hỏng, nguyên liệu giá trị xa xỉ bị hao hết. Luyện đan sư khá nghèo mà tu vi lại thấp còn bởi lãng phí quá nhiều nguyên liệu luyện đan mà chảy máu trong lòng, đợi tới khi luyện chế đan dược thành công bán xong rồi lại tiếp tục mua nguyên liệu tự nhốt mình trong động phủ tiếp tục sự nghiệp luyện đan vĩ đại.

Luyện đan sư cấp cao mỗi lần luyện được đan dược cấp cao sẽ dương dương tự đắc, khinh thường một vài luyện đan sư cấp thấp khác, có người cao ngạo lạnh lùng, duy ngã độc tôn. Thực ra cảm giác này hoàn toàn có thể hiểu được, dù sao luyện đan sư trong giới tu chân cũng là một chức nghiệp đáng để tôn kính, chỉ là tu sĩ có thiên phú luyện đan quả thật là rất ít.

Loại tu sĩ luyện đan luyện đã trên một trăm lần này, hoàn toàn có thể không chút do dự bỏ qua việc luyện đan cấp thấp này.

69. Chương 69

Một đêm trôi qua, ánh dương vừa hé lộ, Cung Tiểu Trúc tỉnh lại từ nhập định.

Cung Tiểu Trúc vô cùng vừa lòng, trải qua một đêm lĩnh hội, lĩnh hội những điều tâm đắc của Phiêu Miểu tiên tôn, hắn đã nắm được tới bốn, năm phần, mấy phần còn lại bởi tu vi của hắn chưa đủ khả năng nên chưa thể lĩnh hội, hắn tin rằng chỉ cần có thời gian, hắn nhất định có thể lĩnh hội toàn bộ. Mà vài đan phương kia, dù là đan dược cấp thấp hay cấp cao, cùng với trình tự luyện đan, Cung Tiểu Trúc đã ghi nhớ hết trong đầu.

Nếu kiến thức lý luận đã có đủ để làm trụ cột nhất định, vậy kế tiếp nên có thực hành thực tiễn, vì thế, Cung Tiểu Trúc ra cửa đi ra sau phòng tới một gian luyện đan.

Tòa động phủ mà Vân Túc mua này, trong từng viện trừ phòng tu luyện bình thường, thực ra còn có vài gian thạch thất dùng để luyện đan và luyện khí, may mà đất của hòn đảo nhỏ này có địa hỏa, động phủ sau

khi tọa lạc ở nơi đây, phòng luyện đan và phòng luyện khí có thể dẫn địa hỏa từ dưới đất lên dùng để luyện đan, như vậy vừa có thể tiết kiệm Tam Muội Chân Hỏa lại có thể gia tăng xác xuất luyện đan thành công.

...

Trong một gian thạch thất được phong bế, một thiếu niên áo trắng thanh tú an nhiên bất động ngồi bên cạnh một lò luyện đan, vẻ mặt chuyên chú mà túc mục, trên vầng trán trắng nõn đã thấm ra một chút mồ hôi, hai tay nhắm ngay lò luyện đan, trên tay là pháp quyết biến ảo không ngừng, nhanh chóng mà linh hoạt. Phía dưới lò luyện đan là một đám hỏa diễm đun thuốc, hắt lên mặt hắn một ánh lửa đỏ bừng.

Đột nhiên, thủ thế của hắn dừng lại ước chừng một giây, đám hỏa diễm đỏ chói kia yếu đi mấy phần, từ trong lò luyện đan phát ra vài tiếng leng keng, ánh mắt tu sĩ tuấn tú kia thoáng hiện lên nét ảo não. Hắn vung tay lên, nắp lò luyện đan mở ra, lộ ra một chất lỏng màu xanh lục.

Lần này đã là lần thứ năm Cung Tiểu Trúc thất bại, bốn lần luyện đan trước, linh thảo trong lô chưa kịp từ chất lỏng ngưng kết thành đan mà đã thất bại bởi đủ loại nguyên nhân, không phải là độ lửa giữ không tốt, thì chính là linh lực không ổn. Nhưng hắn cũng không bởi vậy mà uể oải, dù sao cũng không có tu sĩ nào mới ngay lần đầu đã luyện chế thành công.

Thế nên tuy rằng đã thất bại tới lần thứ năm, hơn nữa lại một lần nữa mắt thấy đan dược sắp ngưng kết lại thành viên, một lần nữa vì sai sót mà lại thất bại, nhưng hắn vẫn không định bỏ cuộc, hắn đổ chất lỏng đã mất đi linh khí ra từ lò luyện đan, rồi lại cầm vài linh thảo cấp thấp dùng để luyện chế Bồi Nguyên đan từ trong trữ vật giới ra, lại tiếp tục luyện đan…

Lần thứ sáu… thất bại!

Lần thứ bảy… thất bại!

...

Lần thứ chín… thành công!

Cung Tiểu Trúc cảm thấy đã tới lúc có thể lấy đan ra, liền khéo léo cầm một cái bình ngọc ra, cẩn thận mở nắp đậy của lò luyện đan, từng viên Bồi Nguyên đan mượt mà và đầy đặn, tỏa ra hương thơm ngát lục tục nhảy ra khỏi đan lô, Cung Tiểu Trúc cầm bình ngọc nhắm ngay từng viên, thu từng viên vào bình.

Một viên… hai viên… ba viên… bốn mươi chín viên.

Không ngờ thu hoạch lần này lại ngoài cả dự đoán làm cho người ta thật kinh hỉ, lần đầu xuất lô lại có tận bảy bảy bốn mươi chín viên linh đan, hơn nữa trong đó có năm viên Bồi Nguyên đan là Hoàng cấp trung phẩm, bốn mươi bốn viên còn lại là Nhân cấp trung phẩm, đống đan dược này tuy rằng đối với Cung Tiểu Trúc mà nói thì không tính là gì, nhưng đây là thành quả mà hắn không ngừng cố gắng làm ra, là minh

chứng cho lần đầu tiên luyện chế đan dược thành công.

Cung Tiểu Trúc dùng năm cái bình ngọc mới cất Bồi Nguyên đan vào, năm viên đan dược phẩm chất tương đối cao kia được cho riêng vào một cái bình ngọc.

Cất mấy bình ngọc chứa Bồi Nguyên đan vào trữ vật giới, Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng lộ ra nụ cười thản nhiên.

Ma đản! Cuối cùng cũng luyện thành một lò đan dược, hắn cứ tưởng bản thân còn không có thiên phú luyện đan cơ! Hắn nghĩ nếu vừa rồi luyện tới lô thứ hai mươi mà vẫn thất bại, hắn sẽ bỏ cuộc, may mà ở lần thứ chín đã thành công. Thế nên trong lòng hắn lại một lần nữa kiên định với ý định của bản thân, hắn nhất định phải trở thành luyện đan sư cấp bậc tông sư trước sau không ai sánh bằng, trên trời tìm không ra, dưới đất tìm không thấy, khốc suất cuồng bá duệ.

Làm một nhân sĩ xuyên qua, vậy nhất định là không thể kém cỏi hơn người bình thường, trước còn ở hiện đại hắn đọc tiểu thuyết xuyên không, đa số nhân vật chính sau khi xuyên qua đều có năng lực nghiêng trời lệch đất, ít nhất cũng như cá gặp nước.

Nữ có phần lớn mỹ nam vây quanh, đủ các loại soái ca bá đạo hoặc ôn nhuận, cả thầm mến lẫn công khai theo đuổi, tranh giành tình nhân, chỉ bởi một nụ cười khi nữ chính quay đầu. Nam sau khi xuyên qua đều có phần lớn mỹ nữ hoặc quyến rũ lộng lẫy hoặc thanh thuần mỹ lệ theo đuổi, tu luyện tuyệt thế võ công, hoặc xưng bá giang hồ, quân lâm thiên hạ, chỉ cần là nơi nhân vật chính thường lui tới, hơn phân nửa sẽ tạo thành một mảnh tinh phong huyết vũ.

Có điều muốn trở thành một thiên tài, cũng không phải là muốn gì liền được nấy như nam nữ chính, mà khắc khổ không ngớt cố gắng mới là điểm mấu chốt.

Tên tiểu nhân trong lòng Cung Tiểu Trúc sờ cằm, tuy rằng nơi này là giới tu chân, nhân vật chính là Vân Túc chứ không phải là hắn, nhưng cũng không thể nào phủ nhận được sự thật rằng hắn là một nhân sĩ xuyên qua, hơn nữa hắn còn có một hệ thống thăng cấp, tuy rằng tác dụng hiện tại không lớn lắm.

Vậy mới nói, hắn nhất định phải phát triển toàn diện đức trí thể mỹ lao, cố gắng tu luyện, cố gắng tăng các loại kỹ năng lên. Tuy rằng trước kia hắn là trạch nam dẫn đến chỉ số thông minh và chỉ số cảm xúc có chút hơi khó nói, nhưng trải qua mấy năm ngao du ở giới tu chân này, hắn tự cảm thấy mình vẫn cường đại hơn lúc còn ở hiện đại n lần.

Nói tóm lại, chỉ số thông minh và cảm xúc đã nằm ngoài trục hoành.

Trở lại chuyện chính, sau khi Cung Tiểu Trúc cất Bồi Nguyên đan xong, lại lấy toàn bộ linh thảo cấp thấp trong trữ vật giới ra, nhìn một chút, hóa ra vừa rồi luyện chế Bồi Nguyên đan đã dùng hết một số loại linh thảo, tuy rằng tuổi thọ mới chỉ có vài chục năm, nhưng đối với Cung Tiểu Trúc ngay cả học đồ cũng không hơn mà nói, dùng để tập luyện đan lại không thể tốt hơn.

Mà mấy loại linh thảo mấy trăm năm, thậm chí là mấy nghìn năm còn lại kia, hắn không định dùng luyện đan, lấy kỹ thuật luyện đan cấp bậc phế sài này của hắn, chỉ có thể phá hỏng vật quý, nếu về sau hắn trở thành luyện đan sư cấp cao hoặc luyện đan sư cấp tông sư, lúc đó mới suy xét vấn đề này cũng không muộn.

Tiếp đó Cung Tiểu Trúc luyện đan cũng không bởi thành công một lần mà thuận buồm xuôi gió, lúc luyện chế Cố Nguyên đan, hai mươi lần mới luyện chế thành công năm lô, tổng cộng năm mươi hai viên, đều là Nhân cấp thượng phẩm, số lượng đan dược mỗi lô đều kém hẳn với Bồi Nguyên đan luyện lần đầu. Hồi Linh đan luyện chế thành công ba lô, tổng cộng ba mươi hai viên, trong đó có hai viên là Hoàng cấp thượng phẩm, còn lại đều là Nhân cấp trung phẩm. Hồi Linh đan thu hoạch không tệ nhưng lại thất bại tận hai mươi tám lần.

Lần cuối luyện chế Hồi Linh đan lại thất bại, Cung Tiểu Trúc dọn đan hỏng đen sì trong lô đi, linh thảo cấp thấp trong trữ vật giới đã bị tiêu hao đi không ít, hắn liền ra khỏi thạch thất, định báo một tiếng cho Vân Túc rồi tới phường thị mua nguyên liệu luyện đan cần thiết.

Đi tới ngoài phòng Vân Túc, nghĩ một chút, vẫn nên dùng ngọc phù nói cho Vân đại ca biết thì hơn, vì thế hắn để lại một ngọc phù cho biết hướng đi và mục đích rồi thông qua truyền tống trận rời khỏi đảo Phượng Vu, đi tới phường thị ở đảo chính.

70. Chương 70

Cung Tiểu Trúc đi dạo một vòng trong phường thị, nguyên bản còn tưởng rằng có thể giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết nhặt được vận may gì đó, nói không chừng còn có thể mua được một vài bảo vật trân quý lại hiếm có với cái giá cực thấp. Nhưng giờ hắn mới hiểu ra, hắn đã đánh giá bản thân quá cao, bởi hắn căn bản là không biết mấy thứ kia, cho dù có mua về cũng không biết dùng thế nào có được không.

Hắn nhìn vật bán trên quầy hàng, cảm thấy không biết đã bỏ qua thứ gì, lại cảm thấy mỗi thứ hắn là không thể nào cũng là bảo vật chứ, bảo vật chân chính nói không chừng đều đã bị tu sĩ có mắt nhìn mua hết đi rồi, thế nên một món hắn cũng không mua, hơn nữa hắn cũng không nghĩ tới chuyện tiêu tiền hoang phí, tuy rằng linh thạch hắn không thể tiêu hết được, nhưng vẫn không muốn uổng phí.

Cuối cùng, hắn đi tới một cửa hàng gian chữ đại mua một đống lớn linh thảo cấp thấp để luyện đan và một đống lớn nguyên liệu luyện khí, dùng năm cái túi trữ vật mới có thể đựng hết, Cung Tiểu Trúc tốn tổng cộng hơn bốn vạn linh thạch hạ phẩm, đừng tưởng tất cả số nguyên liệu này đều có thể tùy ý nhìn thấy, cũng không có giá trị, nhưng bởi số lượng nhiều nên cũng khá tốn kém.

Bởi vậy có thể thấy được, muốn trở thành một luyện đan sư hoặc một luyện khí sư cũng không phải là một chuyện dễ dàng, bởi phí đầu tư lúc ban đầu rất tốn, bình thường chỉ có đại môn phái thực lực đủ hùng hậu mới có thể bồi dưỡng ra, một vài môn phái nhỏ có thể bồi dưỡng ra một hai luyện đan sư, vậy cũng đã là nỏ mạnh hết đà. Tán tu bình thường nếu không tìm được chỗ dựa hoặc người tài trợ chỉ sợ nguyện vọng trở thành một luyện đan sư cấp thấp sẽ không thể thực hiện được rồi, bởi vậy sẽ bị mắc nợ hoặc chậm trễ việc tu luyện.

Có điều mấy thứ này hoàn toàn không phải là vấn đề đối với Cung Tiểu Trúc, mấy vạn linh thạch hạ phẩm, hắn tiện tay là có thể lấy ra, trong lòng hắn thực ra cũng có chút đắc ý, quả nhiên đi cùng nhân vật chính có thịt ăn, có rượu uống, nếu chỉ bằng tự thân hắn, hắn tuyệt đối không lấy ra được nhiều linh thạch như vậy.

Linh thạch ném ra ngoài, Cung Tiểu Trúc biết, hắn chỉ cần vừa ra khỏi cửa hàng sẽ có khả năng lớn bị người theo dõi.

Quả nhiên, Cung Tiểu Trúc vừa mới thanh toán tiền cho người bán hàng xong liền cảm giác đằng sau có mấy người đi theo hắn.

Tuy rằng nhìn mấy người đằng sau kia, tu vi cũng phải ngang ngửa hắn, nhưng hắn cũng không định chạy trốn, mà bất động thanh sắc tiếp tục nhìn đông nhìn tây các hàng quán nơi phường thị, thần sắc bình tĩnh, không nhịn được mà ngứa tay thuận tiện mua mấy thứ nguyên liệu hợp mắt, hoặc mấy viên đá không biết tên, tâm tình rất không tệ.

Cảm giác bản thân nhàn nhã trong khi người khác lại sốt ruột này quả là thực quá sung sướng.

Cân nhắc mấy người theo sau lưng kia đã không còn kiên nhẫn, mà hắn cũng không định cuống lên, liền đi tới cửa thành.

Ba người đi theo sau Cung Tiểu Trúc, nhìn nhau, trong mắt phát ra ánh sáng, dùng cự ly không xa cũng không gần mà đi theo sau Cung Tiểu Trúc ra khỏi thành.

Cung Tiểu Trúc ra khỏi thành, nhanh chóng đi tới một nơi vô cùng hoang vắng lại khá xa cửa thành, thuận tiện thiết kế kết giới để tránh cho một hồi nữa đánh nhau sẽ kinh động tới người khác, làm xong, phát hiện không còn việc gì cần làm nữa, hắn liền đứng tại chỗ chờ mấy người theo sau đuổi kịp.

Ba người phía sau kia chạy tới rất nhanh, nguyên còn tưởng rằng Cung Tiểu Trúc đã chạy xa, sẽ phải đuổi theo rất lâu sau mới kịp, không ngờ lại thấy hắn đang đứng ở một nơi trước mặt cách ba người chúng không xa.

Vì thế, chúng mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn xuống mặt đất, đứng cách xa Cung Tiểu Trúc mấy trượng, một tu sĩ thanh niên đi đầu trong số đó kiêu ngạo nói, “Tiểu tử, huynh đệ ba người chúng ta là kẻ cướp, thức thời giao toàn bộ đồ trên người đây, ca ca còn có thể tha cho ngươi một mạng, nếu không… ” Nói xong ánh mắt gã đột nhiên trở nên vô cùng hung hãn.

Tuy rằng gã còn chưa nói xong, nhưng kẻ nào cũng có thể nghe hiểu, nếu Cung Tiểu Trúc không giao hết linh thạch và những thứ có giá trị ra, hắn nhất định sẽ không có kết cục tốt.

Thực ra từ lúc Cung Tiểu Trúc đi ra khỏi Bích Ba đại điện, một kẻ trong số ba gia hỏa này đã lấm la lấm lét theo dõi hắn, đợi tới lúc Cung Tiểu Trúc đi vào cửa hàng, người kia liền gọi hai người còn lại tới, vừa lúc nhìn thấy Cung Tiểu Trúc bước từ trong ra.

Ba người đã lăn lộn ở thành Bích Ba nhiều năm, thường xuyên làm một số chuyện không thể gặp người, không phải trộm thì cũng chính là cướp, có điều chưa từng giết người, hơn nữa chúng luôn biết nhìn người, gặp phải người tu vi cao hoặc không dễ chọc, hay đệ tử đại môn phái tinh anh, chúng đều sẽ tránh đi, tuyệt không tự tìm chết.

Thế nên nhìn thấy Cung Tiểu Trúc một thân y phục mộc mạc, tu vi cũng không cao lắm, chúng liền kết luận người này là một đệ tử tầm thường, nhất định là không được coi trọng, có xảy ra chuyện thì cũng sẽ không có người nào đứng ra cho hắn. Cũng có khả năng là con cháu của một đại gia tộc nào đó, chắc chắn không được yêu chiều.

Đương nhiên, tất cả những khả năng này đều không lớn.

Nói chung, đệ tử môn phái không nhất định phải mặc chế phục của môn phái, nhưng phần lớn bên eo đều có đeo ngọc bài của sư môn, thế nên chúng mới không cho rằng Cung Tiểu Trúc là đệ tử của môn phái. Hơn nữa đại lục Huyền Thiên có vài đệ tử của đại gia tộc, chúng đều biết, nếu thấy đều có thể nhận ra tới hơn phân nửa.

Cho dù làm không tốt đắc tội nhân vật giỏi nào đó, dù sao cũng không sát hại tới mạng người, hẳn là hình phạt phải chịu cũng không nghiêm trọng. Hơn nữa những năm gần đây, chúng chưa từng thất bại, đối tượng trộm cướp lần nào cũng là kẻ thực lực không tốt lại không có chỗ dựa, chính là một vài tu sĩ trẻ tuổi trong môn phái hoặc trong gia tộc không được quan tâm tới.

Như vậy có thể tránh một vài phiền toái không cần thiết, tuy rằng thu hoạch không được phong phú lắm.

Trong mắt chúng, Cung Tiểu Trúc là một người có bối cảnh không thể nào thâm hậu, thực lực lại không mạnh, quả là dê béo đợi làm thịt.

Chúng đương nhiên cho rằng, sở dĩ Cung Tiểu Trúc có được nhiều linh thạch như vậy, đơn giản là do đạt được cơ duyên nào đó, phát hiện ra bảo tàng nào đó mà thôi, nghĩ rằng người này đoạt được tài phú nói không chừng còn không thể sống được thêm bao lâu, không bằng tiện nghi cho chúng.

Tổng hợp những phân tích về Cung Tiểu Trúc, chúng liền không ngần ngại thò móng vuốt về phía Cung Tiểu Trúc…

"Nếu không thì sao, ngươi muốn thế nào?" Xoay người lại, tựa như một tiểu bạch thiên chân đơn thuần, không hiểu thế sự, chớp một đôi mắt to ngập nước, vô tội hỏi, ánh mắt vô cùng hiếu kỳ. Dù sao tuổi của Cung Tiểu Trúc cũng mới chỉ có hai mươi, dáng người khá tinh tế, diễn tiểu bạch vô cùng sinh động.

Lão đại đi đầu khá khôi ngô kia còn chưa nói xong, một tu sĩ cao gầy khác đã nhảy ra, mắt lộ hung quang, "Hừ! Đương nhiên là muốn cái mạng nhỏ của ngươi rồi, ngươi cho rằng chọc giận huynh đệ ba người chúng ta, ngươi còn có thể ăn trái cây ngon sao? Ta khuyên ngươi vẫn nên ngoan ngoãn giao trữ vật giới trên tay ra thì hơn, sau đó dập đầu ba cái với mỗi người chúng ta, rồi ngươi có thể đi." Tiện đà còn làm vẻ mặt "Bị dọa rồi phải không, ngươi sợ rồi sao!", có chút đắc ý và cao ngạo, nhìn trữ vật giới trên tay Cung Tiểu Trúc thiếu điều đã chảy nước miếng.

"Ngươi nói nhảm với hắn nhiều như vậy làm gì? Chúng ta vẫn nên động thủ đi thì hơn, làm xong một người này chúng ta cùng đi Vạn Tung lâu tiêu dao khoái hoạt một phen, dong dong dài dài như ngươi thế bao giờ mới xong chuyện?" Tên đại hán đáng khinh không kiên nhẫn với kiểu dong dài của gã nên liền thúc giục, lời nói ra càng thêm đáng khinh, ánh mắt nhìn Cung Tiểu Trúc càng thêm hưng phấn, tựa như muốn ăn hắn ngay lập tức.

Vạn Tung lâu là một nơi giống với thanh lâu cổ đại ở thành Bích Ba, có điều lại là thanh lâu đã thăng cấp, trong đó ngoài tú bà và một vài hạ nhân làm việc vặt ra thì còn có mộ vài cung nhân làm lô đỉnh, lô đỉnh này có cả nữ lẫn nam, đều là một vài tu sĩ có chút mỹ mạo.

(lô đỉnh là nam tu hoặc nữ tu có tác dụng thải âm bổ dương, giúp hấp thụ âm nguyên của nam tu, đề cao công lực.)

Mấy người lô đỉnh này tu vi có cao có thấp, lô đỉnh tu vi thấp để tu sĩ cấp thấp hưởng dụng, giá cũng tương đối thấp, tu vi cao thì để tu sĩ cấp cao hưởng dụng, giá cũng tương đối cao. Có điều nếu ngươi là tu sĩ cấp thấp, chỉ cần có nhiều linh thạch, cũng có thể hưởng dụng lô đỉnh tu vi tương đối cao, nam nữ đều có thể chọn lựa.

Người tới Vạn Tung lâu không phải ai cũng muốn phát tiết dục vọng, cũng có một vài người muốn song tu tăng tu vi, giới tu chân luôn có số ít người muốn đi đường tắt như vậy, Vạn Tung lâu chính là một nơi tốt để tới, chẳng qua phí linh thạch khá là đắt.

"Hai người các ngươi vẫn nên mau động thủ đi, nếu không một hồi nữa tiểu tử kia chạy mất sẽ không ổn." Lão đại đi đầu cuối cùng cũng thúc giục, đưa suy nghĩ của bọn kia trở lại trạng thái bình thường, một vẻ mặt "Các ngươi không động thủ còn muốn chờ lão đây động thủ hay sao?", vô cùng không kiên nhẫn, không hài lòng nhất là bọn chúng cứ lơ là làm bậy đúng những lúc mấu chốt, ngoài miệng nói muốn hành động, thực ra trong lòng lại cứ mơ tưởng hão huyền.

Lão đại đi đầu giọng nói tục tằng, còn nói rất lớn, cơ thể Cung Tiểu Trúc còn rất phối hợp mà run lên.

"Lão đại yên tâm, chúng ta lập tức giải quyết tiểu tử kia, ngươi phải tin rằng chúng ta tuyệt sẽ không để ngươi mất mặt, tiểu tử kia vừa nhìn đã biết là một con gà què, sao có gan chạy trốn được." Tên tu sĩ cao gầy kia khinh miệt nhìn thoáng qua Cung Tiểu Trúc đang giả vờ khiếp đảm, một bộ dáng "Ta rất sợ đó nha!".

"Đúng vậy! Lão đại, đối phó với tiểu tử kia khẳng định là có thể thu phục trong chốc lát, lão đại ngươi xem, chúng ta đánh cho tiểu tử kia một trận, hắn nhất định sẽ ngoan ngoãn giao trữ vật giới ra đây." Tên tu sĩ vẻ mặt đáng khinh kia vỗ ngực cam đoan, sau đó từng bước tới gần Cung Tiểu Trúc, dụ dỗ hắn như một tên chuyên buôn trẻ em, "Ê! Tiểu tử, giao trữ vật giới trên tay ra đây, ca ca sẽ không đánh ngươi, nghe thấy không?"

Gã không hề sinh ra tâm lý xấu hổ bởi Cung Tiểu Trúc còn ít tuổi, ngược lại còn hưng trí bừng bừng mà uy hiếp, cho rằng Cung Tiểu Trúc không chịu nổi một kích, lại hoàn toàn quên mất Cung Tiểu Trúc cũng là một tu sĩ có tu vi tương đương gã, hơn nữa thiên phú còn cao hơn gã.

"Thật sao? Ta đưa trữ vật giới cho ngươi, ngươi thật sự sẽ không đánh ta chứ?" Cung Tiểu Trúc nghiêng đầu, cẩn thận hỏi, lại là một vẻ mặt "Ngươi chắc chắn đang lừa người! Ta mới không tin ngươi.", "Ha ha! đại thúc ngươi đừng nói đùa, nếu ta đưa trữ vật giới cho ngươi, ngươi vẫn cứ đánh ta như thường." Đừng cho là ta không biết, người này thật là ngốc nghếch, nghĩ rằng Cung Tiểu Trúc hắn dễ lừa như vậy? Đừng nằm mơ, mau tỉnh lại đi thôi! Đại thúc đáng khinh à!

Cung Tiểu Trúc đột nhiên thu hồi vẻ sợ hãi lại, khoanh hai tay trước ngực, chỉ dùng một mắt khinh miệt nhìn đại thúc.

Hắn vô cùng sốt ruột cho chỉ số thông minh của ba người đó, thế nên không định giả vờ nữa.

"Hừ!" Đại hán đáng khinh nhìn vẻ mặt và ánh mắt của Cung Tiểu Trúc, bị chọc giận trong nháy mắt, trong mắt hắn, Cung Tiểu Trúc chính là một tên mặt trẻ con, trong lòng lại khinh bỉ hắn chỉ là một con gà què, cứ tưởng rằng chỉ cần dụ dỗ như vậy, không cần ra tay là có thể lừa được đồ tới tay, không ngờ rằng đầu óc tiểu tử này không hề ngu ngốc chút nào, càng quá phận là, vừa rồi hắn chỉ giả vờ.

Vì thế, cuối cùng gã cũng không nhịn được nữa, lập tức xông lên động thủ với Cung Tiểu Trúc.

"Nhị ca! Ta tới giúp ngươi!" Tu sĩ cao gầy kia hô to một tiếng, ra tay ngay lúc hai người bắt đầu cuộc chiến.

71. Chương 71

"Đại thúc à, ngươi đừng đùa nữa, nếu ta đưa trữ vật giới cho ngươi, ngươi vẫn cứ đánh ta như thường thôi phải không." Cung Tiểu Trúc đột nhiên thu hồi vẻ sợ hãi lại, khoanh hai tay trước ngực, dùng ánh mắt khinh miệt nhìn đại thúc đáng khinh, "Giao cho ngươi bảo quản? Ta lại không quen biết ngươi, vì sao lại phải tin lời ngươi nói? Ta cũng không phải là kẻ ngốc, sao có thể bị ngươi lừa chứ? Ngươi nghĩ ta bị nhược trí chắc!"

Người này đúng là đồ ngốc, hắn cũng không bị bại não, nghĩ lừa Cung Tiểu Trúc hắn dễ như vậy? Đừng nằm mơ, mau tỉnh lại đi! Đại thúc đáng khinh à!

"Hừ!" Đại hán đáng khinh nhìn vẻ mặt và ánh mắt của Cung Tiểu Trúc, bị chọc giận trong nháy mắt, trong mắt gã, Cung Tiểu Trúc chỉ là một tên mặt trẻ con, trong lòng lại khinh bỉ hắn là con gà què, cứ tưởng rằng chỉ cần dụ dỗ như vậy, không cần ra tay là có thể lừa vật tới tay, không ngờ tiểu tử này lại không hề ngu ngốc, càng quá phận là vừa rồi hắn chỉ giả vờ.

Vì thế, cuối cùng gã cũng không nhịn được nữa, lập tức xông lên động thủ với Cung Tiểu Trúc.

"Nhị ca! Ta tới giúp ngươi!" Tu sĩ cao gầy kia hét to một tiếng, ra tay ngay lúc hai người bắt đầu cuộc chiến.

(đoạn này tác giả có thêm vào một phần bổ sung trong lời của Cung Tiểu Trúc, còn mấy đoạn sau đó thì y hệt phần cuối của chương 70, thế nên t giữ nguyên chứ k bỏ đi, từ đoạn này bắt đầu chương mới)

Tuy rằng đối phương có hai người, hơn nữa tu vi cũng cao bằng Cung Tiểu Trúc, hơn nữa còn có một lão đại tu vi cao hơn hẳn một tầng đang đứng bên cạnh như hổ rình mồi.

Nhưng, Cung Tiểu Trúc một chút cũng không sợ bị đánh bại, bởi hắn đã sớm dùng hệ thống quét để biết được thân phận của ba người này.

Hệ thống cho biết, trong ba người này, đại hán đi đầu khá khôi ngô kia tên Vương Nghị, đại thúc đáng khinh tên Phùng Hoằng, tên cao gầy kia tên Thiệu Điển. Trước chưa nói tới trước đây chúng làm gì, Cung Tiểu Trúc chỉ cần nhìn mấy cái tên là đã nhớ ra thân phận của chúng.

Lại nói tới trong nguyên tác, sau khi Vân Túc đi tới đảo Bích Ba, vì tránh cho Đan Vân tôn giả phái đệ tử Kiếm Tiên môn tới đây điều tra y, trong lúc vô tình đi nhầm vào một cái ngõ nhỏ, nhìn thấy ba người Vương Nghị đùa giỡn một tiểu tu sĩ Luyện Khí kỳ trong thành, hơn nữa tu sĩ này mới chỉ là nam hài nhi mười bảy, mười tám tuổi, lớn lên nhìn rất đẹp mắt, ba gã còn tuyên bố sau khi hưởng dụng xong sẽ bán nam hài nhi tới Vạn Tung lâu, kiếm chút linh thạch tìm một lô đỉnh càng tốt hơn.

Vốn Vân Túc cũng không định can thiệp vào, cũng không biết là ba người này có phải là bị cửa kẹp đầu không mà dù khí thế cả người Vân Túc vô cùng không dễ chọc, Vương Nghị vẫn cứ không sợ chết, quyết định đánh cướp Vân Túc, nhìn trữ vật giới trên tay Vân Túc, mắt tỏa sáng lấp lánh, nuốt nước miếng ừng ực.

Cuối cùng là bị Vân Túc che giấu tu vi đánh tới cha mẹ cũng không nhận ra, một đám khóc tới gọi ông gọi bà, dập đầu bồi tội, chỉ sợ bị Vân Túc làm thịt.

Có điều, Vân Túc cũng không thật sự giết chết ba người, mà hạ thiên tuyến cổ cho chúng, thu chúng làm thị giả, sau đó tìm hiểu tình huống thành Bích Ba cho y, bao gồm cả hướng đi của một vài đệ tử Kiếm Tiên môn, dù sao bọn Vương Nghị cũng là tu sĩ sinh ra ở thành Bích Ba, hiểu rõ tình huống thành Bích Ba như lòng bàn tay, chắc chắn cũng sẽ có vài con đường nhất định thu được thông tin.

Cái giá mà Vân Túc trả chính là dùng tài nguyên trong tay nâng cao tu vi cho bọn Vương Nghị. Hạ cổ như vậy, đỡ tốn sức cũng bớt lo, hơn nữa còn có thể phát huy tác dụng vô cùng tốt. Tu sĩ bị hạ thiên tuyến cổ bình thường không thể làm trái với ý nguyện của chủ nhân, bằng không cũng sẽ không ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra, tóm lại là không còn đường sống.

Vì thế, ba người Vương Nghị cứ thể trở thành người hầu của Vân Túc.

Mới đầu, Phùng Hoằng và Thiệu Điển còn đánh với Cung Tiểu Trúc tới khí thế ngất trời, hơn nữa công kích cũng ngày càng cường hãn, Phùng Hoằng sử dụng một loại pháp bảo có hình vòng tròn màu trắng là một pháp khí thượng phẩm, xung quanh pháp bảo còn có rất nhiều mũi kim nhỏ xíu, hơn nữa trên những mũi kim lợi hại này còn có màu nâu đen, rõ ràng là có dính độc. Có điều Cung Tiểu Trúc biết rõ, độc dược trên mũi kim cũng không hề nguy hiểm tới tính mạng, chỉ là một vài loại thuốc mê linh tinh, một khi tu sĩ

bị đâm trúng da, sẽ bị mê man trong nháy mắt, không có giải dược khó mà tỉnh lại ngay được.

Pháp bảo mà Thiệu Điển dùng là một pháp bảo có hình giống cái chổi là một pháp khí trung phẩm, loại pháp bảo này một khi rót linh lực vào, lúc đánh nhau với kẻ thù sẽ tạo ra từng cơn lốc xoáy, quét tới kẻ địch không mở được mắt, nếu ngoài da không có pháp bảo phòng ngự hoặc linh lực phòng hộ bảo vệ, sẽ bị đau đớn từng hồi như bị dao cắt. Có điều Cung Tiểu Trúc vẫn không hề lo lắng, chưa nói tới chuyện hắn đã sớm phòng bị, dùng linh lực tạo thành một lớp phòng hộ bảo vệ người, thì món pháp bảo trên người hắn kia cũng là pháp khí thượng phẩm, hai lớp bảo vệ, trừ phi Thiệu Điển thiên phú dị bẩm, nếu không gã không thể nào phá vỡ được lớp phòng ngự trên người Cung Tiểu Trúc.

Cái gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng, thắng lợi đương nhiên là thuộc về Cung Tiểu Trúc.

"Nhóc con nhãi nhép! Đừng vội càn rỡ! Xem lão tử đánh cho ngươi tới răng rụng đầy đất!" Vương Nghị thấy Phùng Hoằng và Thiệu Điển mãi vẫn chưa xử lý xong Cung Tiểu Trúc, linh lực yếu dần đi, có vẻ sắp thất bại, sốt ruột cũng gia nhập vào trận chiến, áp lực của Cung Tiểu Trúc lại tăng lên thêm một bậc.

Lúc Vương Nghị còn chưa xuất thủ, Cung Tiểu Trúc đánh tay không với hai người Phùng Hoằng còn chưa rơi vào thế hạ phong, nhưng lại dùng toàn lực, tựa như đang trêu chọc hai người. Có điều hắn thấy Vương Nghị cũng bắt đầu động thủ với mình, hơn nữa hiển nhiên thân thủ Vương Nghị còn tốt hơn hai gã kia rất nhiều, thực lực cũng tương xứng với hắn, thế nên hắn liền tùy tay cầm gậy sắt từ trong trữ vật giới ra, hắn rót linh lực vào gậy sắt, pháp bảo kia liền tăng lên thêm mấy lần, còn to hơn cả người Cung Tiểu Trúc, ngay cả độ dài cũng tăng lên thêm mấy lần.

Hai tay hắn nắm lấy gậy đập một cái tới chỗ ba người đối diện, rầm một tiếng, mặt đất bị đập thành một cái hố lớn, ba người Vương Nghị mặt đầy kinh hãi, tuy rằng chúng kịp tránh khỏi, chưa bị gậy sắt đập trúng, nhưng cũng bị khí thế mà cây gậy phát ra làm chấn động tới lui ra phía sau vài bước, ngay cả linh lực trong cơ thể cũng chấn động.

Quá mạnh, đây thực sự chỉ là một tu sĩ Trúc Cơ trung kỳ thôi sao?

Trong lúc ba người Vương Nghị nảy sinh cảm giác sợ hãi với Cung Tiểu Trúc, thì hắn lại không vừa lòng với hiệu quả mà pháp bảo này tạo ra lắm, hắn còn đang muốn lôi hết toàn bộ pháp bảo trong trữ vật giới ra dùng thử một lần cơ! Đồng thời, hắn cũng tự cảm thán trong lòng rằng thực lực của bản thân vẫn chưa đủ mạnh, thực lực còn phải được tăng lên thêm, nếu không sao có thể xứng với sự chỉ dẫn tỉ mỉ của Vân đại ca chứ!

Vì thế, trong khi ba người đối diện còn chưa kịp hồi thần, Cung Tiểu Trúc ném vài viên linh đan bổ sung linh lực vào miệng, lại tấn công một lần nữa, hơn nữa thế tấn công lần này càng thêm ác liệt, càng thêm khó đỡ.

Bọn Vương Nghị hoảng hốt ứng đối, vội vàng ném một pháp bảo phòng ngự ra ngăn cản được gậy sắt của Cung Tiểu Trúc, nhìn ba món pháp khí thật vất vả mới có được giờ đã thành phế thải, lòng chúng, đau như cắt!

Có điều hiện tại không phải là lúc đau lòng, bởi công kích của Cung Tiểu Trúc vẫn chưa ngừng lại, nhất là Phùng Hoằng, gã không kịp né tránh, trên đầu liền bị cây gậy sắt cực lớn đen như mực kia bay qua, thật đúng là… mây đen phủ đầy trời!

Vương Nghị thấy Phùng Hoằng sắp thành thịt nát, lập tức nhào tới, giơ một tấm khiên trong tay lên, vì thế, gậy sắt liền đập vào tấm khiên.

Tuy rằng phẩm chất của gậy sắt và tấm khiên như nhau nhưng tấm khiên vẫn bị đập vỡ, không biết là do thiên phú của Cung Tiểu Trúc dị bẩm hay là pháp khí này làm ẩu, tóm lại gậy sắt không bị tổn hại gì, mà tấm khiên lại tan nát.

Trong nháy mắt khi tấm khiên vỡ vụn, miệng Vương Nghị phun ra một ngụm máu tươi, suýt thì ngã nhào, Phùng Hoằng vội đỡ lấy đại ca gã, sắc mặt vô cùng lo lắng, "Đại ca, ngươi không sao chứ?" Nói xong, gã lại cầm một viên linh đan chữa thương ra đút cho Vương Nghị ăn, ánh mắt nhìn Cung Tiểu Trúc mang theo sợ hãi.

Mà bên kia, Thiệu Điển thấy lão đại của mình bị thương, tuy rằng lo cho vết thương của đại ca, nhưng vẫn cố chấp, muốn đánh lén Cung Tiểu Trúc từ sau lưng, lại không ngờ bị Cung Tiểu Trúc phát hiện ra, sau đó một gậy đập lên người, cũng phun máu tươi đầy miệng, pháp bảo trong tay văng xa tận mấy trượng.

"Ba vị đại thúc, các ngươi đã phục chưa?" Cung Tiểu Trúc cất pháp bảo, nhìn ba người cách đó không xa, một vẻ mặt, "Nếu còn chưa phục, lại đánh các ngươi thêm một lần nữa là được."

"Phục! Tiểu huynh đệ, ba người huynh đệ chúng ta tâm phục khẩu phục, xin tiểu huynh đệ tha cho nhị đệ và tam đệ của ta, tại hạ mặc tiểu huynh đệ xử trí, ngay cả muốn mạng của ta, ta cũng tuyệt không hai lời." Vương Nghị được Phùng Hoằng đỡ nói.

Thiệu Điển nghe xong lời này, vội đứng dậy đi tới cạnh Vương Nghị, "Đại ca, ngươi nói gì vậy? Cho dù tiểu tử này muốn xử trí, ba huynh đệ chúng ta cũng phải ở cùng nhau, sao có thể để mình đại ca chịu được chứ."

Nói thật, Thiệu Điển cảm thấy rất nghẹn khuất, từ nhỏ tới lớn chưa từng ăn mệt như vậy, hôm nay là lần đầu cướp bóc bị sơ sẩy, có điều không phục cũng không được, chỉ mong rằng người đối diện thả họ ra.

Nếu không phải do linh lực của họ hao hết, còn bị thương, sao có thể chờ cho người này xử trí.

"Được, là ngươi nói đó." Cung Tiểu Trúc nhìn Thiệu Điển nói.

Cung Tiểu Trúc mừng rơn trong lòng, Thiệu Điển nói câu này gãi đúng chỗ ngứa của hắn, hắn liền không khách khí giơ tay ra, chỉ trong nháy mắt, ba con thiên tuyến cổ được cấy vào người bọn Vương Nghị.

Thiên tuyến cổ trong tay Cung Tiểu Trúc là đổi từ hệ thống, nói chung, điều kiện sống của thiên tuyến cổ rất thấp, loại cổ này chia làm cổ mẹ và cổ con, cổ mẹ chủ nhân giữ, cổ con hạ vào cơ thể kẻ bị chưởng

khống, một khi kẻ bị chưởng khống có bất cứ hành vi gì bất trung, sẽ bị cắn nuốt trong tức khắc.

Mà tại sao Cung Tiểu Trúc lại không sợ đấu với ba người Vương Nghị này cùng một lúc ấy hả? Ngay cả khi biết rõ tu vị của ba gã này tương xứng với tu vi của mình, nhất là tu vi của Vương Nghị còn cao hơn mình một cấp.

Chuyện này lại phải nói tới miêu tả ba người Vương Nghị trong nguyên tác.

Bởi tu vi của ba người này không được tăng lên trong tình huống bình thường, chậc, chắc là mọi người đều đoán ra rồi nhỉ!

Phải! Không sai! Chính là song tu! Hơn nữa còn là đơn phương hấp thu từ lô đỉnh.

Ba người này từ nhỏ đã vô cùng lười biếng, chúng là huynh đệ ruột, được một thần trộm tu vi khá cao, kỹ năng mãn cấp phán định rằng có tư chất tu tiên, chúng liền bái thần trộm kia làm sư phụ. Tuy rằng chúng không thích, thậm chí là phiền chán loại chuyện tu luyện vô vị này, tu luyện hết ngày này lại sang ngày kia, nhưng chúng lại không muốn từ bỏ mục đích được sống thật lâu, vì thế liền nghĩ tới chuyện đi đường tắt, dựa vào tay nghề (ăn trộm) mà sư phụ truyền cho cùng với cướp bóc, mà đoạt được rất nhiều linh thạch, số linh thạch này chúng lại tiêu toàn bộ ở Vạn Tung lâu, dùng để tìm lô đỉnh song tu.

Chúng cho rằng, như vậy vừa có thể tiết kiệm thời gian, bớt tốn sức, tăng tu vi nhanh, lại có thể hưởng thụ được tư vị khoái lạc, nhân sinh quả là không còn gì mỹ diệu hơn.

Nhưng phương thức này không khác gì đốt cháy giai đoạn, song tu thích hợp đương nhiên là có thể trợ giúp cho tu luyện, nhưng chúng lại song tu vô cùng vô tận, chỉ một mặt say mê song tu cho nên đương nhiên là không ổn, thực lực kém hơn tu sĩ cùng cấp bậc không chỉ một chút.

Thế nên sau khi Vân Túc thu bọn chúng làm thị giả mới bắt chúng phải hạn chế hành vi tìm chết này lại, thực lực cuối cùng cũng tăng lên, căn cơ cũng không ngừng được củng cố.

Thế nên, cho dù ba người Vương Nghị cùng xông lên, Cung Tiểu Trúc cũng vẫn nắm chắc phần thắng, không phải là do hắn tự biên tự diễn, nhưng hắn quả là một cao thủ vượt cấp, đối phó với ba người Vương Nghị tuy rằng phải cố gần như hết sức, nhưng cũng sẽ không bị đánh bại.

Tuy rằng Cung Tiểu Trúc cũng sẽ không lợi hại tới biến thái như Vân Túc.

Ngay khi Cung Tiểu Trúc hạ thiên tuyến cổ cho bọn Vương Nghị xong, hắn vừa lòng nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống trong đầu.

Hóa ra vừa rồi, khi Cung Tiểu Trúc chạm mặt ba người Vương Nghị, hệ thống đã phát động một nhiệm vụ thu tiểu đệ cho Vân Túc, đối tượng đương nhiên là ba người Vương Nghị bị Cung Tiểu Trúc hạ thiên tuyến cổ này, hơn nữa phần thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ cũng rất nhiều, không chỉ có bốn điểm giá trị

vận khí mà còn có ba nghìn điểm hệ thống tệ có thể nhận. Đương nhiên hệ thống tệ không phải là quan trọng nhất, mà là cái hệ thống gạt người này cuối cùng cũng có thể thăng cấp rồi.

72. Chương 72

Có điều bây giờ không phải là lúc xem hệ thống, chuyện phải làm đầu tiên là an trí xong xuôi cho ba người trước mặt này.

Nếu ba người này là bại tướng dưới tay hắn, vậy xử trí thế nào đương nhiên là hắn quyết định, hơn nữa họ không làm cũng không được! Đây cũng không phải là xã hội có luật pháp hiện đại, mọi việc đều có thể dùng luật pháp giải quyết.

"Tam đệ, ngươi..." Vương Nghị nghe thấy Thiệu Điển nói vậy, lập tức muốn răn dạy gã, muốn mắng gã là đồ ngu, là do bản thân mình khơi mào thế cục này, cho dù nhị đệ và tam đệ có muốn không bận tâm tới cũng không được.

Nhưng không đợi gã có hành động, đã thấy Cung Tiểu Trúc trước mắt một bước hạ thiên tuyến cổ vào cơ thể ba người.

Gã nhíu mày nhìn vào trong cơ thể, lại không phát hiện ra tung tích của thứ màu đen kia đâu, có điều cũng đoán được đó là thứ khống chế họ, vì thế không chắc chắn nói, "Vị huynh đệ này, ngươi có ý gì?"

Chẳng lẽ người này không phải là nên phế tu vi của họ đi, rồi lại cướp hết tiền tài trên người họ đi sao? Khống chế họ làm gì? Chỉ bằng thực lực của người trước mặt này, chẳng lẽ lại cần đến mấy người họ thực lực không ra gì lại giống lưu manh du côn này sao!

"Ngươi... ngươi muốn làm gì? Vừa rồi là thứ gì?" Phùng Hoằng đang đỡ lấy Vương Nghị bị dọa tới trắng bệch cả mặt, hai chân run rẩy, thứ vừa rồi sẽ không ăn sạch ba người huynh đệ họ từ trong ra ngoài chứ? Nghĩ vậy vội vàng sờ soạng người, tìm kiếm sự tồn tại của thiên tuyến cổ, "Chúng ta vừa rồi chỉ muốn cướp bóc, nhưng không có ý muốn đe dọa tới tính mạng của ngươi, cùng lắm là chúng ta đưa túi trữ vật trên người cho ngươi là được, ngươi mau lấy thứ trong cơ thể chúng ta ra đi."

"Nhị ca, ngươi đừng nhiều lời nữa, cho dù người này có muốn mạng của chúng ta, chúng ta cũng không nên sợ hãi, cùng lắm là đầu thai chuyển thế, hai mươi năm sau vẫn là một hảo hán, không chừng kiếp sau chúng ta vẫn là huynh đệ." Ngữ khí Thiệu Điển không được tốt lắm, còn hừ một tiếng về phía Cung Tiểu Trúc, quay đầu không thèm bận tâm tới Cung Tiểu Trúc nữa.

"Ngươi nói thật dễ nghe, nếu người này diệt cả nguyên thần và hồn phách của chúng ta thì phải làm sao? Chẳng lẽ tới vậy ngươi vẫn có thể đầu thai chuyển thế?" Phùng Hoằng cãi lại Thiệu Điển, kêu to về phía gã, hoàn toàn không thấy cái kẻ nhát gan sợ phiền phức vừa rồi đâu nữa.

"Hồn phi phách tán… ta cũng không sợ!" Giọng Thiệu Điển thoáng chần chờ trong nháy mắt, nhưng cuối cùng vẫn kiên cường rướn cổ đáp lại, đại khí lẫm liệt, phong tiêu tiêu hề dịch thuỷ hàn *(*)*, rất có khí chất của tráng sĩ cắt cổ tay.

(: Đây là câu đầu trong hai câu hát mà Kinh Kha hát khi từ biệt Cao Tiệm Ly lên đường hành thích vua Tần là Doanh Chính. Cuộc chia tay diễn ra bên bờ sông Dịch)*

"Quỷ mới không sợ, đừng cho là ta không biết ngươi ngoài miệng nói không sợ, trong lòng lại sợ muốn chết, nói không chừng chỉ kiên trì được có vài phút đã tè ra quần." Phùng Hoằng nói xong còn nhìn lướt xuống phía dưới của gã, có điều hình như nhớ tới điều gì đó, vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa còn chưa kịp hiện lên thì tinh thần cả người đã uể oải.

Mẹ ơi! Gã cũng sợ rằng không thể sống qua hôm nay nữa rồi!

"Ngươi…"

"Câm miệng! Hai ngươi ồn muốn chết." Vương Nghị cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa mà bạo phát, phẫn nộ quát, lại bị động tới vết thương, ngực đau đớn một hồi.

Có hai đệ đệ ngu ngốc thật đau đầu, một thằng nhát gan, một thằng ngạo kiều.

Phùng Hoằng và Thiệu Điển thấy đại ca đã mở miệng, lập tức im bặt, ngoan ngoãn đứng cạnh Vương Nghị.

Cung Tiểu Trúc đứng cạnh xem hai người kia đùa giỡn, thấy cuối cùng hai người này cũng đã im miệng, liền giải thích, "Để ta giải thích một chút, thứ vừa rồi là thiên tuyến cổ, thứ này các ngươi đều đã biết, nó không nguy hiểm tới tính mạng, thế nên các ngươi không cần phải nghiêm trọng tới vậy." Động chút là chết với chẳng không chết, hắn cũng đâu phải là đại ma đầu giết người không chớp mắt, huống hồ tạo sát nghiệt vô ích đối với tu luyện.

Ba người Vương Nghị đều gật đầu, thiên tuyến cổ họ đương nhiên là biết, thứ này tuy rằng không phải ai cũng có thể nuôi, cũng không dễ nuôi, nhưng đại đa số người đều biết tác dụng của thiên tuyến cổ này.

Nhưng, thiên tuyến cổ này có một điểm đáng sợ, nếu như tu vi của người bị chưởng khống cao hơn người nuôi thiên tuyến cổ thì cổ sẽ tự động tử vong trong cơ thể. Thế nên, Vương Nghị mới không nhìn thấy bóng dáng của thiên tuyến cổ trong cơ thể mình, sau khi hiểu rõ, Vương Nghị cũng không hề cảm thấy may mắn, bởi thiên tuyến cổ trong cơ thể hai đệ đệ của gã vẫn còn sống, hơn nữa thiên tuyến cổ sống dựa vào tim của họ.

Thế nên muốn chỉ bằng gã, dẫn thiên tuyến cổ trong cơ thể ra ngoài hoàn toàn không có khả năng, giết Cung Tiểu Trúc cũng không có khả năng, trước chưa nói tới việc gã đang trọng thương, cho dù gã có giết Cung Tiểu Trúc, hắn chết rồi, Phùng Hoằng và Thiệu Điển cũng sẽ chết theo.

Đào tẩu một mình, gã lại tuyệt không làm được.

Có điều, người này muốn khống chế họ, muốn họ cam tâm tình nguyện mà theo, nói thật, thật sự không đủ tư cách.

Thực ra, Cung Tiểu Trúc không định thu họ làm tiểu đệ của mình, cho dù hắn có biết suy nghĩ của ba người này cũng sẽ không quan tâm, chờ tới lúc họ thấy Vân đại ca, chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện.

Dù sao, hào quang của nhân vật chính cũng không phải là thứ vô dụng.

Tuy rằng tính mạng của ba người họ đều bị Tiểu Trúc nắm trong tay, nhưng gã vẫn muốn tranh thủ một chút, vì thế gã che ngực, tựa vào người Phùng Hoằng, hữu khí vô lực chân thành nói, "Tiểu huynh đệ, Vương mỗ biết, ba người huynh đệ chúng ta hôm nay đắc tội ngươi, ngươi tất sẽ muốn đòi lại sự công bằng, muốn được lợi, nhưng xin ngươi hãy thả hai đệ đệ của ta ra, thực lực của họ không tốt, cũng không hữu dụng đối với ngươi, hơn nữa hai người họ cũng chỉ là vâng theo lời của ta, mới xuống tay với ngươi, xin ngươi giơ cao đánh khẽ, vấn tội một mình ta thôi là được."

Có điều nguyện vọng của gã vẫn thủy chung thất bại.

"Không thể nào, chuyện này không thương lượng nữa, ta biết trong lòng các ngươi không muốn ta bị kiềm chế, có điều không cần biết ngươi có nguyện ý hay không, ta chỉ nói có một câu thôi, theo ta đi, các ngươi nhất định sẽ không hối hận, ít nhất ngày sau các ngươi sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều, nhưng…" Cung Tiểu Trúc khẽ lắc đầu, ánh mắt quét qua ba người một lượt, nghiêm túc nói, "Làm sai nhất định phải trả giá đại giới, ta không muốn mạng của các ngươi đã là rất nhân từ rồi. Phải biết nếu hôm nay các ngươi không gặp phải ta mà là người khác, có lẽ bây giờ đã không thể đứng đây được nữa, mà đã hóa thành ba bộ xương khô."

Nếu là một người khác tính tình không tốt, thi thể ba người này đã sớm bị ném ra nơi hoang dã, cũng mệt ba người này vốn lại là tiểu đệ chuẩn bị cho nhân vật chính, thế nên nhân sinh của họ trước kia mới thuận buồm xuôi gió, cuối cùng sau khi vào tay nhân vật chính cũng thuận lý thành chương, chứ không giống như mấy vật hy sinh, tiện tay liền bị nhân vật chính diệt.

Nếu không biết ba người này tiểu đệ tương lai của Vân đại ca, hắn đã tiêu diệt họ trong tức khắc rồi, sao có thể nhân từ tới vậy! Vậy mới nói làm người phải biết thường thức.

Con người là như vậy đấy, cho ngươi nghĩ tới một kết quả còn tệ hơn, ngươi sẽ không hối hận vì tình cảnh hiện tại, như vậy chuyện xảy ra trước mắt cũng trở nên dễ tiếp nhận hơn, còn có thể cảm thấy khá may mắn nữa.

Lúc này, bọn Vương Nghị cũng đã phát huy trí thông minh của mình, nghĩ nếu hôm nay không phải là bị người trước mặt này đánh bại, mà là một tu sĩ khác thực lực cao hơn, tính tình nóng nảy, như vậy nói không chừng đoạt bảo không thành còn bị cướp trở lại, đến lúc đó thật sự có khả năng bị giết hại.

Tuy rằng họ muốn không làm mà cũng có thể hưởng thụ, nhưng cũng càng quý trọng sinh mạng.

Họ đương nhiên cũng biết rõ một ngày kia đương nhiên sẽ gặp phải chuyện như hôm nay, cũng biết không chừng một ngày nào đó mạng nhỏ này cũng coi như là xong.

Họ đã sớm biết ăn trộm ăn cướp không phải là kế lâu dài, nhưng lại ngại tư chất bản thân không cao, hơn nữa trời sinh lười biếng, thanh danh cũng không tốt, sau khi sư tôn quy thiên, họ cũng từng nghĩ tới chuyện đầu quân vào một môn phái, nhưng mấy môn phái kia đều có môn quy, hành vi trộm cướp này, chính đạo rất khinh thường, hở một chút là muốn xử phạt, hơn nữa cũng không có môn phái nào nguyện ý thu họ.

Đại môn phái vào không được, môn phái nhỏ đương nhiên họ cũng chướng mắt.

Tổng hợp lại suy xét trên nhiều phương diện, cũng bởi vì họ vẫn giữ nguyên tính cách hiện tại thế nên mới nghĩ rằng cứ sống như vậy cũng không phải là không thể, vậy nên liền kéo dài tới tận bây giờ.

Đây cứ coi như là có tài nhưng không gặp thời đi!

Tuy rằng chuyện hôm nay gặp phải vô cùng xui xẻo, xem như là lật thuyền trong mương, nhưng cũng không hẳn không phải là một cơ hội, một cơ hội thoát khỏi hiện trạng này.

Có điều thực lực người trước mặt này quả là có chút nhìn không nổi, tuy rằng hắn đánh bại ba người, nhưng phải biết họ ngay cả mấy môn phái nhỏ cũng không nhìn nổi, huống chi chỉ là Cung Tiểu Trúc mới Trúc Cơ trung kỳ.

Hơn nữa, họ nào biết sau khi theo người này, cuộc sống có thể càng kém hơn bây giờ hay không! Lại bị quản thúc nghiêm nữa.

"Chuyện này…" Ba người Vương Nghị nhìn nhau, có chút do dự, tuy rằng vẻ mặt không rõ ràng, nhưng ánh mắt vẫn mang theo vẻ mờ mịt và khinh bỉ cùng không tín nhiệm.

"Ta biết các ngươi đang nghĩ gì, đơn giản chính là thực lực của ta không đủ chứ gì, có điều ta cũng không định để các ngươi làm thị giả của ta, chủ nhân của các ngươi là người khác, hơn nữa còn là một vị tiền bối Kim Đan kỳ." Trong lời nói của Cung Tiểu Trúc còn mang theo sự kiêu ngạo và vinh yên!

Trên đời này hẳn là không còn tiểu đệ nào săn sóc tỉ mỉ như mình, tận tâm tận lực thu tiểu đệ thu tiểu đệ cho Vân đại ca, tuy rằng thu xong tiểu đệ mình sẽ mất bát cơm, nhưng cũng chẳng sao cả, dù là kẻ nào thì cũng không thể sánh với địa vị của hắn trong lòng Vân đại ca.

Cuối cùng họ thảo luận một hồi, Vương Nghị gật đầu, dẫn đầu đồng ý đề nghị của Cung Tiểu Trúc dẫn họ đi gặp vị tiền bối Kim Đan kỳ trong truyền thuyết kia, thực ra họ không muốn đồng ý cũng không được.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc một mình ra khỏi cổng, lại mang theo ba người hầu trở về.

Trước đó, Cung Tiểu Trúc đương nhiên là cầm vài viên đan dược chữa thương ra giúp chữa lành vết thương cho Vương Nghị và Thiệu Điển trong chốc lát.

Tuy rằng họ biết Cung Tiểu Trúc có rất nhiều linh thạch, nhưng khi thấy Cung Tiểu Trúc tùy tiện cầm ra vài viên thuốc tiên chữa thương cho họ, thì cũng vô cùng kinh ngạc, dù sao mới quen nhau chưa tới hai canh giờ, hai canh giờ trước hai bên vẫn là người lạ, hơn nữa tu sĩ bình thường đều không tùy tiện lấy linh đan cấp cao như vậy ra đưa cho thủ hạ.

Có điều cũng bởi vậy mà khiến cho bọn Vương Nghị vô cùng chờ mong tương lai sau này, cũng có chút sốt ruột muốn nhìn thấy chủ nhân trong truyền thuyết ngay lập tức.

Trên đường về Bích Ba đại điện, Cung Tiểu Trúc giới thiệu tình huống của bản thân và Vân Túc một chút, cũng vờ như không biết thông tin cá nhân của bọn Vương Nghị mà thăm hỏi một phen.

Vương Nghị đương nhiên cũng nói cho Cung Tiểu Trúc biết danh tự của họ, trò chuyện trò chuyện, hai bên đều cảm thấy rất khoái trá. Cuối cùng, Vương Nghị còn cho Cung Tiểu Trúc biết danh tự hiện tại của họ là do sư tôn đặt, mà tên phàm tục đã không dùng từ lâu, nhưng đến bây giờ vẫn còn nhớ.

Trước kia Vương Nghị tên Tráng Tử, Phùng Hoằng tên Thạch Đầu, Thiệu Điển tên Trụ Tử.

Trước kia ba người họ Lý, cha mẹ là nông dân, trong nhà trừ ba người họ ra thì còn có năm huynh đệ tỷ muội, chỉ là đã nhiều năm như vậy trôi qua, thân nhân trước kia cùng sống với họ đều đã qua đời, chỉ còn lại cháu chắt đời sau.

Tuy rằng tên nghe rất tục, như mọi người đều biết mà, người ta là nông dân không có văn hóa, đặt tên cũng vô cùng tục khí, phỏng chừng sư tôn thu họ xong cũng suy xét tới việc tên của cả ba không hề thể hiện khí chất cao đại thượng của tu sĩ, thế nên mới sửa lại toàn bộ tên của họ, hơn nữa ngay cả cái họ Lý cũng được đổi lại hết.

Tuy rằn họ từng phản đối việc sửa lại họ của mình, nhưng rõ ràng phản đối không có hiệu quả.

Thế nên, trong nháy mắt tên của họ liền trở nên cao đại thượng như thế đấy.

73. Chương 73

Trở lại đảo Phượng Vu, Cung Tiểu Trúc trực tiếp mang theo ba người Vương Nghị tới chỗ ở, hắn vốn muốn sắp xếp một nơi tạm thời cho họ ở trước, chờ Vân Túc tu luyện xong xuôi rồi lại thương lượng chuyện thu ba người Vương Nghị làm tiểu đệ, có điều chờ tới lúc hắn đi tới ngoài phòng Vân Túc lại thấy Vân Túc ra

khỏi phòng.

Hóa ra sau khi Cung Tiểu Trúc rời khỏi đảo Phượng Vu không lâu, Vân Túc đã tỉnh lại từ nhập định, sau khi đọc xong ngọc phù Cung Tiểu Trúc để lại cũng không để tâm lắm, bởi y tin rằng Cung Tiểu Trúc dù có gặp nguy hiểm cũng có thể ứng đối tự nhiên, huống hồ trong thành Bích Ba cũng không cho phép đánh nhau, chỉ là lúc đang tu luyện, y vẫn phân một luồng thần thức chú ý tới động tĩnh bên ngoài.

Lúc Cung Tiểu Trúc trở về, y liền phát hiện ra ngay tức khắc.

…

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ngồi trên ghế trong phòng Vân Túc, bọn Vương Nghị tất cung tất kính đứng ngoài gian phòng, đối diện với Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Vân Túc ngồi bất động thanh sắc, chờ Cung Tiểu Trúc nói rõ tình huống cho y, tuy rằng thực lực ba người này trong mắt y một chút cũng không có gì đáng nói, hơn nữa cũng cảm thấy trước kia họ không chính phái chút nào, nhưng y tin rằng Cung Tiểu Trúc dẫn họ về nhất định có lý do.

Cung Tiểu Trúc nhấp một ngụm nước trà khôi lỗi pha, mở miệng trước, chỉ là dùng cách truyền âm, ba người Vương Nghị không thể nghe thấy được, hắn giải thích thân phận trước kia của ba người này cho Vân Túc nghe, hơn nữa còn nói lại đại khái sự tình trong nguyên tác một lần. Hắn cũng nói tuy rằng ba người này trước kia làm kẻ trộm, xem trọng tiền tài, thế nhưng mấu chốt là rất trọng tình cảm, hắn tin rằng về sau bồi dưỡng, nhất định sẽ trở nên ưu việt, độ trung thành của họ cũng sẽ vô cùng cao, huống hồ trong cơ thể họ cũng có thiên tuyến cổ kiềm chế.

Vân Túc không có ý kiến gì, bồi dưỡng một vài người làm việc cho y cũng có thể, rất nhiều việc vặt vãnh có thể sai thủ hạ đi làm, họ càng có thêm nhiều thời gian để tu luyện.

Hơn nữa về sau nếu có kẻ thù tìm đến, ví dụ như Đan Vân tôn giả Kiếm Tiên môn, thuộc hạ dù tu vi không được tốt lắm cũng có thể trợ giúp một tay, tuy rằng không thể đối kháng với Đan Vân tôn giả nhưng hẳn là Đan Vân tôn giả cũng không thể nào đơn thương độc mã một mình tìm tới, phải biết, lão có thu rất nhiều đệ tử ký danh, những người này cộng lại cũng có thể tạo thành một lực lượng không tồi.

Vân Túc gật đầu, tỏ vẻ tán đồng với đề nghị thu ba người Vương Nghị làm thị giả của Cung Tiểu Trúc, về phần bọn Vương Nghị trước đây có nghề nghiệp gì y không quan tâm, cho dù có từng giết tu sĩ cũng chẳng sao cả, Vân Túc cũng đã từng giết người rồi đấy thôi, chỉ cần là người có tài làm việc cho y là được.

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc gật đầu, liền giao cổ mẹ cho Vân Túc.

Vân Túc không dị nghị gì, thuận tay nhận lấy cổ mẹ, hạ thêm vài đạo chú ngữ rườm rà trên người cổ mẹ, chủ nhân của thiên tuyến cổ liền biến thành Vân Túc, sau đó, cổ mẹ kia biến mất trong lòng bàn tay Vân Túc, chui vào cơ thể Vân Túc.

Cổ mẹ chui vào cơ thể chủ nhân cũng sẽ không có bất cứ nguy hại gì cho chủ nhân, chủ nhân có thể tùy ý khống chế cổ mẹ hoặc lấy nó ra khỏi cơ thể, cũng có thể quyết định sinh tử của nó. Chỉ cần thông qua cổ mẹ, Vân Túc có thể biết vị trí của thuộc hạ hoặc hạ mệnh lệnh cho thuộc hạ.

Đương nhiên, nếu Vân Túc muốn giải trừ khống chế đối với Phùng Hoằng hoặc Thiệu Điển thì chỉ cần chấm dứt sinh mệnh của cổ mẹ là được, chẳng qua đa số người đều sẽ không làm vậy. Bởi nếu vậy, đã không chỉ tổn thất mất mấy con thiên tuyến cổ mà còn không thể đảm bảo được thuộc hạ có thể bảo trì độ trung thành với chủ nhân như trước hay không.

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc đã nhận lấy cổ mẹ, liền giới thiệu ba người Vương Nghị với Vân Túc, "Đây chính là vị Vân tiền bối mà ta đã nói cho các ngươi, từ nay về sau sẽ là chủ nhân của các ngươi, các ngươi sau này phải nghe theo mệnh lệnh của Vân đại ca mà làm việc."

Bọn Vương Nghị vừa rồi khi tới đảo Phượng Vu cùng Cung Tiểu Trúc đã biết tiền bối Vân Túc Kim Đan kỳ theo lời Cung Tiểu Trúc nói không hề đơn giản, thực lực và tài chính đều mạnh, không thì sao có thể thuê được hòn đảo lớn nhất của thành Bích Ba làm nơi tu luyện, tuy rằng trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng trên mặt vẫn rất bình tĩnh có được không?

Nhưng chờ tới lúc họ thực sự nhìn thấy Vân Túc mới biết, họ vẫn là xem nhẹ thực lực của Vân Túc.

Vân Túc ngồi trên ghế, dáng người to lớn, mi mục như sương, một thân khí thế thản nhiên, tản mát ra khí tức khiến cho người ta sợ hãi, cũng chính bởi Cung Tiểu Trúc thường xuyên đứng cạnh Vân Túc, đã quen với khí tức của Vân Túc nên dù có là tu sĩ cấp thấp mới không sinh ra cảm giác sợ hãi. Hơn nữa lấy nhiều năm sinh tồn của bọn Vương Nghị, họ không chút phủ nhận sự thật rằng Vân Túc mạnh mẽ hơn bất kỳ tu sĩ Kim Đan kỳ nào họ đã từng gặp.

Họ đã lường trước được rằng thực lực của Vân Túc thậm chí có thể ngang ngửa với tu sĩ Nguyên Anh kỳ.

Họ nào biết, thực ra đây là do Vân Túc cố tình tỏa ra khí thế Kim Đan kỳ mới có thể sinh ra hiệu quả như vậy, bình thường đối mặt với Cung Tiểu Trúc, y đều thu liễm, thực ra cũng không hề làm người sợ hãi tới vậy.

Có điều họ thật sự không đoán sai, làm nhân vật chính trong tiểu thuyết, thực lực Kim Đan hậu kỳ của Vân Túc đương nhiên có thể so sánh với tu sĩ Nguyên Anh kỳ, thậm chí còn có thể đánh bại tu sĩ Nguyên Anh kỳ bình thường.

Bởi sợ Vân Túc, nên sau khi vào phòng rồi, họ vẫn không dám nhúc nhích, đứng trước mặt Vân Túc, đón lấy khí lạnh Vân Túc không ngừng tỏa ra, ngay cả Phùng Hoằng và Thiệu Điển vốn nhìn đông nhìn tây khắp đảo Phượng Vu vừa rồi, cũng quy quy củ củ không dám nhìn loạn khắp nơi nữa, rũ mắt xuống chờ sai bảo.

Trong mắt họ, tính tình Vân Túc không tốt như Cung Tiểu Trúc, nói không chừng không cẩn thận, Vân Túc sẽ phế họ đi.

Đợi tới lúc Cung Tiểu Trúc giới thiệu họ cho Vân Túc, họ cũng không dám nghĩ nhiều, vội quy củ hành lễ với Vân Túc, "Thuộc hạ Vương Nghị (Phùng Hoằng/ Thiệu Điển) kiến quá chủ nhân."

Vân Túc hơi gật đầu, vung tay lên, ba cái túi trữ vật liền bay vào trong tay ba người Vương Nghị, "Về sau tuyệt không thể chậm trễ tu luyện như trước nữa." Nói một đống lời vô nghĩa với ba người Vương Nghị cũng chẳng có tác dụng gì, y cũng lười vô nghĩa, để sau này họ phạm sai lầm rồi trách phạt là được.

Cái gọi là không thể chậm trễ việc tu luyện như trước đây, bọn Vương Nghị không hiểu lắm! Trước kia họ cũng đã rất cố gắng tu luyện rồi có được không, không thì lấy tư chất của họ, cũng đã không đạt được tới tu vi như bây giờ, chuyện này rất cần có một người tới giải thích cho họ có được không, có điều họ không dám để Vân Túc giải thích một lần cho họ nghe, chỉ dám gửi gắm hy vọng nơi Cung Tiểu Trúc, hơn nữa tính tình Cung Tiểu Trúc tốt, chắc chắn rằng hắn sẽ không tức giận.

Vì thế, ba người Vương Nghị đồng loạt ném ánh mắt về phía Cung Tiểu Trúc. Cung Tiểu Trúc đang ăn điểm tâm trên bàn, cảm nhận được ánh mắt khao khát tiếp nhận tri thức của họ, nháy mắt cảm thấy bản thân thật cao đại thượng, ngẩng đầu lên nghiêm túc giải thích, "Ý của Vân đại ca là các ngươi chớ ỷ lại quá mức vào song tu như trước đây, tốt nhất không nên đi tới Vạn Tung lâu nữa, cũng không được lười biếng quá mức. Căn cơ trước kia của các ngươi quá kém, nhất định phải tìm một bộ công pháp tốt để tu luyện, củng cố căn cơ xong lại tăng tu vi lên, nếu không sau này sợ là các ngươi sẽ không thể chiếm được tài nguyên tốt như vậy nữa đâu."

Nói xong, Cung Tiểu Trúc nhìn túi trữ vật trong tay họ.

Emma! Cảm giác cáo mượn oai hùm này thật không tệ, á không đúng! Hắn mới không phải là cáo mượn oai hùm! Người ta có thật sự bản lĩnh đó, đập tay một cái không biết là có thể đánh chết bao nhiêu hổ, hắn còn lợi hại hơn hổ đó. Không thể không nói, Cung Tiểu Trúc cảm thấy bản thân bây giờ cứ như trùm tiểu đệ vậy, xem ra hắn vẫn rất có uy tín đó nha!

Ba người Vương Nghị nghe xong lời Cung Tiểu Trúc nói, tâm tình lúc đầu không tốt lắm, những năm gần đây họ đều nhờ song tu mà tăng tiến tu vi, chuyện vừa thoải mái lại đơn giản này vô cùng hưởng thụ đó có được không! Trời ạ!, nghĩ tới chuyện sau này không thể tới Vạn Tung lâu tìm lô đỉnh tu luyện nữa, họ cảm thấy tận thế sắp tới rồi có được không!

Có điều, đợi tới khi Cung Tiểu Trúc nhìn tới túi trữ vật trong tay họ, bọn Vương Nghị lập tức tra xét bên trong.

Trời ơi! Tâm tình lần này còn kích động hơn cả vừa nãy rồi có được không! Tài nguyên trong túi trữ vật làm họ sợ tới ngây người, đan dược, pháp bảo, linh thạch, trước kia họ chưa từng được nhìn thấy nhiều thứ như vậy, chủ nhân của họ thật quá hào phóng rồi có được không! Độ sùng bái của họ với Vân Túc lại đạt tới một độ cao mới rồi có được không!

Thực ra, thứ trong ba chiếc túi trữ vật đối với Vân Túc và Cung Tiểu Trúc mà nói đều không đáng kể, đơn giản chỉ là mỗi người một vạn linh thạch hạ phẩm, một hai pháp khí thượng phẩm, mấy chục lọ linh đan Hoàng cấp hạ phẩm. Nhưng mấy thứ này đối với một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đã là một khoản khá lớn, chỉ có tu sĩ Trúc Cơ kỳ giàu có nhất mới có nhiều tài sản tới vậy.

Chỉ là ba người Vương Nghị lúc giàu nhất trước kia cũng chỉ có một nghìn viên linh thạch hạ phẩm, đan dược lại càng không dám dùng loạn, thường thường có được một hai viên đan dược Hoàng cấp cũng phải cất rất cẩn thận, tới lúc khẩn cấp mới dám dùng.

Giờ tùy tùy tiện tiện có được tận mấy chục lọ linh đan, phải dùng tới khi nào! Dùng ăn cơm ư?

"Chủ nhân yên tâm, ba người thuộc hạ nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của chủ nhân, sẽ không bao giờ tùy tiện như trước đây nữa, tất sẽ tận tâm tận lực vì chủ nhân, không dám chối từ!"

Vương Nghị thay mặt ba người thể hiện lòng trung thành, hai người kia cũng phục hồi tinh thần mà phụ họa, tỏ lòng trung thành vĩnh viễn không phản bội cũng như ý chí tu luyện đã được thức tỉnh.

Cá và tay gấu không thể có được cả hai, điều này họ vẫn biết, thế nên họ muốn từ bỏ phương thức tu luyện trước đây, nếu không, làm mất lòng chủ nhân, sẽ không còn chuyện tốt như vậy nữa.

"Đa tạ thiếu gia Tiểu Trúc đã giải thích cho bọn thuộc hạ hiểu."

Chiếm được thứ tốt, thái độ của họ với Cung Tiểu Trúc cũng càng tốt, trước kia vẫn luôn gọi là tiểu huynh đệ, bây giờ thì xưng hô lại càng thêm tôn kính.

"Không dám nhận, ba vị đạo hữu vẫn nên gọi ta là đạo hữu thì hơn!" Cung Tiểu Trúc co rút khóe miệng, cười nói.

"Lễ không thể thiếu, nếu như thiếu gia Tiểu Trúc và chủ nhân đã là bằng hữu, vậy bọn thuộc hạ nhất định nên xưng hô như vậy." Trên đường đi, Cung Tiểu Trúc đã nói cho họ biết, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tuy rằng tu vi có sự chênh lệch lớn nhưng đã có nhiều năm giao hảo, hơn nữa vừa rồi nhìn thái độ của Vân Túc với Cung Tiểu Trúc, lại càng thêm xác định quan hệ của họ không tệ, không thì sao Vân Túc lại có vẻ mặt ôn hòa với Cung Tiểu Trúc được chứ, không phải là bằng hữu cơ bản không thể như thế được có được không?

74. Chương 74

Được rồi! Nếu họ nguyện ý gọi như vậy thì cứ gọi như vậy đi!

Lại nói, nghe họ gọi hắn như vậy tuy rằng có chút không được tự nhiên, nhưng vì sao hắn lại có chút hưng phấn vậy nhỉ!

Làm xong việc này, Cung Tiểu Trúc liền mang theo bọn Vương Nghị tới một viện khác thu xếp, lúc trở về đã lại thấy Vân Túc nhập định một lần nữa, liền trở về phòng của mình.

Hắn ngồi trên bồ đoàn, mặc niệm hệ thống trong lòng, trước mắt liền xuất hiện một màn hình nửa trong suốt, trang đầu hệ thống, quả nhiên hiện lên dòng chữ hệ thống đã thăng lên cấp hai, hơn nữa trên màn hình còn có một "Bao lì xì thăng cấp" màu đỏ đang không ngừng lấp lóe.

Cung Tiểu Trúc chọt vào, trang đầu kia liền hiện lên một vài công năng của hệ thống cấp hai.

Đầu tiên chính là hệ thống quét tăng thêm một mục độ trung thành, chỉ cần mở hệ thống quét tu sĩ khác, trên bảng thông tin mục cuối cùng là độ trung thành sẽ hiện lên, điểm càng cao, càng cho thấy độ trung thành của người kia càng cao, điểm càng thấp, thì người kia càng ít trung thành.

Dưới sáu mươi điểm cho thấy người này chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay đã có thể làm phản, hơn nữa còn rất dễ bị xúi giục. Ba mươi điểm trở xuống cho thấy người kia căn bản không phải là người bên mình, rất có khả năng là gian tế của thế lực khác.

Hơn nữa trước ba chữ "Độ trung thành" còn có một ô để chọn, bên trong chỉ có tên của hai người, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, chỉ cần chọn tên của một người, sẽ có thể biết được đối tượng trung thành bao nhiêu với người kia.

Cung Tiểu Trúc vô cùng hài lòng, kỹ năng quả thực rất quan trọng đối với hắn, rất tiện lợi, chỉ cần có hệ thống này, về sau họ thu nhiều tiểu đệ đều có thể áp dụng. Hơn nữa có kỹ năng này, họ gần như có thể ngăn chặn gian tế của người bên ngoài, không chỉ giảm cho họ rất nhiều chuyện vặt vãnh mà còn có thể bồi dưỡng người thực sự bên phe mình, có được hiệu quả lớn nhất, tiết kiệm rất nhiều tài nguyên.

Tiếp theo chính là công năng mới thứ hai của hệ thống cấp hai, đó chính là hệ thống luyện đan và hệ thống luyện khí, phương pháp hai hệ thống này sử dụng thực ra rất đơn giản. Ví dụ như cái hệ thống luyện đan kia, chỉ cần mở hệ thống này ra, nhập nguyên liệu cần thiết để luyện chế đan dược vào hệ thống, hệ thống sẽ tự luyện chế dựa theo trình tự luyện chế đan dược bình thường, hơn nữa xác suất thành công còn là 100%.

Có điều đan dược luyện chế ra, phẩm chất cao hay thấp đều có liên quan trực tiếp tới nguyên liệu tốt hay xấu, hơn nữa số lượng cũng không xác định. Nói không chừng tâm tình nó tốt, đan dược phun ra sẽ nhiều một chút, tâm tình không tốt sẽ ít hơn một chút, chuyện này được quyết định hoàn toàn bởi hệ thống luyện đan.

Hệ thống luyện khí cũng giống vậy, điểm khác biệt không lớn, xác suất thành công cũng là 100%, có điều mỗi lần chỉ có thể luyện chế ra một món pháp bảo.

Cho dù là hệ thống luyện đan hay là hệ thống luyện khí, thì mỗi lần luyện chế đều tiêu phí một số lượng hệ thống tệ nhất định, phẩm chất luyện chế ra càng cao thì hệ thống tệ tốn càng nhiều và ngược lại.

Tuy rằng đã có hệ thống luyện đan và luyện khí này, nhưng Cung Tiểu Trúc cũng không định ỷ lại vào nó quá mức, vẫn muốn tiếp tục học luyện đan và luyện khí, chẳng lẽ chỉ bởi hắn có nhiều linh thạch như vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể mua ở cửa hàng hệ thống, nên không cần học kỹ thuật luyện đan và luyện khí cho tốt hay sao? Làm vậy tới khi mất hệ thống sẽ không còn gì cả, đây chính là cái gọi là lo trước khỏi họa!

Không sử dụng hệ thống một cách bị động sẽ mang tới điểm tốt.

Hệ thống này ngoại trừ tăng thêm hai công năng, thì điểm thứ ba chính là đặt thêm trong ô trữ vật một cái hộp, đây là phần thưởng cho hệ thống thăng cấp, có điều bây giờ còn chưa biết đây là cái gì, nhưng không cần nghĩ cũng biết, nhất định là thứ tốt.

Cung Tiểu Trúc cầm chiếc hộp kia trong tay, mở ra vừa thấy, bên trong là một quyển tranh cuộn và một ngọc giản.

Sau khi đọc xong ngọc giản, Cung Tiểu Trúc khó mà nén được kích động, hóa ra quyển tranh cuộn này tên là tranh cuộn thời không, bên trong có không gian độc lập, hơn nữa thời gian bên trong gấp mười lần bên ngoài, ý là, bên trong đã mười năm trôi qua, bên ngoài cũng mới chỉ có một năm.

Không chỉ vậy, linh khí bên trong còn nồng hơn bên ngoài rất nhiều, lúc đột phá cũng sẽ không lo bị người bên ngoài phát hiện ra, hơn nữa tranh cuộn này còn có cấp bậc phòng ngự rất cao, cho dù có là Tán Tiên, muốn phá hỏng tranh cuộn thời không này cũng phải tốn một phen công phu, quả là một thứ vô cùng thiết yếu cho tu luyện lữ hành tại gia.

Có điều, tiếc là quyển tranh cuốn này chỉ có thể sử dụng một lần, không thể sử dụng vô hạn, hơn nữa một lần cũng chỉ có thể tu luyện trong đó một trăm năm, cũng chính là mười năm ở ngoại giới, số lượng người cũng có hạn, chỉ có thể cho phép hai người vào, nhiều người hơn thì không được.

Tuy rằng chỉ dùng được duy nhất một lần, nhưng Cung Tiểu Trúc cũng đã cảm thấy đủ, dù sao cũng là đồ miễn phí, quyển tranh cuộn này quả là được tạo ra dành riêng cho hắn và Vân đại ca, Cung Tiểu Trúc nghĩ trong lòng.

Có điều vậy cũng tốt, tuy rằng sau khi dùng một lần, tranh cuộn sẽ mất hiệu lực, thời không bên trong sẽ chậm bằng bên ngoài, hơn nữa cũng sẽ không còn bất cứ linh khí gì nữa, nhưng cũng sẽ không báo hỏng, nó còn có thể dùng như một không gian trữ vật bình thường.

Chỉ là không gian trữ vật bình thường chỉ có thể đựng vật không có sự sống, không gian này thì lại có thể chứa được cả vật sống, năng lực phòng ngự cũng sẽ không biến mất, về sau hắn và Vân đại ca gặp phải nguy hiểm còn có thể trốn vào trong không gian, cho dù là Đan Vân tôn giả đến quyết đấu họ cũng không phải sợ.

Quả là không còn gì tuyệt vời hơn!

Có điều trước đó, phải suy xét xem nên vào lúc nào, bởi một khi vào rồi, nhất định phải ở trong đó tu luyện một trăm năm rồi mới có thể ra ngoài.

Cung Tiểu Trúc cầm tranh cuộn vừa mở ra đã thấy bên trên vẽ non xanh nước biếc, cầu nhỏ nước trôi, trên mặt đất là một mảnh cỏ xanh mơn mởn, mà chính giữa là một túp lều tranh đứng lẳng lặng sừng sững không thể bình thường hơn, dù là nhìn từ phương diện nào cũng có thể thấy vô cùng cổ xưa.

Nếu không phải là do Cung Tiểu Trúc đã đọc ngọc giản, tuyệt sẽ cho rằng đây chỉ là một quyển tranh cuộn vô cùng bình thường, bởi nhìn bên ngoài, quyển tranh cuộn này vừa là một pháp khí không có phẩm chất, lại vừa không dao động linh lực chút nào, cũng không thể hấp dẫn sự chú ý của người khác, nét vẽ vô cùng thô, nhìn không ra bất cứ điểm gì bất phàm.

Có điều, làm gì có thứ gì từ hệ thống ra có thể là vật phàm! Cho dù bộ dáng người ta xấu thì cũng vẫn là bảo vật đó có được không! Ai quy định bảo vật nhất định phải dễ nhìn, nhất định phải tinh xảo, nếu chỉ dùng một mắt là có thể nhìn ra đó là thứ tốt, vậy hệ thống đã không phải là hệ thống gạt người.

Còn nữa, tranh cuộn này cũng không phải là tùy tiện một ý niệm là có thể vào, phải đọc chú ngữ mới được, mà chú ngữ lại ở trong ngọc giản, có điều sau khi Cung Tiểu Trúc đọc xong ngọc giản, ngọc giản kia liền hóa thành tro tàn, thế nên bây giờ chỉ có một mình Cung Tiểu Trúc là biết chú ngữ, đây cũng là nhằm tránh cho người khác biết được điểm đặc thù của tranh cuộn.

Đương nhiên, chú ngữ này, Cung Tiểu Trúc nhất định là sẽ nói cho Vân Túc biết, lúc vào cũng phải là hai người vào cùng nhau, ai bảo quan hệ của họ tốt như vậy chứ!

...

75. Chương 75

Đảo mắt một cái thời gian năm năm đã trôi qua, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc tu luyện năm năm, thực lực đã tăng thêm không ít.

Tu vi của Cung Tiểu Trúc từ Trúc Cơ trung kỳ đã đột phá lên Trúc Cơ hậu kỳ, kỹ thuật luyện đan và luyện khí cũng đã tiến bộ không ít trong thời gian này, từ học đồ đã thăng lên thành luyện đan sư cấp thấp có điều kỹ thuật luyện khí vẫn còn dừng lại ở cấp bậc học đồ, nhiều nhất mới chỉ có thể luyện chế pháp khí trung phẩm, tuy rằng xác suất thành công không đến nỗi thấp tới làm người ta giận sôi nhưng quả thực là không cùng một cấp bậc với trình độ luyện đan.

Tuy rằng những năm gần đây bởi học luyện đan và luyện khí tiêu phí số lượng mười vạn viên linh thạch hạ phẩm, nhưng thu hoạch của hắn rất phong phú, ít nhất bây giờ hắn đã có thể luyện chế ra linh đan Huyền cấp hạ phẩm, chẳng qua là xác suất thành công không được cao lắm.

Cung Tiểu Trúc luyện chế đan dược và pháp bảo đều không mang đi bán, mà cất trong trữ vật giới, không chỉ bởi đan dược và pháp bảo giá thấp này bán được số lượng linh thạch không bõ bèn gì đối với hắn mà còn bởi tương lai sau này đống đan dược và pháp bảo này sẽ có tác dụng nhất định.

Trong vài năm này, Cung Tiểu Trúc cũng thường thường thỉnh giáo Vân Túc một vài vấn đề tu luyện, hơn nữa hắn cũng không chỉ đả tọa không mà thỉnh thoảng còn vào sâu trong rừng trên đảo Phượng Vu liệp sát yêu thú gia tăng kinh nghiệm thực chiến của bản thân, khiến cho căn cơ ngày càng được củng cố, ngay cả vấn đề về luyện đan và luyện khí cũng thỉnh giáo không ít.

Suy xét tới truyền thống quang vinh năm nghìn năm nên sống tiết kiệm, lãng phí đáng xấu hổ của dân tộc Trung Hoa, tuy rằng yêu thú mà hắn giết có cấp bậc không cao lắm, phần lớn chỉ có cấp ba, bốn hơn nữa cũng không đáng mấy linh thạch, nhưng tài nguyên Cung Tiểu Trúc kiếm được từ việc giết yêu thú cũng dùng để học luyện chế pháp bảo.

Đừng nhìn Vân Túc gần như không luyện chế đan dược và pháp bảo nhưng trước kia khi y còn ở Kiếm Tiên môn vẫn thường xuyên đọc một vài kiến thức về phương diện này, tuy rằng kinh nghiệm thực tiễn rất ít, nhiều lắm chỉ quan sát quá trình luyện chế của luyện đan sư và luyện khí sư khác, nhưng tri thức lý luận lại phong phú hơn Cung Tiểu Trúc không ít, chỉ đạo Cung Tiểu Trúc một vài vấn đề cấp bậc học giả hoàn toàn không thành vấn đề.

Hơn nữa có một lần Vân Túc còn tỏ ý muốn luyện khí với Cung Tiểu Trúc, hoàn toàn là không cùng một cấp bậc với Cung Tiểu Trúc đó có được không! Mới bắt đầu đã bỏ xa Cung Tiểu Trúc tận mấy con phố rồi có được không! Lần đầu tiên tỏ ý muốn luyện chế trước mặt Cung Tiểu Trúc mà đã luyện ra một pháp khí cực phẩm.

Quả nhiên không hổ là nhân vật chính, quả là không gì không làm được, tác giả quân đến cùng là mở bàn tay vàng hay là đùi vàng vậy! Có điều, đây chỉ có thể nói lên rằng hành động ôm đùi của Cung Tiểu Trúc quả nhiên là chính xác!

Lại nói Vân Túc, bây giờ tu vi của y đã là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, chỉ cần một cơ hội là có thể dễ dàng đột phá tới Nguyên Anh kỳ, cảnh giới kiếm đạo cũng đột phá tới kiếm cương tầng sáu, chắc chắn rằng không tới mấy năm, cảnh giới kiếm đạo của y có thể đạt tới một độ cao mới.

Trừ chuyện đó ra, ở phương diện trận pháp y cũng có thành tựu mới, ban đầu y nghiên cứu kỹ năng trận pháp này rất thâm sâu, năm năm trôi qua, càng có tinh tiến rõ ràng. Thực ra, nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng không tin rằng cảnh giới trận pháp của Vân Túc đã tới trận pháp sư trung cấp.

Quả là Vân Túc ở phương diện trận pháp thiên phú vô cùng cao, nếu không phải y gần như dành đại bộ phận thời gian cho kiếm đạo và tăng tu vi, thì bây giờ tuyệt không chỉ mới là trận pháp sư trung cấp, nếu dành càng nhiều thời giờ hơn đi nghiên cứu trận pháp, nói không chừng y đã có thể đột phá tới trận pháp sư cao cấp.

Được rồi! Loại giả thiết này thực ra không thể nào thành sự thực được, bởi Vân Túc là kiếm tu.

Mặc Hoa thì vẫn như trước, trừ tu luyện ra thì chính là ăn với ngủ, thỉnh thoảng còn dành thời gian đi lấy lòng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, bán manh lăn lộn, cũng có chút thành tựu, tuy rằng tu vi vẫn như trước, nhưng thực lực lại tăng lên không ít, thi thoảng còn tìm một vài yêu thú khác trong rừng đánh nhau.

Tuy rằng Mặc Hoa không đáng tin chút nào, nhưng cũng không chọc phải rắc rối gì, không thể không nói, bình thường hắn rất ngoan, còn mang tới rất nhiều lạc thú cho Cung Tiểu Trúc, mỗi ngày thấy hắn đều cảm thấy dở khóc dở cười.

Vì sao ư? Đương nhiên là bởi sự cố chấp của hắn với nữ trang rồi, mỗi lần ăn no ngủ no xong hắn liền chạy tới phường thị, nhìn ngắm mấy cách trang điểm của vài nữ tu, còn chạy tới cửa hàng son phấn học trang điểm, mỗi ngày vẽ tới vô cùng thê thảm, đơn giản sau này cuối cùng cũng cũng học thành công trở về, thuận lợi xuất sư.

Vì thế, bây giờ Mặc Hoa nhìn qua thì chính là một nữ tu thực sự, tóc búi cao, cài trâm, đeo các loại vòng tay, các loại nữ trang đủ màu sắc mỗi ngày một bộ, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đã khắc sâu nhận thức về sự cuồng nam phẫn nữ trang của hắn, quả là không đành lòng nhìn thẳng có được không!

Đời này nhất định hắn đã đầu thai nhầm rồi! Thuộc tính này hoàn toàn không đúng! Chẳng lẽ linh sủng ở giới tu chân không phải luôn cao quý lãnh diễm các loại, khốc soái cuồng bá duệ các loại, điếu tạc thiên các loại sao?

Được rồi! Hắn thừa nhận hiểu biết của mình ít ỏi, trước chưa từng thấy thì bây giờ thấy rồi đấy thôi, Cung Tiểu Trúc bụm mặt nghĩ!

Về phần ba huynh đệ Vương Nghị ấy à! Sau khi nền tảng của họ vững chắc rồi, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc thương lượng, đã quyết định để họ ban ngày thay phiên nhau tìm hiểu các loại tin tức trên các phương diện và con đường, buổi tối lại trở về đảo Phượng Vu tu luyện, muốn đi đâu cũng có thể báo lại, cũng không hạn chế tự do của họ, linh đan và linh thạch dùng hết cũng có thể tới chỗ Cung Tiểu Trúc lĩnh, có điều số lượng thì hạn chế.

Tuy rằng tu vi của ba huynh đệ Vương Nghị vẫn như trước, nhưng cuối cùng cũng không đến nỗi một đấm đã bị đả đảo, ít nhất dưới tình huống ba địch một, tuy rằng không thắng, nhưng cuối cùng Cung Tiểu Trúc cũng đã không thể đánh họ tới bị trọng thương rồi.

Thông qua tìm hiểu mấy năm nay, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc biết được không ít tin tức.

Vốn Quý Nguyệt Hà Kiếm Tiên môn muốn kết làm đạo lữ với Bạch Toàn Ảnh, có điều bởi Bạch Toàn Ảnh đã bị Vân Túc tiêu diệt, thế nên đại điển song tu của họ đã trở thành phế thải, dù sao người đã chết rồi, chẳng lẽ còn định làm minh hôn?

(minh hôn: đám cưới tổ chức cho người chết với người sống)

Có điều ba năm trước, theo tin tức mà bọn Vương Nghị mang về, Quý Nguyệt Hà đã gả cho đệ tử chân truyền của môn chủ Kiếm Tiên môn, Lâm Húc.

Trước khi Vân Túc chưa bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn, Lâm Túc chính là tam sư huynh của toàn môn phái, thực lực cũng thuộc hàng đứng đầu, chẳng qua là bị Vân Túc và Bạch Toàn Ảnh lấn át mất. Mà bây giờ bởi vì dù là trước đây hay là gần đây cũng không có một đệ tử Kim Đan kỳ nào có thể sánh vai với người này, bởi vậy Lâm Húc việc nhân đức không nhường ai, trở thành đại sư huynh của Kiếm Tiên môn.

Nghĩ là biết, Quý Nguyệt Hà hẳn coi trọng thực lực và địa vị của Lâm Húc nên mới thành thân với hắn,

Lâm Húc không chỉ là thanh niên tài tuấn thực lực mạnh nhất toàn bộ Kiếm Tiên môn, mà còn là đại đệ tử mà môn chủ đắc ý nhất, thế nên cũng có khả năng cực cao trở thành người thừa kế của môn chủ.

Phải nói khả năng Đan Vân tôn giả không chen chân vào chuyện này không cao, khi Bạch Toàn Ảnh vẫn còn là thanh niên lợi hại nhất Kiếm Tiên môn, đương nhiên sẽ có tỷ lệ lớn trở thành người thừa kế, sau này Đan Vân tôn giả sẽ trở thành sư tôn của môn chủ, địa vị không thể nói là không tôn quý.

Nhưng bây giờ, đại đệ tử cẩn thận bồi dưỡng lại thân tử đạo tiêu, đệ tử thân truyền duy nhất lại là một nữ tu, không chết thì cũng chỉ có thể làm một trưởng lão. Nếu tư chất đủ tốt, có thể sẽ nhanh chóng phi thăng thành tiên thì cũng không cần phải để ý tới chuyện này, nhưng bây giờ Đan Vân tôn giả đã kẹt ở Xuất Khiếu hậu kỳ tận mấy trăm năm, khả năng đột phá rất thấp.

Tuy rằng vẫn còn thọ nguyên mấy trăm năm, nhưng ai mà biết là bao lâu nữa mới có thể đột phá tới Đại Thừa kỳ!

Để cho Quý Nguyệt Hà gả cho Lâm Húc đương nhiên là có đạo lý của mình, tuy chỉ là truyền thuyết, nhưng Đan Vân tôn giả lại biết đây là sự thật, bảo vật trấn môn của Kiếm Tiên môn không chỉ có một sa bảo y Tử Nguyệt bên ngoài kia mà còn có một viên linh đan Thiên cấp chỉ có đại môn chủ mới có thể biết được, viên linh đan này luôn do đại môn chủ chịu trách nhiệm bảo quản, nếu có thể dùng, thì tỷ lệ đột phá tu vi sẽ là mười phần. Đối với Đan Vân tôn giả mà nói, loại đan dược này có thể nói là quý giá tột cùng, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Đan Vân tôn giả tuy rằng đã tìm hiểu ra được công hiệu của viên linh đan này, nhưng lại không biết tên gọi của nó là gì, nhưng điều này cũng chẳng hề gây ảnh hưởng đối với tình thế bắt buộc của Đan Vân tôn giả phải có được viên linh đan này.

Giới tu chân cũng không phải là không có đan dược có thể giúp tu sĩ đột phá tu vi, nhưng vài đan dược kia đẳng cấp đều thấp, đối với Đan Vân tôn giả cao thâm mà nói thì hoàn toàn không có hiệu quả, muốn luyện chế đan dược phẩm chất càng cao thì cần nguyên liệu phẩm chất càng cao, nguyên liệu cấp thấp thì dễ tìm rồi, nhưng nguyên liệu cấp cao đã sớm tuyệt tích, tông cấp luyện đan sư cũng khó tìm ra.

Đương nhiên, nếu Đan Vân tôn giả là tông cấp luyện đan sư thì cũng có thể tự mình luyện chế nhưng Đan Vân tôn giả đã giậm chân tại chỗ mấy trăm năm ở cảnh giới luyện đan sư cao cấp, nhiều nhất cũng chỉ có thể luyện chế ra linh đan diệu dược Địa cấp hạ phẩm, xác suất thành công cũng không cao lắm.

Càng nghĩ, Đan Vân tôn giả vẫn cảm thấy đánh chủ ý với bảo vật trấn môn phái kia càng đỡ tốn công sức, đến lúc Lâm Húc lên làm môn chủ, Đan Vân tôn giả thông qua Quý Nguyệt Hà biết chỗ của viên linh đan kia là có thể được như ý nguyện, chẳng phải là đơn giản lắm sao!

Còn một chuyện nữa chính là không biết vì nguyên nhân gì mà vào năm nay sinh mệnh của môn chủ Kiếm Tiên môn đã dần suy kiệt, có vẻ như là lão trúng phải loại tên độc nào đó không biết tên, lão có sai đại đệ tử chân truyền Lâm Húc mời thần y về chẩn trị cho lão, có điều hiệu quả cũng không lớn. Vì thế, ba tháng trước, môn chủ Kiếm Tiên môn sau khi truyền chức môn chủ cho Lâm Húc xong liền buông tay ra đi.

Tin trên là do bọn Vương Nghị thông qua mọi con đường mà nghe được, về phần mưu đồ của Đan Vân tôn giả thì là do Cung Tiểu Trúc căn cứ theo nguyên tác cùng với suy đoán trước sau mà kết luận ra.

Có điều trong nguyên tác còn có một sự kiện khác, Đan Vân tôn giả muốn chưởng khống Kiếm Tiên môn, chỉ sợ muốn mượn toàn bộ lực lượng báo thù cho Bạch Toàn Ảnh.

Đan Vân tôn giả mưu đồ gây rối mà Quý Nguyệt Hà cũng không phải là đèn cạn dầu, tuy rằng môn chủ phu nhân không được chen chân vào quá nhiều việc trong tông môn, nhưng nàng vẫn kiếm được một khoản riêng kha khá nhờ Lâm Húc, dẫn tới phần lớn trưởng lão đều không vừa lòng với nàng lắm, mà Lâm Húc thì vẫn mắt nhắm mắt mở với nàng.

Chắc chắn rằng không qua bao lâu nữa, toàn bộ Kiếm Tiên môn sẽ bị đôi sư đồ Đan Vân tôn giả và Quý Nguyệt Hà tạo ra chướng khí mù mịt.

Có điều làm sao Cung Tiểu Trúc có thể không rõ, đối với loại người tư lợi như Đan Vân tôn giả này mà nói, Bạch Toàn Ảnh thực sự được coi trọng như một đệ tử thân truyền đúng nghĩa sao? Đan Vân tôn giả thực sự muốn làm to chuyện này lên vì danh nghĩa của đồ nhi ư?

Không cần biết ra sao, tới lúc này, Cung Tiểu Trúc càng không dám khinh thường, thế nên số lần hắn tới phường thị càng ít đi, cũng yêu cầu lúc bọn Vương Nghị tra xét tin tức phải càng thêm cẩn thận.

Cũng đã tới lúc Đan Vân tôn giả tìm tới cửa rồi.

…

Lúc này, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đang ngồi trong phòng nghe bọn Vương Nghị hồi báo.

Theo tin tức mà họ mang về, thì trong thành Bích Ba xuất hiện rất nhiều đệ tử Kiếm Tiên môn cấp thấp, tất cả đệ tử Kiếm Tiên môn này tựa như đang tìm kiếm ba nam tu bộ dạng xấu xí. Ngoài chuyện đó ra, bốn năm trước, còn có một người ở môn phái khác tìm tới bọn Vương Nghị nói chuyện, trong lời nói không chỗ nào không tỏ ý nếu bọn Vân Túc có rảnh, hãy tới làm khách ở phủ thành chủ, trong lời nói đủ các loại cung kính, lấy lòng.

Môn phái này đương nhiên là Tất Vân tông, hẳn là đệ tử Tất Vân tông đảm đương chức vụ thành chủ ở thành Bích Ba có ý nguyện kết giao với họ, nhưng Vân Túc lại không đồng ý, y cảm thấy hoàn toàn không cần thiết có được không?

Có điều bây giờ lại khác, đối với tu sĩ mà nói, cho dù một người nào đó sửa lại tướng mạo, muốn tìm tới người này cũng không phải là không có khả năng, chỉ là tốn khá nhiều thời gian mà thôi. Mắt thấy Kiếm Tiên môn sắp sửa tìm tới họ, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đều thấy phải tìm tới một chỗ dựa.

Mà Tất Vân tông lại có một sự tồn tại như vậy, chẳng qua vẫn phải xem Tất Vân tông có nguyện ý đắc tội

Kiếm Tiên môn vì họ hay không mà thôi.

76. Chương 76

Nghe bọn Vương Nghị hồi báo xong, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc thương lượng bây giờ Tất Vân tông tránh đầu sóng ngọn gió, nếu thật sự không được thì đành rời khỏi đại lục Huyền Thiên, chờ tới khi thực lực đạt tới cảnh giới nhất định, có lực hoàn thủ rồi lại trở về cũng được.

Thực ra Vân Túc cũng không sợ việc Đan Vân tôn giả trả thù, nếu y chỉ lẻ loi một mình, vậy thì liều mạng cũng không có vấn đề gì, cho dù là có ôm chấp niệm hồn phi phách tán cũng muốn Kiếm Tiên môn máu chảy thành sông, dù cho không thể làm gì được Đan Vân tôn giả, thì ít nhất cũng phải giết cho thỏa thích, giết một được một, giết một đôi, được một đôi.

Có điều bây giờ không thể được, vì sao ư? Đương nhiên là vì Cung Tiểu Trúc, tuy rằng Cung Tiểu Trúc đã ở đây mấy năm, thực lực tăng lên thêm một bước lớn, nhưng đối với y mà nói thì vẫn là chưa đủ, chỉ sợ ngay cả năng lực tự bảo vệ bản thân trước Đan Vân tôn giả cũng không có.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nhìn của Vân Túc, nhưng cũng không hề sai, trên thực tế, thực lực của Cung Tiểu Trúc thật sự rất yếu, nếu thật sự đánh nhau với tu sĩ khác, dù chỉ là tu sĩ Kim Đan kỳ cũng sẽ không chiếm được lợi, nói không chừng Cung Tiểu Trúc còn bị bại trong tay tu sĩ kia.

Bởi vậy, Vân Túc suy nghĩ cho an toàn của Cung Tiểu Trúc, cũng không định lấy trứng chọi đá, tự mình chuốc lấy khổ, thế nên ngay khi Cung Tiểu Trúc đưa ra đề nghị này, Vân Túc liền đồng ý ngay lập tức.

Thương lượng xong hết tất cả công việc, Vân Túc đứng dậy, trên vai có một con chim nhỏ lông xù đang buồn ngủ hơi khẽ động đậy, đôi mắt híp cuối cùng cũng mở ra, dùng mỏ chim mổ mổ lông tơ màu vàng nhạt trên người, đứng thẳng dậy, có chút nghiêm túc chuyên chú nhìn cảnh vật trước mặt, trông thật sự rất khả ái.

Con chim nhỏ nhìn tưởng như tầm thường này chính là quả trứng thú mang ra từ bí cảnh Thanh Anh, năm nay mới nở thành Chu Tước, cũng có lẽ là bởi bây giờ có rất nhiều tu sĩ đều chưa từng thấy Chu Tước, nên trong suy nghĩ của họ, Chu Tước chỉ là thần thú Thượng Cổ trong truyền thuyết, cho dù nhìn thấy con chim non này, cũng sẽ không có người nào cho rằng đây là Chu Tước.

Cho nên tới tận bây giờ, bọn Vương Nghị đều cho rằng đây chẳng qua chỉ là một con linh sủng bình thường, nếu họ mà biết đây là một con Chu Tước, chỉ sợ sẽ kinh ngạc tới rơi cả cằm.

Có điều cũng bởi bây giờ giới tu chân có rất ít người nhận ra Chu Tước non nên bọn Vân Túc có thể tránh được rất nhiều phiền phức, cho dù có người nhìn thấy cũng không sao cả.

Người xưa có câu: *Chu Tước phương nam, chúng cầm chi trưởng, hóa sinh đan huyệt, bích lôi lưu vang, kỳ*

thải ngũ sắc, thần nghi tứ tượng, đến đạo ngô tiền. Trong đó miêu tả hình thái Chu Tước có chút thần khí, lông vũ toàn thân năm sắc mười màu, lông vũ dày, có năng lực thông thiên triệt địa, mà bây giờ con Chu Tước mới sinh được một tháng này mỗi ngày chỉ biết ghé vào vai Vân Túc ngủ, tỉnh dậy rồi thì đứng yên không nhúc nhích, hoàn toàn không thể hiện ra một điểm khác lạ nào, lông vũ trên thân cũng không có gì đặc sắc, cơ thể chỉ to bằng một quả trứng ngỗng.

(câu in nghiêng kia t thực sự k hiểu =)))

Tuy rằng bộ dạng rất làm cho người thích, nhưng một chút cũng không giống Mặc Hoa thích làm nũng bán manh, cho gì ăn nấy, nhìn thức ăn cũng tựa như khinh thường không thèm để ý, Cung Tiểu Trúc đoán dù nó có không ăn cũng sẽ không đói, con Chu Tước này hẳn là vĩnh viễn cũng không biết thức ăn có mùi vị gì.

Ngày nó mới sinh ra, Vân Túc đặt tên cho con Chu Tước này là Viêm Hoa, là một con linh sủng tôn quý nhất của Vân Túc, nên độ sủng ái nó nhận được, Mặc Hoa không thể sánh bằng, mà bình thường nó trừ ăn thức ăn bình thường ra thì cũng ăn cả linh thạch, gần như mỗi ngày đều phải ăn một hai viên linh thạch hạ phẩm. Có lẽ là bởi vẫn còn nhỏ, thế nên số lượng linh thạch nó ăn rất ít, phẩm chất cũng thấp, nếu nó lớn lên từng ngày, số lượng linh thạch cũng sẽ tăng lên rất nhiều, cũng sẽ không còn thỏa mãn với linh thạch hạ phẩm nữa.

Thế nên người không đủ giàu, thật đúng là không nuôi nổi một con thần thú như vậy.

May mà Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng không thiếu linh thạch, một con thần thú thì vẫn có thể miễn cưỡng nuôi lớn, có điều miệng ăn núi lở cũng không phải kế lâu dài, phải tiếp tục đi tìm bảo vật thôi.

Lại nói bảo tàng chưa mở mà tác giả quân chuẩn bị cho Vân Túc vẫn còn rất nhiều! Ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng không nhớ rõ.

Vân Túc mang theo mấy người Cung Tiểu Trúc ra khỏi động phủ đã ở trong năm năm, y đứng ngay trước đại điện vung tay lên, thu động phủ vào trong bàn tay, cất vào trữ vật giới, sau đó mấy người lại cầm ngọc bài ra rời khỏi đảo Phượng Vu.

Sau khi đi qua chỗ đăng ký của quản sự đại điện Bích Ba, đã có một tu sĩ Trúc Cơ kỳ mặc chế phục đợi trong đại điện từ sớm, bước lên vài bước đón tiếp mọi người, cũng rất có thành ý, hy vọng bọn Vân Túc có thể tới thăm phủ thành chủ.

Vân Túc hơi gật đầu, dặn ba người Vương Nghị chú ý một vài việc cần làm, Viêm Hoa đứng trên vai, cùng mang theo Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa nam phẫn nữ trang cùng với vị tu sĩ Trúc Cơ kỳ đi trước tới phủ thành chủ, cùng bọn Vương Nghị mỗi người đi một ngả.

Vừa rồi khi vẫn còn ở trên đảo Phượng Vu, Vân Túc đã sai bọn Vương Nghị tiếp tục ở lại phường thị thành Bích Ba tìm hiểu tình huống, tu luyện ở nơi nào thì cứ ở nguyên chỗ đó. Linh thạch và đan dược cũng đã phân phát đủ, có điều cũng dặn họ không thể tham ăn lười làm, thừa cơ này thu một vài cô nhi và khất cái có tư chất, tuổi nhất định phải từ năm tới mười lăm tuổi, trừ phi có hài đồng có chút linh căn tư chất thực sự tốt thì mới có thể suy xét nhận thêm, quá nhỏ sẽ không thể chăm sóc cho tốt, phiền phức!

Đương nhiên, tất cả những người này cũng không thể có tu vi, nói cách khác tán tu cũng không được, bởi ý thức tự chủ của những người đó khá cao, trên cơ bản không có lòng trung thành gì hết.

Có thiên tuyến cổ kiềm chế, Vân Túc cũng không lo bọn Vương Nghị đùa giỡn hoa cỏ gì, huống chi Cung Tiểu Trúc đã dùng hệ thống quét, biết được độ trung thành của họ đã ở từ bảy mươi lăm tới tám mươi điểm, độ trung thành tuy rằng không cao lắm, nhưng cũng coi như là đã đủ trung thành. Thế nên Cung Tiểu Trúc cũng không lo họ có tâm tư gì khác, càng không cần dùng thứ gì để giám thị họ, làm không xong việc họ đương nhiên đã sớm biết hậu quả thế nào, có một số thứ không cần phải nói rõ.

Bọn Vân Túc sở dĩ muốn thu một số người có tư chất tu luyện, chính là đang tính toán cho sau này.

Lại nói, đề nghị mà Cung Tiểu Trúc đã nói cho Vân Túc kia, theo cốt truyện nguyên tác phát triển, Vân Túc sau khi bị đệ tử Kiếm Tiên môn đuổi giết, vô tình lạc vào một động phủ, trong động phủ đương nhiên là có các loại đan dược pháp bảo linh tinh chưa bị người khác phát hiện ra, còn có rất nhiều chí bảo hiếm thấy trên thế gian, đều có giá trị xa xỉ.

Tất cả những thứ này đều chưa có gì đáng nói, càng thêm quan trọng là Vân Túc thông qua động phủ này bước vào một thế giới tựa như đáy biển, chưa nói tới ở đó có rất nhiều sinh vật dưới đáy biển, mà càng thêm kinh hỉ đó là Vân Túc rơi xuống một tòa phủ tiên khá lớn, sáng rực lấp lánh.

Phủ tiên này có cùng một kiến trúc với hoàng cung cổ đại Trung Quốc, kỳ danh là Hạo Nhiên tiên phủ.

Tòa Hạo Nhiên tiên phủ này theo như nguyên tác miêu tả, là do ở thời Thượng Cổ có một vị tiên nhân nào đó vì đối địch với một thế lực mà phải chạy trốn, bởi một nhân tố nào đó không xác định mà chạy xuống hạ giới, ngộ nhập vào thế giới này, qua không lâu sau, hắn lại bởi thụ thương quá nặng mà tọa hóa, thế nên phủ tiên mà hắn mang tới liền vĩnh viễn chìm xuống dưới thế giới đáy biển này, may mà được một trận pháp che giấu nên mới không bị người khác phát hiện ra.

Nhân vật chính Vân Túc cũng nhờ có cơ duyên xảo hợp mới ngộ nhập được vào trận pháp này, do đó thông qua vài tầng khảo nghiệm, mới luyện hóa được tài nguyên tu luyện cực kỳ phong phú của tòa phủ tiên này.

Tòa phủ tiên này có diện tích vô cùng rộng lớn, nhân vật chính lấy tòa phủ tiên này làm đại bản doanh, lúc Kiếm Tiên môn liên hợp phần lớn môn phái đuổi giết y, y vừa chém giết tu sĩ, vừa trộm sáng lập ra một môn phái. Vì phòng ngừa một vài thế lực địch thù cài nội gián, đệ tử mà y thu gần như đều không có tu vi, đều là cô nhi và khất cái có tư chất tu luyện.

Mà Cung Tiểu Trúc tính toán bắt đầu phòng ngừa từ lúc này rất thích hợp, để bọn Vương Nghị thu trước một số hài đồng có tư chất rồi chỉ dạy, đợi tới lúc họ tìm tới được tòa phủ tiên kia sẽ thu đám đệ tử này vào trong tòa phủ tiên.

Ba người Cung Tiểu Trúc đi theo đệ tử Trúc Cơ kỳ kia, chỉ chốc lát sau đã tới đại sảnh phủ thành chủ, lại vừa lúc thấy một vị tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ vô cùng, vóc người thon dài, ngũ quan nhu hòa, đem lại cho người khác một cảm giác có thể tin tưởng, trầm ổn cẩn thận. Hắn thấy bọn Vân Túc đã vào, liền đứng dậy từ trên chủ tọa mà chào hỏi, cười sang sảng, “Các vị đạo hữu mời ngồi, tại

hạ đã đợi mọi người thật lâu." Người này dẫn họ tới chỗ ngồi, một tỳ nữ bưng trà tới đặt lên bàn, rồi lại cung kính lui ra.

Cung Tiểu Trúc chỉ nhìn người nọ một khắc đã dùng hệ thống quét biết được hắn chính là đại đệ tử thủ tịch của Tất Vân tông, Lang Kha, tuy rằng làm người hào phóng thoải mái, hòa ái dễ gần nhưng Cung Tiểu Trúc biết thực lực người này sâu không lường được.

Ngay khi Vân Túc nhìn thấy hắn, cũng đã đoán ra được thân phận của người này, nhìn thấy người thật, quả là như lời đồn, tuấn mỹ vô song, trác nhĩ bất phàm, tính cách hào phóng thoải mái, thực lực lại vô cùng cường hãn, tư chất cũng có ít người địch lại nổi. Hơn nữa Vân Túc mơ hồ cảm giác rằng đã từng gặp Lang Kha ở đâu đó, có cảm giác rất quen thuộc, cẩn thận nghĩ lại phủ định suy nghĩ này, Vân Túc trước đây rất hiếm khi gặp người Tất Vân tông, ngay cả hai môn phái này cũng rất ít khi qua lại với nhau, hẳn là không có khả năng đã từng gặp Lang Kha mới đúng.

"Còn chưa giới thiệu với Mặc đạo hữu, Vân đạo hữu và Cung đạo hữu, tại hạ Lang Kha, lần này mời các vị đạo hữu tới là muốn ngầm kết giao với các vị đạo hữu một phen, cũng không phải là muốn nhân danh Tất Vân tông, nhưng xin chư vị đừng ghét bỏ tại hạ đường đột." Nói xong, Lang Kha mỉm cười.

Nếu Lang Kha đã phái người tới mời bọn Vân Túc tới đây, vậy đương nhiên là đã tìm hiểu rõ ràng thân phận của họ, cũng đương nhiên là biết tên tục của họ, đối với tu sĩ mà nói, nếu muốn giao hảo với người nào thì phải tìm hiểu rõ ràng hết thảy về người kia, chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bọn Vân Túc cũng không quá để ý.

"Sao có thể chứ, là bọn tại hạ đường đột tới Lang tiền bối mới đúng." Vân Túc mặt không cảm xúc nói, sau đó nhấc chung trà lên uống một ngụm, hương trà tỏa ra bốn phía, hương vị thuần khiết, có thể thấy được thành ý mười phần của Lang Kha.

Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa nghe thấy vậy cũng phụ họa theo một câu.

Lang Kha cười ha ha, "Chỉ cần các vị đạo hữu không ghét bỏ là được, nhìn ra các vị đạo hữu tuổi trẻ đã thiên tư tu hoành, ngày sau tất thành đại khí. Các vị đạo hữu và tại hạ gặp nhau hôm nay nơi đây cũng là mười phần hữu duyên, nếu không ngại, các vị đạo hữu hãy gọi ta một tiếng Lang huynh, tại hạ cũng gọi Vân huynh, Mặc huynh và Cung huynh." Thực ra trong lòng Lang Kha cảm thấy thực lực của Vân Túc gần với mình nhất, tu vi người này tuy rằng thấp hơn hắn, nhưng nếu thật sự đánh nhau, hắn chưa chắc đã thắng, rất có khả năng sẽ bị thua, thanh niên tài tuấn lại có thiên phú như vậy nhất định phải kết giao một phen, tuy rằng bây giờ thế lực người ta đơn bạc, nhưng chuyện sau này cũng không thể biết trước, chỉ cần không lạc lối giữa đường, sau này tất thành bá chủ một phương.

Trong đầu Vân Túc đảo qua một vòng, lên tiếng trước, "Khó có khi lại được Lang huynh để mắt tới bọn tại hạ, nếu đã vậy, cung kính không bằng tuân mệnh." Nếu Lang Kha đã chủ động, vậy y cũng không có gì phải ngại ngùng.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa cũng tỏ vẻ không ngại, nói chuyện một hồi, Lang Kha nói tới chuyện cũ, "Lại nói, Vân huynh có thể đã không còn nhớ rõ, nhiều năm trước, tại hạ từng gặp qua Vân huynh, không biết Vân huynh có còn nhớ không?"

Vân Túc nghi hoặc đáp, “Chưa từng, dám hỏi Lang huynh là khi nào?”

Vì thế, qua giọng nói êm tai của Lang Kha, cuối cùng Vân Túc cũng nhớ ra.

77. Chương 77

Vụ này chắc nhiều bạn biết rồi, nhưng t vẫn cứ để đây nhé, vì chú giải này hơi bị dài nên đành để lên đầu truyện, mọi ng có thể skip…

“Cơ hữu” là cách gọi bạn bè thân thiết trong nam giới. Cơ hữu có thể hiểu và dùng theo hai cách:

1. Đồng tính: trong tiếng anh, nam đồng tính là “gay”, đọc lên cùng âm với từ “cơ” ( ) trong tiếng Quảng Đông. Cho nên trong tiếng Quảng Đông, “cơ lão” ( ) nghĩa là gay, còn có “cảo cơ” ( ) nghĩa là làm gay, từ “cơ hữu” theo nghĩa này là bạn gay, có thể là người yêu đồng tính hoặc bạn bè trong giới gay.

2. Chiến hữu, huynh đệ chí cốt, bạn bè thân thiết, bạn tốt, bạn từ thuở bé, bạn trên mạng, đồng đội ở ngoài đời hoặc trong game: đối với người trẻ tuổi thế hệ mới, “cơ hữu” cũng thường chỉ người bạn cùng phái mà mình rất hợp ý và thân thiết hoặc nhịp bước sinh hoạt cùng một tiết tấu.

Hóa ra, Vân Túc đã sớm có ân cứu mạng với Lang Kha.

Ngay từ hai mươi mốt năm trước, khi đó Vân Túc vẫn còn là một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, bình thường không có việc gì, Vân Túc sẽ ra ngoài ngao du lấy kinh nghiệm tu hành kiếm đạo, mà mỗi lần đi sẽ gặp được đống lớn chuyện, ví dụ như giết người đoạt bảo, ví dụ như tà ma tu tác quái, lại ví dụ như bí cảnh xuất thế, tóm lại nơi nào có y, sẽ không tránh được một vài sự cố ngoài ý muốn.

Mọi người đều đã biết, đó chính là bởi y là nhân vật chính! Tuy rằng cơ duyên rất nhiều, nhưng nguy hiểm gặp được cũng nhiều không đếm xuể, thời điểm gặp được nguy hiểm tuyệt có cơ duyên cực lớn chờ y.

Chuyện này tạm thời không nói tới, nói tới một lần này, Vân Túc vốn đang trên đường đi qua một môn phái nhỏ, lại phát hiện môn phái nhỏ kia đẳng cấp không hơn được ai, máu đã chảy thành sông, toàn bộ môn phái bị diệt môn, không còn ai sống sót, thi thể khắp nơi, mắt nhìn có thể thấy được nơi nơi đều là dấu vết tu sĩ đánh nhau và hài cốt của tu sĩ.

Không hề nghi ngờ, chuyện này, hoặc là cừu gia của một môn phái nào đó làm ra, hoặc là tà ma tu làm, dù sao cũng không liên quan gì tới Vân Túc, huống hồ y cũng không định quan tâm tới những chuyện linh tinh, vì thế quyết định không bận tâm tới những thứ bên ngoài, tiếp tục gấp rút lên đường.

Nhưng không ngờ, ngay lúc Vân Túc định đi, lại chợt thấy trong môn phái nhỏ này vang lên tiếng đánh

nhau, liền không nhịn được hiếu kỳ mà dừng lại xem xét một chút.

Ngay trong nháy mắt này, tiếng đánh nhau dần to hơn, hai bóng dáng xuất hiện trong tầm mắt của Vân Túc, một là tà ma tu mang theo áo choàng đen, tu vi Nguyên Anh sơ kỳ, một bóng dáng khác mặc một cái áo dài rách nát màu trắng, tu vi ở Trúc Cơ hậu kỳ đại viên mãn.

Không hề nghi ngờ, tu sĩ mặc y phục màu trắng kia chính là Lang Kha, chẳng qua thực lực của hắn và tà ma tu chênh lệch khá xa, nên mỗi lần chỉ có thể chật vật đỡ công kích, không hề có chút lực nào đánh trả, hơn nữa toàn thân trên dưới nhìn chật vật không chịu nổi, vô cùng bẩn thỉu, y phục cũng đã thành giẻ rách, trên mặt cũng dính rất nhiều vết máu, nhưng cũng có thể mơ hồ nhận ra từ ngũ quan rằng đây là một thiếu niên phiên phiên.

Tuy rằng Lang Kha ứng phó hết sức mình, nhưng lấy tu vi còn chưa tới Kim Đan kỳ của hắn có thể sống sót dưới tay một tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, hơn nữa còn có thể chống đỡ dược một khoảng thời gian dài, mặc dù có pháp bảo cấp cao, nhưng cũng có thể thấy được, thực lực của hắn quả không thể khinh thường.

Vân Túc thấy tất cả một màn này cũng rất bội phục, không rời đi ngay lập tức nữa.

Mà sau khi Vân Túc thấy hai người bọn họ, hai người đang đánh nhau đương nhiên cũng phát hiện ra y, Lang Kha từ ánh mắt đầu tiên đã thấy Vân Túc một thân hạo nhiên chính khí, trong lòng liền sinh ra hảo cảm, vì thế liền đưa mắt cầu cứu y.

Mà Vân Túc cũng vô cùng thưởng thức Lang Kha, thêm vào tức trước tới nay đều không quen nhìn thấy tà ma tu ức hiếp người khác, thế nên liền ra tay.

Tuy rằng hai người đều là Trúc Cơ hậu kỳ nhưng bởi thực lực đều không tệ, sức chiến đấu lại có phần cường hãn, tuy rằng lúc đánh nhau thời gian có hơi dài, nhưng cuối cùng cũng giải quyết xong tà ma tu kia.

Xong xuôi, còn chưa đợi Lang Kha cảm tạ Vân Túc, y đã nhanh chóng đi mất.

Bởi Lang Kha từ đầu tới chân đều rách nát, ngay cả dung mạo cũng nhìn không ra bộ dáng lúc đầu, thế nên vừa rồi, Vân Túc mới nhìn chưa nhận ra Lang Kha chính là người lúc ấy.

"Lúc ấy nếu không có Vân huynh tương trợ, tại hạ sợ là đã mất mạng ngay lúc đó, thế nên liền khắc sâu ân cứu mạng của Vân huynh trong tâm khảm, tuy rằng lúc trước nghe nói Vân huynh chính là đệ tử Kiếm Tiên môn, nhưng vẫn không có cơ hội báo đáp Vân huynh, mà ngay lúc Vân huynh gặp rủi ro, tại hạ cũng không thể giơ tay ra viện thủ đúng lúc, quả là hổ thẹn tới cực điểm." Sau đó hắn giải thích nguyên nhân cho Vân Túc nghe, bởi hắn không muốn khiến cho Vân Túc hiểu lầm, mà mất đi một vị hảo hữu như vậy.

"Công nhấc tay mà thôi, nhọc cho Lang huynh nhớ mong nhiều năm." Vân Túc nghe xong cũng không có cảm giác gì, người trong nghịch cảnh vẫn nên dựa vào chính bản thân mình, ỷ lại vào người khác không phải là kế lâu dài, huống hồ y và Lang Kha chỉ là bèo nước gặp nhau, Lang Kha có phần tấm lòng này chỉ có thể nói là nhân phẩm của hắn rất tốt, rất nghĩa khí, đổi lại là y, cảm thấy hoàn toàn không cần phải đặt

loại chuyện này trong lòng nhiều năm tới vậy có được không!

Hơn nữa người như vậy tuy rằng nhân phẩm tốt, nhưng rất dễ bị lợi dụng, nói không chừng người ta chỉ cần giăng một cái bẫy, là đã có thể nhốt hắn lại, đã vậy hắn vẫn còn cảm thấy bản thân phải mang ơn, cảm động tới rơi nước mắt.

Có điều chuyện này cũng có liên quan tới hoàn cảnh sinh hoạt từ nhỏ của hắn.

Nghe thấy lời tự thuật của Lang Kha, Cung Tiểu Trúc cũng nhớ ra Lang Kha trước kia quả thật có xuất hiện một đoạn như vậy với Vân Túc, mà hắn khi Vân Túc bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn cũng không phải là thấy chết mà không cứu, mà quả thật có nguyên nhân.

Lang Kha ngay sau khi biết Vân Túc là đệ tử Kiếm Tiên môn, liền sinh ra lòng muốn kết giao, lại bởi việc trong môn phái quấn thân, lại thêm thực lực không tốt, cũng không có cơ hội, sau này lúc Vân Túc bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn, hắn đang phải dự lễ sinh thần một nghìn tuổi của sư tôn hắn, thế nên phải trì hoãn một thời gian.

Nhưng, chờ tới khi hắn bận rộn xong xuôi mới biết được đại đệ tử thủ tịch của Kiếm Tiên môn đã bị trục xuất khỏi môn phái, không biết tung tích đâu.

Thân phận của Lang Kha cũng không chỉ đơn giản chỉ là một đại đệ tử thủ tịch như vậy, bởi hắn là tiểu sư đệ của tông chủ Tất Vân tông, mà sư tôn của hắn đương nhiên cũng chính là sư tôn của tông chủ Tất Vân tông, sư tôn của tông chủ Tất Vân tôn chuẩn bị thọ yến đương nhiên là phải làm to, không thì sao có thể giữ được hình tượng và địa vị của tông môn nhất phẩm!

Lang Kha là đệ tử mà sư tôn hắn yêu quý nhất, mà hắn cũng quả thật vì muốn cảm tạ nhiều năm sư tôn bồi dưỡng nên đương nhiên sẽ tiếp nhận việc chuẩn bị thọ yến.

Thế nên Lang Kha mệt như cẩu, tìm không ra chút thời gian rảnh rỗi, chuyện này hoàn toàn là khoa học không phải sao!

Tuy rằng hắn muốn nhúng tay vào chuyện của Vân Túc, nhưng cũng đành bất lực, nếu hắn thật sự muốn giúp đỡ Vân Túc vì ân tình năm đó, vậy thì có thể làm lớn hoặc nhỏ. Nếu Lang Kha tìm đến Vân Túc giơ tay giúp đỡ y, chỉ cần không liên quan tới người bên ngoài, tầng cao của hai môn phái sẽ mắt nhắm mắt mở cho qua, cũng không có gì cả. Nếu muốn lật lại bản án cho y, vậy các tu sĩ của Kiếm Tiên môn kia sẽ phản đối, tuyệt không đồng ý, nói không chừng còn có thể khơi mào hai môn phái tranh đấu nhau.

Dù sao địa vị của Lang Kha trong môn phái cũng không bình thường, ngay cả trước kia chưa làm đại đệ tử thủ tịch thì cũng vẫn là tiểu sư đệ của tông chủ, địa vị cực cao.

Bây giờ không chỉ là tiểu sư đệ của tông chủ mà còn là đại đệ tử thủ tịch nội môn của tông chủ, địa vị càng cao hơn trước kia, mỗi lời nói, mỗi cử chỉ đều liên quan trực tiếp tới hình tượng của Tất Vân tông.

Từ khi Lang Kha thể hiện thiên phú tu luyện cực tốt của mình ra, thì liền bị đại sư huynh của mình, cũng chính là tông chủ Tất Vân tông xem như chưởng môn tương lai mà bồi dưỡng, nếu lúc này chọc phải rắc rối gì, không phải là sẽ bị người ao ước địa vị chưởng môn này bắt thóp, hoàn toàn không còn cơ hội nào hay sao!

May mà Lang Kha âm thầm hỏi thăm hướng đi của Vân Túc, hồi lâu cũng không có tin tức gì nên đành bỏ cuộc.

Nếu không phải là Vân Túc tới quần đảo Bích Ba, bây giờ Lang Kha cũng sẽ không biết tới tin tức của Vân Túc.

Trong nguyên tác, nghe nói chỉ bởi trước kia Vân Túc cứu Lang Kha một mạng, nên sau này Lang Kha liền khắc sâu phần ân tình này vào tim. Đợi sau khi Vân Túc tới đảo Bích ba, quan hệ hai người phát triển nhanh chóng, không phụ mong đợi của mọi người trở thành một đôi cơ hữu cởi mở chân thành, tuy nói là cởi mở chân thành, nhưng cũng chỉ có Lang Kha đơn phương móc tim móc phổi ra vì Vân Túc, mà Vân Túc thì chưa từng làm gì vì Lang Kha.

Bởi Lang Kha tự nhận quan hệ của hắn với Vân Túc vô cùng tốt, thế nên lúc Đan Vân tôn giả tới đuổi giết Vân Túc, hắn còn trong tối ngoài sáng giúp đỡ Vân Túc, sau này chỉ kém chút nữa đã khơi mào tranh đấu giữa hai môn phái, thế nên từ đó trở đi, quan hệ của Tất Vân tông và Kiếm Tiên môn trở nên không nóng không lạnh, phát triển thành trạng thái đối địch nhau.

Khi Lang Kha vẫn còn là một phàm nhân, trong nhà làm thế đại kinh thương, cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, cha mẹ ân ái, phía trên còn có ba ca ca, hắn là nhi tử nhỏ nhất, tục ngữ nói hoàng đế yêu con cả, dân thường yêu con út, không chỉ cha mẹ hắn vô cùng yêu thương hắn, mà ngay cả ba ca ca cũng đối xử với hắn muốn gì có đó, thế nên từ nhỏ Lang Kha chưa từng phải chịu khổ, áo đến giơ tay, cơm tới há mồm.

Sau khi được sư tôn đưa tới Tất Vân tông tu luyện, bởi thiên tư trí tuệ, ngộ tính cực cao, còn là Thiên linh căn vô cùng bảo bối trong môn phái, bộ dáng thời thiếu niên cũng rất đáng yêu, rất chọc người vui vẻ, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, xe gặp xe chở, miệng cũng ngọt, lại có thể dỗ người, thế nên sư tôn và các sư huynh sư tỷ cũng đối xử với hắn muốn gì có đó.

Mặc dù trong lúc dần trưởng thành, hắn dần ý thức được giới tu chân là một thế giới xem trọng thực lực, nhưng vẫn vô cùng chính nghĩa, gặp sự bất bình nhất định muốn xen vào tới tận cùng, ngay cả thực lực không tốt cũng phải đi cậy mạnh, người khác đối tốt với hắn, hắn cũng sẽ tìm mọi cách hồi báo đối phương, quả là nhân sĩ chính đạo mẫu mực, trong môn phái không có sư huynh đệ nào không khen ngợi hắn.

Cùng là người được thiên đạo yêu thương, cùng có thiên phú cực cao, mà Vân Túc từ nhỏ tới lớn đều phải chịu khổ cực, còn nhỏ không được mẹ yêu thương, có mẹ đẻ lại không có mẹ thương, cha ruột thì không biết ở nơi nào, lớn lên lại không được tông môn yêu thích, còn bị đuổi ra khỏi môn phái, quả là khổ sở vô cùng lại không thể phản đối.

Mà Lang Kha lại không giống vậy, thời niên thiếu cha yêu mẹ thương, ngay cả tới Tất Vân tông cũng được sư tôn, sư huynh, sư tỷ mến, chưa từng gặp khó khăn.

Có điều loại tiểu thiếu gia chưa từng ăn khổ trong nhân gian dưới ngòi bút của tác giả quân này, lại chính là cơ hữu tốt của nhân vật chính!

Cơ hữu tốt là cái gì ấy hả! Đó chính là nhân vật chính có chuyện hắn giải quyết, nhân vật chính bị trả thù hắn thu phục, nhân vật chính không có linh thạch, được! Chỗ của hắn quá nhiều dùng không hết, vừa lúc chia ra đưa cho nhân vật chính, các loại mỹ nữ tựa thiên tiên vây quanh nhân vật chính, quá phiền! Không sao cả, hắn hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mỹ nữ tới chỗ mình là được.

Tuy rằng nói có chút khoa trương, nhưng cơ hữu tốt của nhân vật chính có tác dụng như vậy đấy, nếu hắn không giúp nhân vật chính bài ưu giải nạn thì sẽ không giá trị tồn tại gì nữa có được không!

Hơn nữa, Cung Tiểu Trúc mở hệ thống quét ra đảo qua chỗ Lang Kha, cái gì thế này! Giá trị vận khí: Chín! Mươi! Sáu! Điểm! Đừng nói đùa nữa có được không! Không ngờ chỉ kém hơn nhân vật chính ba điểm, còn có thể tốt hơn nữa được không, còn có thể đừng khiến hắn tan nát cõi lòng nữa được không.

Nghĩ tới giá trị vận khí chín mươi điểm dù không ngừng tăng lên nhưng vẫn không hề có đột phá của mình, lệ rơi đầy mặt có được không! Cơ hữu tốt của nhân vật chính lại không phải như hắn, hắn cũng muốn trở thành cơ hữu tốt của Vân đại ca có được không, nhưng hắn một không có tài, hai lại không có dung mạo, tu vi lại không được khả quan cho lắm, đúng là sự tồn tại mang tính cản trở.

Cảm giác như bị ghét bỏ!!!

Được rồi! Hắn có tài, nhưng đều là nhờ Vân đại ca đem lại cho hắn, hắn có dung mạo, nhưng chỉ có thể được xem là trên trung bình thôi có được không! Tu vi tốt hơn tu sĩ Trúc Cơ kỳ bình thường nhưng lại hoàn toàn không thể so sánh được với Lang Kha Nguyên Anh kỳ có được không!

Thế nên, vẫn nên ngoan ngoãn trở thành tiểu đệ của Vân đại ca mới là chính đạo!

Lại nhìn độ trung thành của Lang Kha với Vân Túc, cũng không đáng sợ như trước, chỉ có tám mươi hai điểm, tuy rằng còn chưa đột phá tới chín mươi, nhưng cũng là khó mà có được rồi. Phải biết trên tám mươi điểm có ý nghĩa Lang Kha nguyện ý đỡ đao cho Vân Túc, nếu trên chín mươi điểm, vậy là cực khủng! Nói không chừng còn có thể nguyện ý vứt bỏ tính mạng cho Vân đại ca.

78. Chương 78

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lại nói, ngày đó trên đường đi của Lang Kha vừa vặn qua chỗ môn phái nhỏ bị diệt môn kia, lại vừa lúc thấy tà ma tu làm xằng làm bậy, nhưng bởi hắn tới quá muộn nên không kịp ngăn thảm cảnh xảy ra, không thể cứu được ai dù chỉ một người, thế nên thẹn quá hóa giận, không suy xét tới sự chênh lệch thực lực giữa bản thân và tà ma tu kia đã tuyên bố muốn vì dân trừ hại, thay trời hành đạo.

Đây hoàn toàn là cơ hội tác giả quân bày ra để Vân Túc tới cứu Lang Kha có được không! Tuy rằng khi đó Vân Túc không nhận được thứ gì ưu việt, nhưng thu hoạch được hẳn một cơ hữu tốt đó có được không! Còn là một cơ hữu tốt có thân phận cực danh giá.

Cung Tiểu Trúc vừa ăn điểm tâm trên bàn vừa nghe Vân Túc và Lang Kha trò chuyện vui vẻ với nhau, vừa nghĩ tuy Lang Kha rất có phong phạm danh môn chính phái, thề sống chết trừ ma vệ đạo, nhưng hắn lại không thể ngờ rằng Vân Túc thật ra là một ma tu, không biết là ánh mắt hắn có vấn đề hay là Vân đại ca che giấu tốt nữa.

Có điều không biết sự tham gia của hắn, còn có sự thay đổi thể chất của Vân đại ca, cốt truyện còn có thể giống như trước nữa không. Nhớ rõ trong nguyên tác, Lang Kha sau khi biết Vân Túc là ma tu, tuy rằng tỏ ra bản thân vô cùng đau đớn, thất vọng thấu tim, nhưng thời điểm cuối cùng vẫn cứu Vân đại ca một mạng.

Mà bây giờ, không biết cốt truyện sẽ phát triển thế nào, thân phận tiên ma thể của Vân đại ca có bị người khác phát hiện ra không? Hay bị người ta lầm tưởng thành ma tu? Hoặc là không ai có thể nhìn thấu? Có điều chắc chắn rằng cho dù có chuyện gì xảy ra thì sự giúp đỡ của Lang Kha với Vân đại ca vẫn vô cùng lớn lao.

Thế nên… nhất định phải lấy lòng Lang Kha, không lấy lòng được cũng không thể đắc tội, dù sao cũng là Vân đại ca được lợi, hắn cũng có thể ăn theo, nếu Vân đại ca gặp phải nguy hiểm, hắn cũng không thể chỉ lo cho thân mình được! Nói không chừng Lang Kha còn có thể giành lại được một mạng cho Vân đại ca ở thời điểm cuối cùng như trong nguyên tác.

Nếu đắc tội Lang Kha, thời điểm hắn đáng lẽ phải cứu Vân đại ca mình sẽ phải làm sao đây! Có điều căn cứ theo sự lý giải về Lang Kha trong nguyên tác thì Lang Kha cũng không phải là người thích ôm thù, người ta là quân tử, tấm lòng đương nhiên là rộng rãi hơn người bình thường nhiều!

Tuy rằng không có Lang Kha giúp đỡ thì Vân đại ca cũng sẽ phùng sinh nơi tuyệt cảnh, nhưng chắc hẳn đại giới phải bỏ ra sẽ càng lớn.

Không cần biết thế nào, Cung Tiểu Trúc lại chưa từng nghĩ tới chuyện nếu về sau Vân đại ca trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích mà từ bỏ y, chỉ khăng khăng thề sống chết làm một tiểu đệ trung thành!

Chuyện sau này tạm thời không nói nữa, Vân Túc và Lang Kha trò chuyện với nhau, đề tài lại tới luận bàn võ nghệ.

Vì thế, nói liền làm!

Cung Tiểu Trúc cùng đi tới sân luyện võ rộng lớn đằng sau đại sảnh, Vân Túc khách khí hai câu với Lang Kha rồi mỗi người đứng một đầu của sân luyện võ, hai người đứng đối diện nhau, bát phong bất động, có cảm giác như gió thổi mưa giông trước cơn bão vậy.

Cung Tiểu Trúc ôm Viêm Hoa trong tay, đứng cạnh Mặc Hoa cách hai người tận vài chục trượng, cảm nhận được uy áp truyền tới từ hai người, hắn biết, Vân đại ca và Lang Kha giờ khắc này sẽ tỷ thí với nhau.

Quá soái rồi có được không! Cao thủ tỷ thí với nhau lúc ban đầu không phải là lấy pháp bảo ra tấn công đối phương, mà là tỏa ra khí thế muốn làm cho đối phương tàn bại, cho dù không thể, thì cũng muốn làm cho đối phương mới bắt đầu cuộc chiến đã sợ hãi. Nếu người có thực lực không tốt lúc này sẽ bởi vậy mà tàn bại, phun đầy máu tươi, nếu thực lực chênh lệch không lớn cũng có thể hiểu được thực lực của đối phương đã tới cảnh giới nào.

Cao thủ quyết đấu với nhau, tục nhân như ta không thể nào hiểu nổi.

Hai vị cao thủ cứ giằng co với nhau như vậy một lúc, đột nhiên, Vân Túc cầm Phệ Hồn kiếm, Lang kha cầm một cây đao lớn, hai người cùng tấn công đối phương cùng một lúc, đao kiếm va vào nhau, phát ra tiếng leng keng hữu lực, một đạo sóng âm lấy hai người làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía, tạo nên từng đợt gợn sóng trong không khí, trong sóng âm còn quấn quanh kiếm khí và đao khí li ti.

Cung Tiểu Trúc đứng ngoài vòng, cảm nhận được không khí chấn động, vội dùng linh lực hình thành một lớp phòng hộ ngoài cơ thể, lui về phía sau vài bước tiếp tục xem hai người so đấu.

Pháp bảo hai người sử dụng đều là pháp bảo bản mạng của mình, Lang Kha cũng phát huy ra thực lực chân thật nhất của bản thân, không hề áp chế tu vi của bản thân xuống Kim Đan hậu kỳ. Cứ vậy, nhìn từ công kích vừa rồi, thực lực của hai người ngang nhau, nếu như tu vi của cả hai ngang nhau, thì đương nhiên Lang Kha không bằng được Vân Túc.

Nhưng sự thật thế nào, cũng chưa biết được!

Vân Túc trải qua một hồi va chạm ngắn ngủi với Lang Kha lại nhanh chóng tách ra, rồi hợp lại đánh nhau, công kích của hai người mỗi một lần lại trở nên mạnh mẽ hơn, tốc độ càng ngày càng nhanh hơn, đao kiếm chạm vào nhau tóe ra lửa, lại có một luồng sáng trắng thoáng hiện lên xung quanh hai người, tựa như muốn bao bọc lấy cả hai, lại như muốn nuốt sạch hai người.

Cùng với cuộc chiến kịch liệt, trong không khí truyền tới dao động kịch liệt, Cung Tiểu Trúc bên cạnh nhìn tốc độ của họ ngày càng nhanh, tận tới lúc chỉ còn lại hai bóng dáng mơ hồ, nhìn tới hoa cả mắt!

Cuối cùng, thời gian trôi qua thật lâu, tuy rằng bề ngoài Lang Kha cũng không hề biểu hiện ra bất cứ điểm nào không thích hợp nhưng lại chủ động tách ra, thu bảo đao vào đan điền, đồng thời miệng cũng hô lên, "Vân huynh xin thủ hạ lưu tình, tại hạ nhận thua."

Vân Túc thuận thế dừng tay, gật đầu nói, "Tài nghệ Lang huynh phi phàm, tại hạ bội phục."

"Nói gì vậy, còn không phải là Vân huynh càng giỏi hơn sao, chỉ sợ tại hạ tu luyện thế nào cũng không theo kịp thực lực của Vân huynh, thôi không nói nữa, sắc trời đã muộn, nên dùng bữa tối rồi, Vân huynh, Mặc huynh và Cung huynh, chúng ta đi chè chén chút thế nào?"

Tuy rằng người ngoài nhìn không ra, nhưng Lang Kha lại có thể cảm nhận được công kích của Vân Túc ở một khắc kia khi hắn dừng tay vẫn hữu lực mười phần như trước, mà chân nguyên trong đan điền của bản thân đã hao phí đến chín phần, gần như sắp trở nên khô kiệt, có đấu nữa cũng không thể tránh được kết cục thảm bại của mình, không bằng sớm nhận thua một chút, giữ lại một chút thể diện cho chính mình.

Lang Kha đi trước dẫn đường, Vân Túc tới bên Cung Tiểu Trúc nắm tay hắn theo sau.

Mặc Hoa nghe thấy mắt sáng ngời, theo sau mọi người đi tới nhà ăn.

"Hôm nay Lang mỗ đón gió tẩy trần cho chư vị, mang ra toàn bộ thần tiên túy quý hiếm nhiều năm, hôm nay chúng ta phải uống say một phen, cho Lang mỗ thể diện, uống nhiều thêm mấy chén!" Lang Kha bưng chén rượu lên nói với bọn Vân Túc.

Vì thế, mấy người Vân Túc cũng nâng chén lên chạm vào chén của hắn, uống cạn một hơi.

Thần tiên túy, ý nghĩa như tên, chính là loại rượu mà thần tiên uống cũng say, có điều một bình quý giá trong tay Lang Kha này không chỉ có thần tiên thực sự uống mới trở thành thần tiên say, mà tu sĩ bình thường uống một chén cũng phải say tận một ngày một đêm. Có điều mấy người đang ngồi đây đều không phải là tu sĩ bình thường, thế nên tửu lượng tương đối cao.

Ngoại trừ một người!

Giữa đêm, âm thanh cười cười nói nói rộn ràng của mọi người vang lên, vui vẻ lại ấm áp, vừa uống rượu vừa nói chuyện phiếm, có điều không khí trên bàn cơm này toàn bộ là nhờ Lang Kha tạo nên, tuy rằng Vân Túc có nói chuyện nhưng cũng rất ít khi mở miệng, thỉnh thoảng chỉ gật đầu, một hỏi một đáp, thi thoảng lại nâng chén, Cung Tiểu Trúc cũng không am hiểu ăn nói, có điều cũng bởi thỉnh thoảng Lang Kha lại mời rượu nên Cung Tiểu Trúc uống xong mấy chén liền cảm thấy có hơi chóng mặt.

Dùng xong bữa tối, Cung Tiểu Trúc cảm thấy đầu mình đã ong ong, hoàn toàn không tìm ra phương hướng, nhìn thấy thứ gì cũng mơ hồ, nhất là…

"Ơ? Vân đại ca, ngươi sao lại… sao lại có tận hai… hai… ưm… hai người?"

Ánh mắt Cung Tiểu Trúc mê ly, cười ha hả nhìn Vân Túc đang đỡ hắn, còn giơ tay ra sờ soạng mặt Vân Túc, "Da của Vân đại ca thật là tốt, ha ha…" Vừa trắng lại vừa mềm như đậu hũ! Sau đó còn nhéo mũi Vân Túc không buông tay.

Bởi trên mặt Vân Túc chỉ có mỗi mũi là nhéo được! Chơi một hồi, Cung Tiểu Trúc lại buông mũi Vân Túc ra, xõa tóc y xuống, tuy rằng có hơi đau, nhưng với Vân Túc mà nói thì chỉ như gãi ngứa, chút đau đớn này hoàn toàn có thể coi nhẹ.

"Tiểu Trúc, đừng nghịch, ngoan!" Vân Túc bất đắc dĩ nhìn bộ dáng say khướt của Cung Tiểu Trúc, ánh mắt mang theo sủng nịch vô hạn, y đỡ Cung Tiểu Trúc đi một đoạn, cuối cùng, Cung Tiểu Trúc thật sự là ầm ĩ quá mức, nên y dứt khoát bế ngang Cung Tiểu Trúc lên, chậm rãi theo sau thị nữ.

Ngoài Cung Tiểu Trúc ra, tửu lượng của Mặc Hoa và Lang Kha đều tốt, tuy rằng có hơi chóng mặt, nhưng đầu óc vẫn còn thanh tỉnh, đều tự mình trở lại phòng nghỉ ngơi.

Vân Túc bế Cung Tiểu Trúc tới một viện lớn, vào cửa liền đặt Cung Tiểu Trúc lên giường, nhìn thụy nhan của Cung Tiểu Trúc, không muốn đi một chút nào, cứ nhìn như vậy, nhưng phát hiện nhìn thế nào cũng không đủ, nhất là y cảm thấy trong lòng mình như có một ngọn lửa thiêu đốt, bức thiết phải làm gì đó mới cam tâm.

Nhìn đôi môi mỏng khép mở của Cung Tiểu Trúc, không biết vì sao, Vân Túc cảm thấy vô cùng đẹp đẽ, sau đó cứ nhìn nhìn như vậy, chờ tới lúc y phục hồi tinh thần, đã phát hiện môi của hai người dính cùng một chỗ, dung nhan tuấn mỹ của Cung Tiểu Trúc phóng đại gần trong gang tấc trước mắt Vân Túc, một lỗ chân lông trên mặt cũng không nhìn thấy, lại càng không phải nói tới bất cứ một tạp chất nào, thuần khiết hoàn mỹ, mịn màng trắng nõn, trên mặt còn phiếm hồng thản nhiên.

Vân Túc chậm rãi ngẩng đầu, liếm liếm cánh môi mình, ánh mắt sâu thẳm, lại cúi đầu ngậm lấy đôi môi mỏng của Cung Tiểu Trúc, dùng lực cắn vài cái, chậm rãi với lưỡi vào trong miệng hắn, bắt đầu liếm mút, đầu lưỡi không ngừng đảo quanh trong khoang miệng của Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc như cảm nhận được gì đó, môi giật giật, ngậm lấy đầu lưỡi của Vân Túc cắn một cái, trong miệng còn phát ra vài tiếng "ưm hừ".

Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc phát ra tiếng động, vội rụt lưỡi về, tách cánh môi đang dính chặt vào nhau của hai người ra, thấy Cung Tiểu Trúc không có dấu hiệu tỉnh lại, nhưng cũng không định tiếp tục chiếm tiện nghi nữa, kéo chăn qua đắp lên người hắn, đứng dậy, cũng không quay đầu lại, tuy rằng vẻ mặt y vô cùng bình tĩnh, tốc độ đi không nhanh cũng không chậm, nhưng bóng dáng nhìn thế nào cũng cảm thấy như đang chạy trối chết…

Cung Tiểu Trúc ngủ một ngày một đêm, tới lúc hoàng hôn mới mở to mắt, ngồi dậy lười biếng duỗi eo, ngáp một cái, cảm thấy đã lâu rồi không ngủ đã như vậy, chuẩn xác mà nói, đã lâu rồi không ngủ một giấc, cảm thấy toàn thân như trở lại ngày xưa.

Nhìn nhìn sắc trời, sau đó xuống giường sửa soạn lại dung nhan, mím mím môi, lại cảm thấy hơi đau, vì thế liền sờ sờ, a? Sưng lên rồi!

Sau đó suy nghĩ bắt đầu bay bổng, trong vài cuốn tiểu thuyết trước kia hắn đọc có miêu tả, nam chính dưới tình huống nữ chính không biết gì (Uống say! Ngủ! Ngất xỉu!) mà chiếm tiện nghi của nàng, vì thế lúc nữ chính tỉnh lại phát hiện môi mình vô cùng kì quái đã sưng lên (Rách da! Chảy máu!), sau đó liền hoài nghi mình bị người khinh bạc (hoặc chỉ đơn thuần là cảm thấy mình bị muỗi đốt hoặc không cẩn thận đụng phải chỗ nào đó!)

Nghĩ nghĩ, Cung Tiểu Trúc bài trừ mấy tình tiết chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết, trước chưa nói tới hắn không phải là nhân vật chính, giới tính cũng không đúng hơn nữa trước kia khi hắn còn ở hiện đại, buổi sáng rời giường cũng sẽ phát hiện môi mình không hiểu tại sao lại sưng lên, mà trước đây hắn vẫn luôn sống một mình, có mơ tưởng thế nào cũng không có khả năng nghĩ tới chuyện mình bị người khác hôn! Thế nên nghĩ rằng nhất định là lúc mình nằm mơ lỡ cắn trúng môi.

Bây giờ thì sao! Đương nhiên cũng là mình tự cắn phải rồi! Bởi hôm qua hắn uống nhiều rượu như vậy, nói không chừng lại nằm mơ gì đó rồi tự cắn môi mình, đây là chuyện rất bình thường thôi có được không! Hắn cũng không tự kỷ đến nỗi cho rằng có nữ tu nào đó ở phủ thành chủ nhân lúc hắn uống say tới hôn trộm hắn.

Ý nghĩ loạn thất bát tao trong đầu trở nên thông suốt, tư duy của Cung Tiểu Trúc khôi phục lại bình thường.

Hắn mơ hồ nhớ rằng Vân đại ca là người đã đưa hắn về phòng, vẫn nên mau chóng dọn dẹp xong rồi tới cảm ơn Vân đại ca một phen thì hơn, dù sao cũng là Vân đại ca đưa hắn về phòng.

Tác giả có lời muốn nói: cho mọi người ăn tí thịt, ha ha ha!!!

Thân ái đừng cảm thấy tư duy của tác giả ngốc kỳ quái, chuyện này quả thực bản thân tui đã gặp phải, có đôi khi buổi sáng rời giường không hiểu tại sao lại phát hiện ra môi mình bị sưng lên, bạn cùng phòng của tui còn nói đùa không biết tui bị ai hun nữa!

79. Chương 79

Cung Tiểu Trúc đi tới cửa, vừa vặn gặp được Vân Túc đang đi tới hướng phòng hắn, hỏi mới biết hóa ra Vân Túc tới xem hắn tỉnh lại chưa.

Hôm qua Vân Túc đả tọa một đêm không thể nào tập trung nổi, sáng sớm này vừa ra cửa đã tìm Lang Kha tỷ thí võ nghệ, trong lúc đó còn tìm tới Cung Tiểu Trúc vài lần, còn tưởng rằng Cung Tiểu Trúc phải sáng mai mới có thể rời giường, may mà bây giờ Cung Tiểu Trúc đã tỉnh, thế nên liền mang theo hắn đi ăn tối.

Trên bàn cơm lần này không có rượu, có điều thức ăn vẫn rất phong phú như hôm qua, các loại thịt của yêu thú cấp cao và rau củ, trái cây giàu linh khí được đặt đầy bàn, ngay cả linh mễ *(gạo có linh khí)* để nấu cơm cũng dùng loại tốt nhất.

"Ơ? Vân đại ca, sao không thấy Viêm Hoa đâu nhỉ?" Ăn ăn, đột nhiên Cung Tiểu Trúc ngẩng đầu nhìn thoáng qua vai Vân Túc hỏi, hôm qua hắn uống say đương nhiên là không có tinh lực đâu chăm sóc cho Viêm Hoa, chẳng lẽ là bị thu vào Ngự Thú bài rồi?

"..."

Tay cầm bát đũa của Vân Túc thoáng khựng lại, không biết nên trả lời thế nào, tâm tư y hôm qua đặt hết lên người Tiểu Trúc, sao có tâm tình chú ý tới một linh sủng nhỏ bé không đáng kể chứ!

Viêm Hoa: "..."

Nếu Viêm Hoa biết Vân Túc nghĩ như vậy, nhất định sẽ vô cùng thương tâm, người ta bé nhỏ không đáng kể chỗ nào chứ! Người ta là một thần thú Thượng Cổ dưới đất không thấy, trên trời khó gặp, vô cùng quý giá, căn bản không thể đánh đồng với linh sủng bình thường được có được không! Chủ nhân ngươi đến cùng có đặt ta trong lòng không vậy, nó thật muốn khóc! Cũng chỉ có một mình chủ nhân là đối xử với người ta như giẻ rách như vậy, nó thật thương tâm mà.

Có điều không cần biết bé nhỏ không đáng kể thế nào, nghĩ tới chuyện Cung Tiểu Trúc bình thường vô cùng yêu quý Viêm Hoa, Viêm Hoa nhất định là phải tìm ra được, y cũng muốn biết con Chu Tước kia ở đâu, có điều vừa rồi y thông qua huyết khế hoàn toàn không phát hiện ra hành tung của Viêm Hoa.

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc không nói chuyện, liền ném tầm mắt về phía Mặc Hoa, tên tham ăn Mặc Hoa này cảm nhận được tầm mắt của hắn, ngẩng đầu lên lắc đầu rồi lại tiếp tục đặt sự chú ý vào đống

thức ăn.

Mà Lang Kha lại trả lời: "Cung đạo hữu đừng lo, ta nghĩ linh sủng kia còn nhỏ như vậy, cũng không bay xa được đâu, hẳn chỉ ở một nơi nào đó trong phủ thành chủ, đợi Lang mỗ sai hạ nhân tìm kiếm một phen, nói không chừng chỉ một lát sau là có thể tìm ra."

Vân Túc đang châm chước không biết nên trả lời ra sao đột nhiên chú ý tới một góc nhà ăn có động tĩnh, phát ra tiếng cộc cộc cạch cạch, tựa như có thứ gì đó gõ lên đồ sứ, tuy rằng âm thanh kia cực nhỏ, không dễ bị người phát hiện ra, nhưng dựa vào thần thức cực kỳ cường đại của tu sĩ, cũng nhất thời tìm ra mục tiêu.

Vân Túc đặt bát đũa xuống, đi tới một góc tường trong nhà ăn, nhìn thấy cái bình sứ màu xanh nhạt, chỉ cao khoảng hai mươi cm kia, trong bình sứ cắm một cành Thủy Phù Liên diễm lệ vô song, nụ hoa sắp nở, tạo ra một cảnh đẹp muốn nói lại thôi. Nhưng thứ mà Vân Túc chú ý tới lại không phải là hoa sen đẹp đẽ tới nhường nào mà là âm thanh phát ra từ trong bình kia.

Vì thế y liền cẩn thận rút tận gốc cành Thủy Phù Liên kia lên khỏi bình, miệng của bình sứ này vô cùng nhỏ, đại khái chỉ nhỏ bằng đáy của một chén trà, bên trong tối om, nhưng Vân Túc lại nhìn thấy rất rõ, bên trong có một sinh vật nhỏ xíu đang bì bõm trong linh thủy, gõ vào mặt trong của bình sứ, ánh mắt nhìn theo Vân Túc rất uất ức, lông tơ toàn thân màu vàng đều bị ướt, vô cùng chật vật.

Sinh vật nhỏ xíu này chính là Viêm Hoa mà họ đang bàn tán lúc nãy, có điều bây giờ không phải là lúc nghiên cứu vì sao nó lại xuất hiện trong bình.

Bởi trong bình rất trơn, Viêm Hoa thử nhiều lần cũng không thể leo lên, thế nên sau khi Vân Túc lấy nó ra rồi, nó đã mệt tới sức cùng lực kiệt, tội nghiệp xụi lơ trong lòng bàn tay Vân Túc.

Vân Túc cắm Thủy Phù Liên lại vào bình, ôm Viêm Hoa đi tới cạnh Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc vừa thấy bộ dáng chật vật của Viêm Hoa, nháy mắt không có lời nào có thể diễn tả được sự đau lòng.

Emma! Làm một Chu Tước thời Thượng Cổ không gì không làm được, uy vũ bất khuất, cao quý ưu nhã, bá khí trắc lậu, bây giờ còn xấu hơn vịt con đó có được không! Hắn không thể tin được một con chim bộ dáng thật muốn xin lỗi người nhìn còn xấu hơn vịt con này chính là Chu Tước đại nhân vô cùng tôn quý của chúng ta, thật đúng là… không biết ném mặt đi đâu rồi!

Người không thể uy vũ khí phách một chút sao, đừng dùng ánh mắt điềm đạm đáng yêu này nhìn tại hạ nữa có được không! Có biết là năng lực thừa nhân của ta hữu hạn không hả! Không biết ta là manh vật khống sao! Ngươi không phải bình thường rất khí phách sao! Không phải rất rất… sao! Được rồi! Ta phục ngươi rồi! Dù ngươi khí phách trắc ngẫu thế nào hay là manh manh thế nào ta đều sẽ sủng ngươi, đối tốt với ngươi mà.

(manh vật khống: không chịu nổi thứ đáng yêu)

Vì thế, mang theo tâm tình "Nhìn Viêm Hoa đáng thương như vậy, ta cũng không đành lòng bắt nạt nó

nữa.", Cung Tiểu Trúc từ bỏ ý định lại muốn trêu trọc Viêm Hoa, cầm một viên linh thạch hạ phẩm từ trong trữ vật giới ra đút vào miệng nó. Viêm Hoa chu cái miệng nhỏ, viên linh thạch to bằng ngón tay kia liền bị nó nuốt xuống, lại lần nữa nhìn chằm chằm trữ vật giới trên ngón tay Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc lại đút liên tục cho nó hai viên linh thạch hạ phẩm, lại giúp nó sấy khô bộ lông tơ ướt sũng, lúc này Viêm Hoa mới cảm thấy mỹ mãn nằm trong lòng bàn tay Cung Tiểu Trúc ngủ.

Người ta bây giờ thật là khổ sở, tối qua hăng hái chiến đấu với cái bình đáng giận kia tận một đêm, người ta vốn chỉ là một con chim non, năng lực gì cũng không có, thế nên thể lực đã cạn sạch, một buổi tối không có thời gian ngủ.

Vân Túc giao Viêm Hoa cho Cung Tiểu Trúc, lại nhìn thoáng qua cái bình sứ đựng Thủy Phù Liên kia, rồi lại nhìn Cung Tiểu Trúc đang chăm sóc Viêm Hoa. Thấy Cung Tiểu Trúc đưa Viêm Hoa vào Ngự Thú bài rồi lại cầm bát đũa lên ăn cơm tiếp, cũng không hề lộ ra cảm xúc không bình thường liền yên tâm, y còn tưởng rằng Tiểu Trúc sẽ thầm oán y không biết quý trọng linh sủng thật vất vả mới có được!

Lang Kha thấy Thủy Phù Liên quý giá của mình bị Vân Túc nhấc lên cũng không tỏ vẻ bất mãn tí nào, tuy là Thủy Phù Liên thực sự quý lại hiếm nhưng cũng không có tác dụng gì, chỉ là dùng để trang trí mà thôi.

Thực ra từ lúc Viêm Hoa còn đang nằm trong trứng, Cung Tiểu Trúc thấy Viêm Hoa bộ dáng khả ái như vậy, đã cảm thấy rất thích nó, thế nên liền xung phong nhận việc chăm sóc Viêm Hoa, Vân Túc đương nhiên là không có dị nghị gì, bởi vậy, Viêm Hoa tuy rằng là linh sủng của Vân Túc, nhưng lại tiếp xúc với Cung Tiểu Trúc nhiều nhất.

"Tiểu Trúc, ăn nhiều một chút." Vân Túc tâm tình cực tốt cũng cầm bát đũa lên, gắp chút thức ăn vào trong bát Cung Tiểu Trúc, mới bắt đầu như không có việc gì mà ăn tiếp.

Cung Tiểu Trúc cười cười với y, "Cám ơn Vân đại ca, ta tự mình gắp là được rồi."

Lang Kha thấy Vân Túc nhìn Cung Tiểu Trúc liền lộ ra ánh mắt không giống với bình thường, nghi hoặc suy nghĩ một chút, sau đó liền bừng tỉnh đại ngộ, cười tủm tỉm đưa ánh mắt qua hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc vài lần, rồi cũng làm như không có gì tiếp tục ăn cơm, xem ra tình cảm mà Vân huynh đối với Cung huynh không bình thường nha! Có điều… hắn cái gì cũng không biết, cái gì cũng không phát hiện.

"Nếu linh sủng của Vân huynh đã tìm được rồi, vậy tại hạ cũng an tâm, đến, Vân huynh, Cung huynh và Mặc huynh ăn nhiều chút, đây toàn là thứ tốt, nếu là người khác, tại hạ còn tiếc không lấy ra chiêu đãi đó!"

Lại ăn thêm mấy miếng, Lang Kha liền đặt bát đũa xuống, lại vừa vặn có một tấm truyền âm phù lao từ bên ngoài vào, Lang Kha giơ tay ra tiếp lấy, sau khi xem xong, nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn bọn Vân Túc.

"Lang huynh gặp phải chuyện gì khó, chẳng biết có thể nói ra không?"

"Cũng không phải là có việc gì khó, chỉ là tông môn muốn tại hạ quay về, nhưng Lang mỗ vừa mới gặp được ba người Vân huynh đã phải đi, thật không nỡ, thế nên liền muốn Vân huynh, Cung huynh và Mặc huynh cùng tại hạ tới Tất Vân tông, để Lang mỗ chiêu đãi chư vị một phen." Lang Kha nói xong liền thấy Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nhìn nhau, lại không để ý tới ánh mắt kinh hỉ của Cung Tiểu Trúc, vì thế lại nói, "Tuy rằng yêu cầu này của Lang mỗ quả thật có chút đường đột, nhưng nếu chư vị không nói, vậy thì cứ coi như là Lang mỗ chưa nói gì vậy."

Thực ra hắn đã tới nơi này được năm năm, năm nay vừa lúc phải trở về tông môn, bây giờ tông môn lệnh hắn trở về chẳng qua là sớm hơn hai tháng mà thôi.

"Lang huynh quá lời rồi, có gì đường đột với không đường đột chứ, lại nói Vân mỗ cũng đang có ý này, cũng đang muốn chiêm ngưỡng phong thái của Tất Vân tông, nhất phẩm tông môn một phen, chỉ là không muốn làm phiền Lang huynh mà thôi."

"Ha ha ha! Làm gì có chuyện phiền toái chứ, một mình Lang mỗ trở về sư môn cũng rất nhàm chán, còn đang muốn các vị về cùng ta, cũng có thể làm bạn đồng hành, nếu chư vị đã không có dị nghị gì, vậy sáng mai chúng ta khởi hành luôn được chứ?"

Sớm muộn gì cũng phải đi Tất Vân tông, đương nhiên là đi càng sớm càng tốt, bọn họ ở lại Tất Vân tông nhiều hơn một ngày liền bớt đi một phần nguy hiểm từ Kiếm Tiên môn, tuy rằng lúc khởi hành đi tới Tất Vân tông cũng chưa chắc đã gạt được hành tung của họ, lại có thể sẽ gặp phải nguy hiểm trên đường, nói không chừng Đan Vân tôn giả cũng sẽ sợ ném chuột vỡ đồ.

Hơn nữa, họ còn có một chuyện càng quan trọng hơn phải làm, hơn nữa chuyện này còn không thể không làm!

...

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người thu xếp xong xuôi chuẩn bị xuất phát, lúc đi qua nhà ăn, Vân Túc dừng chân, nhìn cành Thủy Phù Liên, tựa như lơ đãng mà nói với Lang Kha một câu, "Lang huynh, ta thấy cành Thủy Phù Liên kia nở quả là tuyệt mỹ vô cùng, có thể xin của Lang huynh được không."

Lang Kha nhìn thoáng qua Thủy Phù Liên sắp nở trong góc nhà ăn kia, không để ý nói, "Ta còn thiếu gì vật quý giá đâu chứ! Vân huynh cứ việc lấy, cũng không phải là bảo vật gì hiếm có, cho dù Vân huynh muốn vật báu càng vô giá, hiếm thấy hơn, tại hạ cũng chắc chắn tìm về cho Vân huynh, huống chi chỉ là một cành Thủy Phù Liên."

Vì thế, Vân Túc mắt cũng không chớp thu cả bình sứ và Thủy Phù Liên vào trữ vật giới, gật đầu hữu hảo với Lang Kha.

Cung Tiểu Trúc chớp mắt một cái, nhìn Vân Túc, hắn không tin rằng Vân đại ca lại có tế bào thẩm mỹ gì đó, chỉ đơn thuần cảm thấy bông hoa này đẹp mới xin Lang Kha, chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì đó, sẽ là gì đây? Bây giờ có nên hỏi Vân đại ca một câu không nhỉ? Mà thôi! Lúc nào Vân đại muốn nói sẽ nói ra thôi.

Có điều… hắn vẫn là không nhịn được muốn hỏi thì phải làm sao đây?

Cuối cùng, Cung Tiểu Trúc vừa đi vừa truyền âm hỏi Vân Túc, "Vân đại ca, đóa hoa này có huyền cơ gì sao? Chẳng lẽ nó không phải là một cành Thủy Phù Liên bình thường?"

"Đợi bao giờ tới Tất Vân tông lại nói rõ cho ngươi." Vân Túc định làm màu một chút, thế nên không định nói ngay lập tức.

(QT ghi: "Vân Túc tính toán điệu một chút khẩu vị…" ngta k hiểu ra làm sao nên edit bừa =))

Cung Tiểu Trúc gật đầu, được rồi! Vậy hắn chờ là được, có điều Vân đại ca cứ như vậy mà hố Lang Kha cũng được sao? Đừng quên Lang Kha là cơ hữu tốt của ngươi đấy.

Có điều cảm giác gạt người này thật không tệ.

80. Chương 80

Lang Kha làm thành chủ năm năm ở quần đảo Bích Ba, sự vụ trong thành tất cả đều đã xử lý gọn gàng, sạch sẽ, sau khi hắn đi, đương nhiên là cũng phải thu xếp cho ổn thỏa, cũng phải giao lại một số thứ cho quản sự nơi này, ví dụ như một số nguyên tắc ứng đối cụ thể, miễn cho thành chủ vừa tới quần đảo Bích Ba tiếp quản đã gây ra sai phạm.

Sau khi Lang Kha đi, năm ngày sau, thành chủ tiếp theo sẽ tới đây nhậm chức, may mà khoảng cách thời gian ngắn, không có thành chủ cai quản cũng sẽ không xảy ra chuyện gì, huống hồ trong thành còn có vài trưởng lão đã ngoài Hóa Thần kỳ đóng quân, lực uy hiếp này không phải là lớn bình thường.

Mọi người ra khỏi cửa thành, Lang Kha vung tay lên, một luồng sáng trắng bắn thẳng tới chân trời, nhất thời, trên đầu mọi người xuất hiện một bóng đen cực lớn, nhìn kỹ, hóa ra thứ mà Lang Kha gọi tới là một pháp bảo phi hành.

Phi hành pháp bảo này do đại sư huynh của Lang Kha, cũng chính là tông chủ Tất Vân tông đưa cho hắn, là bảo khí trung phẩm tên Phi Vân Chu, không chỉ có phẩm chất cao, cấp bậc phòng ngự cao, mà còn xa hoa vô cùng, các loại vật trang trí trong ngoài thuyền làm cho chiếc Phi Vân Chu này trở nên vô cùng rực rỡ, có thể thấy được sự yêu chiều của tông chủ Tất Vân tông đối với Lang Kha.

Cung Tiểu Trúc nhìn chiếc pháp bảo phi hành này, hơi há to miệng, bị sự rực rỡ long lanh quanh thân nó làm cho chói mù mắt, cảm giác chiếc Phi Vân Chu này quả là soái, quả là khốc huyễn không gì bằng có được không!

Có điều lại nói không phải là họ cũng không có, hắn mơ hồ nhớ rằng trong trữ vật giới của hắn và Vân Túc

cũng có mấy chiếc, cũng không biết phẩm chất ra sao, bởi hắn và Vân đại ca đều cảm thấy dùng quá mức khoe khoang, vậy cũng không tốt lắm, thế nên chưa từng dùng, lúc gấp rút lên đường đều ngồi trên người Mặc Hoa, sử dụng pháp bảo phi hành gấp rút lên đường không tốn linh lực thì cũng tốn linh thạch, thật lãng phí! Còn không bằng để Mặc Hoa chở họ, bảo vệ môi trường!

Đương nhiên, chỉ có cá nhân Cung Tiểu Trúc nghĩ vậy, chẳng qua Vân Túc sao có thể phản đối đề nghị của hắn! Mặc Hoa thì lại càng không dám, chủ nhân luôn nghe lời Cung Tiểu Trúc răm rắp, một linh sủng như hắn có phản đối cũng vô dụng.

Lang Kha ý cười không ngớt mời họ lên Phi Vân Chu, sau đó vung tay lên, mấy viên linh thạch trung phẩm bay tới bốn phương tám hướng trong Phi Vân Chu, khớp vào từng khe chứa trong thuyền, Lang Kha bấm vài thủ quyết với pháp bảo liền thấy Phi Vân Chu bay thẳng theo một hướng đã định, mà đương nhiên hướng Phi Vân Chu bay chính là đường tới Tất Vân tông.

Cung Tiểu Trúc nhìn phong cảnh bên ngoài trôi qua cực nhanh, hoa cả mắt, bởi vậy có thể thấy được chiếc thuyền này có tốc độ cực nhanh, cũng không kém tàu hỏa cao tốc ở hiện đại bao nhiêu, hơn nữa còn rất êm, không có bất cứ cảm giác xóc nảy gì cả, ngồi thuyền mà như đi trên đất bằng, cũng không biết mấy người thường xuyên bị say tàu, say xe, say máy bay ngồi lên pháp bảo này có bị chóng mặt không nữa.

…

"Lang huynh, ngừng một chút! Tình huống phía trước có điểm lạ."

Dọc theo đường đi, Vân Túc vẫn luôn thả thần thức ra chú ý tới tình huống bốn phía, ngay vừa rồi, đột nhiên y phát hiện ra phía trước mắt truyền tới dao động của một cỗ linh lực rất mỏng manh, cỗ linh lực kia tuy rằng cực mỏng nhưng lại lướt nhanh qua, thời gian chỉ ngắn ngủi khoảng một giây, nhưng tình huống thế này tuyệt không tầm thường, phải nói nếu phía trước có tu sĩ đi ngang qua, họ hẳn đã sớm phát hiện ra, cũng không nên đột ngột biến mất như vậy mới phải, mà cỗ linh lực kia trước đó luôn cố ẩn đi, bây giờ lại không cẩn thận mà bị lộ ra.

Nghe thấy lời của Vân Túc, Lang Kha lập tức ngừng Phi Vân Chu lại, sau đó vừa cẩn thận quan sát bốn phía, vừa hỏi, "Vân huynh, sao vậy?" Có mai phục hay là bảo vật xuất thế? Có điều thấy Vân Túc nhíu mày, hắn chỉ hơi suy tư một chút là có thể đoán ra hẳn là có người muốn tới gây phiền toái.

Vân Túc không ngừng mở rộng thần thức dò xét, phạm vi từ mấy chục trượng tăng lên thành năm km xung quanh, một lát sau, y mới nói, "Phía trước không xa có Khốn Sát trận cao cấp."

"Hả? Lại có người muốn mạng của chúng ta? Hừ! Ta thật muốn xem xem là người phương nào quấy phá trước mặt, dám chắn đường đệ tử Tất Vân tông ta, thật đúng là không để Tất Vân tông vào mắt." Lang kha nghe lời Vân Túc nói, sắc mặt hơi biến, ánh mắt nhất thời trở nên vô cùng sắc bén.

Không ngờ lại dám bố trí Khốn Sát trận, đây thực sự là không nghĩ tới chuyện để lại mạng cho họ, phải biết, chỉ cần Khốn Sát trận vừa mở ra, không cần biết bên trong nhốt người nào, chỉ cần tu vi không đủ, sẽ bị trận pháp bài trừ. Mà Khốn Sát trận cao cấp càng khủng bố, chỉ cần tu vi chưa tới Xuất Khiếu kỳ,

chắc chắn không có cơ hội sống sót trở ra, uy lực mạnh hơn Khốn Sát trận trong tay Cung Tiểu Trúc lúc trước không biết bao nhiêu lần.

Vẫn may là Vân Túc có cảnh giác, nếu không họ chỉ sợ không biết có bao nhiêu phần thắng có thể thoát thân ra khỏi nơi này, đã sớm bay vào Khốn Sát trận kia.

"Dám hỏi người nào phía trước cản đường bọn tại hạ, xin hãy hiện thân ra." Lang Kha bước lên đầu thuyền Phi Vân Chu, cao giọng hô to, lời nói được rót linh lực vào, giọng nói kích động hùng hồn, quanh quẩn giữa đất trời, mang theo lực chấn nhiếp chưa từng thấy.

Lang Kha vừa dứt lời, phía trước vốn yên tĩnh một mảnh, trong không trung không một bóng người dần chậm rãi hiện ra năm người, năm người này ai cũng mặc áo choàng thuần một màu đen, một thân áo choàng bao trùm từ đầu tới chân năm người, không chỉ mặt của họ nhìn không rõ mà thậm chí ngay cả thân hình cũng không có gì khác nhau, năm người béo gầy cao thấp y hệt nhau.

Năm người này trước đó ẩn giấu trong trận pháp không bị người phát hiện ra, không biết là ai đó trong số những người này làm lộ ra khí tức, nếu không bọn Vân Túc đã sớm trở thành cá trong chậu.

Năm người này vừa xuất hiện, thần sắc Cung Tiểu Trúc hiện lên vẻ kinh ngạc, Vân Túc vẫn không biến sắc mặt như trước, tựa như căn bản không đặt mấy người này vào mắt, Lang Kha nhíu mày càng chặt, bởi thực lực năm người này đều không hề kém, trong đó có ba người Kim Đan trung kỳ, hai người Kim Đan hậu kỳ, hơn nữa từ đầu tới cuối chưa nói một câu đã động thủ, xem ra muốn tuyệt đường sống của họ.

Lang Kha bình thường tuy là người sảng khoái hào phóng, rất có phong phạm quân tử nhưng cũng không thích loại người ăn trộm lén lút này, nhất là loại chuyện giết người đoạt bảo lại càng ghét. Trước kia hắn chỉ cần nghe thấy ở nơi nào có loại chuyện này xảy ra, chắc chắn sẽ chạy tới làm điều chính nghĩa, kẻ muốn hại tính mạng của người khác sẽ bị hắn diệt trừ ngay lập tức, nếu chỉ đơn thuần đoạt bảo, chưa giết người, tuy rằng cũng giải quyết, nhưng sẽ ân cần dạy bảo, hướng thiện, cũng không làm tổn thương tới tính mạng kẻ này.

Chỉ là hành vi của những người trước mặt này quả thực làm người ta căm tức, vừa tới đã muốn lấy mạng người, thật làm người ta khó chịu, làm người ta bực mình. Phải biết, chiếc Phi Vân Chu của Lang Kha này là trước kia được đại sư huynh hắn coi như pháp bảo phi hành trân quý, bởi phẩm chất cao, bề ngoài hoa lệ, hơn nữa chủ nhân trước kia của nó rất có danh tiếng trong giới tu chân, thế nên pháp bảo trên người chủ nhân trước này, tu sĩ đại lục Huyền Thiên đã nghe nhiều tới thuộc.

Thế nên, chỉ cần là tu sĩ không vô tri, đều biết Phi Vân Chu trước đây là bảo vật của tông chủ Tất Vân tông, bây giờ được hắn ban cho Lang Kha, người ngoài chỉ cần nhìn thấy Phi Vân Chu, sẽ nghĩ tới ngay Tất Vân tông và đương kim tông chủ Tất Vân tông, hơn nữa cho dù có không biết Phi Vân Chu là đồ của Tất Vân tông, nhìn trên thân Phi Vân Chu có khắc hai chữ lớn "Phi Vân" chói lọi, chẳng lẽ mấy người này đều mù mắt hết rồi?

Chẳng qua nghĩ cũng biết không có khả năng này, khả năng duy nhất chính là mấy người này muốn tới tìm chết, được thôi! Cho dù họ có thể nhốt bọn Lang Kha lại, thì cũng đừng quên, sau lưng Lang Kha còn có toàn bộ Tất Vân tông làm chỗ dựa.

Có điều cũng còn một khả năng nữa, chẳng qua Lang Kha tuyệt không nghĩ tới, đó chính là bọn người này là đệ tử của Kiếm Tiên môn, hơn nữa tới để ám sát bọn Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Về phần vì sao lại không sợ đắc tội Tất Vân tông, thì lại không biết được.

Năm tên tu sĩ áo đen kia liên thủ dùng pháp thuật tấn công vào tầng phòng hộ của Phi Vân Chu, nhưng tầng phòng hộ kia chỉ gợn lên một hồi dao động mỏng manh, cũng không bị công phá.

Nhưng, dù cho có ở trong tầng phòng hộ, bọn Vân Túc cũng có thể cảm nhận được pháp thuật mà năm tên tu sĩ áo đen kia thi triển, uy lực mạnh tới mức nào, mà tầng phòng hộ lại không bị sứt mẻ dù chỉ một chút, có thể thấy được lực phòng ngự của Phi Vân Chu cường hãn tới mức nào.

Có điều, chỉ cần Vân Túc và Lang Kha không ra tay, thì tầng phòng hộ kia thế nào cũng sẽ có một thời điểm bị công phá, thế nên, phương pháp giải quyết một là Vân Túc và Lang Kha liên thủ giết chết năm tên tu sĩ này, hai là chờ người Tất Vân tông tới cứu viện.

Là thiên chi kiêu tử tuổi trẻ, Lang Kha và Vân Túc đều có ngạo khí trong mình, đương nhiên sẽ không làm rùa đen rụt cổ chờ người khác tới cứu viện, vì thế Vân Túc và Lang Kha liếc nhìn nhau, sau đó dặn Cung Tiểu Trúc một câu "Ở yên trong thuyền đừng ra ngoài." rồi cùng nhau đấu với năm người kia.

Tác giả có lời muốn nói: tui vội đi xem Đông Phương Bất Bại, không gõ đủ ba nghìn chữ, xin hãy tha thứ cho tui đi mà! Tui không phải là cố ý, chỉ là không chống lại được sự dụ hoặc của Đông Phương Bất Bại ~~~~~~~~

Tác giả ngốc gần đây lỡ thích Đông Phương Bất Bại rồi phải làm sao đây? Các phiên bản đồng nhân cũng cảm thấy rất có hứng thú! o(n_n)o~

81. Chương 81

Lấy hai địch năm, nếu là dưới tình hình bình thường, Lang Kha và Vân Túc tuyệt đối không có khả năng giành được phần thắng, nhưng đừng quên, tư chất của họ vạn dặm mới có một, đối địch cấp cao tuyệt không nói chơi.

Huống chi Mặc Hoa thấy hai người họ ra ngoài đánh nhau với năm người kia, cũng không chịu ngồi yên, hét lớn một tiếng "Chủ nhân, Mặc Hoa cũng tới giúp ngươi một tay!"

Nhảy ra gia nhập vòng chiến.

Bởi vì tu vi của Mặc Hoa là Nguyên Anh sơ kỳ, thế nên sức chiến đấu bên phe Vân Túc nháy mắt tăng cao lên vô số lần, đánh bại đối phương đã là kết quả trong tầm tay, không do dự chút nào.

Lại nói năm tên tu sĩ áo đen kia không chỉ ăn mặc mà thân hình cũng tựa như giống nhau như đúc, ngay cả pháp bảo cũng là một sợi dây thừng màu vàng, loại pháp bảo này tên gọi là kim tuyến thừng, tuy chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, nhưng lại dài mấy trượng, nhìn khá là cứng, năm người kia sử dụng khá linh hoạt, không có nửa phần trúc trắc, hiển nhiên là đã dùng quen loại pháp bảo này.

Cung Tiểu Trúc ôm Viêm Hoa trong lòng bàn tay, ở yên trong tầng phòng hộ, nhìn tám người bên ngoài đánh tới khí thế ngất trời, cũng không hề lo lắng cho bọn Vân Túc, trong lòng hắn, thực lực của Vân đại ca và Lang Kha tuyệt không phải thứ mà năm người đối phương có thể chống lại được. Thực lực của Mặc Hoa tuy không bằng Vân đại ca, nhưng hắn vốn là yêu tu, lực phòng ngự và lực công kích đều cường hãn hơn tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới, hơn nữa tu vi của năm tên tu sĩ áo đen kia đều thấp hơn Nguyên Anh kỳ, trừ phi xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn, nếu không tuyệt không có khả năng thoát được kết quả bị bọn Vân đại ca giảo sát.

Có điều cho dù có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì năm người này cũng chưa chắc đã thoát được sự bao vây tiễu trừ của ba người Vân Túc.

Viêm Hoa cũng ngồi trong lòng bàn tay Cung Tiểu Trúc hưng trí bừng bừng lại không chuyển mắt nhìn bên ngoài đánh tới mười phần náo nhiệt, con mắt không ngừng di chuyển theo động tác của họ, cái đầu ngúc ngoắc, quả là đáng yêu chết người, nhưng Cung Tiểu Trúc lại không để ý tới.

Vân Túc và Lang Kha múa thanh bảo kiếm và đại đao của mình, động tác mười phần thuần thục, nhất chiêu nhất thức, công kích không chút lưu tình, xem ra cũng không định để lại phần sống nào cho những người kia, hoàn toàn không có ý định buông tha.

Mặc Hoa quất trường tiên đỏ như lửa, quanh người như có một ngọn hỏa diễm bao vây, vạch ra một ánh lửa giữa không trung, nhìn thật đẹp mắt, nhưng năm người đối phương lại cảm thấy quả là tra tấn chết người, lúc đầu còn tưởng rằng tu vi của cả năm người bọn họ là Kim Đan kỳ, mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ đã không dễ ra tay, nào ngờ ngay từ lúc mới bắt đầu cuộc chiến đã chống trả lại ác liệt.

Có điều, họ cũng không hề lo lắng, bởi họ vẫn còn có hậu chiêu.

Vốn năm người này định giảo sát xong hai người Vân Túc và Lang Kha rồi lại hợp lực giải quyết nốt Mặc Hoa nhưng bởi họ tính sai, bây giờ lại nhiều hơn một Mặc Hoa. Thế nên, bây giờ một Kim Đan trung kỳ và một Kim Đan hậu kỳ đối phó với Mặc Hoa, hai Kim Đan trung kỳ và một Kim Đan hậu kỳ đối phó với hai người Vân Túc và Lang Kha.

Thế cục như vậy, ai thấy cũng đều biết rằng năm tên tu sĩ áo đen sẽ không có bất kỳ phần thắng nào, thế nên bây giờ dù rằng họ chống đỡ hết sức, tuy chưa nói tới chuyện đánh trả, nhưng vẫn bị ba người Vân Túc tấn công dồn dập, chắc chắn rằng giảo sát chỉ là chuyện sớm muộn.

Mắt thấy hai người đối phó với Mặc Hoa đã bị đánh cho toàn thân chật vật, cân bì kiệt lực, quần áo đã sớm bị trường tiên quật thành giẻ rách, ba người đối phó với Vân Túc và Lang Kha cũng có rất nhiều vết thương do đao kiếm, máu tươi ướt đẫm áo đen. Tuy rằng bộ dạng của năm người kia đã sớm chật vật không chịu nổi, có hai người áo choàng trên người cũng đã tụt ra, mà bọn Cung Tiểu Trúc lại phát hiện ra mặt nạ màu đỏ có hoa văn dây leo màu đen kia vẫn che kín dung mạo của họ đi, ngay cả thần thức của tu

sĩ Nguyên Anh kỳ là Mặc Hoa cũng không thể nhìn thấu.

Đúng lúc này, trong trận pháp trước mặt có một sợi Ngân Nguyệt câu bay ra, dạo một vòng quanh tám người, cản toàn bộ công kích của ba người Vân Túc, năm tên tu sĩ áo đen kia lập tức thoát khỏi cục diện bị áp chế, cuối cùng cũng có thể tạm ngơi tay, dùng thêm đan dược bổ sung linh lực hoặc trị thương, lại một lần nữa có sức chống trả.

Ngân Nguyệt câu kia là một sợi xích sắt màu trắng bạc, trên xích sắt còn treo những chiếc lục lạc màu trắng bạc nhiều không đếm xuể, đung đưa trong không gian phát ra tiếng rất dễ nghe, vô cùng êm tai. Cuối xích sắt có buộc một đống móc màu trắng bạc, đống móc này vô cùng sắc, lóe ra ánh sáng bạc, sát khí bức người, mà trên những cái móc này còn khảm rất nhiều đinh nhọn, hàn quang lóe lóe, cẩn thận đếm, số móc kia là tám cái, còn số đinh nhọn thì không biết số lượng bao nhiêu.

Tuy rằng pháp bảo này vô cùng đẹp đẽ, nhưng lại là lợi khí giết người, mấy cái lục lạc nhỏ xíu kia cũng không phải là vật dùng trang trí, lúc công kích của bọn Vân Túc bị Ngân Nguyệt câu chắn lại, bên tai họ vang lên âm thanh dễ nghe êm tai, trong nháy mắt đó, trong đầu họ tựa như trống rỗng, cũng chính vào lúc này, năm người đối phương bắt đầu phản công.

Vân Túc và Lang Kha tự nhận ý chí của mình cực cứng cỏi, nếu không phải vừa rồi có người ám toán, hơn nữa hiển nhiên tu vi của đối phương cao hơn họ, thì sao có thể để mất tiên cơ, làm cho đám người kia chuyển bại thành thắng.

Vân Túc ngay khi nhìn thấy đầu kia của Ngân Nguyệt câu, hồi tưởng lại trong nháy mắt, nhưng lại không nghĩ ra có người nào trong Kiếm Tiên môn có loại pháp bảo mang theo móc và đinh nhọn, chỉ có thể từ bỏ, chuyên tâm đối phó với năm người đối diện, cũng phân ra một luồng thần thức để ý tới tu sĩ Nguyên Anh kỳ thực lực hiển nhiên là cao hơn y trong trận pháp kia.

Lang Kha bị người đánh lén, thần sắc tức giận trong nháy mắt, công kích càng thêm hung hiểm, không biết ra sao, hắn vô cùng khinh thường hành vi đánh lén này, hành vi này chỉ có thể do loại người không quân tử làm ra.

Nếu là tu sĩ tầm thường, nhất định sẽ không thể khôi phục thần trí trong thời gian ngắn nhất sau khi bị chuông bạc trên Nguyệt Ngân câu mị hoặc, nhưng dù là Vân Túc, Lang Kha hay Mặc Hoa, dù là thực lực hay nguyên thần đều cường đại hơn tu sĩ tầm thường mấy lần, sau khi họ lấy lại tinh thần, lập tức dùng thần thức chống lại sức ảnh hưởng của âm thanh kia, tuy rằng chuông bạc vẫn không ngừng phát ra âm thanh, nhưng cũng không hề ảnh hưởng được tới ba người họ.

Mà Cung Tiểu Trúc cũng phát hiện ra bọn Vân Túc có điểm khác thường, trong một khắc kia, tâm tình hắn vô cùng căng thẳng, chỉ sợ bọn Vân Túc người ngựa đều mất, nhìn thấy họ tuy rằng đã mất tiên cơ, để cho năm người kia đào thoát, mà bọn Vân Túc vẫn bất bại như trước, đợt tập kích từ pháp bảo trong trận pháp nhìn như cũng không thể gây nên ảnh hưởng cho họ, thế nên trái tim cũng dần buông lỏng.

Hắn ở trong Phi Vân Chu, được tầng phòng hộ bảo vệ, trận chiến bên ngoài không ảnh hưởng tới hắn một chút nào, tuy rằng hắn cũng từng nghĩ tới chuyện ra ngoài giúp đỡ bọn Vân đại ca một tay, nhưng cũng biết thực lực của mình không tốt, thế nên ý nghĩ này, chỉ trong chớp mắt đã bị ném ra sau đầu, hắn tiếp

tục nhìn ra bên ngoài không chớp mắt.

Lại nói sau khi Ngân Nguyệt câu kia cản trở công kích của mấy người Vân Túc xong, trong trận pháp lại bay ra tiền tài phiêu đầy trời, mà tất cả tiền tài phiêu này đều bay tới chỗ bọn Vân Túc, năm người đối phương đương nhiên là bình yên vô sự.

Có kinh nghiệm lần trước, lần này bọn Vân Túc cũng không bị đánh lén tới trở tay không kịp, mà vừa hóa giải công kích của tiền tài phiêu vừa tấn công năm người đối diện, nhìn vô cùng thành thạo.

Có lẽ chủ nhân của Ngân Nguyệt câu và tiền tài phiêu thấy đều không thể gây hề hấn cho bọn Vân Túc, thế nên triệu hồi pháp bảo lại, nhất thời, áp lực của ba người Vân Túc giảm bớt một chút, năm tên tu sĩ áo đen kia tiếp tục dùng hết sức chống đỡ.

Nhưng Vân Túc lại không định tiếp tục như vậy, nhất định phải tốc chiếc tốc thắng, nếu không, họ còn chưa biết trong trận pháp này tột cùng ẩn giấu mấy người, một hồi nữa có thể đánh lén hay không, tuy rằng bây giờ chưa ra tay cũng không có nghĩa là sẽ không ra tay, nếu giờ giải quyết xong năm người trước mặt này, tới lúc đó đối phó với những người khác cũng sẽ không bị luống cuống tay chân.

Thế nên, thủ thế một cái, sau đó cơ thể nhoáng lên, người đã biến mất tại chỗ, hai tên tu sĩ áo đen đang đánh nhau với Vân Túc chỉ cảm thấy hoa mắt, đột nhiên cảm thấy tay đau đớn, kim tuyến thừng trên tay bị tróc ra, tuy rằng kim tuyến thừng cũng không bị đứt, nhưng hai người họ lại thấy rõ rằng pháp bảo họ dùng đã mất đi thần thái ngày xưa, trên thân ảm đạm, không phát ra chút ánh sáng, dùng thần thức dò xét, lại phát hiện ra hai sợi kim tuyến thừng kia đã không còn phẩm chất, trở thành phàm vật.

Tình huống tương tự cũng xảy ra với ba người còn lại, hóa ra, vừa rồi Vân Túc dùng tốc độ cực nhanh xuyên qua bên cạnh năm người, Phệ Hồn kiếm trong tay không hiểu vì sao phát ra một cỗ quang mang màu vàng quấn quanh thân kiếm, chỉ cần Phệ Hồn kiếm tiếp xúc với kim tuyến thừng kia, quang mang chói lọi kia liền bay ra bám lên thân của kim tuyến thừng, thoát khỏi thân kiếm, mà cỗ kim quang kia, nếu có người nhìn kĩ, có thể phát hiện ra quang mang càng mạnh hơn lúc trước mấy lớn, cũng lớn hơn mấy phần.

Vân Túc làm xong tất cả, lại dùng tốc độ cực nhanh bay trở lại nơi đứng vừa nãy, một loạt động tác này nhìn như cần không ít thời gian, lại có thể hoàn thành trong chốc lát.

Lang Kha và Mặc Hoa khi phát hiện ra động tác của Vân Túc, cũng không ngồi không, mà chưa kịp nghĩ ngợi gì đã cầm pháp bảo lên tấn công những người kia ngay khi năm người mất pháp bảo, quả là làm nhiều việc một lúc, một tay nắm pháp bảo, một tay thi triển pháp thuật, hất toàn bộ tu sĩ áo đen xuống đất.

Vân Túc mái tóc phất phơ, tay áo tung bay, vẻ mặt lạnh lùng, một đôi băng mâu sắc bén nhìn thoáng qua hai động tác của Mặc Hoa, cũng không bước tới tương trợ, mà ném ánh mắt về phía trận pháp, phòng bị người đánh lén họ ra tay cứu năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ, quả nhiên, ngay khi Lang Kha và Mặc Hoa lần thứ hai thi triển công kích định một kích làm năm người kia mất mạng cùng lúc, trong trận pháp có hai người bay ra muốn ngăn cản công kích từ pháp bảo của họ.

Mắt thấy công kích cường hãn của hai người kia muốn chống lại hai người Mặc Hoa, ngay lúc chỉ mành

treo chuông này, Vân Túc lại có động tác, y rút kiếm ra, thuấn di một cái tới trước mặt hai người kia, ngăn cản đường đi của họ, lạnh lùng đưa kiếm lên chém một nhát, ầm một tiếng, ba cỗ lực va chạm vào nhau, phát ra một tiếng va chạm long trời lở đất…

Hai người mới ra khỏi trận pháp và Vân Túc đều thối lui ba bước, dòng khí trong lúc ba người va chạm vào nhau tản ra xung quanh, ba người, ai cũng chưa bị thương, hiển nhiên là lực cân bằng nhau.

Có điều nếu thật sự nhìn thấy người thì cũng sẽ không thể dễ dàng đưa ra phán đoán như vậy, thật sự mà nói, đa số người nhất định sẽ càng cho rằng Vân Túc giỏi hơn, không vì điều gì khác, chỉ bởi tu vi của hai người kia đều ở Nguyên Anh sơ kỳ, tuy rằng cảnh giới tu vi chỉ cao hơn Vân Túc một tầng, nhưng kẻ nào cũng biết rằng Kim Đan kỳ và Nguyên Anh kỳ có khác biệt rất lớn, mà Vân Túc lại có thể dùng tu vi Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn bất phân thắng bại với hai tiền bối Nguyên Anh sơ kỳ, có thể thấy được thực lực cường hãn bậc này không ai có thể sánh bằng.

Càng quan trọng hơn, lúc trước Vân Túc còn triền đấu với năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ một lát.

82. Chương 82

Hai người mới bay ra từ trận pháp này có sự khác biệt so với năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ lúc trước, hai người tuy rằng đều mặc cẩm bào màu đen nhưng dù là phẩm chất hay hình thức đều cực tốt, không chỉ có lực phòng ngự mạnh mẽ, mà càng làm cho dáng người của cả hai thêm phiêu dật, tiên phong đạo cốt, chỉ là trên mặt hai người vẫn đeo mặt nạ như trước, che kín toàn bộ ngũ quan tới tận cằm, một khe hở cũng không lộ ra.

Bọn Vân Túc vẫn không thể nhìn ra diện mạo của hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ này.

Lại nói hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ bay ra từ trong trận pháp kia, lúc trước cứ nghĩ rằng chỉ cần dùng pháp bảo đánh lén bọn Vân Túc, xuất kỳ bất ý, lường trước được rằng tuy thực lực của họ cao, hồi lâu chưa thể chấm dứt trận chiến được, cũng không có gì đáng sợ, nói không chừng họ còn có thể thu được bó lớn thu hoạch.

(xuất kỳ bất ý: bất thình lình, thừa lúc người ta không ngờ, làm cho không kịp đối phó.)

Lại không ngờ trừ sợi Ngân Nguyệt câu kia có thể giúp họ gây trở ngại cho đối phương một chút, thì cũng không có nhiều tác dụng, mà lạc bảo tiền tài phiêu sau đó càng bị đối phương nhất trí ngăn cản lại được, ngay cả tiền tài phiêu bay đầy trời cũng chưa từng làm họ bị tổn thương, nghĩ kỹ liền hiểu chỉ sợ mấy người này đã sớm đoán ra được họ không chỉ có mỗi năm tu sĩ Kim Đan kỳ, hơn nữa chủ ý ban đầu cũng là muốn tích góp thực lực.

Bởi vậy, họ tự cho là đúng, hậu chiêu này trong mắt bọn Vân Túc lại không có điểm nào cao minh, Nguyên Anh kỳ thì đã làm sao? Còn không phải đã định sẵn sẽ phải làm bại tướng dưới tay ư, càng không nói tới năm tên tu sĩ Kim Đan kia.

Vì thế, sau khi Vân Túc cản được hai tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia, liền lấy một địch hai, thực sự giao thủ với hai người họ.

Mà hai tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ thấy pháp bảo của mình bị hóa giải rồi, liền định để một người trong đó bám trụ lấy Vân Túc, người kia thì đi tương trợ năm tên tu sĩ Kim Đan, tranh thủ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ đã được bên trên giao phó, lại không ngờ thực lực Nguyên Anh sơ kỳ của hai người này lại chỉ có thể đánh ngang tay với người trước mặt này.

Không! Không chỉ vậy! Trình độ phát huy ra trước mặt họ dưới tình huống bình thường, chỉ sợ người trước mặt này còn chưa dốc hết toàn lực, chẳng lẽ người này ẩn giấu tu vi không thành, nhìn thực lực này, quả thực chỉ ở Kim Đan hậu kỳ, nếu thật sự ở cùng cảnh giới với họ, chỉ sợ hai người họ cùng nhau chống lại cũng không có sức lực nào mà đánh trả.

Chỉ là bây giờ, họ cũng đã cảm nhận được rõ ràng sức lực cường đại của người đối diện, thực lực tuyệt không chỉ như vậy.

Bên này hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ mang tâm tình thấp thỏm bị Vân Túc đánh cho thiên hôn địa ám, bên kia năm tên tu sĩ Kim Đan kỳ đã bị Vân Túc phế bỏ pháp bảo bản mạng liền bị trọng thương, lại lấy ra vài món pháp bảo công kích và phòng ngự ra từ trong túi trữ vật cũng lần lượt bị Lang Kha và Mặc Hoa dùng pháp thuật và pháp bảo phá hỏng, bây giờ đã là nỏ mạnh hết đả, vốn đã sợ hãi bọn Lang kha, giờ lại thấy chỉ một mình lực của Vân Túc đã có thể đánh ngang tay với hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ, lại càng thêm kinh hãi.

Trận đấu kịch liệt này đã định sẵn bọn Vân Túc thắng lợi hoàn toàn.

Quả nhiên, Lang Kha và Mặc Hoa một người đao lớn, một người trường tiên, tựa như đang chơi đùa mà hạ gục năm tu sĩ Kim Đan kỳ kia, vì thế năm người như năm cái giẻ rách rơi xuống từ trên không trung, hung hăng đụng vào mặt đất, vết thương trong cơ thể và đan điền đã bị phá rách. Sau đó Lang Kha còn chưa kịp ra tay, Mặc Hoa đã lơ lửng trên không trung, lại lấy trường tiên quất tới chỗ năm người, trường tiên lửa đỏ chuẩn xác không sai dừng trên người năm tên tu sĩ Kim Đan, đánh cho họ da tróc thịt bong, máu tươi giàn giụa, có kẻ đầu vỡ toang, có kẻ bụng rách to.

Tóm lại, năm người này cứ thế mà tắt thở.

Ngay khi năm người chết đi, từ đỉnh đầu của cả năm bay ra từng viên nguyên thần vô cùng bóng bẩy, Mặc Hoa sao có thể thả cho họ đi, vì thế lại quất roi, ba ba vài cái, liền đánh tan nát nguyên thần trong không trung.

Lang Kha thấy Mặc Hoa hạ thủ không chút lưu tình, giật giật môi, cuối cùng cũng nuốt lời đã tới miệng vào trong.

Từ lúc Vân Túc chống lại hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ, hai người Lang Kha cũng đã diệt xong năm tên đệ tử Kim Đan, cũng chưa tới hai khắc.

Lang Kha và Mặc Hoa giải quyết xong xuôi tu sĩ Kim Đan kỳ, liền nhanh chóng đi tới cạnh Vân Túc, đang muốn chia sẻ chút áp lực cho y, Vân Túc lại nhảy lên càng cao, tay cầm Phệ Hồn kiếm tấn công hai tu sĩ Nguyên Anh càng thêm mạnh, hai người bị Vân Túc đánh cho trở tay không kịp, vội dùng pháp bảo đánh tới trước mặt, sau cố lắm mới có thể chịu được công kích của y, nhưng pháp bảo bản mạng của cả hai, một người Ngân Nguyệt câu rơi mất một cái chuông bạc, móc nhọn cũng bị đánh mất một cái, mà tiền tài phiêu trong tay người kia, trên mỗi mặt tiền tài đều có một khe nứt.

Bởi pháp bảo trong tay hai người đều là pháp bảo bản mạng nên hai người chỉ cảm thấy một hồi huyết khí dâng lên, khóe miệng tràn ra một tia máu tươi không rõ, mặt nạ che giấu hai khuôn mặt không biểu cảm càng thêm âm trầm, không chỉ hận bọn Vân Túc thấu xương, nhìn pháp bảo trong tay, trong lòng càng đau tới chảy máu, càng nguyền rủa Đan Vân tôn giả uy hiếp họ trăm ngàn lần trong lòng.

Họ vốn là tán tu không môn phái, tư chất không tốt, thật vất vả mới tu luyện được tới mức như bây giờ, liền muốn tìm một môn phái để được che chở, mấy năm trước cơ duyên xảo hợp gia nhập được gia nhập vào Kiếm Tiên môn, vẫn luôn vô ưu vô lự, tuy rằng tu vi ở Kiếm Tiên môn không bằng ai nhưng tốt xấu gì cũng được làm chức trưởng lão ở ngoại môn, vô cùng nhàn tản, vui vẻ lại thoải mái.

Chỉ là, không ngờ rằng không được bao lâu, trưởng lão luyện đan nội môn Đan Vân tôn giả tìm đến họ, cưỡng bức dụ dỗ muốn họ làm một việc, họ không thể khước từ, đành phải nghe theo, ai bảo họ vô quyền vô thế, tu vi lại không cao chứ!

Đây cũng chính là nguyên nhân mà hôm nay họ mai phục ở nơi này.

Có điều tất cả những chuyện này bọn Vân Túc đều không biết, ngay cả biết cũng chẳng làm sao, bởi Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã sớm biết những người này là do Đan Vân tôn giả phái tới giết họ, hơn nữa lần này Đan Vân tôn giả ám sát họ không thành công, lần sau nhất định sẽ còn tới tiếp, thậm chí có khả năng là tự mình tới.

Lang Kha và Mặc Hoa thấy pháp bảo của hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia đã bị hư hao, cũng lần lượt tiến tới động thủ, không cho hai người họ kịp thở dốc, cũng là để đề phòng hai người họ chạy trốn.

Lúc này Vân Túc lại không động thủ, thanh kiếm vừa thu lại, xoay người một cái bay tới chỗ Phi Vân Chu, chỉ để lại hai người Lang Kha đối phó với hai tu sĩ kia.

Chỉ là hai Nguyên Anh sơ kỳ, tu sĩ lại tư chất bình thường, thực lực lại không tốt, căn bản là không có sức lực nào liều mạng trước mặt y, chắc hẳn Lang Kha và Mặc Hoa có thể thu phục, y cần gì phải ra tay?

Cung Tiểu Trúc trong Phi Vân Chu một chút cũng không giúp được gì, nhìn thấy năm người đối phương đã bị giết, mà hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng bị Lang Kha và Mặc Hoa đánh cho lùi lại liên tục, không cần biết trong lòng tự hào bao nhiêu, nhìn thấy Vân Túc bay tới chỗ mình, vẫn cười tươi như trước khen ngợi, "Vân đại ca vẫn lợi hại trước sau như một, mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia thực lực mạnh vậy còn không phải vẫn là bị Vân đại ca phế bỏ pháp bảo hay sao.", lại nhìn toàn thân trên dưới Vân Túc, lo lắng hỏi, "Vân đại ca không bị thương chứ? Có muốn dùng chút đan dược bổ sung thêm chút chân nguyên không?"

"Không cần dùng đan dược, một hồi nữa đả tọa một hai canh giờ là có thể làm chân nguyên đầy lại rồi." Vân Túc xoa xoa đầu Cung Tiểu Trúc nói.

"Ồ, vậy là tốt rồi." Cung Tiểu Trúc lại cười, nói, "Vân đại ca, ngươi nói xem mấy tên tu sĩ Kiếm Tiên môn này là Đan Vân tôn giả phái tới phải không?" Cung Tiểu Trúc vừa rồi dùng hệ thống quét đã điều tra ra mấy người này là người của Kiếm Tiên môn, hơn nữa vừa rồi tên của họ cũng bị hắn biết được, như vậy đã có thể chắc chắn chín phần mười những người này là do Đan Vân tôn giả phái tới, hẳn là Vân đại ca cũng nghĩ vậy.

"Tám chín phần mười là như thế." Họ ở Kiếm Tiên môn không chỉ đắc tội mỗi Đan Vân tôn giả, nhưng người có bút tích như vậy lại chỉ có Đan Vân tôn giả.

Hẳn là Đan Vân tôn giả đã tra ra Bạch Toàn Ảnh là do họ sát hại, có điều cho dù Đan Vân tôn giả có muốn trả thù họ thì cũng không có gì phải lo sợ, cùng lắm là tới một người giết một người, tới hai người giết cả hai. Nếu lão tự mình động thủ thì cũng chẳng có gì cả, rời khỏi Kiếm Tiên môn đã lâu tới vậy, trên người y cũng có rất nhiều hậu chiêu, tuy chưa thể giết chết Đan Vân tôn giả nhưng muốn cùng mang theo Tiểu Trúc đào thoát từ trong tay Đan Vân tôn giả vẫn là vô cùng dễ dàng.

"Không biết lần sau lão lại phái mấy người nữa tới đây, nếu lão để người tới Tất Vân tông ám sát chúng ta, vậy sẽ thật náo nhiệt." Có điều nghĩ tới tính tình nhát gan của Đan Vân tôn giả, quả là không làm được ra loại chuyện này.

"Không thành vấn đề!" Đan Vân tôn giả làm vậy mới càng tốt, mấy năm nay đại lục Huyền Thiên quá mức yên bình, nếu như thừa cơ này làm cho tất cả môn phái chính đạo náo nhiệt một phen mới tốt, nếu không những ngày này trôi qua sẽ thật không thú vị! Đến lúc đó không chừng còn có thể đục nước béo cò, ngư ông đắc lợi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Lang Kha và Mặc Hoa mỗi người đối phó với một tu sĩ, cũng dùng thời gian ngắn nhất đánh cho hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ xụi lơ dưới đất, lục phủ ngũ tạng tất cả vỡ vụn, toàn thân thê thảm không chịu nổi, vết máu loang lổ.

Có điều Lang Kha lại không muốn mạng của họ, thế nên ngay khi Mặc Hoa định lại lần nữa một roi giải quyết hai người, Lang Kha nhanh tay nhanh mắt cản hắn lại, sau đó mỗi tay xách một tên đi tới chỗ Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, ném hai người này trước mặt họ.

"Vân huynh, Lang mỗ nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy nên mang hai người này về Tất Vân tông cho tông chủ xử trí thì hơn, thẩm vấn một chút, xem xem họ là đạo phỉ bình thường hay là bị người nào đó sai khiến. Có điều không cần thế nào, Lang mỗ tuyệt sẽ không dễ dàng tha cho hai người này, chuyện sau đó nếu tông chủ đồng ý, ta sẽ lại giao hai người họ cho Vân huynh xử trí được chứ?"

Theo suy đoán của Lang Kha, lai lịch của hai người này rất lớn, không thì sao có thể không kiêng kị thế lực của Tất Vân tông mà tới đây mưu hại họ? Tuy rằng hắn tính tình tốt, lòng dạ rộng rãi, nhưng cũng không có nghĩa là người khác có thể bắt nạt tới đầu hắn, hắn còn nhịn được có được không? Không suy nghĩ cho bản thân, suy nghĩ cho tông môn, ai mà biết được những người này có ý đồ gây rối với Tất Vân tông hay không, muốn xuống tay từ chỗ hắn lại bị chế trụ!

Quả là vô pháp vô thiên, bụng dạ khó lường, không để Tất Vân tông vào mắt!

"Không thành vấn đề, hai người này vẫn nên giao cho quý môn phái xử trí thì tốt hơn, không cần suy xét tới Vân mỗ." Người y để ý tới cũng không phải là hai người này, mà là kẻ sai khiến đứng sau màn Đan Vân tôn giả.

"Được! Vậy, xin đa tạ Vân huynh." Lang Kha cười ha ha, nói xong liền trói hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ lại, rồi xách lên ném vào trong một gian phòng trên thuyền, lại hạ xuống vài tầng cấm chế bên ngoài phòng, lúc này mới xong xuôi việc.

83. Chương 83

Lang Kha giải hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ vào đầu thuyền, bọn Vân Túc cũng chờ Mặc Hoa trở lại trong thuyền.

Cung Tiểu Trúc dĩ nhiên đã từ hệ thống quét mà biết được hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ này, một người tên Giả Thiện, một người tên Hạ Đỉnh.

Ngay khi bọn Lang Kha bắt giữ hai người họ, liền lột mặt nạ trên mặt Giả Thiện và Hạ Đỉnh, dung mạo của hai người họ thoạt nhìn có hơi già, đại khái khoảng năm sáu mươi tuổi, tóc hai màu trắng đen giao nhau, trên mặt cũng đã có chút nếp nhăn, tuy rằng bộ dạng hai người phong thần tuấn lãng, cơ thể vĩ ngạn nhưng bây giờ lại chật vật không chịu nổi, thần sắc vừa xấu hổ lại giận dữ, không nói một lớn trừng mắt nhìn bọn Vân Túc.

Vừa xử trí xong hai người Giả Thiện và Hạ Đỉnh, mọi người đã nghe thấy từ phía trước vang lên một âm thanh dao động, nhìn một chút, hóa ra là Mặc Hoa đã phá xong Khốn Sát trận cao cấp kia.

Tuy Khốn Sát trận cản đường mọi người cấp cao không dễ phá giải, nhưng Giả Thiện và Hạ Đỉnh khống chế trận pháp đã bị họ tróc nã, bắt giữ nên Mặc Hoa không tốn quá nhiều công phu, chỉ cần đoạt lấy trận kỳ trong tay Giả Thiện tìm kiếm trong trận pháp một chút là có thể dễ dàng giải trừ trận pháp.

Thực ra bộ trận pháp này cũng không chỉ có Khốn trận và Sát trận, có lẽ suy xét bọn Vân Túc có thể dùng pháp bảo phi hành bay ngang qua nơi này, thế nên Giả Thiện và Hạ Đỉnh liền gia tăng một cấm không trận bên trong, quả là nhọc lòng. May mà bọn Vân Túc cũng không rơi vào trận pháp, tất cả bố trí này đều thành vô dụng.

Có điều Cung Tiểu Trúc và Vân Túc chỉ cần nghĩ một chút là đã biết bộ trận pháp này nhất định là do Đan Vân tôn giả đưa cho bọn Giả Thiện, nếu không, chỉ bằng tư chất của hai người này, ở Kiếm Tiên môn hoàn toàn không thể có đủ tài lực để có được bộ trận pháp cao cấp giá cao này.

Mặc Hoa từ xa bay tới gần Phi Vân Chu, một bộ váy dài màu xanh biếc bị gió thổi tới tay áo tung bay, có

cảm giác phiêu phiêu dục tiên, đợi tới khi hắn trở lại Phi Vân Chu, hắn liền đưa mấy trận kỳ trong tay tới trước mặt Vân Túc, "Chủ nhân, đây là vài trận kỳ trong Khốn Sát trận, chỉ tiếc Mặc Hoa không nhớ kỹ bố cục trong trận pháp, cũng không biết có thể tìm được phương pháp bày trận trên người hai người kia không, aizz? Chủ nhân, hai bại hoại kia đâu? Hay là chúng ta tìm tìm trên người hai người họ, có thể tìm ra, vậy chủ nhân ta đi trước đây."

Mặc Hoa ban đầu còn có chút đắc ý, sau đó là buồn rầu, cuối cùng nhớ tới không chừng còn có thể lục soát một chút bảo vật trên người Giả Thiện và Hạ Đỉnh, liền cao hứng lấy cớ vào trong thuyền.

Cung Tiểu Trúc bị Vân Túc nắm lấy tay, nhìn Mặc Hoa vui vẻ chạy vào bên trong, trong lòng có chút không biết nên khóc hay nên cười, Cung Tiểu Trúc trước nay đều biết Mặc Hoa không chỉ thích ăn mà còn thích sưu tầm các loại bảo vật.

Tuy vậy, Mặc Hoa cũng không phải là người thèm muốn chút tiện nghi mà trở thành kẻ làm xằng làm bậy, nhiều nhất cho bán manh làm nũng với Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, lấy lòng hai người họ sẽ được thưởng một vài thứ, thi thoảng có vật trong phường thị lọt vào mắt cũng sẽ năn nỉ Vân Túc và Cung Tiểu Trúc mua cho mình, chỉ cần không quá phận, Cung Tiểu Trúc sẽ đều mặc kệ hắn, Vân Túc cũng bởi thể diện của Cung Tiểu Trúc mà không so đo với hắn, kệ hắn nốt.

"Vân huynh, Cung huynh, chúng ta cũng vào đi thôi!" Lang Kha thấy Mặc Hoa chạy đi, nghĩ rằng bên ngoài gian phòng giam giữ hai người kia có thiết lập vài đạo cấm chế, Mặc Hoa có muốn vào cũng không được, thế nên muốn hỗ trợ, mời hai người Vân Túc cùng vào.

Vì thế, ba người khách khí một phen rồi cùng vào.

"Ê! Lang Kha, cấm chế nơi này có phải do người thiết lập không, nhanh tới mở ra đi." Mặc Hoa sờ cửa phòng một hồi cũng không mở ra nổi, vừa lúc thấy Lang Kha tới, liền thúc giục.

"Tiểu Mặc, không thể gọi thẳng tính danh của Lang huynh như vậy, phải gọi là Lang công tử hoặc Lang huynh." Cung Tiểu Trúc trừng Mặc Hoa, Lang Kha tốt xấu gì cũng là đại đệ tử thủ tịch của Tất Vân tông, có thân phận và địa vị, tuy chưa chắc Lang Kha đã mất hứng, mà tu vi của Mặc Hoa và Lang Kha cũng bằng nhau, nhưng cũng không nên vô lễ quá mức.

Cung Tiểu Trúc cũng không có ý trách Mặc Hoa! Biết trước kia Mặc Hoa là yêu thú, chưa từng sống chung với tu sĩ nhân loại, không hiểu được đạo lý sống chung của tu sĩ nhân loại cũng là bình thường, chỉ có thể dạy từ từ, may mà qua mấy năm nay, Mặc Hoa đã có sự tiến bộ không nhỏ.

Lang Kha thấy Mặc Hoa gọi thẳng tên mình lại cảm thấy không có gì không ổn, dù sao hắn cũng thích loại tính cách này của Mặc Hoa, "Cung huynh khách khí, tính tình Mặc huynh sáng sủa, đúng ý Lang mỗ, gọi thẳng tên cũng không sao cả."

"Được rồi! Tiểu Trúc ta biết rồi." Mặc Hoa bĩu môi, tựa như không nghe thấy lời của Lang Kha, "Vậy Lang công tử, ngươi mau xóa cấm chế đi!" Nghĩ một chút, lại bổ sung thêm câu "Đa tạ!"

"Cứ tự nhiên!" Lang Kha gật đầu, mỉm cười.

Cửa vừa mở ra, Mặc Hoa vội tới bên hai người Giả Thiện, tóm lấy trữ vật giới rất bình thường trên tay hai người họ, dùng thần thức quét một hồi, phát hiện ra có rất nhiều tài vật giá trị xa xỉ.

Trong túi trữ vật này trừ mấy nghìn viên linh thạch hạ phẩm và vài trăm viên linh thạch trung phẩm ra thì còn lại là một ít đan dược Huyền cấp, từ hạ phẩm tới cực phẩm đều có, không chỉ có bổ sung chân nguyên, mà còn có thể trị thương, có vài thứ giá khá cao, trừ những thứ này ra, còn có một vài món pháp bảo có thể lọt vào mắt, và vài hộp ngọc, hẳn bên trong là một vài linh thảo linh tinh.

Ngoài ra, một trữ vật giới trong đó còn năm cái túi trữ vật, Mặc Hoa lấy túi trữ vật ra nhìn, đồ vật bên trong lại không nhiều bằng trong trữ vật giới, đơn giản chỉ là chút linh thạch hạ phẩm và vài lọ đan dược, cùng với pháp bảo linh tinh, có điều trong một cái túi trữ vật lại khó mà có được một xấp phù lục.

Có điều xấp phù lục này tuy số lượng nhiều nhưng phẩm chất không cao, nhiều nhất chỉ là Hoàng cấp, chỉ có số ít là Huyền cấp hạ phẩm, còn chỉ có mỗi thuộc tính thủy.

Nghĩ hẳn năm cái túi trữ vật này là của năm tu sĩ Kim Đan bị Mặc Hoa giết chết vừa rồi, có điều mấy thứ này trong mắt bọn Vân Túc hoàn toàn không đủ lọt vào mắt, có thể thấy được đệ tử Kiếm Tiên môn bình thường nghèo tới mức nào! Đương nhiên đây chỉ là đối với bọn Vân Túc mà nói, tài phú này so sánh với các đệ tử của một vài môn phái cấp thấp thì vẫn là một tài sản khá kếch xù.

Mặc Hoa nhìn lướt qua toàn bộ, cuối cùng phát hiện ra một ngọc giản, hơn nữa bên trong cũng có ghi lại phương pháp bày Khốn Sát trận cao cấp, ngoài ra cũng không phát hiện ra một vật nào đặc biệt hơn, có điều nghĩ tới nguyên tắc "Muỗi dù nhỏ nhưng cũng là thịt", hắn vẫn dọn dẹp tất cả mấy thứ này, cùng với tấm ngọc bài đưa tới trước mặt Vân Túc, "Chủ nhân, ngươi nhận tất cả đi!"

Tuy rằng có hơi đau lòng, nhưng nghĩ tới mấy vạn viên linh thạch hạ phẩm và mấy nghìn viên linh thạch trung phẩm trong trữ vật giới của hắn, đương nhiên là không thể để ý tới tài vật sắp nộp ra kia, nhưng trong lòng vẫn không muốn chủ nhân nhận lấy mấy thứ kia, chỉ hy vọng chủ nhân nói một câu "Mấy thứ này giao cho ngươi." Vân Túc nhìn hắn một cái, không nói một lời cầm lấy trữ vật giới và ngọc giản trên tay hắn, sau đó thu hai trữ vật giới bình thường kia vào trong tu di giới.

Vì thế, Mặc Hoa đang toan tính liền thất bại.

Viêm Hoa được Cung Tiểu Trúc ôm trong tay, nghiêng đầu nhìn nhìn Vân Túc, tách một lỗ hổng bay ra từ trong lòng bàn tay Cung Tiểu Trúc, muốn bay lên vai Vân Túc, lại lắc lư giữa không trung, chưa tới một giây, cuối cùng vẫn bịch một cái rơi xuống đất, dính bụi toàn thân.

Viêm Hoa đang không ngừng cố gắng, đứng lên từ trên mặt đất, hai cái chân lắc lư nhảy lên trên bàn chân chủ nhân, dùng mỏ mổ mổ giày của y, sau đó ngẩng đầu lên, lại phát hiện mình không nhìn thấy mặt chủ nhân, vì thế chán nản ngồi trên chân chủ nhân, im lặng không phát ra tiếng động.

Cung Tiểu Trúc nhìn Viêm Hoa, bất đắc dĩ lắc đầu, ôm nó lên đặt trên vai Vân Túc, quả nhiên linh sủng vẫn thân cận với chủ nhân của mình hơn, tuy rằng bình thường thời gian Cung Tiểu Trúc chăm sóc Viêm Hoa chiếm đa số.

Nghĩ về sau nếu có thời gian, nhất định phải tìm một yêu thú coi như linh sủng của mình, chưa nói tới chuyện giúp mình một tay, thì nuôi như thú nuôi cũng không tệ!

Viêm Hoa ghé lên vai Vân Túc, cuối cùng tinh thần phấn chấn cọ cọ cổ Vân Túc.

Vân Túc nhìn qua nội dung sơ lược trong ngọc giản một lần, rồi đưa cho Lang Kha, về phần đồ trong trữ vật giới thì thôi, chắc hẳn Lang Kha cũng không thiếu mấy thứ kia. Lang Kha thấy y muốn đưa cho mình, liền giơ tay cự tuyệt, "Vân huynh là có ý gì? Nếu thứ này đã ở trong tay Vân huynh, Vân huynh nên giữ lấy mới đúng."

Vân Túc không nói gì, gật đầu, rồi cất vào trong trữ vật giới, ánh mắt chợt lóe một tia vừa lòng, y cũng chỉ là khách khí một phen, cũng không định thật sự đưa cho Lang Kha, dù sao nội dung trong ngọc giản y đã sớm nhớ kỹ.

Xem ra kết giao với Lang Kha người này cũng không sai, tính tình Lang Kha quả là hợp khẩu vị của y.

...

Từ đó Phi Vân Chu bay một đường, cuối cùng cũng không gặp chuyện vừa rồi nữa, chỉ mất một lúc đã tới ngoài cổng Tất Vân tông.

Mọi người nhìn từ xa giữa không trung, thấy nội môn Tất Vân tông có rất nhiều ngọn núi nguy nga bao la hùng vĩ đứng sừng sững, cũng có rất nhiều ngọn núi như biến mất giữa mây mù, mờ mờ, một vùng đất tiên, ốc xá trên núi nghiễm nhiên, đình đài lầu các, mái cong kiều ngõa, một vùng đất xanh dạt dào, cây cối hoa cỏ sức sống bừng bừng thấp thoáng.

Xuyên qua đại trận bảo vệ núi, bọn Vân Túc cũng có thể nhìn thấy rất nhiều tu sĩ hoặc ngự pháp bảo hoặc cưỡi linh sủng, bay tới ngọn núi, vẻ mặc túc mục, tư thái tiêu sái, lăng không mà đi, rất có phong phạm đệ tử của một đại môn phái.

Ở giữa các ngọn núi lớn nhỏ là một tòa chủ phong, điện phủ đứng sừng sững trên đỉnh núi tỏa ra khí tức uy nghiêm, từ bên trong cũng ẩn ẩn truyền tới uy áp của tu sĩ cấp cao, Lang Kha đứng nơi đầu thuyền chỉ vào tòa kiến trúc nguy nga, giới thiệu với mọi người:

"Đây là Bích Tiêu phong, đại điện trên Bích Tiên phong tên Huyên Đường đại điện, nơi này là nơi tông chủ phái ta và chư vị trưởng lão nghị sự, cũng là nơi tông chủ tông ta ở, mà Thúy Vân phong Lang mỗ ở ở ngay cạnh Bích Tiêu phong, bây giờ Lang mỗ đã là tu sĩ Nguyên Anh kỳ nên liền ở một mình nơi này, chư vị tới Tất Vân tông liền có thể tới ở Thúy Vân phong của ta."

"Vậy làm phiền Lang huynh." Vân Túc gật đầu.

Cất Phi Vân Chu, Lang Kha mang theo bọn Vân Túc đứng bên ngoài núi, lại nhìn thấy một nữ tu mặc la quần màu hồng bay tới chỗ mọi người, nàng này tóc dài tới eo, trâm cài trên đầu hơi đung đưa, da trắng nõn, eo gầy tinh tế, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt đen rạng rỡ sáng ngời, mắt như làn nước thu, nét môi tinh xảo, gợi lên một độ cong mê người.

Nữ tu này tên Nguyễn Hàn Yên, là nữ nhi duy nhất của tông chủ Tất Vân tông Nguyễn Tu, hai tám xuân xanh, tu vi ở Luyện Khí tầng ba, song linh căn phong thủy, tư chất bất phàm, có điều bởi Nguyễn Tu vô cùng yêu chiều nàng, thấy nàng không thích tu luyện, nên cũng mặc kệ nàng, thế nên tu vi bây giờ mới chỉ là Luyện Khí tầng ba.

84. Chương 84

Chỉ thấy Nguyễn Hàn Yên khinh thân chạy vội ra từ trong nội môn, bước chân làm cho làn váy phiêu động, mặt cười tươi như hoa, cơ thể phiêu dật như hồ điệp, mái tóc tung bay, làm cho Nguyễn Hàn Yên như tiên tử từ trong bức tranh bước ra.

Nàng đi tới trước mặt mọi người, lễ một lễ vãn bối với Lang Kha, rồi đôi môi mới khẽ mở, cười tươi nói, "Cha biết Lục sư thúc hôm nay trở về, đặc mệnh ta tới nghênh đón sư thúc, năm năm không gặp, Lục sư thúc lại càng thêm phong trần tuấn lãng, không biết lần này Lục sư thúc có mang quà về cho Yên nhi không?"

"Ngươi cái đồ tiểu nha đầu này, đã lần nào Lục sư thúc ra ngoài mà không mang bảo vật về cho ngươi chưa? Còn sợ sư thúc không mang quà về cho ngươi?" Lang Kha cười ha ha, ngón tay gõ nhẹ lên đầu Nguyễn Hàn Yên, cầm một cái hộp từ trong trữ vật giới ra, đưa tới trước mặt Nguyễn Hàn Yên.

Nguyễn Hàn Yên le lưỡi, hai tay tiếp lấy hộp mở ra, hóa ra là một chu thoa hình hồ điệp, lóe ra ánh sáng chói mắt, điêu văn tinh mịn, "Đa tạ Lục sư thúc, chu thoa này thật đẹp mắt, không biết chu thoa này có công năng gì?" Nàng vừa nói vừa lật lật chu thoa xem, tinh tế vuốt ve, mười phần quý trọng, ý mừng trong mắt không giấu nổi, vừa thấy đã biết nàng vô cùng yêu thích chu thoa này.

"Chu thoa này tên ngọc điệp thoa, pháp khí thượng phẩm, có thể công có thể thủ, cũng có thể dùng làm pháp bảo phi hành." Tuy rằng phẩm chất của ngọc điệp thoa này khá thấp, nhưng may mà công năng đa dạng, hơn nữa quan trọng nhất là, ngọc điệp thoa này vừa tinh xảo lại đẹp mắt, cài lên đầu còn có thể ngưng thần tĩnh khí, có tác dụng chống lại tâm ma nhất định, còn có thể phân rõ vật nào có độc, thế nên lúc Lang Kha mua ngọc điệp thoa này vẫn tốn không ít linh thạch.

Đợi sau khi giới thiệu xong về ngọc điệp thoa, Lang Kha lại giới thiệu bọn Vân Túc đang đứng bên cạnh, "Đến, Yên nhi, sư thúc giới thiệu vài vị hảo hữu của ta cho ngươi một chút, vị này là Vân huynh, ngươi gọi y là Vân tiền bối, vị này là Cung tiền bối, vị này là Mặc tiền bối." Sau đó hắn lại nói với bọn Vân Túc, "Đây là nữ nhi độc nhất của tông chủ Tất Vân tông ta, Nguyễn Hàn Yên, cũng là sư điệt duy nhất của Lang mỗ."

Trong khi Lang Kha nói chuyện, Nguyễn Hàn Yên nhanh chóng cất ngọc điệp thoa đi, sau đó, tầm mắt của nàng dời sang bên cạnh Lang Kha, tựa như lúc này mới nhìn thấy bọn Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, tiện đà chú ý tới Vân Túc, dừng lại trên mặt y một lát, rồi như bị chấn kinh mà rũ mắt xuống, mang theo sự rụt rè dịu ngoan của nữ tử, tự giới thiệu, "Mới vừa rồi vì gặp Lục sư thúc mới trở về mà nhất thời kích động, chưa kịp chào hỏi các vị tiền bối, tiểu nữ xin được chuộc lỗi với các vị tiền bối, hy vọng các vị có thể bỏ qua cho sự lỗ mãng của tiểu nữ."

Có tri thức hiểu lễ nghĩa, lễ phép có thừa, dịu dàng hiền thục, bộ dáng hoạt bát khả ái vừa rồi cứ như chỉ là ảo giác của mọi người.

"Không sao!" Vân Túc gật đầu.

"Nguyễn cô nương không cần giữ lễ tiết, ba ngươi chúng ta và Lang huynh quan hệ rất tốt, nếu Nguyễn cô nương là sư điệt của Lang huynh, lại còn là ái nữ của Nguyễn tông chủ, ba người chúng ta mới tới, còn phải thỉnh giáo Nguyễn cô nương nhiều hơn mới đúng." Nói xong Cung Tiểu Trúc phất tay một cái, hai hộp gỗ và một cái bình ngọc xuất hiện trong tay, "Đây là một chút tâm ý của ba người ta và Vân đại ca, lần đầu gặp mặt, lễ vật tuy nhỏ nhưng có thành ý, còn mong Nguyễn cô nương nhận lấy."

Bên trong thực ra là một cái vòng tay, một cái trâm cài, thêm một hạt Trú Nhan đan, phẩm chất không cao lắm, vừa lúc thích hợp cho nữ tu Luyện Khí kỳ sử dụng. Tuy rằng Trú Nhan đan khá đắt, Cung Tiểu Trúc đưa hộp Trú Nhan đan này phẩm chất lại không phải là quá cao, đưa cho Nguyễn Hàn Yên sử dụng vừa vặn thích hợp. Tuy rằng có lẽ Nguyễn Hàn Yên cũng không thiếu mấy thứ này, nhưng vẫn có thể dùng để tặng người, dù sao cũng không đến nỗi không có tác dụng.

Nguyễn Hàn Yên nhận lấy mở ra nhìn, nụ cười trên mặt lại càng tươi thêm, hiển nhiên vô cùng vừa lòng với món quà mà Cung Tiểu Trúc đưa cho, cười nói với Cung Tiểu Trúc, "Đa tạ Cung tiền bối, tiểu nữ vô cùng yêu thích những trang sức và đan dược này, khiến tiền bối hao tâm rồi." Nụ cười tươi ngọt ngào, phát ra từ tận sâu tim phổi.

"Nguyễn cô nương thích là được rồi, chỉ là chút đan dược và pháp bảo cấp thấp, không có vấn đề gì cả." Cung Tiểu Trúc cũng cười nói, tuy vậy trong lòng lại nghĩ, Nguyễn Hàn Yên này tuy rằng nói chuyện với hắn, dư quang khóe mắt lại ở chỗ Vân đại ca, nghĩ kỹ, là có thể hiểu ra, lấy hào quang cường đại của nhân vật chính Vân Túc, ít có nữ tu sẽ không thích y, tuy rằng bây giờ Nguyễn Hàn Yên còn chưa đạt tới cảnh giới yêu Vân Túc, nhưng vẫn là nhất kiến khuynh tâm, tâm sinh ái mộ.

Có điều hắn biết, lấy bộ dáng nhìn không chớp mắt bây giờ và tính cách trước đây của Vân đại ca, chắc chắn sẽ không coi trọng Nguyễn Hàn Yên. Hơn nữa hắn mơ hồ nhớ trong nguyên tác có một đoạn như vậy: Nguyễn Hàn Yên vừa thấy dung nhan tuấn mỹ vô song của Vân Túc, không thể tự kiềm chế mà yêu y, theo thời gian trôi qua, đoạn tình cảm này càng sâu đậm, vì thế nàng thổ lộ với Vân Túc, cũng tỏ vẻ hy vọng có thể trở thành đạo lữ của y, có điều Vân Túc lại dùng lời lẽ nghiêm khắc cự tuyệt nàng.

Nguyễn Hàn Yên sao có thể cam tâm? Tuyệt sẽ không, vì thế, nàng tìm tới Nguyễn tông chủ, cũng chính là phụ thân vô cùng tôn quý của nàng, làm nũng bán manh, xin cha mình tìm Vân Túc đạt thành mong muốn trong lòng nàng. Có điều bởi quan hệ của Nguyễn Tu với Lang Kha, nên Nguyễn Tu không đồng ý yêu cầu của Nguyễn Hàn Yên, nhưng chuyện này hiển nhiên chưa thể chấm dứt như vậy.

Căn cứ theo miêu tả về Nguyễn Hàn Yên trong truyện, nàng là một tiểu cô nương thiện lương hồn nhiên, đối với ai nàng cũng cười tươi đáp lại, là tiểu tiên nữ trong lòng tất cả đệ tử Tất Vân tông và cũng là đối tượng được mọi người yêu thương, chưa bao giờ được sủng mà kiêu, tuy rằng bị Vân Túc cự tuyệt một cách vô tình, nhưng cũng không hề có ý oán hận.

Nhưng nữ nhân đang yêu đều mù quáng, chỉ số thông minh bị giảm đi nghiêm trọng, hơn nữa chỉ số thông minh vốn có của Nguyễn Hàn Yên cũng không cao, thiên chi kiêu nữ ấy mà, từ nhỏ đã không phải nếm mùi đau khổ, trưởng thành trong sự bảo vệ của mọi người, liền bị người khác sai khiến mà làm điều ngốc nghếch, kết quả là đi đời nhà ma.

Chuyện này nói ra rất dài, giữa các tu sĩ trong đại môn phái, quan hệ đều khá là phức tạp, đặt trong trường hợp Tất Vân tông cũng vậy. Thực ra nguyên nhân dẫn tới Nguyễn Hàn Yên đi đời nhà ma là do Lang Kha. Mọi người đều biết, Lang Kha bây giờ là đại đệ tử thủ tịch Tất Vân tông, tương lai rất có khả năng kế thừa vị trí chưởng môn của đại sư huynh hắn, thân phận địa vị không thể so sánh được với hiện tại, đương nhiên cũng sẽ có rất nhiều tu sĩ ái mộ hắn, dù là nam hay nữ, rất nhiều người đều hy vọng được Lang Kha chú ý tới.

Lòng người phức tạp, trong đó cũng có cả tiểu sư muội của Lang Kha, cũng ái mộ hắn, tiểu sư muội này, Lang Kha và Nguyễn Tu có cùng một vị sư tôn, nàng tên Tô Vân Nghê, trước kia là một khất nhi dưới phàm giới, sau này, một vị quản sự ở Tất Vân tông phát hiện ra nàng có tư chất tu tiên, liền mang nàng về Tất Vân tông.

Tư chất nàng tuy rằng không tốt bằng các vị sư huynh sư tỷ, chỉ là tam linh căn thủy mộc thổ, nhưng bởi ngộ tính cực cao, tu luyện khắc khổ, thế nên sau này cơ duyên xảo hợp mới được sư tôn Lang Kha thu làm đệ tử quan môn. Sau này vì thân phận địa vị tăng cao, nên tài nguyên tu luyện cũng tăng lên, lại càng được chư vị sư huynh sư tỷ quan tâm, tốc độ tu luyện càng nhanh hơn, không chút trở ngại.

Có điều nàng tuy rằng trên phương diện tu luyện tương đối tốt, dung mạo cũng diễm lệ vô song, nhưng bụng dạ lại hẹp hòi, không chấp nhận được việc người khác tốt hơn bản thân, hơn nữa tâm cơ thâm trầm, nhìn bên ngoài tuyệt không nhìn ra nàng có điều bất mãn với bất cứ người nào, ngầm làm chút chuyện cũng không có ai biết, một dung mạo dễ khiến cho người khác sinh hảo cảm, thế nên toàn bộ người trong Tất Vân tông đều bị nàng lừa, bao gồm cả đại sư huynh Nguyễn Tu của nàng.

Lang Kha ở Tất Vân tông ngoại trừ tu luyện, thì thời gian ở cùng Nguyễn Hàn Yên là nhiều nhất, ngoài nàng ra thì chính là Tô Vân Nghê, Tô Vân Nghê từng nghĩ rằng Lang Kha đối xử với Nguyễn Hàn Yên như vậy chẳng qua là bởi Nguyễn Hàn Yên là sư điệt của Lang Kha, tận tới sau này trong lúc vô tình phát hiện ra tình cảm của Lang Kha với Nguyễn Hàn Yên là tình cảm nam nhân ái mộ nữ nhân, thế nên liền sinh ra ghen tị với loại thiên chi kiêu nữ Nguyễn Hàn Yên này, theo thời gian trôi qua, cảm giác ghen tị này không ngừng tăng lên.

Cho dù Nguyễn Hàn Yên không có tình cảm nam nữ với Lang Kha thì có sao? Nếu thái độ Lang Kha đối xử với tất cả mọi người đều giống nhau, đều là tình đồng môn, không pha tạp bất kỳ tình cảm nào khác, vậy thì nàng còn có thể cạnh tranh công bằng với người khác, mà bây giờ sự thật lại nói cho nàng biết rằng Lang Kha đã có người trong lòng, đây là chuyện mà nàng tuyệt đối không cho phép.

Vốn tính cách ghen tị Nguyễn Hàn Yên này nàng không muốn để cho ai biết được, mấy năm nay ở Tất Vân

tông hoàn toàn bị chôn giấu dưới đáy lòng, nào ngờ Vân Túc tới Tất Vân tông lại cho nàng cơ hội, cuối cùng tâm cơ xấu xí của nàng cuối cùng cũng bại lộ hoàn toàn trước mặt mọi người, dẫn tới bi kịch không cần thiết cuối cùng.

Tuy rằng người này đáng giận tới cực điểm nhưng dù sao cũng là do hoàn cảnh trước đây tạo thành, nếu trước kia nàng không phải là khất nhi, có lẽ sẽ không tạo thành loại tâm lý vặn vẹo này, thế nên dù đáng giận nhưng tất cũng có chỗ đáng thương.

Không cần biết ra sao, đến cùng tình cảm mà Nguyễn Hàn Yên dành cho Vân đại ca chung quy không có kết quả.

Tuy rằng biết Vân đại ca sẽ không coi trọng mỹ nữ này, nhưng không biết vì sao, trong lòng hắn lại có chút khó chịu, có chút không thoải mái, rõ ràng trước kia thấy những nữ tu khác tiếp cận Vân đại ca hắn đều không có phản ứng kịch liệt như vậy có được không, cảm giác này thật có chút không mỹ diệu, chẳng lẽ hắn bị bệnh?

Bậy bậy! Hắn mới không bị bệnh! Làm một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, sao có thể sinh bệnh! Thế nên đây nhất định là cảm giác đồng tình khi tao ngộ Nguyễn Hàn Yên trong nguyên tác, thế nên trong lòng mới không thoải mái, ừ! Nhất định là như vậy!

Thế nên lần này hắn nhất định phải tránh cho tình huống này xảy ra.

"Được rồi! Yên nhi, chúng ta vào trước đã! Đợi tới động phủ của ta, chúng ta trao đổi một phen, thuận tiện Yên nhi nói cho sư thúc nghe mấy năm nay tông môn đã có chuyện gì xảy ra."

"Được thôi! Lục sư thúc, ta nói luôn cho ngươi nghe giờ đi, thực ra năm năm qua cũng không có chuyện đặc biệt trọng đại gì xảy ra, chẳng qua cũng có tin tốt muốn nói cho Lục sư thúc ngươi, có điều ta chưa nói ngay đâu, Lục sư thúc có đoán trước được không?"

Nguyễn Hàn Yên và bọn Lang Kha một đường bay về Thúy Vân phong, Lang Kha chở Nguyễn Hàn Yên, bọn Vân Túc thì tự mình cưỡi pháp bảo theo sau hai người, Nguyễn Hàn Yên đứng sau ôm lấy eo Lang Kha, nghiêng đầu nói, ý mừng trong mắt không giấu nổi, tuy rằng biết là Lang Kha không thể nhìn thấy, nhưng vẫn nháy mắt phải vài lần, khả ái là hoạt bát, thi thoảng còn dùng dư quang nhìn lại đằng sau.

"Ừm… được rồi… để ta nghĩ thử xem… a! Đúng rồi! Ta biết rồi, chẳng lẽ là tiểu sư thúc của ngươi đột phá tới Kim Đan kỳ?" Lang Kha bắt đầu nhíu mày trầm tư suy nghĩ, sau đó bừng tỉnh đại ngộ, nói ra suy đoán của mình, ý cười trên mặt vô cùng rõ ràng, trong sự hào sảng còn mang theo vài phần tao nhã, trong mắt mang theo vẻ yêu chiều.

Tiểu sư thúc trong miệng Nguyễn Hàn Yên chính là Tô Vân Nghê.

Nguyễn Hàn Yên vừa nghe thấy Lang Kha nói vậy, liền nhíu mày ngay lập tức, không vui gắt gỏng, "Hừ! Lục sư thúc thật đáng ghét, nhanh như vậy đã đoán được ra, ta còn tưởng rằng lần này có thể làm khó

được Lục sư thúc! Không tốt, một chút chơi cũng không vui."

"Được rồi! Lục sư thúc biết sai rồi, vậy Yên nhi nói cho Lục sư thúc nghe, tiểu sư thúc ngươi đột phá từ lúc nào? Bây giờ đã xuất quan chưa?" Lang Kha thấy Nguyễn Hàn Yên bị mất thể diện, liền lập tức nhận sai, nói thật, để hắn giả vờ không biết sự thật rất khó, bởi trước kia có một lần hắn giả vờ nói không biết, vài ngày liền Yên nhi liền không thèm để ý tới hắn, bởi Yên nhi biết có người đã nói cho hắn tin tức kia, thế nên nàng liền cho rằng hắn coi nàng như đứa ngốc.

Thế nên, bây giờ chỉ cần hắn biết tin gì sẽ không giả vờ không biết nữa, về tin Tô Vân Nghê đột phá tuy rằng Lang Kha không biết, nhưng đã sớm căn cứ theo suy tính mà đoán ra được.

"Cũng không lâu lắm, tiểu sư thúc đã đột phá từ năm ngày trước, giờ còn chưa xuất quan, ta đoán hẳn phải mười ngày nữa mới ra, chuyện này tạm thời chưa nhắc tới, thực ra Yên nhi còn một tin tốt nữa, có điều lần này ngươi nhất định không đoán ra." Chẳng qua lại nghĩ Lang Kha thông minh như vậy, nói không chừng cũng có thể đoán ra được cả đống tin tốt khác, thế nên nghĩ tới đây, nụ cười cực tươi của nàng nhất thời tiêu tán, trừng mắt nhìn lưng Lang Kha, lại lần nữa dựa đầu lên lưng Lang Kha.

Lục sư thúc không biết là cố ý không đoán ra hay là muốn nàng được vui, vẫn là tiểu sư thúc tốt hơn, mỗi lần nàng đố tiểu sư thúc, tiểu sư thúc đều không đoán ra được, mỗi lần đều đưa thứ tốt cho nàng.

Trước kia khi Lang Kha còn chưa ra ngoài, Nguyễn Hàn Yên thích mỗi lần có chút tin tốt đều chạy tới đố Lục sư thúc, kết quả gần như lúc nào Lang Kha cũng đoán ra được, cho dù không trúng thì cũng chỉ là một vài chuyện khá trọng đại của tông môn, thậm chí có thể nói là một vài cơ mật tạm thời chưa thể công bố của tông môn.

"Ừ, chuyện này phải nghĩ thật kỹ…" Vừa cưỡi pháp bảo bản mạng bay, vừa suy nghĩ, một lát sau, hắn thật sự đoán không ra, liền bất đắc dĩ nói, "Được rồi! Yên nhi, Lục sư thúc đoán không ra, ngươi có thể nói cho ta luôn được chưa?"

Nguyễn Hàn Yên nghe thấy vậy lập tức vui vẻ ra mặt, kiên định lắc đầu, quyệt miệng nói, "Mới không nói cho Lục sư thúc đâu! Trừ phi Lục sư thúc lấy một món pháp bảo ra cho Yên nhi, Yên nhi mới suy xét nói cho Lục sư thúc nghe."

Đang lúc nói chuyện, đã tới Thúy Vân phong, Lang Kha mang theo Nguyễn Hàn Yên đáp xuống một đỉnh núi cực lớn, đi tới cửa động phủ dùng pháp bảo biến ảo mà thành, "Được rồi được rồi! Lục sư thúc đưa cho ngươi." Nói xong Lang Kha cầm một cái hộp gỗ từ trong trữ vật giới ra đưa cho Nguyễn Hàn Yên.

Nguyễn Hàn Yên cầm lấy hộp gỗ rồi nhưng lại không mở miệng, mà xoay người chạy xuống núi, miệng còn nói, "Ta chỉ nói là suy xét nói cho Lục sư thúc thôi mà, cũng chưa nói là nhất định sẽ nói cho Lục sư thúc biết, có điều nếu Lục sư thúc thật sự muốn biết, thì mau đi tìm cha ta đi!" Nói xong cười giòn tan, sau đó lại tạm ngừng lại, quay đầu nói, "Ồ, đúng rồi, Lục sư thúc, vừa rồi cha biết ngươi đã trở lại, nói một hồi nữa ngươi và ta tới đi tìm ông ấy, cứ vậy nhé, ta đi đây."

Nói xong liền nhấc váy lên chạy đi xa.

Lang Kha thấy Nguyễn Hàn Yên càng chạy càng xa, chỉ có thể cười lắc đầu, "Tiểu nha đầu này!" Mỗi lần đều không có biện pháp với nàng.

85. Chương 85

Vốn lần này trở về Lang Kha còn muốn nói chuyện thật nhiều với Yên nhi, bồi dưỡng tình cảm một chút, không ngờ Yên nhi vẫn nghịch ngợm như vậy, chưa chờ hắn kịp nói chuyện đã chạy đi mất, aizz! Thầm mến Yên nhi làm hắn có chút chịu không nổi!

"Vân huynh, Cung huynh, Mặc huynh, đây chính là đỉnh của Thúy Vân phong, trước mắt đây chính là tòa động phủ mà Lang mỗ ở, chư vị cứ tùy ý vào trong, tuy rằng hàn xá của bỉ nhân không lớn lắm, nhưng vẫn có rất nhiều phòng cho chư vị tùy ý chọn vào ở." Lang Kha cất bước vào trong đầu tiên, mang theo mọi người cùng vào trong, "Chư vị xin đi theo bước chân của ta, nơi này có một Mê Tung trận, cẩn thận lạc đường."

Tuy rằng trong tông môn tương đối an toàn, sẽ không ai tới tìm phiền toái, nhưng bố trí Mê Tung trận lại là thói quen nhiều năm của Lang Kha, hơn nữa hắn cũng không nghĩ tới chuyện sửa lại, mỗi lần ra ngoài hắn sẽ tăng mạnh trận pháp trước cửa lớn, để ngừa có người thừa dịp hắn không có ở đây mà vào ăn trộm của cải.

Mê Tung trận này là trận pháp trung cấp, trình tự phá trận rườm rà vô cùng, thế nên chỉ cần không phải là tu sĩ tu vi đặc biệt cao, tuyệt sẽ không đột phá trận pháp phòng ngự, vào động phủ của Lang Kha.

Sau khi qua cửa, dọc theo đường đi thông suốt không bị ngăn trở, cuối cùng cũng không còn trận pháp nữa, Lang Kha mang theo ba người đi một vòng, cuối cùng, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc chọn hai phòng liền kề nhau rồi vào ở, hơn nữa còn là ở cùng một viện. Mặc Hoa ban đầu muốn ở cùng một chỗ với Vân Túc, lại bị Vân Túc bắt ở trong một viện khác, lúc sắp đi, Vân Túc còn đưa Viêm Hoa cho hắn chăm sóc.

Chủ yếu là do Mặc Hoa và Viêm Hoa trong lòng Vân Túc chính là hai cái bóng đèn, ảnh hưởng nghiêm trọng tới việc hai người y và Tiểu Trúc nói chuyện yêu đương, lúc chọn phòng, Vân Túc chỉ một câu "Tiểu Trúc ở lại cạnh ta đi!" đã làm cho Cung Tiểu Trúc ngoan ngoãn nghe theo, sau đó lại một câu "Mặc Hoa tới viện cách vách, mang Viêm Hoa theo." lại tặng kèm thêm một thanh đao (… ánh mắt sắc như dao!) liền làm cho Mặc Hoa nói cũng không dám nói gì, ngoan ngoãn lăn đi.

Cung Tiểu Trúc đương nhiên không có dị nghị gì, quyết định gì của Vân đại ca cũng đúng hết, huống hồ hắn cũng nghĩ tới chuyện bồi dưỡng tình cảm với Vân đại ca (… Đừng nghĩ nhiều, là tình bằng hữu!), dù ở cùng một phòng hắn cũng cảm thấy không có gì, chỉ có thể chứng minh quan hệ của hắn và Vân đại ca càng thêm thân mật, huống hồ, trước kia hắn cũng từng ở cùng một phòng với Vân đại ca rồi.

Vân Túc đương nhiên là muốn ở cùng một phòng với Cung Tiểu Trúc, có điều xét tới chuyện như vậy có thể làm cho Cung Tiểu Trúc có phản ứng không tốt, thế nên ngầm nghĩ trong lòng xong liền từ bỏ.

Thế nên, cái hiểu lầm mỹ lệ này cứ thế mà sinh ra, quả là tình yêu có thể làm cho chỉ số thông minh của con người bị hạ xuống.

...

Lang Kha bước vào Huyên Đường đại điện, liền thấy một nam tu vẻ mặt có chút nghiêm túc, khuôn mặt anh tuấn ngồi trên chủ vị đại điện, mắt như sao sáng, mày kiếm, ánh mắt như hàn tinh, cơ thể cao ngất thon dài, góc cạnh ngũ quan rõ ràng, quanh thân tỏa ra một cỗ khí tức thượng vị giả.

Nam tu có tu vi cao thâm không lường được này là tông chủ Tất Vân tông Nguyễn Tu, khi Lang Kha hạ xuống chân núi Bích Tiêu phong, Nguyễn Tu đương nhiên đã nhận ra, thế nên liền an vị trong đại điện chờ Lang Kha lên.

"Ha ha ha! Lục sư đệ, ngươi trở lại rồi, ngươi khiến đại sư huynh ta ngóng trông thật vất vả!" Hắn thấy Lang Kha cất bước vào trong điện, liền lập tức đứng lên, đi xuống bậc thang, giơ hai tay ra bước nhanh tới ôm Lang Kha, khi nói chuyện còn dùng tay vỗ sau lưng Lang Kha vài cái, giọng nói không phải là lớn bình thường, vẻ mặt nghiêm túc vừa rồi nhất thời bị hòa tan, vui vẻ ra mặt, tựa như người lạnh lùng vô tình vừa rồi không phải là hắn.

Lang Kha ở một nơi Nguyễn Tu không nhìn thấy nhe răng trợn mắt một phen, đau quá! Nếu không phải là đại sư huynh hắn không dùng linh lực, chắc chắn bây giờ hắn đã bị nội thương rồi, đại sư huynh hắn có chủ nghĩa cá nhân như vậy đấy, kích động là liền ôm người nhất thông loạn phách, đương nhiên, chỉ có một vài vị sư đệ được yêu mến mới như vậy, trước mặt người khác vẫn khá ổn trọng, bằng không đại sư huynh hắn sao có thể lên làm tông chủ được chứ!

"Đại sư huynh, không phải là ta đã trở lại rồi sao! Ta nói ngươi đừng có kích động như vậy chứ! Sao nào? Chẳng lẽ bốn vị sư huynh khác đều đang bế quan, nên đại sư huynh ngươi mới vội vã để ta trở về như vậy?" Hai người huynh đệ tốt ôm ôm nhau, rồi tách ra, Nguyễn Tu và Lang Kha ngồi trên hai chiếc ghế dựa trên đại điện, Lang Kha bắt đầu lên tiếng.

Đang nói chuyện, một nữ đệ tử bưng trà đặt lên chiếc bàn giữa hai người, sau đó lui xuống dưới.

Nguyễn Tu bưng một chén trà Tử Tinh trên bàn lên đưa cho Lang Kha, cười cười lấy lòng, "Ai! Còn không phải sao! Nhị sư đệ và tam sư muội đều đang bế quan, tứ sư đệ tới Vạn Pháp tông tìm hảo hữu, ngũ sư đệ cũng đang bế quan đột phá, thất sư muội cũng đang bế quan, thế nên cả một năm này đều không có ai luyện tập với đại sư huynh ngươi, có điều may mà bây giờ ngươi đã trở lại, chờ lúc nào ngươi rảnh hai chúng ta tỷ thí một phen thế nào?"

Vị Nguyễn tông chủ tôn quý này từ lúc tu chân tới nay luôn vô cùng hiếu chiến, trước kia khi chưa kế thừa chức vị tông chủ, hắn thích thường xuyên ra ngoài ngao du, ngao du này cũng không phải đơn thuần chỉ là tầm bảo hay đánh quái, mà là khiêu chiến hai đạo hắc bạch, à không! Là cao thủ hai đạo chính tà. Bởi vậy, phàm là có chút nổi tiếng, tiên tu và ma tu tu vi không chênh lệch hắn là bao đều sẽ bị hắn khiêu chiến một lần, hơn nữa số lần hắn bại từ đầu tới cuối cũng chỉ có thể đếm trên bàn tay, sức chiến đấu có chút cường hãn, đắc tội không ít tu sĩ hai phe chính tà, nhưng cũng có tu sĩ hiếu chiến với hắn qua tỷ thí trở thành hảo hữu của hắn.

Có điều, cũng bởi vậy, dần dà, ngoại giới có rất nhiều tu sĩ đặt cho hắn cái tên "Vạn Thắng Đao Thần", tận tới lúc sau khi Nguyễn Tu lên làm tông chủ, mới không rời khỏi Tất Vân tông nữa, chẳng qua thỉnh thoảng cũng sai đệ tử tới một môn phái khác tìm hảo hữu của mình hoặc tìm một tán tu nào đó tới tỷ thí, có điều dù sao cũng là bằng hữu với nhau, thực lực phải giảm đi rất nhiều, đánh chẳng qua là cho đỡ nghiện.

Uy danh của Vạn Thắng Đao Thần bây giờ cũng đã lọt vào kiêng kị của rất nhiều người, mà tu sĩ muốn trả thù hắn cũng bởi thực lực và địa vị của Tất Vân tông mà sợ ném chuột vỡ đồ, chắc chắn nếu có nhiều người cùng tới Tất Vân tông trả thù, Nguyễn Tu nhất định sẽ vô cùng hoan nghênh.

Tuy rằng cao thủ Tất Vân tông nhiều như mây, nhưng hắn một là cố kỵ thân phận của mình, hai là cho dù có đánh nhau, người khác cũng không dám đại phóng sát chiêu với hắn, dù sao Nguyễn Tu cũng là tông chủ! Hơn nữa trước mặt đệ tử Tất Vân tông, Nguyễn Tu chính là một người vô cùng nghiêm túc, họ nào dám bất kính với tông chủ!

Sư tôn của Nguyễn Tu tuy rằng không sợ thân phận hắn, lúc xuống tay sẽ không lưu tình chút nào, nhưng Nguyễn Tu lại sợ sư tôn hắn! Thực ra cũng không phải là sợ, chủ yếu là Nguyễn Tu vô cùng kính sợ sư tôn mình, tuy rằng lúc hắn nghiêm túc đã đủ lạnh lùng, nhưng tính tình sư tôn hắn mới thật sự là lạnh, không cần biết người trước người sau, đều giống như một tòa băng sơn di động, không lúc nào quên tỏa ra hàn khí, một bộ dáng người sống chớ lại gần, tới gần giết không tha.

May mà Nguyễn Tu cũng bao gồm cả Lang Kha có tình cảm rất tốt với các vị sư đệ sư muội, nhất là hắn và nhị sư đệ từ nhỏ tới lớn, tuổi xấp xỉ nhau, tu vi gần nhau, sau khi Nguyễn Tu lên làm tông chủ, lúc hai người tỷ thí cũng không cố kỵ một chút nào. Có đôi khi tất cả sư đệ sư muội đều ở đó, họ thậm chí sẽ liên thủ lại đánh nhau với Nguyễn Tu, mà Nguyễn Tu bị đánh cho mặt mũi bầm dập cũng sẽ không tức giận một chút nào.

Tu sĩ ấy mà! Khó tránh khỏi bị thương một chút, vận linh lực một chút, uống thuốc là xong.

Người bên ngoài và tu sĩ khác ở Tất Vân tông đều sợ Nguyễn Tu, mấy người sư đệ sư muội Lang Kha họ thì lại không sợ.

"Ta có quyền lựa chọn không?" Lang Kha nhận lấy chén trà gạt lá trà vài cái, uống một ngụm, thật thích! Trà ở chỗ đại sư huynh uống thật ngon, chút nữa lúc về nhất định phải xin một hai cân lá trà Tử Tinh của đại sư huynh.

"Đương nhiên là không rồi, lần này nguyên nhân quan trọng nhất ta để ngươi trở lại chính là... đại sư huynh ta muốn chỉ dạy đao pháp cho ngươi một chút, nếu ta không dạy dỗ ngươi, thời gian lâu, đao pháp của ngươi bị thụt hậu thì phải làm sao đây?" Nguyễn Tu cười tủm tỉm nói đường hoàng, ngôn từ chính nghĩa, nghiêm trang.

Khóe miệng Lang Kha giật giật, cười dài nói, "Nếu ta kiên quyết không đồng ý thì sao? Phải biết bây giờ đại sư huynh ngươi đã là tu sĩ Đại Thừa kỳ, mà ta chỉ là một tiểu tu sĩ Nguyên Anh sơ kỳ, nếu đánh nhau thật, còn không bị đại sư huynh đánh tới nằm úp sấp hay sao." Lang Kha bóp trán trong lòng, đại sư huynh quả là vô lại, tuy rằng mỗi lần trải qua sự "chỉ dạy" của đại sư huynh, tu vi của hắn sẽ càng được thêm củng cố, nhưng đồng thời cũng sẽ bị đánh tới mấy ngày cũng không xuống được giường có được không!

Tuy rằng đại sư huynh hắn cũng sẽ áp tu vi xuống Nguyên Anh sơ kỳ, nhưng thực lực vẫn mạnh hơn hắn rất nhiều lần có được không! Nghĩ tới đây, hắn nhất thời cảm thấy toàn thân lại bắt đầu đau đớn!

"Vậy sao! Đương nhiên là vẫn sẽ giống như trước đây, nếu Lục sư đệ ngươi không muốn thì…" Nguyễn Tu cười cười không chút ý tốt, mắt đã nheo thành một đường thẳng tắp.

"Được rồi! Đại sư huynh, ta phục ngươi rồi, có điều ta chỉ có thể luyện võ một lần với ngươi vào năm ngày sau, bởi hôm nay ta mang theo vài vị hảo hữu trở về, thế nên thời gian này không có nhiều thì giờ ở cùng ngươi như vậy." Lang Kha bất đắc dĩ, trong lòng oán thầm đại sư huynh thật ti bỉ, mỗi lần đều lấy chuyện khấu trừ phí sinh hoạt tháng ra uy hiếp hắn, lần nào cũng dùng thành công.

Được rồi! Chuyện này quả thực là có thể dùng thành công, bởi hắn là đại đệ tử thủ tịch, thế nên phí sinh hoạt mỗi tháng vô cùng nhiều, thế nên hắn gần như không cần kiếm khoản thu nhập gì thêm cũng đã có tài nguyên phong phú tu luyện, nếu không có phí sinh hoạt, hắn cảm thấy nhân sinh sẽ u ám vô cùng.

Đương nhiên, vì để kinh nghiệm bản thân tăng lên và tu vi được củng cố, hắn cũng sẽ tùy thời ra ngoài ngao du, trong quá trình đó cũng sẽ có được rất nhiều cơ duyên người ngoài không có được, nhưng bởi vậy mấy pháp bảo đan dược linh thạch đều phải trải qua thiên tân vạn khổ mới có được.

Ngược lại, vẫn là phí sinh hoạt tông môn phát càng tốt hơn, càng bớt việc, chuyện tốt như vậy ai muốn bỏ qua?

Thế nên, Lang Kha chỉ vì phí sinh hoạt không dễ kiếm được mà bán mình cho đại sư huynh, quả là bi đát!

Thấy Lang Kha đã thỏa hiệp, Nguyễn Tu trưng lên vẻ mặt "Lục sư đệ quả là trẻ nhỏ dễ dạy, cũng coi như ngươi thức thời", mỉm cười gật đầu, "Được! Vậy cứ định như vậy đi. Chúng ta lại nói chuyện mấy hảo hữu ngươi mang về kia, nói cho đại sư huynh nghe, họ có đáng cho ngươi ái mộ tương giao như vậy không? Là thực lực họ cường đại hơn ngươi hay là tính cách hợp?" Nói xong người Nguyễn Tu giật giật, muốn đổi một tư thế ngồi thoải mái hơn chút.

Nếu là đệ tử Tất Vân tông bình thường, muốn tùy tiện mang người trở về, đương nhiên là không được phép, nhưng Lang Kha trước đó đã dùng truyền âm phù thông tri với Nguyễn Tu, sau đó Nguyễn Tu lại xác định bọn Vân Túc quả thực không có nguy hại gì cho Tất Vân tông, thế nên thỉnh cầu của Lang Kha liền được hắn cho phép, nếu không, bọn Vân Túc tuyệt đối không thể vào được Tất Vân tông.

"Chuyện này sao! Đương nhiên là nói ra rất dài." Lang Kha chậm rãi nói.

"Vậy ngươi nói ngắn gọn thôi!" Nguyễn Tu trừng mắt nhìn hắn một cái, thúc giục, còn giơ tay lên làm bộ muốn xoa đầu hắn.

Lang Kha vội giơ tay lên ngăn tay hắn lại, "Được rồi! Đại sư huynh, ta nói là được chứ gì! Thực ra, chuyện là như vậy…"

Lang Kha tốn vài phút mới giảng giải xong một cách đơn giản về nguyên nhân, "Được rồi, ta nói xong rồi, nếu đại sư huynh không còn chuyện gì nữa, ta đi nhé?" Nói xong thấy Nguyễn Tu gật đầu, rồi mới phản ứng lại vội gọi Lang Kha, "Ơ! Từ từ, đừng vội đi, ta còn một chuyện nữa muốn thương lượng với ngươi mà!"

Lang Kha nghe thấy lại ngồi trở lại lên ghế, nghi hoặc hỏi, "Đại sư huynh còn chuyện gì?"

"Thực ra chuyện này là về sư tôn, ta nghĩ ngươi cũng đã biết tu vi của sư tôn đã ở Độ Kiếp hậu kỳ đại viên mãn, hơn nữa mấy năm nay vẫn luôn bế quan, chưa từng ra ngoài, nói không chừng sẽ phi thăng lúc nào đó, mấy ngày nay ta mơ hồ có dự cảm này, thế nên mới gọi ngươi về sớm chút, để tới lúc sư tôn phi thăng tiện dặn dò chúng ta, các vị sư đệ sư muội khác ta cũng đã thông tri."

Chờ tới lúc hắn và các vị sư đệ sư muội khác đều tụ lại cùng một chỗ, tới lúc đó hắn lại có thể quần ẩu với các sư đệ sư muội, nghĩ cũng thật là thích.

"Đại sư huynh ngươi nói thật sao? Tốt quá rồi, ta nói tư chất của sư tôn tốt như vậy mà, nhất định sẽ phi thăng nhanh chóng, quả là không nói sai, có điều nếu sư tôn phi thăng rồi, nói không chừng sau này chúng ta sẽ không còn cơ hội nhìn thấy sư tôn nữa." Tuy rằng cao hứng vì sư tôn có thể sớm tu thành chính quả, nhưng nghĩ tới chuyện sau này hắn phi thăng không thành công, sẽ không được gặp lại sư tôn nữa, tâm tình hắn trong nháy mắt chìm xuống, sau đó ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt Nguyễn Tu, nhất thời hắn ai thán bóp trán trong lòng.

Đại sư huynh hắn thật sự có thể trưng vẻ mặt đáng khinh như vậy ra, nếu đệ tử khác ở Tất Vân tông nhìn thấy nhất định có thể mở rộng tầm mắt, kêu to quả là giả tạo. Thật không rõ tại sao đại sư huynh hắn có thể miệng nói nghiêm trang, trong lòng lại nghĩ tới những chuyện thất loạn bát tao khác, quả là không biết não động tới phương nào.

Trước kia khi hắn mới nhìn thấy đại sư huynh lần đầu tiên, nhìn thấy bộ dáng thế ngoại cao nhân này của hắn, lại thêm một thân tu vi cao thâm, trước mặt sư tôn vĩnh viễn là một bộ dáng nghiêm túc chuyên chú, trong nháy mắt đó hắn liền sùng bái đại sư huynh vô cùng, cảm thấy đại sư huynh thật khốc, thật khí phách.

Nhưng, chờ tới khi hắn bị sư tôn giao cho đại sư huynh, để đại sư huynh chịu trách nhiệm chỉ bảo hắn, đại sư huynh thấy sư tôn đã quay người đi, vẫn duy trì bộ dáng huynh trưởng tốt thế ngoại cao nhân, cũng vô cùng nghiêm túc với hắn. Nhưng chỉ kiên trì được có ba ngày liền bị sụp đổ hoàn toàn, đại sư huynh hắn không chỉ đổi sang bộ dáng cợt nhả, dỗ hắn như một tên buôn trẻ em, không hề chỉ dạy pháp thuật cho hắn, mà còn đưa hắn tới chỗ nhị sư huynh, rồi lập tức xoay người chạy đi mất, quay đầu hỏi mới biết là không ngờ đại sư huynh lại bỏ hắn ra ngoài tìm người đánh nhau, hơn nữa về sau khi hai người ở cùng nhau cuối cùng cũng không trở lại bộ dáng nghiêm túc lúc đầu nữa.

Lúc ấy phản ứng của hắn thế nào ấy nhỉ? Có vẻ như rất thương tâm, cảm thấy địa vị của đại sư huynh trong lòng hắn xuống dốc không phanh, sự sùng bái đại sư huynh cuối cùng cũng không thể trở lại nữa.

Thật bi thương, hay đổi một cách nói khác đi, cảm thấy tim thật đau!

"Đại sư huynh, ngươi có biết khi nào thì sư tôn mới xuất quan không?" Lang Kha giật nhẹ ống tay áo của Nguyễn Tu.

"Ừm... chuyện này ta cũng không biết, nhưng chắc chắn sẽ sớm ra nhanh thôi, ta có dự cảm như vậy, tóm lại, ngươi phải tin tưởng đại sư huynh, đại sư huynh chưa từng lừa ngươi đúng không, được rồi! Chỗ đại sư huynh không còn việc gì nữa, Lục sư đệ ngươi có thể đi được rồi, ồ, đúng rồi, nhớ kỹ năm ngày nữa nhớ tới tìm đại sư huynh tỷ thí đao pháp nha."

Nguyễn Tu sờ cằm, thu hồi bộ dáng đáng khinh vừa rồi, cười tủm tỉm lại nghiêm túc nói.

Nếu đại sư huynh không biết sư tôn sẽ xuất quan lúc nào, sao không đợi tới khi nhiệm kỳ của hắn kết thúc mới điều hắn trở về, chẳng lẽ là muốn hắn về sớm bồi luyện? Chắc chắn là lần quần ẩu mấy năm trước còn bị hắn ghi nhớ trong lòng, lần này mới nhất định muốn tìm mọi cách trả thù, lòng hận thù phải lớn tới mức nào mới thành được cái dạng này chứ! Lang Kha rơi lệ đầy mặt nghĩ trong lòng.

"Ừm, vậy được, nếu đại sư huynh đã không còn chuyện gì, thì sư đệ cáo lui."

Nguyễn Tu đứng dậy một đường tiễn Lang Kha tới cửa đại điện, nhìn Lang Kha càng chạy càng xa, mới xoay người trở lại trong điện, đi chưa được vài bước đã dừng lại, từ ngoài điện có một đệ tử tiến vào, hắn liền mặt không cảm xúc hỏi, "Tiểu trưởng lão đã xuất quan chưa?"

Tên đệ tử Trúc Cơ kỳ kia quỳ một chân xuống, hồi bẩm, "Bẩm tông chủ, Tiểu trưởng lão mới xuất quan hôm qua, sau đó vẫn luôn đứng ở Ngọc Hỗn đường, tới tận bây giờ còn chưa ra ngoài."

Nguyễn Tu nhíu mày suy tư một lát, phất tay nói, "Được rồi, ngươi lui xuống đi."

"Vâng, tông chủ, đệ tử cáo lui."

86. Chương 86

Nếu đại sư huynh đã không biết sư tôn xuất quan bao giờ, thì sao lại không thể đợi tới khi hắn hoàn thành xong nhiệm kỳ mới gọi hắn trở về? Chẳng lẽ vội vã gọi hắn trở về như vậy là muốn bồi luyện với hắn? Chắc chắn là lần quần ẩu mấy năm trước hắn vẫn còn nhớ trong lòng, lần này nhất định là muốn trả thù lại, phải hận thù nhiều tới cỡ nào mới thành cái dạng này được chứ! Lang Kha lệ rơi đầy mặt nghĩ trong lòng.

"Ừm, vậy được rồi, nếu đại sư huynh không còn việc gì nữa, thì sư đệ xin cáo lui."

Nguyễn Tu đứng đậy tiễn Lang Kha một đường tới cửa đại điện, nhìn Lang Kha càng chạy càng xa, lúc này mới xoay người trở lại trong điện, đi chưa được mấy bước đã dừng lại, xoay người thấy một đệ tử bước vào đại điện, mặt không cảm xúc hỏi, "Tiểu trưởng lão đã xuất quan chưa?"

Tên đệ tử Trúc Cơ kỳ kia quỳ một chân xuống, hồi bẩm, "Bẩm tông chủ, Tiếu trưởng lão xuất quan hôm qua, sau đó vẫn đứng ở Ngọc Hồn đường, tới tận bây giờ còn chưa ra."

Nguyễn Tu nhíu mày suy tư một lát, phất tay nói, "Được rồi, ngươi lui xuống đi."

"Vâng, tông chủ, đệ tử cáo lui."

Lại nói Lang Kha đi xuống dưới núi, vỗ trán, cảm thấy ảo não nói, "Hỏng! Không ngờ lại quên mất không hỏi xin đại sư huynh trà Tử Tinh, thôi, lần sau lại tới." Nghĩ tới đây lại nhún chân một cái, bay về Thúy Vân phong.

...

Gió mát từng trận, cỏ xanh mơn mởn, ở một nơi đất bằng phẳng trên đỉnh Thúy Vân phong, hai bóng dáng mau lẹ xen lẫn cùng một chỗ, tung bay lên xuống, thoắt cái đao kiếm giao triền, thoắt cái pháp thuật lóe lên, cát bụi trên mảnh đất bằng phẳng kia tung bay, thi thoảng một động tác cũng làm lá cây quấn tung lên từ chỗ hai người, bay đầy trời, rung lên xào xạc, làm cho chim trời hoảng loạn.

Bỗng, hai người dừng động tác lại, hai bóng dáng đang xen lẫn vào nhau bỗng tách ra, đứng lại, Vân Túc một tay cầm Phệ Hồn kiếm, áo đen tung bay, tay áo phiên phiên, không nhiễm một hạt bụi, gió mát lay động mái tóc, trên người vẫn không hề có chút khí tức xơ xác tiêu điều nào, sắc mặt trầm như nước, nhìn thoáng qua nam tu áo trắng đứng đối diện, chiêu kiếm soái khí dừng lại, thanh kiếm cũng thu về, xoay người hướng tới chỗ Cung Tiểu Trúc đang đứng ở nơi xa, bước đi trầm ổn, không nhanh không chậm.

Không thèm bận tâm tới nam tử áo trắng kia dù chỉ một chút.

Được rồi! Thực ra Vân Túc vẫn luôn khốc suất cuồng bá duệ như vậy, nhưng lần này cảm giác như lại thêm một phần muốn lấy lòng Cung Tiểu Trúc.

Nam tu áo trắng đứng đối diện với Vân Túc vừa rồi cũng thu pháp bảo lại đi tới bên bàn đá nơi Cung Tiểu Trúc đang ngồi, người này dung mạo tuấn mỹ, ôn nhuận như ngọc, cười tươi ôn hòa, rất có phong phạm quân tử, chẳng qua so sánh với Vân Túc thì y phục có hơi loạn, góc áo vốn trắng như tuyết của hắn cũng dính chút bụi đất, cũng bị rách một lỗ.

"Thẩm tiền bối mời dùng trà." Cung Tiểu Trúc thấy hai người đã tỷ thí xong, liền cầm ấm trà trên bàn đá rót nước trà cho Thẩm Thanh Tiêu, xong mới quay sang rót trà cho Vân Túc, "Vân đại ca uống trà."

"Đa tạ Cung huynh." Thẩm Thanh Tiêu gật đầu với Cung Tiểu Trúc, nâng chén trà lên nhã nhặn uống một ngụm trà, mỉm cười, quay đầu nói với Vân Túc, "Hôm nay tỷ thí với Vân huynh một phen, tại hạ cảm ngộ sâu sắc, lâu rồi chưa từng được thống khoái như vậy, quả là vô cùng thỏa thích, còn phải đa tạ Vân huynh đã chỉ dạy một phen."

Nam tử áo trắng này không để ý tới chuyện mình bị Vân Túc phớt lờ một chút nào, trải qua chưa tới một canh giờ ở chung, hắn đã hiểu ra tính cách của Vân Túc là như vậy, thế nên Vân Túc không chủ động trao đổi với hắn, hắn sẽ chủ động trao đổi với Vân Túc, chắc chắn người sắt cũng sẽ bị hắn đả động.

Người này là Thẩm Thanh Tiêu, đệ tử nội môn Tất Vân tông, Thẩm Thanh Tiêu là sư huynh đệ của Lang Kha, chẳng qua không cùng một sư tôn, sư tôn của hắn là Thái Thượng trưởng lão Ngọc Hồn đường, tức đệ tử thân truyền duy nhất của Tiếu Duyên, song linh căn kim mộc.

Người này tuy rằng lớn hơn Lang Kha kim linh căn mười tuổi, nhưng tu vi lại không bằng Lang Kha, trước mắt mới chỉ Kim Đan hậu kỳ.

Thẩm Thanh Tiêu tuy rằng không cùng một sư tôn với Lang Kha, nhưng bởi hình tượng của Lang Kha bình thường vô cùng to lớn, hào phóng thoải mái, vô cùng săn sóc sư huynh đệ đồng môn, tuy chưa tới tình cảnh hữu cầu tất ứng, đối với đệ tử cùng ở chung nhưng không quá quen tất sẽ có cảm giác xa cách nhưng khi thấy người khác lúc nào cũng sẽ nở một nụ cười nhẹ, ấm áp như gió xuân, ấm cả lòng đệ tử Tất Vân tông, thế nên trong lòng mọi người, Lang Kha là nam thần của họ.

Dù là nam hay nữ, nhìn thấy hắn, đều là vẻ mặt si mê.

Bởi tính cách hay cười này của Lang Kha, nên Thẩm Thanh Tiêu da mặt dày liền thường xuyên tới nơi này của Lang Kha, thỉnh giáo vấn đề tu luyện với đại sư huynh, xin đại sư huynh chữa thương, mượn linh thạch của đại sư huynh, tìm đại sư huynh cùng nhau ra ngoài ngao du, tìm đủ mọi lí do. Vì thế, họ liền dần thân, tuy rằng mức độ kết giao chưa bằng bọn Nguyễn Hàn Yên và Tô Vân Nghê, nhưng cũng được coi là một trong số những người thân nhất.

Về phần vì sao Thẩm Thanh Tiêu lại ở nơi này, thì phải bắt đầu từ lúc Lang Kha rời khỏi Thúy Vân phong.

Lại nói Lang Kha vừa mới đi khỏi, hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đang trao đổi vấn đề tâm đắc trong tu luyện, thực ra là Vân Túc đơn phương giảng giải cho Cung Tiểu Trúc nghe, liền phát hiện có người tới đây.

Thẩm Thanh Tiêu này bởi thường xuyên tới nơi của Lang Kha, đã sớm dạo chơi cả tòa Thúy Vân phong này, một Mê Tung trận đương nhiên không thể nào ngăn nổi hắn, chờ tới lúc hắn đang nghênh ngang đi vào sân, lại thấy Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, hỏi hướng đi của Lang Kha, biết được Lang Kha ở chỗ của Nguyễn Tu, cũng không hề rời đi, mà tán gẫu với hai người ngay lập tức, hàn huyên một hồi, xưng hô của hắn với Vân Túc trực tiếp đổi từ Vân tiền bối thành Vân huynh, thật dễ làm thân.

Đương nhiên, nói chuyện nhiều nhất là Cung Tiểu Trúc với Thẩm Thanh Tiêu, Vân Túc nói chuyện khá ngắn gọn.

Thẩm Thanh Tiêu thấy khí tràng của Vân Túc cường đại như vậy, liền kết luận thực lực y không tệ, liền muốn tỷ thí với y một phen, nhưng Vân Túc lại không thèm nói gì.

Có điều chuyện này sao có thể làm khó được hắn?

Vì thế, hắn lắc la lắc lư, à không! Là xin Cung Tiểu Trúc giúp đỡ, hy vọng có thể thông qua hắn mà nhận được lời đồng ý từ Vân Túc, Cung Tiểu Trúc cũng rất muốn xem Vân Túc tỷ thí với người khác, hy vọng có thể rút được kinh nghiệm từ trận chiến, liền dùng một câu là thu phục được Vân Túc, vì thế mới có một màn Vân Túc và Thẩm Thanh Tiêu đánh cho khí thế ngất trời.

Thực ra ban đầu Vân Túc quả không nghĩ tới chuyện tỷ thí với Thẩm Thanh Tiêu, bởi thực lực của Thẩm Thanh Tiêu, nói thật, không chỉ không thể so sánh với y, mà thực lực cũng cách xa vạn dặm so với thực lực của Lang Kha, mặc dù trong toàn bộ nội môn thì coi như không tệ.

Không phải là Vân Túc cố ý khinh bỉ Thẩm Thanh Tiêu, nếu Vân Túc cố ý, hắn đã sớm nằm vật xuống đất dậy không nổi.

Cũng chỉ có tu sĩ có thực lực như Lang Kha mới có thể có tư cách tỷ thí với Vân Túc, cấp bậc Thẩm Thanh Tiêu thực sự không đủ, có tỷ thí cũng chỉ lãng phí thời gian, cũng chỉ có Cung Tiểu Trúc là có thể khuyên bảo được y.

Được rồi! Thực ra Vân Túc muốn xoát hảo cảm với Cung Tiểu Trúc trước mặt, không ngừng muốn độ khốc suất tăng lên, ý đồ của y rất rõ ràng.

"Đừng khách khí." Vân Túc gật nhẹ đầu, tuy rằng miệng y nói vậy, nhưng thần sắc lại không có chút ý từ chối nào, vô cùng bình tĩnh tiếp nhận tạ ý của Thẩm Thanh Tiêu.

Lại nói lúc này, Lang Kha vừa từ Bích Tiêu phong trở lại Thúy Vân phong, vừa tới cửa, đã cảm giác được Thẩm Thanh Tiêu cũng ở trong động phủ, thế nên liền định đẩy cửa mà vào, lại nghe thấy sau lưng có tiếng thở nhẹ, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Nguyễn Hàn Yên đang kéo một nữ tử áo hồng cao hơn nàng nửa cái đầu chậm rãi đi tới.

"Lục sư thúc!" Nguyễn Hàn Yên và nữ tử áo hồng kia vẫy tay với Lang Kha, vui vẻ kêu lên.

"Hóa ra là tam sư tỷ và Yên nhi à!" Lang Kha tiến lên vài bước, cười nói.

"Lục sư đệ, sao ngươi không nói cho sư tỷ ngươi biết hôm nay ngươi về? Nếu vậy ta đã có thể ra đón ngươi!" Nữ tử áo hồng kia bước tới cùng Nguyễn Hàn Yên đi tới trước mặt Lang Kha, trách cứ nhìn Lang Kha, trong mắt có ý thầm oán, nhưng trên mặt lại phủ đầy vẻ vui mừng, không giận chút nào.

Vị nữ tu này thân hình tinh tế yểu điệu, dáng người cao gầy, cử chỉ dịu dàng hiền thục từ đầu tới chân, rất có phong phạm của tiểu thư khuê các, da thịt trắng như tuyết, người đẹp như hoa, khuôn mặt như hoa đào, mi tựa lá liễu, mắt chứa sóng thu, mỗi một lần nhíu mày, hay một nét cười đều có thể làm rung động lòng người, đôi tay trắng nõn, thon dài, tinh tế lúc ẩn lúc hiện trong ống tay áo màu hồng.

Nếu nói Nguyễn Hàn Yên là một thiếu nữ xinh đẹp khả ái thanh thuần, thì Bắc Cung Tố Cầm là một tiểu thư khuê các ngũ quan nhu mỹ.

"Tam sư tỷ, không phải đại sư huynh nói ngươi đang bế quan hay sao? Sao hôm nay đã ra rồi?" Lang Kha cười ha ha, sờ sờ chóp mũi, nói lảng sang chuyện khác.

Thực ra không phải là hắn cố ý không nói cho tam sư tỷ biết, mà là không muốn làm phiền tới nàng mà thôi, có điều nếu nói vậy, tam sư tỷ mỹ lệ của hắn nhất định sẽ càng thêm oán hắn.

"Đúng vậy! Sư tỷ ngươi đang bế quan, có điều biết Lục sư đệ trở lại, nên lập tức xuất quan tới gặp ngươi, ngươi thì hay rồi, về cũng không báo cho ta một tiếng, thật làm sư tỷ ngươi thương tâm!" Nữ tử áo hồng càng nói càng u oán, vung tay lên, cầm một chiếc khăn từ trong trữ vật giới ra lau mắt, một bộ dáng "Thật thương tâm, tim thật đau, người ta không muốn sống nữa", lã chã chực khóc, làm người trìu mến, nếu người không biết đầu đuôi sự tình thế nào, nhất định sẽ cho rằng Lang Kha đã gây nên một chuyện gì đó nhân thần cộng phẫn với nàng.

Quả là, nói biến sắc mặt liền biến được ngay!

Nữ tử áo hồng này là tam sư tỷ cùng xuất môn với Lang Kha, Bắc Cung Tố Cầm, Bắc Cung Tố Cầm mười tuổi đã bị người nhà đưa lên Tất Vân tông tu đạo, tư chất bất phàm, được sư tôn Lang Kha thu làm đệ tử ký danh. Nhiều năm sau, sư tôn thấy nàng khắc khổ tu luyện, tiến triển thần tốc, hơn nữa còn gặp được cơ duyên, tư chất linh căn từ song linh căn kim hỏa trở thành đơn linh căn thuộc tính hỏa, thực lực càng thêm bất phàm, liền thu nàng làm đệ tử thân truyền thứ ba.

Lang Kha thấy bộ dáng bi thống vạn phần của Bắc Cung Tố Cầm, chỉ có thể bất đắc dĩ dỗ nàng, "Được rồi! Tam sư tỷ, tiểu đệ sai rồi, lần sau nhất định sẽ báo cho ngươi biết, ngươi đừng khóc nữa nhé?"

Bắc Cung Tố Cầm ngước mắt lên, hai mắt đẫm lệ mông lung nói, "Là sao? Chẳng lẽ Lục sư đệ ngươi còn định có lần sau?" Nói xong nước mắt tựa như lúc nào cũng có thể rơi xuống.

Lang Kha bóp trán trong lòng, nói, "Không! Tiểu đệ ta nói nhầm, không có lần sau, chỉ một lần này thôi." Hắn giơ một ngón tay ra khoa tay múa chân, sau đó lại phất tay một cái, một đống đồ xuất hiện trong tay, giơ tay ra đưa tới trước mặt Bắc Cung Tố Cầm, "Tam sư tỷ, lần này tiểu đệ trở về mang cho ngươi một vài thứ tốt, một lọ Dưỡng Nhan đan và một bộ Bảo Nghi Nguyệt Hoa y này đưa cho tam sư tỷ coi như bồi tội, mong ngươi đừng ghét bỏ."

Dưỡng Nhan đan này có chút khác với Trú Nhan đan, nói chung, tu sĩ nếu dùng Trú Nhan đan, dung mạo sẽ vĩnh viễn không già đi, dù thọ nguyên là bao nhiêu. Có điều nếu dung mạo tu sĩ đã không còn trẻ, dùng Trú Nhan đan cũng sẽ không thể khôi phục lại bộ dáng khi còn trẻ, thế nên chỉ tu sĩ trẻ tuổi dùng đan này mới có hiệu quả. Mà Dưỡng Nhan đan thì có thể khiến cho dung mạo của tu sĩ ngày càng trẻ ra, dùng càng nhiều càng trẻ, càng trẻ lại càng xinh đẹp.

Mặt khác, Dưỡng Nhan đan còn có thể dùng phối hợp với Trú Nhan đan, hiệu quả không cần phải nói, trừ hai loại đan dược có thể níu kéo thanh xuân này ra thì còn có một loại Hồi Nhan đan, hiệu quả của linh

đan này càng mạnh hơn hai loại đan dược kia, chỉ cần một viên Hồi Nhan đan, tu sĩ có thể khôi phục lại mỹ mạo khi còn trẻ, vĩnh viễn sẽ không già đi, hơn nữa già trẻ đều dùng được.

Bảo Nghi Nguyệt Hoa y là do Lang Kha mua được ở một tòa lầu bán đấu giá thành Bích Ba, pháp y này là một bảo khí cực phẩm, lực phòng ngự mạnh mẽ, hơn nữa bề ngoài hoa mỹ, màu sắc tuyệt đẹp, thêu tay tỉ mỉ, đối với Bắc Cung Tố Cầm tu vi Xuất Khiếu trung kỳ mà nói, quả là thích hợp.

Hai thứ này đều làm Lang Kha tốn không ít linh thạch, vốn định chờ vài ngày sau Bắc Cung Tố Cầm xuất quan rồi mới tặng, không ngờ bây giờ nàng đã xuất hiện ngay trước mắt Lang Kha, thế nên liền tiện tay lấy ra.

Bắc Cung Tố Cầm nghe xong, lập tức nín khóc cười tươi, nhận lấy đồ, "Vậy đa tạ Lục sư đệ, thực ra vừa rồi sư tỷ không hề có ý trách cứ Lục sư đệ, chỉ là nhiều năm không thấy Lục sư đệ, hôm nay cao hứng quá mức, mới hạnh phúc tới nỗi khóc lên mà thôi."

Vẻ mặt quả là thu ra cất vào tự nhiên, còn chuyên nghiệp hơn cả minh tinh hiện đại.

87. Chương 87

"Lần này Lục sư đệ trở về nhất định phải đãi ngươi một trận ra trò, chờ mấy người họ rảnh, chúng ta dành thời gian cùng tụ hợp." Bắc Cung Tố Cầm phất tay áo, giơ tay ra vỗ vỗ vai Lang Kha, cười nói.

Bắc Cung Tố Cầm thực ra là một nữ tu bề ngoài ôn nhu mảnh mai nội tâm phúc hắc giả dối, nhưng đại bộ phận người ở Tất Vân tông quen biết đều biết tính cách của nàng, thế nên bình thường cũng không quá để ý tới hành vi lừa gạt của nàng, đơn giản chỉ là chiếm chút tiện nghi nhỏ, lại thêm ngẫu nhiên đùa cợt vài người.

Bắc Cung Tố Cầm tuy rằng thoáng có chút ra oai, thực ra phẩm hạnh vẫn không tệ, Lang Kha cũng hiểu nàng, thế nên lần này trở về cũng không dám mang đồ vật tệ bạc về tặng cho nàng, không khéo còn bị lừa gạt thêm lần hai. Lang Kha bị Bắc Cung Tố Cầm vỗ tới người cứng ngắc, trên mặt vẫn không lộ thanh sắc, nói, "Đó là đương nhiên, lại nói sư tôn đã bế quan hơn mười năm, cũng không biết lão nhân gia ông khi nào mới xuất quan."

Lời này vừa nói xong, Lang Kha liền cảm thấy trên người truyền tới một cảm giác ngứa ngáy, cảm giác này là ngứa từ trong ra ngoài, không chỉ là ngứa ngoài da, mà toàn bộ cơ thể Lang Kha đều nhịn không được mà run rẩy không ngừng, muốn giơ tay ra gãi, lại cố kỵ Bắc Cung Tố Cầm và Nguyễn Hàn Yên đang đứng cạnh, thế nên chỉ có thể siết chặt nắm tay.

Có điều cảm giác ngứa này hắn vẫn có thể đối phó được, nhịn một chút là hết.

"Tam sư thúc, Lục sư thúc, đừng đứng ngoài cửa nữa, chúng ta vào rồi lại nói chuyện tiếp!" Nguyễn Hàn

Yên hiếu kỳ nhìn thoáng qua thứ Lang Kha đưa cho Bắc Cung Tố Cầm rồi dời ánh mắt, ôm cánh tay Bắc Cung Tố Cầm lắc lắc, làm nũng nói.

"Được, Lục sư đệ, Yên nhi, chúng ta vào trước đi! Nghe Yên nhi nói lần này Lục sư đệ mang theo vài hảo hữu trở lại, Tam sư tỷ phải đi làm quen mới được." Nói xong, nàng kéo tay Nguyễn Hàn Yên bước vào trận pháp, lúc nhìn thoáng qua Lang Kha còn cười cười ôn nhu, có điều nếu nhìn kỹ, có thể phát hiện ra đáy mắt nàng chợt lóe ra một tia tinh quang không có ý tốt.

Lang Kha đi sau lưng hai người, khóc không ra nước mắt, hắn lại bị Tam sư tỷ chỉnh, không chỉ bị chỉnh, mà còn phải làm tên câm ăn hoàng liên, bởi nếu hắn có chất vấn Tam sư tỷ khả ái của hắn, nhất định sẽ bị nàng dùng nước mắt tấn công, hắn rất sợ.

Độc dược Tam sư tỷ hạ cho hắn lần này chỉ sợ không chỉ đơn giản là ngứa như vậy, nói không chừng tới ngày mai, cơ thể hắn sẽ xuất hiện biểu hiện kỳ quái nào đó.

Dược lần này khác với vài lần trước, trước kia hạ dược, có thứ là thuốc xổ, có thứ khiến hắn vô duyên vô cớ bị mọc sởi đầy mặt, một kẽ hở cũng không còn, hủy dung hủy tới vô cùng hoàn mỹ, có lúc toàn thân bị phù thũng, chạm một cái liền cảm thấy đau. Còn có một lần càng thêm thần kỳ, Lang Kha bị Bắc Cung Tố Cầm chạm một cái, ngày hôm sau tỉnh lại từ nhập định, liền phát hiện bụng mình to trướng lên, cứ như sản phụ sắp lâm bồn.

Càng có một lần, Bắc Cung Tố Cầm hạ một loại dược cho hắn, khiến cho hắn biến thành nữ nhân, loại biến hóa này không chỉ làm cho khuôn mặt trở nên nhu hòa hơn, mà khung xương cũng càng thêm tinh tế, bộ ngực cũng có biến hóa, tóm lại, kết cấu cơ thể hắn hoàn toàn là một nữ tử, làm cho hắn vô cùng xấu hổ.

Cứ vậy, những chuyện như thế luôn xảy ra, nhiều không đếm xuể.

Vì thế, vô số lần đùa cợt, khiến cho hắn ngay cả cửa cũng không dám ra, may mà Bắc Cung Tố Cầm hạ dược, phân lượng tương đối ít, chỉ có thể duy trì bộ dáng liên tục ba bốn ngày.

Ban đầu Lang Kha mới tới Tất Vân tông, Lang Kha cũng không hiểu cơ thể mình tại sao lại có dị dạng như thế, bởi Bắc Cung Tố Cầm luôn là một bộ dáng nũng nịu như vậy, Lang Kha cũng không hoài nghi nàng. Có điều dần dần sau này liền hoài nghi, bởi chỉ cần mỗi lần Bắc Cung Tố Cầm chạm vào cơ thể hắn, cơ thể hắn sẽ xảy ra những vấn đề như vậy.

Có điều, lúc Lang Kha đi hỏi Tam sư tỷ của hắn, Tam sư tỷ mỹ lệ sẽ dùng ánh mắt thiên chân thuần lương nhìn hắn, một bộ dáng mê mang, khiến cho hắn cảm thấy tội của mình không thể tha thứ được, tính tình Tam sư tỷ đơn thuần như vậy, sao có thể đùa cợt hắn chứ!

Nhưng rồi sau này, cuối cùng hắn vô cùng chắc chắn những chuyện xui xẻo xảy ra trên người hắn đều do Bắc Cung Tố Cầm làm, cũng nhịn không được mà đi chất vấn nàng, nhưng hắn vừa mở miệng hỏi, trong mắt Bắc Cung Tố Cầm liền dâng trào nước mắt ngay lập tức, sau đó lệ tuôn như sông, dùng một bộ dáng xinh đẹp hơn hoa, điềm đạm đáng yêu oán trách hắn không tin nàng.

Vì thế, Lang Kha lại bại trận một lần nữa, một vẻ mặt xấu hổ rời khỏi Liên Ngọc phong của Bắc Cung Tố Cầm.

Chuyện sau đó, nhị sư huynh luôn chỉ dạy cho hắn cuối cùng cũng không thể nhìn thêm được nữa, liền ám chỉ hắn rằng mấy chuyện này quả thực chính là do Bắc Cung Tố Cầm làm, còn nhắc hắn phải chú ý tránh xa Bắc Cung Tố Cầm ra. Có điều, về phần nhị sư huynh tôn kính của hắn vì sao sau vô số lần Bắc Cung Tố Cầm trêu đùa hắn mới nói cho hắn sự thật, thì đây lại là một đoạn hồi ức huyết lệ chua xót.

Bắc Cung Tố Cầm là một trong số ít tu sĩ chế độc dược ở Tất Vân tông, như si như cuồng với việc phối chế độc dược, nói chung, tu sĩ phối chế độc dược như nàng, dù là tu sĩ khác cũng rất khó giải được độc, tuy rằng có vài lọi độc dược trí mạng, nhưng cũng có một vài loại chỉ tạo thành thương tổn nhất định với cơ thể người, cũng có loại độc dược có ảnh hưởng tới tu vi, đan điền, linh căn và nguyên thần.

Phối chế ra độc dược, hiệu quả thế nào đương nhiên phải có người nghiệm chứng mới được, thế nên tu sĩ quen biết Bắc Cung Tố Cầm liền trở thành đối tượng bị thí nghiệm, đương nhiên, mấy thứ kia không có hại cho sinh mệnh hay tu vi và nguyên thần, hơn nữa không có thuốc giải độc sẽ không dùng trên người đệ tử Tất Vân tông, đơn giản chỉ là chút độc dược dùng trêu chọc người, có một vài loại dược có giải dược giải trừ độc tính, có một vài loại tự giải trừ.

Phương pháp hạ dược có rất nhiều loại, như vừa rồi Bắc Cung Tố Cầm đổ dược lên tay, vỗ vỗ vai Lang Kha, cũng có nhiều loại rắc vào thức ăn, còn có rất nhiều loại lan tỏa trong không khí. Những cách hạ độc này, Bắc Cung Tố Cầm đều đã từng thử, mỗi sư huynh sư đệ sư tỷ sư muội từng bị nàng chỉnh đều run sợ trong lòng, vô cùng thê thảm, người từng bị chỉnh chỉ cần thấy nàng đều sẽ nhượng bộ lui binh.

Ngay cả Nguyễn Tu vô cùng uy nghiêm trong mắt đệ tử Tất Vân tông cũng thường xuyên bị chỉnh tới kêu oa oa!

Thế nên, người như Lang Kha không rõ chân tướng bị Bắc Cung Tố Cầm quấn lên, người khác sẽ không chủ động vạch trần Bắc Cung Tố Cầm, họ còn ước gì có người cùng chia sẻ với họ.

Kết quả là, Lang Kha liền hiểu ra tại sao các sư huynh sư tỷ lại lộ ra vẻ mặt sung sướng khi người gặp họa hoặc là vẻ mặt đồng tình kì quái kia.

Căn cứ theo quy tắc đại nam nhân không so đo tính toán với tiểu nữ tử, lại thêm Bắc Cung Tố Cầm là Tam sư tỷ của hắn, thế nên, từ đó về sau, Lang Kha đối với Bắc Cung Tố Cầm vừa không dám đắc tội vừa không dám tiếp cận, muốn rời ra xa lại sợ bị phát hiện, cảm giác sợ bị trêu chọc này lại càng thêm nghiêm trọng.

Nếu là người khác mà nói, hắn đã sớm trở mặt, vẫn còn chịu đựng loại đùa cợt vĩnh viễn không có chừng mực của Bắc Cung Tố Cầm mới là lạ.

Thực ra Bắc Cung Tố Cầm muốn hạ dược cho hắn, Lang Kha hoàn toàn có thể tránh thoát, có điều nếu nghĩ tới hậu quả sau khi làm như vậy, Lang Kha liền từ bỏ, bởi hậu quả sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Ba người Nguyễn Hàn Yên đi qua cửa, tìm tới nơi dao động năng lượng pháp thuật do bọn Vân Túc đánh nhau tạo ra vừa rồi, liền tới viện mà ba người Vân Túc tỷ thí lúc nãy.

"Tố Cầm sư tỷ, Lang sư huynh, Nguyễn sư điệt." Thẩm Thanh Tiêu đang trò chuyện với hai người Vân Túc, liền cảm nhận được Lang Kha đã trở lại, thế nên liền đứng dậy đi ra cửa nghênh đón, vừa tới cửa, đã thấy Lang Kha theo sau Nguyễn Hàn Yên và Bắc Cung Tố Cầm, liền lập tức bước lên khiêm tốn có lễ chào hỏi.

"Thật khéo, Thẩm sư đệ cũng tới chỗ Lục sư đệ làm khách ư?" Bắc Cung Tố Cầm gật đầu, mỉm cười nói.

"Đúng vậy! Tố Cầm sư tỷ, hôm nay vừa nghe được tin Lang sư huynh trở về tông môn, liền tới xem xem, thuận tiện thỉnh giáo một vài vấn đề tu luyện, không ngờ sư đệ ta tới đây, Lang sư huynh đã ra ngoài, vì thế liền ở đây chờ Lang sư huynh trở lại." Nói xong, Thẩm Thanh Tiêu lại nói, "Lang sư huynh vừa tới chỗ tông chủ? Nghe nói tông chủ đã đột phá tới Đại thừa kỳ, là thật sao?"

"Chính là tới chỗ tông chủ, có điều ta lại không để ý tới tu vi của hắn." Nói xong Lang Kha quay đầu nhìn thoáng qua Nguyễn Hàn Yên hoạt bát tươi cười, lại nói, "Có điều, ta quả thực cảm nhận được khí tức của tông chủ cường thịnh hơn lúc trước tận vài lần, nghĩ quả thực là như thế."

Tuy rằng Lang Kha không trực tiếp hỏi tu vi của Nguyễn Tu đã tới Đại Thừa kỳ hay chưa, nhưng căn cứ trước đó không lâu Nguyễn Hàn Yên bảo hắn tới gặp Nguyễn Tu, đoán ra được cũng rất dễ dàng.

Mấy người vừa đi vừa trò chuyện, một hồi đã đi tới sảnh trước, Lang Kha mời mọi người ngồi xuống, lại đi tới hậu viện mời hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tới sảnh trước, muốn để bọn Vân Túc làm quen với Bắc Cung Tố Cầm một chút, thuận tiện nói cho hai người biết Bắc Cung Tố Cầm học chế độc, hơn nữa còn thích dùng người làm vật thí nghiệm, tuy rằng Bắc Cung Tố Cầm sẽ không tùy tiện hạ dược trên người tu sĩ không quen biết, nhưng vẫn phải phòng ngừa vạn nhất.

Trên đường ba người tới sảnh trước lại thấy Mặc Hoa đang mang theo Viêm Hoa đi lung tung, Cung Tiểu Trúc liền mang hắn cùng đi tới sảnh trước.

Cung Tiểu Trúc vừa vào cửa đã nhìn thấy Nguyễn Hàn Yên thiên chân vô tà lúc nãy và Bắc Cung Tố Cầm nhất cử nhất động đều vô cùng dịu dàng hiền thục đang nói nói cười cười, trong miệng thỉnh thoảng lại thốt lên tiếng cười thanh thúy dễ nghe, Thẩm Thanh Tiêu đứng im bên cạnh lẳng lặng nghe, mặt mang ý cười, thường thường khi nào hỏi tới hắn, hắn mới hơi gật đầu.

Theo như trong nguyên tác, Bắc Cung Tố Cầm này là một cao thủ chế độc, thủ pháp chế độc có thể gọi là nhất tuyệt ở toàn bộ Tất Vân tông, rất nhiều độc đan ở Tất Vân tông bây giờ đều là do nàng phát minh ra, không chỉ vậy, trên toàn bộ đại lục Huyền Thiên, tài luyện độc đan của Bắc Cung Tố Cầm cũng thuộc hàng đầu, tuy rằng không dám xưng làm cao thủ chế độc đệ nhất, nhưng tuyệt đối có thể chiếm trọn ngôi vị đệ nhị, độc đan Bắc Cung Tố Cầm luyện chế không chỉ có hiệu quả tốt, hơn nữa còn có tác dụng kỳ quái, bán trên thị trường cũng không tệ, vì thế, nàng cũng bởi vậy mà kiếm được một khoản lớn linh thạch.

Có điều, thành tựu của nàng không chỉ dừng lại ở chế độc, mà giải độc cũng là một sở trường của nàng, năng lực có thể sánh ngang với chế độc. Giải độc này đương nhiên không phải là nói tới giải độc dược do

chính nàng chế ra, mà là giải độc dược của người khác chế ra, bởi vì năng lực thứ hai này, Bắc Cung Tố Cầm rất nổi tiếng ở đại lục Huyền Thiên, dù là tu sĩ bên ngoài hay tu sĩ trong Tất Vân tông đều vừa yêu vừa hận nàng.

Có rất nhiều tu sĩ tới Tất Vân tông để tìm nàng mua độc đan, cũng có rất nhiều người bị trúng độc đều tới Tất Vân tông tìm nàng giải độc. Có điều nàng cũng có nguyên tắc nhất định, vừa không giải độc cho tà ma tu thương thiên hại lý, vừa không bán độc đan cho ma tu coi mạng người như cỏ rác, bao gồm cả chính ma tu.

Có điều cũng không phải là nàng không thể không châm chước, bởi môn quy Tất Vân tông nếu so sánh với các môn phái khác thì tương đối rộng rãi, tuy rằng Bắc Cung Tố Cầm sẽ không bán độc đan cho chính ma tu, nhưng chỉ cần là chính ma tu không muốn tính mạng kẻ vô tội, không nợ máu, thì đều có thể suy xét tới chuyện ra tay giúp đỡ.

Có điều đều là giá cao tới dọa người, không có linh thạch chỉ có thể chờ chết. Bởi phương diện luyện chế độc đan của Bắc Cung Tố Cầm vô cùng xuất sắc, danh tiếng vang xa, tu sĩ bên ngoài đặt cho nàng cái tên "Độc Y tiên tử", từ đó trở đi, ở đại lục Huyền Thiên không ai không biết tới uy danh của Độc Y tiên tử.

Bởi Bắc Cung Tố Cầm am hiểu giải độc, thế nên y thuật của nàng cũng khá tinh, có điều nàng không cảm thấy hứng thú lắm với chuyện cứu người, mà chỉ chung tình với chế độc giải độc, thế nên có rất ít người không trúng độc tìm tới nàng chữa bệnh.

Cung Tiểu Trúc còn nhớ rõ, trong nguyên tác, khi Vân Túc tới Tất Vân tông làm khách, liền có một ngày nọ ra ngoài không biết trúng phải độc gì đó, mà loại độc này không phải do Bắc Cung Tố Cầm phát minh ra, mà nghe nói đó là bí phương độc truyền của đệ nhất độc thủ Thánh nương của đại lục Huyền Thiên, loại độc dược nàng chế tạo ra này bên ngoài tuyệt đối được bán với giá trên trời. Toàn bộ giới tu chân trừ nàng ra, cũng không ai biết phải làm sao để giải độc, ngay cả Bắc Cung Tố Cầm cũng phải bỏ cuộc, hơn nữa tu sĩ một khi trúng phải độc dược này liền không còn chút thời gian nào, chưa tới thời gian một khắc sẽ mất mạng.

Nhưng, Vân Túc là người phương nào? Không sai! Là nhân vật chính, cho dù cao thủ có bị hạ độc dược, hồn về hoàng tuyền, y cũng vẫn sẽ không có vấn đề gì, đây là điều chắc chắn, vì thế, Vân Túc dựa vào vầng hào quang nhân vật chính mà làm giảm tốc độ độc lan ra trong cơ thể, hơn nữa cũng được Bắc Cung Tố Cầm cứu giúp, mới có thể kéo dài thọ mệnh, có cơ hội tìm độc thủ Thánh nương trong truyền thuyết kia giải độc.

Tuy rằng độc thủ Thánh nương độc môn bí dược, Bắc Cung Tố Cầm không giải được, nhưng kéo dài mười ngày nửa tháng thì không thành vấn đề.

Thế nên, Bắc Cung Tố Cầm này có vai trò rất quan trọng đối với Vân đại ca, là cao thủ giải độc tuyệt không thể đắc tội, nói không chừng ai đó trong số họ bị trúng độc, còn phải tìm tới nàng giải độc không phải sao!

Đương nhiên, kẻ nào cũng biết năng lực của nàng trên phương diện độc dược cực cao, nhưng nếu cho rằng phương diện chiến đấu của nàng yếu, vậy thì đã sai hoàn toàn!

Bởi sức chiến đấu của Bắc Cung Tố Cầm tuyệt đối kinh khủng!

Làm một tu sĩ thiên tài thiên linh căn thuộc tính hỏa, lại được sư tôn thiên tài chân truyền, thêm tu vi khắc khổ, không bởi trầm mê với độc dược mà quên mất tu luyện.

Vì thế, nàng trở thành một trong số các thiên tài chiến đấu!

Đừng nhìn bề ngoài nàng yếu đuối, trên thực tế, thật sự muốn ra tay, tu sĩ Xuất Khiếu trung kỳ bình thường tuyệt không làm khó được nàng, ngay cả tu sĩ Xuất Khiếu hậu kỳ cũng không làm thương tổn được tới một sợi lông của nàng.

Nếu không, vài phối phương độc môn và độc dược chế ra của nàng, đã sớm bị người ta cướp mất, nàng vẫn còn có thể bình yên vô sự tới tận bây giờ mới là lạ!

Hơn nữa nàng chim sa cá lặn, bế nguyệt tu hoa… phỏng chừng ngay cả mệnh cũng đã mất từ lâu cũng không chừng.

"Tam sư tỷ, xin giới thiệu với ngươi ba vị hảo hữu của tiểu đệ." Vừa vào sảnh trước, Lang Kha đã chỉ vào bọn Vân Túc giới thiệu với Bắc Cung Tố Cầm, sau đó lại giới thiệu với bọn Vân Túc về Bắc Cung Tố Cầm một lần, có điều lại mặc niệm trong lòng hy vọng Tam sư tỷ họ không cảm thấy hứng thú quá mức với mấy người Vân huynh.

Có điều, nguyện vọng của hắn vẫn là thất bại.

Bọn Vân Túc và Bắc Cung Tố Cầm chào hỏi nhau xong liền ngồi xuống, bởi tu vi của nàng cao hơn bọn Vân Túc nên đều gọi một tiếng tiền bối.

Bắc Cung Tố Cầm nhìn mấy người Vân Túc, ánh mắt quét trên mặt họ một vòng, thấy người người tuấn mỹ phi phàm, một thân chính khí, biết phẩm hạnh của họ tuyệt đối không tồi, thế nên liền lộ ra vẻ vừa lòng, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng, tu hoa bế nguyệt.

"Nếu ba vị đã là hảo hữu của Lục sư đệ, vậy không cần gọi ta là tiền bối, gọi ta là sư tỷ là được, nếu không không phải là sẽ loạn bối phận hay sao?" Nói xong nàng che mặt cười ha ha vài tiếng, âm thanh thanh thúy dễ nghe, mang theo vài phần nhu hòa, nàng nắm trong tay ba quầng sáng xanh bắn thẳng tới chỗ ba người Vân Túc, "Lần đầu gặp mặt, ba phần lễ nhỏ nhưng có thành ý, mong ba vị đạo hữu đừng ghét bỏ."

Bọn Vân Túc giơ tay ra, vận linh lực bắt lấy, tiếp được ba túi trữ vật bay về chỗ mình, dùng thần thức quét qua, hóa ra là mấy cái bình ngọc, trên bình ngọc có dán một vài nhãn dán, bên trên viết đủ các loại tên, dù là Cung Tiểu Trúc hay Vân Túc đều biết, mấy cái tên này là tên của rất nhiều loại độc dược và giải dược.

Cung Tiểu Trúc tuy chưa thấy độc đan Bắc Cung Tố Cầm luyện chế trước đó, nhưng cũng biết một vài cái tên độc đan của nàng, thế nên liền biết lễ vật gặp mặt của nàng là thứ gì. Vân Túc đương nhiên cũng

biết trong bình ngọc là độc đan, y tung hoành trong giới tu chân ở đại lục Huyền Thiên nhiều năm, không chỉ từng nghe tới danh hiệu "Độc Y tiên tử" của Bắc Cung Tố Cầm mà còn từng bị trúng độc đan do Bắc Cung Tố Cầm luyện chế, may mà trúng độc không nặng, mới có thể giải được, có điều bởi vậy nên y cũng biết uy danh của Độc Y tiên tử cũng không phải chỉ là cái danh hão.

Nếu bán độc đan trong tay ba người Vân Túc trên thị trường, giá trị đối với bọn Vân Túc tuyệt đối xa xỉ, có thể thấy được phần lễ gặp mặt này quý trọng thế nào.

"Đa tạ Bắc Cung sư tỷ đã tặng đan, đã vậy, từ chối thì quả là bất kính." Vì thế, Cung Tiểu Trúc thức thời nhận lấy, một chút cũng không khách khí, độc đan này quý giá như vậy, không dễ mà có được, giờ nhận lấy trước, sau này tuyệt đối sẽ có lúc cần dùng tới, ngốc mới không muốn! Trong lòng Cung Tiểu Trúc vô cùng kích động mà nói.

Mặc Hoa cười tủm tỉm nói "Cám ơn sư tỷ!" Trong lòng lại nghĩ lấy thứ này làm gì? Có thể ăn không?

Thông cảm cho hài tử này đáng thương, tầm nhìn thiển cận, trước kia ở sâu trong rừng, không ai hạ độc, không biết độc đan là cái gì, cũng không biết tới Độc Y tiên tử gì cả, ngay cả nghe nói cũng chưa từng nghe qua.

Vân Túc bình tĩnh cất túi trữ vật, gật đầu nói, "Đa tạ!" Để y gọi Bắc Cung Tố Cầm là sư tỷ, y thật sự không quen, bởi vậy không gọi! Đặc biệt là người nhìn trẻ tuổi tú mỹ như vậy, nhìn khuôn mặt còn ít tuổi hơn y.

Đừng nhìn Bắc Cung Tố Cầm như mới chỉ hơn hai mươi, thực ra niên kỷ của nàng đã hơn năm trăm tuổi, còn già hơn cả bà nội của Vân Túc, nếu không phải do tư chất nàng nổi trội xuất sắc, hơn nữa lúc còn trẻ đã dùng Hồi Nhan đan, phỏng chừng bây giờ mặt đã đầy nếp nhăn, lưng còng.

Lại nói Nguyễn Hàn Yên vốn đang trò chuyện vui vẻ với Bắc Cung Tố Cầm, bỗng thấy Vân Túc bước từ ngoài cửa vào, vẻ mặt vốn đang vui tươi hoạt bát bỗng trở nên có chút ngượng ngùng, ánh mắt tránh né không dám nhìn thẳng Vân Túc, nhưng vẫn không nhịn được dùng dư quang ngắm y vài lần, trong lòng còn không ngừng cảm thấy may mắn, may mà Vân Túc không nhìn tới chỗ nàng, bằng không nàng sợ là sẽ càng thêm ngượng.

Lại nói, lúc Nguyễn Hàn Yên và Lang Kha mới cùng nhau tới Thúy Vân phong, trong lòng nôn nóng vô cùng, suy nghĩ cũng khá loạn, muốn tới gần Vân Túc lại không biết nên nói gì, liền tìm cơ hội rời khỏi Thúy Vân phong, nhưng cảm thấy không cam tâm, thế nên lại nhịn không được mà thân cận với Vân Túc, cuối cùng cũng nghĩ ra cách, chính là tìm người cùng nàng tới Thúy Vân phong, lại vừa lúc biết được Bắc Cung Tố Cầm xuất quan, thế nên liền kéo theo Tam sư thúc thân ái của nàng cùng tới.

Mà bây giờ, nàng cũng không biết mình bị làm sao, thấy Vân Túc tim nhịn không được mà đập thật nhanh, mà nàng lại rất thích cái cảm giác này, còn nghĩ tới chuyện sau khi về sẽ nghiên cứu xem mình bị làm sao.

Trạng thái này của Nguyễn Hàn Yên hoàn toàn phù hợp với một thiếu nữ có mối tình đầu, muốn nói chuyện với Vân Túc lại không dám.

Vẻ mặt khác thường này của nàng sao có thể gạt được mọi người ở đây chứ! Bắc Cung Tố Cầm nhìn thấy phản ứng của Nguyễn Hàn Yên, dùng dư quang của nàng, phát hiện ra ngay vấn đề, tuy rằng dị trạng này của Nguyễn Hàn Yên cũng không rõ lắm.

Nàng tuy rằng chưa từng yêu đương, cũng không có ý định tìm đạo lữ, nhưng dựa vào kinh nghiệm nhiều năm tung hoành giới tu chân của nàng, cũng biết đây là Nguyễn Hàn Yên coi trọng Vân Túc có dung mạo xuất sắc nhất.

Tuy rằng nàng cho rằng Vân Túc năng lực xuất chúng, dung mạo cũng nhất tuyệt, nhưng bởi là khí đồ của Kiếm Tiên môn, nên thân phận so với thiên chi kiêu nữ Yên nhi hoàn toàn không thể so sánh được, thật sự không xứng đôi với sư điệt của nàng. Có điều nghĩ tới chuyện Yên nhi coi trọng Vân Túc, nhưng nhìn vẻ mặt lãnh đạm của Vân Túc, tựa như hoàn toàn không nhìn thấy Yên nhi, nghĩ cũng chỉ có một mình Yên nhi đơn phương tương tư, Vân Túc hoàn toàn vô tình với nàng, nên tạm thời Bắc Cung Tố Cầm cũng không lo chuyện này.

Hơn nữa loại chuyện này, nàng làm một tiền bối cũng không nên can thiệp vào chuyện tình cảm, vẫn nên mặc kệ tiểu bối thôi, cùng lắm là tìm một cơ hội nói lại cho đại sư huynh.

"Nếu các vị đạo hữu đã tới làm khách ở Tất Vân tông chúng ta, nếu không có chuyện gì, có thể để Lục sư đệ mang các ngươi đi tham quan, luận bàn với các đệ tử khác, chắc chắn sẽ rất có lợi cho việc tu luyện của chư vị, nếu không phải mấy ngày nay thiếp thân khá là bận rộn, thì thật muốn tỷ thí với các vị một phen. Lại nói, thiếp thân thấy diện mạo của Vân đạo hữu có vài phần quen thuộc, nghĩ kĩ, cũng không đúng lắm, không biết Vân đạo hữu có còn thân nhân nào khác không? Như là phụ thân hay huynh đệ gì đó?"

Bắc Cung Tố Cầm nhìn kỹ dung mạo của Vân Túc một hồi, cảm giác có vài phần quen thuộc, trong đầu chợt lóe lên thứ gì đó, nhưng lại không kịp nắm lấy, dù sao cũng cảm thấy dường như nàng đã bỏ lỡ thứ gì đó!

"Không có!" Vân Túc mặt không đổi sắc nói, hoàn toàn không bận tâm tới sự thật mình còn một phụ thân thân sinh, không nói ra chỉ là vì phụ thân y là một ma tu, nói trong trường hợp này không thích hợp, hơn nữa Thương Thăng đã biến mất ở giới tu chân tận ba bốn mươi năm, chỉ sợ mọi người đều nghĩ rằng Thương Thăng hồn đã sớm về hoàng tuyền, vậy càng không cần phải nói nữa.

Bắc Cung Tố Cầm gật đầu, nếu Vân Túc đã nói vậy, thì nàng sẽ không nói gì nữa, liền nói tới một vài chuyện khác, Vân Túc không phải gật đầu thì chính là "Ừm", Cung Tiểu Trúc lại vô cùng cung kính với Bắc Cung Tố Cầm, cẩn thận trả lời vấn đề nàng đưa ra, chỉ sợ lỡ lời, người ta dù sao cũng là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, tu vi cao, thực lực cường đại, đương nhiên không dám chậm trễ dù chỉ một chút, nói nói cong tám lần quẹo mười cái trong lòng.

Cung Tiểu Trúc không phải là sợ đắc tội nàng, mà bởi hắn nhất định phải giấu diếm cơ duyên trước kia họ đạt được, dù sao trên người họ có rất nhiều bảo vật mà giới tu chân mơ ước, tuy rằng Bắc Cung Tố Cầm không giống loại người có tâm tư xấu, nhưng bên cạnh còn có những người như Thẩm Thanh Tiêu, bởi Thẩm Thanh Tiêu trong nguyên tác chỉ là một nhân vật quần chúng, đơn giản là xui xẻo bị sư phụ liên lụy.

Thế nên, Cung Tiểu Trúc không hiểu Thẩm Thanh Tiêu này lắm, ai mà biết hắn có mưu đồ gây rối hay

không!

Lại nói, Cung Tiểu Trúc lau mồ hôi trong lòng, Bắc Cung Tố Cầm này đúng là một nhiệm vụ không hề đơn giản, chỉ cần cẩn thận cân nhắc lời nàng nói, là có thể phát hiện bên trong có rất nhiều cạm bẫy, nói rất có kỹ xảo, chỉ cần không chú ý chút là có thể làm cho hắn lộ ra một vài thông tin quan trọng, nếu không phải là trời sinh hắn thông minh, nhất định đã bại trận.

"Tam sư thúc, đã không còn sớm, chúng ta đi thôi!" Mắt thấy sắc trời đã muộn, Nguyễn Hàn Yên giật nhẹ ống tay áo Bắc Cung Tố Cầm, nhỏ giọng nói.

Bắc Cung Tố Cầm ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, quả là không còn sớm, liền ôn nhu nói, "Được rồi! Sắc trời đã muộn, thiếp thân không quấy rầy chư vị nữa, Thẩm sư đệ có muốn cùng về với sư tỷ không?"

"Nếu Tố Cầm sư tỷ đã mời, thế thì sư đệ liền kết bạn với Tố Cầm sư tỷ mà đi."

Bởi ngọn núi sư tôn Thẩm Thanh Tiêu ở vừa lúc ngay cạnh Liên Ngọc phong của Bắc Cung Tố Cầm, hai người vừa lúc có thể kết bạn mà đi.

Vì thế, Lang Kha tiễn bọn Bắc Cung Tố Cầm ra tới tận cửa, thấy mấy người đã lấy pháp bảo phi hành bay xa rồi, lúc này mới xoay người đi vào trong động phủ.

88. Chương 88

Lại nói, Cung Tiểu Trúc lau mồ hôi trong lòng, Bắc Cung Tố Cầm này thật sự không phải là nhân vật đơn giản, chỉ cần cân nhắc kỹ lời nàng nói, có thể phát hiện bên trong ẩn giấu rất nhiều cạm bẫy, nói rất có kỹ xảo, hơi không chú ý một chút liền có thể làm hắn lộ ra một vài thông tin quan trọng.

Nếu không phải trời sinh hắn thông minh, nhất định đã bị bại trận!

Tuy rằng hắn sùng bái Bắc Cung Tố Cầm biết chế độc, cảm giác người luyện chế độc đan đều rất oách, chỉ cần vẩy phấn độc ra một hồi, mặc cho ngươi thiên quân vạn mã cũng không đấu lại nổi, tận đến khi miệng sùi bọt mép, ngã xuống đất mà chết. Nhưng trong lòng hắn, hắn cảm thấy Vân đại ca càng soái, càng khốc, càng khí phách, càng thêm quan trọng hơn, không thể bởi vì sùng bái Bắc Cung Tố Cầm liền bán đứng hai người mình và y có được không! Hắn là người rất có nguyên tắc đó có được không!

"Cung đạo hữu tu luyện thần tốc, mới hơn hai mươi tuổi, tu vi đã tới Trúc Cơ hậu kỳ, tư chất linh căn cũng là băng linh căn hiếm thấy, không biết trước kia đạo hữu tu hành ở đâu? Có nghĩ tới chuyện bái nhập Tất Vân tông không?"

Nói nói, Bắc Cung Tố Cầm lại ném ra hai nghi vấn, nhìn thì tưởng như lơ đãng nhắc tới vấn đề, lại thêm

cơ thể yếu đuối mềm mại và một giọng nói thanh thúy ôn nhu, rất dễ làm người ta sinh hảo cảm, ném đi sự phòng bị, nếu là người khác chỉ sợ đã tự bán đứng mình.

Bắc Cung Tố Cầm vừa hỏi, không cần phải nói, Cung Tiểu Trúc lại càng thêm cẩn thận, chỉ sợ mình để lộ ra việc trước kia là đệ tử Kiếm Tiên môn làm cho nàng suy nghĩ nhiều, thế nên bề ngoài vẫn bất động thanh sắc, bình tĩnh trả lời, "Tam sư tỷ tán thưởng, tại hạ trước kia chỉ là một tán tu bé nhỏ không đáng kể, từ nhỏ đã ẩn cư với sư tôn tận sâu trong rừng, chính là thứ gọi là một ngày làm thầy cả đời làm cha, bởi vậy nên cũng không có ý định bái nhập Tất Vân tông."

Bởi trước kia khi hắn còn ở Kiếm Tiên môn tư chất cực kém, không cần nói đã biết trước kia hắn sống muốn giản dị bao nhiêu thì có bấy nhiêu giản dị, khiêm tốn, độ tồn tại muốn mỏng manh bao nhiêu có mỏng manh bấy nhiêu, có muốn khoe khoang, trở nên nổi tiếng cũng không nổi, ngoại trừ Lý Nham và mấy tên chó săn chuyên tìm tới hắn gây phiền phức kia thì gần như cũng không có bằng hữu gì khá thân thiết, thế nên sau khi hắn rời khỏi Kiếm Tiên môn cũng không lo những người đó sẽ tra ra hướng đi của hắn, cùng lắm là bị người ta cho rằng hắn đã chết ở bên ngoài thôi.

Làm một tiểu nhân vật không ai ở Kiếm Tiên môn nhớ tới, hơn nữa đồ vật có thể chứng minh hắn là đệ tử Kiếm Tiên môn trên người đã sớm bị hắn hủy thi diệt tích, thế nên chỉ cần không cố ý đi thăm dò, sẽ không biết được thân phận của hắn, chắc chắn tu vi Trúc Cơ kỳ hiện tại của hắn cũng không đáng để Bắc Cung Tố Cầm tốn tâm tư thăm dò thân thế hắn.

Tuy rằng nghĩ tới có một ngày sẽ bại lộ, nhưng tới lúc đó, hắn cũng đã có kế sách ứng đối.

Bây giờ thì sao! Người Kiếm Tiên môn chỉ sợ còn tạm thời chưa biết tới sự tồn tại của hắn, có điều nếu đã chọc phải Đan Vân tôn giả, ngày mà người Kiếm Tiên môn tìm tới hắn và Vân đại ca cũng không còn xa, có điều, không đến tìm họ cũng tốt, nếu thật sự đối mặt, chưa chắc bọn Đan Vân tôn giả đã chiếm được lợi thế.

Mấy năm nay rời khỏi Kiếm Tiên môn, tuy rằng tu vi của hắn còn yếu, nhưng Vân đại ca đã có một trận chiến với thực lực, thực lực của Mặc Hoa cũng không thể bỏ qua, hơn nữa lần này họ tới Tất Vân tông chính là muốn làm một chuyện, nếu chuyện này thành công, sức chiến đấu của họ sẽ tăng lên n cấp…

"Là thiếp thân lỗ mãng, lúc trước không biết Cung đạo hữu đã có sư tôn, nói cũng thật không khéo, lấy tư chất của Cung đạo hữu, nếu vào Tất Vân tông môn phái nhất đẳng chúng ta, tiền đồ sau này chắc chắn không thể hạn lượng, có điều…" Bắc Cung Tố Cầm lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, sau đó lại quay sang nói với Vân Túc, đôi môi khẽ mở, "Nhìn tu vi của Vân đạo hữu, nói vậy trước kia đã đạt được cơ duyên cực lớn, thân phận Vân đạo hữu tuy rằng có chút đặc thù, nhưng vẫn có thể mang theo Mặc đạo hữu cùng bái nhập Tất Vân tông, nếu thật sự như vậy tông chủ bỉ tông nhất định sẽ không bạc đãi các vị."

Làm một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cấp cao, Bắc Cung Tố Cầm chỉ cần dùng một mắt đã nhìn ra tư chất linh căn và tu vi cao thấp của bọn Cung Tiểu Trúc, chuyện Vân Túc bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn cũng từng gây nên một trận sóng gió không lớn không nhỏ trong nội bộ các môn phái ở đại lục Huyền Thiên, mà phản ứng của các đệ tử đại môn phái cũng không giống nhau, khen chê không đồng nhất.

Bắc Cung Tố Cầm cũng biết tới chuyện này, tuy rằng không cố tình chú ý tới chuyện của Vân Túc, nhưng

vẫn nghe được một vài tin đồn, lúc ấy nàng còn từng cảm thán thiên đố anh tài, thế nên không cần cố ý điều tra đã biết được thân phận của Vân Túc, đương nhiên cũng biết muốn hồi phục đan điền và linh căn là một điều còn khó hơn cả phi thăng lên Tiên giới.

Nhưng, nay nàng chứng kiến Vân Túc đã trở thành một tu sĩ sắp sửa đột phá lên Nguyên Anh kỳ, thì có thể thấy được cơ duyên này đúng là hiếm thấy.

Tuy rằng trước kia cả hai đều đã từng nghe nói tới chuyện của đối phương, hôm nay lại mới là lần đầu Bắc Cung Tố Cầm và Vân Túc gặp mặt nhau, Vân Túc là khí đồ Kiếm Tiên môn không sai, nhưng lấy tư chất của y, cũng quả thực là khiến người ta đỏ mắt, nếu không phải thân phận y đặc thù, chắc chắn có rất nhiều tu sĩ cấp cao muốn thu y làm đồ đệ.

Mà tuy rằng tu vi của Cung Tiểu Trúc khá thấp, nhưng cũng là một tu sĩ băng linh căn hiếm thấy, tuổi còn nhỏ mà đã đạt tới độ cao Trúc Cơ kỳ như vậy, không cần biết tâm trí hay ngộ tính và tư chất đều là thượng đẳng.

Thế nên tự nhiên Bắc Cung Tố Cầm sẽ sinh ra chút tâm tư với bọn Vân Túc, không cần biết bọn Vân Túc có vào Tất Vân của nàng hay không, hay là có bái sư hay không, bái người nào làm sư, nàng đều không ngại, chỉ là một đề nghị mà thôi, hai tiểu bối có tư chất tốt như vậy, còn không để nàng tranh thủ một chút sao!

Tu sĩ thiên linh căn ở giới tu chân vô cùng được hoan nghênh, cũng vô cùng hiếm thấy, phàm là một người có thiên linh căn xuất hiện đều sẽ bị mời vào môn phái, do đó được vô số tài nguyên tu luyện, địa vị khá cao, chỉ có số ít tu sĩ thiên linh căn đơn độc mới né tránh nhãn giới của đại môn phái, được tán tu thu làm đệ tử, chuyện này tuy tốt, nhưng cũng không thể so sánh được với đệ tử trong đại môn phái, tốc độ tu luyện sẽ không quá mức nghịch thiên, thế nên tư chất tu luyện của Cung Tiểu Trúc quả là khó mà có được.

Về phần chuyện Vân Túc là khí đồ của Kiếm Tiên môn, thật ngại, nàng đúng là không để Kiếm Tiên môn vào mắt, nhất là bây giờ nội bộ Kiếm Tiên môn đã sớm bị môn chủ đương nhiệm biến thành chướng khí mù mịt, mà thân phận con của ma tu này nàng càng không để trong lòng, ngay cả chính ma tu phẩm hạnh đoan chính nàng còn có thể tiếp nhận được, huống chi là một tiên tu bị gọi là "con của ma tu"?

Vân Túc nghe thấy lời nói vô cùng dụ hoặc của Bắc Cung Tố Cầm, ngước mắt lên nhìn, dùng giọng nói lạnh lùng nói, "Cũng không có ý định này!" Vừa nghe Bắc Cung Tố Cầm nói, liền biết nàng sớm đã biết được thân phận của y, cũng biết được y từng đạt được cơ duyên cực lớn, mới có thể khôi phục lại tu vi, chẳng qua y cũng không hề sợ hãi, thái độ với Bắc Cung Tố Cầm cũng vẫn băng lãnh như trước.

"Nếu Vân đạo hữu đã không có ý định này, vậy thiếp thân cũng không nói thêm gì nữa, Lục sư đệ, điểm tâm nơi này của ngươi vẫn luôn ăn ngon như vậy." Bắc Cung Tố Cầm cười khẽ, nhón một miếng điểm tâm tinh xảo trong đĩa trên bàn lên cắn, tựa như cũng không hề để ý tới thái độ của Vân Túc với nàng, cũng không bởi vì bị một hậu bối không chú ý tới mà tức giận.

"Ha ha ha! Tam sư tỷ thích ăn là được, ta còn đang sợ ngươi ăn chán rồi, sau này sẽ không tới làm khách nơi tiểu đệ nữa kìa! Nếu Tam sư tỷ có rảnh, có thể thường xuyên tới đây, vừa lúc tiểu đệ ra ngoài lần này chiếm được một công thức làm điểm tâm, ngày khác ta sai đầu bếp làm cho ngươi ăn, Yên nhi nếu thích cũng có thể cùng tới với Tam sư tỷ."

"Lục sư đệ yên tâm, sư tỷ và Nguyễn sư điệt nhất định sẽ tới thường xuyên, phải không? Yên nhi?" Bắc Cung Tố Cầm quay đầu nhìn Nguyễn Hàn Yên.

"Đương nhiên rồi Lục sư thúc, về sau ta nhất định sẽ đến nơi này của ngươi mỗi ngày, ăn hết toàn bộ thức ăn ngon của ngươi, ngươi cũng không được chê ta phiền nha!"

Nguyễn Hàn Yên gật đầu liên tục như gà mổ thóc, vui vẻ đáp.

"Yên nhi thật khả ái, Lục sư thúc sao có thể ngại ngươi phiền chứ! Chỉ cần ngươi tới, Lục sư thúc nhất định sẽ để tiểu công chúa ngươi vừa lòng mà về."

"Cứ quyết định như vậy đi!" Nói xong, mắt thấy sắc trời đã muộn, Nguyễn Hàn Yên giật nhẹ ống tay áo của Bắc Cung Tố Cầm, nhỏ giọng nói, "Tam sư thúc, thời gian đã không còn sớm, chúng ta đi đi!"

Bắc Cung Tố Cầm ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, quả là đã không còn sớm, liền ôn nhu nói, "Được rồi! Sắc trời đã muộn, thiếp thân không quấy rầy chư vị nữa, Thẩm sư đệ có muốn cùng về với sư tỷ không?"

"Nếu Tố Cầm sư tỷ đã mời, vậy sư đệ liền kết bạn với Tố Cầm sư tỷ cùng đi."

Bởi ngọn núi sư tôn Thẩm Thanh Tiêu ở vừa lúc ở ngay cạnh Liên Ngọc phong của Bắc Cung Tố Cầm, hai người vừa lúc có thể kết bạn cùng đi.

Vì thế, Lang Kha liền tiễn bọn Bắc Cung Tố Cầm ra tận ngoài cửa, thấy mấy người đã lấy pháp bảo phi hành ra bay xa mới xoay người đi vào trong động phủ.

Trên đường bọn Vân Túc trở về phòng, nhìn bề ngoài, Vân Túc khá giống lúc bình thường, có điều Cung Tiểu Trúc lại có thể nhìn ra Vân đại ca không được vui vẻ từ bộ mặt không biểu cảm của y.

"Vân đại ca, có phải là ngươi đang mất hứng không?"

Cơ thể Vân Túc khẽ khựng lại một chút, đáp: "Không có!" Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

"Ồ!" Cung Tiểu Trúc nghi hoặc nhìn bóng dáng Vân Túc, không nói gì thêm, nhanh chóng đuổi theo, về phần Mặc Hoa, sớm đã không biết mang Viêm Hoa đi đâu mất.

Thực ra, Cung Tiểu Trúc cũng không nhìn lầm, Vân Túc quả thực có chút buồn bực.

Có lẽ một khắc kia Cung Tiểu Trúc lộ ra thần sắc kích động khi thấy Bắc Cung Tố Cầm, tuy rằng rất ít ỏi, người khác vẫn chưa kịp để ý tới, nhưng y thời khắc đều chú ý tới Tiểu Trúc đã phát hiện ra, không cần biết vì sao Tiểu Trúc lại lộ ra thần thái kích động này, trong lòng y lại không thoải mái một chút nào, mà

sau đó Bắc Cung Tố Cầm và Tiểu Trúc càng nói chuyện nhiều hơn, trong lòng y lại sinh ra một hồi khó chịu, ấn tượng với Bắc Cung Tố Cầm, không cần phải nói, lại càng kém hơn.

Tuy rằng Vân Túc biết hai người nói chuyện vô cùng bình thường, hơn nữa tu vi của hai người cũng khác nhau một trời một vực, không thể có quan hệ gì, nhưng bởi người có chỉ số thông minh cao, tư duy đều thích bay xa, vì thế, y liền suy nghĩ nhiều. Trong mắt y, ngoại trừ tu vi của hai người cách xa nhau, thì Tiểu Trúc vô cùng xứng đôi với Bắc Cung Tố Cầm, nam tài nữ mạo, một người ôn nhuận như ngọc, một người thẹn thùng bách mị, trong lòng y nhất thời khó chịu, bởi vậy liền liên tưởng tới việc Tiểu Trúc sau này có thể sẽ không thích những nữ tử dung mạo tú mỹ khác nữa.

Tâm tình khó chịu này không phải chỉ một lúc là hết.

Trước kia y không vội, là bởi y và Tiểu Trúc tiếp xúc tương đối ít với người khác, nữ tử gặp được cũng ít ỏi, không có mấy người, mà tiếp xúc với người bên ngoài càng nhiều, nữ tu gặp được càng nhiều, thỉnh thoảng y lại thấy lo lắng. Có điều, bởi trước kia chưa từng thấy Tiểu Trúc lộ ra cảm xúc khác thường nào với nữ tử, tuy rằng cũng hơi lo một chút nhưng vẫn cảm thấy Tiểu Trúc sẽ không thích nữ tu khác.

Có điều bây giờ khó mà nói được, Tất Vân tông là một đại môn phái, đệ tử nội môn nhiều không đếm xuể, một đường đi tới, tư sắc của các nữ đệ tử không ai tầm thường, y cũng cảm thấy dung mạo của những nữ đệ tử này có chút đáng khen, được rồi! Tuy rằng y vẫn là thấy bộ dạng những người đó không thể nào dễ nhìn được bằng Tiểu Trúc, nhưng vẫn làm cho y sinh ra một cảm giác tràn ngập nguy cơ, cảm giác chuyện y cần phải thổ lộ tình cảm với Tiểu Trúc trở thành một vấn đề cấp bách!

Thế nên, bây giờ quan trọng nhất là phải cách ly hết tất cả những người có thể uy hiếp tình cảm giữa y và Tiểu Trúc, tiêu diệt hết tất cả mầm mống những người dám mơ tưởng tới Tiểu Trúc, lại tìm một thời cơ thỏa đáng thẳng thắn bày tỏ với Tiểu Trúc, dù sao không cần biết thế nào, Tiểu Trúc cũng đều không có khả năng rời khỏi y, y cũng không lo rằng Tiểu Trúc không thể tiếp nhận tình cảm của y.

89. Chương 89

Nếu đã quyết định thổ lộ tình cảm với Tiểu Trúc, vậy nên thổ lộ lúc nào đây? Tuyệt đối là càng sớm càng tốt, tốt nhất là hành động luôn bây giờ, có điều nên thổ lộ thế nào cũng là một vấn đề.

Xin hãy tha thứ cho Vân Túc tuy rằng chỉ số thông minh của y cao, nhưng chỉ số cảm xúc không được khả quan cho lắm, nhất là khi đối mặt với người mình thích, chỉ số thông minh có chút không đủ dùng, thế nên nhất định phải suy nghĩ tận một đêm mới có thể hành động.

Có một thứ gọi là tâm động không bằng hành động, thế nên, Vân Túc bình tĩnh trở về phòng, quyết định suy nghĩ một đêm này, ngày mai nhất định phải thổ lộ tình cảm với Tiểu Trúc.

...

Mới sáng sớm, Cung Tiểu Trúc đang định mở cửa ra ngoài, bỗng nhiên, động tác của hắn khựng lại, trong mắt chợt lóe lên một ánh dị sắc, nhanh chóng ra khỏi phòng đi tới phòng của Vân Túc, đi rất vội vàng.

"Vân đại ca, ta muốn thương lượng một chuyện với ngươi." Cung Tiểu Trúc chỉ đi vài bước đã tới cửa phòng Vân Túc, Vân Túc đi từ bên trong ra, vừa vặn đáp lời.

"Ừ, Tiểu Trúc muốn thương lượng chuyện gì?" Vân Túc mở cửa nhìn thấy Cung Tiểu Trúc đang đứng ngoài cửa, trong mắt chợt lóe lên vẻ vui mừng, ôn nhu đáp lời.

"Vân huynh, Cung huynh, nhị vị thức dậy thật sớm!"

Cung Tiểu Trúc còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy một tiếng cười sang sảng, sau đó liền thấy Lang Kha mang theo Nguyễn Hàn Yên đi tới sân hai người.

Lang Kha vẫn một thân áo trắng, mà Nguyễn Hàn Yên vẫn là một thân la quần màu hồng, có điều hình thức hơi khác hôm qua, bộ y phục này càng thêm diễm lệ, hoa văn càng thêm rườm rà, tóc búi cũng càng thêm tinh xảo, trên mặt còn trang điểm, toàn thân thêm thanh lệ thoát tục, vừa thấy chính là trang điểm cẩn thận rồi mới tới.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc gật đầu với Lang Kha, coi như chào hỏi.

Nguyễn Hàn Yên đứng sau lưng Lang Kha, nhu thuận gọi hai người, "Vân tiền bối, Cung tiền bối."

"Nguyễn cô nương." Cung Tiểu Trúc đứng cạnh Vân Túc, mặt mang ý cười nói.

Vân Túc không chớp mắt, chỉ gật đầu, sau đó theo mọi người vào trong phòng ngồi xuống, hỏi Lang Kha, "Lang huynh tới tìm chúng ta, là có chuyện gì quan trọng muốn nói?"

"Đúng vậy, không dám giấu giếm, sáng nay tại hạ tới muốn mang theo hai vị hảo hữu đi tham quan Tất Vân tông ta, hôm qua ta trở về tông môn, trong tông môn có rất nhiều sư huynh đệ nghe nói ta đưa vài vị hảo hữu thực lực cao cường trở về, nên hôm nay liền muốn gặp các vị một chút, nếu hai vị rảnh, cũng có thể luận bàn với đệ tử nội môn ta một phen."

Vân Túc trầm mặc một lát, quay đầu hỏi Cung Tiểu Trúc, "Tiểu Trúc vừa rồi muốn nói gì với ta?"

"Ta chính là muốn nói với Vân đại ca một chút, hôm nay ta định ra ngoài làm chút việc, chính là chuyện của Trình Hạo lần trước ta đã kể cho ngươi, hôm nay đột nhiên có tin tức, bây giờ Trình Hạo có khả năng tính mạng gặp nguy hiểm, thế nên ta muốn nhanh chóng đi cứu hắn, tránh xuất hiện biến cố." Cung Tiểu Trúc thoáng nhìn qua hai người, truyền âm nói với Vân Túc.

Lần trước ở bí cảnh Thanh Anh nhìn thấy Trình Hạo, Cung Tiểu Trúc liền đưa cho Trình Hạo phương thức

liên lạc với mình, mong rằng Trình Hạo lúc gặp nguy hiểm tới tính mạng sẽ cầu cứu hắn. Kết quả vừa rồi, Cung Tiểu Trúc rõ ràng cảm nhận được Trình hạo bóp nát ngọc phù truyền âm hắn đưa cho kia, thế nên việc cấp bách bây giờ là phải nhanh đi cứu Trình Hạo, mang tài tướng đắc lực về cho Vân đại ca.

Vân Túc nghe Cung Tiểu Trúc nói vậy, lập tức không suy nghĩ nhiều đã nói, "Ta đi cùng ngươi." Nói xong liền định đưa tay ra nắm chặt lấy bàn tay của Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc rụt tay lại, tránh được bàn tay Vân Túc đang thò ra, mỉm cười một chút, nhìn thoáng qua Lang Kha, "Vân đại ca ngươi vẫn nên ở Tất Vân tông tu luyện thì hơn, lần này ta đi một mình là được, ngươi cũng biết, môn phái đã diệt Trình gia kia kẻ tối cao nhất tu vi cũng mới chỉ tới Nguyên Anh kỳ, hơn nữa trong tay ta pháp bảo vô số, mang theo Trình Hạo an toàn trở về cũng không phải là vấn đề, Vân đại ca không cần phải lo lắng."

"Không được! Quá nguy hiểm!" Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc rụt tay trở lại, liền nhíu mày, lại nghe thấy câu nói tiếp theo của hắn, càng thêm không đồng ý, mày nhíu tới độ có thể kẹp chết vô số ruồi, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mặt Cung Tiểu Trúc.

Chuyện này Vân Túc biết rõ, Tiểu Trúc đã nói với y trước kia, Thiên Ma tông diệt Trình gia kia, tuy rằng tông chủ có tu vi cao nhất mới chỉ là Nguyên Anh kỳ, nhưng tu vi của Tiểu Trúc ngay cả Kim Đan kỳ cũng chưa tới, lại còn phải mang theo một vật kéo chân, muốn an toàn trở lại cũng vẫn là rất khó, nói không chừng còn có thể xuất hiện biến cố, nếu y đi cùng, thì hoàn toàn không cần phải lo tới vấn đề này, nói không chừng còn có thể tiện tay diệt luôn Thiên Ma tông kia đi.

"Ta đã quyết định lần này sẽ đi một mình rồi." Cung Tiểu Trúc nói xong câu này liền nhìn phản ứng của Vân Túc, thấy y vẫn đầy mặt không đồng ý, lại nói, "Vân đại ca, ngươi phải tin tưởng ta, lấy thực lực hiện tại của ta, cho dù tu sĩ Nguyên Anh kỳ có đuổi giết ta vẫn có thể an nhiên không thành vấn đề, huống hồ lần này ta cũng sẽ không trực tiếp đối đầu với mấy ma tu kia, nhiều lắm là nhân lúc không có ai phát hiện mang người về mà thôi, lại nói chỉ bằng tu vi của Trình Hạo, người Thiên Ma tông phái đi đuổi giết cùng lắm chỉ là Kim Đan kỳ, hoàn toàn không phải lo rằng sẽ có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra. Hơn nữa Lang huynh không phải là tìm Vân đại ca ngươi có việc sao?"

Tuy rằng trong quá trình cứu Trình Hạo, khó tránh khỏi sẽ lọt vào tập kích trực tiếp của ma tu, nhưng Cung Tiểu Trúc vẫn cứ nói như vậy.

"Không được!" Vân Túc vẫn nhíu mày nhìn hắn không nói lời nào, hàn khí quanh người rét lạnh, có thể làm người đông cứng thành kem que, một bộ dáng "Ta rất khó chịu!", làm cho người ba phần sợ hãi.

Vân Túc hoàn toàn không tin lời Cung Tiểu Trúc nói, trong cái giới tu chân này, chuyện ngoài ý muốn lúc nào cũng có thể xảy ra, gặp phải nguy hiểm không phải chỉ cần nói vài câu là có thể ứng phó được.

Nhưng Cung Tiểu Trúc lại không sợ, tiếp tục khuyên nhủ, "Vân đại ca, ngươi cũng biết mà, lần này chúng ta tới Tất Vân tông có chuyện phải làm, ý tưởng của ta là chia binh làm hai đường, một mình ta đi cứu Trình Hạo trước, Vân đại ca ngươi ở Tất Vân tông tìm hiểu tình huống của Thương tiền bối, như vậy có thể sớm làm xong chuyện, nếu không ta sợ thời gian không kịp mất." Cung Tiểu Trúc nghiêm túc nhìn y.

Hắn cho rằng Vân đại ca cùng hắn đi cứu Trình Hạo là chuyện hoàn toàn lãng phí thời gian, lần này họ tới Tất Vân tông, chỉ có một bộ phận nhỏ là đi tị nạn, một nguyên nhân quan trọng khác là bởi cha ruột của Vân Túc Thương Thăng.

Không sai! Lần này họ tới Tất Vân tông chính là để cứu Thương Thăng, chỉ là ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng không chắc chắn rằng Thương Thăng có ở Tất Vân tông hay không, bởi trong nguyên tác Vân Túc sau khi tới Tất Vân tông cũng không có được tin tức về Thương Thăng, Cung Tiểu Trúc dám nói với Vân Túc Thương Thăng ở Tất Vân tông, là vì hắn suy đoán theo cốt truyện phát triển Thương Thăng bị Tiếu Duyên nhốt ở một nơi nào đó ở Tất Vân tông, hơn nữa khả năng này chiếm hơn 50%.

Thế nên, lần này họ muốn tra ra nơi Thương Thăng đang ở, sau đó cứu hắn ra, vừa bởi Thương Thăng là cha ruột của Vân Túc, nên cứu hắn ra, thứ hai là, Cung Tiểu Trúc nghĩ tu vi của Thương Thăng ở Xuất Khiếu hậu kỳ, thực lực cường đại, lấy quan hệ của hắn với Vân Túc, Thương Thăng nhất định sẽ giúp Vân Túc đối phó với Đan Vân tôn giả.

Ở giới tu chân, nói chung, đại bộ phận tu sĩ đều khó mà có con nối dõi, cho dù có cũng phải tốn một thời gian rất dài mới có thể dựng dục ra, hơn nữa tu sĩ sinh con không dễ, chỉ cần có con, tu sĩ sẽ đều vô cùng coi trọng, ma tu cũng không ngoại lệ, trừ những trường hợp cá biệt ngoại lệ, ví dụ như mẫu thân của Vân Túc.

Hơn nữa theo như suy đoán lúc trước, Thương Thăng vẫn còn tình cảm sâu đậm với mẫu thân Vân Túc. Thế nên, chuyện Thương Thăng coi trọng Vân Túc tuyệt không thể nào phản đối được.

Cung Tiểu Trúc quyết định phân công công việc với Vân Túc, ngoài chuyện muốn tận lực tranh thủ thời gian tìm hiểu tin tức của Thương Thăng và cứu Trình Hạo ra, thì thực ra còn một nguyên nhân quan trọng nhất, đó chính là từ lúc hắn rời khỏi Kiếm Tiên môn tới đây, vẫn luôn đi cùng với Vân đại ca, gần như rất ít khi tách rời, dưới tình huống bình thường, chỉ cần gặp phải một vài chuyện nguy hiểm tới tính mạng, Vân đại ca đều sẽ giúp hắn ngăn lại, làm cho hắn luôn luôn được bảo vệ, bởi vậy kết quả là kinh nghiệm của hắn quá ít ỏi, do đó thiếu sự rèn luyện thực hành, tu vi tăng tương đối chậm, cũng mất đi nhiều cơ duyên.

Có điều, những lời này, Cung Tiểu Trúc đương nhiên sẽ không nói ra, nếu không, có thể tưởng tượng được Vân Túc nhất định sẽ biến thành Bao Công mặt đen, không ngừng tỏa ra khí lạnh quanh thân đông chết người.

Tuy rằng Vân Túc bảo vệ hắn hắn vô cùng cảm động, nhưng hắn cũng không sẽ không chím sâu vào sự bảo vệ này, hắn hiểu rõ một người luôn được bảo vệ không thể trưởng thành nhanh chóng được.

Thực ra đạo lý này Vân Túc cũng biết, nhưng cũng không có nghĩa là Vân Túc có thể mặc kệ cho Cung Tiểu Trúc ra ngoài đối mặt với những nguy hiểm kia, nếu Cung Tiểu Trúc đối với y chỉ là bằng hữu bình thường thì không nói làm gì, nhưng ý nghĩa của Cung Tiểu Trúc đối với y lại không giống vậy, y có thể để mặc cho Cung Tiểu Trúc khiêu chiến một vài chuyện tương đối khó, thậm chí có thể chịu đựng việc Cung Tiểu Trúc bị thương, y có thể không quan tâm, nhưng trong phạm vi có thể khống chế, y muốn lúc nào cũng có thể nắm giữ được tình huống của Cung Tiểu Trúc, biện pháp tốt nhất chính là thời khắc dính chặt lấy bên cạnh Cung Tiểu Trúc, bất cứ lúc nguy nan nào cũng có thể ra tay trợ giúp.

Sâu trong nội tâm Vân Túc thực ra là dục vọng chiếm hữu và dục vọng bảo vệ Cung Tiểu Trúc mạnh mẽ, chẳng qua là y có thể khống chế cảm xúc của mình, không thể hiện ra mà thôi, hơn nữa quan hệ của hai người bây giờ còn phải chờ thương thảo, tuy rằng Vân Túc đã sớm coi Cung Tiểu Trúc là đạo lữ của mình, nhưng Cung Tiểu Trúc vẫn luôn cho rằng mình là tiểu đệ của Vân Túc, cùng lắm là bằng hữu quan hệ khá tốt.

Nếu không phải quan hệ của hai người còn chưa xác định, Cung Tiểu Trúc đừng mơ tới chuyện cách xa vân Túc hơn một mét.

Có điều cho dù quan hệ của hai người có xác định rồi, lấy tính cách trung khuyển của Vân Túc, bình thường chỉ cần không phải là yêu cầu quá phận, Vân Túc sẽ đều thuận theo hắn, nói vậy sau này làm việc cũng sẽ không phải là không để ý tới ý nguyện của Cung Tiểu Trúc, mà là hơn phân nửa Cung Tiểu Trúc nói gì nghe nấy.

Tuy rằng Cung Tiểu Trúc nghe lời không tệ, nhưng hắn cũng có suy nghĩ của chính bản thân mình, cũng có tự do nhất định, không phải là một vật thuộc sở hữu của một mình Vân Túc.

Thế nên Vân Túc nhìn thái độ kiên quyết như vậy của Cung Tiểu Trúc lại thêm khuôn mặt luôn cười tươi kia, một đôi mắt to ngập nước vô cùng chờ mong nhìn y, cuối cùng cũng nhẹ nhàng gật đầu một cái, thỏa hiệp, y cầm một ngọc bội từ trong trữ vật giới ra đeo bên eo Cung Tiểu Trúc, "Bên trong có một đạo kiếm khí của ta, có thể chống đỡ được một kích của tu sĩ từ Nguyên Anh sơ kỳ trở xuống, nếu ngọc bội vỡ, ta có thể cảm nhận được." Sau đó sẽ lập tức tới cứu ngươi.

"Ừm, Vân đại ca ngươi yên tâm đi, ta nhất định sẽ bình an mang người trở lại." Cung Tiểu Trúc nói xong liền nói với Lang Kha, "Lang huynh, hôm nay ta định ra ngoài làm chút việc, thế nên không đi cùng ngươi và Vân đại ca được, mong ngươi có thể thứ lỗi."

"Nói gì vậy, nếu Cung huynh ngươi muốn xuất môn, Vân huynh và tại hạ cùng đi thăm Tất Vân môn cũng như vậy mà thôi, có điều Cung huynh ngươi ra ngoài phải cẩn thận đó."

Lang Kha thấy Cung Tiểu Trúc muốn ra ngoài, cũng không hỏi hắn đi làm gì, chỉ dặn một câu rồi không nói gì nữa.

Nguyễn Hàn Yên bên cạnh nghe thấy Cung Tiểu Trúc sẽ ra ngoài, ánh mắt sáng ngời lên, nụ cười cũng tươi thêm mấy phần, "Cung tiền bối ngươi muốn ra ngoài sao! Vậy ngươi nhất định phải về sớm nha!"

Cung Tiểu Trúc gật đầu, đứng dậy.

"Tiểu Trúc, ta tiễn ngươi." Vân Túc cũng đứng dậy.

Ra khỏi động phủ, hai người đứng im, Lang Kha và Nguyễn Hàn Yên đứng đợi đằng sau, Vân Túc giơ tay lên xoa xoa đầu Cung Tiểu Trúc, "Sớm trở về chút." Nghĩ một chút, vẫn không yên lòng, liền thông qua khế ước chủ tớ mà gọi Mặc Hoa tới, để hắn đi cùng với Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc bất đắc dĩ, chỉ có thể để Mặc Hoa đi cùng, chắc chắn với thực lực của Vân đại ca, không cần Mặc Hoa giúp cũng có thể ứng phó được ở Tất Vân tông.

Sau đó Cung Tiểu Trúc liền tạm biệt Vân Túc, mang theo Mặc Hoa rời khỏi Tất Vân tông.

Vân Túc nhìn theo bóng dáng Cung Tiểu Trúc biến mất nơi chân trời, trong lòng cảm thấy thật bất đắc dĩ, vì y đã bỏ lỡ thời cơ thổ lộ tuyệt hảo với Cung Tiểu Trúc.

Có điều, chờ Tiểu Trúc trở lại, nhất định phải thổ lộ thành công.

90. Chương 90

Ở một thảo nguyên rộng lớn vô ngần, một nhóm tu sĩ mặc trường bào màu đen di chuyển nhanh chóng, chỉ chốc lát sau đã tới chân một ngọn núi tuyết.

Nhóm người này nhìn núi tuyết vô cùng cao lớn trước mặt, do dự một lát, một tu sĩ đi đầu rốt cuộc cũng nói, "Chúng ta đi nhanh lên đi, mẹ nó, tiểu tử kia không ngờ lại chạy lên núi Ngọc Tuyết."

"Nhưng mà, sư huynh, nghe nói trên núi Ngọc Tuyết này có rất nhiều yêu thú lớn mạnh, hơn nữa có không ít tu sĩ lên rồi không trở xuống nữa, hay là..." Một tu sĩ gầy gò đi sau nuốt nước miếng, sợ hãi rụt rè nói, sợ hãi ngước mắt lên nhìn thoáng qua đỉnh núi, rồi lại sợ hãi cúi đầu xuống.

"Hay là sao, không muốn lên nữa? Chẳng lẽ ngươi muốn bỏ cuộc? Ngươi cũng đừng quên, tông chủ sai chúng ta mang thi thể tiểu tử kia trở về, bằng không nếu tất cả chúng ta trở về gặp hắn, ngươi nghĩ rằng tới lúc đó chúng ta trở lại vẫn còn mạng sao?" Tên tà ma tu đi đầu kia ác thanh ác khí nói, hung hăng trừng mắt nhìn tên tà ma tu vừa nhát gan lại gầy yếu kia.

"Đúng vậy! Sư đệ, ngươi đừng hại chúng ta, tuy rằng trên núi Ngọc Tuyết này nguy hiểm vô số, nhưng lấy tu vi của chúng ta còn phải sợ sượng mặt sao?" Một người khác tức giận nói với ma tu gầy yếu, sau đó lại cười hì hì nịnh hót sư huynh đi đầu, "Sư huynh, nếu sư đệ đã nhát gan như vậy, ta thấy chúng ta không cần phải bận tâm tới hắn nữa, để hắn một mình mang mạng trở về là được, tới lúc chúng ta bắt được tiểu tử kia về công lao cũng sẽ không có phần hắn."

"Hừ! Chúng ta đi thôi!"

Tên ma tu đi đầu phất tay áo mà đi, sau đó là một đám ma tu mặc áo đen, ma tu gầy yếu nhát gan kia do dự một lát, cắn răng, tựa như đã hạ quyết tâm, vẫn theo lên cùng, có điều trong mắt hắn lại có ý cười lướt qua trong giây lát.

Nhóm ma tu này tổng cộng có năm người, đều là đệ tử mà tông chủ Thiên Ma tông phái tới đuổi giết Trình

Hạo, ngoài tu sĩ đi đầu kia có tu vi Kim Đan sơ kỳ ra thì những người khác nhiều nhất là tu vi Trúc Cơ kỳ, trong đó ma tu gầy yếu kia có tu vi thấp nhất, mới chỉ Trúc Cơ sơ kỳ.

Ngọn núi Ngọc Tuyết mà năm người đang leo lên này nằm ở một nơi rộng lớn trên thảo nguyên của trung bộ đại lục Huyền Thiên, núi Ngọc Tuyết chiếm diện tích hơn mười lý, cao hơn một nghìn mét, hơn nữa càng lên cao, nhiệt độ càng thấp, không chỉ vậy, nơi càng cao hơn so với mực nước biển thì khả năng gặp phải yêu thú cấp cao cũng càng cao, lên tới đỉnh núi, nói không chừng còn có thể gặp được yêu thú tu luyện tới độ đã có thể biến hóa.

Nghe nói có rất nhiều tu sĩ nhân loại suy đoán trên núi Ngọc Tuyết có rất nhiều kỳ trân dị bảo, linh thảo hiếm có khó gặp, thế nên không ngừng đi lên tầm bảo, có điều những tu sĩ kia đều không có ai thấy họ trở lại, hơn nữa còn tuyệt tích ở giới tu chân, có thể thấy được núi Ngọc Tuyết nguy hiểm thế nào, thế nên trừ tu sĩ không sợ chết, người bình thường cũng không dám tùy tiện leo lên.

Tuy rằng núi Ngọc Tuyết nguy hiểm vô số, nhưng chân núi lại không có gì nguy hiểm, chỉ có một số phàm thú, nhưng lại sinh trưởng rất nhiều linh thảo cấp thấp và thảo dược mà phàm nhân sử dụng, có điều tu sĩ ngoại lai cũng chướng mắt, chỉ có cư dân địa phương bởi có thể phân biệt mấy thứ này, nên mới thường xuyên thu thập một ít thảo dược ở chân núi, linh thảo bán cho tu sĩ mở cửa hàng có thể kiếm được nhiều vật quý, thảo dược bình thường bán cho phàm nhân dùng mở hiệu thuốc bắc kiếm được chút tiền của.

Những phàm nhân này, vận khí tốt có thể sau một đêm từ đói khổ lạnh lẽo trở thành gia tài bạc triệu, vận khí kém sẽ bị một vài phàm thú cao lớn uy mãnh tập kích mà bị chết, cửa nát nhà tan thê ly tử tán, thế nên nghề hái thuốc ở đây cũng là một chức nghiệp vô cùng nguy hiểm.

Năm người chỉ chốc lát sau đã đi dọc theo con đường nhỏ trên núi do một tu sĩ lên núi trước kia tạo thành, bởi nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống, khắp nơi đều là tuyết, nhiệt độ đại khái chỉ có âm mười mấy độ, năm người vận chuyển linh lực duy trì nhiệt độ cơ thể trên người.

Nơi năm người đang đứng cách sườn núi một khoảng cách rất dài, ma tu đi đầu nhìn nhìn bốn phía, dời tầm mắt về phía bốn người đi cùng, “Mọi người tách ra tìm tên tiểu tử kia, một canh giờ sau trở lại tập hợp ở đây, nhớ kỹ, tạm thời không được leo lên trên, được rồi, đi đi!”

Vì thế mọi người đi theo bốn hướng khác nhau, vừa cẩn thận đi, vừa cẩn thận nhìn bốn phía, tà ma tu gầy yếu kia đi về hướng đông, thi thoảng lại hết nhìn đông nhìn tây, thi thoảng lại nhìn nhìn dưới chân, dưới lớp sương tuyết bao phủ thỉnh thoảng lại lộ ra màu xanh lục, có thứ là cỏ dại không có tác dụng gì, còn lại là linh thảo, chỉ là tuổi thọ tương đối thấp mà thôi, hắn nhìn thấy một vài linh thảo cấp thấp liền cẩn thận nhặt nhạnh, một đôi tay trắng nõn như ngọc hái linh thảo cất vào hộp, trong chớp mắt, cái hộp kia liền biến mất.

Cứ vậy, tên ma tu gầy yếu kia cứ đi một chút lại dừng, góp nhặt rất nhiều linh thảo cấp thấp, không biết là hạnh phúc hay bất hạnh, từ đầu tới cuối, hắn chưa từng gặp phải yêu thú, ngay cả yêu thú cấp thấp cũng không gặp phải.

Còn chưa tới một canh giờ, tên tà ma tu gầy yếu kia mơ hồ nghe thấy từ một hướng truyền tới tiếng hô to, là âm thanh mà đồng bạn hắn phát ra, hình như là gặp phải thứ gì đó khó lường, vì thế, ma tu gầy yếu kia

liền nhanh chóng đi theo phương hướng kia, chỉ chốc lát sau đã thấy một ma tu khôi ngô đứng cạnh một tảng đá to ở phía xa xa.

Khi ma tu gầy yếu kia cách ma tu khôi ngô không xa, ba người còn lại bao gồm cả ma tu đi đầu cũng đã tới.

Tên tà ma tu khôi ngô kia nhìn thấy sư huynh đi đầu của mình, lập tức chỉ vào một cửa động sau tảng đá, nói, "Sư huynh, nơi này có một cửa động, mới vừa rồi ta cảm nhận được từ bên trong truyền tới một cỗ linh khí dao động mạnh mẽ, ngươi nói xem chúng ta có nên xuống dưới tìm hiểu hay không đây."

Ma tu đi đầu kia nghe xong cũng không đáp lại ngay lập tức, mà nhìn chằm chằm cửa động, hơn nữa còn phân một luồng thần thức điều tra bên trong, lại phát hiện chỉ tiến được vài trượng đã bị ngăn lại.

Ngay lúc ma tu đi đầu kia quan sát cửa động, mọi người lại cảm nhận được có một cỗ linh khí cường liệt truyền tới từ trong động, tất cả lộ ra vẻ mặt khác lạ, kích động nhìn cửa động, ngay cả ma tu đi đầu cũng không ngoại lệ, có điều rất nhanh đã thu hồi vẻ mặt này lại, khôi phục bộ dáng không bận tâm tới hơn thua vừa rồi.

"Ngươi, và ngươi nữa, canh ở cửa động, trước khi chúng ta còn chưa ra, không cho bất cứ thứ gì được ra vào." Ma tu đi đầu tùy tiện chỉ vào hai người, hạ lệnh cho họ, nếu trong động có bảo vật, vậy hắn cũng bất chấp phải tìm Trình Hạo, vào động tìm hiểu một phen rồi lại nói sau.

Hai ma tu kia thấy sư huynh không cho mình vào động, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, lộ ra vẻ mặt uất ức, có điều dưới dâm uy của sư huynh, vẫn thỏa hiệp đồng thanh đáp, "Vâng! Sư huynh."

Trong động rất tối, thò tay ra không thấy năm ngón, ma tu đi đầu mang theo ma tu gầy yếu lúc trước và ma tu khôi ngô chậm rãi tiến lên phía trước, đi mấy chục mét cũng không gặp phải nguy hiểm gì, có điều họ cũng không bởi vậy mà buông lỏng sự đề phòng, vẫn là bộ dáng rất cẩn thận, tùy thời giết địch, bởi nói không chừng lúc nào đó sẽ có một yêu thú lao tới đánh lén họ.

Đi tới một khúc đường, liền thấy phía trước không còn là dũng đạo chật hẹp nữa, mà là một sơn động vòm tròn, trước mặt mọc trên một thạch bích, là một gốc linh thảo trắng như tuyết, lá dài, màu trắng, không chút tì vết, trong suốt lóe sáng, gốc linh thảo này tổng cộng có bảy cái lá, trên lá cây, từng luồng sáng trắng lóe ra mang theo linh khí dao động cường liệt, trước mắt ba người nhất thời lóe sáng cỏ bảy lá!

Cỏ bảy lá là nguyên liệu chủ yếu chế ra Hồi Nhan đan, vô cùng khó kiếm, nhìn tình hình này, gốc cỏ bảy lá này hẳn là đã được một nghìn năm tuổi, tuổi thọ cực cao, không cần biết là bán hay luyện chế thành Hồi Nhan đan, đều là lựa chọn không tệ, chỉ bằng sự tôn sùng của số đông nữ tu giới tu chân với Hồi Nhan đan mà nói, chắc chắn gốc cỏ bảy lá này mang ra sẽ bán được với một cái giá tốt.

Nhưng, tên ma tu khôi ngô kia nhìn chằm chằm gốc cỏ bảy lá trước mặt, ánh mắt ngập tràn si mê, cơ thể cũng di chuyển về phía trước, từng bước tiếp cận cỏ bảy lá, giơ tay muốn nhổ nó.

“Cẩn thận!”

Trong mắt ma tu đi đầu và ma tu gầy yếu cũng lộ ra thần sắc si mê này, có điều cũng chỉ trong chớp mắt, hai người lắc đầu thật mạnh, tỉnh táo lại, chẳng qua vừa thấy tên ma tu khôi ngô kia đi sang bên trái, ma tu đi đầu lập tức hét lớn một tiếng, rút pháp bảo ra hướng tới chỗ đó mà đập.

Bộp một tiếng, một cây gậy trong tay ma tu đi đầu chạm vào vật thể màu trắng tuyết, sau đó, ma tu đi đầu bị bức lùi lại bốn năm mét mới dừng lại.

Mà cách gã không xa, vật thể màu trắng tuyết kia cũng từ không trung rơi xuống mặt đất, tứ chi mảnh khảnh phủ phục trên mặt đất, cái bụng tròn xoe cũng rung lên, trên cằm còn có một chòm râu, hai cái sừng mọc thẳng tắp trên đỉnh đầu, trong cổ họng phát ra âm thanh gầm gừ, như thị uy mà nhe răng trợn mắt với ma tu đi đầu, nhưng cũng không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay khi ma tu đi đầu kia ngăn một kích trí mệnh của yêu thú kia lại, ma tu khôi ngô lập tức tỉnh táo lại từ sự u mê, nhìn yêu thú có bộ dạng giống sơn dương cách đó không xa, nhưng thực lực lại mạnh hơn hắn vô số lần, bị dọa đổ mồ hôi lạnh toàn thân, nuốt nước miếng, vội vã rút pháp bảo bản mạng của mình ra, nhanh chóng đi tới cạnh ma tu đi đầu.

“Đa tạ ân cứu mạng của sư huynh.”

Hóa ra, vừa rồi cả ba người họ đều bị khí tức của cỏ bảy lá mê hoặc, may mà ma tu đi đầu và ma tu gầy yếu khá kiên định mới có thể tỉnh lại nhanh chóng, bằng không, không chỉ tên ma tu khôi ngô kia, mà ngay cả hai người còn lại cũng sẽ chết dưới sự tấn công của yêu thú.

“Làm việc cho cẩn thận vào.” Ma tu đi đầu nói xong liền bắt đầu tấn công thú sơn dương.

Tên ma tu gầy yếu kia thấy hai người giằng co với yêu thú kia, cũng đi tới cạnh ma tu đi đầu, toàn thân run rẩy, nắm lấy một cái đầu lâu, khẩn trương phòng bị yêu thú kia.

Đây là một yêu thú cấp năm, gọi là thú sơn dương, thực lực còn mạnh hơn ma tu đi đầu một chút, nhưng bởi trong tay ma tu đi đầu có một cây gậy đầu lâu, tu vi Kim Đan sơ kỳ lại thêm một món linh khí cực phẩm, nên có thể đánh ngang tay với thú sơn dương, hơn nữa còn có hai tu sĩ ma tu Trúc Cơ kỳ tuy thực lực không mạnh, nhưng cũng có thể trợ giúp thêm cho trận chiến, chắc chắn hạ gục thú sơn dương kia cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Ba người một thú nháy mắt loạn thành một cục, thủ đoạn công kích chủ yếu của thú sơn dương là hai cái sừng kia, còn có một cái đuôi còn dài cứng hơn roi da, mà ba ma tu kia liền dùng pháp thuật và pháp bảo trong tay đối phó với thú sơn dương kia, trong khoảng thời gian ngắn, toàn bộ trong động đều là tiếng va chạm và tiếng nổ mạnh, ngay cả đá trên vách cũng bởi hai bên công kích mà rơi xuống không ngừng, ngay cả mặt đất cũng hơi rung động, hắc vụ tràn ngập trong không khí, những đầu lâu phát ra tiếng cười quái dị trong không trung, không ngừng tấn công thú sơn dương.

Hai bên tấn công nhau, bên nào cũng bị thương, trên người thú sơn dương, lông bị lửa đốt cháy một mảng to, màu lông tuyết trắng đã dính máu, ma tu bên này cũng chật vật không chịu nổi, không phải bị rách y phục thì cũng là trên người có những vết thương sâu, vết máu loang lổ.

Có điều vết thương của ma tu Kim Đan kỳ kia cũng không quá nghiên trọng, nhiều nhất chỉ là y phục bị tổn hại nghiêm trọng, toàn thân trên dưới không dính tí máu nào, ma tu khôi ngô lại khá nghiêm trọng, bởi tu vi thấp, lại thêm tu sĩ Kim Đan kỳ không rảnh quan tâm tới sự sống chết của hắn, nên toàn thân dính đầy máu, không biết là bị thương ở đâu, chân nguyên cũng bị hao hụt nghiêm trọng.

Mà tên ma tu gầy yếu kia bởi tu vi thấp nhất, dưới công kích của thú sơn dương đã chật vật không chịu nổi, toàn thân đều dính bùn và vết máu, có khi không kịp tránh còn bị thú sơn dương quật cho một roi, có điều chỉ có hắn biết bộ vị bị thương của mình không nghiêm trọng lắm, tất cả đều không yếu hại, không biết là trùng hợp hay là vì lí do gì.

Mấy người mệt tới mồ hôi ròng ròng, cuối cùng cũng giết chết được thú sơn dương, ma tu đi đầu moi kim đan trong cơ thể nó ra, rồi nhổ gốc cỏ bảy lá kia lên, về phần thi thể của thú sơn dương, họ cũng không cần.

Chờ tới khi họ vừa mới quay người chuẩn bị ra ngoài, ba người lại nghe thấy có tiếng đánh nhau, vì thế cước bộ thoáng ngừng lại, nhìn xung quanh, trong động lại không thấy có bất kỳ thứ dị thường gì.

Tiếng đánh nhau vẫn tiếp tục vang lên, ma tu đi đầu nghiêng tai lắng nghe, một lát sau, nói với hai người, "Trong thạch bích." Sau đó giơ tay sờ tới sờ lui trên thạch bích, cuối cùng dừng lại ở nơi trên thạch bích, cong ngón tay gõ gõ, quả thực có tiếng vang, chứng tỏ bên trong rỗng không, cách vách cũng có mật động, thế nên liền cầm pháp bảo ra, lui lại phía sau vài bước đập một cái trên thạch bích, sau một kích kia, thạch bích vỡ ra, tạo thành một cửa động nham nhở vừa một người đi vào.

Tiếng đánh nhau truyền tới từ nơi xa, quanh quẩn bên tai ba người, nghe kỹ, còn có thể nghe thấy tiếng yêu thú gầm rống giận dữ, hẳn là tu sĩ nhân loại đang đánh nhau với yêu thú.

Ba người đi vào thông đạo rẽ phải, đi được một đoạn, lại rẽ trái, một lát sau, liền nhìn thấy một người một thú đánh nhau kịch liệt trong một thông đạo tối đen như mực, thực lực yêu thú càng tốt hơn tu sĩ nhân loại, bởi tu sĩ kia khi ứng đối với công kích của yêu thú có phần phải cố hết sức, hơn nữa vết thương cũng đầy người, y phục cũng nhìn không ra bộ dáng ban đầu, trên mặt cũng đầu vết cào cấu, tựa như ăn mày.

Ba người đứng ở một nơi cách đó không xa nhìn một người một thú đánh nhau, trong mắt chợt lóe lên ý mừng, bởi tên tu sĩ kia chính là người mà họ đang muốn tìm Trình Hạo!

Tuy rằng toàn thân Trình Hạo đã nhìn không ra bộ dáng ban đầu, nhưng thông qua khí tức của họ, ba người vẫn nhận ra.

Có điều họ cũng không đi hỗ trợ, mà đứng tại chỗ nhìn yêu thú tra tấn Trình Hạo tới mình đầy thương tích, không động đậy chút nào, dù sao họ cũng tới để giết Trình Hạo, họ giết hay yêu thú giết cũng đều như nhau, chỉ cần lúc cuối cùng ba người liên thủ lại tiêu diệt yêu thú, không đến mức để yêu thú hủy hoại thi thể Trình Hạo là được.

Đây là suy nghĩ của cả ma tu đi đầu và ma tu khôi ngô.

Có điều, ma tu khá gầy gò kia khi nhìn thấy Trình Hạo lộ ra ánh mắt vui mừng, sau đó thần sắc lại có chút gấp gáp, hắn trầm mặc một lát, lặng lẽ sờ sờ Ngự Thú bài đặt trong y phục, ánh mắt chuyển tới thân ảnh hai ma tu đồng bạn.

91. Chương 91

Ma tu đi đầu kia đang xem Trình Hạo và yêu thú đánh nhau còn chưa biết có chuyện gì xảy ra, đã cảm giác từ sau lưng có một cỗ kình phong đánh tới, chỉ kịp vận chuyển linh lực hình thành một lớp lớp bảo hộ trên người, liền bị một chưởng đánh lui vài mét, sau đó lung lay sắp ngã, thiếu chút nữa đứng không vững, cảm giác sau lưng đau đớn, phủ tạng đều bị thương, lớp phòng hộ trên người vẫn không có nhiều tác dụng cho lắm.

Nhìn kỹ, hóa ra là tên ma tu gầy yếu kia đánh lén hắn, chẳng qua bởi tu vi của hắn cao hơn ma tu gầy yếu kia không ít, bị thương không nghiêm trọng lắm, chỉ là hắn không hiểu tại sao sư đệ đồng môn xưa nay luôn nhát gan vì sao lại xuống tay với hắn, quả là không thể tin được!

Ma tu đi đầu mở to hai mắt, phẫn nộ quát ma tu gầy yếu, "Sư đệ, ngươi đang làm gì vậy?"

Tên ma tu khôi ngô kia cũng không kịp phản ứng, sửng sốt chỉ trong chớp mắt, chờ tới khi nghe thấy tiếng sư huynh rống giận, lập tức phản ứng lại, vội vàng kinh nghi bất định đi tới cạnh ma tu đi đầu, chất vấn ma tu gầy yếu, "Sư đệ, ngươi ta và sư huynh cùng là đệ tử Thiên Ma tông, có thù oán gì sao không hóa giải, lại cứ phải động thủ mới được?"

Lúc này, ma tu đi đầu nhìn chằm chằm ma tu gầy yếu một lát, suy tư vài giây, quyết đoán lắc đầu đáp, "Không đúng! Ngươi không phải là đệ tử Thiên Ma tông kia, nói! Ngươi là người phương nào? Có mục đích gì? Hãy xưng tên ra!"

"Cái gì?" Ma tu khôi ngô kia nghe thấy ma tu đi đầu nói, nhìn thoáng qua gã, cũng quay đầu lại nhìn chằm chằm ma tu gầy yếu kinh hô, mắt trợn to hơn cả vừa rồi.

"Không sai, ta thực sự không phải là người Thiên Ma tông các ngươi." Lúc này, ma tu gầy yếu cũng mở miệng, có điều lần này giọng nói khác hẳn vừa rồi, âm thanh từ khiếp nhược bén nhọn trở thành thanh thúy vang dội, "Đừng hỏi ta là người phương nào, nhưng ta sẽ nói cho các ngươi biết mục đích hôm nay của ta là giết các ngươi."

Nói xong còn không cho họ có thời gian kịp thở đã cầm một pháp bảo ra chiêu với hai người họ, hắn cũng sẽ không để cho ma tu đi đầu có cơ hội khôi phục vết thương trên người, nếu không lấy tu vi của hắn, muốn giết chết cả hai người càng khó khăn hơn.

Không sai! Người này chính là Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc cảm giác được Trình Hạo triệu hồi hắn, liền tra xét phương hướng cụ thể của Trình Hạo, chẳng qua chờ tới lúc hắn đi tới rừng sâu nơi Trình Hạo xin sự giúp đỡ từ hắn, người đã không còn đó, may mà thời gian đi tương đối ngắn, trên đường còn để lại khí tức thản nhiên, vì thế hắn liền căn cứ theo khí tức của Trình Hạo mà kết luận phương hướng đại khái, một đường đi tìm.

Không ngờ là không tìm được Trình Hạo, lại chỉ nhìn thấy có năm tà ma tu Thiên Ma tông, cũng chính là năm người ở núi Ngọc Tuyết này. Có điều, nếu đã gặp người Thiên Ma tông, cơ hội tìm thấy Trình Hạo còn có thể xa vời sao?

Nếu tạm thời chưa tìm thấy Trình Hạo, thì đi cùng với mấy ma tu này vậy, chắc hẳn ma tu sẽ nhanh chóng tìm thấy Trình Hạo thôi.

Vì thế hắn liền theo dõi năm người này, tìm thời cơ thích hợp giải quyết xong một ma tu gầy yếu thực lực kém cỏi nhất trong đó, lại dùng cửa hàng hệ thống mua đạo cụ trang điểm thành bộ dáng của ma tu gầy yếu. Vì thế, Cung Tiểu Trúc có đạo cụ yểm hộ, ngay cả giọng nói và khí tức cũng giống nhau như đúc, lại thêm dọc đường hắn luôn chú ý quan sát tới đặc điểm tính cách của mấy người này, giả giống y hệt, bốn người khác đương nhiên không thể phát hiện ra một người trong họ đã bị đổi.

Quả nhiên, trời không phụ người có lòng, bây giờ không phải là đã tìm ra được Trình Hạo hay sao!

Tuy là dựa vào phương pháp này để tìm ra Trình Hạo, nhưng lấy thực lực của bốn ma tu còn lại, hắn một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đương nhiên không thể dưới tình huống không thể phát hiện mà mang Trình Hạo đi, thế nên chỉ có thể làm liều, đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì chạy, Cung Tiểu Trúc quyết định đấu với mấy người này một trận trước, đấu không lại thì tìm cơ hội mang theo Trình Hạo chạy thoát là được.

Dù sao pháp bảo trên người hắn vô số, cửa hàng hệ thống còn có rất nhiều đồ vật đào mệnh bảo mệnh, còn có Mặc Hoa trong Ngự Thú bài, không sợ mất mạng.

Tuy rằng hắn muốn thả Mặc Hoa ra, một chiêu giải quyết hai người này là xong, nhưng vì không dễ dàng mới có cơ hội hành động một mình, hơn nữa hắn cũng muốn thử đấu pháp không cần mạng một chút, nói không chừng tu vi của hắn sẽ bởi vậy mà càng được củng cố thêm, có được điểm tốt không tưởng!

Thế nên hắn quyết đoán bỏ qua lời dặn phải bảo vệ bản thân cẩn thận của Vân Túc, ngay cả pháp bảo bản mạng cũng không triệu hồi ra đã đánh nhau với tu sĩ Kim Đan kỳ.

Vậy nên, tình huống bây giờ chính là, hai ma tu hoàn toàn không có lực đáp trả, bị Cung Tiểu Trúc đè xuống đánh, lực công kích của Cung Tiểu Trúc càng lúc càng mạnh, đánh cho hai ma tu lùi lại liên tục, Cung Tiểu Trúc là muốn thừa lúc ma tu còn chưa kịp phản ứng mà đánh, như vậy cũng có thể gia tăng thêm vài phần thắng.

Bởi vậy thực lực của Cung Tiểu Trúc vốn càng cường hãn hơn so với tu sĩ cùng cấp bậc, tên ma tu khôi ngô kia tu vi cũng chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ, một tu sĩ Kim Đan kỳ duy nhất còn bị nội thương không nhẹ

không nặng, sức chiến đấu tuy rằng vẫn mạnh hơn Cung Tiểu Trúc, nhưng Cung Tiểu Trúc cũng không phải là bỏ đi, hơn nữa với đấu pháp không cần mạng của hắn, hai ma tu ban đầu đương nhiên là đánh không thắng Cung Tiểu Trúc.

Có điều căn cứ theo nguyên tắc lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, tên ma tu đi đầu kia quả nhiên không cô phụ kỳ vọng của mọi người, gã rất nhanh đã kịp phản ứng lại, rút pháp bảo bản mạng của bản thân ra mà nghênh đón, lại phối hợp với ma tu còn lại, cuối cùng cũng đánh không thân thắng bại với Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc bên này đánh nhau với hai ma tu, còn phải thời thời khắc khắc chú ý tới tình huống của Trình Hạo, thấy Trình Hạo vẫn còn trụ được, liền yên tâm đánh nhau với hai người.

Thực ra thông qua hệ thống quét, Cung Tiểu Trúc đã sớm biết được ma tu đi đầu kia là đệ tử thân truyền của tông chủ Thiên Ma tông, tên là Vương Mãng, bởi thiên tư tung hoành, thiên phú vô cùng tốt, liền được tông chủ thu làm đệ tử, bồi dưỡng cẩn thận, có thể nói tu vi bây giờ của gã nếu không có sư tôn tận lực bồi dưỡng, hoàn toàn không thể đạt được tới trình độ bây giờ.

Mà tên còn lại tên Trương Quyền, là một đệ tử thân truyền của một trưởng lão nội môn Thiên Ma tông, tuy rằng tư chất không được tốt lắm, nhưng bởi tu hành khắc khổ, lại thêm thể phách cường hãn, trong nội môn cũng có địa vị nhất định.

Một đám đầu lâu trong không trung há to miệng bay tới chỗ Cung Tiểu Trúc, ý định cắn người Cung Tiểu Trúc thành cái sàng, từng đám khói đen quấn lấy bên người Cung Tiểu Trúc, đều bị hắn chắn bên ngoài, mà công kích của Cung Tiểu Trúc cũng bị hai người cản lại khá nhiều, cũng không làm Vương Mãng và Trương Quyền bị thương được.

Có điều đánh đánh một hồi, Vương Mãng và Trương Quyền mịt mờ đưa mắt nhìn nhau, đều nhét một đống lớn đan dược vào trong miệng mình, sau đó phát lực thật mạnh, rất nhiều đầu lâu bị giấu trong khói đen, lại cầm một cây đao lớn từ trong túi trữ vật của mình ra, nhanh chóng di động trước mặt Cung Tiểu Trúc, muốn xuất kỳ bất ý chiến thắng mau lẹ.

Có điều dù động tác của họ vô cùng nhanh, gần như không thể phân biệt, nhưng bởi Cung Tiểu Trúc đã sớm để ý tới động tác của hai người, thế nên đã nghĩ ra đối sách trong phút chốc.

Vì thế, hắn cầm pháp bảo trong tay, cũng phát lực mạnh, đánh đuổi tất cả đầu lâu xa ra tận mấy trượng, dùng linh lực hình thành một lớp phòng hộ trên người, với ý định bản thân có bị thương cũng phải làm hai người kia bị trọng thương, tiếp đón hai người.

Mắt thấy cây đao lớn của Vương Mãng muốn dừng ngay trên đầu Cung Tiểu Trúc, pháp bảo của Cung Tiểu Trúc cũng đã sắp xuyên thủng lồng ngực Vương Mãng, nếu Cung Tiểu Trúc từ bỏ ý định làm Vương Mãng bị trọng thương, rút pháp bảo lại, còn có thể tránh được cây đao lớn kia, có điều Cung Tiểu Trúc không có hề có ý này.

Hắn chỉ nghiêng người một cái, tốc độ phóng về phía trước không giảm đi, pháp bảo chuẩn xác đâm vào lồng ngực Vương Mãng, mà đao lớn của Vương Mãng cũng chém lên vai hắn, nhất thời máu phun như suối.

Bởi pháp bảo Cung Tiểu Trúc dùng là một cây thương dài, lực công kích vô cùng lớn, trực tiếp đâm thủng từ trước ngực ra sau lưng Vương Mãng, sau đó hắn nhanh tay điểm huyệt bên vai trái cho máu ngừng chảy, xoay người một cái, rút thương ra, ngăn công kích Trương Quyền đánh tới từ sau lưng, nhất thời, trước ngực Vương Mãng máu tươi phun ra.

"Sư huynh!" Vương Mãng lắc lư sắp ngã, mắt thấy sắp ngã xuống đất, Trương Quyền cũng bất chất, vội vàng nghiêng người đỡ lấy người Vương Mãng, cả kinh hét lên.

Trương Quyền điểm nhẹ vài huyệt trước ngực Vương Mãng, làm tốc độ máu chảy chậm lại, định lấy linh dược trị thương trong túi trữ vật ra cho gã ăn, lại không ngờ Cung Tiểu Trúc lại nhịn cơn đau từ bả vai mà tiến lên động thủ, bởi Vương Mãng bị thương nặng, pháp bảo điều khiển đầu lâu không còn linh lực, lần lượt bay trở lại gậy đầu lâu, áp lực của Cung Tiểu Trúc giảm đi không ít, thế nên liền định tốc chiến tốc thắng, hoặc không làm, đã làm thì phải làm đến cùng, kiên quyết không cho hai người cơ hội kịp thở.

Cùng lúc đó, cách đó không xa Trình Hạo cũng đã sắp không chống đỡ nổi, may mà nhìn bộ dáng Trình Hạo, cùng với lúc đầu Cung Tiểu Trúc nhìn thấy hắn, sức chiến đấu không chỉ tăng vọt lên gấp đôi, mà còn miễn cưỡng có thể chống lại được một lúc lâu nữa, có điều nếu Cung Tiểu Trúc không cứu hắn, chỉ sợ cũng đã lành ít dữ nhiều.

Cung Tiểu Trúc vừa tấn công, vừa truyền một đạo thần thức vào trong Ngự Thú bài, mọi người đều cảm giác được có một trận gió to trong thông đạo thổi tới, sau đó là vụt một tiếng, yêu thú đang đánh Trình Hạo túi bụi bị thứ gì đánh bay đi, nửa ngày cũng không bò dậy được.

Ngay cả Cung Tiểu Trúc đang đối phó với Trương Quyền cũng cả kinh, mi tâm căng cứng, dư quang nhìn chằm chằm yêu thú bị đụng bay, lại bị một ánh sáng màu đỏ chiếu thẳng vào mắt, vì thế hắn liền bị dọa tới sửng sốt.

Vì thế, Trương Quyền đỡ Vương Mãng, chỉ trong một lát sửng sốt này đã bị Cung Tiểu Trúc dùng một chiêu ngã lăn ra đất, Cung Tiểu Trúc cố gắng không ngừng, quơ thương về phía bụng Trương Quyền, chọc thủng pháp thuẫn phòng ngự Trương Quyền vừa lấy ra, cũng chọc thủng bụng Trương Quyền, ngay cả đan điền bên trong cũng bị chọc thủng một lỗ, một thân tu vi hóa thành tro tàn.

Vương Mãng vẫn còn đang quỳ rạp trên đất miệng phun máu tươi, che ngực há hốc mồm thở dốc, như người bị bệnh nặng, mệnh không còn dài lâu! Mà hiển nhiên, mạng gã cũng không còn bao lâu thật!

Cung Tiểu Trúc cẩn thận đi tới trước mặt Vương Mãng, đề phòng đột nhiên gã lại bùng nổ, mình lại bị đánh lén, có thể là do trước kia hắn đọc tiểu thuyết nhiều, nhân vật phản diện trong tiểu thuyết bình thường đều vô cùng xảo trá giảo hoạt, tà ma tu cũng vậy, luôn giả vờ một bộ dáng không có lực chống trả, chờ tới khi đối phương thả lỏng cảnh giác lại đột nhiên bùng nổ, không chỉ bỏ trốn mất dạng, mà trước đó còn làm đối phương bị trọng thương.

Hơn nữa, Vương Mãng còn là tu sĩ Kim Đan kỳ, trong mắt hắn nào có dễ đối phó như vậy, nói không chừng đều là giả bộ.

Vì thế, hắn ôm suy nghĩ này, cẩn thận cầm thương, cũng đánh về phía bụng Vương Mãng, định phế tu vi của gã, nhưng ngoài ý muốn, ngay khi thương sắp xuyên thủng bụng của Vương Mãng, liền thấy trong nháy mắt hắn hóa thành một làn khói đen bay tới chỗ sư đệ đồng môn Trương Quyền.

May mà Cung Tiểu Trúc đã sớm phòng bị, cầm một cái lồng sắt trong trữ vật giới ra, trùm tới cỗ khí đen, ngay khi lồng sắt cách khói đen chỉ tới năm trượng, thì khói đen kia dừng lại, sau đó tốc độ chậm lại, thiết lúc tiếp cận gã trong nháy mắt, nhốt gã vào bên trong, sắc mặt tái nhợt ngã ra đất, bộ dáng như hấp hối.

Vì thế, Vương Mãng cuối cùng cũng trốn không thoát.

Sở dĩ khi lồng sắt sắp tiếp xúc với Vương Mãng, lại làm cho tốc độ chạy trốn của gã chậm lại, là vì lồng sắt mà Cung Tiểu Trúc lấy ra này có thể sinh ra lực hút với mục tiêu, thực lực cường đại có thể làm tốc độ chậm lại, thực lực yếu có thể làm cho mục tiêu tạm dừng lại, có điều lồng sắt này phẩm chất không cao, thế nên chỉ có thể làm tốc độ của Vương Mãng chậm lại, cũng không thể tạm dừng, có điều đối phó với Vương Mãng tu sĩ Kim Đan bị trọng thương vẫn là thừa sức.

Phương thức chạy trốn lần này của Vương Mãng là sử dụng một loại cấm thuật có độc của Thiên Ma tông, pháp thuật này sở dĩ trở thành cấm thuật là bởi, nó không tiêu hao linh lực của tu sĩ, mà tiêu hao tu vi, bởi đối với mỗi tu sĩ, tu vi có được đều không dễ, tự dưng bị hạ xuống một cấp, phải tốn mấy chục năm thậm chí trên trăm năm mới hồi phục lại được, thế nên không tới bất đắc dĩ sẽ không dùng.

Nếu không phải Vương Mãng thấy mình sắp bị phế tu vi, gã cũng đã không dùng loại cấm thuật này.

Giới tu chân trừ cấm thuật tiêu hao tu vi, thì còn có một loại cấm thuật trả giá bằng tính mạng, cũng không thể dùng thường xuyên.

Tuy rằng cái giá phải trả cho những cấm thuật này khá là nặng nề, nhưng quả là pháp thuật giữ lại mạng hiểu quả.

Bên này một bị phế tu vi, một trọng thương bị nhốt trong lồng sắt, đã không thể chống trả lại được, mà kia Trình Hạo cũng không có trở ngại gì, Mặc Hoa đã đả đảo yêu thú cấp năm kia ngã xuống đất, lại vẫy đuôi quất nó thành một cục huyết nhục mơ hồ, không nhìn rõ hình dạng ban đầu, quả là không thể hung tàn hơn!

Trình Hạo cũng bị động tác thô bạo của Mặc Hoa dọa cho ngây dại, chẳng qua rất nhanh đã phục hồi tinh thần, thấy Mặc Hoa biến trở lại hình người, Trình Hạo nhìn hắn một thân nữ trang đỏ thẫm, tà áo thật dài, thân hình thướt tha, khuôn mặt vô cùng yêu diễm, ánh mắt chợt lóe lên hai chữ kinh diễm, sau đó bởi từng gặp mặt Mặc Hoa một lần, nghĩ một chút liền nhớ ra thân phận của hắn, sau đó nhìn Cung Tiểu Trúc nơi xa còn chưa khôi phục lại diện mạo vốn có, cũng đương nhiên là đoán ra được hắn là ai.

"Đa tạ Mặc tiền bối cứu giúp." Trình Hạo mặt không biểu cảm nhìn Mặc Hoa nói cảm tạ.

Mặc Hoa quệt miệng, bước lên kéo hắn tới chỗ Cung Tiểu Trúc, "Trình Hạo phải không! Ta và Tiểu Trúc

tới cứu ngươi, mau đi thôi!"

Mặc Hoa rất mất hứng, sau khi ra khỏi Tất Vân tông, Tiểu Trúc liền uy hiếp hắn, không cho hắn giúp đỡ khi Tiểu Trúc đánh nhau với người khác, bằng không sẽ để chủ nhân vứt bỏ hắn, thật hung tàn, Tiểu Trúc không ngờ lại uy hiếp hắn, còn làm bản thân bị thương, nếu chủ nhân mà biết mình không bảo vệ cho Tiểu Trúc cẩn thận, có thể sẽ trừng phạt mình không đây?

Mặc Hoa rất buồn rầu á! Tuy rằng vết thương của Tiểu Trúc không nghiêm trọng lắm, nhưng hắn rất sợ khuôn mặt đen sì của chủ nhân, nhất là bộ dáng toàn thân khí lạnh của y, nghĩ là đã thấy lo rồi có được không!

"Tiểu Trúc, hai người nên làm thế nào đây?"

"Hai kẻ đó ấy à! Còn chưa suy xét kỹ! Để ta nghĩ xong rồi lại nói." Cung Tiểu Trúc xé mặt nạ, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân, mỉm cười nói, "Trình đạo hữu, đã lâu không thấy!"

Trình Hạo đứng trước mặt Cung Tiểu Trúc, bộp một tiếng quỳ xuống đất, Cung Tiểu Trúc còn chưa kịp cản hắn lại, hắn đã dập đầu ba cái, một vẻ thấy chết không sờn, "Hôm nay đa tạ Cung đạo hữu cứu giúp, đại ân này, không gì báo đáp nổi, từ nay về sau, ta nguyện phụng Cung đạo hữu làm chủ nhân, tận tâm tận lực chết muôn lần cũng không chối từ, có điều…"

"Trình đạo hữu không cần phải vậy, ngươi và ta quen biết đã lâu, quả là duyên phận, ta cứu ngươi nào dám đòi báo đáp, Trình đao hữu ngươi mau đứng lên, có chuyện gì cứ nói thẳng." Tuy rằng Cung Tiểu Trúc cứu hắn quả thực là do muốn thu tiểu đệ cho Vân đại ca, nhưng hắn cũng sẽ không nói thẳng ra như vậy, ngoài miệng đương nhiên phải khách khí một phen.

92. Chương 92

"Không! Cung đạo hữu, ngươi vẫn cứ nên để ta quỳ thì hơn! Nhận được sự giúp đỡ của Cung đạo hữu ngày hôm nay, liều mình cứu giúp ta, sau này nếu Cung đạo hữu có gì sai bảo, ta có phải bỏ cái mạng này cũng không tiếc, có điều xin Cung đạo hữu đồng ý với ta một chuyện, nếu không, ta sẽ không đứng lên."

Trình Hạo y phục tả tơi quỳ trước mặt Cung Tiểu Trúc, vẻ mặt bi tráng, trong lòng có chút xấu hổ, thực ra hôm nay hắn cầu xin chuyện này cũng không định để Cung Tiểu Trúc giúp hắn, mà là muốn được Vân Túc giúp đỡ, trả mối thù nặng cho hắn.

Ngay khi Cung Tiểu Trúc tới cứu hắn, trong lòng hắn lóe lên rất nhiều suy nghĩ, suy xét tới Vân Túc kia đối xử với kẻ nào cũng là bộ dáng đạm mạc vô tình, vừa thấy đã biết không phải là người rảnh rỗi thích quan tâm những chuyện không liên quan, trực tiếp tìm Vân Túc xin giúp, rất có khả năng lớn không thành công, mà Vân Túc lại đối xử với Cung Tiểu Trúc không giống vậy.

Có lẽ Cung Tiểu Trúc không phát hiện ra, nhưng chỉ cần người ngoài cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện ra, Vân Túc chỉ cần là Cung Tiểu Trúc, thái độ cự tuyệt người ngoài, xa cách nghìn dặm sẽ không xuất hiện, yêu cầu Cung Tiểu Trúc đưa ra, chắc chắn Vân Túc sẽ đồng ý.

Thế nên nhất định phải thu phục Cung Tiểu Trúc, khả năng được Vân Túc giúp hoàn toàn có thể thành công.

Tuy rằng giá phải trả có chút lớn, nhưng chỉ cần báo thù diệt môn, cho dù có bán mình đi thì cũng đã sao?

Có điều, Trình Hạo tuy rằng hiểu Vân Túc quả thực là một người lãnh tình nhưng hắn đã đoán sai một điểm, bởi trong cuốn truyện "Nhất niệm thành ma" này, căn cứ theo điều mà cốt truyện cần, nếu hắn trực tiếp tìm Vân Túc, Vân Túc cũng sẽ nhất định đồng ý giúp hắn báo thù, có điều trong nguyên tác Vân Túc giải quyết xong chuyện của Kiếm Tiên môn xong mới đi diệt Thiên Ma tông.

Cung Tiểu Trúc sao có thể không biết suy nghĩ của Trình Hạo? Yêu cầu Trình Hạo đưa ra khẳng định là muốn hắn và Vân đại ca báo thù cho mình, chẳng qua đây cũng là chuyện tất yếu mà thôi, đồng ý chắc chắn sẽ đồng ý, chỉ là chuyện này cũng không phải là chuyện hắn có thể quyết định một mình, dù có muốn diệt Thiên Ma tông, Vân đại ca nhất định là người đứng ra xuất lực, thế nên trước khi đồng ý Trình Hạo, còn phải được Vân đại ca cho phép.

"Được rồi! Trình đạo hữu ngươi cứ nói đi, nếu ta có thể làm, ta tuyệt không chối từ, Trình đạo hữu vẫn nên nói xem vì sao lại trở thành bộ dáng này trước thì hơn."

Cung Tiểu Trúc cũng không nói toạc ra hết, mà chừa lại cho mình một con đường, tuy rằng hắn biết Vân đại ca sẽ đồng ý nhưng chuyện gì cũng có thể có cái gọi là nhỡ may, thế nên vẫn muốn trở lại hỏi Vân đại ca một chút, rồi mới quyết định chuyện này.

"Thực không dám giấu giếm, Cung đạo hữu, tại hạ nguyên bản là con trai của thành chủ thành Tuyết Nguyệt, Trình Hoàn, nhưng, ba năm trước…"

Trình Hạo nhẹ giọng nói, càng nói, vẻ mặt càng trầm xuống, những chuyện hắn nói ngoài những chuyện Cung Tiểu Trúc đã biết trước, thì còn có một vài chuyện không muốn để người ngoài biết, cũng là một vài chuyện mà trong nguyên tác không nhắc tới.

Trình Hạo sau khi biết được cả nhà mình bị Thiên Ma tông diệt tộc xong, lại bị đệ tử Thiên Ma tông đuổi giết, dọc đường đi, ăn bao nhiêu khổ cực tạm chưa nói tới, Trình Hạo thiên tân vạn khổ đi Quang Hoa môn tìm lão tổ tông Trình gia, vị lão tổ tông này cũng là tộc nhân duy nhất ngoại trừ hắn còn sống, bởi lão tổ tông Trình gia tu vi ở Hóa Thần hậu kỳ, thực lực mạnh, đối phó với một Ma tông nhỏ nhoi thì không đáng kể gì.

Vì thế, hắn cứ tưởng sẽ được lão tổ tông giúp đỡ, lại mượn lực của lão tổ tông báo thù, trọng chấn Trình gia, chỉ là, không ngờ sau khi gặp lão tổ tông, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vốn lão tổ tông đã đồng ý với hắn sẽ báo thù diệt môn này, không ngờ, mấy hôm sau hắn nhận được tin tức lão tổ tông đã bị người sát hại, Trình Hạo giật mình không kém gì khi trước nhận được tin Trình gia đã bị giết sạch, thử nghĩ xem một tu sĩ cấp cao Hóa Thần kỳ sao có thể bị giết chết dễ dàng như vậy! Đây tuyệt không tầm thường.

Vì thế, hắn liền suy đoán xem sau lưng chuyện này không chừng có một âm mưu cực lớn đang chờ hắn.

Cung Tiểu Trúc nghe kể, càng nghe càng thấy không thích hợp, lão tổ tông Trình gia bị giết hại, người giết lão đơn giản có hai mục đích, một là trả thù, người sát hại lão tổ tông Trình gia vốn là kẻ thù quen biết trước đây của lão tổ tông Trình gia, chỉ là lúc sát hại vừa vặn cùng lúc Trình Hạo xin giúp đỡ, thực ra người sát hại không có quan hệ gì với Thiên Ma tông; hai là giết người diệt khẩu, người sát hại lão tổ tông Trình gia chính là kẻ đứng sau Thiên Ma tông, bởi biết được bí mật nào đó mà Trình gia không muốn người khác biết được, mà lão tổ tổn Trình gia lại biết, nên mới bị giết.

Mà nghe Trình Hạo miêu tả, vào ban đêm, khi lão tổ tông Trình gia bị giết, toàn bộ Quang Hoa môn không nghe thấy chút động tĩnh nào, người sát hại lão khẳng định có thực lực cao hơn lão nhiều, thế nên mới sát hại lão tổ tông dễ dàng tới vậy, nếu là trả thù, thực lực hẳn là phải tương đương, buổi tối cũng dễ kinh động tới người khác.

Hơn nữa nghe nói lão tổ tông Trình gia ở Quang Hoa môn rất được mọi người tôn trọng, đối nội ôn hòa, đối ngoại trượng nghĩa, gần như không có kẻ thù, thêm vào đó, lão rất ít ra khỏi Quang Hoa môn, gần như không có khả năng có kẻ thù tìm tới.

Thế nên, khả năng duy nhất chính là giết người diệt khẩu, hơn nữa người này có liên hệ cực lớn với Thiên Ma tông, lại không phải là người Thiên Ma tông, theo hiểu biết của Cung Tiểu Trúc, tu sĩ Thiên Ma tông, tu vi cao nhất mới chỉ là Nguyên Anh kỳ.

Hơn nữa theo phỏng đoán, tu vi người này chỉ sợ đã là Xuất Khiếu kỳ.

Có điều lại có vài điểm đáng ngờ, nhất là người tu vi cao này sao không sát hại Trình Hạo luôn, nếu có thể dễ dàng giết chết lão tổ tông Trình gia tu vi Hóa Thần kỳ, vậy không phải là giết chết Trình Hạo Trúc Cơ kỳ dễ như trở bản tay; hai là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ này, có mục đích gì?

Trình gia ngoại trừ ở Quang Hoa môn có một lão tổ tông, trong gia tộc người có tu vi cao nhất là Trình Hoàn Kim Đan kỳ, nếu Trình gia có bảo vật có thể tăng tu vi hay lùi thọ nguyên linh tinh, vậy gia chủ Trình gia tu vi tuyệt không có khả năng mới chỉ Kim Đan kỳ; nếu Trình gia có pháp bảo cấp cao gì đó mà ngay cả Xuất Khiếu kỳ cũng mơ ước, vậy khả năng cũng không lớn, nếu không Trình gia đã không bị diệt tộc như vậy, mà pháp bảo cấp cao trong tay đã có thể giữ được cho gia tộc Trình gia.

Bởi theo lời kể của Trình Hạo, người diệt tộc Trình gia cũng không có ai khác ngoài người Thiên Ma tông, nói cách khác tu sĩ diệt Trình gia, cao nhất tu vi mới chỉ là Nguyên Anh kỳ.

Ai! Thực hao tâm tốn sức! Lại nói trong nguyên tác cũng không có những chuyện này có được không!

Trong nguyên tác, đơn giản chính là Trình Hạo tôn Vân Túc làm chủ nhân, Vân Túc rút kiếm diệt toàn bộ Thiên Ma tông vì Trình Hạo, ngoài ra cũng không còn âm mưu quỷ kế khác gì, Trình gia lão tổ tông kia chết hay không cũng được bỏ qua, chỉ nói đến Thiên Ma tông diệt toàn môn Trình gia chỉ là do trả thù, ngoài ra thì không còn gì nữa, vài lỗ hổng không hợp với lẽ thường kia cũng bị tác giả bỏ qua hoàn toàn.

Thực ra nói trắng ra là, trong nguyên tác Vân Túc không ngừng tầm bảo đánh quái, không ngừng thăng cấp, đánh người tới tìm phiền phức, không ngừng gặp em gái sau đó là quá trình bị em gái theo đuổi, tất cả âm mưu quỷ kế thất loạn bát tao đều rất ít gặp.

"Vậy ý ngươi là muốn ta và Vân đại ca báo thù cho ngươi?" Cung Tiểu Trúc sờ cằm hỏi.

Thực ra Cung Tiểu Trúc cảm thấy khá hứng thú với những âm mưu quỷ kế này, nhìn tình hình này, chỉ sợ đằng sau còn có một đại boss đang chờ họ, tuy rằng thực lực hắn không đủ đối phó với đại boss, nhưng dựa vào tư chất của Vân đại ca, chắc chắn không lâu nữa sẽ đột phá lên Nguyên Anh kỳ, do đó thực lực càng tăng thêm một bậc, hơn nữa còn có lão cha Vân đại ca tương trợ, đại boss nhiều cũng chỉ là mây bay, nghĩ đã thấy kích động!~( )~

"Đúng vậy, tại hạ biết Cung đạo hữu và Vân tiền bối thiên tư hơn người, hơn nữa còn có Mặc tiền bối tương trợ, đối phó với Thiên Ma tông thừa sức, nên mới cả gan xin Cung đạo hữu và Vân tiền bối tương trợ cho ta, nếu Cung đạo hữu đồng ý tại hạ, sau này đạo hữu sẽ trở thành chủ tử của tại hạ, nếu Cung đạo hữu không tin lời tại hạ, tại hạ nguyện phát thệ với thiên đạo."

Trình Hạo quỳ trên đất, nói xong định giơ tay lên phát thệ với thiên đạo.

"Đừng! Trình đạo hữu, ngươi trăm nghìn lần đứng phát thệ thiên đạo! Ta còn chưa nói là muốn giúp ngươi cơ mà! Chuyện này còn phải chờ ta trở về gặp Vân đại ca rồi lại nói, hơn nữa ngươi cũng không cần coi ta là chủ, có điều nếu Vân đại ca đồng ý chuyện này, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, ngươi chỉ có thể tôn một mình Vân đại ca làm chủ nhân, về phần ta thì thôi." Cung Tiểu Trúc lập tức lên tiếng ngăn cản hắn.

Đùa sao! Hắn cũng không dám dùng tiểu đệ của nhân vật chính đâu, tới lúc đó Vân đại ca giận thì phải làm sao đây? Hơn nữa lấy tu vi Trúc Cơ kỳ của hắn, không thể báo thù cho Trình Hạo, cũng chỉ có Vân đại ca mới có bản lĩnh này.

Hơn nữa Trình Hạo coi trọng hắn không phải là thực lực của hắn mà là thực lực của Vân đại ca, lấy hào quang nhân vật chính của Vân đại ca, không cần phải nghĩ nhiều, chuyện này hoàn toàn có thể khẳng định được.

"Được! Vậy nghe lời Cung đạo hữu nói." Trình Hạo sảng khoái gật đầu, hắn vốn là bởi thực lực của Vân Túc mới cầu cứu Cung Tiểu Trúc, tuy thực lực Cung Tiểu Trúc cao hơn hắn, nhưng còn chưa đủ đối phó với Thiên Ma tông, chỉ có Vân Túc thiên tư tung hoành mới làm chủ nhân của hắn được, có điều nếu Vân Túc thật sự thành chủ nhân của hắn, hắn cũng nguyện ý tôn kính Cung Tiểu Trúc.

Trải qua mấy năm nay đuổi giết liên tục, thêm bị phản bội tình cảm, Trình Hạo đã không còn là kẻ chính nghĩa thấy chuyện bất bình bèn rút dao tương trợ năm đó, cũng không phải là người yếu đuối dễ bị bắt nạt

kia, trở thành người lạnh lùng vô tình, vô cùng cay nghiệt, mỗi chuyện làm đều phải có lợi cho bản thân.

Người đều sẽ thay đổi, nếu không phải là gặp phải gia biến và sự đuổi giết như không hề có hồi kết kia, hắn cũng đã không trở thành người như bây giờ.

Nhưng, qua mấy năm nay, hắn trải qua nhiều chuyện như vậy vẫn có lợi, nếu không nhờ Thiên Ma tông, Trình Hạo tư chất tam linh căn sẽ không thể chỉ dùng một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy đã đột phá lên được Trúc Cơ trung kỳ, tốc độ tu luyện có thể sánh với tu sĩ thiên linh căn, cũng đã hiểu ra con người đến tột cùng có thể bẩn thỉu tới mức nào.

Thế nên, nay Trình Hạo, giết người có thể làm tới không đổi sắc mặt, không còn là đại thiếu gia Trình gia từ bi hỷ xả, ngây thơ trước kia, chuyện gì cũng có thể bao dung.

Có điều may mà Cung Tiểu Trúc biết tuy rằng hắn cay nghiệt nhưng chỉ là khi đối xử với vài tu sĩ đáng giận kia, mà đối với Vân Túc có hào quang nhân vật chính, tuyệt đối sẽ trung thành đầy đủ, hơn nữa sau này cũng giúp được Vân Túc rất nhiều việc, thế nên Cung Tiểu Trúc mới cứu Trình Hạo.

"Trình đạo hữu mau đứng lên đi!" Cung Tiểu Trúc đỡ Trình Hạo đứng dậy, "Nếu như Trình đạo hữu đã không còn dị nghị gì, vậy chúng ta liền khởi hành trở về, à! Đúng rồi, nơi chúng ta đi là Tất Vân tông, Trình đạo hữu hẳn là không ngại cùng ta đi Tất Vân tông chứ!"

"Không hề!" Trình Hạo khẽ lắc đầu tỏ vẻ không ngại.

Cung Tiểu Trúc gật đầu, một lần nữa dời ánh mắt về phía hai người Vương Mãng và Vương Quyền đang nằm trên mặt đất, nghĩ xem nên xử lý hai người ra sao, hẳn là không thể mang về rồi! Vậy… vẫn nên giết thì hơn! Sau đó hắn nhìn về phía Trình Hạo.

"Cung đạo hữu, cứ để ta ra tay, chấm dứt hai người này!"

Vì thế, sau khi Cung Tiểu Trúc gật đầu, Trình Hạo liền rút kiếm ra giết chết hai đệ tử Thiên Ma tông kia, ngay cả cơ hội mở miệng cũng không cho họ.

"Tiểu Trúc, ngươi có muốn trị thương chút trước không?" Lúc này, Mặc Hoa mới mở lời, hắn chỉ vào vết thương còn đang chảy máu trên vai Cung Tiểu Trúc, "Nếu chủ nhân thấy ngươi bị thương, nhất định sẽ tức giận."

"Được rồi!" Không nói thì không sao, vừa rồi không có cảm giác gì, bây giờ phục hồi tinh thần, cảm thấy cực đau, như cả cánh tay đều sắp đứt rời, với một người sợ đau như Cung Tiểu Trúc mà nói, quả là không chịu nổi!

Bởi chân nguyên trong cơ thể Cung Tiểu Trúc tiêu hao nhiều, gần như không còn gì, không có linh lực chữa thương, nên hắn cầm một viên Phục Nguyên đan ra ăn, một lát sau, miệng vết thương chỉ còn lại một vết

sẹo, tuy khá là to, nhưng bởi ở trên vai, chỉ cần không cởi y phục, Vân đại ca sẽ không phát hiện ra đâu nhỉ!

Cung Tiểu Trúc thay một bộ y phục màu trắng cùng kiểu dáng, lúc này mới nói, "Được rồi! Chúng ta về thôi!"

Cung Tiểu Trúc nhận lấy túi trữ vật được Trình Hạo tháo xuống từ trên người hai tà ma tu, ném một phù lục thuộc tính hỏa ra thiêu sạch hai cỗ thi thể, lại dọn sạch dấu vết đánh nhau ở nơi này, rồi mang theo Trình Hạo ngồi trên lưng Mặc Hoa, bay về hướng Tất Vân tông...

93. Chương 93

Lại nói, Cung Tiểu Trúc vừa rời khỏi Tất Vân Tông, Lang Kha liền mang theo Vân Túc và Nguyễn Hàn Yên bắt đầu đi thăm thú nơi nơi ở Tất Vân tông, lúc này họ đang đi một hàng ba người, đi tới Uẩn Linh phong nuôi dưỡng linh thú.

Lại nói, lúc đầu vẫn luôn là Lang Kha giới thiệu Tất Vân tông cho Vân Túc, mà bây giờ lại chuyển thành Nguyễn Hàn Yên giới thiệu cho y, trong lời nói mang theo sự vui vẻ, ngữ khí ôn nhu, cùng với cảm giác có hơi xấu hổ mà người khác khó nhận ra được, trong lúc hành tẩu, y phục lay động, mang theo sự lanh lợi.

Ba người đi tới một ngọn núi vô cùng cao lớn, giọng nói của Nguyễn Hàn Yên vang vọng trong không trung, nàng thường thường vừa nói vừa nghiêng đầu nhìn Vân Túc một chút.

"Vân sư thúc, ngọn núi này chính là Uẩn Linh phong, trên đỉnh núi có một phần diện tích lớn Tất Vân tông chúng ta dùng để nuôi linh thú chưa nhận chủ đó, ngươi có biết không? Những linh thú kia rất thú vị, không chỉ có bộ dáng đẹp mà cũng dịu ngoan vô cùng, hơn nữa phần lớn đều là một vài linh thú huyết thống cao quý, có cả linh thú trưởng thành lẫn thú con, chủng loại đa dạng và được nuôi tách nhau, để phòng cho chúng đánh nhau, tạo thành tổn thất không cần thiết."

Bởi Lang Kha gọi Vân Túc là Vân huynh, mà Nguyễn Hàn Yên là sư điệt của Lang Kha, thế nên hai người đi dạo một hồi, Nguyễn Hàn Yên liền tự phát gọi Vân Túc là Vân sư thúc, thấy Vân Túc cũng không tỏ vẻ phản đối, nên vẫn luôn cao hứng từ đó tới giờ, thỉnh thoảng lại gọi một tiếng, gọi không biết mệt.

Nguyễn Hàn Yên đi song song với Vân Túc ở phía trước, Lang Kha đi theo sau hai người, không nói lời nào, có điều vẻ mặt vẫn luôn duy trì ý cười, lẳng lặng nghe giọng nói tựa tiếng hót của chim Hoàng Ly làm người ta như si như say của Nguyễn Hàn Yên.

Nguyễn Hàn Yên nói xong liền nhìn vẻ mặt của Vân Túc, Vân Túc cũng khó có lúc nể tình, gật đầu.

Thấy Vân Túc có phản ứng với mình, sự vui mừng trong mắt Nguyễn Hàn Yên không giấu nổi, tiếp tục nói, "Vân sư thúc, Lục sư thúc, chúng ta mau đi thôi! Sắp tới đỉnh núi ngay rồi, chờ một lát nữa chúng ta xem những linh thú kia, nếu Vân sư thúc coi trọng con nào, ta liền xin cha, tặng cho Vân sư thúc được chứ?"

"Không cần vậy đâu." Vân Túc khá uyển chuyển cự tuyệt đề nghị của nàng, thực ra y cũng không cần linh thú nào khác, bởi linh thú nào cũng không thể sánh được với Chu Tước trong tay y kia, nhiều linh sủng hơn cũng chỉ tổ vướng, có điều cũng có thể chọn một linh thú cho Tiểu Trúc.

"Vân sư thúc đừng khách khí, đều là chuyện ta nên làm mà thôi, một hồi nữa Vân sư thúc có yêu cầu gì cứ nói ra là được, điều này cứ để ta làm là được rồi, phải không? Lục sư thúc."

"Đúng vậy! Đúng vậy! Yên nhi nói đúng." Lang Kha gật đầu liên tục.

Vân Túc đứng khoanh tay, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh núi, lại nhìn xuống dưới đất, nói với Lang Kha, "Lang huynh, vì sao linh khí nơi này lại khác với những nơi khác?"

Lang Kha nghe thấy câu hỏi của y, lập tức bước lên trước, "Ha ha ha! Vân huynh có điều không biết, dưới Uẩn Linh phong chôn giấu một linh mạch nhưng cũng không phải là linh mạch bình thường, mà pha tạp một loại bảo thạch đặc thù, mà loại bảo thạch này có tác dụng rất tốt với linh trí của linh thú, có thể mở linh trí của linh thú, ở đại lục Huyền Thiên, chỉ sợ có mình Tất Vân tông ta mới có thực lực dùng loại bảo thạch này, mà loại bảo thạch này tên là Tuệ Linh thạch."

Nói xong rút quạt giấy vẽ sơn thủy xòe ra phe phẩy hai cái, phong lưu phóng khoáng, ngọc thụ lâm phong.

"Tuệ Linh thạch? Là cái gì vậy? Lục sư thúc, vì sao ta không biết chuyện này?" Nguyễn Hàn Yên mang theo ánh mắt nghi hoặc nhìn Lang Kha, sau đó mắt dần trợn to hơn, một vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, "Được lắm! Các ngươi không ngờ lại không nói cho người ta, xấu quá rồi! Cha cũng thật là." Nguyễn Hàn Yên "hừ" một tiếng, lỗ mũi nở to, một bộ không thèm để ý tới người khác.

"Sao có thể chứ, Yên nhi cũng không hỏi ta, ta sao mà biết được là ngươi có hiếu kỳ với mấy thứ này chứ! Hơn nữa theo ta nhớ, ngươi chưa từng hỏi ta chuyện của Tất Vân tông phải không! Ngươi cũng không hỏi ta, sao ta có thể nói cho ngươi?" Lang Kha xếp quạt giấy lại, vỗ hai cái vào lòng bàn tay, "Có điều bây giờ Yên nhi biết rồi, vậy đừng so đo nữa! Yên nhi ngoan! Một hồi nữa nếu ngươi không biết gì thì cứ hỏi ta, Lục sư thúc tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẫn."

"Được rồi! Ta tha thứ cho ngươi." Yên nhi một bộ dáng "Nếu ngươi đã cầu xin ta, ta sẽ cố tha thứ cho ngươi.", sau đó không để ý đến hắn nữa, cười dài nói với Vân Túc. "Vân sư thúc, chúng ta đi nhanh lên đi!"

Lang Kha nhìn hai người đi phía trước, mình thì thảm hề hề đi theo sau, thở dài, nhận mệnh tiếp tục theo sau…

"Oa! Vân sư thúc ngươi xem, con linh thú kia bộ dạng thật khả ái! Vân sư thúc ngươi biết không, con thú đuôi nhung này là loại linh thú nữ đệ tử Tất Vân tông ta thích nhất, không chỉ dịu dàng nhu thuận, mà còn đặc biệt trung thành với chủ nhân, sức chiến đấu cũng không hề thua kém linh thú bình thường." Nguyễn Hàn Yên chỉ vào linh thú giống sóc đang cắn hoa cỏ trên đất, có điều lớn hơn sóc gấp đôi.

"Ừm." Vân Túc nhìn thoáng qua con sóc đuôi nhung kia, gật đầu nhẹ đến gần như không thấy được, tiếp

tục đi về phía trước, thản nhiên nhìn.

…

"Vân sư thúc ngươi xem, chỗ đó có một con chim Thải Phượng, ngươi nhìn xem có phải lông vũ trên người nó rất đẹp không! Ngươi biết không, loại chim Thải Phượng này ở Tất Vân tông ta rất hiếm có, rất nhiều đệ tử muốn mua loại linh thú này, có điều không phải chỉ là do loại linh thú này hiếm có mà còn bởi thực lực đặc biệt cường hãn, thế nên đệ tử bình thường dù có dùng điểm cống hiến đổi cũng chưa chắc có đủ tư cách nhận nuôi loại linh thú này." Nguyễn Hàn Yên chỉ vào một con chim đang đậu trên cành cây, kinh diễm thét cao giọng.

Vân Túc chỉ nhìn con chim Thải Phượng bị giọng của Nguyễn Hàn Yên dọa tới giương cánh bay cao, tiếp tục đi về phía trước.

Chim Thải Phượng sở dĩ có tên như vậy là bởi diện mạo của nó rất giống Phượng Hoàng trong truyền thuyết, nhưng thực ra nó cũng chỉ tương tự Phượng Hoàng bốn năm phần mà thôi, lại là linh thú huyết thống cao quý nhất của Tất Vân tông, cũng là linh thú quý giá nhất, người bình thường nuôi không nổi.

Bởi trong cơ thể nó có ẩn chứa một phần huyết mạch của Phượng Hoàng thượng cổ, có tỷ lệ kích phát trong huyết mạch nhất định, tiến hóa thành Phượng Hoàng trong truyền thuyết, nhưng chỉ sợ trong một vạn con chim Thải Phượng mới chỉ có một con có khả năng biến thành Phượng Hoàng, mà toàn bộ đại thế giới Huyền Linh, có chưa tới năm mươi con chim Thải Phượng, Tất Vân tông mới chỉ có năm con, có một con non còn chưa đầy một tuổi.

Thế nên chỉ có tông chủ hoặc trưởng lão có nhiều cống hiến mới có tư cách nhận nuôi.

Tất cả chuyện này Vân Túc đều biết, tuy rằng y rất muốn một con chim Thải Phượng đưa cho Tiểu Trúc, nhưng nghĩ đến điểm quý giá của nó, chỉ sợ Nguyễn Tu sẽ không đồng ý, thế nên coi như thôi! Đợi có cơ hội tìm một con càng tốt hơn cho Tiểu Trúc.

…

"Vân sư thúc, Vân sư thúc, ở kia có một con thú Đô Đô! Bộ dạng thật sự béo, rất thích ăn, hơn nữa ta nghe nói nội môn ta có một sư huynh nuôi một con, bởi nó ăn rất nhiều, nên đã nhanh chóng làm sư huynh kia nghèo rớt." Nguyễn Hàn Yên chỉ vào con linh thú trước mặt cười ha ha.

Vân Túc dùng dư quang liếc mắt nhìn thú Đô Đô kia đang ôm một cục thịt nướng lớn ăn tới bất nhạc diệc hồ, hai tai không nghe chuyện bên ngoài, tiếp tục đi về phía trước.

"… Vân sư thúc, ngươi nhìn chỗ kia, con tinh tinh kia thật hung mãnh." Nguyễn Hàn Yên chỉ vào một con tinh tinh lớn đang đấm ngực, nhỏ giọng nói, chờ mong nhìn Vân Túc, hy vọng y có thể phản ứng chút.

Vân Túc dừng bước, lần này không để ý đến nàng nữa, chờ Lang Kha đằng sau đi tới rồi mới nói, "Lang huynh, nơi trồng linh thảo của Tất Vân tông ở đâu?"

Lang Kha lập tức tiến lên, mỉm cười nói, "Ngọn núi gieo trồng linh thảo tên Thực Linh phong, ở ngay cạnh nơi này, chỉ cần tốn chút thời gian là tới rồi, tại hạ dẫn Vân huynh đi."

Đi tới Thực Linh phong, hạ xuống mặt đất, Lang Kha còn chưa kịp nói gì, đã bị tông chủ dùng một lá truyền âm phù triệu đi, vì thế tiếp đó chỉ còn lại Vân Túc và Nguyễn Hàn Yên cùng đồng hành.

Nguyễn Hàn Yên cũng không bị thái độ lãnh đạm của Vân Túc đả kích, vẫn hưng trí bừng bừng giới thiệu cho y. Mà Vân Túc thì cẩn thận vừa đi vừa nhìn khoảng diện tích rộng lớn trên đỉnh núi dùng làm ruộng trồng linh thảo.

"Ta có thể mua linh thảo chỗ các ngươi bằng linh thạch không?" Vân Túc xem xong toàn bộ chủng loại linh thảo được trồng rồi hỏi Nguyễn Hàn Yên.

"Chuyện này ấy hả! Không biết nữa! Có điều nếu Vân sư thúc thực sự muốn mua linh thảo chỗ chúng ta, thì ta có thể đi hỏi cha thử xem, chắc chắn nếu cha biết Vân sư thúc muốn mua linh thảo, nhất định sẽ bán cho ngươi, Vân sư thúc bây giờ có thể nói luôn cho ta biết ngươi cần bao nhiêu linh thảo cho Yên nhi biết, để ta có thể chuẩn bị trước."

"Không vội, để sau hẵng bàn."

Vân Túc nhìn xong, cảm thấy cũng không còn gì để làm, liền xoay người đi xuống núi, mà Nguyễn Hàn Yên cũng nhấc váy đi theo sau, bởi Vân Túc đi khá nhanh, nên nàng gần như phải chạy chậm theo sau y, vừa vui tươi hớn hở vừa chậm rãi nói.

"Vân sư thúc, chúng ta về luôn rồi sao? Có sớm quá không? Hay là chúng ta ở lại xem thêm lúc nữa, tới xem Linh Đan các một lần đi! Nơi đó có rất nhiều đan dược do Lâm trưởng lão luyện chế ra, bình thường ta đều thích vào đó, Lâm trưởng lão cũng thường thường cho ta một chút linh đan diệu dược khá là quý giá, Vân sư thúc nếu thích linh đan gì, Yên nhi cũng có thể xin Lâm trưởng lão cho ngươi."

"Không cần!"

(Ed: mất kiên nhẫn level max)

Nguyễn Hàn Yên bên cạnh bĩu môi, sau đó lại nói tới những chuyện khác.

Tuy rằng Nguyễn Hàn Yên không ngại thái độ lãnh đạm này của Vân Túc nhưng lại có người cực kỳ không thích.

Vân Túc và Nguyễn Hàn Yên càng đi càng xa, đằng sau hai người, nơi một mảnh ruộng trồng dược, có hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang ngồi, lén nhìn về phía Vân Túc và Nguyễn Hàn Yên, miệng còn lải nhải.

"Hà sư huynh ngươi xem, sư đệ ta không nói sai chứ! Nguyễn sư muội quả thực đi cùng một nam tu, nhìn tình hình này, Nguyễn sư muội có vẻ rất thích y, hơn nữa nhìn y phục của y, không giống đệ tử Tất Vân tông ta."

Trong đó một nam tu tu vi Trúc Cơ sơ kỳ bộ dạng khá thấp, dung mạo bình thường, nhưng làn da cực trắng, hắn nói chuyện với nam tu Trúc Cơ trung kỳ có khuôn mặt tuấn tú thư hùng mạc biện.

"Thật đáng giận, Nguyễn sư muội nói chuyện với y, y không thèm để ý tới dù chỉ một chút, cái thái độ của người này! Không được, ta nhất định phải nói cho đại ca, để đại ca giáo huấn y một chút, người đơn thuần như Nguyễn sư muội chỉ có ta mới xứng đôi, không nên để kẻ kia lừa mất."

Hai người này đều là đệ tử nội môn Tất Vân tông, tên nam tu Trúc Cơ sơ kỳ kia tên Phùng Lực, chỉ là một đệ tử nội môn tư chất vô cùng bình thường, trước mắt vẫn chưa bái một vị trưởng lão nào làm sư, bình thường chuyện làm nhiều nhất chính là làm chút nhiệm vụ, dùng điểm cống hiến mua đan dược tu luyện, nhiệm vụ thời gian gần đây hắn làm vừa vặn là chăm sóc linh thảo ở Thực Linh phong.

Nam tu Trúc Cơ trung kỳ tuấn tú còn lại tên Hà Húc Chi, cũng giống Phùng Lực, chưa bái ai làm sư, chẳng qua chỉ là tạm thời, bởi tư chất của Hà Húc Chi rất tốt, song linh căn kim hỏa, hơn nữa đại ca Hà Ngự Chi của hắn đã bái vị trưởng lão của Luyện Khí đường làm sư, tu vi bây giờ đang ở Kim Đan trung kỳ, tư chất bất phàm, tiềm lực cực lớn.

Bởi Hà Ngự Chi cực kỳ sủng ái hắn, hơn nữa hắn cũng là người có tính cách như lửa, người khác không chọc tới hắn thì không sao, nếu chọc vào hắn, hắn tất sẽ trả lại gấp trăm lần, thế nên tuy rằng bây giờ hắn chưa bái sư nhưng đệ tử bình thường cũng không dám dễ dàng chọc hắn, nhiều người tu vi và tư chất thấp hơn Hà Ngự Chi không nhiều cũng nguyện ý cho hắn ba phần thể diện, không chọc đệ đệ của hắn, còn khá quan tâm.

"Nhưng… tu vi của người này hình như còn lợi hại hơn cả đại ca ngươi, đại ca ngươi đánh thắng được sao?" Tên tu sĩ dung mạo bình thường kia hoài nghi nhìn hắn, đây tuyệt không phải ảo giác của hắn, bởi hắn cảm nhận được uy áp trên người Vân Túc vô cùng cường đại, cảm giác thực lực của Vân Túc sâu không lường được, ngay cả đại ca Hà Húc Chi cũng không mang lại cảm giác này cho hắn.

"Có cái rắm ấy! Đại ca ta là lợi hại nhất, đương nhiên đánh thắng được y, cho dù người kia có là Kim Đan hậu kỳ cũng không thể nào đánh thắng được đại ca ta, ngươi không biết có một lần có một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ khiêu chiến đại ca ta, bị đại ca ta đánh cho răng rơi đầy đất hả, ta nhìn thấy tận mắt, sao nào? Ngươi không tin? Nếu không tin ngươi tìm đại ca ta thử xem?" Hà Húc Chi khinh bỉ nhìn Phùng Lực, dám xem thường đại ca hắn đều là kẻ không tốt lành gì.

94. Chương 94

Hà Húc Chi đứng lên, dứ dứ nắm tay về hướng Vân Túc rời đi, sau đó bỏ lại Phùng Lực tiếp tục làm cỏ, bắt côn trùng cho linh thảo, Phùng Lực sờ sờ mũi, không dám nói gì nữa, cũng bắt đầu làm việc…

Ở một ngọn núi khác – Tử Hà phong, một nam tu anh tuấn khôi ngô ra khỏi thạch thất, hóa thành một đạo lưu quang bay xuống dưới núi, mà dưới núi, có một nam tu tuấn tú đang đứng, nhìn thấy lưu quang đang bay về phía mình, liền cao hứng phất tay, lớn giọng gọi, "Đại ca!"

Nam tu tuấn tú này là Hà Húc Chi vừa làm xong việc ở Thực Linh phong. Nam tu dáng người khôi ngô kia là Hà Húc Chi hạ xuống đất cách đó một trượng, chỉ thấy hắn một thân pháp bào màu tím, bên eo giắt ngang một ngọc bài điêu khắc thần thú hộ sơn của Tất Vân tông, tóc không buộc không búi, để tùy ý xõa tung trên vai, dáng người khôi ngô cao lớn, ngũ quan thô cuồng lại mang theo vài phần anh tuấn, da có hơi ngăm đen, toàn thân thoạt nhìn vô cùng có khí khái nam tử hán, mà tu vi của hắn lại ở Kim Đan trung kỳ, vô cùng khó có được!

Mà nam tu này lại cao hơn Hà Húc Chi, cao hơn tận một cái đầu! Người này chính là đại ca của Hà Húc Chi, Hà Ngự Chi!

"Húc Chi, hôm nay ngươi tới tìm đại ca có chuyện gì vậy? Có phải bị đệ tử nội môn kia bắt nạt không? Nói cho đại ca biết, đại ca tìm hắn tính sổ." Hà Ngự Chi xuất hiện trước mắt Hà Húc Chi, bước nhanh tới, ôm hắn một cái, giọng nói thô cuồng mang theo vài phần cao vút, vỗ ngực cam đoan nói, ngữ khí nói chuyện mang theo vài phần nóng nảy như lửa, xem ra tính cách không khác Hà Húc Chi nhiều.

"Đúng vậy! Đại ca, ta đúng là tới tìm ngươi nhờ báo thù, ngươi không biết đâu, hôm nay ta nhìn thấy Nguyễn sư muội ở Thực Linh phong, bên cạnh nàng còn có một tu vi kém ngươi không nhiều, Nguyễn sư muội nhẹ giọng thầm thì với y, y đều không để ý tới Nguyễn sư muội, đại ca ngươi đánh nhau với nam tu kia một trận có được không?"

Hà Húc Chi xiết chặt nắm tay trắng nộn, trên mặt lại là vẻ tà ác, tựa như đã nắm được toàn bộ trong lòng bàn tay, đã có thể thấy trước hình ảnh Vân Túc bị đánh tới quỳ rạp trên đất.

Hà Húc Chi tới Tất Vân tông đã nhiều năm, bởi lúc đầu nếu đã muốn vào nội môn tu hành thì nhất định phải có thiên linh căn, thiên tư hơn người, thế nên lúc trước hắn tu luyện ở ngoại môn, đợi tới khi Trúc Cơ kỳ mới vào nội môn. Mà trước đó khi còn tu luyện ở ngoại môn, Hà Húc Chi thường được nghe nói tới chuyện nữ nhi của tông chủ Nguyễn Hàn Yên thanh thuần động lòng người tới cỡ nào, xinh đẹp khả ái tới cỡ nào, hiểu lòng người tới cỡ nào, bởi vậy lúc còn chưa nhìn thấy Nguyễn Hàn Yên, Hà Húc Chi đã phải lòng nàng.

Mà sau khi vào nội môn rồi, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy Nguyễn Hàn Yên, chuyện này càng làm cho hắn thêm quỳ gối dưới gấu váy của Nguyễn Hàn Yên, bởi nàng còn đẹp hơn cả trong tưởng tượng của Hà Húc Chi.

Chẳng qua nói thật là ấn tượng của Nguyễn Hàn Yên với hắn cũng giống như những đệ tử phổ thông khác, chẳng đối xử khác biệt gì cho cam, nói không chừng ngay cả tên của hắn còn không nhớ rõ!

Mà Hà Húc Chi thì sao! Không chỉ thời khắc đều chú ý tới Nguyễn Hàn Yên, mà ngay cả người từng tiếp xúc với nàng cũng nhớ rõ rành mạch, mỗi ngày Nguyễn Hàn Yên đi đâu cũng bị hắn tìm hiểu rõ ràng thấu đáo, có điều hắn rất ít khi lộ diện trước mặt Nguyễn Hàn Yên, quả thực có thể so sánh với đồ cuồng nhìn trộm hung tàn!

"Vậy sao! Người kia cũng không làm gì Nguyễn sư muội, cũng không phải là chuyện gì xấu, đánh y có phải là không tốt lắm không?" Hà Ngự Chi lắc lắc đầu, có chút chần chờ, thoạt nhìn có mấy phần cảm giác hàm hậu.

"Ta không cần biết, ngươi phải đi đánh y cho ta, nếu không ta không thèm để ý tới ngươi nữa." Hà Húc Chi tùy hứng nói.

"Được rồi! Được rồi! Vậy ngày mai đại ca đi đánh người kia, Húc Chi bây giờ ngươi nói cho ta nghe tình huống của người kia một chút đi!" Hà Ngự Chi vội vàng dỗ dành, chỉ sợ đệ đệ tức giận sẽ không để ý tới mình nữa.

Hà Húc Chi đương nhiên biết tình huống của Vân Túc, tuy rằng hắn chỉ từng gặp mặt Vân Túc ở Thực Linh phong có một lần, nhưng sau đó chỉ cần tốn chút thời gian là đã có thể tra xét tình huống của y một chút, cũng biết kha khá, hiểu là Vân Túc được Lang Kha đưa về, nay đang ở Thúy Vân phong.

Chẳng qua Hà Húc Chi đương nhiên không não tàn như vậy, để đại ca hắn trực tiếp nổi giận đùng đùng đi tìm Vân Túc, mà nương theo danh nghĩa muốn tỷ thí, nếu không nhỡ Lang Kha biết ý đồ thực sự của họ, hành vi này quả thực là muốn chết.

Tuy rằng hai huynh đệ họ đều là người tính tình nóng nảy, nhưng vẫn biết kiềm chế, Hà Húc Chi lại càng thông minh, nghĩ cũng khá nhiều, mà Hà Ngự Chi thì không suy xét sự tình lắm, nói trắng ra chính là đầu óc tương đối đơn giản, thế nên Hà Húc Chi nhiều lần dặn Hà Ngự Chi nên làm thế nào thế nào, nghìn vạn lần đừng nói linh tinh, lúc này mới yên tâm.

Vì thế, ngày hôm sau, Hà Ngự Chi xin sư tôn nghỉ, rồi tới Thúy Vân phong tìm Vân Túc, yêu cầu tỷ thí pháp thuật và võ nghệ một chút.

Nói như vậy là do môn quy Tất Vân tông cấm đấu riêng, nếu đệ tử môn phái muốn luận bàn võ nghệ hoặc giải quyết vài ân oán cá nhân, có thể tới lôi đài trên sân luyện võ trong tông đánh nhau.

Nếu không phải là trận chiến sinh tử, thì phải cam đoan hai bên trong lúc tỷ thí không được làm thương tổn tới tính mạng, không phải ký bất cứ giấy tờ nào khác. Nếu thật sự không hóa giải nổi ân oán, không ngươi chết thì chính là ta chết, thì không thể không ký giấy sinh tử, cho thấy cả hai bên đều tự nguyện, chuyện xảy ra xong không có người nào được tới gây phiền toái cho bên thắng.

Đương nhiên, cũng có một vài người đấu riêng ngay dưới mắt của cao tầng trong môn phái, cũng không tới lôi đài, tình huống này có cả lớn lẫn nhỏ, chỉ cần là tỷ thí đơn thuần, không pha tạp chút ân oán cá nhân nào, lại thêm bối cảnh của đệ tử đó lớn, ví dụ như đệ tử thân truyền của tông chủ hoặc trưởng lão, tông chủ và các trưởng lão còn có thể cho nhau chút thể diện, mắt nhắm mắt mở cho qua.

Chẳng qua nếu trong lúc đấu riêng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ví dụ như thương nặng không chữa trị, ví dụ như tu vi hao tổn, hậu quả nghiêm trọng, nhẹ thì úp mặt vào tường suy nghĩ, nặng thì trục xuất khỏi sơn môn.

Vì thế, chuyện này khá là chính thức, cũng được những người khác chứng kiến, càng không bị người ngoài lên án, Vân Túc và Hà Ngự Chi liền tới lôi đài tỷ thí trên sân luyện võ.

Thực ra chủ ý này là do Hà Húc Chi đưa ra, hắn cảm thấy Vân Túc bị đại ca đánh bại trước mặt mọi người, sẽ càng thêm mất mặt, Hà Ngự Chi đánh bại Vân Túc cũng càng thêm danh chính ngôn thuận.

Có điều kết quả có thế nào, sự thật cũng không phải là thứ hắn có thể đoán trước là được.

Trong góc sân luyện võ có bày vài lôi đài, khoảng cách giữa các lôi đài cách nhau khá xa, có cái không có ai, có cái lại có người đang đánh nhau bên trên, có rất nhiều lôi đài bên dưới có các đệ tử khác vây xung quanh, tất cả những đệ tử này đang thảo luận sôi nổi về tu sĩ đang đánh nhau bên trên, có cao giọng ồn ào, có khe khẽ nói nhỏ.

Có không ít người đang cổ vũ cho những người đang đánh nhau trên đài kia, xiết chặt nắm tay, một bộ dáng khẩn trương kích động, có vài người còn cưỡi pháp bảo trên trời mà xem, còn có người không ngừng mắng chửi thô tục.

Không chỉ vậy, cách lôi đài không xa còn đặt rất nhiều những chiếc bàn dài, trước bàn là những cái đầu người xô đẩy nhau, có bàn chen lấn nhau, có bàn lại khá trống vắng, có điều trên mỗi bàn đều có viết tên của hai người, mọi người vây lại thành từng vòng, mà những người vây xung quanh bàn đều cầm túi trữ vật trên tay ném lên một cái tên trên bàn.

Trước một cái bàn, người vô cùng nhiều, nhao nhao ồn ào, cứ như chợ vỡ, trong miệng mỗi người đều gọi lên tên của hai người, không ngừng cầm túi trữ vật trong tay ném lên bàn.

“Ta cược cho sư huynh Thiên Bảo, sư huynh Thiên Bảo lợi hại nhất, hắn nhất định sẽ thắng!”

“Ta muốn cược cho sư huynh Thừa Đức!”

“Cược cho sư huynh Thiên Bảo!”

“Mẹ nó! Tránh ra! Lão tử muốn cược cho sư đệ Thừa Đức!”

“Tên hỗn đản nào giẫm lên chân ta?”

“Ai đụng vào lão tử? Lăn ra đây cho lão tử!”

"..."

Lại có trước một cái bàn, người cũng nhiều vô cùng, trong miệng họ cũng đang hô tên của hai người khác, cũng lấy linh thạch ra đặt cược.

"Sư đệ đằng trước, cho ta đi nhờ cái! Ta cũng muốn đặt tiền cược!"

"Sư huynh chờ lát đê, ta cũng cược cho sư huynh Khưu Lân mà."

"Ấy ấy! Đừng có chen nữa! Ta không đánh cược!"

"Sư muội Tiểu Linh, ngươi muốn đặt cược cho sư huynh nào? Là sư huynh Hoàng Dịch hay là sư huynh Khưu Lân? Sư huynh đi đặt cược luôn cho ngươi!"

"Không cần đâu sư huynh, ta tự mình đặt!"

"Hô! Lão tử cuối cùng cũng ra được rồi, thật con mẹ nó nhiều người!"

"Đương nhiên rồi, nhớ năm đó..."

"..."

Tóm lại, nơi này vô cùng náo nhiệt, đệ tử chỉ cần cảm thấy có hứng sẽ đều tới xem người khác tỷ thí hoặc tự mình lên sân khấu, không chỉ có thể tăng thêm kinh nghiệm, mà còn có thể kiếm chút linh thạch tiêu, quả là không thể có lời hơn.

Vì thế, Lang Kha và Vân Túc, Hà Ngự Chi đi tới trước một lôi đài không người, vừa đi vừa giảng giải cho Vân Túc.

Chờ tới khi Vân Túc đã hiểu rõ ràng quy tắc tỷ thí, cũng biết rằng nơi này còn có thể đánh cược, Lang Kha liền đưa Vân Túc và Hà Ngự Chi tới một cái bàn trống có một đệ tử Trúc Cơ kỳ đang ngồi, xung quanh không có đệ tử nào đang đánh cược tiền, cầm hai viên linh thạch trung phẩm trong trữ vật giới ra đưa cho đệ tử canh giữ trước bàn.

"Sư thúc! Ngài tới rồi!" Đệ tử kia cung kính nhận lấy linh thạch, kêu lên.

Lang Kha gật nhẹ đầu, lại giảng giải tiếp, "Đệ tử Tất Vân tông nếu muốn dùng lôi đài nơi này để tỷ thí, thì hai người mỗi bên phải giao một viên linh thạch trung phẩm ra làm tiền thế chấp, nếu lôi đài và kết giới bị hư hao, thì hai viên linh thạch trung phẩm này dùng làm phí sửa chữa, hôm nay Vân huynh tỷ thí với sư đệ, cứ để tại hạ ra tay."

"Lang sư huynh, thế này không ổn lắm đâu, linh thạch cứ để ta trả đi!" Nói xong Hà Ngự Chi cầm linh thạch đã sớm chuẩn bị đặt lên bàn.

"Có gì mà không ổn? Dù sao một hồi nữa tỷ thí xong ta cũng cầm lại linh thạch thôi mà, ai trả cũng như nhau cả." Lang Kha vô tình ném linh thạch của Hà Ngự Chi vào lại trong tay hắn.

"Vậy thì đa tạ Lang sư huynh."

Vì thế, Hà Ngự Chi tiếp lấy linh thạch trung phẩm trong lòng bàn tay, lại lần nữa cất vào túi trữ vật, tuy rằng một viên linh thạch trung phẩm quả thực không coi là nhiều, đổi thành linh thạch hạ phẩm cũng chính là một trăm viên, nhưng Hà Ngự Chi làm đệ tử thân truyền của trưởng lão nội môn, mỗi tháng cũng chỉ có mười viên linh thạch hạ phẩm, mà viên linh thạch trung phẩm trong tay hắn kia là do hắn thường ngày luyện chế pháp bảo bán lấy linh thạch, nếu không, dù cho hắn có là đệ tử nội môn Tất Vân tông, cũng sẽ đói chết mất.

Mà linh thạch hắn kiếm được cũng không chỉ để cho riêng bản thân dùng, mà cả bình thường Hà Húc Chi muốn dùng linh thạch cũng lấy từ chỗ hắn, bởi phí sinh hoạt tháng của Hà Húc Chi càng ít hơn, cho dù có thể làm chút nhiệm vụ, kiếm điểm cống hiến cũng hoàn toàn không đủ dùng, nếu không có Hà Ngự Chi tiếp tế, lấy năng lực của Hà Húc Chi, sẽ không thể sống được dễ chịu trong nội môn như bây giờ.

Mà phản ứng của Vân Túc với Lang Kha chính là gật đầu, sau đó nhìn tình huống trên những bàn xung quanh, Lang Kha sau khi nói cho tên đệ tử Trúc Cơ kỳ kia biết tên của y và Hà Ngự Chi xong thì y liền cầm một túi trữ vật chứa đầy linh thạch tự ném lên phần tên của mình trên bàn.

Linh thạch trong túi trữ vật mà Vân Túc cầm ra số lượng có đại khái khoảng một vạn viên linh thạch trung phẩm, xem ra là định kiếm lời một phen, bởi y đột nhiên nghĩ tới chuyện Tiểu Trúc vô cùng thích linh thạch, không bằng vớt vát chút linh thạch ở đây, dù sao có thể kiếm được linh thạch, làm gì có ai lại từ chối.

Hơn nữa y hoàn toàn không cho rằng bản thân sẽ thất bại, thế nên một vạn viên linh thạch này đến cuối cùng khẳng định có thể nhiều thêm.

95. Chương 95

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vân Túc và Hà Ngự Chi mỗi người đứng một đầu lôi đài, trưởng thân ngọc lập, tựa Bắc Đẩu Thái Sơn, quy nhiên bất động, mà quanh thân hai người lại tỏa ra khí tràng cường đại, ẩn ẩn có xu thế muốn áp bức đối phương, tất cả mọi người dưới lôi đài đều câm như hến, sợ kinh động tới hai người.

Hai người trên đài bất động thanh sắc âm thầm đánh giá, mọi người dưới đài im lặng vô thanh nhìn, trong lòng không hẹn mà đều cùng hy vọng rằng cả hai sẽ nhào lên đánh nhau thật nhanh.

Tất cả những đệ tử đang xem đều đã nghe tiếng về thực lực của Hà Ngự Chi, một vài người lại càng hâm

mộ, sùng bái hắn, bởi Hà Ngự Chi cũng không giống các luyện khí sư khác, thực lực tầm thường, ngược lại, hắn càng có thiên phú ở phương diện chiến đấu, mấy tháng trước chỉ dùng thực lực của bản thân mà mấy lần liên tục đánh bại vài đệ tử nội môn tu vi Kim Đan hậu kỳ, từ đó về sau tạo nên danh vọng cho bản thân ở Tất Vân tông, tuy rằng có thể không bằng mười thiên tài chiến tướng đứng đầu trong nội môn, nhưng cũng coi như là có chút danh tiếng.

Bởi vậy, lúc hắn tới sân luyện võ, đã nhanh chóng hấp dẫn một đám đệ tử tới xem và đặt tiền cược.

Tuy rằng tu vi của Vân Túc ở Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, nhưng Hà Ngự Chi vốn sơ ý, dù biết tu vi Vân Túc trên cơ mình, mới đầu không quá để ý tới Vân Túc, còn có chút lơ là, bởi vậy không hề nhận ra khí thế kinh người quanh thân Vân Túc kia.

Mà giờ khắc này, hắn cảm nhận được áp bách mà Vân Túc truyền tới, cả kinh trong lòng, nhanh chóng thu lại chút khinh thị lúc trước.

Bởi hắn biết, người trước này không hề giống những người trước đây, thực lực không bằng hắn.

Quả nhiên, đợi tới lúc hai người thực sự động thủ, Hà Ngự Chi mới biết mình vẫn còn xem nhẹ Vân Túc, bởi Vân Túc còn mạnh hơn trong tưởng tượng của hắn, chưa tới một lúc sau, hắn đã bị một chân của Vân Túc đạp bay sang lôi đài bên cạnh, bị kết giới cản lại một chút, sau đó bắn ngược trở lại, nếu không phải hắn nhào lộn một cái trên không trung, lúc rơi xuống đất cố gắng ổn định cơ thể, chỉ sợ bây giờ đã sớm chật vật nằm trên đất.

May mà Vân Túc ra tay không nặng lắm, hắn vẫn chưa bị thương chút nào, chỉ là ngực có hơi đau một chút mà thôi, nghỉ ngơi một lát là ổn.

Đám người xung quanh có không ít người thấy Hà Ngự Chi bị đánh bại, đều thất vọng thở dài, tiếng oán than dậy đất, bởi vì hơn phân nửa đám người thấy Vân Túc và Hà Ngự Chi tỷ thí đều cược cho hắn, lần này Hà Ngự Chi thua cuộc, trực tiếp làm cho không ít người tổn thất một khoản tiền kha khá.

Mà người cược cho Vân Túc thắng cũng có, tuy chỉ là một bộ phận ít người, nhưng họ đều nhất trí cao hứng phấn chấn chúc mừng nhau, chạy tới trước bàn lĩnh linh thạch của mình, vô cùng cao hứng cầm lấy túi trữ vật.

Hà Ngự Chi cũng bị đả kích, hắn tự biết thực lực của bản thân không thể nào so sánh được với cao thủ như Lang Kha, nhưng lúc trước từ khi đánh bại vài sư huynh đệ Kim Đan hậu kỳ xong, liền có chút đắc ý, không ngờ lần này tỷ thí với Vân Túc, tuy không làm cho hắn mất hết toàn bộ can đảm nhưng từ đó về sau không gượng dậy nổi, bị đả kích không nhỏ.

"Không ngờ rằng Vân đạo hữu thiên tư hơn người, tu vi và thực lực đều không tầm thường, tại hạ cam bái hạ phong, mặc cảm, thua tâm phục khẩu phục, chỉ sợ ta về tu luyện thêm mấy năm nữa cũng không thắng được một chiêu nửa thức trong tay Vân đạo hữu." Hà Ngự Chi ủ rũ lắc đầu, sau đó lại nói, "Ta thấy nên về trước tu luyện thì hơn! Lang sư huynh, Vân đạo hữu, cáo từ!"

Vì thế, Hà Ngự Chi đến tràn đầy tự tin, đi lại phong vân thảm đạm, không mang theo nổi một gợn mây.

Dưới lôi đài có vài người thấy họ chỉ trong thời gian cực ngắn đã phân thắng bại, có không ít người đều lộ ra vẻ mặt kinh sợ, khó có thể tin nhìn Vân Túc, dù sao Hà Ngự Chi trong mắt họ, thực lực tuy không đứng đầu nhưng cũng có thể áp đảo quần chúng, không ngờ chỉ mất một lúc đã bị tu sĩ không rõ thân phận này đánh bại.

Bởi vậy, họ bèn suy đoán dưới đáy lòng rằng thực lực của Vân Túc có thể so sánh với mười chiến tướng đứng đầu của nội môn Tất Vân tông, hơn nữa, nếu so sánh với Lang Kha đệ nhất, ai thắng ai bại?

Đương nhiên, người ngoài không biết, Vân Túc và Lang Kha lại khá hiểu thực lực của đối phương, không lâu trước đó, họ tỷ thí ở thành Bích Ba một phen, nhưng cả hai đều thủ hạ lưu tình, tuy rằng cuối cùng Lang Kha kém hơn Vân Túc một chút, nhưng nếu là trận chiến sinh tử, nếu Lang Kha cương quyết liều mạng, chưa chắc đã không thể thắng được Vân Túc, chỉ là thực lực của Lang Kha quả thực không so được với Vân Túc.

Tuy nói vậy, chiến tướng đệ nhất Tất Vân tông này, thực lực không bằng Vân Túc, đây cũng là sự thật, hơn nữa muốn thắng được Vân Túc, khả năng có chút nhỏ.

Tuy rằng chuyện giới tu chân vô vị nhàm chán, thiếu nhiều điều lạc thú, nhưng Tất Vân tông quản thúc đệ tử khá rộng rãi, bởi vậy kết quả chính là, rất nhiều đệ tử lén làm nhiều chuyện, ví dụ cái chuyện đánh cược này là do một đệ tử nội môn nào đó phát minh ra.

Mà mười chiến tướng đứng đầu nội môn nói đến lúc nãy kia, cũng là các chư vị sư huynh đệ hoặc sư thúc bá thiên phú dị bẩm niên kỷ cực ít tuổi được các đệ tử ấn theo thực lực mà tiến hành bầu chọn, xếp hạng.

Đương nhiên những số liệu mà các đệ tử kia góp nhặt không quá chính xác, nhưng kết quả cuối vẫn có tính quyền uy, thực lực của mười chiến tướng trên bảng xếp hạng hơn kém nhau không nhiều, hơn nữa còn được một số trưởng lão tán thành.

Nhìn theo bóng dáng Hà Ngự Chi dần đi xa, còn chưa đợi Vân Túc xuống đài, trong đám người vang lên một tiếng hô to, đồng thời, có một thân ảnh màu tím bay ra, nháy mắt hạ xuống lôi đài, tu sĩ đứng trên lôi đài kia đứng đối diện với Vân Túc, rút một đại đao thân đen pha bạc ra, không nói một lời, lao lên chém về phía Vân Túc.

Mà giờ khắc này, Vân Túc quy nhiên bất động, đứng chắp tay sau lưng, tùy ý cho người kia tới gần, ngay cả lông mày cũng không nhíu một chút, không sợ hãi, vững tựa Thái Sơn.

Tất cả mọi người dưới đài kinh ngạc vì hành động của đệ tử vừa lên đài kia, dù sao hành động này rất có tính chất giậu đổ bìm leo, có thắng cũng sẽ bị lên án, mắt thấy Vân Túc sắp bị đệ tử kia chém trúng, họ còn tưởng Vân Túc bị dọa tới ngây cả người!

Nhưng ngay sau đó, họ mới là người phải sợ ngây người! Tất cả đồng loạt ồ lên một tiếng! Bởi ngay khi đại đao cách Vân Túc chỉ còn ba thước, lại đột nhiên không hiểu sao bị đẩy lùi! Hơn nữa còn không có ai thấy Vân Túc ra tay, chính xác mà nói, Vân Túc căn bản không ra tay, y chỉ lợi dụng kình khí trên người bắn bay người kia, tay… vẫn chắp sau lưng như trước.

Chuyện này càng đáng sợ! Trước chưa nói tới Vân Túc ở Kim Đan hậu kỳ, chưa đột phá tới Nguyên Anh kỳ, lại nói tới đệ tử vừa rồi bị đánh bay đi kia, thực lực gã cũng không yếu, hơn nữa cũng là Kim Đan hậu kỳ, chẳng qua là chưa tới đại viên mãn mà thôi, nhưng, điều này cũng không thể khiến cho Vân Túc không cần ra tay đã có thể đánh gã bay luôn chứ!

Họ nhất định là nhìn nhầm rồi! Đúng vậy! Tập thể mọi người dưới đài đều nhìn nhầm rồi!

Nhưng không cần biết họ tự ám thị bản thân trong lòng thế nào, sự thật vẫn là sự thật, cũng không thể nói không nhìn thấy thì chính là sự thật, bằng không chính là tự mình dối người.

Được rồi! Chuyện này cũng không có gì cả, thực ra vừa rồi họ thấy người này chưa tới một lát, đã có thể đánh bại Hà sư huynh (Hà sư đệ) siêu việt của họ, thế nên họ liền ý thức được vấn đề này, thực ra nghĩ lại cũng không phải là không thể tin được, nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên mà thôi! Chính là như vậy!

Ừ! Đúng vậy! Cứ như thế, vị sư huynh (sư đệ) bị đánh bay kia quả nhiên là quá yếu rồi có được không!

Sau đó, ánh mắt bình tĩnh của mọi người tiếp tục duy trì nhìn sư huynh (sư đệ) bị đánh bay ra sau, đập vào kết giới, lại bị ngã vật ra đất, rồi lại tiếp tục bình tĩnh nhìn gã phun một ngụm máu tươi, nhìn gã hôn mê bất tỉnh.

Nhìn một màn này, tiếng lòng của tất cả mọi người đều là: hài tử đáng thương này!

Trong đám người lại có một thiếu nhiên mặc mặc áo tím đi ra, có điều lần này không phải là tới khiêu chiến Vân Túc, hắn chỉ là đi tới ngồi trước mặt tên đệ tử hôn mê kia, gọi hai tiếng sư huynh, thấy hoàn toàn không có phản ứng gì, biết hắn bị thương không nhẹ, thế là thiếu niên kia sợ hãi nhìn thoáng qua Vân Túc trên mặt vẫn không một gợn sóng, ôm lấy đệ tử hôn mê kia lên, nhanh chóng chạy vội xuống lôi đài.

Lang Kha thấy Vân Túc không thèm động một đầu ngón tay đã đánh bại người, sự sùng bái trong lòng kéo dài như nước sông chảy không dứt, tựa như Hoàng Hà Trường Giang trường tồn không ngưng. Tuy rằng hắn đã sớm biết thực lực của Vân Túc có thể đánh thắng hắn, nhưng vẫn vạn phần sợ hãi phong thái của y.

Nếu Cung Tiểu Trúc mà ở đây nhìn thấy động tác khốc soái này của Vân Túc, nhất định sẽ hét to đã nghiền, quả là quá soái rồi, độ hâm mộ sùng bái trong lòng thi nhau bay lên, trực tiếp sùng bái Vân Túc tới độ mù quáng.

Đương nhiên, Tiểu Trúc lúc này cũng nên trở về rồi! Vân Túc nghĩ trong lòng.

Có một sẽ có hai, tuy rằng thực lực của Vân Túc thật khiến không ít người giật mình, nhưng cũng không ngăn cản được lòng hiếu thắng của họ, đều là nam nhân mà! Có ai lại cam tâm bản thân thua kém hơn người khác chứ, thế nên kết quả có thể lường trước được, người này vừa lên đài khiêu chiến Vân Túc, người kia lại lập tức lên đài tỷ thí với y, làm cho Vân Túc không có chút cơ hội kịp thở.

Nếu không phải mọi người đều chắc chắn những người này không có thù oán với Vân Túc, chỉ sợ người khác nhìn thấy còn tưởng rằng họ liên hợp lại muốn đấu liên tục khiến Vân Túc mệt chết, có điều nhìn hình ảnh này, thật quá hung tàn! Làm đệ tử ưu tú của đại tông môn, sao có khả năng này chứ!

Tuy rằng dưới đài có rất nhiều người sau khi biết tình huống của Vân Túc liền sinh ra cảm giác khinh thường, bài trừ trong lòng, cảm thấy tu sĩ như Vân Túc không có môn phái nào để dựa vào, cho dù tu vi và thực lực không tầm thường thì sao chứ? Nói không chừng một lúc nào đó liền bị người khác giải quyết, hoặc bị lạc lối giữa con đường tu chân, cuối cùng không trở lại được.

Có điều cũng có một vài người vô cùng khâm phục y, còn suy đoán xem người này có thể bị thu nhập vào Tất Vân tông, trở thành đồng môn với họ không.

Chẳng qua không cần biết họ nghĩ thế nào, dù sao bây giờ có rất nhiều đệ tử bởi nhìn thấy tiềm lực của Vân Túc vô hạn, có thể tạo ra vô số lợi ích cho họ, thế nên không ngừng lấy linh thạch trên người ra đi đánh cược, hơn nữa đều đặt cho Vân Túc, có rất nhiều đệ tử dùng mấy viên linh thạch hạ phẩm trong tay đã kiếm về được cả đống linh thạch cho mấy tháng liền, tất cả những linh thạch này hoàn toàn không phí chút sức lực nào đã kiếm về được, quả là không thể lời hơn!

Theo thực lực bách chiến bách thắng của Vân Túc, nhất là có vài lần đánh bại cả mấy tu sĩ Nguyên Anh kỳ, người vốn chưa từng để ý tới tình huống bên này cũng bắt đầu chú ý tới.

Ngay khi Vân Túc đánh ngã một đệ tử Kim Đan trung kỳ, lúc này, từ ngoài đám người có một người dáng hình thon dài, bạch diện thư sinh, nơi hắn đi, tất cả mọi người đều tản ra, nhường đường cho hắn, ánh mắt người xung quanh đều di chuyển theo thân ảnh của hắn, trực tiếp nhìn cho tới khi hắn đứng trên lôi đài cùng Vân Túc.

Ngay giờ khắc này, ánh mắt Vân Túc hơi chợt lóe, đám người ngoài càng thêm chú ý tới nơi này, sau đó nhìn tu sĩ đối diện như bạch diện thư sinh kia, hơi có chút suy tính.

"Tại hạ Trác Thiên Bảo, xin đạo hữu chỉ giáo nhiều nhiều!"

Trác Thiên Bảo, xếp hạng thứ hai trong mười chiến tướng nội môn, tu vi ở Kim Đan hậu kỳ, thực lực kém hơn Lang Kha một chút, cùng thế hệ với Lang Kha, sư tôn là một vị Thái Thượng trưởng lão tu vi rất cao trong nội môn, bởi hắn là một phiến tu, thế nên pháp bảo bản mạng là một cây quạt.

Nhưng đừng xem nhẹ một cây quạt này, mặc dù trong mắt người ngoài, cây quạt chỉ là đồ trang sức cho công tử phong lưu phóng khoáng phe phẩy, tồn tại phụ trợ cho khí chất của mỹ nam tử, nhưng quạt trong tay Trác Thiên Bảo lại là một thiết phiến, sử dụng thích đáng, không thể phá hỏng, mấy năm trước, lúc Trác Thiên Bảo ra ngoài ngao du, chính là dùng cây quạt trong tay này mà có thể diệt trừ được một môn phái ma tu nhỏ chuyên làm việc ác.

Trác Thiên Bảo cười tủm tỉm phe phẩy quạt trong tay vài cái, sau đó nho nhã lễ độ nói với Vân Túc một câu, "Ở xa tới là khách, mời đạo hữu ra tay trước."

"Đắc tội!" Vân Túc gật đầu, một thanh Phệ Hồn kiếm xuất hiện trong tay y, sau đó nhanh chóng tấn công Trác Thiên Bảo, nếu đối phương đã bảo y ra tay trước, vậy đương nhiên y sẽ không khách khí, hơn nữa y cũng không hiểu khách khí là cái gì, đương nhiên sẽ không khiêm nhượng, ra tay trước hay sao với y đều giống nhau, giống như cho dù có bao nhiêu khiêu chiến y, dù sao vẫn sẽ thua trong tay y.

Vì thế, sau khi Vân Túc ra tay, Trác Thiên Bảo cũng ra tay, hai bóng dáng xen lẫn cùng một chỗ, huyền bảo tử y, một người trầm ổn hữu lực, một người phiêu dật tiêu sái, không ai nhường ai.

Bởi Trác Thiên Bảo một trong mười chiến tường đứng đầu gia nhập vào hàng ngũ khiêu chiến Vân Túc, hấp dẫn phần lớn đệ tử tới xem, nơi vốn còn khá thưa thớt dưới đài dần bị lấp đầy. Lại một lát sau, đệ tử xung quanh lôi đài đã không còn chen vào được, có người còn không tìm được chỗ đứng, may mà cũng có thể bay lên trời, không biết có bao nhiêu người đang cổ vũ, có người cố gắng cổ vũ cho Vân Túc, cũng có người cố gắng cổ vũ cho Trác Thiên Bảo, thật là vô cùng náo nhiệt!

Mà hai người trên đài đã vô cùng tận hứng, tuy rằng Vân Túc vừa rồi đã nghênh chiến không dưới mười đệ tử Kim Đan kỳ và Nguyên Anh kỳ, nhưng thực lực của họ đều quá yếu có được không, có nhiều người trực tiếp dùng một quyền đã bị đánh nằm sấp xuống, có người một cước đá bay, cơ hội để y cầm Phệ Hồn kiếm ra cũng không có.

Tuy rằng Trác Thiên Bảo Kim Đan hậu kỳ này so sánh với y, vẫn yếu hơn, nhưng từ lúc hai người đối chiến tới giờ, Trác Thiên Bảo vẫn là bộ dáng thành thục, hơn phân nửa người dưới đài sẽ thấy thực lực của Trác Thiên Bảo và y tương xứng nhau, nhưng chỉ có Vân Túc biết bản thân mình còn chưa xuất hết toàn lực, nếu hết toàn lực, Trác Thiên Bảo nhiều nhất chỉ có thể đỡ được năm chiêu dưới tay y.

Đương nhiên, nhìn tình hình này, Vân Túc khá là tận hứng, nhưng Trác Thiên Bảo lại khổ bức vô cùng, chú ý, là khổ bức chứ không phải là khốc tễ, bởi sau khi hắn đấu với Vân Túc mười mấy chiêu, cuối cùng cũng biết Vân Túc đang trêu đùa mình, vì thế hắn lại càng kinh hãi.

Ảo não vì thực lực của đối thủ không cùng một cấp bậc với mình, nhưng tâm tình hắn vẫn cứ như trước đây, không quá uể oải, buồn bã, mà càng chiến càng hăng, khó có khi lại gặp được đối thủ thực lực mạnh như vậy, hắn cầu còn không được, dù bại rồi hắn cũng được lợi vô cùng.

Một kiếm và một quạt va chạm nhau, tạo ra trùng kích thị giác không nhỏ cho mọi người dưới đài, rất nhiều người ý thức được thực lực của Vân Túc mạnh tới cỡ nào, cũng chưa chắc Trác Thiên Bảo đã ngăn chặn được y, đều sợ hãi thực lực của Vân Túc, nhưng lại càng nhiều người hy vọng rằng Trác Thiên Bảo có thể thắng Vân Túc.

Dù sao Trác Thiên Bảo cũng là tu sĩ Tất Vân tông họ, mà Vân Túc lại chỉ là một người ngoài mới tới, làm gì có người nào hy vọng người bên mình bại.Thiết phiến:

96. Chương 96

Bởi Trác Thiên Bảo là đơn linh căn thuộc tính thổ, thế nên hắn phất quạt với Vân Túc một cái, một bức tường đất chắn trước người, mà Vân Túc một kiếm chém tới, dù tường đất dày chắc, cũng bị bổ vài đường tạo thành khe nứt thật sâu, chỉ trong một lúc, tường đất sụp xuống.

Trác Thiên Bảo đã biết trước rằng loại phòng ngự này không thể ngăn cản được công kích của Vân Túc, ngay khi Vân Túc đánh tới trong nháy mắt, hắn xoay người một cái liền biến mất trên mặt đất.

Vân Túc không thấy bóng dáng Trác Thiên Bảo đâu, biết là hắn sử dụng thuật độn thổ trốn dưới đất, trên một lôi đài đường kính vài chục trượng, tuy phạm vi không lớn nhưng để tìm thấy vị trí của Trác Thiên Bảo vẫn là không dễ dàng, có điều theo nguyên tắc địch bất động ta cũng bất động, Vân Túc một tay cầm Phệ Hồn kiếm đứng giữa lôi đài, bất động thanh sắc quan sát Trác Thiên Bảo dưới đất, chỉ cần Trác Thiên Bảo chưa lộ diện, y liền chờ hắn tới cùng.

Bình thường chiêu tiên hạ thủ vi cường đều là sách lược cho người có thực lực không tốt, là biểu hiện cực kỳ yếu ớt, Vân Túc khinh thường điều này. Suy xét trong lòng như vậy, hình tượng Vân Túc nháy mắt trở nên thật cao lớn.

Xem xem ai không nhịn được mà tấn công đối phương trước!

Mà lúc này Trác Thiên Bảo dùng thuật độn thổ du tẩu xung quanh phía dưới lôi đài, không ngừng biến hóa vị trí, khiến cho Vân Túc không thể xác định được vị trí của mình, đồng thời lại tìm thời cơ tấn công tốt nhất.

Cuối cùng vẫn là Trác Thiên Bảo chọn thời cơ chuẩn, nhất cổ tác khí xông lên từ dưới đất, đánh lén sau lưng Vân Túc, cây quạt xoẹt một tiếng, bay ra vài đạo ám khí, tốc độ sét đánh không kịp bưng tai phóng tới đầu và cổ Vân Túc.

Nhưng tốc độ của hắn nhanh, tốc độ Vân Túc cũng không kém bao nhiêu, thậm chí là còn nhanh hơn, lập tức tránh khỏi công kích của hắn, dùng kiếm chắn, lại xoay người lại, vài ám khí kia liền bị linh lực của Vân Túc điều khiển bay ngược lại chỗ chủ nhân của chúng, tốc độ càng nhanh hơn trước, Trác Thiên Bảo cảm thấy hành vi của mình vừa rồi chính là tìm đường chết đó có được không!

Trác Thiên Bảo vừa khổ bức mắng bản thân, vừa dùng động tác linh hoạt tránh thoát, lập tức thi triển thuật phân ảnh, trong nháy mắt này, xung quanh Vân Túc xuất hiện tám Trác Thiên Bảo y hệt nhau, người người đều vô cùng chân thật, ám khí bắn vào cơ thể của một Trác Thiên Bảo, nhưng không có tiếng bắn thủng vang lên, mà tốc độ vẫn không giảm xuyên qua lưng Trác Thiên Bảo kia, bắn tới kết giới, bị kết giới chắn lại, đinh một tiếng rơi xuống đất, hơn nữa còn tạo thành từng vòng tròn rung động trên kết giới.

Mà Trác Thiên Bảo bị ám khí bắn trúng kia lông tóc vô thương.

Tám Trác Thiên Bảo giống nhau như đúc làm chiêu thức công kích giống hệt nhau, hướng về phía phát động công kích, ám khí cuồn cuộn không ngừng bay tới phía Vân Túc từ bốn phương tám hướng, trên mặt đất mọc lên từng núi đất dần tới gần Vân Túc, mà trên đầu Vân Túc là một quả cầu đất nặng vạn cân đang nện tới chỗ y.

Tóm lại, xem ra, Vân Túc bây giờ nguy cơ tứ phía, trên trời không lối, dưới đất không đường.

Chẳng qua, là một nhân vật chính đầu đội trời chân đạp đất, tất cả đều là case nhỏ, tựa như trò đùa của trẻ nhỏ vậy, căn bản không được y để vào mắt, căn bản là cực kỳ yếu ớt.

Chỉ thấy y vẫn cầm Phệ Hồn kiếm như trước, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai bổ một kiếm ra xung quanh, một luồng kiếm quang hình cung chợt lóe lên, nhất thời kiếm khí bốn phía, tàn sát bừa bãi bốn phương tám hướng, ám khí và núi đất bị y đánh bay lùi ra sau một mét, sau đó y lại bổ thêm một kiếm nữa, cắm thẳng xuống trên đỉnh đầu, một con rồng vàng bay tới chỗ quả cầu đất kia, quả cầu đất kia tựa như bị dán huyền phù bình thường, trúng thuật định thân trên không trung, sau đó lại là từng luồng sáng vàng kim tràn ra ngày càng mãnh liệt, sau đó oành một tiếng, cầu đất vỡ tung, một luồng sáng vàng nhanh chóng nhập lại Phệ Hồn kiếm của Vân Túc.

Bụi đất đầy trời rơi xuống từ trên không trung, bị Vân Túc cản lại bên ngoài, mà xung quanh tám Trác Thiên Bảo đang múa quạt, bụi đất nối liền không dứt đột nhiên biến mất.

Còn không đợi Trác Thiên Bảo thi triển pháp thuật một lần nữa, Vân Túc lại bổ thêm một kiếm nữa, bổ tới một phương hướng trong đó, Trác Thiên Bảo cứ như không nhìn thấy gì (… Trên thực tế là còn chưa kịp phản ứng lại!), công kích kia tới gần đập nát hắn, hoàn toàn không ngại ngùng chút nào.

Mọi người dưới đài nhìn thấy mà run sợ, thấy Trác Thiên Bảo kia bị kiếm khí nghiến nát, tim nhảy dựng lên, ảo ảnh này chẳng lẽ là chân thân của sư huynh Thiên Bảo!

Ngay trong lúc mọi người đang suy đoán, Trác Thiên Bảo biến mất kia lại xuất hiện lại tại chỗ vốn trống rỗng kia, không bị thương tới nửa điểm.

Tám ảo ảnh lại nhất tề tấn công Vân Túc, mà Vân Túc mày vừa nhíu, lại một đường kiếm nữa được vẽ ra, tám con rồng vàng nhỏ hơn lần trước tới mấy lần phá kiếm mà ra, cùng đấu với tám ảo ảnh.

Thuật phân ảnh của Trác Thiên Bảo này cũng không phải là vô địch, dù tám ảo ảnh này biến ảo thế nào, chân thân của Trác Thiên Bảo vẫn là giấu dưới tám ảo ảnh, người bình thường khó mà phân biệt ra được, dù có phân biệt được, chân thân kia cũng sẽ di chuyển trong số tám ảo ảnh kia, thế nên cách tốt nhất là động thủ với cả tám ảo ảnh, chỉ cần đánh bại tám ảo ảnh này, thì chân thân sẽ lộ ra.

Tuy như vậy có chút hao phí linh lực, nhưng pháp thuật mà Trác Thiên Bảo thi triển ra này cũng cần rất nhiều linh lực chống đỡ, lúc này phải xem xem linh lực của ai có thể chống đỡ tới tận cùng, thì chính là người đó thắng.

Mà Vân Túc cũng không biết nguyên lý của thuật phân ảnh, y chỉ là khó có khi lại hao phí linh lực muốn tìm ra chân thân của Trác Thiên Bảo mà thôi, dù sao đan điền của y rộng, chân nguyên bên trong nhiều hơn tu sĩ bình thường, cho dù có điều khiển tám con rồng vàng thì cũng vẫn thừa sức, mà Trác Thiên Bảo điều khiển tám ảo ảnh, chưa chắc đã có thể kiên trì tới cùng.

Quả nhiên, tám ảo ảnh của Trác Thiên bảo dây dưa với rồng vàng chưa tới một lát, ảo ảnh ngày càng mờ đi, đến cuối cùng linh lực của Trác Thiên Bảo tiêu hao vô cùng lợi hại, bất đắc dĩ cuối cùng bỏ cuộc, ngưng loại đấu pháp tìm chết này lại, ảo ảnh trở về bản thể, rồng vàng trong nháy mắt phóng tới chỗ Trác Thiên Bảo.

Trác Thiên Bảo cầm quạt ngăn công kích của rồng vàng lại, nhưng thật ra đã sắp nội thương, hắn khổ bức cao giọng hét, “Vị đạo hữu này, xin dừng tay, tại hạ nhận thua!” Mà đạo phòng ngự kia thoạt nhìn lung lay sắp đổ, tùy thời đều có thể tiêu tán.

Kiếm của Vân Túc vừa thu lại, rồng vàng hóa thành một đạo quang mang nhập vào thân kiếm, mà Trác Thiên Bảo thở ra một hơi nhẹ nhàng tới gần như không thể nghe thấy, sửa sang lại y phục có chút hỗn độn, lúc này mới chắp tay đi xuống dưới lôi đài, đồng thời cảm thán trong lòng nhân ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, hắn cho rằng trong thế hệ trẻ của toàn bộ đại lục Huyền Thiên, thiên tư của Lang sư huynh là mạnh nhất, sau đó là tới Trác Thiên Bảo hắn, không ngờ rằng hôm nay hắn lại được biết tới một nhân vật lợi hại hơn cả hắn.

Cho dù trước kia hắn đã từng nghe nói tới Kiếm Tiên môn có một vị kiếm tu Vân Túc, trăm năm khó gặp,

mang theo ý niệm khinh thị Kiếm Tiên môn nên cũng không để đệ tử nội môn Kiếm Tiên môn vào mắt, đương nhiên cũng chưa từng cho rằng người kia lại mạnh hơn mình, càng chưa từng sinh ra ý niệm muốn phân cao thấp.

Nhưng hôm nay nhìn thấy vị đạo hữu này, tuy rằng không biết người kia, nhưng hắn tin rằng người này nhất định còn mạnh hơn cả vị kiếm tu Kiếm Tiên môn kia, chỉ sợ ngay cả Lang sư huynh cũng hơn phân nửa không phải là đối thủ của người này.

Nhưng hắn nào biết, vị vừa rồi tỷ thí với hắn kia, chính là kiếm tu trăm năm khó gặp hắn không thèm để ý tới — Vân Túc.

Sau khi Trác Thiên Bảo tàn bại, mọi người ồ lên, thậm chí có vài người bắt đầu gào khóc như quỷ, bởi xung quanh có rất nhiều người đều cho rằng Trác Thiên Bảo sẽ thắng, sau đó đặt toàn bộ tài sản lên chiếu bạc, lại không ngờ rằng sư huynh Thiên Bảo được họ yêu mến lại tàn bại, sau đó… họ táng gia bại sản rồi có được không!

Có điều, chuyện này cũng càng khơi dậy ý chí chiến đấu của một vài tu sĩ trẻ tuổi thiên tư hơn người, một tu sĩ ngoại lai không ngờ lại có thể liên tục đánh bại đệ tử Tất Vân tông họ, ngay cả sư huynh Thiên Bảo cũng bị đánh bại, quả là không nhịn được, vì thế, càng nhiều người muốn phân cao thấp với Vân Túc.

Đương nhiên, có vài người tuy rằng tâm tình kích động nói muốn quyết một trận sống chết với Vân Túc, nhưng ra tay lại không nhiều, bởi dựa theo tình tiết trong tiểu thuyết, tất cả những tu sĩ bình thường này thực lực đều cực kỳ yếu, hoàn toàn không cùng một cấp bậc với nhân vật chính khí phách của chúng ta, mà trên thực tế, quả thực là như thế.

Nhưng vậy thì đã sao! Cũng có một số người khá bình tĩnh thấp giọng bàn luận chuyện khiêu chiến với Vân Túc, thực lực của mấy người này cũng khá cao trong tiểu thuyết, nhưng đánh giá với Vân Túc, vẫn là không sánh được với nhân vật chính vĩ đại soái khí lại anh minh của chúng ta.

Mà lúc này, dưới đài đứng ngay trước đám người, có hai vị nam tu tuấn mỹ đang nói chuyện.

"Người trên đài này thực lực thật không tầm thường, sư đệ, sao hả? Có muốn lên khiêu chiến một phen không?" Trong đó một tu sĩ diện mạo cường tráng, cơ thể cao lớn nói với tu sĩ thấp hơn bên cạnh.

Vị tu sĩ này chính là tu sĩ xếp thứ tư trong mười chiến tướng — Ngụy Thừa Đức, là một đao tu, tu vi ở Kim Đan hậu kỳ, tư chất kim linh căn, vị bên cạnh hắn hơi thấp hơn một chút chính là âm tu xếp thứ năm trong mười chiến tướng — Khưu Lân.

"Lên thì cũng muốn lên, có điều vẫn là sư huynh lên đài trước đi! Chờ sư huynh xuống rồi ta lại lên!" Khưu Lân thưởng thức sáo trúc trong tay, mỉm cười nói.

"Linh lực của ta chưa khôi phục, ngươi đi trước đi!" Ngụy Thừa Đức lắc đầu nói.

Khưu Lân bất đắc dĩ lắc đầu, đành phải lên đài, Ngụy sư huynh là muốn mình lên tiêu hao chút thực lực của người kia rồi lại lên khiêu chiến đây mà! Làm sư đệ đồng môn, hắn khá là hiểu Ngụy Thừa Đức.

Vì thế, tiếp đó chính là một vị âm tu lên đài khiêu chiến Vân Túc.

Khưu Lân cũng một thân áo tím, bên eo là một ngọc bài giắt ngang hông, diện mạo tuấn mỹ không cần phải nói, dáng người tinh tế thon dài, ngũ quan tinh xảo nhu hòa, mang theo một cỗ khí chất âm nhu, mi mục như vẽ, nhất cử nhất động nhã nhặn nho nhã thản nhiên, không hổ là một âm tu, một thân áo tím cũng được hắn mặc tới tạo nên cảm giác tuấn nhã phiêu dật.

Tu vi của Khưu Lân cũng là Kim Đan hậu kỳ, hắn không chỉ là đơn linh căn thuộc tính mộc, mà pháp bảo am hiểu nhất chính là sáo trúc hắn mang theo tùy thân kia.

Nhìn từ diện mạo bên ngoài của hắn, quả là có chút yếu đuối, gió thổi qua là sẽ ngã, nhưng bởi linh căn của hắn là mộc, có thể khống chế thực vật để phòng thân và tấn công đối thủ, âm thanh sáo trúc thổi ra còn có thể ảnh hưởng tới tâm trí của đối thủ, không chế phản ứng cơ thể của người, thậm chí làm tổn thương nguyên thần, thế nên tính công kích của Khưu Lân cũng rất mạnh, nếu không sao có thể xếp thứ năm trong mười chiến tướng chứ!

Mọi người vây xem nhìn thấy người lên đài là Khưu Lân, rất nhiều người đều cầm linh thạch đặt cho Vân Túc, nhưng vẫn có không ít một bộ phận người tiếp tục đặt cho Khưu Lân, cho rằng Vân Túc chỉ là vận cứt chó, thêm vào sư huynh Thiên Bảo của họ phát huy không tốt nên mới thất bại, thế nên lần này sư huynh Khưu Lân nhất định sẽ thắng.

Phương thức chiến đấu mà Khưu Lân đối phó với Vân Túc chính là dùng thực vật tạo thành một đạo phòng ngự không thông gió quanh thân, cộng thêm sóng âm do sáo trúc thổi ra tấn công Vân Túc, chính là cái gọi công phòng làm một thể, tuy rằng tiêu hao linh lực khá lớn, nhưng vẫn khá hiệu quả.

Chẳng qua gặp phải Vân Túc một thiên tài yêu nghiệt như vậy, Khưu Lân chỉ chống đỡ chưa tới một khắc đã tàn bại giống như những người trước đó.

Chờ tới khi Khưu Lân mang theo toàn thân trên dưới ướt đẫm mồ hôi xuống đài, vị bước lên đài kế tiếp này, không thể nghi ngờ chính là Ngụy Thừa Đức.

Tu vi của Ngụy Thừa Đức là Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, dù có thể nào, đao tu với kiếm tu đều trâu bò như nhau, dù thực lực hắn không nghịch thiên như Lang Kha, càng kém kiếm tu Vân Túc nhưng vẫn chống đỡ được trong tay Vân Túc tới nửa canh giờ, hơn nữa cuối cùng lúc xuống vẫn là bộ dáng y phục sạch sẽ.

Xem ra Vân Túc vẫn cho hắn thể diện, không khiến hắn bại thê thảm.

Chẳng qua tính toán trong lòng của Ngụy Thừa Đức vẫn là bị hụt, bởi từ lúc Vân Túc đứng trên lôi đài tới giờ, nửa điểm cũng nhìn không ra rằng chân nguyên trong cơ thể bị tiêu hao chút nào, tình huống hoàn toàn không khoa học mà mọi người nhìn thấy này, còn biết nói gì bây giờ! Quả là thực mệt tâm!

97. Chương 97

Lang Kha dưới đài cũng nhìn tới sợ ngây cả người, bị Vân Túc bá khí trắc lậu thuyết phục hoàn toàn, nhưng hắn không định lên đánh nhau với Vân Túc, bởi Vân Túc đã nghênh chiến hơn mười đệ tử, trong mắt hắn, thể lực và linh lực hẳn đã hao phí không ít, nếu hắn lên đánh sẽ bị coi là giậu đổ bìm leo.

Làm cơ hữu tốt của nhân vật chính trong tiểu thuyết, chuyện này tuyệt sẽ không xuất hiện, đây là điều không cần phải nghi ngờ!

Kế tiếp chính là một vài đệ tử Tất Vân tông không nổi danh, tu vi cũng không cao lên đài khiêu chiến, hơn nữa còn âm thầm hy vọng trong lòng rằng có thể có được vận cứt chó đánh bại được Vân Túc, một trận thành danh, từ nay về sau sống như cá gặp nước ở Tất Vân tông, thực ra đa số những người này thực lực đều thường thường, chỉ một đấm của Vân Túc đã có thể đánh cho họ tới răng rơi đầy đất.

Người như thế thật sự nhiều không đếm được, trong lúc đó còn lại một vài vị chiến tướng cuối cùng trong bảng xếp hạng, vốn đang bế quan tu luyện hoặc ra ngoài ngao du, nhận được tin của đồng môn cũng vội vàng tới nơi này tỷ thí với Vân Túc.

Đến cuối cùng, mười chiến tướng chỉ còn lại có Thích Bác xếp hạng thứ ba, vị Thích Bác này tu vi ở Kim Đan sơ kỳ, nghe nói bây giờ đang bế quan, thế nên không xuất hiện ở đây, còn nghe nói hắn là một thiên tài chiến đấu thủy linh căn, nếu không sao có thể dùng tu vi thấp như vậy mà xếp thứ ba chứ!

Đây mới quả thực là một yêu nghiệt!!!

Dựa theo lý thuyết này, nếu tu vi của Thích Bác bay lên bằng Vân Túc – Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, phỏng chừng thực lực chiến đấu của hắn tuyệt đối vô hạn tiếp cận với Vân Túc.

Quả không thể tin nổi! Quả là thiên lý khó dung! Quả là táng tận thiên lương! Thích Bác quả không thể so sánh cùng với mấy vị tu sĩ mấy chục năm còn chưa đột phá được tới Trúc Cơ kỳ!

Còn nữa, tuy tuổi của Thích Bác kém Vân Túc không nhiều, bây giờ hơn bốn mươi tuổi, trẻ hơn bất kỳ tu sĩ nào trong mười chiến tướng, bối phận của hắn cũng nhỏ hơn Lang Kha và Trác Thiên Bảo một lứa, là đệ tử thân truyền của trưởng lão nào đó, nghe nói lúc trước Nguyễn Tu muốn thu hắn làm đệ tử, đáng tiếc Thích Bác không đồng ý bởi Thích Bác không phải là đao tu mà là pháp tu!

Hơn nữa mấy năm này, từ khi Lang Kha đột phá tới Nguyên Anh kỳ, mỗi lần nội môn đại bỉ đệ tử Kim Đan kỳ tỷ thí, hắn đều lấy được danh hiệu đứng đầu, chưa từng có ngoại lệ!!!

Đệ tử Tất Vân tông mỗi khi nghĩ tới vị Thích sư huynh công tích vĩ đại này liền vô cùng xót xa, họ cũng muốn được trâu bò như Thích sư huynh! Tiếc là điều kiện gì cũng không đủ, thật là tức chết mất!

Có vài tu sĩ niên kỷ lớn còn không ngừng thổ tào tu vi cao thực lực mạnh là giỏi sao! Nhớ năm đó khi họ bắt đầu tu tiên, không biết Thích Bác còn đang ăn sữa ở đâu!

Ha ha… Đáng tiếc họ cũng không dám nói ra, cũng thật ngại quá mà, lúc ngươi tu tiên, Thích Bác người ta còn đang ăn sữa, vậy lúc người ta đang ở nội môn tranh đấu ngươi còn không biết xấu hổ nói rằng mình còn đang làm việc vặt ở ngoại môn sao! Hay là nói lúc Thích Bác người ta đang tu luyện khắc khổ ngươi lại không biết xấu hổ nói mình đang tán gẫu với một sư huynh (đệ) tiềm lực vô hạn nào đó sao!

Chẳng qua xấu hổ thì xấu hổ, những người này tuyệt không có giác ngộ mua đậu hũ về đâm đầu vào mà tự tử, họ vẫn cứ như trước, đi theo sau một sư huynh (đệ) tiềm lực vô hạn nào đó làm việc vặt, ôm cái đùi tự cho là vừa rắn chắc lại nhiều lông chân.

Cái gọi là làm hảo hán không nhắc lại chuyện năm đó, có vài người đương nhiên sẽ vĩnh viễn không thể nào hiểu được chân lý này.

Trở lại chuyện chính! Thích Bác không xuất trướng đánh nhau với nhân vật chính vừa khí phách lại vô cùng soái khí của chúng ta, có vài người liền bấm ngón tay tính toán, à không! Là cẩn thận dò hỏi, hóa ra sư huynh Thích Bác của họ đang bế quan tu luyện, nói không chừng một lúc nào đó sẽ đột phá tới Kim Đan trung kỳ, có lẽ là chỉ trong mấy ngày này.

Nếu nói vậy, nếu thực lực của sư huynh (sư thúc) Thiên Bảo vẫn cứ duy trì ở trình độ này, nói không chừng thứ tự của mười chiến tướng sẽ bị xáo trộn một lần nữa.

Ánh dương tươi sáng, nắng chiếu trên cao, vạn lý không một sắc mây, sắc trời dần trở nên ảm đạm, Lang Kha ngẩng đầu nhìn, mặt trời đã lặn ở phương Tây, mắt thấy sắc trời đã muộn, hắn nói với Vân Túc trên đài, “Vân huynh, ta thấy sắc trời đã muộn, không bằng bây giờ chúng ta trở về, mai lại đến được chứ?”

Nghe thấy lời này, Vân Túc liền quay về hướng Lang Kha đang đứng mà gật đầu, thu hồi Phệ Hồn kiếm đi cùng Lang Kha, sau đó cùng trở lại Thúy Vân phong.

Để lại đằng sau một tiểu đoàn các em gái hoa si hét to, lại thêm một đoàn soái ca nhìn hà bao trống rỗng của mình mà khóc rống.

Mẹ ơi! Chính chủ cũng đã đi rồi, họ táng gia bại sản bên chiếu bạc phải làm sao bây giờ? Tiền nộp cho lão bà cũng mất sạch rồi!!!

…

Đêm, một bóng dáng màu đen cấp tốc lướt qua ở một nơi nào đó trong nội môn Tất Vân tông, chỉ chốc lát sau, bóng dáng ấy đã đi tới Phù Hoa phong, Phù Hoa phong chính là ngọn núi mà sư tôn của Thẩm Thanh Tiêu Tiếu Duyên ở.

Bóng dáng màu đen đang di chuyển kia thực ra chính là một người, người này một thân y phục dạ hành, mặt bị mặt nạ che đi chỉ lộ ra hai con mắt, người này cũng chính là nhân vật chính uy vũ khí phách của chúng ta — Vân Túc.

Về phần vì sao y lại mặc thành thế này, quả là tình thế ép buộc!

Tuy rằng y cũng không muốn mặc như vậy, nhưng nghĩ tới việc chuyện mình làm cũng không phải là quang minh chính đại gì, thế nên vì phòng bị người khác không cẩn thận nhận ra mình, đương nhiên phải ngụy trang một phen.

Chẳng qua cho dù y đã ngụy trang thành như vậy, chắc chắn chỉ cần bị người khác phát hiện ra, Vân Túc cũng không thoát khỏi diện bị tình nghi, bởi y vừa mới tới Tất Vân tông, lại phát hiện ra ở nơi này có người lén lút, chỉ cần không phải là não tàn, kẻ nào cũng sẽ bắn ánh mắt hoài nghi về phía y, thế nên vẫn phải phát huy ánh hào quang mạnh mẽ của nhân vật chính, cẩn thận một chút, không nên để cho bất kỳ kẻ nào phát hiện ra mới tốt.

Đương nhiên, Vân Túc chuẩn bị cho đêm nay rất kỹ càng, chỉ cần dưới tình huống bình thường, y đều sẽ thuận lợi điều tra ra điều mà mình cần, hơn nữa cũng sẽ không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện ra.

Theo như lời Cung Tiểu Trúc nói với y, mấy năm gần đây Thương Thăng biến mất ở đại lục Huyền Thiên, nhất định có liên quan tới Tiếu Duyên, thế nên muốn tìm được Thương Thăng, tốt nhất là phải điều tra chỗ ở của Tiếu Duyên.

Đến cửa động phủ của Tiếu Duyên, Vân Túc hổ khu chấn động, hóa thân thành một con… muỗi, sau đó bay vào bên trong.

Đừng thấy kỳ quái! Tuy rằng Vân Túc là một nhân vật chính khốc soái cuồng bá duệ nhưng cũng là một nam tử hán đại trượng phu co được dãn được, biến thành muỗi cũng không thể ngăn được khí chất vương giả toàn thân của Vân Túc, nói cách khác, cho dù nhân vật chính có là muỗi, cũng là một con muỗi uy vũ khí phách soái.

Vì thế, một con muỗi mang theo khí chất vương giả bất động thanh sắc dạo loạn một vòng trong động phủ, thăm dò địa hình nơi này, chỉ chốc lát sau đã tìm ra phòng của Tiếu Duyên.

Vân Túc ghé vào cửa sổ phòng Tiếu Duyên, thấy Tiếu Duyên quả nhiên đang ngồi thiền tu luyện trong phòng, nên liền bất động thanh sắc nhìn chăm chú, nghe ngóng động tĩnh.

Chỉ thấy Tiếu Duyên không nhúc nhích ngồi trên bồ đoàn, không có chút dấu vết nào cho thấy lão sẽ động đậy, chẳng qua theo nguyên tắc địch bất động ta bất động theo, Vân Túc liền tiếp tục giám thị lão, xem xem đêm nay lão có thể có động tác nào khác không.

Nửa canh giờ… Một canh giờ… Hai canh giờ trôi qua!

Ngay khi Vân Túc cho rằng lão sẽ không có động tác nào, Tiếu Duyên lại mở đôi mắt vốn đang nhắm chặt ra, đứng lên đi tới trước bàn, gõ nhẹ vài cái có tiết tấu trên mặt bàn.

Lúc này, kỳ tích xảy ra, cái bàn lúc trước không chút sứt mẻ, nhìn không ra một chút khác thường nào không ngờ lại trượt sang một bên, lộ ra một cái địa động vừa một người đi xuống trên mặt đất.

Lãnh mâu của Vân Túc chợt lóe, nhớ kỹ tiết tấu Tiếu Duyên gõ trên bàn vừa rồi, sau đó, hóa thành một hạt bụi bay vào trong phòng, một đường bay tới sau lưng Tiếu Duyên, dính vào tóc lão, cùng xuống dưới địa động…

98. Chương 98

Đi không biết bao lâu, Tiểu Duyên rốt cuộc cũng dừng lại, Vân Túc nhìn kỹ, liền thấy trước mặt có một cái lồng giam bằng sắt, trong lồng giam có một người khuôn mặt nhìn không rõ bị xích sắt thô to khóa bên trong.

Người này mặc một bộ y phục rách nát không chịu nổi, đã không thể nhìn ra được bộ dáng vốn có, trên người da tróc thịt bong, dơ bẩn đầy vết máu, một khuôn mặt vừa bẩn lại bị tóc dài xõa tung che mất, vẫn không hề nhúc nhích, nhìn bộ dáng như hôn mê bất tỉnh, thực ra vẫn có thể nghe thấy tiếng hít thở cực nhỏ của hắn.

Không chỉ vậy, Vân Túc còn phát hiện ra từ trên người hắn tỏa ra một mùi tanh tưởi, không chỉ bởi đã lâu không tắm rửa làm sạch cơ thể, mà cũng còn bởi ở một vài vết thương dính máu kia đã sinh mủ, da thịt thối rữa, từng vết từng vết, không phải là bị đao rạch thì cũng là bị roi quất, không hề được chữa trị.

Có thể thấy được Tiếu Duyên là gia hỏa mặt người dạ thú tới cỡ nào, nhất định là đã đánh đập ngược đãi người bị nhốt trong này vô số lần, hơn nữa nói không chừng người khác trong Tất Vân tông cũng không biết tới chuyện này.

Người bị xích sắt khóa chặt kia nghe thấy động tĩnh, đầu hơi ngẩng lên một chút nhìn Tiếu Duyên bằng một con mắt, đôi mắt bị tóc che khuất rốt cuộc cũng lộ ra, tản ra một tia ngoan lệ như dã thú hung hãn, cho dù bị nhốt ở một nơi như vậy, hắn cũng vẫn không khuất phục như trước, hận không thể xé Tiếu Duyên thành từng mảnh nhỏ.

Nhưng, theo xích sắt trên người bị kéo theo vang lên tiếng động, chỉ nhìn bằng một mắt, hắn lại cúi đầu, hừ một tiếng trong miệng, rồi không còn có động tác nào khác nữa.

“Thương Thăng, đã lâu không gặp!”

“Sao nào? Mới mấy ngày không gặp ngươi nhớ ta hả?” Người kia cúi đầu nói xong, giọng nói nặng nhọc thêm mấy phần.

"Hừ! Ta khuyên ngươi vẫn nên đừng phản kháng thì hơn, ngươi cũng biết mà, người như ta muốn thứ gì nhất định phải có được thứ đó, ta nếu đã có thể nhốt ngươi bốn mươi năm, thì ta còn có thể nhốt ngươi tới năm mươi năm, một trăm năm thậm chí là một nghìn năm, tận tới khi ngươi nói ra điều mà ta muốn biết mới thôi."

Tiểu Duyên đứng trước mặt người kia, cách lồng mấy trượng, mắt híp lại, nói với ngữ khí bén nhọn.

"Vậy thì xin đa tạ Tiếu trưởng lão, vừa lúc tại hạ ở trong này cảm thấy cũng chưa đủ! Chẳng qua cũng không có ai tán gẫu với tại hạ, thế nên có chút tịch mịch, hay là Tiếu trưởng lão ở lại ở cùng ta mấy ngày rồi lại lên?"

Người kia nghe thấy giọng nói của Tiếu Duyên, ngẩng đầu lên trợn mắt trắng, ngữ khí khinh miệt mà nói, theo đó hơn nửa khuôn mặt lộ ra, tái nhợt như giấy, phủ đầy vết thương, có vết đã đóng vảy, có vết mới được tạo ra gần đây. Vân Túc thoát khỏi tóc của Tiếu Duyên, bay lên đỉnh đầu Tiếu Duyên, khi nhìn thấy dung mạo của người kia, nhất thời, đầu tạm dừng hoạt động một giây sau đó mới bắt đầu vận chuyển trở lại, ánh mắt trầm xuống.

Tuy mặt người kia bị khắc vài vết sẹo, phá hủy cả khuôn mặt đẹp, nhưng Vân Túc vẫn mơ hồ nhìn ra dung mạo của hắn tương tự mình mấy phần, lại thêm dòng máu cộng hưởng sôi trào, Vân Túc lập tức nhận ra hắn.

Không sai, người kia chính là cha ruột của Vân Túc — Thương Thăng!

Vân Túc kiềm chế tâm tình, tiếp tục nghe Tiếu Duyên nói tiếp.

"Hừ! Thương Thăng ngươi đừng nghĩ tới việc nói lảng sang chuyện khác, nếu ngươi đã không nói, vậy cũng đừng trách ta không khách khí, có điều hôm nay ta cũng không định đánh ngươi, đã đánh lâu như vậy rồi, phải đổi sang hình thức khác mới được! Nếu không không phải là đã chơi chán rồi sao! Dù sao ngươi cũng không sợ, chẳng qua lần này ta không tin ngươi lại không khuất phục, ha ha ha…"

Tiếu Duyên đợi Thương Thăng nói xong, vẻ mặt bình tĩnh nhất thời biến thành tức giận, lão thuấn di một cái vào trong lồng, nắm lấy cằm Thương Thăng bắt hắn ngẩng đầu lên, hung tợn nói, lại cười to ba tiếng, tiếng cười mang theo mấy phần đắc ý.

Cười xong! Lão vung tay lên, một màn hình xuất hiện ngay trước mặt Thương Thăng, chỉ thấy bên trên là cảnh tượng hôm nay Vân Túc luận võ với các tu sĩ trên đài, dáng người tiêu sái của Vân Túc tung bay trên trời, tốc độ nhanh như chớp, pháp thuật cực mạnh, tất cả động tác đều thành thạo.

Thương Thăng nhìn bóng dáng của Vân Túc, nghi hoặc một giây, chẳng qua chờ sau khi Vân Túc dừng lại, Thương Thăng nhìn khuôn mặt của y, trong nháy mắt ngây ngẩn cả người.

Mi nhãn kia, góc cạnh khuôn mặt tuấn tú rõ ràng, dù là thân hình hay là khuôn mặt, đều cực kỳ giống khi hắn còn trẻ, chẳng qua Vân Túc so với hắn, càng thêm anh tuấn mà thôi.

Tiếu Duyên nhìn vẻ mặt sửng sốt của hắn, vui vẻ, vỗ vỗ mặt Thương Thăng, dương dương tự đắc nói, "Biết đây là ai không? Ồ! Ngươi xem xem ta cũng hồ đồ rồi, bộ dáng của y giống ngươi như vậy, chắc chắn là có quan hệ huyết thống với ngươi, nói không chừng y là cháu trai của ngươi đó! Cháu trai bên ngoại gì đó, ngươi nói phải không?"

Tiếu Duyên buông cằm Thương Thăng ra, nhìn ảo ảnh của Vân Túc nói, "Chẳng qua sao ta lại cảm thấy y là nhi tử của ngươi mới đúng nhỉ! Bộ dạng giống như vậy, không phải là phụ tử ai mà tin, ngươi nói xem có muốn ta chộp lấy y, sao đó ném cho y vài tà ma tu, hoặc là khôi lỗi, hay là trực tiếp..." Nói xong Tiếu Duyên khoa tay múa chân thủ thế, sau đó nói, "Ngươi liệu có đau lòng không nhỉ?"

Thương Thăng nhanh chóng phản ứng lại, khác hẳn với bộ dáng cợt nhả vừa rồi, đầy mặt nghiêm túc chuyên chú, hắn nhìn thẳng Tiếu Duyên, nhìn chằm chằm nói, "Nó đang ở đâu?"

"Ngươi hỏi y à! Nói cũng khéo, hôm nay ta vừa vặn đi ngang qua sân luyện võ, liền thấy y đang tỷ thí với đệ tử tinh anh của nội môn chúng ta, nếu không, ta thật sự còn không biết là ngươi lại có một nhi tử giỏi như vậy, vốn ta muốn bắt y tới luôn tối nay, chẳng qua nghĩ một chút, vẫn nên tới gặp mặt ngươi trước đã, ta chỉ hỏi ngươi, ngươi có định nói chỗ của bộ công pháp kia ra không?"

Thương Thăng không trả lời, quay đầu nhìn ảo ảnh Vân Túc, làm cho Tiếu Duyên tức giận tới nghiến răng nghiến lợi, giơ tay đánh lên bên trên đỉnh đầu mình, mà hướng kia chính là vị trí hiện tại mà Vân Túc đang trốn.

Cùng lúc đó, Vân Túc cảm giác được một đạo kình phong đánh thẳng tới chỗ mình, may mà y luôn thời khắc phòng bị Tiếu Duyên, nguy hiểm tránh khỏi công kích của Tiếu Duyên, nhưng theo đó y cũng khôi phục thành hình người, xoay một cái hạ xuống mặt đất, đứng cách xa Thương Thăng và Tiếu Duyên mấy trượng, nắm Phệ Hồn kiếm trong tay, phòng ngừa Tiếu Duyên lại tấn công lần nữa.

Vân Túc cho rằng bản thân đã đủ cẩn thận, không ngờ rằng Tiếu Duyên vẫn phát hiện ra sự tồn tại của y, không! Nói không chừng Tiếu Duyên vẫn luôn biết y theo sau, chẳng qua giả vờ như không biết mà thôi, tâm cơ thật sâu, nghĩ lại cũng thật mạo hiểm, nếu vừa rồi Tiếu Duyên đánh lén dùng công lực trên năm phần, Vân Túc chưa chắc đã có thể tránh đi dễ dàng như vậy.

Hơn nữa bởi tu vi của Tiếu Duyên ở Hóa Thần hậu kỳ, Vân Túc cũng không chắc kế tiếp đó có thể đối phó được với lão. Vì thế Vân Túc vừa đề phòng Tiếu Duyên, vừa nghĩ đối sách trong lòng.

"Hừ! Các ngươi phải cảm ơn ta đã cho phụ tử các ngươi gặp mặt sớm như vậy, thấy ta có tốt không nào! Chẳng qua ta làm chuyện này cho các ngươi, các ngươi thế nào cũng phải trả ơn ta đấy, thế nên Thương Thăng ngươi vẫn nên thỏa hiệp đi! Coi như là đáp tạ lại ta, nhưng trăm nghìn lần đừng làm chuyện ngu xuẩn, nếu không ta không đảm bảo được nhi tử ngươi có thể sống thoát khỏi nơi này đâu." Tiếu Duyên nói xong liền ra tay với Vân Túc.

Một kích toàn lực của tu sĩ Hóa Thần cũng không phải là trò đùa, chỉ bằng một tu sĩ Kim Đan nhỏ bé, đừng nói muốn giữ lại mạng, cho dù có muốn tránh khỏi cũng rất khó. Nếu thực lực đổi thành tu sĩ Kim Đan bình thường, cho dù mười, thậm chí là năm mươi người, cũng chỉ có thể có kết cục bỏ mình dưới tay Tiếu Duyên.

Thế nên, Vân Túc đối mặt trực tiếp với Tiếu Duyên, tuyệt không có quả ngon ăn.

Có điều may mà Vân Túc là nhân vật chính của thế giới này, thực lực không bình thường, y thấy Tiếu Duyên đánh tới chỗ mình, giơ kiếm chắn trước mặt, tuy rằng chưa kiên trì được dưới tay Tiếu Duyên ba giây đã bị đánh bay xa mấy trượng, tuy huyết khí trong cơ thể cuộn trào lên, lục phủ ngũ tạng như sắp bị vỡ nát, dù y có hạ xuống mặt đất cũng không hề ngã.

Vân Túc đứng lung lay sắp ngã trước mặt Tiếu Duyên, dùng Phệ Hồn kiếm chống đỡ cơ thể bị trọng thương, khóe miệng trào máu tươi, y dùng một bàn tay lau vết máu bên miệng, nuốt máu tươi trong miệng xuống, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Tiếu Duyên, nhiệt độ thấp hơn vừa rồi tận mấy độ, nhưng vẫn không hề lộ ra vẻ e ngại Tiếu Duyên.

Trên mặt Tiếu Duyên phủ đầy âm trầm, nhíu chặt mày nhìn Vân Túc, giọng nói trầm trầm nói, "Không ngờ rằng ngươi lại có thể tiếp được một chưởng của ta, tiểu tử giỏi, thực lực không tệ, chẳng qua nếu ngươi cho rằng chỉ mới vậy đã có thể bình yên vô sự đi cứu lão cha của ngươi, vậy thì ngươi sai hoàn toàn rồi."

Thế nên, Tiếu Duyên không cho Vân Túc một cơ hội kịp thở dốc, lại động thủ một lần nữa.

Vân Túc lạnh lùng nhìn Tiếu Duyên, không đợi lão xông lên đã quyết định thật nhanh, thúc giục một chút chân nguyên cuối cùng trong cơ thể, định quyết một trận sống mái với Tiếu Duyên.

Nhưng, đúng lúc này, chuyện ngoài ý muốn xảy ra, Vân Túc cảm giác cơ thể mình không chịu sự khống chế, vẫn đứng ở chỗ cũ như trước, mà trong đầu y chỉ còn lại một chữ giết, trong lòng cháy lên một chiến ý không địch lại nổi, muốn chém tận giết tuyệt tất cả, muốn một mực giết tất cả, quả là chiến khí tận trời, ngay cả tu sĩ bị khóa chặt linh lực như Thương Thăng cũng cảm giác được hận ý và chiến ý ngập trời của y.

Thương Thăng nhìn biểu hiện lúc này của Vân Túc, sau khi suy nghĩ cẩn thận, liền cười ha ha, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, nụ cười của hắn trở nên vặn vẹo, bởi hắn vừa cười, liền động tới nhiều vết thương chưa khép miệng trên người.

"Nhi tử, giỏi lắm! Ha ha ha…"

Lúc này Vân Túc đã rơi vào cảnh giới Không Linh, y chỉ cảm thấy mình và Phệ Hồn kiếm đã hợp thành một thể, y chính là kiếm, kiếm chính là y, y cảm nhận được hết tất cả khát vọng muốn cắn nuốt tất cả trong lòng.

Sau đó, quanh người y nhanh chóng bốc lên một cỗ khí đen, y bị cỗ khí đen kia dần bao vây, tận tới khi toàn bộ cơ thể đều bị che lấp hoàn toàn mới dừng lại, vẫn chưa hết, ngay khi toàn bộ cơ thể y biến mất trong làn khí đen, không biết là y kéo khí đen hay là khí đen kéo y, chưa tới một chớp mắt sau, Vân Túc nhanh chóng nhắm tới chỗ huyền phù trong không trung kia, Phệ Hồn kiếm tựa như một viên lưu tinh màu đen quấn quanh người, sau đó y biến mất hoàn toàn nơi Phệ Hồn kiếm.

Không sai! Ngay trước một giây khi Tiếu Duyên xông tới, Vân Túc đột nhiên ngộ đạo, cơ thể y và Phệ Hồn

kiếm kết hợp thành một thể, điều này cho thấy kiếm đạo của Vân Túc đã đạt tới cảnh giới người kiếm hợp nhất.

Tiếu Duyên nhìn Phệ Hồn kiếm nháy mắt biến lớn trước mặt kia, vẻ mặt đầy kinh ngạc, sau đó thấy cự kiếm phóng tới chỗ mình, vội vàng vận công cản lại, một người một kiếm không ngờ thế lực ngang nhau, ai cũng không nhường ai, chiêu thức của cự kiếm không chút lưu tình, tấn công và chỗ yếu hại của Tiếu Duyên, mà mỗi một đạo pháp thuật của Tiếu Duyên đều chuẩn xác không sai đánh lên thân cự kiếm, thường thường cự kiếm chỉ rung động một chút, lại tiếp tục tấn công Tiếu Duyên.

Không trách Tiếu Duyên lại khiếp sợ như vậy, ai cũng biết, ở giới tu chân hiện tại, làm một kiếm tu, muốn đạt tới cảnh giới người và kiếm hợp nhất, nhất định phải là người thiên tư tung hoành, kinh nghiệm phong phú, ngộ tính cực tốt, là kẻ được thiên đạo thiên vị. Người như vậy không chỉ có tư chất bản thân cực cao, cơ duyên cũng vô cùng tốt, tư chất cao mà cơ duyên không tốt, cơ duyên cực tốt mà tư chất không cao đều không có hy vọng đạt tới cảnh giới người và kiếm hợp nhất, cho dù có thỏa mãn cả hai điều kiện, thì kiếm đạo cũng nhất định phải tôi luyện tới mấy trăm, hơn một nghìn năm mới được.

Tuy rằng trên đại thế giới Huyền Linh có vài kiếm tu có thể người kiếm hợp nhất, nhưng khi họ tu luyện tới thời điểm người và kiếm hợp nhất, đều đã là tu sĩ Hóa Thần kỳ mấy trăm, hơn một nghìn tuổi, tất cả đều là tư chất thiên linh căn, mà bây giờ Vân Túc mới chỉ là một tu sĩ Kim Đan bốn mươi tuổi, đây chính là một chuyện lớn đáng được tán thưởng trên toàn bộ đại thế giới Huyền Linh, nếu truyền ra ngoài, hơn phân nửa người đều sẽ không tin.

Ngay cả Tiếu Duyên này đã dần già đi, một pháp tu đầu tóc bạc trắng cũng không thể không ghen tị với y, một kiếm tu thanh niên có cơ duyên cực tốt.

99. Chương 99

Ngay khi Tiếu Duyên đang thở hổn hển đuổi đánh Vân Túc, cự kiếm bỗng chợt thay đổi hướng vút một tiếng bay tới bên người Thương Thăng, một kiếm chém vào trên xích sắt, một tiếng nổ vang lên, sợi xích sắt trói chặt Thương Thăng vẫn chưa bị chém đứt nhưng lại để lại một vết kiếm sâu bên trên.

Xem ra độ chắc của xích sắt này vẫn không đọ lại được với sự sắc bén của Phệ Hồn kiếm.

Tuy rằng sợi xích sắt mà Tiếu Duyên dùng để trói Thương Thăng này dùng nguyên liệu đặc thù để chế tác nhưng Phệ Hồn kiếm chính là ma khí Thượng Cổ, bất cứ kim loại nào không thể phá hủy trước mặt nó đều trở thành đồng nát sắt vụn, thế nên chỉ cần Vân Túc không ngừng cố gắng, sẽ không tốn quá nhiều công phu là có thể chém đứt xích sắt.

Tiếu Duyên vừa mới lĩnh ngộ được sự lợi hại của Phệ Hồn kiếm, tuy cũng cảm thấy cự kiếm này đúng thật là một thanh kiếm tốt, lại không ngờ rằng lão vẫn là xem nhẹ uy lực của Phệ Hồn kiếm, xích sắt kia lão thiên tân vạn khổ tìm được một khối hàn thiết U Minh luyện chế ra, trên toàn bộ đại lục Huyền Thiên, muốn tìm được một pháp bảo có thể chém đứt được sợi xích sắt này tuyệt không phải là một chuyện dễ dàng.

Mà cự kiếm trước mặt này chỉ dùng một chút lực, đã có thể để lại dấu vết trên xích sắt, có thể thấy được độ lợi hại của nó.

Nếu cự kiếm kia thật sự chém vào người lão, nghĩ đã thấy sợ nổi cả da gà.

Chẳng qua điều này cũng có nghĩa rằng nếu lão đánh bại được Vân Túc, lại giết chết Vân Túc, bảo kiếm kia liền trở thành vật sở hữu của lão, tuy rằng lão không biết kiếm này tên gì, nhưng tuyệt là bảo vật hiếm có.

Nghĩ đến đây, sự sợ hãi trong lòng Tiếu Duyên liền biến mất hoàn toàn, chỉ còn lại khát vọng có được Phệ Hồn kiếm.

Tuy rằng Vân Túc dưới cơ duyên xảo hợp đạt được cảnh giới người kiếm hợp nhất, nhưng y chỉ là một tu sĩ Kim Đan kỳ nhỏ bé, mà lão lại là một tu sĩ cấp cao Hóa Thần hậu kỳ, thế nên lão có chín phần nắm chắc có thể giải quyết được Vân Túc.

Cho dù Vân Túc có chém đứt cái xích sắt kia, thả Thương Thăng ra, vậy thì đã sao, linh lực của Thương Thăng đã bị lão giam cầm, chẳng khác gì một phế nhân, cho dù thực lực hắn trước kia có mạnh bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không thể gây bất lợi cho lão, thế nên lão chỉ cần giải quyết Vân Túc là xong.

Vì thế, trong lòng Tiếu Duyên càng nghĩ càng hưng phấn, chờ một lát nữa lão chế trụ Vân Túc, uy hiếp Thương Thăng nói ra nơi giấu bộ công pháp kia, sau đó lại giết chết Vân Túc, thế là lão liền có được bộ công pháp đẳng cấp nhất của giới tu chân và một thanh kiếm tốt tuyệt thế.

Ngay lúc Tiếu Duyên đang nghĩ vậy mà lâng lâng cả người, Vân Túc lại thoát khỏi sự dây dưa của lão, phá hỏng xích sắt một lần nữa, mà một lần này, chỉ nghe thấy rắc một tiếng, xích sắt kia bị chém thành vài khúc.

Mà khi xích sắt bị chém gãy, cũng không hề làm Thương Thăng bị thương chút nào, có thể thấy được Vân Túc thao túng Phệ Hồn kiếm linh hoạt tới cỡ nào, độ phù hợp với Phệ Hồn kiếm đạt tới mức độ nào.

Chẳng qua, ngay lúc Thương Thăng thoát ra, cảnh giới người kiếm hợp nhất của Vân Túc này rốt cuộc cũng bị phá vỡ, Vân Túc bịch một tiếng ngã xuống đất, Phệ Hồn kiếm cũng bởi không có người điều khiển, cũng rơi xuống dưới.

Vân Túc nằm trên mặt đất, không chỉ chân nguyên trong cơ thể đã hao hết, mà còn sớm đã bị thương nặng, trước mặt y hơn năm mét chính là Thương Thăng đang đứng thẳng. Tuy Thương Thăng vẫn còn có thể đứng thẳng, nhưng nhìn bộ dáng của hắn, bị thương nặng nhiều nơi lại không thể dùng linh lực. Hai người đã là nỏ mạnh hết đà, dù thế nào cũng không thể nào đấu lại Tiếu Duyên lông tóc vô thương, tu vi lại cao.

Mắt thấy công kích của Tiếu Duyên ngay gần trước mắt, Vân Túc không còn thời gian cho bản thân ăn dược, mà cầm một viên đan dược màu đen không biết là đan dược gì từ trong trữ vật giới ra, tay y bắn đi, viên linh đan kia liền bị đưa vào trong miệng Thương Thăng.

Linh đan vừa vào miệng lập tức tan ra, mang theo một vị ngọt lành, chảy qua cổ họng, thấm tận tới ruột gan, làm tinh thần người chấn động, linh lực bị giam cầm trong cơ thể Thương Thăng có chút di chuyển, trúc trắc vận chuyển quanh thân.

Bởi động tác Vân Túc làm không rõ ràng, lại quay lưng về phía Tiểu Duyên mà cho Thương Thăng ăn đan dược, thế nên Tiểu Duyên cũng không biết được rằng linh lực của Thương Thăng đã được giải thoát.

Lão thấy Thương Thăng đã thoát ra cũng không để ý, chỉ thản nhiên nhìn hắn một cái, rồi nhanh chóng đi tới trước mặt Vân Túc, xách y lên, bóp cổ y uy hiếp Thương Thăng, "Thương Thăng, bây giờ ta cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là nói ra chỗ giấu công pháp, hoặc là nhìn nhi tử bảo bối của ngươi bị ta cắt đứt cổ."

Thương Thăng dựa lưng vào tường, gian nan đứng, cười tủm tỉm nhìn Tiểu Duyên, tựa như căn bản không để ý tới bộ dạng chật vật kia của Vân Túc, bày ra một vẻ mặt không chút nề hà, "Aizz! Ta nói Tiểu trưởng lão ngươi coi trọng nó đến vậy sao? Ta đã nói với ngươi từ lâu rồi, ta căn bản không có công pháp Thiên cấp cực phẩm gì cả, sao ngươi lại không tin ta nhỉ?"

Thái độ của Thương Thăng có vài phần mua vui trong đau khổ.

"Nói bậy, một năm trước ngươi mới nói cho ta biết bộ công pháp kia ở động phủ Vô Ưu, kết quả ta tới đó, căn bản không tìm ra, nếu không có, vì sao ngươi lại phải nói như vậy?" Tiểu Duyên nộ khí ngập tràn, lực tay tăng thêm vài phần, chậm rãi bóp chặt cổ Vân Túc.

Vân Túc tuy rằng cảm thấy hô hấp của mình ngày càng khó khăn, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh như trước, tựa như tất cả đều là giả, chỉ là trong nháy mắt đó sắc mặt lại tái nhợt đi mấy phần.

Thương Thăng giơ tay lên vén tóc che trên mặt ra, khẽ lắc đầu, vẻ mặt càng thêm bất đắc dĩ, "Vậy mới nói, ta quả thật không có công pháp Thiên cấp cực phẩm gì cả, hơn nữa ta cũng không tin rằng ngươi không tìm ra ở động phủ Vô Ưu lại không phát hiện ra là ta đang lừa dối ngươi! Lần trước nếu không phải ngươi vu oan giá họa, sao ta có thể nói hươu nói vượn! Thật không biết ngươi nghe ai nói bậy, mới cho rằng ta có công pháp chó má kia!"

Vân Túc nghe thấy lời Thương Thăng nói, khóe mắt giật giật với biên độ nhỏ gần như không thể nhìn thấy.

"Ngươi đừng vội ngụy biện, ta là thấy ngươi không muốn mạng của nhi tử bảo bối nữa rồi phải không! Nếu ngươi không biết tốt xấu, ta liền thay ngươi đưa tiểu tử này lên đường!"

Nói xong, Tiểu Duyên tăng thêm lực tay, định chấm dứt mạng sống của Vân Túc.

Ngay lúc chỉ mành treo chuông này, Vân Túc ra tay, Phệ Hồn kiếm vừa rồi rơi xuống cạnh người y bị y điều khiển bổ thẳng xuống đỉnh đầu Tiểu Duyên, Tiểu Duyên cảm nhận được thanh kiếm trên đầu kia, lập tức bỏ Vân Túc ra, tránh sang bên cạnh, Vân Túc bị lão ném bay xa mấy trượng, lại lần nữa bị va chạm mạnh, hôn mê bất tỉnh hoàn toàn.

Thương Thăng cũng ra tay, hắn phi thân tấn công Tiếu Duyên từ sau lưng, một chưởng đánh ra, làm cho Tiếu Duyên cả kinh luống cuống tay chân né tránh, nhưng vẫn bị dư uy của chưởng phong quét tới, cánh tay trái bị vạch một vết thương sâu, máu tươi ướt đẫm pháp bào, hình thành từng giọt huyết châu chảy xuôi theo ngón tay, nhiễm đỏ mặt đất.

"Không thể nào! Ta đã dùng Cấm Linh hương, sao có thể giải ra được?"

"Tiếu trưởng lão! Hôm nay chúng ta tính một chút nợ cũ và thù mới đi! Mấy năm nay tại hạ đợi trong này tới vô – cùng – hưng – phấn, thật là muốn đa tạ sự khoản đãi của ngươi!"

Thương Thăng dùng ánh mắt u u nhìn Tiếu Duyên, ngửi ngửi mùi trên người nhíu mày, nghĩ lúc rời khỏi nơi này nhất định phải tắm rửa kĩ càng một lần, quả là — hôi chết rồi!!!

Tiếu Duyên thấy Thương Thăng đã khôi phục linh lực, ánh mắt chợt lóe lên, chẳng qua nghĩ rằng cho dù Thương Thăng khôi phục được linh lực trong thời gian ngắn như vậy, thực lực nhất định bị giảm đi nhiều, nói không chừng hy vọng chiến thắng của lão vẫn khá lớn.

Vì thế, lão ưỡn thẳng lưng lên thêm mấy phần, "Ngươi cho rằng ngươi có thể thoát ra ngoài được sao? Không nói tới ngươi căn bản không thể phát huy ra thực lực Xuất Khiếu hậu kỳ, thì có muốn mang theo nhi tử của ngươi ra ngoài cũng không có khả năng, đừng quên, nơi này là địa bàn của ta!"

Căn cứ theo nguyên tắc tiên hạ thủ vi cường, Tiếu Duyên ra tay trước, chẳng qua lão không phóng tới chỗ Thương Thăng, mà là muốn bắt Vân Túc vào trong tay làm con tin bức Thương Thăng phải nghe lời.

"Tiểu nhân vô sỉ!" Chẳng qua Thương Thăng đã sớm nhận ra ý đồ của lão, hét lớn một tiếng, nhanh chóng đi tới chỗ Vân Túc nằm chặn Tiếu Duyên lại.

Vì thế, hai người liền bắt đầu đánh nhau ở một nơi cách Vân Túc không xa.

Tuy rằng tu vi của Thương Thăng là Xuất Khiếu hậu kỳ nhưng bởi nhiều năm chưa từng sử dụng linh lực, thực lực phát huy ra chưa tới tám phần, mà tu vi của Tiếu Duyên ở Hóa Thần hậu kỳ, tuy là hạ phong, nhưng vẫn miễn cưỡng đánh ngang tay với Thương Thăng, thế nên đánh qua đánh lại, một chốc sau đã không thể phân thắng bại.

Chẳng qua chuyện Tiếu Duyên bị đánh bại vẫn là chỉ là sớm muộn mà thôi, tuy rằng thực lực của Thương Thăng không thể phát huy ra hoàn toàn, nhưng kinh nghiệm của hắn vẫn còn, thực lực không được, thì liền tốn công phu ở mặt kỹ xảo.

Quả nhiên, cuối cùng vẫn là Tiếu Duyên bại dưới tay Thương Thăng, thương thế rất nặng nằm dưới đất, cách cái chết không còn xa.

Thương Thăng tuy thắng, nhưng cũng bị thương, chẳng qua cũng không tới nỗi nghiêm trọng như vậy, bởi

hắn vẫn còn đang đứng.

"Ngươi… Ngươi…" Tiểu Duyên sợ hãi nhìn Thương Thăng từng bước đi tới trước mặt mình, lắp bắp nói, nói không ra một câu hoàn chỉnh, không biết là bị dọa hay là do bị thương nặng.

Vì muốn tiết kiệm thời gian và hơi sức, Thương Thăng cũng không có ý định kéo dài thời gian, trực tiếp bước lên trước cho Tiểu Duyên một chưởng, kết liễu lão, sau đó cõng Vân Túc nằm trên mặt đất lên lưng ra ngoài.

Ra ngoài cửa động rồi, Thương Thăng còn cẩn thận đẩy bàn về vị trí cũ, che cửa động đi, lúc này mới đánh giá bốn phía, thấy không có người nào ở gần đó, mới đặt Vân Túc lên giường trong phòng Tiểu Duyên.

Bởi thần thức của Thương Thăng không thể tiến nhập vào trữ vật giới của Vân Túc, cũng không thể lấy vật bên trong ra được, thế nên hắn kéo lê thân thể mỏi mệt tìm kiếm bốn phía trong phòng, cuối cùng cũng tìm được mấy bình đan dược trong một cái ngăn kéo, trong đó một lọ chính là linh đan trị liệu thương thế.

Thương Thăng đút thuốc cho Vân Túc, cũng tự mình ăn mấy viên đan dược, an vị trên bồ đoàn bắt đầu chữa trị vết thương trên người, sau đó mới bắt đầu tu luyện.

Ngày hôm sau trời còn chưa sáng, Vân Túc đã bừng tỉnh từ trong mộng, sau đó lại phát hiện ra kinh mạch của mình bị hao tổn, có nhiều chỗ bị ám thương, chân nguyên trong cơ thể hao tổn nghiêm trọng, đến tận bây giờ mới chỉ khôi phục lại một hai phần, thế là y cầm vài viên Phục Nguyên đan và Hồi Linh đan từ trong trữ vật giới ra ăn vào, liền định đứng dậy vội vã ra khỏi cửa.

"Ngươi tỉnh rồi!"

Lúc này, Thương Thăng cũng tỉnh lại từ trong nhập định, thấy Vân Túc đang đi ra cửa, liền hỏi, "Thương thế ngươi còn chưa tốt, nên nghỉ ngơi vài ngày mới tốt, có chuyện gì gấp như vậy sao?"

Vân Túc tạm dừng một giây, tiếp tục đi ra ngoài cửa.

Thương Thăng thấy bộ dạng này của y, chỉ có thể thở dài nói, "Thôi, ta đi cùng ngươi là được!" Ai bảo người này là nhi tử của hắn chứ! Cho dù nhi tử không để ý tới hắn, hắn cũng không thể bỏ mặc người này đi một mình không phải sao! Nhi tử vừa thấy này thật là không làm cho hắn bớt lo.

Vì thế, Thương Thăng liền cùng Vân Túc đi một đường lặng lẽ, không kinh động tới bất cứ kẻ nào mà rời khỏi Tất Vân tông…

100. Chương 100

Thương Thăng đi theo sau Vân Túc bay ra khỏi Tất Vân tông, dọc đường đi thấy Vân Túc vẫn luôn không hề lên tiếng, liền thỉnh thoảng tìm vài đề tài để nói, làm cho quan hệ giữa hai người thân mật hơn, cho dù Vân Túc không để ý tới, hắn cũng không tức giận.

"Nhi tử! Ngươi tên là gì vậy!" Thương Thăng cưỡi Tường Vân kiếm sóng vai phi hành cùng Vân Túc, dùng ánh mắt tự cho là từ ái thực ra là không đứng đắn chút nào nhìn Vân Túc.

"Vân Túc!" Vân Túc nghĩ một lát, cảm thấy người này chính là cha ruột của mình, không để ý tới hắn có vẻ không lễ phép, thế nên liền đáp trả lại hai chữ.

"Ồ! Vân Túc à! Vân Túc tốt lắm, tên này không tệ, người khác vừa nghe thấy đã cảm giác nghiêm nghị khởi kính, còn cùng họ với Thương nhi, vậy ngươi xem ta gọi ngươi là Túc nhi được chứ?" Thương Thăng cười tủm tỉm nói, tên của nhi tử ta quả là dễ nghe, bộ dáng vừa cao lại cực soái khí, quả là trò giỏi hơn thầy, Thương Thăng vô cùng tự kỷ nghĩ.

Vân Túc: "…" Y có thể nói 'không' được không?

"Ngươi không nói lời nào chính là đồng ý rồi phải không? Túc nhi quả là thiện giải nhân ý, vi phụ thật vui sướng, Túc nhi có thể nói cho vi phụ ngươi biết chúng ta đang đi đâu làm gì được không? Nói không chừng vi phụ có thể giúp đỡ ngươi."

Vân Túc: "Cứu người!"

"Ồ! Cứu người à! Cứu người rất tốt, Túc nhi quả là tâm địa Bồ Tát, tâm địa thiện lương, thấy việc nghĩa liền hăng hái làm, võ nghệ siêu quần, vi phụ rất vui, chờ chút nữa Túc nhi cứu người, vi phụ ở bên cạnh giúp ngươi được chứ?"

Vân Túc: "…"

Vân Túc mặt không cảm xúc gật đầu tiếp tục đi, thực ra trong lòng đã có chút muốn bùng nổ, không phải bởi Thương Thăng bên cạnh cứ líu ríu, mà là bởi vừa lúc nãy khi y bừng tỉnh từ trên giường thực ra cảm nhận được kiếm phù y đưa cho Cung Tiểu Trúc kia đã bị ngoại lực đánh nát, thế nên bây giờ nhất định Cung Tiểu Trúc đang gặp nguy hiểm, nếu Vân Túc không tới cứu kịp thời, chỉ sợ nguy nan trong sớm tối.

"… Ừm… Túc nhi này! Vi phụ muốn hỏi ngươi một vấn đề." Thương Thăng do dự nói.

"Cứ hỏi đừng ngại!"

"Thực ra ta muốn biết, không biết… mẫu thân ngươi ở Kiếm Tiên môn có khỏe không? Còn nữa mấy năm nay nàng có nhắc tới ta trước mặt ngươi không? Hay là có từng ra ngoài tìm ta?" Thương Thăng siết chặt

nắm đấm, cảm thấy có chút căng thẳng.

Năm đó Vân Thương biết Thương Thăng là ma tu liền tuyên bố không muốn nhìn thấy hắn nữa, thái độ cường ngạnh, sau đó về Kiếm Tiên môn, Thương Thăng khi đó suy nghĩ cả một đêm, cảm thấy vẫn không thể nào chia tay Vân Thương được, thế nên liền quyết định trộm tới Kiếm Tiên môn tìm Vân Thương, chẳng qua trên đường lại xảy ra một chuyện khiến cho hắn trong mấy thập niên này cuối cùng cũng không thể gặp được Vân Thương nữa, cũng không biết tình huống của Vân Thương ở Kiếm Tiên môn ra sao, thế nên khẩn cấp muốn biết Vân Thương có khỏe mạnh không, có còn nhớ người như hắn nữa không.

Vân Túc: "… Bà chết rồi!"

Vân Túc nhớ lại khi còn ở trong mật thất Tiếu Duyên nói đã nhốt Thương Thăng bốn mươi năm, nếu Tiếu Duyên đã không nói cho Thương Thăng chuyện xảy ra bên ngoài, hắn không biết chuyện trong Kiếm Tiên môn cũng không có gì đáng trách, không biết chuyện Vân Thương tọa hóa cũng càng đương nhiên.

"…" Thương Thăng vừa nghe thấy ba chữ này, Tường Vân kiếm dưới chân khựng lại, mạnh mẽ rơi xuống tận mấy mét, Thương Thăng phục hồi tinh thần dùng linh lực ổn định lại, sau đó vút một tiếng vội vàng đuổi theo Vân Túc tóm lấy y lớn tiếng hỏi, "Cái gì? Ngươi vừa nói cái gì? Ngươi lặp lại lần nữa cho ta!"

Vân Túc bình tĩnh nhìn Thương Thăng thất thố, lại nói lần nữa, "Vân Thương chết rồi." Sau đó vặn bung tay Thương Thăng ra, tiếp tục cưỡi Phệ Hồn kiếm bay về phía trước, y tạm thời không thể bận tâm tới Thương Thăng, bởi y còn chưa biết tình hình Cung Tiểu Trúc ra sao, thế nên một khắc cũng không thể trì hoãn, chỉ hy vọng lập tức xuất hiện bên cạnh Cung Tiểu Trúc, về phần chuyện khác, hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của y.

Vân Túc bỏ lại Thương Thăng bay đi thật xa, để lại một mình Thương Thăng đứng nơi đó thương xuân hoài thu.

"Chết rồi… sao có thể chết rồi chứ? Không thể nào, chỉ mấy chục năm ngắn ngủi không gặp, Thương nhi sẽ không như vậy chứ, Túc nhi…" Thương Thăng thì thào tự nói một mình, ánh mắt ngập tràn ưu thương, một bộ dáng thất hồn lạc phách, một lát sau, hắn hồi phục tinh thần quyết định hỏi cho rõ ràng, thấy Vân Túc sắp biến mất nơi chân trời, vội vàng đuổi theo.

"Túc nhi, nương ngươi qua đời lúc nào? Sao lại qua đời? Có phải là bị người ám hại không?"

"Tẩu hỏa nhập ma!"

"Tẩu hỏa nhập ma? Sao lại có thể tẩu hỏa nhập ma chứ? Ta nhớ rõ Thương nhi trước kia không có bất cứ tâm ma nào, đột phá tu vi với nàng mà nói là chuyện rất dễ dàng, căn bản không thể xảy ra chuyện tẩu hỏa nhập ma này, cho dù có tẩu hỏa nhập ma cũng không tới mức hại thân mới đúng, hay là trong chuyện này còn có ẩn tình gì? Túc nhi, ngươi nói cho vi phụ biết có được không?" Thương Thăng tay chân luống cuống, nói năng lộn xộn.

"..."

Vân Túc bị hắn hỏi tới phiền, không định mở miệng nữa, chẳng qua sự trầm mặc của y trong mắt Thương Thăng chính là thừa nhận.

"Xem ra quả thực là như vậy..." Đau thương trong mắt Thương Thăng chợt lóe rồi tắt ngúm, sau đó nghĩ tới khả năng Vân Thương bị người ám hại, lệ khí nơi mi gian hắn càng sâu, trong lòng thề phải bắt được hung thủ kia, bắt gã nợ máu phải trả bằng máu, nếu không sao có thể bồi thường cho những năm khổ sở gần đây của hắn.

Có điều việc cấp bách bây giờ vẫn là phải theo sát nhi tử, chuyện còn lại nói sau, vì thế miễn cưỡng thu tâm tình bi ai lại.

Hai người phi hành một đường, qua một canh giờ, còn chưa tới đích, Vân Túc đang phi hành trên trời, lại đột nhiên ngừng lại, nhìn tới một phương hướng, trong mắt lộ ra thần sắc nghi hoặc.

Vân Túc cảm giác phương hướng kia có một thứ gì đó đang thúc giục mình, nghĩ một chút, tuy không biết là thứ gì, nhưng y cảm thấy nếu không đi xem, y nhất định sẽ phải hối hận, vì thế liền chuẩn bị thăm dò tới cùng.

Thương Thăng thấy Vân Túc dừng lại, cũng phanh lại đúng lúc, thấy Vân Túc đổi hướng, cũng nghi hoặc theo sau y.

Lại bay thêm một khắc nữa, hai người nghe thấy phía trước mơ hồ vang lên tiếng đánh nhau, Vân Túc dùng thần thức lướt qua, liền thấy ở một nơi cách họ năm lý có một thiếu niên thanh sam đứng cạnh hồ đánh nhau với một con rắn nước màu xanh lam tới khí thế ngất trời, mà cách một người một rắn không xa, chính là Cung Tiểu Trúc mà Vân Túc luôn tâm tâm niệm niệm đang nằm trên cỏ hôn mê bất tỉnh.

"Tiểu Trúc?" Vân Túc cũng không chút chần chờ, thuấn di vài cái liền tới cạnh Cung Tiểu Trúc, ngồi xuống nhẹ nâng lấy đầu Cung Tiểu Trúc đặt lên đùi mình, kiểm tra toàn thân trên dưới của hắn một lần, phát hiện cũng không có nội thương hay ngoại thương gì, kinh mạch bốn phía thông suốt, đan điền vẫn như trước, nguyên thần cũng không có dấu vết bị tổn thương, chỉ là linh lực hao tổn nghiêm trọng, nguyên thần cũng hơi suy yếu mà thôi.

Cuối cùng Vân Túc mới nhẹ nhàng thở ra, trái tim cũng dần thả lỏng xuống, lúc này mới để ý tới tình hình xung quanh, chú ý tới Mặc Hoa bên cạnh Cung Tiểu Trúc cũng đã khôi phục nguyên hình, chẳng qua Mặc Hoa cũng hôn mê bất tỉnh giống Cung Tiểu Trúc.

Vân Túc kiểm tra Mặc Hoa một lần, phát hiện chỉ là linh lực hao hết lại thêm nội thương có chút nghiêm trọng, còn lại không còn gì đáng ngại, liền thu hắn vào Ngự Thú bài.

Thương Thăng nghe thấy một tiếng "Tiểu Trúc" của Vân Túc liền biết thanh niên tuấn tú đang hôn mê bất tỉnh này chính là người quen của Vân Túc, liền quan tâm hỏi, "Túc nhi, hai tu sĩ này là bằng hữu của

ngươi à? Có cần vi phụ giúp không?"

Mà lúc này, thiếu niên tuấn mỹ đang đấu với rắn nước tới chết đi sống lại kia rốt cuộc cũng có dũng khí mở miệng, gã quay đầu hét to với hai người Vân Túc, "Tại hạ Phượng Nô, hai vị tiền bối là bằng hữu của Cung Tiểu Trúc phải không? Xin các ngươi vươn tay giúp đỡ!"

Thiếu niên ở nơi xa kia có tu vi ở Trúc Cơ sơ kỳ, song linh căn thổ mộc, mà con rắn nước kia ở cấp bốn, thực lực không phải là thứ mà thiếu niên kia có thể đối phó, có thể bảo vệ được bản thân dưới công kích của rắn nước đã không dễ, nếu không có sự giúp đỡ từ bên ngoài, chỉ sợ chống đỡ không được bao lâu nữa.

Vân Túc suy tư một lát, tuy rằng không biết thiếu niên kia là ai, nhưng vẫn nên cứu người trước rồi lại nói, thế là gật đầu với Thương Thăng nói, "Đa tạ!"

"Được!" Thương Thăng thấy Vân Túc lên tiếng, cứ như nhận được thánh chỉ mà đi tới cạnh một người một rắn, cũng điểm một cái tới chỗ con rắn nước đang vặn vẹo kia, kiếm khí li ti chém nó thành vài khúc. Cùng lúc đó, tên thiếu niên kia thấy con rắn đã nằm bất động trên mặt đất, rốt cuộc cũng thu thủ thế lại, mấy dây leo cùng triền đấu với rắn nước cũng vội vàng rụt xuống dưới đất, mà tường đất che trước mặt gã cũng sụp đổ.

Thiếu niên bước lên hành lễ nói với Thương Thăng, "Đa tạ tiền bối cứu giúp!" Động tác có vài phần câu nệ.

"Ừm! Thực lực của tiểu tử ngươi không tệ! Ắt sẽ thành tài." Thần sắc Thương Thăng túc mục gật đầu, không chút keo kiệt khen một câu.

Thiếu niên vừa nghe thấy vị lão tiền bối tu vi không tầm thường này thưởng thức gã, nhất thời vui sướng không thôi, có chút ngượng ngùng nói, "Tiền bối coi trọng, vãn bối hổ thẹn không dám nhận."

Tuy nói vậy, nhưng nhìn thấy ánh mắt hắn bao hàm sự hưng phấn, Thương Thăng càng vừa lòng với hắn, quả là một hậu bối hỉ nộ ái ố gì đều hiện hết lên mặt, đơn thuần ngây thơ, nếu Túc nhi có người như vậy làm bằng hữu, tuyệt đối sẽ không lo bị lừa, bây giờ có hắn ở đây, Túc nhi càng không có khả năng làm bạn với mấy tu sĩ ra vẻ đạo mạo, cũng sẽ không giống hắn, bị lừa gạt tới thảm như vậy, ngay cả người trong lòng mình cũng không được gặp lại một lần cuối cùng.

Nghĩ tới đây, sắc mặt Thương Thăng lại trầm xuống, phất tay áo đi tới cạnh Vân Túc.

Phượng Nô không rõ Thương Thăng là bị làm sao, cũng chỉ có thể thu vài khúc của rắn nước bị chém rơi trên mặt đất vào túi trữ vật rách nát đeo bên eo, sau đó yên lặng theo sau Thương Thăng đi tới cạnh Vân Túc.

"Đi tới thành trấn gần đây ở tạm mấy ngày." Vân Túc nói với Thương Thăng và Phượng Nô xong, liền bế Cung Tiểu Trúc lên đi theo đường vừa rồi, để lại một bóng lưng cho hai người.

Thương Thăng sờ sờ mũi, tuy rằng cảm thấy hắn làm phụ thân thật sự thất bại, hoàn toàn không có chút uy nghiêm nào, nhưng vẫn không dám làm trái lời nhi tử, chỉ có thể bất đắc theo sau cùng Phượng Nô.

Một nhóm bốn người đi tới thành Bách Mộ chỉ có tu chân giả mới được phép ở, bên trong không chỉ không có bất cứ một phàm nhân nào, hơn nữa tu chân giả ở đây nếu sinh ra phàm nhân không có tư chất tu chân cũng nhất định phải chuyển ra khỏi thành Bách Mộ vào năm mười sáu tuổi, bằng không chắc chắn sẽ bị thành chủ thành Bách Mộ trừng phạt nghiêm khắc.

Vân Túc bế Cung Tiểu Trúc vào thành Bách Mộ tìm một khách điếm không tệ thuê tạm ba phòng, sau đó liền vào phòng.

Về phần phòng phân chia thế nào, đương nhiên là Thương Thăng và Phượng Nô mỗi người một phòng, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ở cùng một phòng rồi.

101. Chương 101

Vân Túc vào phòng, đặt Cung Tiểu Trúc lên giường nhìn thụy nhan của Cung Tiểu Trúc thật lâu mới ngồi thiền bên cạnh, chờ Cung Tiểu Trúc tỉnh lại.

Lúc chạng vạng, ngón tay Cung Tiểu Trúc cuối cùng cũng hơi động, Vân Túc vẫn luôn chú ý tới Cung Tiểu Trúc đến bên giường đầu tiên, nhìn Cung Tiểu Trúc tỉnh lại từ cơn say ngủ.

Mí mắt Cung Tiểu Trúc hơi giật giật, chậm rãi mở ra, sững sờ nhìn khuôn mặt tuấn tú không cảm xúc của Vân Túc, sau đó nở một nụ cười xán lạn, giơ tay ôm lấy eo Vân Túc, dùng ánh mắt thiên chân vô tà nhìn Vân Túc ngọt ngào gọi một tiếng "Ca ca!"

Vân Túc vuốt tóc Cung Tiểu Trúc, nghe thấy xưng hô của Cung Tiểu Trúc, sửng sốt một chút, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Tiểu Trúc?" Trong lòng Vân Túc vô cùng nghi hoặc, không biết tình huống của Cung Tiểu Trúc là bị làm sao.

"Hả? Ca ca đang gọi ta sao? Hóa ra tên ta là Tiểu Trúc ư!" Cung Tiểu Trúc cười ha ha, lại nói thêm một câu, "Bộ dạng của ca ca thật đẹp mắt." Sau đó giơ một bàn tay tới mặt Vân Túc nhéo, tạo đủ mọi hình thù trên mặt y, chơi không biết mệt.

Vân Túc nhíu mày, cảm thấy trạng huống này của Tiểu Trúc rất nghiêm trọng, y ngăn hành động không quy củ của Cung Tiểu Trúc lại, chạm trán của hai người vào nhau, sau đó phân một luồng thần thức ra, cẩn thận tham nhập vào trong thức hải của Cung Tiểu Trúc, phát hiện cũng không có gì không ổn, lại tới bên ngoài nguyên thần, cẩn thận kiểm tra một lần, cũng không phát hiện có bất cứ tổn thương gì.

Ngẫm lại, luồng thần thức kia bắt đầu cẩn thận chui vào nguyên thần của Cung Tiểu Trúc, tốc độ cực chậm, không dám mạnh tay chút nào, bởi vậy khi phát hiện ra nguyên thần của Cung Tiểu Trúc sinh ra

sự phản kháng với y, y có thể rút thần thức của bản thân ra đúng lúc để tránh cho nguyên thần của Cung Tiểu Trúc bị thương.

May mà nguyên thần của Cung Tiểu Trúc vẫn chưa có bất cứ phản ứng bài xích nào, chẳng qua vẻ mặt Cung Tiểu Trúc nhìn qua có chút khổ sở, hắn vặn vẹo cơ thể, mắt ngập ngước, nhìn tựa như một con cún đáng thương, hắn tội nghiệp nói, "Ca ca, đau đau!"

"Tiểu Trúc ngoan, lại kiên trì một chút, một chút nữa sẽ không đau." Vân Túc dừng động tác lại, vỗ nhẹ lưng Cung Tiểu Trúc nói.

"Ừm!"

Sau đó, Cung Tiểu Trúc quả nhiên không hề đau đớn nữa, hai tay ôm lấy eo Vân Túc, mặc cho y làm.

Thần thức của Vân Túc hoàn toàn chui vào nguyên thần, y phát hiện ra bên trong nguyên thần của Cung Tiểu Trúc vô cùng trống trải, chỉ có một chút kí ức vô cùng đơn giản chỉ có trẻ nhỏ mới có. Theo lý thuyết, trong nguyên thần của một tu sĩ sẽ chứa rất nhiều ký ức, tu sĩ sống càng lâu, chuyện trải qua càng nhiều, ký ức đương nhiên sẽ càng nhiều, mà tất cả những ký ức này đều sẽ được chứa toàn bộ trong nguyên thần, nếu trong nguyên thần có thứ gì biến mất, có nghĩa là người này đã quên mất một chuyện nào đó.

Mà trong nguyên thần của Cung Tiểu Trúc ngoại trừ một chút thường thức, ký ức gì cũng không có, tựa như một đứa nhỏ ba tuổi, không hiểu chuyện gì, chỉ biết nói một vài câu đơn giản.

Tuy rằng biết mấu chốt ở đâu, nhưng Vân Túc cũng không rõ trên người Cung Tiểu Trúc đã xảy ra chuyện gì mới có thể làm cho hắn mất đi nhiều ký ức như vậy, trên đường đi Cung Tiểu Trúc đến cùng đã gặp ai, Vân Túc cực kỳ muốn biết.

Chẳng qua may mà trừ mất ký ức thì những nơi khác của Cung Tiểu Trúc cũng không bị thương, quả là trong họa có phúc.

Thần thức của Vân Túc rút ra khỏi nguyên thần, trấn an xong Cung Tiểu Trúc, rồi thả Mặc Hoa trong Ngự Thú bài ra, bởi linh khí trong không gian Ngự Thú bài dồi dào, thế nên sau khi được linh khí tẩm bổ, chân nguyên trong cơ thể Mặc Hoa đã khôi phục một hai phần, miệng vết thương trên người cũng chậm rãi khép lại, chẳng qua hiệu quả không rõ rệt lắm.

Mặc Hoa nằm trên mặt đất, vẫn hôn mê bất tỉnh như trước, à không! Nói đúng ra là đang ngủ say chưa tỉnh lại mới đúng, bởi cả phòng đều quanh quẩn tiếng ngáy của Mặc Hoa, quả nhiên đối với rắn lười mà nói, ngủ mới là chuyện quan trọng nhất.

Có lẽ biết là mình đã được chủ nhân cứu, Mặc Hoa ngủ vô cùng say, không muốn tỉnh lại, có điều Vân Túc sao có thể mặc kệ hắn tiếp tục ngủ chứ? Đương nhiên là rút một lá phù lục thuộc tính thủy ra hóa thành một dòng nước lạnh trút xuống người hắn.

"Á! Lạnh chết ta rồi! Chủ nhân cứu mạng…"

Nhất thời, Mặc Hoa to chưa bằng một ngón tay cái bị lạnh tới tỉnh lại, hắn mở to mắt, vặn vẹo cơ thể oa oa kêu to, Cung Tiểu Trúc dịu ngoan trong lòng Vân Túc nghe thấy tiếng kêu đinh tai nhức óc, bị hoảng sợ, nhìn Mặc Hoa vặn vẹo trên mặt đất, chui thẳng vào trong lòng Vân Túc, chôn mặt trước ngực Vân Túc.

Vân Túc thấy phản ứng của Cung Tiểu Trúc liền biết hắn bị dọa, quăng một ánh mắt sắc như dao cho Mặc Hoa, khí lạnh tỏa ra bốn phía, nhíu mày quát lớn, "Ngươi câm miệng cho ta!"

Động tác của Mặc Hoa khựng lại, âm thanh cũng ngưng bặt, quay đầu đáng thương hề hề nhìn Vân Túc.

Cung Tiểu Trúc thấy tiếng kêu đã biến mất, ngẩng đầu lên, sợ hãi nhìn con rắn trên mặt đất, trong ánh mắt lộ ra vẻ hiếu kỳ, hỏi Vân Túc, "Ca ca, kia là thứ gì? Vì sao nó lại biết nói?"

"Đó là rắn, là thú sủng ca ca nuôi, bởi nó có thể biến thành người, nên có thể nói."

"Ồ!" Cung Tiểu Trúc cái hiểu cái không gật gật đầu, "Thú sủng là vật nuôi phải không? Vậy nó có cắn người không?" Sau đó túm lấy một lọn tóc dài trước ngực Vân Túc bắt đầu nghịch.

Thần sắc Vân Túc ôn hòa, trong mắt phủ đầy ý cười, khóe miệng kéo thành một độ cong dễ nhìn, nói, "Nó rất ngoan, không cắn người, Tiểu Trúc có muốn chơi không?" Vân Túc lườm Mặc Hoa trên mặt đất, tựa như đang nói, "Ngươi dám cắn người ta liền đập nát ngươi thành thịt vụn", sau đó nhìn Cung Tiểu Trúc, mặc cho hắn nghịch tóc mình.

"Có thể sao? Ca ca, nếu nó không muốn để ta chơi thì phải làm sao bây giờ?" Cung Tiểu Trúc cuốn lọn tóc, ánh mắt hướng tới chỗ Mặc Hoa, trên mặt là vẻ mặt vô cùng nôn nóng muốn thử.

"Nó đương nhiên là nguyện ý, nó còn nói rất thích Tiểu Trúc, cũng rất muốn cùng chơi với Tiểu Trúc." Nói xong Vân Túc lại bắn ánh mắt sắc bén về phía Mặc Hoa.

Mặc Hoa nhìn ánh mắt của Vân Túc, sợ hãi nuốt nước miếng, vội gật đầu đáp, "Đúng vậy! Tiểu Trúc, ta đặc biệt muốn chơi cùng ngươi."

Vì thế, Mặc Hoa run cầm cập bò lên người Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc thấy Mặc Hoa bò lên, buông tóc Vân Túc ra, một bàn tay sờ lên người nó, sau khi chạm lên da của nó, cảm thấy có chút ấm áp, lại vội vã rụt tay lại, nhưng trên mặt lại là vẻ ngạc nhiên nhìn Mặc Hoa, sau đó lại chọt vào người nó, lại tiếp tục rụt tay lại, vài lần như vậy, phát hiện nó không hề cắn người, rất ngoan, liền trực tiếp dùng hai ngón tay nhấc Mặc Hoa lên đặt trong lòng bàn tay mình chơi.

Cùng lúc đó, Vân Túc dùng thần thức trao đổi với Mặc Hoa, hỏi nó hai ngày này rốt cuộc đã xảy ra chuyện

gì, vì sao Cung Tiểu Trúc lại biến thành thế này.

Mặc Hoa vừa chịu đựng Cung Tiểu Trúc chà đạp, vừa kể lại chuyện đã xảy ra mấy ngày nay cho Vân Túc nghe một lần.

Hóa ra, bọn Cung Tiểu Trúc sau khi cứu Trình Hạo ở Ngọc Tuyết phong liền chuẩn bị bay về Tất Vân tông, ai ngờ nửa đường lại bị đánh lén, ngay cả Mặc Hoa Nguyên Anh kỳ cũng không kịp phản ứng lại đã bị đánh ngất đưa tới một huyệt động không lọt ánh mặt trời, bốn phía bị vài trận pháp cao cấp phong tỏa, mà ba người họ cũng bị hạ dược, không thể cử động nổi.

Sau đó, trong lúc vô tình họ nghe thấy hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ thủ bên ngoài trao đổi, mới biết hóa ra họ bị thủ hạ Đan Vân tôn giả phái tới bắt, mục đích là dẫn Vân Túc ra khỏi Tất Vân tông rồi giết.

Chẳng qua Đan Vân tôn giả còn chưa kịp tới huyệt động, Cung Tiểu Trúc đã nghĩ ra cách phá giải trận pháp, mà Mặc Hoa lấy sức lực của một người giải quyết hai tu sĩ Nguyên Anh kỳ ngoài động.

Cứ tưởng rằng ba người có thể trốn thoát thành công, lại không ngờ rằng Đan Vân tôn giả nhận ra trong huyệt động xảy ra chuyện, dùng một chiêu di chuyển nghìn dặm liền đuổi theo họ, lại một lần nữa bắt được họ, ba người trước mặt Đan Vân tôn giả hoàn toàn không có lực chống trả, ngay cả Mặc Hoa cũng bị đánh trọng thương.

Sau khi Đan Vân tôn giả bắt được họ, cũng không mang họ về Kiếm Tiên môn mà nhốt vào một địa lao trong một môn phái phụ thuộc Kiếm Tiên môn.

Tuy rằng cơ thể của cả ba bị giam cầm không thể sử dụng được bất cứ pháp thuật nào, nhưng sau đó không biết Cung Tiểu Trúc có được một món bán tiên khí không hề tầm thường từ một nơi nào đó, không chỉ có thể giải trừ cấm chế trên người, mà còn làm Đan Vân tôn giả bị thương, lúc này ba người mới có thể trốn ra ngoài.

Chẳng qua sau khi trốn ra, Cung Tiểu Trúc liền ngất xỉu, tới tận bây giờ được Vân Túc cứu mới tỉnh lại.

Mà trong đó còn một phần sự thật mà Mặc Hoa không biết, đó chính là món bán tiên khí Cung Tiểu Trúc sử dụng kia chính là mua từ trong cửa hàng hệ thống, chẳng qua bán tiên khí giới tu chân cũng không phải là thứ mà tu sĩ Trúc Cơ kỳ có thể sử dụng, bán tiên khí trong cửa hàng hệ thống Cung Tiểu Trúc có thể sử dụng, chẳng qua cần trả một cái giá nhất định mà thôi. Tuy rằng bán tiên khí này là món duy nhất trong cửa hàng hệ thống nhưng uy lực cũng giống như bán tiên khí bình thường, hơn nữa giá cũng thấp hơn rất nhiều.

Cái giá mà Cung Tiểu Trúc phải trả khi dùng bán tiên khí này chính là sẽ sinh ra một tác dụng phụ nào đó, về phần có tác dụng phụ gì, ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng không biết, bởi là tùy cơ, mà trạng thái của tác dụng phụ phải duy trì ba tháng mới mất, nói cách khác trạng huống si ngốc của Cung Tiểu Trúc phải ba tháng sau mới biến mất.

Có điều cả Mặc Hoa và Vân Túc đều không biết.

Lại nói tới Phượng Nô này, lúc trước bị nhốt trong một căn phòng nơi địa lao của môn phái thuộc Kiếm Tiên môn, bởi trước khi Cung Tiểu Trúc ngất đã yêu cầu Mặc Hoa cùng đưa gã theo, thế nên Phượng Nô mới đồng hành cùng họ, lúc gặp phải rắn nước còn trả ân cứu mạng, liều mạng bảo vệ bọn Cung Tiểu Trúc.

Mà Trình Hạo khi họ bị rắn nước chặn lại, lúc cùng Phượng Nô chém giết rắn nước, lại không cẩn thận bị rắn nước tấn công, không kịp tránh, sau khi trọng thương liền rơi xuống cái hồ kia, sau đó bị chìm xuống đáy hồ, không biết còn sống không.

Chờ Mặc Hoa kể xong, Vân Túc cuối cùng cũng biết chuyện đã xảy ra, về phần Phượng Nô, nếu Cung Tiểu Trúc đã yêu cầu mang người này theo, vậy đương nhiên không còn gì nghi vấn, chẳng qua y vẫn không biết vì nguyên nhân gì mà Cung Tiểu Trúc lại biến thành cái dạng này, nhưng y đoán nhất định có liên quan tới cái hệ thống truyền thuyết kia.

Còn nữa phải đi một chuyến tới cái hồ kia, điều tra tình huống một chút, xem xem có thể cứu Trình Hạo lên không, chẳng qua nhiệm vụ này không cần Vân Túc phải tự ra tay, tùy tiện tìm một người đi là được.

Y nghĩ một chút, truyền âm nói với Mặc Hoa, "Một hồi nữa chờ Tiểu Trúc chơi mệt rồi, ngươi liền tới cái hồ kia vớt Trình Hạo lên."

Đối với Vân Túc mà nói, có thể cứu Trình Hạo lên không không quan trọng, mấu chốt là Tiểu Trúc chơi có thích hay không mà thôi.

Vì thế, Mặc Hoa ai oán nhìn thoáng qua chủ nhân của mình, tiếp tục bị Cung Tiểu Trúc chộp trong tay chơi tới vui vẻ.

Đáng thương cho Mặc Hoa, một chút nhân quyền cũng không có!!!

102. Chương 102

Cung Tiểu Trúc chơi với Vân Túc tới bất diệc nhạc hồ tới tận nửa đêm, y mới dỗ Cung Tiểu Trúc đi ngủ, mà khi Cung Tiểu Trúc đi ngủ Mặc Hoa cũng lập tức ra ngoài thành cứu người.

Đợi khoảng một canh giờ, Vân Túc đang ngồi thiền tu luyện nghe thấy từ ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, y vung tay lên giải trừ cấm chế trong và quanh phòng, sau đó Mặc Hoa bước vào phòng, phía sau là một người.

Người này chính là Trình Hạo, chỉ thấy sau khi hắn vào cửa, vừa thấy Vân Túc ngồi xếp bằng ngay trước mặt, lập tức quỳ xuống đất, "Thuộc hạ Trình Hạo, bái kiến chủ nhân!"

Vân Túc gật đầu, "Ừ, chuyện của ngươi lúc trước Mặc Hoa đã kể với ta, thù diệt môn của ngươi bổn tọa đương nhiên sẽ giúp ngươi một tay, nhưng ta muốn đời này kiếp này của ngươi vì ta sở dụng, vĩnh viễn không phản bội, ngươi có đồng ý?"

May mà Vân Túc bỏ thêm một cấm chế cách âm xung quanh, không hề quấy rầy tới Cung Tiểu Trúc đang ngủ say trên giường, thế nên giọng nói của hai người đều dùng âm lượng bình thường.

"Thuộc hạ nguyện ý, thuộc hạ nguyện phát thệ với thiên đạo, đời này kiếp này, Trình Hạo ta chỉ tôn một người Vân Túc làm chủ, vĩnh viễn không phản bội, nếu vi phạm lời thề, sẽ bị thiên lôi đánh, hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!"

Đợi tới khi giọng nói uy nghiêm của Vân Túc chấm dứt, Trình Hạo quỳ trên đất bắt đầu thề.

Ánh sáng rực rỡ đâm rách màn đêm, bao phủ toàn thân Trình Hạo, thần thánh không thể xâm phạm, sau khi quang mang biến mất, Trình Hạo lại bức một giọt máu đầu tim ra giao cho Vân Túc, thể hiện sự trung thành của mình.

Vân Túc thu giọt máu vào trong thức hải, cầm một túi trữ vật ra ném cho Trình Hạo rồi tiếp tục tu luyện, "Các ngươi lui xuống đi!"

...

Màn đêm tối đen, yên tĩnh không tiếng động, bóng cây đổ xuống cửa sổ, phản chiếu xuống mặt đất, theo ánh trăng đông thăng tây lạc, bình minh sắp lên.

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân tất tất tác tác, bọn Vân Túc và Thương Thăng đang ngồi thiền tu luyện đột nhiên nhảy lên, bay lên nóc nhà, nhìn xuống nam nữ già trẻ đang vọt tới từ bốn phương tám hướng.

Tất cả những người này đều là tu sĩ thành Bách Mộ thành, trong đó có không ít tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ tới Hóa Thần kỳ, tu sĩ Luyện Khí kỳ nhiều không đếm xuể, những tu sĩ này tụ tập nơi ngã tư đường, đều hướng tới khách điếm mà Vân Túc ở.

Cả bốn người Vân Túc đều thấy không ổn, nhìn tình thế này, rõ ràng là tới vì họ, chỉ là không đợi họ kịp nghĩ ngợi thêm, dưới chân vang lên tiếng va chạm rõ ràng, âm thanh này truyền tới từ cửa phòng Cung Tiểu Trúc ở.

Vân Túc đứng trên nóc khách điếm, chỉ kêu thầm một tiếng không xong, vội vàng phi thân xuống, liền thấy trước cửa phòng Cung Tiểu Trúc có mười mấy người đang tấn công, những người này tu vi phần lớn ở Trúc Cơ kỳ và Kim Đan kỳ, có rất nhiều người là khách trọ của khách điếm, cũng có cả chưởng quầy và điếm tiểu nhị, dù tu vi Vân Túc cao thâm, pháp trận phòng ngự mà y bày ra cũng lung lay sắp bị phá. Vân Túc thuần thục đá bay những người này ra, đi vào phòng.

Mà lúc này Cung Tiểu Trúc đang ngồi xổm trên giường hoang mang hoảng sợ run rẩy, rõ ràng là bị động tĩnh từ ngoài cửa làm tỉnh lại, hắn vừa thấy Vân Túc vào cửa, vội vàng nhào tới chui vào trong lòng y.

"Hức hức… ca ca, đừng bỏ lại ta mà, ta sẽ ngoan." Cung Tiểu Trúc một phen nước mũi nước mắt trong lòng Vân Túc, "Ta sẽ làm việc, giúp ca ca làm việc, làm rất nhiều thứ, ăn cũng không nhiều, ca ca đừng ghét ta mà."

Có lẽ do khi tỉnh lại nhìn thấy Vân Túc đầu tiên nên Cung Tiểu Trúc có một loại cảm giác dựa dẫm của chim non với Vân Túc, vô cùng ỷ lại y, hơn nữa bây giờ chỉ số thông minh cũng chỉ có vậy, thế nên không có cảm giác an toàn, không thấy Vân Túc liền hoảng loạn, còn tưởng mình bị bỏ rơi.

"Ta sẽ không bỏ ngươi lại, cũng sẽ không bắt ngươi làm việc, ngoan, đừng khóc!" Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc vội vàng an ủi, dỗ một hồi lâu, Cung Tiểu Trúc mới chậm rãi ngừng khóc, im lặng vùi trong lòng Vân Túc.

Cùng lúc đó, trên nóc, ba người Thương Thăng thấy Vân Túc rời khỏi liền nghĩ tới chuyện cùng xuống dưới, nào ngờ tu sĩ xung quanh sao chịu để họ rời đi, từng người cầm pháp bảo tùy thân ra tấn công ba người.

Tu sĩ bốn phía đều từ Hóa Thần kỳ trở xuống, tu vi của Thương Thăng ở Xuất Khiếu hậu kỳ, đối phó với đám tu sĩ này dư dả, mà Mặc Hoa Nguyên Anh sơ kỳ cũng có thể xuất một phần lực, nhưng đối với Trình Hạo Trúc Cơ kỳ mà nói, hắn có thể tự bảo vệ bản thân là tốt lắm rồi.

May mà Thương Thăng đối phó với công kích xung quanh đôi lúc còn có thể giúp Mặc Hoa và Trình Hạo giảm bớt áp lực, bởi vậy Trình Hạo mới không bị thương.

Ngay lúc Vân Túc an ủi Cung Tiểu Trúc, tu sĩ trong khách sạn cũng lục tục vọt tới chỗ Vân Túc, chậm rãi chặn đường, tốp năm tốp ba cũng xông vào phòng, bao vây họ lại, liều mạng thi triển đại chiêu, tầng tầng lớp lớp đầu người, nhìn không ra điểm cuối.

Tất cả những tu sĩ này động tác nhanh nhẹn, nhưng nhìn kỹ thì mặt không có biểu cảm gì cả, hai mắt vô thần, rõ ràng là bị người khống chế.

Mới đầu Vân Túc còn bởi không rõ tình huống mà hạ thủ lưu tình với những tu sĩ này, một chiêu một thức đều tận lực tránh chỗ yếu hại của tu sĩ, hoặc dùng định thân thuật, sau đó Vân Túc lại phát hiện mấy người này không bị định thân thuật khống chế, hơn nữa còn không sợ hết, cho dù vết thương chỉ tăng không giảm thì vẫn cứ tấn công, chỉ cần còn một hơi thở, những người này đều sẽ không bỏ qua cho y và Cung Tiểu Trúc.

Càng thần kỳ là những người này biết Cung Tiểu Trúc trong lòng y có tầm quan trọng đối với y, nhiều tu sĩ liều mạng tấn công Cung Tiểu Trúc.

Thế nên, Vân Túc không dám khinh địch, lo những người này làm Tiểu Trúc bị thương, sau đó đều là một kích mất mạng, không thủ hạ lưu tình nữa.

Cung Tiểu Trúc được Vân Túc bảo vệ trong ngực, có vẻ biết Vân Túc bây giờ không thích hợp bị quấy rầy, thế nên không nói lời nào mặc y ôm, vừa mới đầu thấy Vân Túc giết người, đầy mặt hoảng sợ, nhưng cố ép mình không phát ra tiếng, chôn mặt nơi ngực Vân Túc, không dám nhìn tình huống xung quanh, chỉ là cơ thể không chịu khống chế mà run lên.

Vân Túc vội vàng đối phó với những tu sĩ đang bao vây, tuy cảm nhận được tình huống của Cung Tiểu Trúc không mấy lạc quan, nhưng cũng không nhàn rỗi phân thân ra được.

Vân Túc một tay che chở Cung Tiểu Trúc, một đường chém giết thoát ra, những nơi đi qua đều là tàn chi đoạn tiết, tiếng kêu thảm thiết liên tục, máu chảy thành sông, chờ tới lúc y ra khỏi khách điếm, liền nhìn thấy ba người Thương Thăng, Mặc Hoa và Trình Hạo đều bị phần đông tu sĩ bao vây tấn công, trên trời dưới đất không có một khe hở để thở.

Vân Túc vừa mới ra khỏi, bọn Thương Thăng liền mở một đường máu đi tới cạnh Vân Túc, sau đó mấy người thương lượng dùng thi pháp của Thương Thăng mở pháp trận phòng ngự của thành Bách Mộ rời khỏi nơi này.

Pháp trận phòng ngự thành Bách Mộ là do nhiều tu sĩ Hóa Thần kỳ hợp lực mà tạo thành, nhất định phải là tu sĩ đã ngoài Xuất Khiếu kỳ mới có thể mở ra trận pháp.

Vì thế, Thương Thăng dưới sự yểm hộ của mọi người, ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai tay không ngừng bấm thủ quyết, miệng lẩm bẩm, một lát sau, trên người Thương Thăng thoáng hiện luồng sáng trắng, cho tới khi quang mang ngày càng đậm, chiếu rọi xung quanh như ban ngày.

Cùng lúc đó, cơ thể ngồi xếp bằng của Thương Thăng cũng tựa như bị thứ gì đó nâng lên không trung, ngày càng cao hơn, lúc cách mặt đất vài chục trượng mới dừng lại.

Hai tay Thương Thăng nhấc trên đầu, hắc quang lan tràn hình thành một cột sáng, xuyên thẳng mây, tận tới lúc tiếp xúc với pháp trận phòng ngự bên cạnh mới đứt.

Cột sáng tiếp xúc với vị trí liền xé mở ra một cửa động, chậm rãi biến lớn, Thương Thăng nói với mọi người, “Đi mau!”

Vân Túc vừa chém giết vừa đi tới cửa động, Mặc Hoa và Trình Hạo theo sát sau, ba người chắn nghìn quân, cuối cùng cũng có thời gian kịp thở, lúc này mới phi thân đi ra.

Ngay khi sau khi ba người vào cửa động, Thương Thăng đại phóng sát chiêu kích sát toàn bộ trăm tu sĩ xung quanh, rồi hóa thành một luồng lưu quang, kịp bay vào ngay lúc cửa động chưa khép kín hoàn toàn…

103. Chương 103

Lúc này ánh nắng đã bắt đầu lên, ánh sáng vàng tràn ngập khắp mặt đất, xuyên thủng hắc ám trước bình minh.

Bọn Vân Túc vừa bay tới đỉnh của một ngọn núi cách thành Bách Mộ trăm lý, liền cảm nhận được từ nơi xa truyền tới uy áp thật lớn, sau đó trước mặt xuất hiện một đám tu sĩ, nhìn đội hình này, có hơn trăm người, đều cưỡi phi kiếm, mặt mày hồng hào, phấn chấn dị thường, ánh mắt nhìn Vân Túc tựa như một miếng thịt béo sắp đưa vào miệng.

Vân Túc nhìn những tu sĩ này, dù là mặc áo đen hay áo xanh, cổ áo và tay áo đều đánh dấu phân biệt của Kiếm Tiên môn, nhưng lại có mấy người nhìn khá quen mắt, đều là đệ tử nội môn Kiếm Tiên môn tìm tới.

Một tu sĩ Hóa Thần kỳ mang theo một đám tu sĩ từ Kim Đan kỳ đến Nguyên Anh kỳ, phi thân tới trước mặt bọn Vân Túc, đem theo mấy người chặn đường, một bộ dáng vô cùng đau đớn.

Trong đó vị tu sĩ tóc trắng Hóa Thần kỳ kia bắt đầu chất vấn Vân Túc, "Trước mặt là nhóm người Vân Túc? Các ngươi tới từ thành Bách Mộ?"

"Phải thì sao? Không phải thì sao?" Ánh mắt Vân Túc lạnh băng nhìn nhóm người này.

Mắt thấy đường đi bị cản trở, bọn Vân Túc không thể không ngừng lại, kéo Cung Tiểu Trúc hết nhìn đông lại nhìn tây vào lòng.

Mặc Hoa và Trình Hạo lấy một tư thế bảo vệ đứng hai bên Vân Túc, cầm pháp bảo tùy thân ra, tùy thời ứng chiến.

Đám người đứng sau tên tu sĩ Hóa Thần kỳ kia thấy thái độ của Vân Túc như vậy, liền bắt đầu chửi rủa bọn Vân Túc.

"Đều im hết cho ta!"

Giọng nói uy nghiêm lấn át tiếng chửi rủa của những kẻ kia, tên tu sĩ Hóa Thần kỳ giơ tay cản tiếng kêu gào của chúng lại, thần sắc nhìn Vân Túc vô cùng hối hận và thất vọng, lão nói với Vân Túc, "Vân Túc, hôm nay ta mang chúng đệ tử Kiếm Tiên môn tới, là do nhận được sự cầu cứu từ tu sĩ thành Bách Mộ, ta cứ tưởng rằng Kiếm Tiên môn tha cho ngươi một mạng, ngươi cũng nên thấy đủ rồi, từ nay về sau vô ưu vô lự làm một phàm nhân, không ngờ, hôm nay ngươi lại trụy nhập ma đạo, không chỉ diệt rất nhiều môn phái phụ thuộc Kiếm Tiên môn ta, còn giết hại hơn một nghìn tu sĩ thành Bách Mộ, ngươi đã biết tội chưa?"

"Hừ! Lời của ngươi không phải sự thật, ta há lại có thể nhận tội?" Hàn quang của Vân Túc bắn ra bốn phía, nhìn đồng môn ngày xưa, giọng nói lạnh lùng.

Vân Túc vừa nói xong, một thiếu niên hắc bào đứng sau lưng tu sĩ Hóa Thần kỳ lập tức đứng ra phản bác, trong ánh mắt là sự phẫn hận.

Người này tu vi ở Kim Đan hậu kỳ, thân hình thon dài, tướng mạo điệt lệ, vẻ mặt tuy có sự căm hận và ghét bỏ, nhưng sâu trong con ngươi đen kịt lại là một ý cười chợt lóe qua.

"Chuyện tới nước này rồi còn dám ngụy biện, chỉ mới mấy ngày trước, tu sĩ của Tây Hoàng tông, Mục Luân tông và Càn Hóa môn đều bị tàn sát tới gần như không còn ai, ta còn tận mắt chứng kiến, thấy chính là tu sĩ Trúc Cơ kỳ trong lòng ngươi gây nên! Chắc chắn là do ngươi giật dây điều khiển."

Tu sĩ Kim Đan này vừa dứt lời, lại có một tu sĩ Trúc Cơ kỳ đứng ra, người này cũng không phải là đệ tử Kiếm Tiên môn, thần sắc hắn ảm đạm, khuôn mặt bình thường, một thân áo trắng, hoa văn trên áo cũng không có dấu hiệu của Kiếm Tiên môn.

"Không sai! Tâm tư kẻ này cực kỳ ác độc, ta là đệ tử nội môn của Tây Hoàng tông, ngày đó chính là tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia không biết dùng pháp bảo gì, giết chết tông chủ bỉ tông, nếu không phải ta nắm giữ được một bí thuật giả chết, chỉ sợ đã sớm thân tử đạo tiêu!"

Vân Túc nghe thấy lời hai kẻ này nhắc tới Cung Tiểu Trúc, lập tức ném ánh mắt về phía chúng, đồng thời, ra tay nhanh như chớp, đầu ngón tay vẽ ra hai đạo lưu quang bắn thẳng tới mi tâm của hai kẻ này, mắt thấy sẽ lấy mạng của hai kẻ này trong nháy mắt, khi còn cách mi tâm một thước, lại bị tu sĩ Hóa Thần kỳ vẽ một đạo bình chướng ngăn lại toàn bộ.

Tu sĩ Kim Đan kia không kịp phản ứng, ánh mắt hoảng sợ nhìn đạo lưu quang kia, mắt dại ra một lát, thấy đạo công kích kia bị ngăn lại, lòng đang sợ hãi mới lấy lại tinh thần cảm tạ tu sĩ Hóa Thần kỳ kia!

Mà tên tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia trong nháy mắt được cứu, không biết là bị dọa hay là bị dư uy của đạo công kích kia chấn nhiếp, nhất thời ngã xuống đất, lảo đảo bò lết, chạy trốn vào trong đám người, không dám đi ra nữa.

Tu sĩ Hóa Thần kỳ kia hóa giải công kích của Vân Túc xong, ánh mắt lại ném về phía Vân Túc một lần nữa, mày nhíu càng chặt, "Vân Túc, chẳng lẽ ngươi còn muốn giết người diệt khẩu bất thành trước mắt bao nhiêu người? Bổn tọa niệm tình ngươi từng ở Kiếm Tiên môn, cho ngươi một cơ hội giơ tay chịu trói, nếu không đừng trách bổn tọa không khách khí!"

Thương Thăng bên cạnh nghe thấy mấy người này đông một câu tây một câu vũ nhục Vân Túc, thật sự nghe không nổi nữa, tức tối đứng ra, hai tay chống nạnh bắt đầu chửi bậy, "Không khách khí? Ta xem Kiếm Tiên môn các ngươi muốn không khách khí thế nào, một đám ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, bề ngoài một kiểu sau lưng lại một kiểu, nhất là tao lão nhân ngươi đó, không phân tốt xấu đã kết luận lung tung như vậy, muốn bắt Vân Túc? Được! Trước qua một cửa của lão tử đã rồi hãy nói, các ngươi từng kẻ lên một hay muốn cùng lên một lúc?"

Nói xong liền bắt đầu xắn tay áo, chuẩn bị kéo bè kéo lũ đánh nhau.

Được rồi! Thương Thăng thực ra không nên tự hạ thấp thân phận với lũ người này, lấy thân phận một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ chửi rủa một đám tu sĩ từ Hóa Thần kỳ trở xuống thật không phù hợp với thân phận.

Nhưng cũng không quan trọng, dù sao Thương Thăng chính là tính cách tiêu sái bất kham này, cũng không để ý tới cách nhìn của kẻ khác.

"Lớn mật! Ngươi là người phương nào? Dám bất kính với Kỳ trưởng lão!"

Một tu sĩ áo đen đứng cạnh tu sĩ Hóa Thần kỳ cầm kiếm trong tay muốn ra khỏi vỏ, lại bị tu sĩ Hóa Thần kỳ giơ tay ngăn lại, "Vị đạo hữu này chớ tức giận, tại hạ là Kỳ Ôn trưởng lão nội môn của Kiếm Tiên môn, dám hỏi tôn hạ là người nào?" Kỳ Ôn hành lễ với Thương Thăng, sau đó nói, "Lại nói việc này không liên quan tới đạo hữu, ta thấy đạo hữu vẫn nên rời đi nhanh chóng thì hơn, chớ nhúng tay vào sự vụ của Kiếm Tiên môn ta mới tốt."

"Hừ! Sự vụ của Kiếm Tiên môn? Theo ta được biết thì Vân Túc đã bị các ngươi trục xuất ra khỏi Kiếm Tiên môn, cũng không được tính là đệ tử của các ngươi, sao có thể là sự vụ của các ngươi được? Đừng lừa gạt bổn tọa! Đừng cho là ta không biết tâm tư các ngươi!"

Nói xong, Thương Thăng ra tay nhanh chóng, nhanh như cắt, khi tất cả tu sĩ Kiếm Tiên môn còn chưa kịp phản ứng đã du tẩu giữa đám người, từng làn sương mù đen lan tràn, sau đó Thương Thăng lại nhanh chóng trở lại cạnh Vân Túc.

Ngay lúc này, vài đệ tử Kiếm Tiên môn đều từ trên không trung rơi xuống đất, ngã vật xuống, một lát sau hóa thành từng bãi bùn đất bốc hơi đen kịt, chỉ còn lại tên tu sĩ Hóa Thần kỳ Kỳ Ôn kia.

May mà lúc Kỳ Ôn gặp công kích của Thương Thăng đã phản kích nhanh chóng, tạo một đạo bình chướng quanh thân, ý đồ ngăn cản công kích của Thương Thăng.

Nhưng tu vi của Thương Thăng dù sao cũng cao hơn Kỳ Ôn một khoảng, hắn chỉ động ngón tay một chút, đạo bình chướng kia liền bị đập vụn, hóa thành hư không.

Chỉ là tu sĩ của lão dù sao cũng không giống với một số tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia mà tốt hơn một chút, chỉ bị trọng thương một chút, vẫn chưa chết.

Lại nói, Kỳ Ôn này cũng là một kẻ số khổ, thời còn trẻ lão bái nhập Kiếm Tiên môn, tư chất không tốt, chỉ là một đệ tử ngoại môn tứ linh căn, nhưng kẻ này tu luyện khắc khổ, sau trong một lần đại bỉ ngoại môn có vị trí không tệ, lúc này mới được vào nội môn.

Chỉ là tư chất của lão vẫn không hề tốt, khắc khổ cố gắng thế nào cũng chỉ như vậy, thế nên lúc thọ nguyên gần hết mới đột phá Luyện Khí kỳ.

Vận khí kém tiếp tục đeo đuổi, sau lần đó mỗi lần lão đột phá đều ở lúc thọ nguyên sắp hết, chẳng qua tu

luyện tới Hóa Thần sơ kỳ đã là cực hạn.

"Tu sĩ Xuất Khiếu kỳ?"

Kỳ Ôn thấy Thương Thăng ra tay, che ngực, kinh nghi bất định nhìn hắn, vừa mới rồi bởi Thương Thăng che giấu tu vi của bản thân, thế nên lão mới cho rằng tu vi của Thương Thăng ngang bằng mình, mà nay sau khi Thương Thăng ra tay, tu vi thật sự mới bại lộ.

Thương Thăng cũng không đáp lời, mà nhìn về phía Vân Túc, "Túc nhi, người này có cần giết nốt không?"

"Giết!"

Dù sao y cũng không quan tâm tới việc kẻ đã chết nghĩ gì về y, giết người đã trở thành cơm bữa, y từng giết cả chính đạo lẫn ma đạo, giết nhiều thêm một kẻ cũng chẳng có vấn đề gì.

Hơn nữa, y không muốn để lại hậu hoạn!

"Tiền bối thủ hạ lưu tình, vãn bối chỉ là phụng mệnh làm việc, vãn bối nguyện ý lấy tài vật tùy thân ra đổi lấy tính mạng!" Nhìn Thương Thăng từng bước đi về phía mình, Kỳ Ôn bịch một tiếng quỳ xuống đất, run rẩy nắm trữ vật giới trong lòng bàn tay, nhìn lên hắn, ánh mắt khẩn cầu, hy vọng Thương Thăng tha cho mình một mạng.

Đối với kẻ xin tha như vậy, Thương Thăng hoàn toàn không còn gì để nói, "Được! Vậy bổn tọa tạm tha cho ngươi một mạng!"

Sau đó hắn đi tới nhận lấy nhẫn trong tay Kỳ Ôn, giam cầm linh lực lão, xách lão tới trước mặt Vân Túc, cười tủm tỉm nhìn Vân Túc, "Túc nhi, tao lão nhân này muốn ta tha cho lão một mạng!"

Vân Túc nhìn Kỳ Ôn trong tay Thương Thăng, gật đầu, sau đó lấy Phệ Hồn kiếm của mình ra, đâm thủng đầu Kỳ Ôn, đâm xuyên qua nguyên thần và đan điền, máu tươi trào ra từ đỉnh đầu Kỳ Ôn, nhiễm đỏ toàn thân.

Kỳ Ôn trợn to mắt nhìn Thương Thăng, rơi xuống từ mấy trượng trên trời, ngã xuống đất, lại vẫn không nhắm mắt, để lại một hơi thở, tựa như muốn hỏi Thương Thăng vì sao không tha cho mình một mạng?

Thương Thăng xòe tay, một bộ dáng không hề nề hà, "Ta cũng đã đồng ý tha cho ngươi một mạng, ngươi cũng không phải là ta giết, trừng ta làm gì!"

Kỳ Ôn tức tới run cả người, chỉ một hồi sau, đầu lệch sang một bên tắt thở, bị một ngọn lửa hóa thành tro tàn.

Đợi tới khi tất cả đều đã chấm dứt, tay Vân Túc vốn đang đặt trên đầu Cung Tiểu Trúc mới buông ra.

Cung Tiểu Trúc ngẩng đầu từ ngực Vân Túc, nhìn quanh bốn phía, nghi hoặc hỏi Vân Túc, "Ca ca, những người kia sao lại không thấy đâu nữa?"

Vân Túc xoa xoa đầu hắn, "Họ tìm ca ca ôn chuyện, đã xong việc đương nhiên sẽ đi."

"Ồ!" Cung Tiểu Trúc gật đầu, ngoan ngoãn để Vân Túc xoa.

104. Chương 104

Mặc Hoa nhặt toàn bộ hơn một trăm túi trữ vật trên mặt đất lên giao cho Vân Túc, đoàn người liền chuẩn bị rời đi.

Không ngờ! Vừa mới định động thân, từ trên đầu vang lên một tiếng xé gió chói tai, chân trời xuất hiện hơn mười đạo lưu quang áp sát mà tới, ngay sau đó có bảy tên tu sĩ thanh niên Hóa Thần kỳ toàn thân xơ xác tiêu điều, cầm bảo kiếm trong tay giơ trước mặt! Bảy người vây quanh tạo thành một Thất Sát kiếm trận.

Mà bên ngoài bảy tên tu sĩ Hóa Thần kỳ này lại có ba mươi sáu tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ cầm bảo kiếm trong tay bay tới từ bốn phương tám hướng với khí thế như thủy triều dâng, tạo thành một Thiên Cương Tam Thập Lục kiếm trận, hình thành một thế vây kín.

Họ vừa xuất hiện đã bao vây bọn Vân Túc tấn công, không cho họ chút cơ hội kịp thở dốc, kiếm kiếm sát chiêu, kiếm khí li ti quẩn quanh.

Nhìn kỹ, hóa ra những tu sĩ này đều là đệ tử Kiếm Tiên môn, mà nhìn y phục này, đều là đệ tử tinh anh trong nội môn, tu vi tuy không cao lắm, nhưng tư chất rất tốt, đều có khả năng vượt cấp chế địch.

Mà kiếm trận mà những người này bày ra cũng là kiếm trận cao cấp mà chỉ có đệ tử nội môn mới có thể được học bày, có uy lực mạnh vô cùng.

Ngay lúc điện quang hỏa thạch này, Thương Thăng phản ứng lại đầu tiên, phất tay áo một cái hình thành một đạo khí lãng mở ra bốn phía, hình thành thế phá không đánh úp về phía tu sĩ Kiếm Tiên môn, mà bảy tên tu sĩ Hóa Thần kỳ kia lập tức phản ứng lại, nhị xứng đôi hợp, dễ dàng ngăn cản được công kích của hắn.

Thương Thăng hơi kinh ngạc, lại động thủ một lần nữa, trên mặt không chút dị sắc, nhưng lại không dám khinh thường, vừa rồi một chiêu hắn ra tay kia dùng ít nhất năm phần công lực, lại bị hóa giải dễ dàng như vậy, có thể thấy được tu vi của những người này không giống đám ô hợp vừa rồi.

Chẳng qua một đại môn phái như Kiếm Tiên môn, người tài ba nhiều không đếm nổi, cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Tiếp đó là Vân Túc, y từng ở Kiếm Tiên môn, từng lĩnh hội sự lợi hại của hai kiếm trận cấp cao này, tuy rằng bình thường y chỉ ở yên trong phòng, nhưng những đệ tử nội môn này y đều biết mặt hơn nửa, càng biết tu vi của họ cao, đương nhiên không dám thả lỏng chút nào, kiếm chiêu ra tay sắc bén, không mềm lòng lưu tình bởi từng là đồng môn.

"Chư vị là đệ tử Kiếm Tiên môn? Vì sao lại phải đuổi giết chúng ta?" Thương Thăng vừa so chiêu vừa hỏi.

Nhưng nghe thấy câu hỏi của Thương Thăng, những đệ tử Kiếm Tiên môn này cũng không đáp lời, động tác trên tay càng hung hiểm hơn, hai đại kiếm trận phối hợp với nhau, trận hình biến hóa không ngừng, tách mấy người Vân Túc ra, để họ không thể viện thủ cho nhau.

Cung Tiểu Trúc trong lòng Vân Túc run rẩy, bởi tâm trí của hắn bây giờ như trẻ nhỏ, thế nên không biết dùng pháp lực, không khác gì một phế nhân, chẳng qua nhờ có Vân Túc bảo vệ nên lông tóc vô thương. Cung Tiểu Trúc có vẻ cũng biết lúc này không thể quấy rầy Vân Túc, thế nên không nói một lời, chỉ nghe từng tiếng chém giết và tiếng kêu thảm thiết vang lên bên tai.

Vân Túc bởi vừa phải đối phó với kiếm tu xung quanh, vừa phải quan tâm tới Cung Tiểu Trúc trong lòng, kiếm chiêu vừa ra, rồng vàng rít gào, ứng phó tuy không tới mức chịu thiệt, nhưng cũng phải cố hết sức.

Mà một trượng xung quanh Thương Thăng không có người nào dám tiến tới, hơn nữa, trong mười kiếm tu Hóa Thần kỳ chiếm đa số, không thể đối đầu với hắn được, cũng chỉ có thể thất bại thảm hại.

Bởi tu vi của Thương Thăng cao nhất, người đối phó với hắn cũng nhiều nhất, cũng bởi hắn là ma tu, chiêu thức ra có chút tàn nhẫn. Thế nên tu vi của Thương Thăng chưa khôi phục nhưng đối phó với vài tu sĩ Hóa Thần kỳ vẫn không phải cố hết sức.

Chỉ chốc lát sau, kiếm tu xung quanh hắn tử thương hơn nữa, chưa nói tới đã chết, kiếm tu mới chỉ trọng thương tình huống cũng thê thảm mười phần, không phải thiếu mất nửa bên đầu thì chính là không tay không chân, thậm chí còn có người bị phế tu vi, ngay cả có còn sống, cũng không có cách nào đánh trả.

Tiếng xé gió chấn thiên và tiếng đao kiếm va chạm vào nhau chói tai vang vọng phạm vi mấy chục dặm, pháp thuật và pháp thuật chạm vào nhau mang tới tiếng nổ mạnh đinh tai nhức óc, mười đạo lưu quang màu sắc không giống nhau xuyên giữa ngọn núi, khi những đạo lưu quang đã biến mất, thay thế là rải rác những tu sĩ rơi xuống đỉnh núi, lọt vào bụi cỏ cây thấp thoáng mất bóng hình.

Hai bên hơn chục người đánh nhau mất vài canh giờ, tuy rằng người bên Vân Túc thế đơn lực bạc, nhưng trong đó có một lão tổ Xuất Khiếu kỳ, chống lại mấy chục đệ tử Kiếm Tiên môn vẫn thắng không chút bất ngờ.

Thời gian trôi qua nhanh, giết chết mấy người cuối cùng, Thương Thăng và Vân Túc thu tay lại, Mặc Hoa

đi xuyên qua những xác chết trên đỉnh núi, quét dọc chiến trường, thấy người còn chưa chết lại bổ thêm mấy chưởng, lại đốt những thi thể kia thành tro tàn, hủy thi diệt tích, cố không để lại chút dấu vết đánh nhau, thu hồi mấy chục cái túi trữ vật giao lại cho Vân Túc.

Trải qua một hồi chém giết thảm thiết, Mặc Hoa thì không sao, trên người không có một dấu vết bị thương, mà Trình Hạo thì thê thảm, pháp bào trên người bị kiếm chém thành mảnh nhỏ, vết máu đầy người, mặt xám mày tro, chật vật không chịu nổi, không khác nào ăn mày cả.

Vân Túc kiểm tra đồ vật trong túi trữ vật, nhìn thấy trong túi trữ vật có vài thứ thích hợp cho Mặc Hoa và Trình Hạo dùng, liền ném chúng cho hai người, còn lại thì đều cất vào trữ vật giới của mình, dùng làm tài nguyên gây dựng môn phái sau này, tuy rằng trên người y và Cung Tiểu Trúc không thiếu những tài nguyên tu luyện này, thành lập một môn phái thừa sức nhưng làm gì có ai ngại nhiều, tài nguyên tu luyện dù sao cũng có một ngày dùng hết.

"Nơi đây không thích hợp ở lâu, chúng ta vẫn mau rời khỏi nơi này đi!" Thương Thăng thấy hai người đã dọn xong bãi chiến trường, đi tới cạnh Vân Túc nói với y.

Thấy Vân Túc gật đầu, hắn liền tiến lên vài bước, bấm thủ quyết, trong miệng mặc niệm mấy câu mơ hồ, thiên không phía trước hắn xé mở một cánh cửa cao hơn một người, sau đó có một đạo hắc quang phát tán từ trong cơ thể hắn, dần mở rộng tới khi bao phủ cả bốn người, quang đoàn bọc lấy mấy người vọt vào cánh cửa kia, cửa cũng chầm chậm khép kín lại.

Nhìn kỹ, xung quanh là núi, ngay cả một cái bóng quỷ cũng không thấy đâu!

Cùng lúc đó, hậu viện đại điện Hồng Yên Kiếm Tiên môn, một tu sĩ thiếu niên vừa mới đột phá Kim Đan kỳ bước vào Nguyên Anh sơ kỳ đang luyện kiếm, lúc này một nữ tu Nguyên Anh trung kỳ bước nhanh tới cạnh hắn hành lễ qua loa, nói ra lí do tới, ngữ khí có chút nôn nóng, "Môn chủ, sư tôn mời ngài mau qua một chuyến, có chuyện quan trọng muốn thương lượng."

Thiếu niên ngừng chiêu kiếm lại, thanh kiếm được thu hồi, sửa sang lại y phục, "Hả? Ngươi có biết là có chuyện gì không?"

"Hồi môn chủ, mới vừa rồi, ở Ngọc Phù đường có một trăm bốn mươi ba ngọc phù bị vỡ nát, bây giờ Đan Vân tôn giả cũng đang ở Ngọc Phù đường."

Thiếu niên nhíu mày, trầm ngâm một lát, vẫy tay nói, "Được, ta biết rồi, ngươi ra ngoài trước đi!"

"Vâng." Nữ tu khom lưng rồi ra khỏi cửa đại điện Hồng Uyên.

Thiếu niên xoay người vào phòng, thay y phục, lúc này mới dùng vẻ mặt túc mục đi ra khỏi điện.

Thiếu niên này chính là Lâm Húc mới kế nhiệm môn chủ Kiếm Tiên môn không lâu, người này đơn linh

căn thuộc tính kim, nay vừa qua một trăm tuổi đã đột phá Kim Đan kỳ, là thiên tài tu kiếm đạo, thiên tư thông minh, tôn sư trọng đạo, bình thường cao nhã, nhưng cũng sát phạt quả quyết trong những công việc chung.

Bởi lúc Trúc Cơ vẫn còn là thành niên, thế nên tới tận bây giờ, dung mạo cũng là một bộ dáng ngây thơ chưa thoát khỏi dáng vẻ của thiếu niên.

Thực ra từ lúc hắn kế nhiệm tới giờ, bởi sư tôn qua đời, không có ai giúp đỡ, hành tẩu có chút gian nan, đại đa số trưởng lão đều không nghe sự chỉ đạo của hắn, thậm chí đối nghịch với hắn, nếu không phải là ảnh hưởng mà môn chủ tiền nhiệm xây dựng quá sâu đậm, lại thêm vào những người này kiêng kị sư tổ hắn, cũng chính là sư tôn của môn chủ tiền nhiệm, còn thêm vào thiên phạt và thiên hữu của Kiếm Tiên môn, chỉ sợ Lâm Húc đã sớm đi đời nhà ma.

Thế nên, cho dù hắn một thân bản sự, cũng không được phát huy.

Sư tổ của Lâm Húc mấy trăm năm trước xuất môn ngao du, khi tông chủ tiền nhiệm qua đời cũng từng trở về một lần, đợi lễ tang kết thúc lại đi, trước khi đi có đưa cho Lâm Húc một ngọc phù, đây là chuyện tầng cao Kiếm Tiên môn đều biết.

Lại nói tiếp, lúc vị sư tổ này trở về cũng từng điều tra nguyên nhân tử vong của môn chủ tiền nhiệm, tục truyền, tra ra được chân tướng là do một môn phái phụ thuộc môn phái đối địch phái thám tử, giấu tu vi xâm nhập nội bộ Kiếm Tiên môn, hơn nữa còn trở thành đệ tử ký danh của môn chủ tiền nhiệm, dưới cơ duyên xảo hợp hạ độc cho môn chủ.

Có được kết quả này, lão tổ nuốt không trôi cơn tức, vì thế liền tới tìm môn phái phụ thuộc môn phái đối địch kia gây phiền phức, khiến cho phạm vi trăm dặm trong môn phái này không còn một ngọn cỏ, đệ tử trong môn không còn ai sống sót, lúc ấy, cảnh tượng kia phải gọi là xác chết khắp nơi, máu chảy thành sông.

Hơn nữa vị lão tổ này còn cảnh cáo môn phái đối địch kia, nếu họ không quản lý người trong môn phái cho tốt, lão sẽ sống chết với họ không ngừng, náo loạn họ tới gà chó không yên, dù sao cũng là một ý: đấu tới cùng!

Thế nên không chỉ đệ tử Kiếm Tiên môn, mà toàn bộ môn phái đại lục Huyền Thiên đều biết môn chủ đương nhiệm tuy rằng trẻ tuổi, thực lực cũng không đủ cho kẻ dưới phục tùng, nhưng cũng không phải là người mà người bình thường có thể chọc vào, bởi vì hậu thuẫn sau lưng người ta mạnh.

Lâm Húc vừa tới Ngọc Phù đường đã gặp được trưởng lão Ngọc Phù đường khom lưng đứng trước mặt Đan Vân tôn giả, mà Đan Vân tôn giả đang tựa vào ghế, chậm rãi bưng chén trà loãng trước mặt, ghét bỏ nói, "Nước trà này màu sắc thật khó coi, lần sau phải đổi loại khác." Nói tới không cho phép người khác nghi ngờ.

"Kiến quá môn chủ." Trưởng lão Ngọc Phù đường nghe thấy lời Đan Vân tôn giả nói, liên tục nói phải, thấy Lâm Húc đi vào vội vàng khom lưng hành lễ, mà Đan Vân tôn giả thấy Lâm Húc vào cũng chỉ gật đầu một

cái.

"Thường trưởng lão, Lý trưởng lão." Lâm Húc gật đầu với hai người, lập tức ngồi trên chính đường, "Chuyện đệ tử nội môn bỏ mình là một chuyện quan trọng, ta đã biết, có điều Vân Túc chỉ là một tu sĩ Kim Đan, chỉ sợ không có bản sự này, chẳng lẽ sau lưng y có người tương trợ? Thường trưởng lão có biết không?"

Đan Vân tôn giả bổn danh họ Thường, "Vân Túc quả thực có cao nhân tương trợ, theo ta được biết, người này lúc này đang ở cạnh Vân Túc, dính lấy y như hình với bóng, tu vi có vẻ ở ngoài Xuất Khiếu kỳ, chẳng qua tạm thời còn chưa gặp được người này, thế nên không chắc chắn lắm, chỉ là theo lời của người trở về bẩm báo, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ này tướng mạo giống Vân Túc bảy tám phần."

"Dung mạo tương tự bảy tám phần?" Lý trưởng lão vừa bưng nước trà cho Lâm Húc, còn chưa kịp ngồi xuống, trầm ngâm một lát, sau đó ngẩng đầu, mở to hai mắt nhìn, hít sâu một hơi lãnh khí, "Chẳng lẽ là Huyết Sát tôn giả!"

Lúc ấy Vân Túc bị trục xuất khỏi Kiếm Tiên môn, Lý trưởng lão cũng ở đó, mà cảnh tượng trong bàn ảo ảnh, ký ức của Lý trưởng lão hãy còn mới mẻ, tuy rằng có rất nhiều đệ tử Kiếm Tiên môn đều không biết sự tích của Thương Thăng, nhưng rất nhiều tầng cao Kiếm Tiên môn đều biết Huyết Sát tôn giả lúc ấy là một ma tu bừa bãi tới cỡ nào, rất nhiều tiên tu biết hắn cũng không thể làm gì. Tuy rằng Huyết Sát tôn giả im lặng mấy chục năm, nhưng người biết tới cái tên Huyết Sát tôn giả này đều giữ kín như bưng.

Mà Thương Thăng biến mất vài thập niên này, rất nhiều người đều cho rằng hắn đã sớm bị kẻ thù nào đó sát hại.

Thế nên Lý trưởng lão lúc này biết được hành tung của Huyết Sát tôn giả, quả là có chút kinh ngạc, nhưng không sợ hãi chút nào, dù sao Thương Thăng có mạnh thế nào cũng không đấu lại được toàn bộ Kiếm Tiên môn, hơn nữa Lý trưởng lão cũng không thù hận gì với hắn, quả là một chút cũng không cần lo lắng.

Không cần biết có phải là Huyết Sát tôn giả hay không, dù sao chỉ cần biết rằng kẻ nào giúp Vân Túc đều là kẻ thù của Kiếm Tiên môn họ, hơn nữa càng quan trọng hơn là người kia còn là ma tu, lại thêm Đan Vân tôn giả nói đến Vân Túc đã sớm trụy nhập ma đạo, từ tiên tu chuyển sang ma tu, nên họ càng có lý do phái người tới tróc nã bọn Vân Túc.

Tà ma ngoại đạo, kẻ nào cũng cần phải diệt trừ, chắc chắn các vị tiên tu của đại lục Huyền Thiên cũng nhất định không có dị nghị gì.

105. Chương 105

Khi Bạch Toàn Ảnh bị Vân Túc sát hại, bởi Vân Túc triệu hồi ra ma thể của mình, thực lực tăng lên cực mạnh, đánh bại được phân thần của Đan Vân tôn giả, bởi vậy, bị Đan Vân tôn giả lầm tưởng cho rằng Vân Túc tu hành công pháp ma tu, hơn nữa hình ảnh khi Đan Vân tôn giả đánh nhau với y còn được lưu lại, bây giờ toàn bộ tu sĩ Kiếm Tiên môn đều biết Vân Túc là một ma tu.

Tuy lúc ấy đánh nhau, bọn Vân Túc mang theo mặt nạ Thiên Huyễn, nhưng họ vẫn xem nhẹ một chuyện, cho dù Mặc Hoa có cải trang trang điểm nhưng bởi hắn là yêu thú, bộ dạng lại bắt mắt như vậy, bay tới đâu cũng gây chú ý vô cùng, thế nên Đan Vân tôn giả chỉ tốn chút tâm tư đã tra ra hung thủ sát hại đồ nhi của mình là bọn Vân Túc.

Thù giết đồ không đội trời chung, Đan Vân tôn giả không thể nào từ bỏ việc báo thù!

Đối với chuyện khí đồ bị phế tu vi nhập tà ma ngoại đạo này, dưới sự bất tri bất giác của Đan Vân tôn giả, rất nhiều trưởng lão Kiếm Tiên môn đều cho rằng đây là đánh vào mặt họ, nếu không nghiêm trị Vân Túc, chỉ sợ bất lợi cho thanh danh của Kiếm Tiên môn, bởi vậy tông chủ Lâm Húc của Kiếm Tiên môn nghe theo ý kiến của Đan Vân tôn giả và chư vị trưởng lão, triệu tập hơn trăm kiếm tu tiến hành tróc nã bọn Vân Túc.

Ngay ở đây, Đan Vân tôn giả sai người tìm hiểu được tin tức còn nhắc tới tu sĩ Trúc Cơ kỳ Cung Tiểu Trúc bên cạnh Vân Túc kia vốn là đệ tử Kiếm Tiên môn.

Vì thế, không chỉ Vân Túc, ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng là đối tượng vây bắt của họ.

Bây giờ lại xuất hiện cái gọi là ma tu Huyết Sát tôn giả, tông chủ và Đan Vân tôn giả cảm thấy chuyện này là chuyện quan trọng, vì thế nhanh chóng triệu tập Dư trưởng lão tới đại điện Hồng Uyên thương nghị biện pháp xử lý.

Mọi người líu ríu thảo luận nửa ngày, cuối cùng Đan Vân tôn giả nói thẳng ra muốn thông cáo chuyện này, tìm viện trợ từ ngoài tiến hành truy bắt Thương Thăng.

Muốn xử lý Vân Túc, nhất định phải giải quyết Thương Thăng, bản thân không đối phó được cũng chỉ có thể xin viện trợ từ bên ngoài.

Mượn đao giết người luôn là lựa chọn tốt nhất.

Tuy rằng chuyện của Vân Túc này quả thực hẳn nên giấu đi, hơn nữa Kiếm Tiên môn còn phải lén xử lý, nhưng chuyện của Huyết Sát tôn giả không phải là chuyện họ nhất định phải quan tâm tới, tuy rằng Kiếm Tiên môn có thể xuất động tu sĩ cấp cao tróc nã hoặc kích sát Thương Thăng nhưng sẽ tổn thất thảm trọng.

Bởi chuyện bí cảnh Thanh Anh, đệ tử ngoại môn của Kiếm Tiên môn tổn thất hầu như không còn, mà đệ tử thu vào mấy năm nay đều không ra gì, khiến cho thực lực của Kiếm Tiên môn giảm mạnh, nếu không phải trong môn phái tu sĩ cấp cao vẫn còn nhiều tới vậy, đẳng cấp của Kiếm Tiên môn chắc chắn phải giáng xuống một cấp, thế nên Đan Vân tôn giả khẳng định sẽ không mạo hiểm hy sinh đệ tử Kiếm Tiên môn.

Vì để tìm kiếm chúng môn phái giúp Kiếm Tiên môn truy bắt Vân Túc, Kiếm Tiên môn tốn vài ngày rải tin Huyết Sát tôn giả 'làm xằng làm bậy' xuất hiện trở lại giới tu chân ở đại lục Huyền Thiên, cũng nói ngoa rằng Vân Túc cấu kết với hắn cùng làm việc xấu.

Phần lớn môn phái phản ứng không giống nhau.

Đại bộ phận môn phái thực lực mạnh đều một bộ dáng không liên quan tới mình cao cao tại thượng, dù sao Thương Thăng cũng đâu đắc tội họ, phạm phải lợi ích của họ, căn bản không cần thiết phải lấy lòng Kiếm Tiên môn đối phó Thương Thăng.

Ít bộ phận môn phái cấp thấp vì lấy lòng Kiếm Tiên môn, vội vã xuất động đệ tử tinh anh trong môn phái ra, chư vị trưởng lão dẫn dắt đi tới Kiếm Tiên môn tham dự nghị sự.

Chỉ có Tất Vân tông thái độ mơ hồ, Tất Vân tông tông chủ phái bốn tu sĩ tới Kiếm Tiên môn nhưng cũng chưa hề nói muốn giúp Kiếm Tiên môn đối phó với Huyết Sát tôn giả.

Tất Vân tông phái ra những tu sĩ này, trong đó một tu sĩ là Lang Kha, còn lại theo thứ tự là Bắc Cung Tố Cầm, Tô Vân Nghê và Thẩm Thanh Tiêu.

Vân Túc và Thương Thăng vừa rời khỏi Tất Vân tông, vốn Lang Kha thu được truyền âm phù cáo biệt của Vân Túc liền định xuất môn ngao du cùng y, nhưng trùng hợp Tô Vân Nghê cũng chính là thất sư muội của Lang Kha xuất quan.

Lúc Tô Vân Nghê xuất quan đã là Kim Đan trung kỳ, đương nhiên phải chúc mừng một phen, sau đó mấy sư huynh sư đệ của Lang Kha lục tục không phải là xuất quan thì chính là trở về tông môn, vì làm bạn với các vị sư huynh sư tỷ, lúc này hắn mới không thể không thu tâm tư xuất môn ngao du lại.

Chẳng qua hắn không ngờ rằng chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày này lại biết được tin tức Vân Túc bị Kiếm Tiên môn đuổi giết, còn huyên náo toàn bộ đại lục Huyền Thiên, tất cả mọi người đều biết.

Vốn Nguyễn Tu không định để ý tới lời mời của Kiếm Tiên môn, Lang Kha lại cầu tình hắn, nói muốn đi xem một chút, mục đích là muốn tìm hiểu tình huống nội bộ Kiếm Tiên môn, tùy thời chuẩn bị tiến hành mật báo cho Vân Túc, nhưng điểm này Lang Kha không nói cho đại sư huynh hắn.

Chẳng qua Lang Kha không nói không có nghĩa là Nguyễn Tu không đoán ra, thế nên vì sự an toàn của Lang Kha, Nguyễn Tu để Bắc Cung Tố Cầm đi cùng, thuận tiện để tiểu sư muội Tô Vân Nghê đi cùng hắn, gia tăng kinh nghiệm, trong lúc đó Thẩm Thanh Tiêu cũng quyết định cùng đi, Nguyễn Tu cũng đồng ý luôn.

Có điều Nguyễn Hàn Yên biết tin này, cường liệt yêu cầu cùng đi theo Lang Kha tới Kiếm Tiên môn, nhưng Nguyễn Tu cảm thấy tu vi của nữ nhi quá thấp, thế nên kiên quyết không đồng ý cho nàng rời khỏi Tất Vân tông.

Bởi Nguyễn Tu không đồng ý, nên Nguyễn Hàn Yên vụng trộm sau lưng Nguyễn Tu ra khỏi tông môn theo sau lưng bọn Lang Kha.

Cũng bởi pháp bảo trên người nàng nhiều, tận tới nửa đường mới bị Bắc Cung Tố Cầm phát hiện.

Sau một hồi quấn riết không buông, bán manh lăn lộn, cuối cùng các sư thúc cũng đồng ý cho nàng đi cùng, chỉ là yêu cầu nàng không được quấy rối.

Bắc Cung Tố Cầm cùng ba người Lang Kha tới ngoài Kiếm Tiên môn, liền thấy Đan Vân tôn giả đứng ở ngay cửa mang theo một đám đệ tử Kiếm Tiên môn tiến tới nghênh đón, đằng sau là rất nhiều đệ tử môn phái khác tới xem náo nhiệt.

Bắc Cung Tố Cầm là sư muội của tông chủ Tất Vân tông, cũng là trưởng lão đức cao vọng trọng nội môn, để Đan Vân tôn giả ra nghênh đón cũng không tính là bôi nhọ.

Hai bên hàn huyên vài câu, Đan Vân tôn giả liền mang mấy người vào đại điện Hồng Uyên trong nội môn.

Đợi tất cả đã ngồi xuống, ngoài cửa có vài nữ tu tuyệt sắc nối đuôi nhau mà vào, sau đó khúc nhạc tấu vang, các nàng phiên phiên khởi vũ, nhất cử nhất động quyến rũ động lòng, vẻ mặt mang ý cười mị hoặc, từ trong ra ngoài mang theo hương thơm, làm cho nam tu xung quanh vỗ tay khen hay.

Cùng lúc đó, lại có vài nữ tu xinh đẹp và nam tu tuấn mỹ bưng trái cây lên trước bàn chúng tu sĩ, mặt mang ý cười.

Những vũ nữ, thị giả và thị tỳ này đều là tu sĩ Luyện Khí kỳ, là đệ tử mới vào ngoại môn Kiếm Tiên môn, tuy tư chất không tốt nhưng dung mạo tuyệt hảo.

Những đệ tử ngoại môn này dung mạo tuy không bằng những tu sĩ cấp cao đang ngồi kia nhưng cũng coi là tuyệt đỉnh chi tư, chỉ là không có chút linh khí nào của tu sĩ cấp cao mà thôi.

Đợi vũ nữ đã lui xuống, môn chủ Kiếm Tiên môn đang ngồi cao cao trên chính đường bắt đầu nói chuyện, đơn giản chính là cảm tạ các vị đã tới ủng hộ, mọi người thực bổng bổng đát linh tinh.

"Tam sư thúc, nơi này thật nhàm chán! Một chút chơi cũng không vui."

Nguyễn Hàn Yên ngồi phía dưới, thưởng thức một linh quả trong tay, còn ghét bỏ nói: "Đây là linh quả gì vậy? Ăn còn không ngon bằng thức ăn bình thường của ta! Vừa nhỏ lại khó coi."

Nhưng nàng cũng không nghĩ lại xem nàng là nữ nhi bảo bối của tông chủ Tất Vân tông, thức ăn đều là thứ đặc biệt được dâng lên, hơn nữa phẩm chất của Tất Vân tông cao hơn Kiếm Tiên môn một cấp, đồ đương nhiên là tốt hơn nơi này!

"Yên nhi nếu không muốn ở trong này thì cứ ra ngoài chơi đi, gọi Lục sư thúc đi cùng ngươi." Bắc Cung Tố Cầm xoa xoa đầu nàng.

"Được đó! Lục sư thúc, chúng ta mau đi thôi!" Nói xong Nguyễn Hàn Yên đứng lên kéo tay Lang Kha muốn ra ngoài.

"Yên nhi, Lục sư thúc tạm thời chưa thể đi được, ngươi và Thẩm sư thúc cùng đi có được không?" Lang Kha ngăn lại nói.

Nguyễn Hàn Yên nghiêng đầu suy nghĩ một chút, vẫn gật đầu đáp: "Vậy được rồi!"

Sau khi Nguyễn Hàn Yên đi rồi, Lâm Húc đang ngồi trên cao đàm luận cuối cùng cũng chú ý tới chỗ Bắc Cung Tố Cầm, hắn bưng chén rượu lên nói với bên này: "Nói tới đây, bổn tọa phải cảm tạ các vị tiền bối Tất Vân tông đã tới giúp sức, thật vô cùng vinh hạnh, nếu các vị tiền bối tương trợ, ta tin rằng Huyết Sát tôn giả nhất định sẽ giơ tay chịu trói, trừ một đại hại cho giới tu chân chúng ta, chỉ là không biết Bắc Cung tiền bối và các vị có nguyện viện thủ không?"

"Lâm môn chủ nói đùa, nghe nói Huyết Sát tôn giả tu vi cao thâm, hành tung bất định, có vẻ sắp tiến vào Đại Thừa kỳ, chỉ sợ cho dù ta và các sư đệ sư muội có tương trợ, cũng không thể mang Huyết Sát tôn giả ra ánh sáng công lý." Bắc Cung Tố Cầm che mặt cười duyên vài tiếng, bưng chén rượu có pha linh dược lên ngửi: "Thực ra chúng ta chính là tới ăn nhờ uống nhờ, không thích hợp phát biểu bất cứ ý kiến gì, các vị cứ tiếp tục thương nghị đi! Hy vọng thiếp thân không quấy rầy tới các vị."

Nói xong, ánh mắt linh động của Bắc Cung Tố Cầm quét tới các vị tu sĩ đang ngồi một lần, một vài tu sĩ còn muốn phản bác một chút như bị rắn độc nhìn thẳng, không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Không thể hướng về Tất Vân tông sau lưng Bắc Cung Tố Cầm, bởi một thân bản sự của nàng, câm miệng không được cũng phải câm miệng.

Họ còn chưa quên Bắc Cung Tố Cầm có biệt hiệu Độc Y tiên tử ở đại lục Huyền Thiên, một tay độc thuật xuất thần nhập hóa, nếu chọc tức nàng, nói không chừng sẽ bị hạ độc, cho dù tính mạng không thành vấn đề, cũng sẽ bị hung hăng lừa gạt một khoản.

Đan Vân tôn giả ngồi đối diện, lười biếng tựa vào ghế, nghe thấy Bắc Cung Tố Cầm nói vậy, mở hai mắt ra nhìn nhìn rồi nhắm lại, tựa như tất cả đều không liên quan tới mình.

Môn phái khác dù có nghĩ tới chuyện này, đã tới đây cũng không thể tỏ thái độ ra mặt, thực lực hơi yếu tới đây nhất định phải xuất lực cho Kiếm Tiên môn, mà chỉ có Tất Vân tông mới có thể không thèm nhìn tới quy củ của Kiếm Tiên môn, rõ ràng có thể không giúp Kiếm Tiên môn đối phó với Thương Thăng lại tới đây, còn nói là ăn nhờ uống nhờ, người khác cũng không thể nói Tất Vân tông không phải.

Bởi phẩm chất của Tất Vân tông cao hơn Kiếm Tiên môn, thực lực mạnh hơn Kiếm Tiên môn!

Thực ra Đan Vân tôn giả có thể đoán ra tâm tư của mấy người Bắc Cung Tố Cầm, chẳng qua là không nói ra mà thôi.

Lâm Húc lắc đầu, không nói gì với Bắc Cung Tố Cầm, ngược lại nói với mọi người: "Lần này bổn môn mời các vị tu sĩ tới làm gì, các vị đã sớm biết, bổn tọa không nói lời vô nghĩa nữa, theo tin tức bổn môn nhận được hôm nay, từ lần trước bổn môn phái người tiến hành truy sát nhóm người Huyết Sát tôn giả, sau khi để chúng đào thoát, chúng liền một đường chạy trốn theo hướng Tây Bắc."

Dứt lời, Lâm Húc vừa ngừng lại, nhìn thần thái của tu sĩ phía dưới không giống nhau, thảo luận sôi nổi, cùng với nóng lòng muốn thử, vừa lòng gật đầu.

Hướng Tây Bắc là hướng nào? Chính là một nơi vô cùng hấp dẫn người tới, từ sớm mấy trăm năm trước, đại lục Huyền Thiên đã đồn rằng hang ổ của Huyết Sát tôn giả ở hướng Tây Bắc, tu sĩ môn phái lớn nhỏ và tán tu đều tới đó tìm tòi, muốn tra ra hang ổ của Thương Thăng, nhưng đều là tốn công mà không có kết quả.

Chỉ cần là tu sĩ thực lực mạnh, tài sản của họ không phải chỉ một trữ vật giới là có thể đủ chứa, thế nên, một động phủ của tán tu Xuất Khiếu kỳ, tất nhiên là sẽ có vô số thiên tài địa bảo, linh thạch pháp bảo vô số, tu sĩ cấp thấp tùy tiện lấy một món đều sẽ gây ra một hồi tranh đoạt.

Thế nên, những tiên tu này đều nói muốn chém giết Huyết Sát tôn giả vì dân trừ hại, còn không bằng nói muốn tư lợi cho bản thân, muốn cắn nuốt tài sản của hắn mà đuổi giết.

"Hướng Tây Bắc là động phủ của Huyết Sát tôn giả, chỉ cần chúng ta có thể tìm tới động phủ của hắn, liền có thể tìm thấy chính hắn, hơn nữa lần tróc nã đầu tiên này, qua thương nghị của bổn môn chúng trưởng lão, bốn môn quyết định lần này phàm là tu sĩ muốn tham gia truy bắt Huyết Sát tôn giả đều có thể theo sự dẫn dắt của Đan Vân tôn giả, dọc đường nếu tìm được bảo vật gì, Đan Vân tôn giả sẽ chia đều cho mọi người."

Nghe được lời của Lâm Húc, phía dưới cả đám người kêu hảo, đây chính là chuyện tốt, vừa có thể lấy lòng Kiếm Tiên môn, lại có thể có được vô số bảo vật, quả là bánh từ trên trời rơi xuống, ai cự tuyệt mới là kẻ ngốc!

Lang Kha xiết chặt nắm tay, cảm thấy lũ người này quả là phát rồ rồi, còn đang ngồi đây ăn chơi đàng điếm đã bắt đầu chia phần, quả là nực cười!

Bắc Cung Tố Cầm đè nắm đấm của Lang Kha lại, khẽ lắc đầu với hắn, sợ Lục sư đệ xúc động gây ra chuyện.

Lang Kha hít sâu mấy hơi, mới bình phục lại nộ khí trong lòng, nếu vừa rồi Bắc Cung Tố Cầm không ngăn cản hắn, hắn nhất định sẽ chỉ thẳng vào mặt đám người này mà tức giận mắng, nói không chừng đã không thể giúp Vân huynh, còn đeo theo cái tội danh cấu kết với ma tu trên lưng.

106. Chương 106

Tin Huyết Sát tôn giả trở lại giới tu chân đã lan đi khắp đại lục Huyền Thiên, lúc Kiếm Tiên môn đang thương nghị nên bắt Huyết Sát tôn giả thế nào, cách Kiếm Tiên môn vài chục lý ở đại sa mạc Tây Bắc, vạn lý cát vàng, thực vật thưa thớt, không khí khô ráo.

Thiên sơn điểu phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt.

(2 câu đầu bài thơ 'Giang tuyết' của Liễu Tông Nguyên được dịch nghĩa sang tiếng Việt như sau:

"Nghìn non, bóng chim tắt

Muôn nẻo, dấu người không"

Mà ở lối vào đại sa mạc Tây Bắc, khoảng không trống rỗng bỗng xuất hiện một đám tu sĩ, trong đó một người mặc pháp bào rộng rãi, hoa văn rườm rà, ngũ quan như đao khắc sâu, đường cong khuôn mặt ngạo nghễ, tóc tùy ý bay bay, tu vi ở Xuất Khiếu hậu kỳ, đứng bên cạnh hắn là một người, dung mạo của vị tu sĩ này giống hắn bảy tám phần, nhưng ngũ quan tinh tế hơn nhiều, thoạt nhìn cũng trẻ tuổi hơn nhiều, tuấn mỹ vô cùng, thần sắc lãnh đạm. Mà y ôm trong lòng một nam tu tuấn tú dáng người thon gầy, người thấp hơn một chút, ánh mắt hiếu kỳ không ngừng nhìn bốn phía xung quanh, thần sắc ngây thơ.

Ngoài ra còn có hai người theo sau ba người, một người mặc nữ trang, ngũ quang diễm lệ, như tiên tử bước ra từ trong bức họa, người kia vẻ mặt tập trung nhìn về phía trước.

Mấy người này chính là bọn Vân Túc vừa mới thoát ra khỏi vòng vây của tu sĩ Kiếm Tiên môn.

Thương Thăng lợi dụng mình có tu vi cao nhất xé rách hư không, nháy mắt đi tới lối vào của đại sa mạc Tây Bắc, dễ dàng tránh được sự điều tra của Kiếm Tiên môn, tạm thời thoát khỏi cảnh ngộ nguy hiểm.

Mà không ngờ, mấy người mới bước ra từ trong hư không, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã thấy Thương Thăng đột nhiên ôm ngực phun ra một ngụm máu tươi, nhiễm đỏ cả môi, đỏ cả cát vàng dưới chân, sắc mặt cũng trắng đi vài phần, cơ thể nghiêng ngả sắp ngã.

"Tiền bối!"

Mặc Hoa và Trình Hạo cùng kinh hô lên tiếng, bước lên đỡ lấy Thương Thăng, quan tâm không ngớt.

"Không sao, chỉ là tu vi hao tổn không ít, bế quan vài ngày là có thể khôi phục." Thương Thăng lắc lắc đầu, "Nơi này không thích hợp ở lâu, để tránh phức tạp, về động phủ của ta trước đã rồi lại nói."

Nói tới thoải mái, thực ra tình huống thật sự là bởi mấy ngày trước Thương Thăng mới thoát khỏi lồng giam của Tiếu Duyên, lại thêm hành trình dọc đường vội vã, ám thương chịu nhiều năm qua không được chữa trị đúng lúc, lại đánh nhau vài lần, linh lực phát ra quá mạnh, càng thêm họa vô đơn chí, lần này có thể sẽ bị hạ cảnh giới.

Nói chung, tu vi của tu sĩ tăng lên, càng về sau, cảnh giới tăng lên càng khó, Thương Thăng tu sĩ Xuất Khiếu kỳ này, từ Xuất Khiếu trung kỳ tu luyện tới Xuất Khiếu hậu kỳ, cho dù có là tu sĩ đơn linh căn thiên tư tung hoành, cũng phải tốn ít nhất hai, ba trăm năm, nói vậy là có thể thấy được tăng tu vi gian nan cỡ nào.

Lần này càng không phải nói, nếu không phải là mang theo cả nhà, Thương Thăng nhất định sẽ không mạo hiểm tiêu phí tu vi xé rách hư không, chẳng qua cho dù có không chạy về Tây Bắc, người Kiếm Tiên môn tới giết họ, đến lúc đó đánh nhau cũng là điều không thể tránh.

Có điều, tu sĩ Xuất Khiếu kỳ nhiều tài sản, trong đó có không ít linh đan diệu dược củng cố tu vi, Thương Thăng cũng không lo lắm, cùng lắm thì đợi trở lại động phủ ăn nhiều đan dược một chút liền thoát khỏi việc tu vi bị hạ xuống.

Vân Túc thấy bộ dạng Thương Thăng suy yếu không chịu nổi, nhíu chặt mày, muốn nói lại thôi, định tới đích rồi lại tính tiếp.

Nào ngờ! Mấy người vừa định dời bước, đã gặp phải vài đạo lưu quang cách đó không xa xẹt qua chỗ mọi người, trong chớp mắt, ba tu sĩ đứng đối diện bọn Vân Túc.

Trong ba người có một tu sĩ thanh niên đứng trước y phục hoa lệ, hoa văn trên pháp bảo tản mát ra quang mang mỏng manh mà nhu hòa, thần sắc lãnh ngạo, ngũ quan tuấn mỹ, tu vi ở Hóa Thần sơ kỳ, còn lại hai người kia đứng trái phải thanh niên, dáng người khôi ngô cao lớn, ánh mắt lợi hại, tu vi sâu không lường được, ít nhất Thương Thăng không nhìn ra hai người sâu cạn ra sao, phỏng chừng là ở Đại Thừa kỳ.

Nhìn thấy ba người này, không chỉ Vân Túc cảnh giác toàn thân, mà ngay cả ánh mắt Thương Thăng cũng mang theo đề phòng, tuy rằng trên mặt bọn Vân Túc không hiện ra điều đó, nhưng trong lòng vô cùng căng thẳng, tất cả đều vào trạng thái chuẩn bị đánh nhau, chỉ sợ ba người này tới gây phiền toái.

Thanh niên đứng phía trước ném cho tu sĩ trung niên đằng sau một ánh mắt, một tu sĩ trong đó tới phía trước mấy người ôm quyền nói: “Kiến quá các vị đạo hữu, tại hạ tên Uất Trì Phong, dám hỏi các vị đạo hữu có biết thành Lục Trì đi hướng nào?”

Nhìn đối phương cũng coi như là có lễ, tuy rằng không giới thiệu hai người còn lại, ít nhất cũng không giống tới trả thù, lúc này mới hơi thả lỏng cảnh giác, nhưng vẫn không thả lỏng hoàn toàn.

Thương Thăng buông Mặc Hoa và Trình Hạo ra, cũng ôm quyền nói với người này: “Kiến quá tiền bối, tại hạ vừa lúc biết phương hướng đại khái của thành Lục Trì, ở hướng Tây Bắc cách nơi này một nghìn dặm, qua hai ốc đảo sẽ tới thành Lục Trì, nơi đó chính là thành trì lớn nhất của đại sa mạc Tây Bắc, cũng chính là nơi tà ma tu tụ tập.”

Tu sĩ trung niên lại ôm quyền lần nữa: "Vậy thì cảm tạ vị đạo hữu này."

Thương Thăng: "Không có gì, là điều vãn bối nên làm thôi."

Tên tu sĩ thanh niên chưa từng mở miệng kia gật đầu với mấy người, ánh mắt đảo qua mọi người, sau đó tầm mắt dừng lại trên người Cung Tiểu Trúc đang được Vân Túc ôm trong ngực, ánh mắt chợt lóe một tia hứng thú.

Vân Túc nhận ra tầm mắt của hắn, vẻ mặt vô cùng đề phòng, mày nhíu chặt trong nháy mắt, ôm Cung Tiểu Trúc càng chặt, khí thế thuộc về Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn trên người khai hỏa toàn bộ.

Tu sĩ trung niên đứng bên cạnh thanh niên lập tức bước tiến lên vài bước, chắn trước mặt thanh niên, thần sắc có chút không vui nhìn Vân Túc.

Tu sĩ thanh niên nhận ra địch ý từ người Vân Túc, cũng không làm chuyện gì dư thừa, thốt ra hai chữ "Cáo từ" rồi xoay người rời đi.

Đợi ba người đã đi rồi, bọn Vân Túc cuối cùng cũng bình tĩnh lại, chẳng qua vẫn không ngừng quan sát bốn phía, miễn cho mấy người kia đi rồi lại quay lại hoặc có những người khác xung quanh tới gần đột kích, dù sao nơi này trừ Vân Túc và Mặc Hoa thực lực hơi mạnh, những người còn lại không phải là choáng váng thì cũng là bị thương, hoặc là tu vi không đủ, vạn nhất đánh nhau, dù Vân Túc và Mặc Hoa có thể chu toàn một hai, nhưng cũng không dám chắc rằng có thể chu toàn cho những người còn lại.

Đoàn người cưỡi pháp bảo phi hành một đoạn đường, lại thấy đằng sau có năm người đuổi theo, đều là tà ma tu Kim Đan kỳ tới Nguyên Anh kỳ, mặc pháp bảo cổ quái, cầm pháp bảo hình thù kỳ dị, nhanh chóng vượt tới trước mặt bọn Vân Túc cản đường.

Từ trước lúc khi bọn Vân Túc vào cửa, năm tà ma tu này đã sớm theo dõi họ, chỉ là lúc trước họ gặp ba tiên tu thực lực sâu không lường được, năm người mới sợ ném chuột vỡ đồ.

Mà bây giờ, tu sĩ cấp cao duy nhất trong đoàn người bị thương nặng, mấy người còn lại đều không được năm người để trong lòng, chỉ nghĩ trên người họ nhất định có tài vật xa xỉ, vì để tuyệt không gây ra sai lầm, liền tìm thêm sự giúp đỡ cùng đối phó với mấy người.

Lại không ngờ, chờ tới khi năm tà ma tu này động thủ với hai người Vân Túc và Mặc Hoa mới biết rằng họ đã sơ sảy, mới bắt đầu động thủ, cho dù bên tà ma tu có năm người, cũng bị Mặc Hoa và Vân Túc chiếm lợi thế hung hăng đánh.

Mặc Hoa và Vân Túc mỗi người giết chết một tà ma tu xong, ba người còn lại thấy tình thế bất lợi, liền định chạy trốn, Mặc Hoa vội vàng cản đường lui của họ, Vân Túc nhanh chóng ra tay đánh ngã họ từ trên không trung, Mặc Hoa thừa dịp đó, vung một roi ra, ba cái đầu bay lên thật cao, mà phần thân của họ vẫn ở dưới đất.

Ba cái đầu người mắt vẫn còn mở thật to, chết không nhắm mắt, muốn khủng bố bao nhiêu thì có khủng bố bấy nhiêu.

Dựa theo sự chỉ thị của Vân Túc, Mặc Hoa thu thập túi trữ vật của tà ma tu lại cất vào trữ vật giới của mình, rồi lại tiếp tục gấp rút lên đường.

Sau khi mấy người rời đi, họ cũng không biết rằng, dưới lớp cát vàng ở một nơi, một tiên tu không biết dùng bí pháp gì, lại không bị Thương Thăng nhận ra, gã chỉ lộ một đôi mắt ra bên ngoài, quan sát bốn phía xung quanh, thấy không có người nào ở gần đó, lúc này mới nhanh chóng chui ra, lùi về hướng đông nam rồi bỏ chạy mất.

107. Chương 107

Dựa theo chỉ thị của Thương Thăng, bay một hồi, đoàn người đã nhìn thấy ốc đảo đầu tiên của đại sa mạc Tây Bắc.

Bọn Vân Túc hạ từ trên không trung xuống, một ốc đảo không lớn không nhỏ có diện tích phỏng chừng mấy trăm mẫu, Thương Thăng chỉ vào cái hồ giữa ốc đảo kia, nói với mấy người: "Động phủ ở dưới đáy hồ, chúng ta đi thôi!"

Đạp lên bãi cỏ xanh rờn, mấy người đi tới bên hồ, Thương Thăng đặt ngón tay bên miệng huýt một hơi dài.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người đều cảm giác được mặt đất truyền tới một hồi rung động, mặt hồ bóng loáng như thủy tinh gợn lên từng vòng tròn, ngay sau đó, mặt nước giữa hồ thoáng chốc dâng cao lên, hình thành một cột nước trắng xóa, một tiếng thét dài truyền tới từ nơi đó, thần bí mà vang ngân.

"Mọi người đừng căng thẳng, đây là thú sủng của ta." Nhìn vẻ mặt khẩn trương của mọi người, Thương Thăng cười trấn an nói.

Chỉ trong nháy mắt, mọi người liền nhìn thấy một con rồng xanh lao lên từ cột nước kia, xoay một vòng trên trời, rồi bay nhanh tới chỗ mọi người.

Một luồng sáng xanh chợt lóe lên, trên mặt đất có một nam tu tuấn mỹ đang đứng, người này mặc một thân áo xanh, đầu đội quan ngọc, sợi tóc như mực, ngũ quan thư hùng mạc biện, dáng người thon dài, eo nhỏ xinh, hắn đứng trước mặt Thương Thăng, hành lễ với hắn: "Chủ nhân, ngươi trở lại rồi?"

Âm thanh ôn nhuận như ngọc, như tiếng châu rơi trên bàn ngọc, nụ cười nhiếp nhân thần hồn, tỏa ra một cỗ khí chất thanh lãnh xuất trần, tựa như cả người lúc nào cũng có thể bay theo gió.

"Ừ, đoạn thời gian này ta không ở đây, động phủ vẫn còn nguyên vẹn chứ? Thanh Mạch?" Thương Thăng

xoa đầu hắn, cười nói.

"Trong động tất cả đều tốt, lúc chủ nhân không ở đây, Thanh Mạch chưa từng rời khỏi động phủ nửa bước, vẫn luôn chờ chủ nhân về." Ánh mắt Thanh Mạch từ đầu tới cuối vẫn luôn buông xuống không hề nhìn về phía Thương Thăng.

"Vậy là tốt rồi, ồ? Thanh Mạch, tu vi của ngươi tăng lên rồi? Không ngờ đã đột phá Xuất Khiếu kỳ!" Thương Thăng kinh hỉ nói, sau đó lại nhíu mày.

"Đúng vậy, chủ nhân, bây giờ tu vi của ta đã là Đại Thừa sơ kỳ." Nói xong, Thanh Mạch cảm nhận được sự khác thường của Thương Thăng, ngẩng đầu lên nhìn, liền thấy sắc mặt Thương Thăng tái nhợt, trán thấm đẫm mồ hôi, bước chân không ổn, phải tựa vào người Mặc Hoa bên cạnh.

"Chủ nhân, ngươi bị thương ư? Chúng ta nên nhanh chóng vào động thôi, một hồi nữa thuộc hạ chữa trị cho người!" Thanh Mạch bước lên phía trước đỡ lấy Thương Thăng, gật đầu với Mặc Hoa: "Vị đạo hữu này, vẫn là để ta đỡ đi, đa tạ."

"Được rồi, chúng ta vào đã rồi nói sau! Ồ, đúng rồi, đây là nhi tử của ta, tên Vân Túc, về sau chính là tiểu chủ nhân của ngươi, đây là các vị bằng hữu của nhi tử ta." Thương Thăng vỗ vỗ vai Thanh Mạch, giới thiệu mấy người còn lại cho hắn.

Thanh Mạch nghe thấy lời này, trong ánh mắt chợt lóe lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó lại khôi phục trở lại: "Kiến quá tiểu chủ nhân, kiến quá các vị đạo hữu."

Sau đó, Thanh Mạch đỡ lấy Thương Thăng, cũng chỉ một cái về phía hồ, nhất thời hồ nước rẽ sang hai bên, mở ra một con đường.

Vì thế, hắn mang theo mấy người Vân Túc đi vào bên trong, bước qua con đường lầy lội, một đường đi xuống dưới, chỉ chốc lát sau đã tới đáy hồ, chờ tới khi nhìn lại, đường đã bị nước hồ bao phủ, trên đầu có đủ các loại cá nhiều màu sắc bơi xung quanh, cách mấy người có chút xa.

Thanh Mạch lại thủ thế với không trung vài cái, cảnh sắc xung quanh nhất thời biến đổi, không thấy hồ nước, cũng không thấy cá và thủy tảo đâu nữa, chỉ có một tòa đại điện tráng lệ trước mắt, mà giờ khắc này họ đang đứng giữa đại điện.

Thanh Mạch an bài phòng nghỉ cho mọi người xong, liền ở lại phòng Thương Thăng chăm sóc cho Thương Thăng.

"Chủ nhân, người ngồi đi, ta chữa thương cho người." Lúc Thanh Mạch tới phòng Thương Thăng, Thương Thăng đang dựa vào nhuyễn tháp, ngồi ăn từng miếng linh quả.

"Không vội, chờ ta ăn xong rồi lại nói, Thanh Mạch ngươi cũng ngồi đi." Thương Thăng đang ăn nhưng

ánh mắt nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Thanh Mạch ngoan ngoãn ngồi đối diện Thương Thăng: "Chủ nhân, sao phu nhân không trở về cùng ngươi?"

Tay Thương Thăng khựng lại, đặt linh quả lại bàn, hắn thở dài thật sâu: "Nàng đã qua đời lâu rồi."

Không may lúc ấy hắn rời khỏi động phủ không mang Thanh Mạch theo bên mình, nếu không hắn đã không đến nỗi thế đơn lực mỏng bị nhốt trong Tất Vân tông mấy chục năm, ngay cả Vân Thương qua đời cũng không biết, còn không được gặp cả nhi tử của mình tận mấy chục năm.

Cũng may là vẫn còn có nhi tử.

Thanh Mạch không biết nên nói gì, chỉ có thể an ủi: "Chủ nhân nén bi thương! Chủ nhân, bây giờ ta chữa thương cho người được chưa?"

"Được rồi!" Thương Thăng cầm một viên đan dược màu vàng cam từ trong trữ vật giới ra ăn vào, rồi ngồi dậy.

Thanh Mạch còn chưa có động tác, tiếng gõ cửa đã vang lên.

Thanh Mạch phất tay áo một cái, cửa mở ra, thấy là Vân Túc liền đứng lên gọi một tiếng "Tiểu chủ nhân."

Vân Túc từ ngoài cửa bước vào, gật đầu với Thanh Mạch, cầm một bình thủy tinh màu lam đậm đưa tới trước mặt Thương Thăng.

Thương Thăng nhận lấy nhìn, kinh ngạc nói: "Lam Linh Nguyệt?" Loại linh dược này chính là thuốc tiên chữa thương, xem ra trong lòng Túc nhi quả nhiên vẫn có hắn.

Vân Túc mặt không biểu cảm gật đầu, Thương Thăng cười ha ha: "Được, vật ta nhận, phụ tử chúng ta mấy chục năm chưa từng gặp mặt, Túc nhi ngươi tán gẫu với ta được không?"

"Không cần." Thế là, Vân Túc xoay người đi ra ngoài.

"Tiểu chủ nhân đi thong thả!" Thanh Mạch đưa y ra tận cửa.

"Được rồi! Túc nhi đi thong thả." Thương Thăng nhìn bóng lưng Vân Túc sờ sờ mũi nhỏ giọng nói, nhi tử vẫn còn nhỏ như vậy, một chút cũng không sáng sủa, một chút cũng không hoạt bát, cả ngày giống như ông cụ non.

Vân Túc trở về phòng, Cung Tiểu Trúc đang ngồi trên ghế ăn linh quả lập tức sấn lại gần, cầm một quả nho tím trong tay đưa tới bên miệng Vân Túc: "Ca ca, ngươi ăn đi."

Vân Túc ngậm vào miệng, kéo Cung Tiểu Trúc vào trong lòng: "Tiểu Trúc vừa rồi ở trong phòng có ngoan không?"

"Ngoan, tiểu trư vẫn luôn ngoan ngoãn đợi ca ca về." Cung Tiểu Trúc nhu thuận gật đầu.

Một con rắn nhỏ treo trên ghế tuyệt vọng lặng lẽ rơi lệ: vì sao nó lại gặp phải một chủ nhân vô tình như vậy, người ta không muốn sống nữa!!!

Vân Túc xoa xoa đầu hắn: "Ừ, Tiểu Trúc ngoan nhất, chút nữa Tiểu Trúc ngoan ngoãn ở trong phòng chơi với Mặc Hoa, ca ca ở bên cạnh tu luyện có được không?"

Cung Tiểu Trúc ôm Vân Túc lắc đầu thật mạnh: "Không muốn! Ta muốn ca ca chơi với ta cơ."

Vân Túc hôn hôn trán Cung Tiểu Trúc: "Đợi ca ca tu luyện xong rồi lại chơi cùng Tiểu Trúc có được không?"

Cung Tiểu Trúc che trán cười ngây ngô: "Hắc hắc, được."

Mặc Hoa sau lưng hai người bĩu môi: chủ nhân lại dùng sắc mê hoặc Tiểu Trúc!

Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa ăn linh quả trong phòng, Cung Tiểu Trúc như một con chuột nhắt cầm một linh quả màu đỏ sậm to hơn nắm tay cắn cắn, Mặc Hoa ghé bên cạnh một quả đào tuyết mật bự, chui đầu vào cắn, chưa tới một lúc sau, bên trong liền trống rỗng không còn gì, chỉ còn lại một lớp vỏ bên ngoài.

Sau khi ăn xong, Cung Tiểu Trúc cầm Mặc Hoa lên chơi một hồi, cảm thấy có chút nhàm chán, nhìn nhìn Vân Túc đang tu luyện, cũng không quấy rầy y, tuy rằng tâm trí của hắn lúc này mới có mấy tuổi đầu, nhưng vẫn nhớ rõ Vân Túc đã nhiều lần dặn hắn không thể quấy rầy lúc y đang tu luyện.

Vì thế, Cung Tiểu Trúc trên tay cuốn một con rắn, tới cửa đẩy đẩy, phát hiện cửa mở ra, vui vẻ vỗ tay, lại đột nhiên che miệng quay đầu lại. Kinh nghi bất định nhìn Vân Túc, phát hiện Vân Túc không phản ứng, lúc này mới vỗ ngực, tay chân rón rén ra cửa.

Thần thức của Vân Túc vẫn chú ý tới Cung Tiểu Trúc, thấy hắn ra ngoài cũng không lo lắm, dù sao nơi này cũng là động phủ của phụ thân y ở, cơ quan bên ngoài tầng tầng, cũng không gặp phải nguy hiểm gì, lại nói còn có Mặc Hoa đi cùng.

Cung Tiểu Trúc đi tới một hoa viên, thấy trong bồn hoa có rất nhiều loại hoa cỏ cây cối, cỏ xanh mơn mởn, muôn hồng nghìn tía, chọt Mặc Hoa hiếu kỳ chỉ vào mấy bông hoa đẹp nhất hỏi: "Mặc Mặc, mấy bông hoa

kia thật đẹp! Ta có thể hái vài bông hoa không?"

Mặc Hoa ngúc ngoắc cái đầu rắn, không chắc chắn đáp: "Hẳn là có thể... nhỉ!"

Cung Tiểu Trúc nghe vậy, vội vàng bò vào trong bụi hoa ngắt lấy đóa hoa màu tím có hình dáng khác với các loài hoa khác, hoa rất lớn, có nhiều cánh, hương thơm ngào ngạt, chẳng qua vừa hái xuống, sự sống giảm bớt mấy phần, nhưng Cung Tiểu Trúc lại không để ý tới.

Hái xong hoa, Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa tiếp tục đi khắp nơi trong hoa viên ngắm nhìn, hoa viên này rất lớn, Cung Tiểu Trúc xem xem chỗ này sờ sờ chỗ kia, còn nhìn thấy trên mấy cây đại thụ, trên có mọc ra linh quả vừa đẹp lại tỏa ra mùi hương thật thơm, lại to to, linh quả trên cùng một cây, hình dáng và màu sắc lại không giống nhau, mấu chốt là cả Mặc Hoa và Cung Tiểu Trúc đều chưa từng được ăn.

Hai đứa nhìn linh quả trên cây tới chảy cả nước miếng, Mặc Hoa không chắc chắn hỏi: "Tiểu Trúc, hay là chúng ta hái vài quả nếm thử đi?" Nơi này là động phủ của phụ thân chủ nhân, cho dù linh quả trên mấy cái cây này rất quý, hẳn là phụ thân của chủ nhân cũng sẽ không để ý, lại nói, linh quả trên cây nhiều như vậy, hai người họ ăn cũng không hết mấy quả.

Cung Tiểu Trúc nghe Mặc Hoa nói vậy, cũng tán đồng gật đầu, thế là hai đứa hưng phấn leo lên cây bắt đầu hái linh quả, vừa hái vừa ăn, hương vị quả là khác với các loại trái cây khác.

Không biết đã ở trên cây bao lâu, cũng không biết đã ăn bao lâu, dưới tàng cây đã chất đống cả núi hạt, ở nơi xa có một luồng sáng xanh xẹt tới, trong nháy mắt, một thân ảnh màu xanh đứng ngay dưới tàng cây.

Thanh Mạch vừa chữa xong vết thương cho Thương Thăng liền ra khỏi phòng, cảm nhận được trong hoa viên có động tĩnh, chờ vừa đi tới nơi lại nhìn thấy có hai cây trong số mấy cây trăm quả đều bị hai người Cung Tiểu Trúc hái tới thưa thớt, rồi lại thấy bên chân hắn cách đó không xa có một đóa hoa Xích Nguyệt Hỏa Thánh đã héo rũ gần như không còn gì.

Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa thấy có người tới, vội vã bò xuống khỏi cây đứng trước mặt Thanh Mạch, Mặc Hoa cúi đầu, tựa như làm sai chuyện giống như đứa trẻ nhỏ phá hỏng đồ, một bộ dáng nhận sai, Cung Tiểu Trúc lại ngây ra nhìn Thanh Mạch, trực tiếp gọi: "Ca ca xinh đẹp!"

Thanh Mạch nhặt hoa lên, bất đắc dĩ lắc đầu, thần sắc nhu hòa hỏi: "Các ngươi sao lại ở đây? Tiểu chủ nhân đâu?"

Thanh Mạch nhớ rõ vừa rồi nhìn thấy tiểu chủ nhân, nam tu trước mặt tên Tiểu Trúc này còn được tiểu chủ nhân ôm trong ngực, thế nên, lấy kinh nghiệm nhiều năm của hắn, tâm tư của tiểu chủ nhân với Tiểu Trúc nhất định không bình thường, thế nên hắn nhất định phải đối đãi đặc biệt với Tiểu Trúc.

Mặc Hoa cúi đầu đáp: "Hồi tiền bối, chủ nhân đang tu luyện."

Cung Tiểu Trúc cũng vội phụ họa, dùng ánh mắt vô tội nhìn Thanh Mạch: "Ừm, ca ca đang tu luyện, bảo tiểu trư tự chơi."

"Ồ, Bách Linh quả vừa rồi ăn ngon không?"

Mặc Hoa tiếp tục cúi đầu, sờ sờ mũi không nói lời nào.

Cung Tiểu Trúc thì kích động gật đầu, khuôn mặt cũng đỏ lên: "Ăn ngon, ăn cực ngon! Trước kia tiểu trư chưa từng được ăn trái cây ngon như thế."

Thanh Mạch đưa hoa tới trước mặt Cung Tiểu Trúc: "Hoa này là ngươi hái?"

Mặc Hoa nhìn thoáng qua đóa hoa kia, nghĩ thầm: chết chắc rồi!

Cung Tiểu Trúc ngốc hề hề nhìn chằm chằm đóa hoa héo rũ một hồi lâu, trực tiếp lắc đầu: "Đây không phải ta hái, ta chỉ hái mấy bông hoa đẹp đẹp thôi." Nói xong, Cung Tiểu Trúc tìm dưới gốc cây, không thấy bông hoa hắn đặt ở đó lúc nãy đâu, vẻ mặt thảm thiết nói: "Ca ca xinh đẹp, hoa đẹp đẹp không thấy đâu nữa."

Thanh Mạch kiên nhẫn nói: "Hoa ngươi hái chính là nó, nó tên Xích Nguyệt Hỏa Thánh."

Cung Tiểu Trúc ngụy biện nói: "Đây là hoa hoa xấu xấu, không phải là hoa đẹp đẹp."

Thanh Mạch tiếp tục giải thích: "Hoa này lúc hái rất đẹp, nhưng không được bao lâu sẽ biến thành hoa xấu xấu, thế nên sau này tiểu trư không thể hái nó, hái rồi sẽ không đẹp nữa."

"Ồ." Cung Tiểu Trúc ngoan ngoãn gật đầu.

Thanh Mạch đưa họ tới một căn phòng rộng, bên trong có trải thảm lông xù, ngay trước mặt đặt một nhuyễn tháp lớn khắc hoa bằng gỗ hoàng lê, bên trên là một cái bàn thấp.

Thanh Mạch bảo họ ngồi xuống, mình thì cầm mấy cái hộp gỗ trên giá bên cạnh ra đặt trước mặt hai người: "Nơi này có vài loại hoa quả, đều là loại chủ nhân thích ăn nhất, giới tu chân ngoài kia rất khó gặp, các ngươi ngồi đây ăn, đừng chạy lung tung, nếu không tiểu chủ nhân sẽ rất lo lắng đấy biết chưa?"

Tuy rằng Mặc Hoa và Cung Tiểu Trúc theo chủ nhân và tiểu chủ nhân về, nhưng Thanh Mạch cũng không thể để họ tùy tiện phá hỏng vài kỳ trân dị thảo trong hoa viên được, nếu không, có vài thứ tuyệt chủng sẽ tạo thành tổn thất quá lớn, thế nên liền dẫn họ tới đây.

Mặc Hoa và Cung Tiểu Trúc nhìn thứ trong hộp, mắt sáng lòa, liên tục gật đầu nói được, tận tới lúc Thanh

Mạch nói có thể lấy ăn, hai người mới lang thôn hổ yết mà cắn.

Thanh Mạch hoài nghi nhìn hai người, vừa rồi rõ ràng hắn thấy dưới tàng cây có một đống lớn hạt linh quả, có thể thấy được hai người đã ăn không ít, đến đây vẫn là một bộ dạng đói bụng mấy ngày, thật khó tin.

Thanh Mạch thừa dịp Cung Tiểu Trúc không để ý, cầm một bàn tay của hắn qua, rót linh lực vào trong cơ thể hắn, kiểm tra toàn thân trên dưới một phen, lúc này mới buông hắn ra.

Vừa rồi hắn chú ý tới chỉ số thông minh của Cung Tiểu Trúc có chút vấn đề, thế nên thừa cơ này kiểm tra một phen, nhưng không phát hiện được gì cả, phải nói tu vi của hắn ở Đại Thừa sơ kỳ, cho dù có một vài chứng bệnh khá khó, hắn đều có thể kiểm tra ra, cũng có thể chữa khỏi, có thể thấy được bệnh của Cung Tiểu Trúc hắn không trị được, còn không tra ra được là do nguyên nhân gì tạo thành.

Thật là tai quái!

108. Chương 108

Ngay lúc đoàn người Vân Túc trở lại động phủ, Đan Vân tôn giả Kiếm Tiên môn mang theo một đám người bắt đầu đuổi theo hướng Tây Bắc, rất nhanh, họ đã cưỡi pháp bảo phi hành đuổi tới gần sa mạc Tây Bắc, Đan Vân tôn giả đứng ở đầu mũi thuyền nhìn ra bên ngoài, bên người là một nam tu dáng người thấp bé đang đứng, Trúc Cơ sơ kỳ, nhìn ngũ quan này chính là Phượng Nô đã thất lạc nhóm Vân Túc ở thành Bách Mộ.

Phượng Nô cầm ứng một vòng tròn trong tay, nói với Đan Vân tôn giả: "Tiền bối, từ nơi này vẫn đi theo hướng Tây Bắc, chỉ hai trăm dặm nữa là tới mục đích."

Đan Vân tôn giả nhìn về phía trước, thản nhiên gật đầu, không nói gì.

Chẳng qua cũng chỉ một hồi sau, đoàn người Kiếm Tiên môn liền tới ốc đảo ngoài động phủ của Thương Thăng.

Thuyền ngừng lại hạ xuống dưới, một đám tu sĩ lục tục hạ xuống đất, nhìn cảnh sắc hoang vắng kia, có người liền nói với Đan Vân tôn giả đi đầu: "Đan Vân tôn giả, Thương Thăng kia thực sự ở trong này? Tại hạ thấy không giống lắm! Ngài xem cảnh tượng thật hoang vắng…"

Đan Vân tôn giả khẳng định nói: "Không ở đây thì còn có thể ở đâu được nữa? Ta thấy cảnh sắc nơi này không tệ, phong thủy cũng không tệ, là một nơi cư trụ tốt."

"Vậy Huyết Sát tôn giả ở đâu vậy? Chẳng lẽ… là ở đáy hồ?" Lại có người nhìn qua ốc đảo, chỉ vào hồ ở giữa ốc đảo mà hỏi.

Bọn Bắc Cung Tố Cầm đứng cạnh Đan Vân tôn giả liếc nhìn nhau, trầm mặc không nói, chỉ yên lặng đứng bên cạnh nhìn.

Đan Vân tôn giả cười không nói, cầm một cự kiếm lăng không, trảm một kiếm xuống hồ nước, vô số bọt nước vọt lên, rung động ầm ầm, ngay cả mặt đất cũng rung động theo.

Đợi một hồi lâu sau, mới nghe thấy có tiếng thét dài, chấn tới người ù tai hoa mắt, sau đó là một con rồng xanh lộ đầu ra khỏi mặt hồ, thấy nhiều người như vậy, liền muốn lặn xuống một lần nữa bẩm báo tình huống cho chủ nhân.

Lại không ngờ Đan Vân tôn giả thấy nó vừa lộ diện, tuy rằng tu vi nó cao thâm, nhưng ỷ vào việc bên mình người nhiều, nên vẫn ra tay với nó, làm cho nó vội vàng trốn tránh, không thể không thoát ra khỏi mặt nước, xoay vòng trên không trung, tấn công Đan Vân tôn giả, liên tiếp phun cầu băng từ trong miệng, nện xuống từ trên không trung.

"Đan Vân tôn giả, vãn bối tới giúp ngươi một tay." Tu sĩ khác thấy tình cảnh này, đều chen chúc tiến lên, giúp đỡ Đan Vân tôn giả ngăn cầu băng nặng tựa trăm cân từ trên trời rơi xuống.

Đan Vân tôn giả thừa cơ hội này cũng bay lên trên không trung, áp lực nhất thời giảm bớt.

Thanh Mạch thấy đối phương một mình tới gần hắn, liền ngừng phun cầu băng, mà tránh khỏi công kích phát thuật và pháp bảo phía dưới, vừa phun vũ khí băng to bằng cánh tay hướng tới chỗ Đan Vân tôn giả, đao bay đầy trời, kín không kẽ hở, vũ khí băng sắc bén đâm rách không khí, phát ra tiếng vun vút, át cả tiếng xé gió từ pháp bảo.

Cho dù thỉnh thoảng có một hai pháp thuật đánh vào người Thanh Mạch, cũng không đau không ngứa, lực phòng ngự của bản thân yêu tu rất mạnh, có thể sánh với pháp bảo.

Đan Vân tôn giả một kiếm hóa vạn, vạn tên tề phát, cùng đâm tới Thanh Mạch, vũ khí băng tương đương với kiếm, keng một tiếng tia lửa chói mắt hiện lên nơi hai vũ khí va chạm, vũ khí băng từng bước tới gần Đan Vân tôn giả, vạn kiếm nhất tề bị bức lui ra sau, chỉ trong nháy mắt, kiếm biến mất trước mắt, sau đó vũ khí băng tốc độ siêu nhanh sắp sửa đâm xuyên qua người Đan Vân tôn giả.

Đan Vân tôn giả thấy tình thế không ổn, vội vàng lắc mình, để lại từng đạo tàn ảnh giữa vô số vũ khí băng, không biết tột cùng Đan Vân tôn giả ở nơi đâu, người xem hoa cả mắt.

Đan Vân tôn giả né tránh một hồi, roẹt một tiếng, y bào bị đâm rách một lỗ, nhưng không đâm tới rách da, chỉ kịp cảm thán một tiếng tu sĩ Đại Thừa kỳ quả nhiên danh bất hư truyền, liền vội vàng đối phó với vũ khí băng bay đến tiếp đó.

Nếu tất cả mọi người đều đã không đối phó được, xem ra cũng chỉ có thể thử dùng trí: "Vị tiền bối này thủ hạ lưu tình, vãn bối là đại trưởng lão Kiếm Tiên môn, muốn tới bái phỏng Huyết Sát tôn giả một chút, xin hãy châm chước cho."

"Không biết đạo hữu nói tới người nào? Nơi này chỉ có một mình yêu tu ta đây đóng quân, còn phải mời các vị mau đi cho, chớ quấy rầy ta tu luyện ở đây." Giọng nói thanh lãnh nhu hòa, thấm vào ruột gan, dư âm tựa như còn văng vẳng bên tai ba ngày không hết, giọng nói của Thanh Mạch lúc nào cũng ôn nhuận như ngọc như thế.

Nói xong, một luồng sáng xanh chợt lóe, Thanh Mạch hóa thành hình người, dáng người vẫn cao quý ưu nhã như trước, thần sắc vẫn lãnh đạm như trước, những người xung quanh nhìn tới nhập thần.

Đương nhiên, chỉ có một bộ phận nhỏ như vậy nhìn người tới nhập thần, chưa tới một lúc sau, họ liền tỉnh táo lại, sau đó lại ảo não một hồi, chỉ có số ít vẫn còn nhìn tới chảy cả nước miếng.

Giới tu chân có nhiều tuấn nam mỹ nhân, người như Thanh Mạch như vậy tuy rằng ít, nhưng cũng không phải không có, đương nhiên, trong số ma tu thì khá là hiếm thấy.

Đồng Linh trong đám người nhìn dáng người phong hoa tuyệt đại của Thanh Mạch, trong mắt chợt lóe vẻ hâm mộ vô cùng, tuy rằng dung mạo nàng cũng là tuyệt sắc, nhưng so sánh với Thanh Mạch, vẫn thiếu một cỗ khí chất xuất trần.

Đương nhiên, bình thường như trong tiểu thuyết, nhân vật chính không phải là bộ dáng anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng thì chính là tu hoa bế nguyệt, khuynh quốc khuynh thành, nếu nói như Cung Tiểu Trúc thì chính là chỉ cần người dễ nhìn như Thanh Mạch, dù là phim truyền hình hay là tiểu thuyết ngôn tình, sẽ luôn có vai diễn quan trọng, nếu không phải là nam chính thì nhất định là nam phụ, cho dù có là nhân vật phản diện boss thường xuyên đối nghịch với nhân vật chính thì cũng là bộ dáng nhân khuôn cẩu dạng.

Giống như Đan Vân tôn giả đây, bộ dạng anh tuấn tiêu sái, một đôi mắt phượng cực kỳ gây chú ý, tựa như lúc nào cũng đang quyến rũ người.

Trở lại chuyện chính, Thanh Mạch thừa dịp này trong tay chỉ phất một cái, phẩy tay áo liền nắm lấy hết pháp bảo của họ vào trong tay, pháp bảo nhanh chóng bay vào trong trữ vật giới của mình.

Bởi nhiều người dùng pháp bảo bản danh, thế nên lúc pháp bảo và mình bị cắt đứt liên hệ, lần lượt đều ôm ngực phun máu, phẫn nộ nhìn Thanh Mạch: "Ngươi yêu tu lớn mật này, mau trả lại pháp bảo bản danh cho ta, còn nữa, Đan Vân tôn giả, mau phân xử cho ta, hạ gục yêu tu này."

Đan Vân tôn giả cũng híp mắt nhìn Thanh Mạch: "Vì sao tiền bối lại cứ phải giậu đổ bìm leo?"

Thanh Mạch không thèm để ý tới Đan Vân tôn giả, chỉ nhìn chúng tu sĩ dưới đất bị cướp pháp bảo, nghiêm trang đáp: "Chư vị có thể dùng linh thạch chuộc lại, một nghìn viên linh thạch trung phẩm đổi lấy một món pháp bảo."

"Ngươi..." Dưới đất có rất nhiều tiên tu trợn mắt nhìn, nghĩ nghĩ, họ và yêu tu này chính là quan hệ đối lập nhau, là họ trêu chọc yêu tu này trước, bây giờ yêu tu cướp pháp bảo trong tay họ đi, không trả về cũng

không thể nói gì, bây giờ còn có thể cho họ chuộc lại quả là chuyện siêu tốt.

Nhưng Đan Vân tôn giả đi đầu này sao có thể để Thanh Mạch trêu chọc một đám người họ? Hiển nhiên là không thể nào, nói không chừng một hồi nữa mình đánh bại yêu tu này, không chỉ có thể cướp lại pháp bảo cho chúng tu sĩ, mà còn có thể có được càng nhiều tài bảo.

Tuy rằng có chút không biết lượng sức, nhưng họ ăn ở chỗ có nhiều người, hơn nữa người từ Tất Vân tông còn chưa động thủ đâu!

Vì thế, Đan Vân tôn giả thừa lúc Thanh Mạch đang nói chuyện với các tu sĩ, đánh lén từ sau lưng, một lần nữa gọi pháp kiếm bản mạng ra đâm tới từ sau lưng hắn, cùng lúc đó, Đan Vân tôn giả huyễn hóa ra một bàn tay cực lớn chộp lấy từ trên đầu Thanh Mạch, uy áp cực lớn, tốc độ mau lẹ, khiến cho cuồng phong xung quanh gào thét, không khí xung quanh Thanh Mạch bị dồn nén, hắn tựa như cá trong chậu.

Vì thế, Đan Vân tôn giả như nguyện nhìn thấy pháp kiếm đâm thủng tim Thanh Mạch, bàn tay lớn kia cũng vỗ Thanh Mạch ép xuống dưới đất, nhưng chờ tới lúc bàn tay lớn kia tiêu tán, trên đất lại không còn bóng người.

Bên tai vang lên một tiếng gió, Đan Vân tôn giả kêu một tiếng "Không tốt", vội tránh sang bên cạnh, lại bị một bàn tay vô hình bóp chặt lấy cổ họng.

Đan Vân tôn giả dùng pháp thuật tấn công về phía trước mặt, lại tựa như không chạm vào thứ gì cả, thủ thế của Đan Vân tôn giả biến đổi, nhất thời, nơi Đan Vân tôn giả lăng không mà đứng bị thay thế bằng một đầu gỗ, mà nơi cơ thể của Đan Vân tôn giả là thanh gỗ dài hơn một trượng.

Cổ Đan Vân tôn giả có một vết ứ màu xanh tím, Đan Vân tôn giả giơ tay lên xoa cổ một cái, vết ứ kia liền theo đó mà biến mất, sau đó nhìn thoáng qua Thanh Mạch đứng ở một nơi không hề cao hơn mình, nói với chúng tu sĩ: "Các vị xin đừng nghe yêu tu này xúi giục, chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất thời có thể hạ gục hắn, lúc đó không chỉ có thể lấy lại pháp bảo của các ngươi, mà vật trên người hắn còn có thể thuộc về các ngươi."

Sau đó, hắn lại nhìn về phía bọn Bắc Cung Tố Cầm và Lang Kha, "Các vị đạo hữu Tất Vân tông, còn phải xin các ngươi tương trợ ta một tay, hạ gục yêu tu làm xằng làm bậy này, đến lúc đó ta tất sẽ thâm tạ."

Yêu tu kia nói nơi này chỉ có một mình hắn gì đó, Đan Vân tôn giả đương nhiên không tin, Đan Vân tôn giả đã lường trước rằng Huyết Sát tôn giả và Vân Túc ở dưới đáy hồ, chỉ cần hạ được yêu tu này, họ có thể xuống hồ tìm bọn Vân Túc, Đan Vân tôn giả không tin họ nhiều người như vậy lại không bắt được một tu sĩ Đại Thừa kỳ.

Người Đan Vân tôn giả mang tới, trừ người Tất Vân tông ra, tổng cộng có hơn ba trăm người, trong đó có mười tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, hơn năm mươi tu sĩ Hóa Thần kỳ, hơn một trăm tu sĩ Nguyên Anh kỳ, còn lại đều là tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở xuống.

Mà Kiếm Tiên môn chỉ xuất ra bao gồm cả Đan Vân tôn giả hai tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, năm tu sĩ Hóa Thần kỳ, mười tu sĩ Nguyên Anh kỳ và hai mươi tu sĩ Kim Đan kỳ, tuy rằng có hơi ít, nhưng thực lực cũng mạnh hơn môn phái khác một chút, cũng không coi là mất mặt.

Đối tượng bị Đan Vân tôn giả chinh phạt – Thanh Mạch, lúc này đang ung dung nhìn họ, cũng không nóng lòng ra tay, tựa như người họ muốn đối phó cũng không phải là hắn, hắn chắp tay sau lưng mà đứng, tóc tùy ý bay loạn, tay áo phất phơ, toàn thân xuất trần như trích tiên, có khí khái đang nhìn xuống toàn bộ lũ dân đen, làm những người khác phải hướng về.

Bọn Bắc Cung Tố Cầm rõ ràng là tới thám thính, sao có thể hỗ trợ được! Bắc Cung Tố Cầm đại diện Tất Vân tông, nàng đứng ra, hừ lạnh một tiếng nói: "Thường trưởng lão, lúc trước thiếp thân đã nói rõ, nếu trong số các ngươi có người tính mạng nguy hiểm, chúng ta mới có thể giơ tay ra giúp đỡ, Thường trưởng lão chẳng lẽ quên rồi?"

Vốn bọn Bắc Cung Tố Cầm không muốn ra tay nhưng nếu đã tới đây, lại mặc kệ người khác sát hại tiên tu các đại môn phái mà không giơ tay ra giúp, chỉ sợ danh dự của Tất Vân tông sẽ bị quét sạch, cũng không thể phục hồi lại như ngày trước.

Nhưng Bắc Cung Tố Cầm cũng nói người Tất Vân tông họ không thể tùy tiện ra tay với người khác, cũng không thể làm tổn thương tới tính mạng người khác.

Trước mắt, bọn Đan Vân tôn giả cũng không có đủ lý do cho họ ra tay, vừa rồi, tuy rằng quan hệ giữa tiên tu và yêu tu cũng không hài hòa như trong tưởng tượng nhưng cũng đều tuân theo nguyên tắc không xâm phạm lẫn nhau, ban đầu chính là Đan Vân tôn giả động thủ với người ta trước, giậu đổ bìm leo. Thứ hai, yêu tu cũng không hề động sát khí với các tiên tu, chỉ đoạt pháp bảo khiến cho đa số người bị thương mà thôi.

Nhìn tình hình này, Thanh Mạch cười xùy một tiếng trong lòng, trong lòng Thanh Mạch, tiên tu vẫn luôn là ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo, ngoài miệng đường hoàng nói muốn mở rộng con đường chính nghĩa, lại ngầm làm một vài chuyện dùng sức mạnh để đoạt lấy thứ mình muốn, xấu xa tới cực điểm, lại còn thích vu hãm người khác, ngay cả chia của cũng là một vẻ mặt đó là chuyện đương nhiên.

Chẳng qua, Thanh Mạch nhìn mấy người Bắc Cung Tố Cầm, không cần biết họ là thật tâm hay giả vờ, Thanh Mạch hắn nhớ kỹ là được, nếu họ thật sự động thủ, hắn đồng ý để lại một mạng cho họ.

109. Chương 109

"Nếu đã thế, vậy cũng không nhọc lòng các vị, chỉ cần các ngươi không ngăn cản ta bắt Thương Thăng và Vân Túc lại là được."

Nói xong, Đan Vân tôn giả và các tu sĩ lăn lộn đánh nhau với Thanh Mạch thành một đoàn, hai bên đánh như say như si, Thanh Mạch mới lúc bắt đầu đã nhận ra bọn Bắc Cung Tố Cầm thực lực phi phàm, nếu

động thủ, Thanh Mạch cảm thấy bản thân không có nhiều phần thắng, nếu đối phương đã nói rõ chỉ cần tính mạng của mọi người không gặp nguy hiểm sẽ không ra tay, vậy hắn phế bỏ tu vi của tất cả là được rồi.

Vì thế, chỉ cần bước ra tìm chết, Thanh Mạch đều phế bỏ tu vi của họ, vô số tiên tu bị Thanh Mạch đánh trúng, đan điền bị phá rơi xuống từ trên không trung, Bắc Cung Tố Cầm vung tay lên đỡ được toàn bộ các tu sĩ đang rơi xuống, giảm chậm tốc độ rơi của họ, tận tới lúc an toàn hạ xuống mặt đất.

Tu sĩ nằm ngang dọc trên đất kêu ngao ngao, hận Thanh Mạch tới nghiến răng nghiến lợi, từng hồi đan dược chữa thương đổ vào trong miệng, tuy rằng có thể chữa vết thương, nhưng tu vi đã bị phế bỏ vẫn không thể nào tìm về được nữa, lúc này, họ bắt đầu sinh ra một cảm xúc oán hận không rõ với bọn Bắc Cung Tố Cầm, thậm chí hận lây sang cả Đan Vân tôn giả.

Nhưng cũng có thể làm gì được? Còn không phải là cái gì cũng không làm được hay sao.

Tiên tu tu vi thấp đã bị Thanh Mạch giải quyết hết, tranh phong trên không trung với Thanh Mạch chỉ còn lại Đan Vân tôn giả và vài tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cùng Hóa Thần kỳ, họ gian nan ngăn cản công kích pháp thuật từ Thanh Mạch.

Vừa vặn lúc này, nơi chân trời lại có vài đạo lưu quang xẹt qua, vài tiên tu Xuất Khiếu kỳ được một tiên tu Đại Thừa kỳ dẫn đầu, đi tới không trung gần đó quan sát mọi người đánh nhau.

Bọn Đan Vân tôn giả và Thanh Mạch cũng đã nhìn thấy những người này, họ đều cảm thấy những tiên tu này thật không đơn giản, hơn nữa nhìn bộ dáng của họ, có vẻ là định ngồi làm ngư ông đắc lợi, vì thế, Thanh Mạch và bọn Đan Vân tôn giả đều muốn tốc chiến tốc thắng, không muốn cho người ngoài tiện nghi.

Sau đó, Đan Vân tôn giả cuối cùng cũng dùng toàn lực, Thanh Mạch cũng không hề trêu chọc mấy người nữa, tình hình chiến đấu so sánh với vừa rồi, càng kịch liệt hơn, có xu hướng long trời lở đất, uy chấn tám phương, mặt trời lúc nãy còn cao cao trên trời lúc này đã bị mây đen che khuất, sắc trời hôn ám, cuồng phong gào thét, ánh chớp rung động, chỉ còn lại nơi đánh nhau có vài đạo quang mang đâm rách không trung, chiếu sáng tới bốn phía như thoắt ẩn thoắt hiện, tựa như tà vật phiêu đãng U Minh giới, có cảm giác từng tia hàn khí nhập vào người.

Thoáng chốc một tia sét đánh xuống, đâm rách hư không, chính giữa là Thanh Mạch đã hóa về nguyên hình.

Vài tu sĩ Xuất Khiếu kỳ và Hóa Thần kỳ phối hợp với Đan Vân tôn giả vây quanh Thanh Mạch ở chính giữa, mà chỗ đứng của mấy người đều có quy luật, pháp trận họ tạo thành chính là Ngũ Hành Phong Lôi trận tiếng tăm lừng lẫy giới tu chân, Ngũ Hành Phong Lôi trận là một pháp trận cấp cao, dành cho tu sĩ Xuất Khiếu kỳ và Hóa Thần kỳ sử dụng, có thể dễ dàng vây khốn tu sĩ từ Đại Thừa kỳ trở xuống, tu sĩ bị nhốt lại sẽ trở nên chậm chạp, còn có từng hồi sấm sét như đâm rách màng nhĩ, uy lực của tia sét đánh từ trên cao xuống vô cùng mạnh, lực phá hoại không kém gì lôi kiếp.

Thanh Mạch bị một tia sét bổ trúng người, chỉ cảm thấy trên người có hơi tê tê, đây là do hắn nhất thời sơ ý, bằng năng lực của hắn, tia sét này nhất định sẽ không bổ trúng hắn.

Vì thế, từ tia sét ban đầu đánh trúng hắn kia, từng tia sét càng to hơn bổ xuống liên tục không chừa một khe hở đều bị hắn nhất nhất tránh thoát, chiều ngang Thanh Mạch rất lớn, thân hình dài hơn mười trượng linh hoạt trốn tránh trên không trung, há to miệng lộ ra hàm răng nhọn, mỗi một cái răng đều to như vại nước, Thanh Mạch bay tới chỗ mấy người Đan Vân tôn giả, định cắn vào cơ thể họ.

Rắc một tiếng, không cắn được thứ gì cả, hắn lại dùng đuôi quét tới chỗ họ, lại thấy họ ánh mắt cũng không động, đổi sang một vị trí đứng khác, đuôi Thanh Mạch ngay cả góc áo của họ cũng không chạm tới.

Thanh Mạch vẫn chưa hề thất kinh, mà vừa tránh tia sét bổ xuống, vừa tìm kiếm sơ hở trong trận.

Cũng là do hắn sơ ý mới để cho những người này có được cơ hội thừa dịp bày trận pháp.

Gió trong trận pháp càng lúc càng lớn, tiếng sấm cũng ngày càng vang dội, tia sét cũng ngày càng to hơn, tốc độ càng lúc càng nhanh, một lần không đề phòng, Thanh Mạch bị một tia sét đường kính một trượng bổ trúng, làm rách vài cái vẩy rồng trên người hắn, lộ ra thịt tươi bên trong, chảy ra máu tươi đỏ hồng, Thanh Mạch thống khổ rống to, chẳng qua lực khép vết thương trên cơ thể yêu thú rất mạnh, máu dần ngừng chảy, miệng vết thương cũng chậm rãi khép lại.

Lại một tia sét càng to hơn đánh từ lên thắt lưng Thanh Mạch, đuôi đảo qua, cơ thể Thanh Mạch linh hoạt tránh sang bên cạnh, tránh cho thảm kịch phần eo bị đánh trúng, lại bị đánh lên đuôi, tạo ra một vết thương vừa to lại sâu, máu dọc theo vết thương nhỏ giọt chảy xuống, rơi xuống từ trên cao, thấm vào bùn đất.

Không ai phát hiện ra, giọt máu tươi kia thấm vào trong đất, có vài chồi non phá đất mà mọc lên, diêu duệ trong gió, giây lát sau lại bị gió to và sấm sét tàn phá, hóa thành cát bụi.

Chúng tu sĩ đang thi pháp, thấy Thanh Mạch bị sét đánh trúng, lộ ra nụ cười tham lam, vảy trên người yêu thú này chính là nguyên liệu luyện chế pháp bảo tốt nhất, máu là nguyên liệu luyện chế đan dược tuyệt hảo, ngay cả xương cốt cũng mười phần khó có được, nếu bắt được hồn phách và nguyên thần của nó, còn có thể gia tăng tu vi cho bản thân.

Tuy rằng lúc Thanh Mạch hóa thành nguyên hình dùng thủ thuật che mắt, nay cả tiên tu Đại Thừa kỳ bên cạnh cũng không nhìn ra Thanh Mạch chính là một yêu thú có huyết mạch Thanh Long Thượng Cổ, lúc đột phá Xuất Khiếu kỳ đã hoàn toàn kích phát huyết mạch trong cơ thể, bây giờ đã trở thành một con Thanh Long thực thụ. Nhưng trong mắt người xung quanh, cho dù Thanh Mạch chỉ là một con giao xà tu luyện thành bình thường, cũng không hóa giải được tình thế bắt buộc của họ với Thanh Mạch.

Thanh Mạch không ngừng đánh tới kết giới bốn phía, vang động tới kết giới rung lên, còn hiện ra khe nứt li ti, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Mấy người Đan Vân tôn giả thấy vậy, tăng mạnh linh lực phát ra, khép liền khe nứt lại.

Lang Kha thấy Lang Kha du tẩu trong trận pháp nhốt mình, trên người lại có thêm hai vết thương mới,

nhìn sang bên Bắc Cung Tố Cầm: "Tam sư tỷ, chúng ta có nên ngăn cản Thường trưởng lão họ không?"

Bắc Cung Tố Cầm lắc đầu: "Không vội, lại chờ thêm một chút."

Nguyễn Hàn Yên ôm lấy cánh tay Bắc Cung Tố Cầm, kinh hồn táng đảm nhìn trận thế trước mặt, trong lòng lại sợ hãi, đồng thời cũng cảm thấy có chút kích thích, nếu không phải nàng chỉ có tu vi Luyện Khí kỳ, nói không chừng đã xông lên đánh từ lâu.

Nguyễn Hàn Yên nghe lời này của Bắc Cung Tố Cầm, nghi hoặc hỏi: "Tam sư thúc, vì sao lại phải chờ một chút nữa?"

Bắc Cung Tố Cầm xoa xoa đầu nàng: "Ngươi không hiểu đâu!"

Nguyễn Hàn Yên bĩu môi, vẻ mặt mất hứng, Thẩm Thanh Tiêu đầy mặt thâm trầm nhìn Thanh Mạch trong trận, không biết đang nghĩ gì, mà Tô Vân Nghê sau lưng vẫn si mê nhìn Lang Kha, thi thoảng mới quan sát tiến triển đánh nhau một chút.

Giữa lúc tình hình chiến đấu có chút kịch liệt, giữa hồ có một đạo quang mang màu đen bắn ra, trong nháy mắt, Thương Thăng đứng trên ốc đảo, chứng kiến một đống hỗn độn nơi nơi, lại nhìn Thanh Mạch đang bị nhốt trong trận, khóe mắt như muốn nứt ra.

Một con rắn cực lớn màu xanh trong trận du tẩu xung quanh, né tránh công kích từ sét, trên người dính đầy vết máu, vảy cũng bóc ra mấy cái, nó xoay đầu một cái liền nhìn thấy thân ảnh Thương Thăng, sau đó phát ra từng trận nức nở ủy khuất, làm cho Thương Thăng nhìn thấy mà đau lòng không thôi.

Thương Thăng dùng linh dược, cũng dưới sự giúp đỡ của Thanh Mạch mà tiêu hóa dược lực, vết thương đã được chữa trị khá ổn, liền mở to mắt, phát hiện trong phòng không một bóng người, hắn liền phân thần thức ra tìm kiếm Thanh Mạch trong động phủ, phát hiện những người khác vẫn ở đó, chỉ là không thấy bóng dáng Thanh Mạch đâu. Vì thế, nghĩ xong liền ra khỏi động phủ, còn chưa tới mặt hồ, đã nghe thấy tiếng đánh nhau từ bên ngoài.

Khi nhìn thấy Thanh Mạch đang đứng đó, Thương Thăng lập tức bấm thủ quyết, cơ thể chia ra làm mười, vút vút vài tiếng, mười phân thân đồng thời tấn công Đan Vân tôn giả và các tu sĩ khác, tốc độ nhanh tới mức làm người ta giận sôi, trong không trung kéo dài ra mười xuyến tàn ảnh.

Cùng lúc đó, trừ Đan Vân tôn giả ra, thì mấy người còn lại còn chưa kịp phản ứng, bên tai vang lên một trận tiếng gió, liền nghe thấy tiếng xương cốt trên người mình vỡ vụn, nghe tới rõ ràng vô cùng, sau đó cảm thấy cả thân mình đều bay lên.

Mà Đan Vân tôn giả cũng không khả quan lắm, tuy rằng chỉ lùi lại vài bước, nhưng tạng phủ bên trong đã bị thương nghiêm trọng, tiếng xương cốt vỡ vụn hiển nhiên không phải là ảo giác của Đan Vân tôn giả.

Năng lượng duy trì trận pháp bị gián đoạn, trận pháp đương nhiên là được giải trừ dễ dàng.

Thanh Mạch húc đầu vào kết giới, trận pháp liền bị phá bỏ, việc hắn làm đầu tiên, chính là mãnh liệt bay thẳng tới chỗ Thương Thăng, ngay lúc trong gang tấc, một luồng sáng xanh chợt lóe lên, trong lòng Thương Thăng liền nhiều hơn một người.

Thanh Mạch chôn đầu trước ngực Thương Thăng, khẽ gọi: "Chủ nhân."

Giọng nói mang theo mấy phần làm nũng.

Thương Thăng ôm Thanh Mạch y phục tả tơi vào trong ngực, an ủi nói: "Thanh Mạch đừng sợ, có chủ nhân đây rồi." Thương Thăng phát hiện ra từ đầu đến cuối bản thân vẫn luôn thích cái cảm giác được người tin cậy, được dựa vào thế này.

"Ừm." Thanh Mạch cọ cọ đầu vào lồng ngực Thương Thăng, lại nhớ tới điều gì đó, rời khỏi vòng ôm của Thương Thăng, đứng bên cạnh hắn, nhìn tiên tu xung quanh có ý định đối phó với hai người họ, chỉ là cảm thấy tai có chút nóng lên.

Dù toàn thân Thanh Mạch rách nát, vết máu đầy người, tóc rối tung xõa ra, vẫn tuấn mỹ bất phàm, tạo cho người ta một mỹ cảm bị ngược đãi, đứng cạnh Thương Thăng thon dài cao ngất cũng vô cùng hài hòa.

Vài tên tiên tu bên cạnh đang ngồi trên núi nhìn hổ đánh nhau nhìn tới chỗ Thương Thăng, vội bước lên vài bước, lộ ra thần sắc kích động: "Thương Thăng, cuối cùng ngươi cũng ra rồi, không uổng công chúng ta đợi hồi lâu ở đây."

Đan Vân tôn giả đưa tay lên khóe miệng lau một cái, đặt tay trước mắt nhìn, ngón tay bị nhiễm đỏ, Đan Vân tôn giả lại bỏ ngón tay vào trong miệng liếm một chút, rồi mới cười nói với Thương Thăng: "Thương Thăng, mấy trăm năm không gặp, ngươi vẫn anh tuấn tiêu sái như vậy, vừa thấy đã làm cho mặt ta dính nhiều máu như vậy."

Tuy rằng bị thương, nhưng lại có thể bức Thương Thăng từ trong động phủ ra ngoài, chút hy sinh này vẫn là đáng giá.

"Hừ! Các ngươi muốn nói gì thì mau nói đi! Nói xong mau ra tay, lão tử cũng không có thì giờ cùng làm bậy với các ngươi ở đây." Thương Thăng hếch mũi lên trời, một bộ dáng kiệt ngạo bất tuân, làm cho họ nhìn mà tức.

"Đánh, đương nhiên là đánh, một hồi nữa ngươi đừng có quỳ xuống xin ta tha cho ngươi." Tu sĩ Đại Thừa kỳ kia không có ý tốt nhìn Thương Thăng.

"Thương Thăng, thực ra ta không nghĩ tới chuyện đánh nhau với ngươi, lần này ta chỉ phụng mệnh môn chủ tróc nã khí đồ Kiếm Tiên môn, làm phiền ngươi giao Vân Túc ra đây, chúng ta sẽ đi ngay lập tức." Đan

Vân tôn giả không biết moi một cây quạt từ đâu ra, phe phẩy hai cái, nói tới danh chính ngôn thuận.

Thương Thăng một bộ dáng không kiên nhẫn, nói tiếng "Dong dài" liền nhanh như chớp, tiến lên lăn lộn thành một đoàn với họ.

Thanh Mạch tiếp đó cũng gia nhập vào cuộc chiến, hai người bị mười mấy người vây lại, nhưng vẫn không hề rơi xuống thế hạ phong.

Thanh Mạch và Thương Thăng xuyên qua đám người, chưa tới một phút đồng hồ sau đã qua chưa tới trăm chiêu, hai người phối hợp ăn ý, không cho có cơ hội bày trận.

Hai người đùa giỡn tu sĩ xung quanh tới đầu óc choáng váng, tuy rằng không làm ai bị trọng thương, nhưng những người kia cũng không thể làm gì được hai người họ.

Không biết qua bao lâu, Thương Thăng đột nhiên nắm chặt tay Thanh Mạch, xuyên qua đám người tán loạn, lắc mình một cái xuyên ra khỏi đám người, thả người chìm xuống dưới hồ, biến mất không còn bóng dáng tăm hơi đâu nữa.

Một đám người đánh nhau với Thương Thăng mắt cũng chưa kịp chớp, đã thấy Thương Thăng kéo Thanh Mạch trốn vào trong hồ, bay tới không trung trên hồ, nhìn hồ nước nổi từng vòng tròn nối tiếp nhau, tu sĩ Đại Thừa kỳ chửi ầm lên.

Đan Vân tôn giả nhíu nhíu mày, bắt đầu tiếp tục quan sát tình huống trên mặt hồ, phán đoán xem trực tiếp nhảy vào trong hồ nước có bao nhiêu phần nguy hiểm.

Bọn Bắc Cung Tố Cầm buồn cười, cười muốn lật trời trong lòng, ma tu như Thương Thăng quả là tiêu sái bất kham, lâm trận bỏ chạy không hề có cảm giác có tội ác, đùa giỡn đám người này tới xoay quanh liên tục, ngay cả nửa sợi lông cũng không đụng tới được.

110. Chương 110

Thanh Mạch và Thương Thăng trốn vào động phủ, mọi người thấy hồ nước không một gợn sóng, thương nghị một hồi, đều quyết định xuống hồ truy tìm bóng dáng của bọn Thương Thăng.

Mà lúc này, xen lẫn trong đám người, Phượng Nô nhân lúc mọi người chưa chuẩn bị, lặng lẽ chậm rãi chạy ra khỏi đám người, một đường đi về phía trước, tận tới khi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Có vài tu sĩ bị phế tu vi nhìn thấy tu sĩ Trúc Cơ kỳ này đào tẩu cũng không quan tâm, ngay cả bản thân còn chưa lo xong, làm gì có thời gian rảnh để ý tới tình huống của người khác?

Mà Đan Vân tôn giả lại chú ý tới hành tung của gã, chỉ liếc mắt nhìn một cái rồi không chú ý tới nữa, mặc kệ gã rời khỏi.

Chẳng qua, Đan Vân tôn giả lông mày vừa nhướng, nói với vài tiên tu không biết tên bên cạnh: "Vị tiền bối này cùng với ba vị đạo hữu chính là bốn vị tôn giả Hạ Lô, Đông Phiến, Kim Long, Ngọc Lộ tiếng tăm lừng lẫy khắp đại lục Huyền Thiên? Không biết các ngươi có muốn xuống dưới xem xét không?"

Hạ Lô, Đông Phiến, Kim Long và Ngọc Lộ là bốn vị tiên tu có danh tiếng ở đại lục Huyền Thiên, họ đều có tư chất đơn linh căn, trước khi bước vào giới tu chân là thiếu gia tiểu thư nhà giàu, bốn người là huynh đệ tỷ muội cùng cha cùng mẹ, một cơ hội ngẫu nhiên, họ gặp được một tán tu thực lực cao cường, sau đó được người đó thu làm đồ đệ.

Bởi bốn người đều là đơn linh căn khó có được, thế nên sư phụ của họ cũng không dám tùy tiện thả họ ra ngoài, chỉ sợ bị người các môn phái lớn tranh đoạt.

Sau này, tu vi của bốn người đạt tới cảnh giới nhất định, thêm vào sư phụ muốn cho họ đi ngao du một phen, lúc này, tu sĩ đại lục Huyền Thiên mới biết tới danh hào của họ.

Lại một cơ hội ngẫu nhiên, bốn người xảy ra tranh chấp với Huyết Sát tôn giả tiếng tăm lừng lẫy cùng lúc ấy, hơn nữa họ vốn vô cùng thống hận ma tu, càng đuổi riết Thương Thăng không bỏ cuộc, mỗi lần đều đánh tới hung hăng, những lần nào cũng vô công mà phản.

Hạ Lô là nam tu Đại Thừa sơ kỳ kia, cũng là đại ca của ba người còn lại, Đông Phiến là nhị ca, Kim Phong là tam tỷ, Ngọc Lộ là tứ muội nhỏ tuổi nhất. Mấy người giúp đỡ lẫn nhau, trà trộn trong giới tu chân nhiều năm, tuy rằng thường gặp phải vô số nguy nan, vô số lần hung hiểm, nhưng cũng không bị thương chút nào.

"Đương nhiên, thật vất vả mới tìm được tên Thương Thăng kia, không giáo huấn hắn thật chu đáo sao mà được?" Hạ Lô tôn giả đi đầu kia "Hừ" một tiếng, nhảy xuống đầu tiên làm gương, ba tu sĩ Xuất Khiếu kỳ phía sau cũng theo sát, đối mặt với hung hiểm có thể xảy ra, mắt cũng không chớp lấy một cái.

Mọi người thấy thế, cũng theo Đan Vân tôn giả đi xuống, đương nhiên, chỉ ngoại trừ vài tu sĩ bị phế tu vi, trong đó cũng có mấy chục tu sĩ cấp thấp vì được trưởng bối bảo vệ mà thoát khỏi kết cục bị Thanh Mạch phế tu vi.

Vài tu sĩ đã không còn pháp lực kia chỉ có thể dưới sự che chở của một tu sĩ Hóa Thần kỳ, để tránh tà ma tu có hành vi gây rối đánh chủ ý lên những đệ tử này, tuy rằng những người này không có tác dụng nhiều với môn phái.

Bắc Cung Tố Cầm mang theo các đệ tử Tất Vân tông cũng theo sát sau, họ đều dùng linh lực trong cơ thể bao trùm lấy toàn thân, tránh cho hồ nước tiếp xúc với cơ thể gây cảm giác khó chịu, hình thành một đám bọt khí quanh thân, một đường trôi xuống phía dưới.

Kết quả là, trong khoảng thời gian ngắn, trong hồ từng trận quang mang rực rỡ lóe lên, thắp sáng lên toàn bộ hồ, tựa như điểm thêm tinh thần cho hồ nước vốn yên ả, sáng tới chói mắt.

Lại không ngờ, nhóm người vừa đi xuống, liền phát hiện phía dưới truyền đến một lực cản, hơn nữa ở nơi cách mọi người không xa, bốn phương tám hướng có vật chất màu trắng giống khối băng đang chậm rãi trôi về phía này, tràn ngập trong hồ, hơn nữa nhiệt độ trong hồ cũng càng ngày càng thấp, phần lớn tu sĩ vận chuyển linh lực quanh thân cũng bị cản trở.

Lúc này, mọi người mới phát hiện, ở nơi xa của hồ nước đang chậm rãi kết băng, còn phát ra tiếng răng rắc, thật khủng bố, họ vội vàng vận chuyển linh lực quanh thân khuếch tán ra ngoài, muốn chống cự lại cỗ lực lượng này, hơn mười người cùng nhau động thủ, hình thành năng lượng cực lớn, tốc độ khuếch tán của khối băng nhất thời chậm lại, chỉ là cũng không thể hoàn toàn ngăn chúng lại.

Vì thế, bọn họ lại lần lượt dùng linh lực để đối phó với khối băng dưới chân, phá vỡ từng tầng, có người dùng lửa đốt, có chút dùng kiếm chém, có người dùng độc ăn mòn, cuối cùng cũng có tác dụng.

Cứ vậy, có vài đệ tử cấp thấp được đệ tử cấp cao bảo vệ đột phá chướng ngại, một đường xuống dưới, có vài người không chịu nổi áp lực đóng băng, người khác lại không kịp nghĩ cách cứu viện đúng lúc đều bị đông lại thành tượng băng, phá vỡ một con đường trước mặt, tu sĩ đằng sau chỉ cần sơ ý sẽ bị đông cứng lại, tốc độ phá băng vẫn không kịp tốc độ kết băng.

Bọn Bắc Cung Tố Cầm, Lang Kha dưới sự hỗ trợ cũng thuận lợi phá băng một đường đi xuống.

Lại có cả Đồng Linh Phù Lục môn, một thân trường bào đỏ như máu trang bị, mái tóc dài trắng như tuyết, xơ xác tiêu điều múa phù bút trong tay, nơi đi qua đều là băng cứng vỡ tan, kỳ khai đắc thắng, tu sĩ xung quanh cũng không dám tới gần nàng, chỉ sợ bị liên lụy.

(“Kỳ khai đắc thắng, mã đáo thành công” < >: Cờ phất (làm hiệu thì) chiến thắng, ngựa quay về (báo tin) thành công.

Chúng tu sĩ đang không ngừng đi xuống còn chưa tới đáy hồ, đã nghe thấy giữa những khối băng vang lên tiếng tất tất tác tác, sau đó, có vài người nhìn thấy rất nhiều tu sĩ bên cạnh mình che vị trí nào đó trợn mắt trắng, run rẩy toàn thân, chưa tới một lúc sau, dan trên người bắt đầu đen sì thối rữa, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương trôi trong nước hồ, băng lan ra bị đông cứng, tư thế thiên kỳ bách quái.

Tu sĩ còn sống này mới phát hiện ra trong băng có rất nhiều sâu trắng không ngừng bò ra, to bằng một con kiến, bên trong băng cứng có nhiều lỗ nhỏ như tổ ong, nhưng con sâu độc này bò ra khỏi băng, trôi trong nước hồ, cơ thể từ trắng biến thành trong suốt, mắt thường không thể nhận ra, dính vào người cắn một cái, người trúng độc lập tức bỏ mình, không thể cứu được nữa.

Vài tu sĩ tu vi mỏng manh, không dùng linh lực cách ly với nước hồ chính là chết như vậy, lúc này có rất nhiều tu sĩ dùng thần thức quét qua, mới phát hiện trong hồ nước không còn sạch sẽ, mà phủ đầy loại sâu độc đáng sợ kia.

Những sâu độc này cấp đều là cấp hai tuy tu vi không cao, nhưng số lượng khổng lồ, căn bản không phải là thứ mà mấy chục tu sĩ có thể đối phó được, kiến nhiều có thể cắn chết một con voi không phải sao?

Đúng lúc này, trên đầu chúng tu sĩ vang lên tiếng nổ ầm vang, băng trong hồ nước tiêu tán trong nháy mắt, sâu độc cũng rút nhanh như triều xuống, bên trên lại có thêm mấy chục tiên tu ngoài Nguyên Anh kỳ, họ vừa thấy bọn Đan Vân tôn giả liền tiến lên hỗ trợ, sau đó dùng bí quyết truyền âm câu thông lẫn nhau.

Nhìn cách ăn mặc của họ mới biết những tu sĩ này đều là đệ tử các đại môn phái phái tới bao vây tiễu trừ bọn Thương Thăng, cũng là một bộ phận tu sĩ Đan Vân tôn giả sai mai phục ở bên ngoài, họ cùng xuống nước nội ứng ngoại hợp với chúng tu sĩ dưới hồ, phá trận pháp trong hồ.

Không sai, sâu độc và băng lan phô thiên cái địa vừa rồi chính là từ trận pháp mà ra.

Mọi người một đường xuống dưới đáy hồ, tìm kiếm khắp đáy hồ, nhìn một cảnh tượng hoang vu, không phải thủy thảo thì chính là san hồ, động phủ của Thương Thăng trong truyền thuyết cơ bản là không tìm thấy.

Không phát hiện ra huyệt động, cũng không gặp được trận pháp, càng không thấy nửa cái bóng dáng của Thương Thăng và Vân Túc.

Cứ vậy, nhưng tất cả mọi người đều tin chắc rằng bọn Thương Thăng đang ở một nơi nào đó dưới đáy hồ, họ tận mắt nhìn thấy, cho dù không tìm thấy một bóng người, họ cũng kiên quyết không bỏ cuộc. Vì thế, họ bám riết không tha tiếp tục tìm dưới đáy hồ, nói không chừng có thể tìm ra cơ quan nào đó vào động phủ.

Một luồng sáng chợt lóe, Thương Thăng mang theo Thanh Mạch trở lại phòng mình, Thanh Mạch buông bàn tay đang nắm lấy tay Thương Thăng ra, đứng bên cạnh chờ Thương Thăng lên tiếng.

Thương Thăng ngồi trên nhuyễn tháp, nhìn Thanh Mạch đứng trước mắt, chỉ chỉ cái bàn thấp bên kia, ý bảo hắn ngồi xuống: "Điều ngươi nói ta đều biết, những người này chẳng qua là tới tìm ta và Túc nhi gây phiền toái, không cần phải sợ."

Thanh Mạch thuận thế ngồi đối diện Thương Thăng, đẩy linh quả trên bàn tới trước mặt hắn, lại mang trà lên rót cho hắn: "Chủ nhân, những người đó bây giờ đang ở bên ngoài có ý định tìm tới nơi này, chúng ta cứ như vậy mà ngồi chờ chết ư?"

"Nếu họ có bản lĩnh như vậy, có thể tìm tới đây, thì cứ để họ tìm đi! Dù sao chúng ta sớm muộn gì cũng rời khỏi nơi này, không cần để ý tới đám gia hỏa ra vẻ đạo mạo kia."

Hai người trong này tán gẫu an nhàn thảnh thơi, còn nhàn hạ thoải mái nhấm nháp linh quả, hoàn toàn không lo rằng những tiên tu ngoài kia sẽ tìm tới đây.

Thế nhân đều nói thỏ khôn có ba hang, đặt trên người con người cùng là đạo lý như vậy, Thăng Thăng thân là một tu sĩ cấp cao của đại lục Huyền Thiên, tuy rằng không dựa vào bất cứ môn phái nào, nhưng tài sản xa xỉ, nếu không tốn chút tâm tư, sớm muộn cũng sẽ bị người khác đoạt mất.

Thương Thăng trước kia khi còn lang bạt ở giới tu chân, từng kỳ ngộ vô số lần, thêm vào nhiều lần bị kẻ thù đuổi giết, động phủ cũng có mấy cái, phân bố trong mấy đại lục ở đại thế giới Huyền Linh, trong mỗi động phủ đều có vô số gia tài.

Đại lục Huyền Thiên ở không nổi thì lại tới đại lục khác sống, về phần mấy tiên tu đuổi giết kia, Thương Thăng cuồng vọng tỏ vẻ: ông – cóc – sợ!

Thương Thăng dự tính chỉ cần bốn năm ngày nữa, các tiên tu kia sẽ tìm được lối vào động phủ, nếu là trước đây hắn hắn sẽ cứng đối cứng với họ, nhưng bây giờ hắn có nhi tử rồi, cũng có mối bận tâm, mặc dù hắn không sợ chết, nhưng cũng phải suy xét vì nhi tử, về phần báo thù cho Vân Thương, không vội, chờ hắn tra ra chân tướng xong, một kẻ cũng chạy không thoát!

Chẳng qua, điều Thương Thăng cảm thấy kỳ quái là, hắn vừa mới tới Tây Bắc, những người tới tìm phiền toái kia liền theo sát sau lưng mà chạy tới, thật không tưởng tượng nổi, chẳng lẽ có nội gián? Còn chuyện ở thành Bách Mộ kia là do ai làm?

Tột cùng là có ý đồ gì?

Không cần biết thế nào khẳng định là có nội gián, bản thân hắn không có khả năng, Thanh Mạch là thú sủng của hắn, sớm chiều ở cùng nhau đã hơn một nghìn năm, quan hệ sớm đã không còn là quan hệ chủ tớ đơn giản, Thanh Mạch rất trung thành với hắn, chắc chắn không thể phản bội hắn. Vân Túc là nhi tử của hắn, tuy rằng tình cảm không được tốt lắm, nhưng trải qua mấy ngày sống chung này, hắn biết Vân Túc thực ra là một người vô cùng chính trực, thêm vào đó Kiếm Tiên môn tìm hắn gây phiền toái nguyên nhân có hơn phân nửa đều là do Vân Túc, cũng không thể nào để lộ ra hành tung của họ được.

Mặc Hoa là thú sủng của Vân Túc, Cung Tiểu Trúc tâm trí bị hao tổn, cả ngày dính với Vân Túc như hình với bóng, Trình Hạo là thuộc hạ của Vân Túc, theo hắn biết, tính mạng đã bị Vân Túc nắm trong tay, cũng không có khả năng lộ tin tức ra ngoài.

Như vậy trên người họ nhất định là bị gắn thứ gì đó lên, những người đó chính là dựa vào thứ này mà tìm ra hành tung của họ.

Nghĩ đến đây, Thương Thăng lại đột nhiên nghĩ tới tên Trúc Cơ sơ kỳ gặp được mấy ngày trước kia, người này lúc họ rời khỏi thành Bách Mộ liền mất tích, vì thế nói với Thanh Mạch: "Ngươi nói tin tức ngày mai rời đi cho bọn Túc nhi biết, còn nữa, ngươi cũng nói cho Vân Túc, để nó kiểm tra xem trên người mấy đứa nó có dị trạng gì không, những người đó có thể tìm tới nhanh như vậy, chắc chắn không đơn giản như vậy."

Thanh Mạch hơi rũ mắt: "Vâng, chủ nhân."

Đi tới biệt viện của Vân Túc, Thanh Mạch gõ cửa phòng Vân Túc, không nhúc nhích đứng chờ, chưa tới một hồi sau, cửa liền mở ra.

Vào cửa, Thanh Mạch nói hết toàn bộ chuyện vừa xảy ra cho Vân Túc nghe, lại thông tri cho y biết tin ngày mai sẽ rời khỏi, sau đó cầm một cái hộp ra đưa cho y: "Tiểu chủ nhân, đây là chủ nhân bảo ta đưa cho ngài, bên trong là một quả Tuyết Ngọc Linh Lung, rất hữu dụng cho việc đột phá tu vi, mong tiểu chủ nhân nhận lấy."

Quả Tuyết Ngọc Linh Lung trắng nõn như ngọc, quanh thân thông thấu vô hạ, cây Tuyết Ngọc Linh Lung sinh trưởng trong điều kiện cực kỳ hà khắc, ở đại thế giới Huyền Linh cũng khó mà tìm được nơi có điều kiện sinh trưởng thỏa mãn được nó, hơn nữa năm trăm năm nở hoa, năm trăm năm kết quả, mà Thương Thăng dưới cơ duyên xảo hợp tìm được một nơi như vậy, hơn nữa còn gieo một hạt giống có được nhiều năm trước ở đó, tận tới một trăm năm trước mới thu được tám quả Tuyết Ngọc Linh Lung.

Thương Thăng đưa bốn quả cho Thanh Mạch, bản thân lúc đột phá cảnh giới dùng một quả, trong tay bây giờ chỉ còn lại ba quả, quả trong tay Vân Túc này là Thanh Mạch tự mình lấy ra đưa cho Vân Túc.

Thương Thăng lại đang vô cùng phiền não, chậm chạp chưa thể quyết định sẽ đưa thứ gì cho Vân Túc làm lễ gặp mặt, bởi vì có quá nhiều thứ tốt, mỗi thứ đều muốn đưa một món, lại không muốn khiến cho Vân Túc cảm thấy hắn đang lấy lòng y, có chút muốn vò đầu bứt tai, vẫn là Thanh Mạch khuyên hắn đừng nghĩ nhiều, chờ yên ổn rồi lại tính cũng chưa muộn.

Vân Túc cũng không khách khí, cất hộp vào trữ vật giới, mặt không biểu cảm hỏi Thanh Mạch: "Chắc hẳn tiền bối đã xem qua tình huống của Tiểu Trúc, tiền bối có thể cho tại hạ biết, có thể tìm được phương pháp trị liệu khôi phục thần trí cho hắn không?"

Thanh Mạch lắc đầu, nhíu mày đáp: "Ta quả thật đã xem qua tình huống của vị đạo hữu kia, nhưng ta lại không tra ra được nguyên nhân tâm trí hắn hao tổn, bởi vậy ta cũng không có cách nào tìm ra biện pháp trị liệu hữu hiệu, chứng bệnh này ta chưa gặp bao giờ, bây giờ xem ra không thể tìm ra nguyên nhân, thậm chí là phương pháp trị liệu."

Vân Túc ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói: "Vậy đa tạ tiền bối đã phí tâm."

Thanh Mạch rũ mắt nói: "Không dám nhận tạ ý của tiểu chủ nhân, đây là điều mà ta nên làm."

111. Chương 111

Sau khi Thanh Mạch rời đi, trên bầu trời có một điểm sáng màu trắng bay tới, hướng thẳng tới phòng Vân Túc.

Vân Túc giơ tay bắt lấy, trong lòng bàn tay là một ngọc phù truyền âm màu trắng, xem qua tin tức xong,

y mới biết được đây là tin tức Lang Kha truyền cho y, trong đó bao gồm số lượng môn phái, số lượng tu sĩ tróc nã y, ngoài ra còn có tu sĩ cấp cao nào khá nổi tiếng, làm thế nào để họ biết được hành tung của Vân Túc, bên trên không có một chữ nào dư thừa.

Chẳng qua, cho dù chưa nói, Vân Túc cũng đã nghĩ tới vài khả năng, hoặc là Phượng Nô mất tích ở thành Bách Mộ kia gây nên, hoặc là họ đi trên đường bị mấy người nhận ra. Có điều, dù là thế nào cũng không quan trọng, bởi không có gì đáng sợ cả.

Thời gian bốn năm ngày nhanh chóng qua đi, khi một đám tiên tu ngoài kia sắp tìm ra lối vào, Thương Thăng dẫn theo bọn Vân Túc tới nơi sâu nhất của hậu viện động phủ, nơi đó là một địa đạo vô cùng thần bí, được cấm chế rất mạnh che giấu, cho dù có là tu sĩ Đại Thừa kỳ cũng khó mà phát hiện ra.

Dọc theo cầu thang trong địa đạo tối om, một đường xuống dưới, rất nhanh liền tới một gian tầng hầm rộng lớn, Dạ Minh Châu khảm bên trên chiếu sáng trưng gian tầng hầm như ban ngày, thoáng đãng như ban ngày.

Giữa tầng hầm là một cái đài cao, trên đài có một truyền tống trận cao cấp, Thanh Mạch và bọn Vân Túc chờ ở dưới, Thương Thăng bước lên thềm đá, đi tới giữa trận pháp, kiểm tra xem trận pháp có gì khác thường không, xác nhận là không có gì sai sót, mới cầm mấy viên linh thạch cực phẩm ra lần lượt đặt vào các phương vị là từng chỗ lõm trong trận pháp.

Ánh sáng trong trận pháp dần mạnh hơn, bọn Vân Túc lập tức bay lên đài cao, cùng Thương Thăng đứng giữa trận pháp, quang mang bao phủ toàn thân, tất cả đã trở về yên tĩnh, trên đài đã không còn một bóng người.

Qua một hồi lâu, trong tầng hầm đột nhiên một trận đất rung núi chuyển, trên đỉnh hầm không ngừng rơi xuống những tảng đá và những mảnh vụn, đài cao rầm một tiếng sập xuống, trận pháp đã hóa thành hư vô, giật mình như một tỉnh lại sau giấc mộng.

Bọn Đan Vân tôn giả mang theo rất nhiều tiên tu tìm đến cửa vào, một đường xuống dưới, trải qua cận chiến liều chết dọc đường đi, diệt trừ sạch sẽ tất cả những chướng ngại, cuối cùng cũng đi tới một nơi cực kỳ rộng lớn.

Đây là một địa động khổng lồ, do người đào ra, bốn vách tường trơn nhẵn, trên đầu có nhiều chỗ lõm, chắc là chỗ đặt công cụ chiếu sáng, tất cả đều rất bình thường, chỗ khác thường duy nhất là trên mặt đất có vài nơi cỏ dại mọc lên, trong một địa động hôn ám ẩm ướt không có ánh nắng chiếu vào lại có thứ này, cực kỳ không bình thường.

Hơn nữa, rất nhiều nơi dấu vết bùn đất còn mới, tựa như bên trên từng đặt thứ gì đó, lại đột nhiên bị chuyển đi.

Bởi vậy, những tiên tu này kết luận nơi này chính là động phủ của Thương Thăng, chẳng qua bây giờ đã không còn động phủ, chỉ còn lại một cái nhà trống rỗng không người, vô giá trị.

Xem ra họ vẫn đến chậm một bước, các tiên tu tiếc nuối lắc đầu, than thở!

Một đệ tử Kiếm Tiên môn bên cạnh nhận được ánh mắt của Đan Vân tôn giả, nói với chúng tiên tu: "Chư vị đừng tiếc nữa, xem ra bọn Huyết Sát tôn giả nhất định vừa chạy đi không lâu, nơi này nhất định vẫn còn cửa ra khác, chỉ cần chúng ta đuổi theo, nhất định sẽ hoàn toàn tróc nã được bọn Thương Thăng, mọi người cẩn thận tìm một chút."

Vì thế, các tu sĩ kia liền xem xét xung quanh, Đan Vân tôn giả và Bắc Cung Tố Cầm, các tu sĩ cấp cao cũng định phân ra một luồng thần thức dò xét bốn phía.

Lại đột nhiên, một trận đất rung núi chuyển, từng tảng đá lớn rơi từ trên đầu xuống, nước hồ bên ngoài cũng tràn vào bên trong, làm họ trở tay không kịp.

Sau khi kịp phản ứng lại, rất nhiều tu sĩ đều lần lượt trốn ra bên ngoài, chỉ sợ bị chôn cùng những tảng đá dưới đáy hồ, các tu sĩ cấp cao bởi thực lực mạnh, mặc dù lúc đầu gần như không đứng thẳng nổi, nhưng rất nhanh sau đó lại hợp cùng các tu sĩ khác bay ra ngoài.

Đan Vân tôn giả trấn định tự nhiên hộ tống các tu sĩ, thực ra trong lòng lại ảo não, sớm biết vậy lúc ở ốc đảo Đan Vân tôn giả đã giải quyết luôn Thương Thăng và yêu tu kia, bây giờ còn chưa bắt được hung thủ và cha của y, còn tổn binh hao tướng, thứ gì cũng không vớt vát được, nếu bây giờ trở về, môn phái khác còn không vội vàng tới Kiếm Tiên môn thuyết phục?

Bọn Bắc Cung Tố Cầm không có ý tưởng gì, tuy rằng nhớ tới vài tiên tu đã chết kia cũng có chút không đành lòng, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó, nhiều nhất là cực lực che chở cho những người còn sống trốn ra ngoài.

Địa chấn vẫn đang tiếp tục, mà lúc này Thương Thăng đã mang theo bọn Vân Túc thông qua pháp trận truyền tống đi tới phía đông nơi duyên hải đại lục Huyền Thiên xa xôi, nơi này địa thế bằng phẳng rộng rãi, cây cỏ um tùm, lại bởi linh khí mỏng manh, thêm vào vị trí địa lý của nơi này vô hiểm khả thủ mà lại không có đại môn phái nào đóng quân, nhưng vẫn có vô số những môn phái cấp thấp nhỏ bé.

Nơi này vẫn thuộc phạm vi của đại lục Huyền Thiên, nguyên nhân là bởi tu vi của Thương Thăng tiêu phí rất nhiều để vẽ pháp trận truyền tống kia chỉ có thể truyền tống xa như vậy, nếu thực lực của hắn đạt tới Độ Kiếp kỳ, mới có thể truyền tống tới lục địa khác.

Nơi bọn Thương Thăng xuất hiện khá khuất, bị vô số dây leo quấn quanh vách núi che lấp, một sơn động đủ chứa bọn Thương Thăng, lại ở nơi thâm sơn dã lâm như vậy, hoang tàn vắng vẻ, gần như không có ai chú ý tới đoàn người Thương Thăng đột ngột xuất hiện.

Trong sơn động, mọi người qua cải trang trang điểm, tướng mạo sẵn có bị giấu đi hoàn toàn, thay thành một bộ dáng khác, dung mạo bình phàm, tu vi cũng bị giấu đi, đều từ Trúc Cơ kỳ trở xuống.

Bởi vị trí địa lý nơi này khá là hẻo lánh, không có đại môn phái đóng quân, thế nên tu sĩ hành tẩu bên

ngoài, tu vi đều cực thấp, bộ phận lớn đều ở Luyện Khí kỳ, có ít bộ phận ở Trúc Cơ kỳ, thế nên tu vi mà họ ngụy trang không gây chú ý.

Ra khỏi sơn động, Thương Thăng mang theo mọi người bay một đường theo hướng đông, trên đường gặp được một tiểu trấn của phàm nhân cũng không hề dừng lại, tu sĩ thấy nhóm người này nhiều người, cũng không định trêu chọc vào, cuối cùng bình an vô sự đi tới một tiểu trấn tập trung tu sĩ gần bờ biển.

Tiểu trấn này coi như là náo nhiệt, môn quy cũng khá lớn, kiến trúc bố cục chằng chịt hữu trí, mái nhà vách tường tinh điêu tế mài, đều nhờ công xảo tượng của phàm nhân mà tạo thành, ra vào không cần giao phí, rất nhiều tu sĩ hoặc phàm nhân đến đến đi đi, náo nhiệt vô cùng.

Phàm nhân nơi này tuy rằng không thể phân biệt được ai là tu sĩ, nhưng bởi trời sinh đã có cảm giác kính sợ họ, cũng biết trong tiểu trấn có nhiều tiên nhân có thể dời núi lấp biển, sửa dở thành hay, thế nên cũng không dám đắc tội với người khác, chỉ sợ không cẩn thận va chạm phải tiên nhân.

Nhìn qua, các phàm nhân kia đi trên đường rất cẩn thận, ánh mắt cũng không dám liếc loạn, cũng không ngoại trừ một vài phàm nhân lá gan lớn, họ hết nhìn đông lại nhìn tây, nói thầm cùng đồng bạn, đều suy đoán xem ai là tiên nhân, chẳng qua tu sĩ không thèm bận tâm tới họ.

Bởi làm tu sĩ, không thể tùy tiện động thủ với phàm nhân, nếu không sẽ bị Thiên Đạo trừng phạt, rất nhiều tiên tu đều biết quy tắc đó, chỉ có vài tà ma tu không quan tâm tới quy tắc, ra tay với phàm nhân.

Đoàn người đi tới một tòa tửu lâu lớn nhất ở đây dùng cơm, đi tới một bàn ăn, Thương Thăng ngồi trước bàn, dò hỏi điếm tiểu nhị cong lưng bên cạnh: "Tiểu nhị, bổn tọa hỏi ngươi, thuyền đi đại lục Huyền Hoàng bao giờ ra biển?"

Điếm tiểu nhị mặt cười tươi: "Ây! Khách quan, ngài xem như là hỏi đúng người rồi, thuyền lớn nhất nơi này chính là do ông chủ của chúng ta kinh doanh, thuyền tới đại lục Huyền Hoàng nhà ta là rộng nhất, thuyền đi sớm nhất là chuyến giờ Thìn ngày mai, chỗ chúng ta đi nửa tháng một lần, các vị khách quan ngươi thật khéo, vừa vặn ngày mai là tới kỳ hạn, các vị nếu thực sự muốn đi đại lục Huyền Thiên, có thể tới khách điếm Không Đồng ở, chỗ đó cũng là sản nghiệp của ông chủ chúng ta, ngài có thể nói cho chưởng quầy biết, sáng mai sẽ có người dẫn các ngươi tới bờ biển lên thuyền, các vị nếu cần, chút nữa ta sẽ đưa các ngươi tới khách điếm Không Đồng."

Thương Thăng gật đầu, lấy một viên linh thạch hạ phẩm ra thưởng cho tiểu nhị, phất tay nói: "Được, bổn tọa biết rồi, ngươi lui xuống trước đi."

Điếm tiểu nhị cười tủm tỉm nhận lấy linh thạch, nói cảm ơn: "Vậy nhé, ta xuống trước, thức ăn các vị gọi lập tức lên ngay đây, có gì lại gọi ta, ta xuống trước đây."

Trên bàn tròn cực lớn, có vài người thưa thớt ngồi, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ngồi sát cạnh nhau cùng một chỗ, hai bàn tay cũng nắm vào nhau, một tay còn lại của Cung Tiểu Trúc cầm lấy linh quả trên bàn cắn, cắn vài miếng, phát hiện Vân Túc đang nhìn mình, thế nên liền đưa linh quả tới bên miệng Vân Túc: "Ca ca, ăn quả quả."

Nhìn Cung Tiểu Trúc ngốc hề hề cười tươi, ánh mắt y lại dời về phía linh quả đã bị cắn mấy miếng tới dính đầy nước miếng, vẫn không đành lòng cô phụ sự chờ đợi của Cung Tiểu Trúc, cắn một miếng nhỏ.

Đợi Vân Túc cắn xong một miếng, Cung Tiểu Trúc lại cầm cắn thêm miếng nữa, rồi lại đưa linh quả tới bên miệng Vân Túc.

Vì thế, tiếp đó, hai người không coi ai ra gì, ngươi một miếng, ta một miếng ăn hết một linh quả.

Thương Thăng ngồi cạnh nhìn, cảm thấy chua sót: "Ta nói nhi tử này, ngươi có cần ra oai như vậy không hả? Lão cha ngươi ta đây còn đang ở đây đấy!"

Vân Túc liếc mắt nhìn hắn, lạnh lùng nói: "Không muốn ngươi có thể không cần nhìn nữa."

Cung Tiểu Trúc nghe thấy hai người nói chuyện, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi: "Ca ca, thúc thúc, hai người đang nói chuyện gì vậy?"

Vân Túc xoa đầu hắn: "Không nói gì cả, Tiểu Trúc ngoan."

Thương Thăng nhịn không được nói: "Tiểu Trúc, thúc thúc đang nói ca ca ngươi muốn chơi hôn hôn với ngươi."

Cung Tiểu Trúc bị lời nói của Thương Thăng hấp dẫn: "Thúc thúc, hôn hôn là cái gì?" Tuy không biết hôn hôn là cái gì, nhưng hắn cảm thấy đây là một chuyện rất tốt, thế nên rất ngạc nhiên.

Thương Thăng cười tủm tỉm nhìn hắn, không để ý tới ánh mắt sắc như dao của Vân Túc: "Hôn hôn chính là chạm miệng của ngươi vào miệng của ca ca ngươi, đã hiểu chưa?"

Cung Tiểu Trúc cúi đầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng cũng hiểu ý nghĩa trong lời nói của hắn, lúc này mới ngẩng đầu lên lại gần chạm miệng mình lên môi Vân Túc, sau đó hỏi Thương Thăng: "Thúc thúc, là thế này à?"

Mặc Hoa bên cạnh há to miệng nhìn Cung Tiểu Trúc, cảm thấy người tâm trí bị hao tổn thật là thần kỳ! Bị người tính kế mà cũng không biết, mà Trình Hạo thì vẫn là một bộ mặt không biểu cảm, nhìn không chớp mắt, giả vờ đang uống trà, chẳng qua dư quang hưng trí bừng bừng đã làm lộ sự hiếu kỳ trong lòng hắn.

Thương Thăng gật đầu, nhìn ánh mắt như bảo bảo hiếu kỳ của Cung Tiểu Trúc, nhịn cười nói: "Ừ, đúng, chính là như vậy, Tiểu Trúc thật là thông minh!"

Vì thế, Cung Tiểu Trúc như nhận được cổ vũ, lại thấy chơi hôn hôn với Vân Túc rất thoải mái, còn muốn lại gần hôn lên miệng Vân Túc, Vân Túc vội vàng ngăn cản nói: "Tiểu Trúc ngoan, chúng ta một hồi nữa lại hôn hôn." Dứt lời, y trừng Thương Thăng: "Thương tiền bối, phiền ngươi nói ít đi một chút, nếu không

ta cũng không ngại làm ngươi câm miệng đâu."

Tuy rằng y thích Cung Tiểu Trúc hôn y, nhưng y không muốn để những người khác nhìn.

Thương Thăng thu hồi ánh mắt, nụ cười cũng thu lại, lầu bầu: "Ta còn không phải là muốn tốt cho ngươi sao." Thương Thăng vô cùng thương tâm, rõ ràng hắn là cha ruột của Vân Túc, lại bị gọi thành tiền bối, xem ra Vân Túc vẫn còn chưa tiếp nhận quan hệ của hai người họ, nhận ra điều này làm cho hắn sinh ra một cảm giác thất bại chưa từng có từ trước tới nay.

Thanh Mạch bên cạnh lúc nhìn thấy Cung Tiểu Trúc và Vân Túc hôn môi, tai đỏ rực lên, không biết phải đặt ánh mắt đi đâu, lúc nhìn sang chủ nhân lại như có chút chán nản, uể oải, liền rót trà cho Thương Thăng: "Chủ nhân uống trà!"

Thương Thăng bưng lên: "Ừ, trà này không tệ, Thanh Mạch cũng uống đi." Nhìn Thanh Mạch, hắn cảm thấy trong lòng cũng không tới mức khó chịu như vậy, xem ra cũng không phải là tất cả mọi người đều không thích hắn, ít nhất Thanh Mạch từ trước tới nay đều đối xử với hắn tốt vô cùng, cực kỳ trung thành, cũng sẽ không bao giờ rời khỏi hắn.

Lúc nhận lấy trà, đầu ngón tay hai người chạm vào nhau, Thanh Mạch không biết là nghĩ tới điều gì, hắn rụt mạnh tay lại, lại rót trà cho bọn Vân Túc, cảm thấy khuôn mặt nóng như bị cháy.

Thương Thăng không để ý tới sự khác thường của Thanh Mạch, Mặc Hoa và Trình Hạo cũng không để ý tới, chỉ có Vân Túc ý vị thâm trường nhìn thoáng qua Thanh Mạch, sau đó lại liếc mắt nhìn Thương Thăng.

112. Chương 112

Ở phía đông đại lục Huyền Thiên, bởi linh khí mỏng manh, không có tu sĩ cấp cao ra vào, bọn Thương Thăng từ nơi này trực tiếp đi qua biển rời khỏi đại lục Huyền Thiên, khá là an toàn, hơn nữa rất ít người có thể nghĩ rằng Thương Thăng họ không lựa chọn tới đại lục Huyền Đằng và đại lục Huyền Linh gần nhất mà lại chọn đi tới đại lục Huyền Hoàng tương đối xa.

Đại thế giới Huyền Linh tổng cộng có năm đại lục, đại lục Huyền Hoàng vòng quanh bốn đại lục còn lại, cũng là nơi linh khí tràn đầy nhất, thực lực của tu sĩ mạnh nhất, thực lực của tu sĩ đại lục Huyền Thiên cũng chỉ có thể xếp hạng liền sau.

Đại lục Huyền Thiên ở phía tây đại lục Huyền Hoàng, đại lục Huyền Đằng và đại lục Huyền Linh ở phía bắc và nam của đại lục Huyền Hoàng, mà Huyền Dược lại ở phía đông của Huyền Hoàng.

Lần này đi cũng không phải do Thương Thăng và Vân Túc sợ phần lớn các môn phái cùng Kiếm Tiên môn, mà muốn bảo tồn thực lực, truy tra chân tướng, bởi theo suy đoán của Thương Thăng, chuyện lần này nhất định không đơn giản như vậy.

Tuy Bạch Toàn Ảnh là đệ tử nam duy nhất dưới tay Đan Vân tôn giả, thiên phú cao nhưng cũng chỉ mới Kim Đan kỳ, ngoài hắn ra, Đan Vân tôn giả còn có nhiều đệ tử ký danh khác, những đệ tử ký danh này tuy thiên phú bình thường nhưng thực lực cao hơn Bạch Toàn Ảnh không biết bao nhiêu lần, ít đi một đệ tử Kim Đan kỳ cũng chẳng là gì, lại bồi dưỡng một người nữa là được, Thương Thăng không hiểu vì sao Đan Vân tôn giả lại phải đuổi tận giết tuyệt Vân Túc.

Còn nữa, vì sao các tu sĩ môn phái khác của đại lục Huyền Thiên lại duy mệnh như từ với Đan Vân tôn giả, nghe theo hiệu lệnh của Đan Vân tôn giả thực hiện kế hoạch đuổi giết bọn Thương Thăng tới vậy, tuy rằng không thể phủ nhận những tu sĩ kia muốn nhặt tiện nghi, nhưng lúc Thương Thăng giao thủ với những người đó, rõ ràng cảm thấy lúc hắn muốn đối phó với Đan Vân tôn giả, những tu sĩ khác đều không tự giác mà che trước mặt Đan Vân tôn giả.

Tuy rằng có rất nhiều điểm đáng ngờ, nhưng Thương Thăng vẫn không hề nghĩ tới chuyện bắt tay hòa bình với các tiên tu kia, truyền những điểm đáng ngờ này ra, hắn còn ước gì những môn phái kia xảy ra chuyện!

Hắn tuy rằng sẽ không chủ động đi trêu chọc những người này, nhưng cũng sẽ không chủ động giúp đỡ người, chuyện không liên quan đến mình, rảnh rỗi quan tâm tới nhiều chuyện có khi còn chuốc vạ vào thân.

Hơn nữa hắn là một ma tu, cũng không có đủ chứng cớ nói trong môn phái của họ có gian tế, làm một ma tu, chuyện nói ra không có mấy phần đáng tin, nói vậy sẽ rất nhiều tiên tu đều không tin hắn, cho rằng hắn lấy lí do thoái thác, thế nên tự dưng nói làm gì cơ chứ!

Tuy rằng rất không muốn thừa nhận hắn có loại hảo tâm này, nhưng Thương Thăng thật sự nghĩ như vậy, lần này đại bộ phận môn phái đại lục Huyền Thiên đuổi giết họ, nếu đối kháng thẳng mặt mà nói, tới lúc đó vài tà ma tu thừa cơ mà vào, còn có một vài chính ma tu hảo hữu của hắn xuất quan nói lời công đạo cho hắn, nói lí này nọ, tất sẽ tạo thành tranh đấu giữa ma tu và tiên tu, đến lúc đó toàn bộ đại lục Huyền Thiên sẽ đều bởi hắn mà rơi vào mối nguy nan, hắn liền trở thành tội nhân thiên cổ.

Tội danh này hắn không muốn gánh, thế nên tẩu vi thượng sách thì hơn!

Hai người trên đường tới khách điếm Không Đồng dùng thần thức trao đổi, Thương Thăng nói ý tưởng đơn giản của mình cho Thanh Mạch, Thanh Mạch có thể hiểu được tâm tình rối rắm của hắn, an ủi nói: "Chủ nhân, đừng lo, Thanh Mạch biết chủ nhân tốt, mấy tiên tu kia hiểu lầm người là bởi họ hồ đồ, dù cho chủ nhân có bị toàn bộ tiên đạo đuổi giết như mấy trăm năm trước, Thanh Mạch cũng sẽ nhất định bảo vệ chu toàn cho chủ nhân."

Thương Thăng nghe thấy lời này, cực kỳ cảm động, thở dài, đặt tay lên vai hắn vỗ vỗ: "Ta đương nhiên hiểu rõ bản lĩnh của Thanh Mạch, chỉ là Thanh Mạch ngươi mọi chuyện đều phải đặt sự an toàn của bản thân lên hàng đầu, không thể không màng tới tính mạng mình như trước, biết chưa?"

Thanh Mạch nhìn Thương Thăng, nghe lời gật đầu, về phần trong lòng nghĩ thế nào, chỉ có mình hắn biết, bởi nếu có một lúc nào đó tính mạng Thương Thăng gặp nguy hiểm, Thanh Mạch vẫn sẽ như trước, vẫn sẽ đặt cược cả tính mạng mình.

Vân Túc cũng không phải là người ngốc, Thương Thăng nói cho y biết những điều hắn đã quan sát cẩn thận, hơn nữa còn nói hết toàn bộ suy đoán của mình, trong nháy mắt y liền lĩnh ngộ ra, chỉ sợ lần này người đối phó y còn có kẻ đứng sau màn, chỉ không biết tột cùng là người phương nào đang ẩn mình trong bóng tối, chỉ vì muốn đối phó một tu sĩ Kim Đan nhỏ bé là y hay là muốn đối phó với Thương Thăng?

Ngẫm lại cũng có khả năng, nhưng lúc Đan Vân tôn giả muốn đối phó với y, Thương Thăng vẫn chưa được y cứu ra, chẳng lẽ có người nào đó có thể biết trước, biết y sẽ cứu Thương Thăng ra, nên muốn ngăn cản y, hạ sát thủ với y, mà người có thể biết được y sẽ có thể cứu Thương Thăng ra, như vậy, không thể không có khả năng không biết trước Thương Thăng bị giam ở đâu.

Nghĩ lại, khắp nơi đều có bí ẩn, chẳng qua cũng không sao, binh đến tướng chắn, nước đến đất chặn, dù là ai có thù oán với y hoặc cha y, chân tướng cũng sẽ không thể bị che giấu vĩnh viễn, sớm hay muộn gì cũng sẽ có một ngày bị lột trần khắp thiên hạ.

Đi tới khách điếm Không Đồng, thuê vài gian phòng, Vân Túc mang theo Cung Tiểu Trúc đi dạo trên đường.

Dọc đường đi, Vân Túc chỉ để ý che chở cho Cung Tiểu Trúc, về phần người khác và chuyện khác, hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của y.

Cung Tiểu Trúc đột nhiên trừng mắt nhìn về một nơi cách đó không xa, nhìn theo ánh mắt hắn, Vân Túc nhìn thấy một đứa nhóc đứng giữa đường, độ ba bốn tuổi, cầm trong tay một xâu hồ lô đường ăn ngon lành.

Cung Tiểu Trúc kéo ống tay áo Vân Túc, chỉ vào hồ lô trong tay đứa nhóc kia, lớn tiếng nói: “Ca ca, ta muốn ăn quả quả.”

Bởi họ cách đứa trẻ kia khá gần, vừa nói xong, đứa nhóc kia liền nhìn về phía họ, thấy Cung Tiểu Trúc ngốc nghếch nhìn chăm chăm vào hồ lô đường trên tay mình, bĩu môi, vội giấu tay về phía sau, bịch bịch bịch chạy tới trước mặt một thiếu phụ, ôm chân nàng bắt đầu oa oa khóc lớn: “Nương, ca ca kia muốn cướp hồ lô đường của con.”

Thiếu phụ kia đang xem vải dệt, thấy nhi tử mình khóc tới thương tâm như vậy, vội vã bế lên, dỗ dành nói: “Ừ ừ, bảo bảo không khóc nữa, ca ca kia không dám cướp hồ lô đường của con đâu, nếu hắn dám cướp, nương sẽ đánh hắn.”

Nói xong, thiếu phụ kia cảnh giác nhìn thoáng qua Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, ôm con đi xa, đầu năm nay, kẻ buôn bán trẻ con rất nhiều, sau này vẫn nên cẩn thận một chút, không thể để nhi tử bị người xấu bắt cóc.

Vân Túc chú ý tới ánh mắt không thân mật chút nào của thiếu phụ nhưng cũng không để ý, trực tiếp kéo Cung Tiểu Trúc tới chỗ người bán hồ lô đường mua tận mấy xiên liền, bởi Vân Túc dung túng Cung Tiểu Trúc, thế nên, tiếp đó, Cung Tiểu Trúc muốn thứ gì, Vân Túc đều mua cho hắn, có thể ăn hay không, hữu dụng hay vô dụng đều được Vân Túc mua rồi cất trong túi trữ vật tùy thân, về sau có thể dùng hay không,

căn bản không trong phạm vi suy xét của Vân Túc, chỉ cần Cung Tiểu Trúc cao hứng là được.

Vì tránh cho người khác chú ý tới, đoàn người Vân Túc không chỉ mặc pháp bảo là pháp khí hạ phẩm nhất, trữ vật giới cũng bị cất trong túi trữ vật, chẳng qua cho dù có dùng túi trữ vật cất đồ mua cho Cung Tiểu Trúc thì vẫn là đủ dùng.

Đợi tới khi sắc trời đã tối mịt, Vân Túc mới không thể không dỗ Cung Tiểu Trúc trở về khách điếm, trong lúc đó còn bị Cung Tiểu Trúc chơi xấu hôn hôn môi mấy lần trước mặt người khác, đối với chuyện này, Vân Túc tỏ vẻ: cảm giác thật thích!

Buổi tối, bởi Cung Tiểu Trúc kiên trì muốn tắm rửa, thế nên bây giờ trong phòng Vân Túc, Cung Tiểu Trúc cởi sạch y phục trước mặt Vân Túc bò vào trong thùng, nhìn Vân Túc đang muốn quay người kia, ngoắc ngoắc tay nói: "Ca ca, ngươi mau vào đây tắm cùng với tiểu trư có được không?"

Vân Túc đang nhấc chân lên liền dừng lại: "Không cần đâu, chờ Tiểu Trúc tắm xong ca ca lại tắm."

Cung Tiểu Trúc chơi xấu nói: "Không muốn, ta muốn cùng tắm với ca ca."

Yêu cầu này sao có thể cự tuyệt được!

Vì thế, Vân Túc hít sâu một hơi, một luồng kim quang chợt lóe lên, pháp bảo trên người Vân Túc biến mất hoàn toàn, cơ thể trần trụi của y cất bước an vị trong thùng tắm, bốn mắt nhìn nhau với Cung Tiểu Trúc.

Trong thùng tắm hơi khói bốc lượn lờ, Vân Túc nhìn cơ thể cũng trần trụi của Cung Tiểu Trúc, bóng loáng lại trắng nõn, trong lòng nhảy nhót một hồi, nhưng lại sợ sau này lúc tâm trí của Cung Tiểu Trúc khôi phục, nhớ lại chuyện này mà xa cách y, chẳng qua cũng không bởi vậy mà lùi bước, cố gắng ngăn chặn dục hỏa bốc cháy trong lòng, tránh dọa tới Tiểu Trúc.

Ánh mắt lấp lánh của Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc từ trên xuống dưới, thiếu chút nữa đã chảy nước miếng, ánh mắt tập trung nhìn chăm chú vào giữa hai chân, đối lập sự lớn nhỏ giữa hai người, sau đó bĩu môi uể oải nói: "Vì sao của ca ca lại to hơn của tiểu trư nhiều như vậy chứ."

Đối mặt với ánh mắt đơn thuần này của Cung Tiểu Trúc, Vân Túc thiếu chút nữa đã không khống chế nổi, phía dưới đã hơi ngẩng đầu, mặt ngoài y vẫn trấn định tự nhiên nói với Cung Tiểu Trúc: "Tiểu Trúc tắm nhanh lên, tắm xong thì ngủ một giấc thật ngon."

Cung Tiểu Trúc đi tới cạnh Vân Túc, ôm cánh tay y làm nũng nói: "Ta muốn ca ca tắm cho ta."

Vân Túc mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Cung Tiểu Trúc vài giây, vẫn là bất đắc dĩ thỏa hiệp.

Tắm rửa xong, Cung Tiểu Trúc đứng dậy từ trong thùng, dang rộng tay ra với Vân Túc, Vân Túc đã mặc y

phục thuận theo bế ngang hắn lên, cơ thể hai người tiếp xúc lẫn nhau, xúc cảm mềm mại, nhiệt độ cơ thể ấm áp, làm cho Vân Túc nhộn nhạo một trận trong lòng, Cung Tiểu Trúc khoát tay lên vai Vân Túc, sau đó lại chuyển qua lưng y sờ soạng hai cái, cảm giác mềm mềm làm cho Cung Tiểu Trúc rất thích, vì thế hắn lại nhéo hai cái, dẫn tới Vân Túc hít sâu một hơi, nhẹ giọng quát hắn: "Tiểu Trúc, không cho sờ loạn!"

Không phải là bị nhéo đau, chút lực kia của Cung Tiểu Trúc y còn không để trong lòng, mà là y cảm thấy hành động vô tri này của Cung Tiểu Trúc như đang đũa giỡn y, khiến y thiếu chút nữa nhịn không được mà đặt Cung Tiểu Trúc lên giường như vậy rồi lại như vậy như vậy.

Bị Vân Túc quát, Cung Tiểu Trúc cũng không bị dọa, mà ngẩng đầu lên nghi hoặc hỏi: "Vì sao lại không cho sờ? Ca ca."

Vân Túc cũng không đáp, đặt hắn lên giường, cầm một bộ áo lót tiết khố mới ra muốn mặc vào cho hắn, Cung Tiểu Trúc lại nằm lăn ra trên giường, chui vào trong: "Ca ca, hôm nay ta không muốn mặc y phục, sáng mai rời giường rồi lại mặc."

Vân Túc cầm y phục đứng bên giường, làm mặt nghiêm túc: "Tiểu Trúc nghe lời, mặc y phục vào rồi hãy ngủ."

Cung Tiểu Trúc lắc mạnh đầu, cái đầu trong chăn hơi ló ra, chờ mong nhìn Vân Túc: "Không muốn, hôm nay ta muốn cùng ca ca ngủ một giấc, không muốn mặc y phục."

Vân Túc bất đắc dĩ nói: "Ngoan, buổi tối ca ca tu luyện, không cần ngủ, Tiểu Trúc tự mình ngủ đi."

Cung Tiểu Trúc trực tiếp dùng hành động thay lời nói, đứng lên chui vào trong lòng Vân Túc, không chịu chui ra nữa, ôm chặt y: "Ta muốn ngủ cùng nhau, ca ca có phải là không thích tiểu trư không? Mấy ngày nay không hề ngủ cùng tiểu trư."

"Ca ca đương nhiên thích Tiểu Trúc." Vân Túc không thể cự tuyệt yêu cầu của Cung Tiểu Trúc, đành phải nghe theo ý nguyện của hắn, ôm hắn nằm trên giường.

Nhưng Cung Tiểu Trúc còn ngại chưa đủ, mạnh mẽ muốn Vân Túc cởi y phục ra, lý do là không sờ được thịt thịt của ca ca, Vân Túc nắm lấy tay Cung Tiểu Trúc, cản hành động cởi y phục của y lại: "Tiểu Trúc ngoan, cứ vậy mà ngủ đi."

Nói xong nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cung Tiểu Trúc bĩu môi, một lát sau, mắt liếc loạn một hồi, lại tới gần hôn lên môi Vân Túc một cái, thấy Vân Túc nhắm mắt không có động tĩnh gì, lại tới gần chơi hôn hôn, không biết hôn xong bao nhiêu cái mới cảm thấy không còn thú vị, bắt đầu quy quy củ củ nhắm mắt lại đi ngủ.

Bên tai truyền tới tiếng hít thở vững vàng, Vân Túc mở to mắt nhìn Cung Tiểu Trúc, cũng lại gần hôn một

cái lên miệng Cung Tiểu Trúc, lúc này mới nhắm mắt lại một lần nữa.

113. Chương 113

Sóng yên biển lặng, trên biển rộng lớn vô ngần, một chiếc thuyền lớn tinh điêu tế mài, trang trí hoa mỹ đang trôi trên mặt biển màu lam biếc, quanh thân được một màn hào quang bảo vệ, nhanh chóng đi về một hướng, mấy con chim biển vây quanh thuyền lớn bay vài vòng, rồi lại bay về phương xa.

Mà bọn Vân Túc và Thương Thăng đang ở trên chiếc thuyền này, đang chuẩn bị đi tới một nơi linh khí đầy đủ là đại lục Huyền Hoàng.

Trên thuyền lớn xa hoa rộng lớn, cao ba tầng, mỗi một tầng đều có mười mấy phòng cho tu sĩ ở, đoàn người Vân Túc ở ba phòng khá thanh tĩnh, một ngày ba bữa đều có thị giả đưa tới phòng, trong phòng bố trí ấm áp giản dị, tất cả gia cụ đều được chế tác từ gỗ thượng hạng, điêu khắc đồ án tinh mỹ.

Bởi Cung Tiểu Trúc không muốn tách khỏi Vân Túc, thế nên liền ở cùng một gian phòng, bởi không có việc gì, Vân Túc để cho Mặc Hoa vào phòng chơi với Cung Tiểu Trúc, đồng thời cũng thả Viêm Hoa từ trong Ngự Thú bài ra, chính y thì bắt đầu ngồi thiền tu luyện.

Tuy rằng bây giờ bởi Cung Tiểu Trúc bị hao tổn tâm trí nên khá là dính y, nhưng Vân Túc vẫn tu luyện ngày ngày, chưa bao giờ có ngoại lệ.

Con thuyền từ khi khởi hành, dọc đường xuôi gió xuôi nước, không hề mưa rền gió dữ, không có động vật biển gây rối, bình bình an an được mười ngày, vừa lúc được một nửa lộ trình.

Cứ tưởng rằng có thể bình an tới đại lục Huyền Hoàng như vậy, lại không ngờ vào lúc bình minh của ngày thứ mười một, lúc này bọn Vân Túc còn đang đắm chìm trong tu luyện, mà Cung Tiểu Trúc cũng đang làm giấc mộng đẹp, đột nhiên một hồi thiên toàn địa chuyển, thân thuyền lắc trái nghiêng phải, sóng to bên ngoài quay cuồng, còn có tiếng động vật biển rống lên, trong đó còn kèm theo tu sĩ rống giận.

Vân Túc lập tức mở to mắt bước nhanh tới cạnh Cung Tiểu Trúc mơ mơ màng màng, bố trí mấy pháp trận xung quanh giường ngăn cho giường không bị lay động quay cuồng, sau đó ra ngoài xem xét tình huống, Viêm Hoa lắc lư bay giữa không trung, Vân Túc giơ tay lên một chiêu, thu Viêm Hoa vào Ngự Thú bài, mà Mặc Hoa lập tức biến trở về hình người cùng y xuất môn thăm dò tình huống.

Vừa xuất môn, liền gặp Thương Thăng và Thanh Mạch cũng vừa ra khỏi phòng, sau đó chính là Trình Hạo, mọi người cùng đứng một chỗ ngoài hành lang, chỉ thấy trên mặt biển xung quanh thuyền hiện lên vô số động vật biển đánh tới màn hào quang trên thuyền lớn, có con lơ lửng trên không bay vọt tới đánh lên thuyền, có con lặn dưới đáy thuyền dùng lưng ủn đáy thuyền, tạo thành từng trận kinh đào hãi lãng.

Đồng tử Trình Hạo co rụt lại, hỏi: "Vì sao lại có nhiều động vật biển tập kích thuyền tới vậy?"

Bọn Thương Thăng ngưng thần nhìn ra xa, Vân Túc cũng mặt không biểu cảm im lặng không nói lời nào, hơi nhíu mày, đây cũng chính là điều mà họ muốn hỏi, động vật biển và tu sĩ nhân loại xưa nay không mạo phạm lẫn nhau, một bên sống trong biển, một bên sống trên lục địa, chỉ cần không xâm phạm tới lợi ích của bên kia, sẽ không dễ đánh nhau, huống chi lại là nhiều động vật biển tới vậy.

Tu sĩ nhân loại muốn đi qua biển, chỉ cần giao một số lượng phí nhất định cho các cầm quyền giả hải vực, động vật biển không can thiệp nhiều lắm, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ có một hai động vật biển tới khiêu khích, nhưng trang bị và thuyền viên trên biển hoàn toàn có thể dễ dàng xử lý tốt, mà tình huống bây giờ quả thực là nguy cơ bốn phía.

Vài động vật biển kia thiên kỳ bách quái, hình thể khổng lồ, có con giống cá sấu, lại mọc lên ba, bốn con mắt trên đầu, cơ thể mọc vây cá thật dày, có loại giống thuồng luồng biển, có hơn trăm cái chân, chiều dài như rắn nước, lại mọc hai cánh, có thể bay giữa không trung, tạo từng hồi sóng gió; có con thân hình tròn vo, không vây không chân, không cánh không đuôi, vừa mở miệng phun, liền có vô số cột nước phun thẳng tới màn hào quang; có loài mực, cơ thể lớn vô cùng, toàn thân lốm đốm như những con mắt, từng xúc tu tựa trường tiên, cực kỳ cứng cáp, vút vút vút quất lên màn hào quang.

Âm thanh của chúng rống lên từng đợt, có tiếng rống giận trầm thấp như hổ sói, khiến người sợ hãi, có tiếng như trẻ con khóc nỉ non, có tiếng than như chim cuốc, làm người đau lòng không thôi, lại có tiếng như thiếu phụ khổ sở đang nỉ non anh anh khóc, làm cho người trìu mến, lại có tiếng tựa sáo trúc nhẹ nhàng dễ nghe, khi xa khi gần, nhưng đều làm lòng người hoảng hốt.

Hóa ra, những động vật biển này không chỉ có thể tấn công vật lý, mà còn có thể tấn công tinh thần, người tu vi khá thấp không chú ý tới sẽ bị đoạt tính mạng.

Những động vật biển này nhỏ thì dài một hai trượng, lớn thì dài vài chục trượng, thoáng nhìn, số lượng không dưới một trăm, một vài tu vi cấp một hai, một vài tu vi cấp ba bốn, trong đó có một con động vật biển, tu vi ở cấp sáu, chỉ cần thêm một bước nữa là có thể hóa thân thành người, động vật biển này tọa trấn phía sau những con động vật biển còn lại, nổi trên mặt nước, vẫn chưa hề ra tay, chỉ là vẫn luôn dõi theo nhìn tu sĩ trên thuyền lớn.

Hơn mười thuyền viên trên thuyền lớn lần lượt ra tay, cầm pháp bảo tùy thân rời khỏi màn hào quang đánh nhau với động vật biển, chỉ là tu vi của họ quá thấp, chỉ ở Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ, hơn nữa nhân số lại ít ỏi, hoàn toàn không chống đỡ nổi số lượng động vật biển khổng lồ.

Chẳng qua, tu sĩ còn lại trên thuyền đều biết tới đạo lý môi hở răng lạnh, nhìn thấy nhóm thuyền viên không có chút hy vọng, liền tiếp đó mà lấy pháp bảo của bản thân ra tương trợ một tay.

Tới lúc này, tu sĩ nhân loại tuy số lượng và thực lực kém động vật biển, nhưng dựa vào trong tay có vô số pháp bảo đan dược và các loại phù lục, không chiếm được tiện nghi gì, nhưng cũng không ăn mệt nhiều, nói tóm lại, hai bên đều có các loại tổn thương.

Bọn Thương Thăng và Vân Túc chỉ đứng bên lan can nhìn một hồi, liền biết chuyện này là tình huống khẩn cấp, chẳng qua là thay đổi suy nghĩ, mấy người nhìn nhau, cùng phi thân ra.

Mấy người Thương Thăng tỏa ra uy áp khổng lồ của bản thân lan tới chỗ đàn thú, một lần này, không chỉ mấy động vật biển cấp một, mà con động vật biển cấp sáu kia cũng cảm nhận được uy hiếp rõ ràng, có con thậm chí còn quên cả động tác.

Vài thuyền viên kia cảm nhận được áp lực truyền tới từ phía sau, đều kinh sợ không thôi, không ngờ trên thuyền của họ lại có lão tổ đã ngoài Kim Đan kỳ, may mà là bạn chứ không phải là địch, uy áp này không phóng thích với họ.

Đối với bọn Thương Thăng mà nói, đối phó với mấy động vật biển thực lực không tốt này, hoàn toàn chỉ như một bữa ăn sáng, căn bản không cần dùng tới một phần công lực, nơi đi qua, tất cả động vật biển nháy mắt đều mất mạng, máu tươi lan rộng, nhuộm đỏ mặt biển, thi thể động vật biển cũng nhanh chóng chìm xuống, bị nước biển bao phủ.

Con động vật biển cấp sáu kia thấy tình thế không ổn, cũng gầm một tiếng, gia nhập vào vòng chiến, Thương Thăng liếc nhìn qua nó một cái, căn bản không để trong lòng, Thanh Mạch cùng lúc đó cũng chắn trước mặt động vật biển cấp cao kia, cứu một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, chẳng qua chỉ nhẹ nhàng vung tay lên, con động vật kia liền bị Thanh Mạch quạt bay tới xa tận mấy trượng, sau đó chỉ trong một cái nháy mắt, một đạo lưu quang bay tới chỗ mi tâm của động vật biển kia, trên trán nó xuất hiện một lỗ máu, đồng thời hai con mắt tròn xoe của động vật biển kia cũng trợn trừng rồi tắt thở.

Thanh Mạch một chiêu đánh thẳng tới chỗ yếu hại, dễ dàng tiêu diệt nguyên thần của động vật biển.

Chỉ chưa tới nửa khắc, hơn trăm con động vật biển đều bị tiêu diệt không còn gì, ngay khi thi thể của động vật biển cuối cùng còn chưa hoàn toàn chìm nghỉm xuống mặt biển, bọn Thương Thăng và Vân Túc đứng ngay trên mặt biển, sắc mặt cùng thay đổi, ánh mắt nhìn xuống mặt biển trở nên như có điều suy tư.

"Không tốt!" Thương Thăng trầm giọng nói, cùng bọn Thanh Mạch và Vân Túc bay lên trên không.

Vân Túc nghe thấy lời này, không nghi ngờ chút nào, chỉ nhanh chóng bay trở lại thuyền, đi tới phòng ôm Cung Tiểu Trúc đã tỉnh lại trên giường vào trong ngực.

Bay lên trên trời cao, mọi người mới nhìn thấy trên mặt biển có vô số động vật biển cấp cao, tu vi thấp thì ở cấp sáu, bảy, có con tu vi thậm chí còn vượt qua cả Thanh Mạch, số lượng không lớn, nhưng đối phó quả thực là có phần quá sức, có vài con nổi trên mặt nước, có vài con đã bay lên không trung đối mặt với tu sĩ nhân loại.

Vài tu sĩ Luyện Khí kỳ và Trúc Cơ kỳ không kịp trốn thoát đều đã bị xé xác tan tành, khắp nơi đều là tiếng kêu thảm thiết, rơi xuống biển, thuyền lớn trên mặt biển tựa như một cái lá giữa biển lớn, bấp bênh, một con động vật biển trong đó vung đuôi, con thuyền đơn độc chao đảo, chìm xuống với tốc độ cực kỳ nhanh.

Thương Thăng mang theo mấy người Vân Túc, lại thêm vài tu sĩ may mắn thoát ra được cùng nhau trốn về nơi xa, lại bị động vật biển bốn phương tám hướng cản lại, những động vật biển này hành động càng thêm linh hoạt, nhiều con đều đã hóa thành hình người, chẳng qua trên cơ thể vẫn còn giữa lại đặc tính nào đó của động vật biển, năng lực phòng ngự trên cơ thể càng thêm cứng cỏi, các tu sĩ gian nan vượt qua

mọi chông gai, chậm rãi di chuyển về phía trước.

"Tu sĩ nhân loại, mau giao Hải Hoàng ra đây."

Không biết từ nơi nào vang lên một câu này, các động vật biển lần lượt ngừng động tác trong tay lại, vây bọn Thương Thăng và Vân Túc bên trong, trên mặt nước cuối cùng có một con động vật biển cực kỳ to lớn lộ diện, con thú này chiều cao mấy chục trượng, toàn thân đen sì như mực, có xúc tu, cánh lớn, có vài phần giống với độc giác kình, hai tròng mắt to bằng hai cái đèn lồng nhìn một đám tu sĩ nhân loại.

Các tu sĩ nhìn nhau, hiển nhiên là không hiểu gì cả.

"Các vị đạo hữu, các ngươi đi trước đi, những động vật biển này tới tìm ta."

Một lát sau, một tu sĩ Kim Đan kỳ bên cạnh Vân Túc mở miệng nói chuyện, người này diện mạo bình thường, dáng người khôi ngô cao ngất, giọng nói trầm thấp có từ tính, hắn tiến lên vài bước nhìn con hắc kình kia nói: "Ngươi tới bắt ta, ta có thể đồng ý đi cùng với ngươi, nhưng ngươi phải thả những tu sĩ nhân loại này đi."

Bọn Thương Thăng cảnh giác nhìn Hải Hoàng và bọn động vật biển hắc kình, suy nghĩ xem nên trốn khỏi nơi này thế nào, dù sao thực lực chênh lệch nhiều, ngay cả trên bầu trời gần đó cũng bị động vật biển phong tỏa.

Ánh mắt hắc kình đảo qua bọn Thương Thăng, cười nhạo vài tiếng nói: "Lời nói của bệ hạ Hải Hoàng, thuộc hạ đương nhiên là phải tuôn theo, chẳng qua yêu cầu này của ngươi thứ cho thuộc hạ không thể đồng ý, bởi đã được người ký thác, có vài người trong này tại hạ nhất định phải mang về."

"Tu sĩ nhân loại và động vật biển đều hướng tới sự bình an vô sự, hôm nay ngươi giết nhiều tu sĩ như vậy, còn muốn bắt người về, hắn là phải có lý do?" Nam tu được gọi là Hải Hoàng trợn mắt nhìn hắc kình, trầm giọng hỏi.

Hắc kình quẫy quẫy đuôi, hừ giọng nói: "Ta gọi ngươi là Hải Hoàng tức là tôn trọng ngươi, nay bốn biển đã không còn là thiên hạ của ngươi, vì sao ta lại phải nói lí do? Đừng quên, ngươi chỉ là một tên bị truy nã của bốn biển."

Nói xong, hắc kình phát ra một tiếng rống, tất cả động vật biển bắt đầu động thủ với tu sĩ, trong đó mấy con thực lực mạnh bắt đầu đối phó với Thương Thăng và Thanh Mạch.

Người được gọi là Hải Hoàng kia chỉ giao thủ chưa tới hơn mười chiêu đã bị các động vật biển chế trụ, chẳng qua vẫn không hề lộ ra tư thái chật vật, sau khi hắn bị áp giải xuống mặt biển, những động vật biển còn lại đều tới đối phó với mấy người Thương Thăng.

Một đường hỗn chiến, khoảng cách giữa mọi người càng ngày càng xa, Vân Túc liều mạng che chở cho Cung

Tiểu Trúc, Thanh Mạch và Thương Thăng thì chống đỡ với vài động vật biển thực lực tương đương với Đại Thừa kỳ, thường thường lại trợ giúp Vân Túc và Trình Hạo, trên người mấy người ít nhiều đều đã có vết thương.

Mặc Hoa bị động vật biển nào đó đánh mạnh một chút, vô ý rơi xuống biển, tất cả mọi người đều đang bận rộn, đều lao xuống muốn đỡ lấy hắn, lại phải chống đỡ với mấy động vật biển xung quanh, không còn cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn bị nước biển nuốt trọn.

...

Sóng biển vuốt bãi cát, gió nhẹ mơn man, trên mặt biển một lớp bọt nước nhộn nhạo, mấy con hải âu bay vòng trên mặt biển, thỉnh thoảng kêu vài tiếng biểu thị sự tồn tại của bản thân, một con cua ướt át bò ra từ bãi cát, đột nhiên bị động tĩnh phía sau làm cả kinh cuống quýt bò tới nơi xa.

Trong nước biển có hai cái đầu ướt sũng thò lên, Vân Túc một tay ôm lấy Cung Tiểu Trúc cố gắng bò lên bờ, Cung Tiểu Trúc trong lòng hôn mê bất tỉnh, sắc mặt tái nhợt, tiếng hít thở mỏng manh, lúc nghiêng ngả lảo đảo bò ra khỏi biển, Vân Túc đặt Cung Tiểu Trúc xuống, vỗ vỗ hai má hắn, gọi: "Tiểu Trúc! Tiểu Trúc!"

Vân Túc nhíu chặt lông mày, thử vận chuyển linh lực trong cơ thể, đan điền lại truyền tới một cảm giác đau nhức, y nhíu mày lại càng chặt thêm, xem ra linh lực đã khô kiệt, bây giờ không thể dùng pháp thuật, cũng không thể sử dụng pháp bảo, tựa như phàm nhân, mặc người khác tấn công.

Vài ngày trước, một trận đại chiến giữa động vật biển và tu sĩ, Thương Thăng và Thanh Mạch kiệt lực bảo vệ Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trốn thoát, Vân Túc bị thương mang theo Cung Tiểu Trúc bình an vô sự một đường trốn theo hướng đông, chiếc thuyền đi đường đã bị động vật biển đánh nát, chỉ có thể cưỡi Phệ Hồn kiếm bay trên trời.

Bởi đường xá xa xôi, cho dù Vân Túc tu vi ở Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, linh lực cũng không đủ chống đỡ tới đại lục Huyền Hoàng, huống chi trước đó còn phải trải qua một trận ác chiến, nếu không phải còn có các loại đan dược bổ sung linh lực, hai người sẽ không tới được đích một cách may mắn tới vậy.

Về phần Thương Thăng và Thanh Mạch, Vân Túc không quá lo lắng, hai người thực lực rất mạnh, cho dù bị động vật biển bao vây, chắc chắn vẫn có thể toàn thân mà lui, chỉ là không biết Mặc Hoa rơi xuống biển có còn bình an vô sự hay không, còn có Trình Hạo cũng bị thương nặng rồi rơi xuống biển.

Chẳng qua có thể khẳng định rằng tạm thời tính mạng của hai người còn chưa gặp nguy hiểm, bởi họ là thú sủng và thuộc hạ của Vân Túc, y có thể cảm nhận được, tuy rằng khí tức của họ mỏng manh, nhưng vẫn còn sống.

Tuy rằng Vân Túc lo cho hai người Thương Thăng, nhưng bây giờ mấu chốt là phải tìm một nơi thu xếp cho chính bản thân và Cung Tiểu Trúc, sau đó còn phải chữa khỏi vết thương.

Cung Tiểu Trúc nằm trên đất chỉ phun ra vài ngụm nước, cũng chưa tỉnh lại, Vân Túc thay một bộ y phục khô ráo cho mình và Cung Tiểu Trúc, sấy khô tóc, rồi chống đỡ cơ thể không còn một chút linh lực, đứng dậy một lần nữa, ôm lấy Cung Tiểu Trúc từng bước đi về phía trước.

Đi qua bãi cát, tới rừng rậm mênh mông vô bờ, cỏ dại đầy đất, Vân Túc một đường đi theo đường mòn vào sâu trong đất liền, đi được khoảng nửa canh giờ, Vân Túc cảm thấy người trong lòng hơi giật giật, Cung Tiểu Trúc ho khan vài tiếng, chậm rãi mở mắt ra, nhẹ giọng mở miệng gọi Vân Túc: "Ca ca."

"Tiểu Trúc, ngươi tỉnh lại rồi?" Ánh mắt Vân Túc chợt lóe lên sự kinh hỉ, thả Cung Tiểu Trúc ngồi dựa vào thân cây: "Tiểu Trúc có muốn ăn gì đó không? Ca ca lấy cho ngươi."

Nói xong liền cầm một cái hộp trong trữ vật giới mở ra, lấy một linh quả đưa tới trước mặt Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc nhận lấy lại đặt bên miệng Vân Túc, nói: "Ca ca cũng ăn đi."

Vân Túc cắn tượng trưng một miếng, Cung Tiểu Trúc mới vui sướng hài lòng bắt đầu cắn, Vân Túc cũng không thích ăn những thứ linh quả này, lượng linh khí bên trong không cao, lại lãng phí thời gian.

Nhân lúc đang nghỉ ngơi, Vân Túc ăn vài đan dược trị liệu vết thương trong ngoài và bổ sung linh lực, có lẽ do linh lực sử dụng quá độ hoặc là ăn quá nhiều linh đan, nên dược hiệu cũng không lớn lắm, vết thương khôi phục cũng khá là chậm chạp.

114. Chương 114

Ở một nơi sơn dã, sâu trong rừng, dưới vách núi dựng đứng bóng loáng, cỏ cây rậm rạp, dây leo quấn quanh, xung quanh yên tĩnh không tiếng động, gió nhẹ thổi qua, lá xanh phất phơ tạo thành một hồi gợn sóng.

Đột nhiên, dây leo bị kim quang cắt đứt, một luồng kim quang chói mắt xuyên qua dây leo, bắn thẳng lên bầu trời, một thanh kiếm cực lớn, toàn thân đỏ rực vút qua trong không trung, lại tựa như bị triệu hồi mà trở lại trong sơn động được dây leo che giấu.

Trong động, Vân Túc khoanh chân ngồi dưới đất, bấm thủ quyết, Phệ Hồn kiếm trở lại trong trận pháp, lơ lửng trên không, quanh thân tỏa ra ánh sáng đỏ, Vân Túc thu tay lại, nhìn kỹ, màu sắc quanh thân Phệ Hồn kiếm đã từ đỏ tươi chuyển sang đỏ đậm.

Từ khi Vân Túc đưa Cung Tiểu Trúc tới đại lục Huyền Hoàng đã hơn hai tháng, bởi không biết những tu sĩ đuổi giết họ có tới nơi này không, để tránh tạo ra chú ý không cần thiết, Vân Túc liền mang theo Cung Tiểu Trúc đi tới một sơn động giữa núi chữa thương.

Bởi đan dược chữa thương trên người rất nhiều, linh lực được khôi phục đúng lúc, nên cảnh giới của Vân Túc vẫn chưa bị hạ xuống, ngược lại trụ cột cho Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn tăng lên không ít, tuy rằng vẫn chưa đột phá Kim Đan kỳ lên thành Nguyên Anh kỳ nhưng lượng trữ tồn chân nguyên trong đan điền lớn hơn trước nhiều, nguyên thần cũng lớn mạnh hơn không ít.

Sau khi khôi phục vết thương, Vân Túc bắt đầu dùng lá của Tử Thanh Phượng Vĩ trúc luyện chế pháp bảo phòng ngự cho Cung Tiểu Trúc, sau đó lại dùng thân của Tử Thanh Phượng Vĩ trúc đúc lại Phệ Hồn kiếm, qua mấy chục ngày, hôm nay vừa lúc hoàn thành xong việc.

Qua luyện chế của Vân Túc, bây giờ Phệ Hồn kiếm không chỉ có uy lực càng lớn, mà càng thêm phù hợp với Vân Túc.

Cung Tiểu Trúc bởi lần trước sử dụng tiên khí một lần duy nhất mà sinh ra tác dụng phụ, ba tháng này hắn luôn cảm thấy ý thức của mình mông mông lung lung, cho dù ý thức được hành vi của mình thật ấu trĩ nhưng cũng không cản lại được, tựa như bản thân chỉ là một người xem, không chi phối nổi cơ thể mình, chỉ có thể trơ mắt nhìn tất cả, mà ba tháng này những chuyện hắn đã làm hắn đều có thể cảm nhận được tất thảy, bao gồm cả các loại hành vi ái muội với Vân Túc.

Không biết đã qua bao lâu, Cung Tiểu Trúc tỉnh lại từ trong mộng, thử giật giật tay, cảm nhận được năng lực chi phối đã trở lại, hắn thử mở to mắt, lọt vào trong tầm mắt là màu tối đen, thích ứng một hồi, hắn mới nhớ ra mình là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, hoàn toàn có thể nhìn trong đêm, vì thế liền vận chuyển linh lực trong cơ thể, tập trung vào hai mắt.

Trong bóng tối, khuôn mặt tuấn mỹ của Vân Túc khẽ động, ngay lúc Cung Tiểu Trúc vừa tỉnh lại, y liền quay người tới chỗ Cung Tiểu Trúc, vì thế, điều Cung Tiểu Trúc nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt tuấn tú được phóng đại của Vân Túc, hắn bị dọa tới dại ra một lát, một hồi lâu mới phản ứng lai, trên mặt hiện rõ vẻ vui mừng, ánh mắt có chút nhảy nhót, gọi: “Vân đại ca.”

“Ừ.” Vân Túc gật đầu, vừa nghe cách gọi của hắn liền biết ý thức của hắn đã tỉnh táo trở lại, trong lòng hơi tiếc nuối, nhưng nghĩ tới chuyện Cung Tiểu Trúc rốt cuộc đã khôi phục lại bình thường, đối với điểm này, y vẫn cảm thấy như được an ủi.

Gọi xong, Cung Tiểu Trúc hồi tưởng lại chuyện đã xảy ra trong ba tháng này, mặt nhất thời đỏ rực, ba tháng này hắn đã làm những chuyện gì, chỉ cần động một chút là lại nghĩ tới, làm nũng, bán manh các loại với Vân đại ca, còn chiếm hết tiện nghi của Vân đại ca, trần truồng trước mặt Vân đại ca.

Mà tất cả những chuyện này, Vân đại ca đều không để ý chút nào, không chỉ vậy, y còn không rời mình dù chỉ một chút, ăn cơm mặc áo cũng không cần động tay, hầu hạ mình như con trai.

Cung Tiểu Trúc nghĩ loạn, mặt lại hồng rực, Vân Túc liền biết hắn đang nghĩ gì, ánh mắt tối lại, xoa xoa đầu hắn cố ý hỏi: “Tiểu Trúc, nghĩ gì vậy?”

Vân Túc đang nghĩ có nên bày tỏ tâm ý luôn bây giờ không, nếu Cung Tiểu Trúc nhớ tới chuyện đã xảy ra trong ba tháng nay, lại không rời khỏi y, vậy có phải là chứng tỏ Tiểu Trúc cũng có loại tình cảm này với y

không?

"Hả?" Cung Tiểu Trúc ngẩng đầu lên nhìn y, lắc mạnh đầu: "Ơ, không nghĩ gì hết cả!"

Vân Túc chỉ nhìn hắn chằm chằm, không nói lời nào, Cung Tiểu Trúc bị nhìn chằm chằm tới lạnh cả sống lưng, đành phải nói: "Ta chỉ đang nghĩ, ba tháng này đa tạ Vân đại ca chăm sóc…" Ánh mắt Cung Tiểu Trúc lóe sáng nhìn Vân Túc, muốn nói lại thôi, không biết nên nói gì, nhưng lại cảm thấy quan hệ của hắn và Vân đại ca bây giờ có chút không bình thường, lại không thể nói rõ là vì sao.

"Ồ?" Ánh mắt Vân Túc chợt ánh lên ý cười: "Chỉ vậy thôi sao?"

Cung Tiểu Trúc nghi hoặc nhìn Vân Túc, trên đầu bật ra một đống dấu chấm hỏi.

Sau đó, Vân Túc ôm lấy đầu hắn, lại gần hôn nhẹ lên môi hắn một cái, nói: "Tiểu Trúc, ta thích ngươi!"

Cung Tiểu Trúc mở to hai mắt nhìn Vân Túc, não ngừng hoạt động, chốc lát sau mới phản ứng lại, đúng rồi! Lúc thần trí hắn không tỉnh táo không phải là vẫn thường xuyên chơi hôn hôn với Vân đại ca sao!

Nhớ tới kiếp trước hắn đọc tiểu thuyết, luôn có nhóm hủ nữ thảo luận công thụ gì đó, còn nữa Vân đại ca thường xuyên chiếm tiện nghi của hắn, còn không phải là thích hắn hay sao!

Sau đó, Cung Tiểu Trúc đột nhiên tìm được điểm dừng chân, tất cả mọi chuyện đều xuôi theo dòng suy nghĩ, cảm thấy trong lòng vô cùng kích động, tim muốn nhảy ra ngoài, còn có chút hưng phấn, chẳng lẽ đây chính là lâu ngày sinh tình cùng lưỡng tình tương duyệt?

Có điều hắn vẫn muốn xác nhận lại một lần: "Vân đại ca, ngươi nói thích kia chính là kiểu thích giữa hai người yêu nhau phải không?"

Vân Túc nhướng đuôi lông mày, trong mắt phủ đầy ý cười: "Ngươi cho rằng còn có thể có khả năng khác sao?"

"Hắc hắc." Cung Tiểu Trúc cười ngây ngô, nhìn dung nhan tuấn mỹ của Vân Túc, lại đỏ mặt cúi đầu, nhỏ giọng hỏi: "Chúng ta từ nay về sau chính là quan hệ người yêu ư?"

Vân Túc ôm lấy Cung Tiểu Trúc vào lòng, chậm rãi lại gần, chặn miệng hắn lại, nụ hôn nồng nhiệt kích tình bắn ra bốn phía, kéo dài không dứt, trong lúc nhất thời Cung Tiểu Trúc quên cả thở, bị hôn tới thiếu dưỡng khí, mặt ửng hồng, thở dốc, nhũn thành một đống bùn ghé vào lòng Vân Túc, mềm mại tựa không xương, hai tai nắm chặt lấy y phục trước ngực Vân Túc, đón nhận lấy nụ hôn của Vân Túc.

Bị hôn một hồi lâu, Cung Tiểu Trúc dần nắm được kỹ xảo hôn lưỡi, học xong cách hô hấp, lúc này mới không đến mức trở thành người đầu tiên ở giới tu chân chết vì bị hôn.

Hôn tận mấy phút, Vân Túc mới buông hắn ra, Cung Tiểu Trúc chôn đầu trước ngực Vân Túc, cảm thấy mất hết cả mặt mũi gặp người khác, trời ơi! Vừa mới xác định quan hệ bạn trai xong kích tình đã bắn ra bốn phía như vậy, quả là cực… xấu hổ!!!

Chẳng qua… cảm giác thật không tệ, Cung Tiểu Trúc nghĩ thầm trong lòng, lại cảm thấy ngực Vân Túc rung lên, bên tai còn vang lên tiếng cười của Vân Túc.

Vì thế, hắn ngẩng đầu lên nhìn, ngây ngẩn cả người!

Tuy rằng trước kia lúc Vân Túc không cười cũng đã rất đẹp trai, đẹp tới gây phẫn nộ, nhưng Vân Túc bây giờ, Cung Tiểu Trúc đã không thể nào hình dung được cảm thụ trong lòng, khó trách trong sách viết dung mạo của Vân Túc là thiên nhan chi tư khó gặp giới tu chân, Cung Tiểu Trúc chưa từng gặp mỹ nam tử nào lúc cười lại dễ nhìn tới vậy.

Vân Túc thoáng thu nụ cười lại, mắt vẫn còn đang híp lại tựa vầng trăng khuyết: "Tiểu Trúc, chảy nước miếng kìa."

Cung Tiểu Trúc theo phản xạ vội đưa tay lên sờ lên khóe miệng, lại không chạm vào thứ gì cả, xấu hổ cấu vào eo Vân Túc, chẳng qua chút lực này với Vân Túc tu vi Kim Đan kỳ mà nói chỉ như gãi ngứa, một chút đau đớn cũng không có.

115. Chương 115

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nắm tay nhau ra khỏi sơn động.

Viêm Hoa ngoan ngoãn ngồi trên vai Vân Túc, thi thoảng dùng mỏ rỉa lông vũ một chút.

Cẩm Hoa bên cạnh hai người xoay vòng vòng, bộ dáng vui vẻ cực kỳ, trong đầu Cung Tiểu Trúc không ngừng vang lên tiếng gọi của nó.

Tu vi của Viêm Hoa bây giờ đã tăng lên thành cấp một, linh thạch ăn vào cũng tăng lên không ít. Mà Cẩm Hoa bây giờ đã có thể tâm ý tương thông với Cung Tiểu Trúc, còn có thể dễ dàng trao đổi với Cung Tiểu Trúc, chỉ là vẫn chưa thể rời khỏi Thiên Hương lư biến thành hình người.

Hai người nhàn nhã đi trong rừng núi, họ đã dùng mặt nạ Thiên Huyễn thay đổi thành tướng mạo khác, tuy rằng thân hình không thay đổi, nhưng diện mạo đều là ném vào trong một đám người liền không tìm ra được nữa, các tu sĩ khác cũng không dễ nhìn thấu.

"Vân đại ca, một hồi nữa chúng ta đi đâu vậy?" Cung Tiểu Trúc quay đầu hỏi.

“Chúng ta tới thôn trấn gần nhất xem xem.” Vân Túc đáp.

“Ồ.” Cung Tiểu Trúc gật đầu, lại hỏi: “À? Vân đại ca, ngươi nói xem lúc chúng ta ở trên biển, mấy động vật biển kia có phải là tìm tới chúng ta không? Họ có thể tìm tới đại lục Huyền Hoàng không đây?”

“Tám chín phần mười, có điều Tiểu Trúc không cần phải lo, cho dù những người đó có tìm tới, ta cũng sẽ bảo vệ chu toàn cho ngươi.”

Giọng nói trầm thấp của Vân Túc vang vọng bên tai Cung Tiểu Trúc, lại làm cho trái tim hắn như nai con chạy loạn: “Không cần đâu, Vân đại ca ngươi đừng quên ta còn có hệ thống, cho dù tu vi của ta không dễ nhìn cho lắm, không đánh lại được họ, vẫn có thể chạy thoát.” Hắn cũng là một nam nhân, cho dù không được như người khác, cũng không muốn bản thân trở nên giống một nữ nhân, phải để người khác phải bảo vệ cho mình.

Vân Túc nhìn thẳng vào Cung Tiểu Trúc: “Ngươi là bạn lữ của ta.” Thế nên ta bảo vệ ngươi là điều đương nhiên.

Tuy rằng họ chưa ký khế ước, nhưng trong lòng Vân Túc, Cung Tiểu Trúc đã sớm trở thành đạo lữ song tu duy nhất trong kiếp này của y, bảo vệ bạn lữ an toàn là trách nhiệm của y.

Có lẽ hai người tâm ý tương thông, Cung Tiểu Trúc rất nhanh đã hiểu ý tứ trong lời nói của Vân Túc, cuối cùng cũng nhớ tới quan hệ của hai người họ, ngượng ngùng đáp: “Vậy về sau chúng ta giúp đỡ lẫn nhau?”

Vân Túc khẽ gật đầu: “Nắm tay cả đời, bên nhau vĩnh viễn.” Ánh mắt ôn hòa, làm cho Cung Tiểu Trúc như sa vào trong.

Hai người nhìn nhau, trong lúc nhất thời ẩn tình mạch mạch.

Lại đột nhiên có một tiếng kinh ngạc vang lên, cắt đứt không khí ám muội giữa hai người.

“Ô? Hai ngươi là ai? Sao lại ở vùng hoang vu dã ngoại này? Chẳng lẽ là lạc đường?”

Hai người đã cách sơn động rất xa, nhưng vẫn chưa rời khỏi khu rừng này, đột nhiên xuất hiện âm thanh dọa cho Cẩm Hoa sợ vội vã trốn vào túi trữ vật bên eo Cung Tiểu Trúc, Viêm Hoa cũng vội vã mở to mắt nhìn quanh, lúc đó mới phát hiện cách không xa có một tiểu cô nương khuôn mặt xinh đẹp, lại nhắm mắt nghỉ ngơi một lần nữa.

Cung Tiểu Trúc ngay lúc tiểu cô nương kia lên tiếng, nháy mắt liền lui về phía sau một bước, tách khỏi Vân Túc, mà ánh mắt Vân Túc thì như một thanh đao sắc bắn về phía tiểu cô nương kia.

Tiểu cô nương kia cũng không sợ ánh mắt của Vân Túc, còn xách váy tới gần thêm vài bước, hỏi: “Chào

các ngươi, ta tên Vạn Vân Hàm, nhìn bộ dáng của các ngươi, hẳn là tu sĩ? Thực ra ca ca ta cũng vậy, hắn tên Vạn Lăng Hoàn, là đệ tử nội môn của Dịch Hoàng tông, các ngươi có muốn làm quen một chút không? Các ngươi nếu muốn trở thành bằng hữu của ca ca ta, ta có thể dẫn các ngươi tới làm quen, vừa vặn bây giờ hắn đang ở nhà, còn phải mấy tháng nữa mới trở về tông, các ngươi có thể cùng nhau trao đổi mấy tháng, sao nào? Có muốn suy xét đề nghị của ta một chút không?"

Cũng không biết trong đầu vị tiểu cô nương này có phải là thiếu mất dây thần kinh nào không, vẻ mặt khó chịu của Vân Túc bị triệt để không được nhìn tới, nếu không phải nàng là một phàm nhân, hẳn là Vân Túc đã sớm đá văng nàng ra.

Cung Tiểu Trúc nghe nàng tự giới thiệu liền cẩn thận nhớ lại nguyên tác một chút, lại phát hiện trong nhiều mỹ nữ theo đuổi Vân Túc như vậy, cũng không có người này, mà Vạn Lăng Hoàn hình như cũng chưa từng quen biết.

"Chúng ta đi." Vân Túc kéo tay Cung Tiểu Trúc đi vòng qua người tiểu cô nương kia, hoàn toàn coi như nàng không tồn tại.

"Ừm."

Cung Tiểu Trúc không hề nói gì với Vạn Vân Hàm, chỉ quay đầu lễ phép cười cười với nàng.

Vạn Vân Hàm nhìn nụ cười của Cung Tiểu Trúc, như được cổ vũ mà bám theo sau hai người: "Này! Các ngươi chờ ta với!"

"Vừa vặn ta cũng muốn đi đường này, không bằng chúng ta cùng nhau đi! Ta nói vị tiên nhân này, ngươi và vị tiên nhân bên cạnh ngươi kia là đạo lữ song tu phải không? Các ngươi một người mặt lạnh như sương, một người ôn nhuận như ngọc, quả là tuyệt phối, các ngươi cũng không biết ta sống nhiều năm như vậy, lần đầu nhìn thấy một đôi bạn lữ xứng đôi như các ngươi bla bla…"

Cung Tiểu Trúc giật giật khóe miệng, cảm thấy Vạn Vâm Hàm này quả là dong dài, líu ríu y như chim sẻ, hắn biết có vài nữ nhân rất bà tám, thích huyên thuyên, nhưng chưa từng gặp phải nữ nhân nào nói nhiều tới vậy, thật muốn bịt miệng nàng lại.

Chẳng qua những lời này nàng nói vẫn là lấy lòng hắn, dù sao cũng không có ai không thích nghe lời hay.

Tuy rằng vẻ mặt Cung Tiểu Trúc chỉ biến hóa một chút, nhưng Vân Túc vẫn nhận ra hắn không kiên nhẫn với nữ nhân kia, vì thế y vận chuyển linh lực toàn thân, ôm lấy Cung Tiểu Trúc bay lên, thân ảnh hai người trong nháy mắt biến mất trước mặt Vạn Vân Hàm.

Vạn Vâm Hàm đứng tại chỗ trợn mắt há hốc mồm nhìn hướng họ rời đi, sau đó ngậm miệng lại, vẻ mặt trở nên chán nản, chà chà chân bắt đầu đi theo hướng mà hai người rời đi.

...

Hai người Vân Túc bay về phía trước được một lúc, Cung Tiểu Trúc đột nhiên vỗ vỗ cánh tay Vân Túc nói: "Vân đại ca, chúng ta mau trở lại, nữ hài nhi kia gặp nguy hiểm."

Vân Túc có hơi khó chịu hỏi: "Ngươi muốn cứu nàng?"

Cung Tiểu Trúc có chút vội vàng nói: "Đúng vậy! Chúng ta mau quay trở lại thôi! Nếu không sẽ muộn mất."

Vạn Vâm Hàm cầm một cây gậy gỗ dính máu, giằng co với một đám sói hoang như hổ rình mồi xung quanh, hai con sói hoang đã ngã xuống đất, giãy giụa muốn đứng lên, miệng phát ra tiếng ư ử.

May mà Vạn Vân Hàm có học qua một chút công phu quyền cước, bằng không đã sớm bị lũ sói hoang này xé thành mảnh nhỏ, tuy rằng trong lòng nàng rất sợ hãi, nhưng vẫn không thở gấp, thần sắc trấn định nhìn bốn phía.

Mấy con sói hoang lông tóc vô thương dần lui về phía sau, rồi mạnh mẽ nhằm về phía Vạn Vân Hàm, nàng nhanh chóng múa gậy gỗ trong tay, bổ về bầy sói đang tiến tới tấn công kia, cơ thể tung bay, động tác linh hoạt, vừa nhìn đã biết là công phu mà giới phàm tục luyện.

Chỉ là lực hơi yếu, đối phó với lũ sói hoang này đã là cố hết sức.

Một lần không cẩn thận, Vạn Vô Hàm bị một con sói cắn một cái, sau đó liền ngã xuống đất, những con sói hoang khác cũng lần lượt nhào lên, nàng chém một quyền ra đánh đuổi con sói vừa rồi, sau đó quay cuồng trên mặt đất né tránh lũ sói còn lại.

Lúc hai người Vân Túc bay trở lại nơi này, nhìn thấy chính là Vạn Vâm Hàm lăn qua lăn lại trên mặt đất, mấy chỗ trên người bị cắn thành vết thương, khuôn mặt trắng mềm cũng trở nên bẩn thỉu.

Cung Tiểu Trúc vung tay lên, bầy sói tấn công Vạn Vân Hàm liền bay ngược về bốn phía, sau đó rầm một tiếng đập vào mấy cây đại thụ to mấy người ôm, máu văng khắp nơi, lại bịch một tiếng rơi xuống đất, tất cả sói hoang đều tắt thở bỏ mình.

Vạn Vân Hàm vội đứng lên, vỗ vỗ bụi trên người, nhe răng trợn mắt một phen, chạy tới phía dưới hai người, ngửa đầu hỏi: "Hai vị tiên nhân, ta có thể theo cùng các ngươi rời khỏi đây không? Các ngươi yên tâm, chỉ cần tới thôn trấn gần đây nhất, ta có thể tìm được đường về nhà, sẽ không làm phiền các ngươi."

"Ngươi bị lạc đường nên mới chạy tới nơi này phải không?" Cung Tiểu Trúc hỏi.

"Mới không phải! Nơi này trước kia ta từng tới vài lần rồi, ta chỉ là muốn tới chỗ này đi dạo, ngắm phong

cảnh mà thôi." Vạn Vâm Hàm bĩu môi ngụy biện nói.

"Được rồi!"Cung Tiểu Trúc ném Phượng Hoàng cầm trong đan điền ra giữa không trung, Phượng Hoàng cầm nhất thời từ to bằng bàn tay trở thành còn dài hơn cơ thể Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc nói với Vân Túc: "Vân đại ca, một lát nữa ta mang theo vị cô nương này cùng bay!"

Tuy rằng thoạt nhìn Vạn Vân Hàm tạm thời còn chưa có ý gì với Vân đại ca, nhưng vì đề phòng ngừa vạn nhất, vẫn là để Vân đại ca rời xa hết tất cả nữ phụ pháo hôi một chút, bao gồm cả tiểu cô nương mười mấy tuổi này.

Trước kia hắn còn chưa rõ tâm ý của bản thân với Vân đại ca thì không nói làm gì, bây giờ họ rõ ràng đã là quan hệ bạn trai, hắn tuyệt đối không cho phép các loại tiểu tam nam nữ chen chân vào.

Nghe vậy, Vân Túc bất đắc dĩ gật đầu, phóng Phệ Hồn kiếm ra, Cung Tiểu Trúc kéo Vạn Vân Hàm đứng lên Phượng Hoàng cầm, Vạn Vân Hàm nhìn thoáng qua rừng rậm dưới đất, cảm giác trước mắt một hồi mê muội, vội giơ tay ra ôm lấy eo Cung Tiểu Trúc.

Khoảng cách giữa hai người tuyệt đối bằng 0.

Cung Tiểu Trúc bị ôm tới vô cùng không được tự nhiên, nói: "Cô nương, phiền ngươi đừng ôm eo của ta."

"Ồ." Vạn Vân Hàm sửa thành nắm lấy y phục của hắn, nhưng khoảng cách vẫn vô cùng gần. Vân Túc bên cạnh nhìn mà thắt cả tim!

116. Chương 116

Chân trời xẹt qua hai đạo lưu quang, dừng lại trong rừng trúc nơi ngoài tiểu trấn, bọn Vân Túc đứng ngoài tiểu trấn, nhìn ốc xá nghiễm nhiên nơi xa, khói bếp lượn lờ, một cảnh tượng bình thản vô cùng.

Vạn Vân Hàm chỉ vào kiến trúc nơi xa nói: "Tiểu trấn này tên là Lưu Ly tiểu trấn, là một thôn trấn trong thành Uyển Diên chúng ta, bên trong có tu chân giả, tu vi nhiều nhất là Luyện Khí kỳ, tu sĩ tu vi ngoài Trúc Cơ kỳ đều ở trong thành Uyển Diên, nghe nói linh khí nơi này khá mỏng, bất lợi cho tu luyện, ta đề xuất các ngươi vẫn là trực tiếp tới Uyển Diên thành của chúng ta thì hơn, đến rồi, các ngươi không chỉ có thể tu luyện, mà ta cũng sẽ bảo phụ thân và đại ca ta đáp tạ các ngươi."

Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc: "Vân đại ca, không bằng theo lời Vạn cô nương đi, chúng ta dừng lại ở thành Uyển Diên mấy ngày."

Sở dĩ đề nghị như vậy, là bởi Cung Tiểu Trúc suy xét, họ trước mắt đang bị người đuổi giết, Lưu Ly tiểu trấn không có nhiều tu chân giả, tất cả đều là phàm nhân, nếu kẻ thù đuổi tới nơi này, họ không thể không

cam đoan sẽ không làm ảnh hưởng tới phàm nhân nơi này.

Mà thành Uyển Diên thì khá an toàn, theo như lời Vạn Vân Hàm, chỗ đó không chỉ tu chân giả vô số, hơn nữa tu sĩ Nguyên Anh kỳ và Hóa Thần kỳ cũng đếm không hết, như vậy có thể hạ thấp độ nguy hiểm, khiến cho những người kia ném chuột sợ vỡ đồ.

Vân Túc cảm thấy đề nghị của Cung Tiểu Trúc không tệ, vì thế liền gật đầu, phàm là lời nào của Cung Tiểu Trúc hợp lý, y sẽ đều làm theo, làm một bạn lữ đủ tư cách, hắn nên suy nghĩ vì đối phương, nhân nhượng đối phương, chứ không phải là nghi ngờ đối phương, bởi như vậy bất lợi cho quan hệ hài hòa giữa phu phu.

Thành Uyển Diên là một tòa thành trấn ở duyên hải Tây Bắc bộ đại lục Huyền Hoàng, cư ngụ trong thành là phàm nhân và tu chân giả, người nơi này đa số đều họ Vạn, một nhánh của tổ tiên họ tới đây sinh sống, đến nay đã hơn vạn năm, chưa từng gặp phải tai hòa ngập đầu, con cháu sinh sôi không ngừng.

Sau khi vào thành Uyển Diên, Cung Tiểu Trúc không để ý tới lời khuyên của Vạn Vân Hàm, cùng Vân Túc mỗi người đi một ngả, phóng thần thức ra, tra xét một phen trong thành, cuối cùng tìm tới khách điếm lớn nhất nơi này, nói với Vân Túc: "Vân đại ca, chúng ta tới tá túc trong khách điếm Lai Vận đi, ngồi thiền tu luyện mấy ngày, rồi lại bàn bạc hành trình tiếp theo, Vân đại ca thấy sao?"

Vân Túc gật đầu: "Tiểu Trúc nói rất đúng!"

Nói xong, hai người nắm tay nhau cùng đi.

Vạn Vân Hàm đằng sau đuổi theo, chẳng qua chỉ trong chớp mắt, đã không thấy bóng dáng tăm hơi hai người họ đâu, chỉ có thể ảo não đi theo một hướng khác.

Lúc Vạn Vân Hàm trở lại Vạn phủ, vừa vặn đụng phải Vạn Lăng Hoàn đang định ra ngoài tìm nàng, Vạn Lăng Hoàn thấy Vạn Vân Hàm cuối cùng cũng đã về nhà, liền trách cứ vài câu.

"Đại ca, ta sai rồi…" Vạn Vân Hàm nhận lỗi một hồi, chờ Vạn Lăng Hoàn nguôi giận rồi, liền kể lại chuyện hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã cứu mình.

Vạn Lăng Hoàn gõ nhẹ đầu nàng, ánh mắt cưng chiều, trong miệng lại trách cứ nói: "Nếu hai người họ cứu ngươi, ngươi đáng lẽ phải để họ tới Vạn phủ làm khách chứ, chúng ta cũng nên đáp tạ người ta một phen, sao lại không thấy bóng dáng của họ đâu?"

Vạn Vân Hàm kéo tay hắn, bĩu môi nói: "Ta có mời họ tới nhà rồi, nhưng chờ tới lúc vào thành họ lại tự mình chạy mất, ta không đuổi theo được, nên mới một mình trở về."

"Được rồi! Ta đây tự mình tìm hai người kia, ngươi ở yên trong nhà, không được chạy loạn, nếu không sẽ được gia pháp hầu hạ, biết chưa?"

Vạn Vân Hàm làm mặt quỷ: “Biết rồi, đại ca, ngươi thật dong dài!” Sau đó liền chạy xa.

Vạn Lăng Hoàn truy tung một đường theo khí tức còn lưu lại trên người Vạn Vân Hàm, cuối cùng tới con phố có khách điếm Lai Vận này, vào khách điếm, hắn hỏi chưởng quầy vài câu, liền chạy lên tầng, đi tới tầng năm rẽ trái tới trước cửa căn phòng trong cùng, Vạn Lăng Hoàn hành lễ trước cửa, nói vài câu với người bên trong.

Sau khi cửa mở ra, hắn đi vào trong khoảng một khắc, lúc đi ra, mặt đã mang ý cười trở về nhà.

Trong phòng Cung Tiểu Trúc cầm một cái túi trữ vật, dùng thần thức tra xét bên trong một chút, thần sắc sung sướng nói với Vân Túc bên cạnh: “Vân đại ca, bên trong không ngờ lại có mấy chục viên tinh thạch, Vạn Lăng Hoàn này thật là giàu có.”

Vân Túc buồn cười sờ sờ đầu hắn: “Chẳng qua chỉ là chút tinh thạch thôi mà, hai người chúng ta còn thiếu chút đồ vật này sao?”

Cung Tiểu Trúc nhào vào lòng y, mân mê túi trữ vật trong tay: “Không nên lãng phí, thứ tốt nhiều một chút không phải là càng tốt sao?”

Vân Túc nắm lấy cằm hắn, cúi đầu hôn hắn một cái: “Tiểu Trúc nói rất đúng.”

Tai Cung Tiểu Trúc đỏ bừng lên, khuôn mặt như phát sốt, nóng rực, ánh mắt hắn hơi lóe lên, rời sang nơi khác, tiếp tục nói: “Vân đại ca, chúng ta sẽ ở đây bao lâu?”

Vân Túc trầm ngâm một lát, nói: “Một tháng, nếu qua một tháng rồi, họ vẫn không tìm tới chúng ta, chúng ta liền đi theo hướng đông.”

Hành tung của hai người tới thành Uyển Diên vẫn chưa bị xóa đi, nếu bọn Thương Thăng an nhiên vô sự, chắc chắn có thể tìm tới họ, chẳng qua bọn Đan Vân tôn giả cũng sẽ có thể tìm tới nơi này, bây giờ phải xem bọn Thương Thăng tìm tới họ trước, hay là bọn Đan Vân tôn giả tìm tới họ trước.

Có điều cho dù Đan Vân tôn giả có truy tung được hành tung của họ, Cung Tiểu Trúc cũng nắm chắc có thể trốn thoát khỏi tay họ mà không làm tính mạng gặp nguy hiểm.

Hai người thảo luận chi tiết về vấn đề này một chút, sau đó Cung Tiểu Trúc liền trở về phòng tu luyện.

…

Trong một tòa phủ đệ của thành Uyển Diên, trên hoành phi viết hai chữ Vạn phủ, ở một nơi nào đó trong trạch viện Vạn phủ, Vạn Lăng Hoàn đang ngồi thiền tu luyện trong phòng nhận được một ngọc phù truyền âm, đột nhiên sắc mặt thay đổi, chạy vội ra từ trong phòng, để lại một xuyến hư ảnh, chỉ chốc lát sau, lại

tới một đại trạch khác trong viện, thấy một đôi vợ chồng trung niên đang tán gẫu trong đình viện.

Nam tử trung niên tóc đen hắc tu, ngũ quan anh tuấn, dáng người khôi ngô cao ngất, giơ tay nhấc chân đều có phong phạm của chủ gia đình. Nữ tử trung niên trên mặt trang điểm trang dung thản nhiên, một thân tố y làm cho khuôn mặt trắng của bà càng thêm trẻ trung, khóe mắt hơi thoáng hiện lên vài nếp nhăn, nhưng lại có vẻ đẹp khuynh thành, mỉm cười, lại thêm vài phần mị thái.

Hai người này chính là cha mẹ của hai huynh muội Vạn Lăng Hoàn và Vạn Vân Hàm, tên của hai người là Vạn Khuynh và Bạch Vinh Anh, Vạn Khuynh tu vi ở Nguyên Anh sơ kỳ, mà Bạch Vinh Anh tu vi ở Kim Đan sơ kỳ.

Nhi tử Vạn Lăng Hoàn của hai người tư chất phi phàm, được Dịch Hoàng tông thu nhập, mà nữ nhi Vạn Vân Hàm của họ ngay cả ngũ linh căn cũng không có, thế nên bây giờ vẫn chỉ là một phàm nhân.

Vạn Lăng Hoàn vẻ mặt vội vàng vội đi tới trước mặt hai vợ chồng, nói: "Phụ thân, mẫu thân, vừa rồi sư tôn từ Dịch Hoàng tông vừa truyền cho hài nhi một tin, sư tôn nói hướng Tây Nam ở Vạn Thú sâm lâm, nhiều chỗ xảy ra yêu thú nhiễu động, trước mắt đang có mấy sóng triều yêu thú cấp thấp thường xuyên tập kích thành trấn gần đó, hơn nữa đang hướng tới thành Uyển Diên ta và Dịch Hoàng tông, nhìn tình huống này, khả năng hình thành thú triều rất lớn."

Vạn Khuynh vừa nghe thấy lời này, trên mặt hiện lên mấy phần nôn nóng, ông vỗ bàn một cái, đứng lên hỏi: "Thật sự có chuyện này? Tình huống trước mắt thế nào rồi? Đã tới tình cảnh nghiêm trọng chưa?"

Bạch Vinh Anh nhíu mày, thần sắc bình tĩnh đứng bên cạnh, khuyên nhủ Vạn Khuynh: "Lão gia, ngươi đừng kích động, nghe Hoàn nhi nói rõ trước đã rồi lại tính sau."

Thế là, Vạn Lăng Hoàn kể lại chuyện sư tôn hắn đã nói.

117. Chương 117

Hóa ra, hai ngày trước, vài môn phái nhỏ bên cạnh Vạn Thú sâm lâm bởi bị yêu thú trong sâm lâm tập kích mà bị diệt toàn môn, trước ngày hôm nay, bởi phàm nhân nhìn thấy yêu thú xao động không còn ai sống sót, bởi vậy không có ai lan truyền tin tức này ra ngoài.

Tận cho tới sáng nay, yêu thú diệt hết các môn phái nhỏ cạnh rừng lại bắt đầu có ý định tập kích vài thành trấn nhỏ, lúc này mới có vài tu sĩ tu vi tương đối cao trốn ra, lan truyền tin tức yêu thú xao động ra ngoài.

Yêu thú xao động thực ra cũng không phải là chuyện gì quá nghiêm trọng, chỉ là yêu thú đến mùa phát tình nên mới xảy ra hiện tượng này, dù sao cũng không đủ để làm các tu sĩ giới tu chân bận tâm, nhất là những bầy đàn khá nhỏ, thường chỉ có vài con tới vài chục con tập kích nhân loại, thứ hai là yêu thú xao động chủ yếu là những yêu thú tu vi tương đối thấp trong rừng, bình thường không vượt quá cấp ba, ba

là yêu thú xao động dù cũng tập kích nhân loại, nhưng bình thường chỉ hai ba ngày sau lại bình ổn, không cần tu sĩ trấn áp.

Hàng năm trong Vạn Thú sâm lâm đều có hiện tượng yêu thú xao động này, tu sĩ cũng thường thường bị tập kích, nhưng có nhiều tu sĩ tu vi cao đều đánh gục yêu thú, thu thập chúng làm nguyên liệu luyện khí, hoặc bán lấy chút linh thạch.

Bởi vậy, mỗi khi tới mùa yêu thú xao động, rất nhiều tu sĩ nhân loại đều sẽ tạo thành đội kích sát yêu thú ngoài Vạn Thú sâm lâm, kiếm lấy cả đống nguyên liệu tu luyện.

Nhưng tình huống lần này lại là tình huống chưa từng xuất hiện trong mấy trăm năm thậm chí là nghìn năm gần đây, không chỉ vài môn phái nhỏ bị tiêu diệt hoàn toàn, mà nhiều thành trấn cách xa Vạn Thú sâm lâm cũng gặp hại, thành vỡ nát, hơn nữa nghe nói còn xuất hiện yêu thú đã ngoài cấp ba, dù là số lượng cũng rất nhiều, chưa từng thấy trước đây.

Vạn Lăng Hoàn nói tiếp: "Trong ngọc phù truyền âm sư tôn có nói, lần này Thiên Cơ môn dẫn dắt các đại môn phái tây bộ của đại lục Huyền Hoàng chống lại thú triều, môn chủ Thiên Cơ môn đưa tin cho các môn chủ và tông chủ, tất cả các môn phái đều phải phái đệ tử nội môn trong vòng ba ngày đi về thành Vạn La hướng Tây Nam tụ hợp, chỉ chừa lại một vài đệ tử đóng quân trong môn phái, Vu minh chủ của liên minh tán tu cũng tuyên bố với phần lớn tán tu chống lại thú triều, hôm nay triều đình cũng đã hạ chỉ thông tri các đại thành chủ tới thành Vạn La chống lại thú triều."

Vạn Khuynh trầm tư một lát, căn dặn Vạn Lăng Hoàn: "Hoàn nhi, ngươi tập kết toàn bộ tu sĩ đã ngoài Trúc Cơ kỳ trong gia tộc lại, chỉnh đốn một phen xong, chờ hiệu lệnh của thành chủ, cùng nhau tới thành Vạn La chống lại thú triều, đúng rồi, ngươi tự mình thông tri chuyện này cho hai người Vân đạo hữu và Cung đạo hữu, nếu muốn cùng đi chống lại thú triều, có thể xuất phát cùng chúng ta, thời gian đến lúc đó lại thông tri."

"Vâng, phụ thân." Vạn Lăng Hoàn đáp lời xong liền ra khỏi sân.

Vạn Khuynh thấy Vạn Lăng Hoàn đã rời đi, lại dặn Bạch Vinh Anh: "Ngươi ở nhà quan tâm tới Hàm nhi, đừng để nó chạy loạn khắp nơi, ta đi một chuyến tới phủ thành chủ, trước khi trời tối sẽ trở lại."

"Ta biết rồi, lão gia, đi đường cẩn thận."

...

Vạn Lăng Hoàn một đường chạy vội, nhanh chóng xuyên qua ngã tư đường, né tránh đám người xung quanh, chỉ chốc lát sau, hắn đã tới khách điếm năm tầng, trên bảng hiệu đề bốn chữ to "Khách điếm Lai Vận", vào cửa, Vạn Lăng Hoàn trực tiếp đi tới phòng chữ Thiên tầng năm.

Xử lý lại y phục hỗn độn ngoài cửa một lát, lúc này mới khom lưng hành lễ, miệng nói: "Đệ tử của Tề trưởng lão Dịch Hoàng tông, Vạn Lăng Hoàn bái kiến Vân tiền bối và Cung đạo hữu."

Vừa dứt lời, cửa phòng không gió tự mở, Vạn Lăng Hoàn hai bước rút thành một bước, vào cửa, vẻ mặt nghiêm túc nói với hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đang ngồi trên nhuyễn tháp: "Kiến quá Vân tiền bối, Cung đạo hữu, biệt lai vô dạng."

(biệt lai vô dạng: ý là "ngươi/bạn vẫn khỏe từ lần cuối chúng ta gặp nhau chứ?" – dùng như một câu chào khi gặp)

Vân Túc hơi gật đầu.

Cung Tiểu Trúc gật đầu mỉm cười với Vạn Lăng Hoàn: "Vạn đạo hữu mời ngồi, hôm nay đến là có chuyện gì? Nhìn ngươi vẻ mặt u sầu, không biết có chuyện gì không ổn xảy ra?"

"Không gạt hai vị, hôm nay tại hạ tới gặp hai vị là có chuyện quan trọng muốn thương lượng, mới vừa rồi..." Vạn Lăng Hoàn thuật lại một lần theo lời Vạn Khuynh, lại nói tiếp: "Dám hỏi hai vị đạo hữu có ý định gì? Trước khi rời khỏi nhà phụ thân đã dặn tại hạ, hai vị nếu muốn ở lại chống lại thú triều, có thể cùng đi với chúng ta, nếu hai vị muốn rời khỏi nơi này, tại hạ cũng có thể đề cử một nơi tốt cho hai vị."

Cung Tiểu Trúc hỏi Vân Túc: "Vân đại ca, chúng ta nên đi hay ở đây?"

Vân Túc nói: "Tới thành Vạn La."

Vì thế, hai người quyết định cùng tới thành Vạn La, vừa là bởi muốn ở đây chờ bọn Thương Thăng tìm tới, thứ hai là muốn đánh nhau với yêu thú gia tăng kinh nghiệm, thuận tiện thu nhặt một chút nguyên liệu luyện khí.

Dù thế nào thì họ cũng không có phẩm chất tốt đẹp giúp người làm niềm vui gì đó.

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Vân Túc mang theo Cung Tiểu Trúc ra ngoài thành tới nơi hẹn gặp bọn Vạn Lăng Hoàn.

Ở một nơi rộng lớn, thành chủ thành Uyển Diên đứng ngay phía trước, thành chủ này tên Vạn Trường Thanh, tu vi ở Xuất Khiếu trung kỳ, khuôn mặt tuấn dật, vóc người thon dài, một thân đạo bào hoa mỹ tươi đẹp. Bên cạnh hắn có một nam tu bộ dạng mười mấy tuổi cũng tuấn dật phi phàm, dung mạo người này tương tự Vạn Trường Thanh mấy phần, dáng người khá gầy, eo lưng tinh tế, trên lưng lại có một thiết chùy lớn, chính là nhi tử Vạn Dật của Vạn Trường Thanh.

Phía sau hai người là vài gia tộc đại gia của thành Uyển Diên, có người khôi ngô cao ngất, có người râu tóc bạc trắng, phần nhiều là tu sĩ đã ngoài Nguyên Anh kỳ, có một người thậm chí còn tới Xuất Khiếu kỳ, chính là một gia chủ của một đại gia tộc, địa vị gần bằng thành chủ thành Uyển Diên, chỉ là đã hơi già, có vẻ giống với một người sắp xuống mồ.

Phía sau vài đại gia chủ, tất cả đang đứng đều là đệ tử trong gia tộc của họ, phần nhiều là một vài đệ tử

tu vi khá thấp, tư chất không quá tốt, tu vi cũng chưa vượt quá Kim Đan kỳ.

Ngoài ra, còn có một nam tu thanh niên tuổi chưa quá ba mươi, một thân khí độ phi phàm, mặt tựa quan ngọc, môi hồng răng trắng, thần sắc chăm chú nhìn về nơi trước mặt, sau lưng hắn có khá đông tán tu, tu vi không đều nhau, vừa có cả tu sĩ Luyện Khí kỳ, vừa có cả tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Ngoài ra, còn có rất nhiều gia chủ gia tộc lớn nhỏ mang theo chúng đệ tử lục tục chạy tới, đứng ở vị trí bản thân nên đứng, các tu sĩ không hề lớn tiếng ồn ào mà chỉ nhỏ giọng nói thầm.

Vạn Khuynh là một gia chủ của một gia tộc nhỏ thành Uyển Diên, đứng sau cùng, Vạn Lăng Hoàn đứng cạnh ông, vẫn không nhúc nhích, nhưng vừa thấy hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tới, mắt sáng lên, đi tới cười nói: "Vân tiền bối, Cung đạo hữu, hai người rốt cuộc cũng tới rồi."

Vân Túc khẽ gật đầu, mặt không biểu cảm kéo tay Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc gật đầu nói với Vạn Lăng Hoàn: "Chào Vạn đạo hữu, không ngờ mọi người lại tới sớm như vậy."

Hôm qua thời gian họ hẹn là giờ Mẹo tập hợp ngoài thành, không ngờ lúc hai người họ tới còn chưa tới giờ đã có nhiều người đã tới đây đến vậy."

Đối với Vân Túc lạnh lùng, Vạn Lăng Hoàn một chút cũng không để ý, chỉ nói với Cung Tiểu Trúc: "Thực ra các ngươi cũng không tới muộn, chỉ là tình huống lần này khá nguy cấp, nên chúng ta mới vội vã xuất phát, tới khá sớm."

Vài đại gia chủ cùng nói hai ba câu chuyện phiếm với thành chủ, mắt thấy thời gian xuất phát đã tới, thành chủ quét một vòng trong đám người, ra lệnh một tiếng, vung tay lên, một đạo sáng xanh đột phá chân trời.

Mọi người ngẩng đầu nhìn, liền thấy có một con Thương Loan bay giữa không trung, lông vũ trên người xanh như sắc trời, dưới ánh mặt trời lại tản ra quang mang nhu hòa, màu sắc rực rỡ, cơ thể cực lớn, phô thiên cái địa.

Vạn thành chủ kéo Vạn Dật phi thân lên lưng Thương Loan, Thương Loan vỗ cánh hai cái, cơ thể nhanh như chớp vọt về phương xa.

Chúng tu sĩ phía sau cũng nhanh nhẹn lấy pháp bảo bản mạng của mình ra theo sau, vài tu sĩ tu vi thấp, tốc độ không đủ nhanh đều được trưởng bối nhà mình mang theo.

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc cưỡi lên Phệ Hồn kiếm, thúc giục Phệ Hồn kiếm không nhanh không chậm theo sau mọi người, mà Vạn Lăng Hoàn cũng bay cạnh hai người, thi thoảng lại đưa mắt nhìn về phía hai người Vân Túc.

Vì thế, một đám tu sĩ nhân loại với số lượng khổng lồ thanh thế cực lớn bay về hướng Tây Nam.

118. Chương 118

Trên không thành Vạn La, mười mấy vị tiên tu cấp cao đứng cùng một phương, đều là ở bên ngoài thành, dùng tất sát kỹ với yêu thú tiến tới từ bốn phương tám hướng, thường thường lúc vung tay áo, quay người lại, liền có vô số yêu thú bị chết, ngoài thành tràn ngập các loại yêu thú phi hành phô thiên cái địa, đông nghìn nghịt một mảnh đâm húc vào kết giới, sử dụng các loại pháp thuật tấn công trận pháp, với ý định đột phá phòng ngự, lại như thiên thân lao đầu vào lửa, một lát liền bỏ mạng, rơi xuống lả tả.

Thỉnh thoảng có một vài tiên tu đứng trên trời bởi không chú ý liền bị yêu thú cấp cao trong đàn yêu thú cấp thấp đánh lén, bị thương nhẹ là không thể tránh được, chỉ là phất tay một cái, miệng vết thương liền khép lại trong nháy mắt, trở lại hoàn mỹ như lúc ban đầu.

Ngoài tường thành, có vô số các loại yêu thú lớn hoặc nhỏ, thiên kỳ bách quái chạy vội tới nội thành thành Vạn La, miệng phun lửa, có con dùng cơ thể va chạm, đều muốn đột phá phòng ngự tường thành.

Trên tường thành một đám tiên tu tu vi không đồng đều, đồng tâm hiệp lực kích sát yêu thú đang không ngừng va chạm, xác yêu thú một tầng lại một tầng chồng trên đất, tạo thành ngọn núi nhỏ.

Trên tường thành cũng thỉnh thoảng có tu sĩ nhân loại bị yêu thú đánh trúng mà rơi xuống đất, lại bị bốn vó yêu thú dưới chân thành giẫm lên, huyết nhục vẩy ra, cơ thể nhất thời bị xé thành mảnh nhỏ, nguyên thần cũng bởi né tránh không kịp mà bị yêu thú nuốt mất, một lát sau hóa thành hư vô.

Số lượng yêu thú khổng lồ, kéo dài mười km, phô thiên cái địa, từ đầu tường thành này kéo dài tới đầu bên kia, nhìn không tới điểm cuối, chẳng qua cấp của chúng đều từ cấp năm trở xuống, những tiên tu vẫn có thể ứng phó được, cũng không cần đại năng tiên tu từ Hóa Thần kỳ trở lên ra tay trợ giúp.

Trên tường thành có rất nhiều tu sĩ giết giết, còn ngại chưa đã ghiền, liền bay vọt ra, trực tiếp xuống dưới tường thành, liều mạng chém giết yêu thú trong vòng vây.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc chém giết một lát trên tường thành, sau đó nhìn nhau, trong lòng như hiểu ý nhau mà cùng bay xuống dưới tường thành, trong nháy mắt hạ xuống đất, hai người liền bị ba lớp trong ngoài vây quanh.

Hai người kiệt lực chém giết, có điều chỉ một khắc sau, thân ảnh họ liền dần rời khỏi tầm mắt của tu sĩ, tuy rằng vẫn bị một số yêu thú vây quanh, lại không thấy nửa cái bóng của tu sĩ nhân loại xung quanh.

Vân Túc một tay cầm kiếm đảo qua xung quanh, vô số rồng vàng linh hoạt du động xuyên vào giữa đám yêu thú, rồng vàng răng nhọn cắn vô số yêu thú, nơi đi qua để lại từng vũng máu lớn, lại có vô số kiếm khí mắt thường có thể thấy được quanh quẩn quanh thân yêu thú, yêu thú ngã bịch xuống đất, không dậy nổi, máu phun như suối, xác vẫn còn hoàn chỉnh.

Đợi yêu thú từ bốn phía lại nhào lên, những xác chết hoàn chỉnh kia liền hóa thành một bãi bùn nhão.

Sau đó kiếm cương lại huy sát với khí thế diệt nghìn quân, đánh bay vô số yêu thú, hóa thành một trận mưa máu, rót vào mặt đất vô biên vô hạn.

Sau khi một tầng yêu thú hy sinh, tầng ngoài lại lao lên, tốc độ cực kỳ nhanh, Vân Túc lại lia vô số đường kiếm, duệ kim chi khí càn quét toàn bộ, con trước ngã xuống, con sau lại tiến lên, yêu thú tựa như lá rụng bay lên từ mặt đất, lại trượt xuống từ trên không trung, nện xuống đất, yêu thú đang chạy dưới đất bị nện xuống thành thịt vụn, xác chết chồng xác chết, thật đồ sộ.

Sau khi Cung Tiểu Trúc rời khỏi tầm mắt của tu sĩ nhân loại, nhằm khe hở tấn công của yêu thú, tay phất một cái, một đôi bao tay xanh nhạt xuất hiện trong tay, sau đó Cung Tiểu Trúc nhanh chóng đeo găng lên tay, bao tay màu xanh nhạt biến mất, đôi bao tay này có công năng tàng hình.

Đôi bao tay này nhẹ như lông vũ, trên mặt ngoài màu xanh có vô số hoa văn màu tím, đây là một món pháp bảo Vân Túc luyện chế cho Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc đặt tên cho nó là bao tay Bỉ Dực.

Tác dụng duy nhất của bao tay Bỉ Dực là giảm bớt linh lực bị hao tổn, tên như ý nghĩa, chỉ cần phát linh lực ra, uy lực của pháp luật sẽ hiệu quả hơn so với bình thường, đây là điều Cung Tiểu Trúc rất cần lúc này.

Lấy pháp bảo bản mạng của bản thân ra — Phượng Hoàng cầm, tùy tay bắn ra, khí lãng bốn phía, yêu thú vây quanh liền bay ngược đi, lúc rơi xuống đất đã tắt thở bỏ mình, chỉ còn lại số ít giãy giụa trên đất muốn đứng lên.

Cung Tiểu Trúc thừa dịp công kích của yêu thú có khe hở, vung hai tay áo lên, ngồi xếp bằng, Phượng Hoàng cầm hoành phóng, hai tay bắt đầu bay múa trên đàn cổ, làn điệu duyên dáng ẩn ẩn hiện ra dưới đôi bàn tay Cung Tiểu Trúc, tiếng như khóc như tố, như oán như hờn, uyển chuyển không dứt, từng vòng sóng âm nhộn nhạo bốn phía, bao trùm phạm vi mấy chục trượng, dù là trên không trung hay dưới mặt đất.

Phàm là ở trong phạm vi công kích của sóng âm, dù là yêu thú chạy trên đất hay bay trên trời, đều bắt đầu phát ra từng tiếng kêu gào, phần lớn yêu thú vốn muốn công kích Cung Tiểu Trúc, bắt đầu tự giết lẫn nhau, cắn xé điên cuồng, xung quanh Cung Tiểu Trúc liền không còn một con yêu thú nào có ý đồ tấn công hắn.

Trên trời không ngừng có chim vốn đang bay rơi xuống, yêu thú dưới đất cũng là huyết nhục mơ hồ.

Tiếng đàn còn đang tiếp tục, thậm chí tiết tấu càng lúc càng nhanh, lanh lảnh hữu lực, tựa như tiếng binh khí đánh nhau trên chiến trường, ngón tay vuốt ve đàn cổ của Cung Tiểu Trúc chỉ còn lại một chuỗi hư ảnh, vài yêu thú kia đúng lúc này sử dụng tất sát kỹ với chính đồng bạn mình, có con thậm chí liều lĩnh tự bạo kim đan, cảnh tượng như bắn pháo hoa, tiếng nổ như pháo kêu, trước sau Cung Tiểu Trúc đều là mưa máu lất phất.

Tiếng đàn dồn dập thản nhiên vừa chậm lại, ngón tay bay múa trên huyền cầm dần chậm lại, cảnh tượng huyết nhục bay tứ tung một chút cũng không thể sinh ra ảnh hưởng với hắn, mà khi mưa máu trên trời sắp rơi xuống người Cung Tiểu Trúc lại bị một dòng khí ngăn cách bên ngoài, trên người hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi nhỏ như trước.

Tay Cung Tiểu Trúc đàn Du Hồn Kinh Mộng Âm tới nhập hóa, uy lực cự đại, bởi hắn khắc khổ luyện tập không ngớt, Thiên Tâm quyết còn dừng lại ở quyển thứ nhất, nhưng công pháp ngoại tu của hắn cũng đã tới gian đoạn quyển thứ hai.

Du Hồn Kinh Mộng Âm quyển thứ hai, so với quyển thứ nhất, uy lực càng lớn hơn, công kích sóng âm thi triển bằng Phượng Hoàng cầm có thể khiến bản thân đối thủ với thực lực thấp hơn rơi vào ảo giác trong nháy mắt, sau đó dùng tiếng đàn điều khiển đối thủ tự giết lẫn nhau, như cá gặp nước, một chút cũng không gặp trở ngại, như những yêu thú giết chết đồng bạn kia, chính là do hiệu quả khống chế của đàn.

Cái cảm giác ý thức tỉnh táo cơ thể lại không chịu khống chế bản thân, trơ mắt nhìn bản thân giết đồng bạn, hoặc bản thân bị đồng bạn giảo sát, chỉ cần là tu sĩ hoặc yêu thú rơi vào trường hợp này, sẽ đều sinh ra sợ hãi không lời nào diễn tả được, mà loại sợ hãi này, phát ra từ nơi sâu nhất trong đáy lòng, không bị người ngoài phát hiện ra.

Sau khi phần lớn yêu thú đã đồng quy vu tận, yêu thú phương xa mang theo khát vọng huyết nhục đối với nhân loại, lại tre già măng mọc tiến lên giết chóc, dưới chân đếm không rõ xác của đồng bạn, máu tươi và da thịt trộn lẫn với bùn đất, làm cho đất lầy lội như đầm lầy, cứ vậy mà mai táng vô số máu thịt và linh hồn yêu thú.

Cung Tiểu Trúc nhét vào miệng mấy viên Hồi Linh đan, trấn định tự nhiên tiếp tục đánh đàn, tốc độ trên tay dần trở nên nhanh hơn, tiếng đàn vốn thong thả lại bắt đầu trở nên dồn dập, một lần này, lại không phải là sử dụng công năng ảo giác của tiếng đàn.

Dưới chân Cung Tiểu Trúc, kéo dài một mảnh đất tuyết trắng, dần khuếch tán ra bốn phía, hoa tuyết đầy trời bắt đầu rơi xuống, từng đóa hoa tuyết, điểm thêm cho thế giới đầy huyết tinh, giấu đi mùi máu tươi nồng nặc trong không khí.

Thế giới băng thiên tuyết địa che đi chiến trường tàn nhẫn, cũng đóng băng vô số yêu thú đang tấn công, vài con yêu thú nhe răng trợn mắt hoặc chạy như điên không ngớt, bị băng lạnh lan ra đông thành một đống tượng, tạo thành nhiều tư thế kì cục.

Yêu thú chim muông trên trời cũng bị đông cứng cương ngạnh vẫy hai cánh, bắt đầu bị đóng băng, băng lạnh trong suốt không ngừng kéo dài tới lưng thậm chí là đầu, tận cánh cũng bị băng đông cứng lại, rơi xuống từ trên trời, tựa như mưa đá mà đập xuống đất.

Vân Túc cách Cung Tiểu Trúc mấy chục trượng thấy thế, lắc mình một cái đi về hướng này, dùng kiếm sắc trong tay đảo qua mấy tượng băng, yêu thú bị băng đông cứng lần lượt hóa thành từng khối băng lạnh, vãi ra xung quanh, lại hóa thành từng vụn nhỏ trên không trung, linh đinh rơi xuống đất.

Những yêu thú bị đóng băng này thực ra trước đó chưa chết, nếu Vân Túc giải thoát chúng trước khi giảo sát, yêu thú vẫn có thể sống sót, mà bây giờ, yêu thú kia toàn bộ đã hóa thành tinh thể băng, ngay cả nguyên thần cũng bị hủy diệt hầu như không còn gì.

Không sai, một chiêu đóng băng vạn lý này chính là Du Hồn Kinh Mộng Âm quyển thứ nhất, bởi Cung Tiểu Trúc đàn quyển thứ hai cần rất nhiều linh lực, nhưng lại không thuần thục cho lắm, thế nên mới đàn một lần đã là kiệt lực, tiếp đó chỉ có thể đàn quyển thứ nhất, như vậy mới có thể giữ sức, cũng không đến mức linh lực khô cằn, kinh mạch bị thương.

Đông cứng mà không giết chết, linh lực hao tổn quá nhiều, chính là nhược điểm của kỹ năng tấn công Du Hồn Kinh Mộng Âm cuốn thứ nhất.

119. Chương 119

Phủ thành chủ thành Vạn La là một tòa kiến trúc ngang dọc, trong đại điện có vài chục vị thành chủ tới từ bốn phương tám hướng cùng các chưởng môn của các môn phái lớn, còn có một vị minh chủ Tán Tu Minh rất quan trọng, họ ngồi nghiêm chỉnh, thời khắc chờ cấp dưới bẩm báo tình hình chiến đấu bên ngoài, hơn nữa còn không ngừng suy đoán và tham khảo, muốn tìm ra nguyên nhân của thú triều lần này và biện pháp giải quyết tai nạn thú triều.

Ngồi trên bảo tọa duy nhất nơi đài cao là một vị tu sĩ thanh niên phong thần tuấn lãng, toàn thân tỏa ra khí tức cường đại, mắt sáng như đuốc nhìn về phía trước, người này chính là tam hoàng tử do Huyền Hoàng triều của đại lục Huyền Hoàng phái tới, vị tam hoàng tử họ Tất Điêu tên Diệp Lâm, bởi lần này thú triều xảy ra ở đại lục Huyền Thiên, gây ra ảnh hưởng cực lớn, nên người thống trị Huyền Hoàng triều liền phải vị tam hoàng tử xuất sắc nhất tới trù tính phối hợp tác chiến.

Tuy rằng môn phái bình thường giới tu chân đều không phục tùng sự lãnh đạo của triều đình, nhưng tình huống liên quan tới sự tồn vong của môn phái này, các vị chưởng môn các môn phái tây bộ của đại lục Huyền Hoàng lại khó có lúc ăn ý tiếp nhận lãnh đạo tạm thời là Tất Điêu Diệp Lâm này.

Thành Vạn La là một thành trấn quan trọng của tây bộ đại lục Huyền Hoàng, chỉ cần thủ nơi này, yêu thú sẽ không tìm được đường khác tiếp tục đi theo hướng đông.

Hoàng thất Huyền Hoàng triều không thiếu gì tu chân giả, mà vị tam hoàng tử này tư chất khá cao, tuổi còn trẻ đã ở Hóa Thần sơ kỳ, bên cạnh Tất Điêu Diệp Lâm là một thị vệ khôi ngô cao lớn vạm vỡ, tu vi sâu không lường được, mà thủ hạ của hắn ngồi cùng hơn mười vị thành chủ và hơn hai mươi chưởng môn đều là những nam tu tướng mạo đường đường.

Đương nhiên, cũng có bốn vị nữ tu có chút mỹ mạo, các nàng hoặc băng thanh ngọc khiết, hoặc ung dung lộng lẫy, bề ngoài nhìn có vẻ yếu đuối, nhưng tuyệt không có ai dám xem thường các nàng, bởi có thể vượt qua mọi chông gai, vượt qua phần lớn tu sĩ ngồi lên chức thành chủ và chưởng môn thì đều tuyệt không phải là nữ tu tầm thường.

Bởi sự tình vẫn còn chưa tới tình cảnh nguy cấp, thế nên lúc này chưa tới thời cơ tốt nhất để họ ra tay, mà phải tích góp thực lực, đối phó với yêu thú thực lực càng thêm mạnh, cấp càng thêm cao chưa từng xuất hiện, thậm chí là yêu tu.

Bởi vậy, họ chỉ ngồi trong điện, phân vài luồng thần thức quan sát khắp nơi, thỉnh thoảng dùng thần thức kích sát một hai yêu thú, cứu mạng vài tu sĩ có tiềm lực, tư chất cao.

"Báo!"

Khi các vị thành chủ và chưởng môn đang ngồi trầm mặc, sắc mặt ngưng trọng, bên ngoài truyền tới thông báo, một thị vệ là tu sĩ Nguyên Anh kỳ chạy vào, quỳ giữa đại điện, bẩm báo: "Khởi bẩm tam hoàng tử điện hạ, linh thạch cực phẩm cần để duy trì đại trận đã sắp dùng hết, đại trận hộ thành nhiều chỗ bị hỏng, đã hình thành khe nứt, trước mắt cần đủ linh thạch tu bổ vào, ba vạn ba nghìn tu sĩ trước mắt đã hy sinh hơn năm nghìn người, thương vong đang không ngừng tăng lên, từ sáng sớm tới giờ, chúng tu sĩ tổng cộng chém giết được hơn hai mươi vạn con yêu thú, trong đó có một nghìn con yêu thú cấp năm."

Tất Điêu Diệp Lâm thần sắc nghiêm túc nhìn thị vệ quỳ dưới đất hỏi: "Trước mắt đã có yêu thú từ cấp sáu trở lên xuất hiện ngoài thành Vạn La chưa?"

Thị vệ cúi đầu trả lời: "Khởi bẩm tam hoàng tử điện hạ, một canh giờ trước xuất hiện một con Thiên Vũ điểu cấp sáu, bị một tu sĩ Kim Đan trung kỳ giảo sát, nửa canh giờ trước, xuất hiện hai con Kim Ti thiềm cấp sáu, bị một tu sĩ Kim Đan hậu kỳ giảo sát."

Nghe xong, Tất Điêu Diệp Lâm phất phất tay với thị vệ: "Ngươi lui xuống tiếp tục quan sát tình huống bên ngoài, có tình huống gấp nhớ vào bẩm báo đúng lúc."

Tuy rằng chúng tu sĩ có thể dùng thần thức điều tra, nhưng khó tránh khỏi có chút sơ hở, vẫn phải có thuộc hạ bẩm báo rồi kết hợp với những điều 'nhìn' thấy của bản thân để có được phán đoán càng thêm cụ thể.

Thị vệ ra ngoài rồi, các vị tu sĩ cấp cao ngồi phía dưới bắt đầu châu đầu ghé tai, Tất Điêu Diệp Lâm ngồi bên trên, phân ra vài luồng thần thức quan sát tình hình chiến đấu ở ngoài thành, trong đó một luồng thần thức khi tới một nơi nào đó, lại bị bắn trở về, không 'nhìn' thấy được bất cứ tình huống nào.

"Hửm?"

Tất Điêu Diệp Lâm khẽ mở môi, phát ra một tiếng nghi vấn, đợi đã hiểu rõ tình huống của những nơi còn lại, hắn lại phân ra một luồng thần thức càng lớn hơn tìm kiếm ở phương vị vừa rồi, khi đi tới nơi cách chỗ đó một mét, lại bị bắn trở về.

Ánh mắt của Tất Điêu Diệp Lâm chợt lóe một tia ảo não, chẳng qua lần này tuy không hiểu rõ ràng tình huống của nơi kia, nhưng cũng có chút thu hoạch.

Nếu thần thức của hắn không sai, tất cả những nơi trước mắt mà hắn không thể 'nhìn' thấy đều là một màu trắng bạc, tựa như còn có tiếng đàn vang lên, một tia khí sát phạt.

Nghĩ kĩ hơn một lát, hắn liền đoán được có thể là có cao nhân gì đó đang giảo sát yêu thú, hơn nữa còn dùng loại pháp bảo khó lường, cái gọi là cao nhân nếu không phải tu vi trên hắn, thì hẳn là có pháp bảo cực kỳ cao cấp.

Có điều việc này cũng không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là chiến cuộc trước mắt.

Tuy rằng bây giờ yêu thú bên ngoài, con trước ngã xuống, con sau nhào lên, nhưng mấy vạn tu sĩ bên ngoài vẫn có thể ứng phó được, chẳng qua mấy ngày nữa, thương vong gia tăng không ngừng, số lượng tu sĩ càng ngày càng ít, số lượng yêu thú lại là gia tăng không giảm, càng ngày càng có nhiều yêu thú cấp cao tới, chút tu sĩ này tới lúc đó chưa đủ nhét kẽ răng chúng, việc cấp bách là phải nhanh chóng lệnh cho người ở các thành và môn phái khác đưa tu sĩ tiếp viện tới đây.

Thực ra trên địa bàn của các thành chủ và chưởng môn cũng có rất nhiều lão tổ trấn thủ, tu vi của họ cao xa hơn các vị tu sĩ cấp cao đang ngồi đây, thậm chí trong đó có vài vị tán tu, chẳng qua đại năng cấp cao đều không dễ dàng rời khỏi thành trì hoặc môn phái đang ở, nhiều người đang bế quan, trừ phi chính thành trì hoặc môn phái của họ gặp phải nguy hiểm hủy diệt, họ mới có thể xuất quan viện trợ.

Mà lão tổ có tu vi cao nhất ở thành Vạn La mới chỉ ở Xuất Khiếu kỳ, trước mắt đang bế quan, đang ở điểm mấu chốt, nếu bị người ngoài quấy rầy, sợ là sẽ nguy hiểm tẩu hỏa nhập ma.

Bởi vậy, cách duy nhất chính là thành trì và môn phái của trung bộ đại lục Huyền Hoàng cũng phái nhân thủ tới đây, nhưng không có lợi lộc gì thì cũng khó mà thuyết phục họ tới tiếp viện được, dù sao yêu thú còn cách họ rất xa, một chốc cũng chưa thể tập kích tới trung bộ đại lục Huyền Hoàng được, cho dù họ tìm cách lấy cớ kéo dài vài ngày, toàn bộ thành trì và môn phái phía tây của họ cũng sẽ tổn thất nặng nề.

Tu sĩ tây bộ thương vong đương nhiên chính là tổn thất cho toàn bộ Huyền Hoàng triều, làm một đệ tử hoàng thất có trách nhiệm nhiệt tâm, Tất Điêu Diệp Lâm nhất định phải tìm kiếm sự trợ giúp từ các đại môn phái trung bộ, hơn nữa cũng phải hạ lệnh cho các thành trì trung bộ tiếp viện, còn phải luyện chế các loại pháp bảo, phù lục và đan dược, chế tác trận pháp, để số thương vong tận lực được giảm đi.

Nghĩ tới đây, Tất Điêu Diệp Lâm liền nhanh chóng hạ nhiệm vụ xuống, mỗi hạng mục nhiệm vụ đều có chuyên gia giám sát, hắn chỉ chịu trách nhiệm trù tính toàn cục là được.

Chúng thành chủ và các vị chưởng môn sau khi tiếp nhận nhiệm vụ, liền hỏa tốc rời khỏi, triệu tập các tu sĩ còn lại, tu sĩ không luyện chế pháp bảo đan dược linh tinh thay thế cho các tu sĩ có kỹ năng này, phân phát nguyên liệu có trong tay, để họ có thể luyện chế nhiều hơn chút, sau đó phái người đưa tới tiền tuyến, tu sĩ có thể bày pháp trận thì tận lực để họ bố trí một vài trận pháp công kích ngoài thành, linh thạch cần để duy trì trận pháp lấy từ nguồn cung ứng của các thành chủ hoặc chưởng môn.

Về phần vài tán tu muốn tới kiếm lời thì cũng không nằm trong phạm vi quản lý của họ, nếu họ nguyện ý phục tùng sự sắp xếp của Tán Tu Minh, minh chủ có thể giao nhiệm vụ cho họ, không muốn vẫn có thể tự

mình đi giảo sát yêu thú, chẳng qua sống chết, Tán Tu Minh và những người khác không chịu trách nhiệm.

Tất Điêu Diệp Lâm thì giao số lượng linh thạch cực phẩm khổng lồ cho thị vệ bên người, để hắn đưa vào trung tâm trận pháp.

120. Chương 120

Tất Điêu Diệp Lâm chờ tới khi đã sắp xếp xong tất cả nhiệm vụ rồi, mới đứng lên đi ra ngoài điện.

Hắn phất tay áo, một ngọc ấn xoay quanh trong không trung, chậm rãi lớn dần lên, sau đó hắn nhún nhẹ chân một cái, toàn thân nhanh chóng bay vọt lên trên ngọc ấn.

Tất Điêu Diệp Lâm tàng hình, thúc pháp bảo bản mạng của mình bay ra ngoài thành, chậm rãi tiếp cận nơi thần bí kia, thần thức quét quanh bốn phía, vừa phất tay áo một cái chim bay cá nhảy trong phạm vi một dặm bị giết hầu như không còn gì, vừa thúc pháp bảo đuổi tới nơi thần bí kia.

Đợi tới lúc không thể bay thêm được nữa, đi tới chỗ bị bình chướng ngăn ở bên ngoài, Tất Điêu Diệp Lâm đứng trên không, nhìn yêu thú trên không và mặt đất lần lượt chui vào trong bình chướng, con trước ngã xuống, con sau nhào lên, không trở ngại một chút nào, nhưng cố tình hắn lại không vào được.

Nghĩ một chút, hắn cầm một cây sáo ngọc từ trong trữ vật giới ra, tay vuốt nhẹ vài cái, rót linh lực vào, chỉ vào kết giới, trên kết giới xuất hiện một cái lỗ nhỏ, to bằng ngón tay cái, cái lỗ kia dưới tác động của sáo ngọc không ngừng mở rộng ra, tận tới khi có thể dung nạp một người vào, lúc này Tất Điêu Diệp Lâm mới thu tay lại.

Vào trong bình chướng, Tất Điêu Diệp Lâm cảm thấy bản thân đã đi tới một nơi thần kỳ, tuy rằng vẫn là một mảnh yêu thú đông nghìn nghịt, nhưng bên ngoài là một cảnh tượng xuân về hoa nở, mà bên trong lại là băng thiên tuyết địa lạnh thấu xương.

Nhìn một chút, hắn mới chú ý tới, hóa ra đây là một trận pháp cấp cao, hơn nữa còn là loại trận pháp hắn chưa từng thấy, nghe qua bao giờ, đừng nói ngay cả tên hắn cũng không biết, càng thậm chí nếu không có cây sáo ngọc trong tay hắn đây, chỉ sợ vào cũng không giữ được mạng.

Tất Điêu Diệp Lâm cảm nhận khí lạnh sâm sâm xung quanh, chỉ cảm thấy như bị đông cứng ngay lập tức hơn nữa trên chân cũng phủ một lớp băng lạnh, phát hiện ra hiện tượng này, hắn rót linh lực vào sáo ngọc trong tay, dòng khí trong sáo ngọc chảy lại vào trong kỳ kinh bát mạch từ lòng bàn tay hắn, trong nháy mắt, huyết mạch ngưng trệ bắt đầu lưu động, tứ chi cương ngạnh dần ấm áp lại, trở nên linh hoạt.

Tất Điêu Diệp Lâm đi tới nơi có tiếng đánh nhau và tiếng yêu thú, còn chưa tới nơi, thần thức vẫn chưa thu hồi đột nhiên 'nhìn' thấy ở nơi xa có hai nam tu đang giảo sát yêu thú.

Một người bạch y trắng như tuyết, mi mục như họa, khoanh chân ngồi dưới đất vuốt ve cầm huyền, người kia huyền y tóc đen, khí chất lạnh lùng, sắc mặt lạnh lùng, đang vung pháp kiếm đỏ sậm toàn thân, kích sát yêu thú bị đóng băng xung quanh.

Tu vi của hai người này cách xa hắn, lại có thể nhị xứng đôi hợp kích sát gần như tất cả yêu thú xung quanh, hơn nữa bản thân cũng không bị thương chút nào, tuy rằng có công của pháp bảo, nhưng hắn cũng không thể phủ nhận hai nam tu này vốn thiên tư phi phàm.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ngay lúc Tất Điêu Diệp Lâm vào trận pháp đã nhận ra sự tồn tại của hắn, chẳng qua họ nhất trí ngồi yên xem biến, tuy rằng người tới tu vi khá cao, nếu không gây bất lợi cho họ đương nhiên không cần băn khoăn, nếu muốn giết người đoạt bảo hoặc có ý định bất lương khác, hai người có thể phối hợp với trận pháp cao cấp giết chết người là được.

Dù sao bây giờ công năng của trận pháp còn chưa kích hoạt hoàn toàn, thực lực phát huy chưa tới năm phần, nếu kích hoạt hoàn toàn, muốn giải quyết một tu sĩ Hóa Thần kỳ, không phải là không có khả năng.

Đại trận mà Vân Túc bố trí này chính là ở trên một ngọc giản y đoạt được ở Vân Văn nhai, tuy rằng trận pháp này có chút rườm rà, tối nghĩa khó hiểu, nhưng dựa vào nghị lực của Vân Túc, không lâu trước đó, y bế quan mấy ngày đã hiểu thấu đáo, hôm nay bố trí đại trận này chính là muốn nghiệm chứng uy lực.

Không ngờ hiệu quả không tệ, không chỉ yêu thú sau khi vào đại trận, thực lực bị giảm đi một phần lớn mà pháp thuật hai người thi triển, uy lực cũng mạnh hơn bên ngoài nhiều.

Trận pháp này bố trí xong, Vân Túc thiết trí cho nó chỉ yêu thú mới có thể vào, tu sĩ phàm nhân một mực vào không được, nếu không dùng pháp bảo đặc thù, hoặc tu vi ở ngoài cấp bậc Tán Tiên, mới có thể vào pháp trận mà không bị trở ngại, mà tu sĩ cấp cao ở nơi xa kia vừa rồi bước vào, lại hoàn hảo không tổn hao gì, có thể thấy tu vi của hắn sâu không lường được, hoặc trên người có pháp bảo khó lường.

Chẳng qua Vân Túc dùng thần thức quét qua một chút, đại khái có thể phán đoán tu sĩ cấp cao này dưới Xuất Khiếu kỳ, như vậy chính là lợi dụng pháp bảo khắc chế trận pháp mà vào, hơn nữa phẩm chất của loại pháp bảo này rất có khả năng là tiên khí.

Tất Điêu Diệp Lâm ở nơi xa nhìn trận pháp vô cùng hữu dụng này, nghĩ một chút, vẫn không có ý định quấy rầy hai tu sĩ thanh niên này, có điều cũng không đi, mà đứng trong trận giết phần lớn yêu thú từ ngoài trận vào.

Vân Túc chú ý thấy Tất Điêu Diệp Lâm không định rời đi, cũng không quá để tâm, chỉ là động tác xuống tay càng hung hiểm hơn, như gió cuốn mây tan đánh úp về phía vài yêu thú không cần mạng kia.

Hai người từ sáng tới giờ, yêu thú giết chết không biết là đã bao nhiêu con, trên đường nghỉ ngơi chỉ mới khôi phục chân nguyên hai lần, thời gian còn lại chưa từng dừng lại nửa khắc.

Sắc trời dần tối, không biết vì sao, yêu thú ngoài trận pháp ngày càng ít đi, để lại rất nhiều chỗ trống, yêu

thú vào đại trận cũng không còn là số lượng khổng lồ như trước.

Đợi tới khi trời đã tối hoàn toàn, ngoài trận pháp đã không còn thấy một con yêu thú nào còn sống, còn lại rất nhiều xác yêu thú, có con là bị giẫm lên mà chết, có con bị bọn Vân Túc giết chết.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc giết chết mấy con yêu thú cuối cùng, chân nguyên trong đan điền chỉ còn lại một hai phần, bởi nơi xa còn có một tu sĩ tu vi cao hơn họ, nên họ vẫn chưa thả lỏng cảnh giác, trên tay vẫn cầm pháp bảo bản mạng, 'nhìn' về nơi Tất Điêu Diệp Lâm đang đứng.

Cung Tiểu Trúc đứng cạnh Vân Túc, được y nắm tay, trong lòng vô cùng cao hứng, không chỉ vì bởi được Vân đại ca nắm tay mà cao hứng, mà còn bởi hôm nay hắn đã hoàn thành nhiệm vụ giết một vạn yêu thú mà nhiệm vụ phát ra.

Tất Điêu Diệp Lâm giết chết mấy con yêu thú cấp thấp bên người, hạ xuống mặt đất, nhìn thấy sự cảnh giác trong mắt họ, liền biết đã tới lúc mình nên xuất hiện, hắn phi thân tiến lên, xuất hiện hoàn toàn trước mặt hai người Cung Tiểu Trúc, nhưng khoảng cách cũng không gần hai người quá mức, ít nhất là vài chục trượng.

Tất Điêu Diệp Lâm khoanh tay mà đứng, nhìn hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc mà nói: "Hai vị đạo hữu, tại hạ là người của hoàng thất được triều phái tới chống đỡ yêu thú, họ Tất Điêu, tên Diệp Lâm, ở đây muốn làm quen với hai vị một chút, cũng không có ác ý gì, nếu có điều mạo phạm xin được tha thứ."

Tất Điêu Diệp Lâm nói xong, liền đứng tại chỗ đợi hai người đáp lại.

Thực ra, nếu không phải do Tất Điêu Diệp Lâm cảm thấy đặc biệt hứng thú với hai người họ, hơn nữa cũng thưởng thức hai người họ, đã không định chiêu hiền đãi sĩ như thế này, cùng lắm là phái thị vệ tới mời họ tới phủ thành chủ là được.

Cung Tiểu Trúc ngay lúc Tất Điêu Diệp Lâm xuất hiện trước mắt đã dùng hệ thống quét biết được thông tin thân phận của hắn.

Tính danh: Tất Điêu Diệp Lâm

Tu vi: Hóa Thần sơ kỳ

Thân phận: Tam hoàng tử của Huyền Hoàng triều

Giá trị vận khí: 90

Độ tín nhiệm: 60

Độ trung thành: —

Sau khi xem xong, Cung Tiểu Trúc dùng thần thức nói với Vân Túc: "Vân đại ca, hắn không nói dối, hắn chính là tam hoàng tử của Huyền Hoàng triều, Tất Điêu Diệp Lâm, tu vi ở Hóa Thần sơ kỳ, hắn không có ác ý gì cả."

Nói xong Cung Tiểu Trúc mỉm cười với Tất Điêu Diệp Lâm nói: "Kiến quá tiền bối Tất Điêu."

Biết được thông tin này từ Cung Tiểu Trúc, Vân Túc vẫn là mặt không biểu cảm như trước, chỉ là gật đầu với Tất Điêu Diệp Lâm, khí tức sắc bén quanh thân thoáng thu liễm.

121. Chương 121

Ba người làm quen nhau xong, Tất Điêu Diệp Lâm mời hai người về phủ thành chủ làm khách nhưng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cự tuyệt ý tốt của hắn.

Bây giờ đang lúc nguy nan, có rất nhiều tu sĩ tới thành Vạn La, ngoài vài thành chủ, chưởng môn và minh chủ Tán Tu Minh ở phủ thành chủ, những tu sĩ còn lại, không có địa vị đều ở khách điếm trong thành hoặc tự mang động phủ tới bãi đất trống trong thành ở, địa vị hơi cao hơn thì tới một động phủ hơi xa hoa một chút trong thành.

Dù sao thành Vạn La quá nhỏ, không thể dung nạp hoàn toàn mấy vạn tu sĩ tự dưng dôi ra.

Nếu hai người Cung Tiểu Trúc họ không có nửa điểm căn cơ, tu vi còn thấp như vậy mà lại cùng tam hoàng tử Huyền Hoàng triều trở lại phủ thành chủ, khả năng đi trên đường sẽ bị ánh mắt hung ác của các vị tu sĩ bắn chết.

Sau khi vào thành rồi, hai người và Tất Điêu Diệp Lâm mỗi bên đi một ngả.

"Vân tiền bối và Cung đạo hữu xin dừng bước!"

Đang muốn về khách điếm, đằng sau lại có một người đuổi tới, rõ ràng là Vạn Lăng Hoàn tới cùng với hai người họ từ thành Uyển Diên.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nghe thấy tiếng liền dừng lại, xoay người lại nhìn hắn.

Vạn Lăng Hoàn thấy cả hai đứng lại chờ mình, liền vui vẻ ra mặt chạy tới nói: "Vừa rồi ngoài thành sao không thấy Vân tiền bối và Cung đạo hữu? Tại hạ còn tưởng rằng hai vị vẫn còn nghỉ ngơi trong thành chứ!"

Vân Túc hơi gật đầu với hắn.

Cung Tiểu Trúc mỉm cười đáp: "Chúng ta đi tới một nơi khá xa mà thôi, Vạn đạo hữu không đi cùng với Vạn gia chủ sao?"

"Ngươi nói cha ta à, vừa rồi ông vừa trở về đi nghị sự cùng thành chủ, ta thì bận nhặt xác yêu thú, thế nên không về cùng ông ấy."

Tu sĩ nhân loại bình thường sẽ đều thu xác yêu thú đã bị giết ngoài thành vào túi trữ vật, cất đi về sau luyện khí luyện đan hoặc bán linh thạch, yêu thú cấp càng cao, nguyên liệu càng quý giá, lần này có rất nhiều người đều nhặt xác yêu thú về, ngoại trừ một số tu sĩ cấp cao khinh thường nguyên liệu từ yêu thú cấp thấp.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc cũng nhặt lại một ít, đều là yêu thú cấp đã ngoài ba, bốn, yêu thú cấp một, hai giá quá rẻ, hơn nữa số lượng cũng nhiều, rất tốn diện tích, thế nên hai người liền bỏ qua.

Nghe vậy, Cung Tiểu Trúc liền gật đầu: "Vậy sao!"

Nói nói vài câu, ba người mới chia tay nhau, đều cho đối phương biết nơi ở của mình, bởi đang lúc ngàn cân treo sợi tóc, vẫn nên dùng thời gian để tu luyện thì tốt hơn.

Mà Tất Điêu Diệp Lâm đã bỏ ẩn thân trở về phủ thành chủ, vào trong phủ, các thị vệ thủ vệ nhìn thấy tam hoàng tử đã ra ngoài về, mặc dù cũng hiếu kỳ tam hoàng tử có phải là tự mình đi điều tra tình huống không, trên mặt vẫn là một bộ dáng trang nghiêm túc mục, không dám nói nửa chữ.

Cung Tiểu Trúc ngồi trên giường, trong lòng gọi hệ thống, đi tới ô trữ vật xem vật phẩm được thưởng.

Từ sớm khi Cung Tiểu Trúc tới thành Vạn La, hệ thống liền phát động nhiệm vụ diệt yêu thú cho hắn, phần thưởng khá hậu hĩnh, một nghìn điểm hệ thống tệ, và mười điểm giá trị vận khí. Mặc khác còn có nhiệm vụ làm quen với tam hoàng tử Huyền Hoàng triều, vừa rồi vừa hoàn thành xong nhiệm vụ một, đã hoàn thành luôn xong nhiệm vụ này.

Có lẽ phần thưởng này là cho sự hoàn thành của cả hai nhiệm vụ, lần này không chỉ có phần thưởng một vạn hệ thống tệ, giá trị vận khí cũng đạt tới 100 điểm, mà còn có một phần thưởng khác là một lọ nhuận hoạt đan và một bộ công pháp song tu.

Mà lúc này, trong ô trữ vật, có hai thứ đang nằm ở đó, một cái bình ngọc và một cái ngọc giản.

Nhuận hoạt đan dùng lúc song tu cách dùng không cần phải nói, vì muốn chứng minh suy đoán của mình, Cung Tiểu Trúc liền mở hướng dẫn sử dụng của nhuận hoạt đan ra xem, trái tim nhất thời đập loạn thình thịch, tai thiếu chút nữa đỏ rực lên, mặt cũng nóng bừng.

Hắn sờ sờ khuôn mặt mình, nóng hơn nhiều so với lúc bình thường, một lát sau, tầm mắt dời sang chỗ khác, lại mở giản giới công pháp song tu ra, sau khi nhìn xong, vô cùng kinh hỉ, bởi bộ công pháp song tu này là một bộ công pháp tiên cực, áp dụng cho đạo lữ đã ngoài Trúc Cơ kỳ song tu, cho dù tu sĩ đã phi thăng lên Tiên Giới cũng vẫn có thể tu luyện bộ công pháp này.

Cung Tiểu Trúc lấy ngọc giản ra hôn một cái, đây quả là tạo ra vì hắn và Vân đại ca mà!

Cung Tiểu Trúc lăn vài vòng trên giường, đột nhiên nhảy dựng lên đi ra ngoài cửa, sau đó đi tới trước cửa phòng cách vách của Vân Túc cộc cộc vài tiếng gõ lên cửa.

Vân Túc vốn đã bắt đầu ngồi thiền tu luyện, nghe thấy Cung Tiểu Trúc tới gõ cửa, liền đứng dậy mở cửa cho hắn, thấy Cung Tiểu Trúc ngốc hề hề đứng ngoài cửa, liền nắm tay hắn, kéo hắn vào trong, thần sắc nhu hòa hỏi: "Tiểu Trúc đang cao hứng gì vậy?"

Cung Tiểu Trúc giấu một tay sau lưng, nghe thấy Vân Túc hỏi vậy, mới cúi đầu đưa công pháp song tu trong tay tới trước mặt Vân Túc, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Vân đại ca, ngươi xem này."

Vân Túc nghi hoặc cầm lấy lật qua, thần sắc trở nên nghiêm túc, sau khi xem xong mới hỏi Cung Tiểu Trúc: "Tiểu Trúc, đây là hệ thống thưởng cho ngươi?"

Cung Tiểu Trúc nghi hoặc gật đầu đáp: "Đúng vậy! Thế nào? Vân đại ca, có vấn đề gì à? Chẳng lẽ công pháp này có vấn đề gì?"

Vân Túc lắc đầu, thần sắc nhất thời nhu hòa lại, xoa xoa đầu hắn an ủi nói: "Không sao cả, bộ công pháp này quả là một bộ công pháp tiên cực, khẩu quyết cũng hoàn toàn không tệ, đợi sau này chúng ta ký kết khế ước thần hồn là có thể tu luyện."

Thực ra trong lòng Vân Túc có một nỗi lo, bởi y không biết hệ thống này tới từ đâu, tới cùng là có mưu đồ gì, chẳng lẽ thật sự chỉ là do muốn giúp đỡ Tiểu Trúc mà đến?

Không, Vân Túc cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy, nghĩ kĩ, lại cảm thấy như sa vào sương mù, khiến y không hiểu ra làm sao.

Có điều cũng không sao cả, y nghĩ, cho dù về sau có xảy ra chuyện gì khó đoán trước, cũng đã có y bảo vệ cho Tiểu Trúc tuyệt không điều sai lầm xảy ra, cho dù có phải thần hồn câu diệt cũng không tiếc.

Nghe xong lời Vân Túc nói, Cung Tiểu Trúc che giấu chút ngượng ngùng trong lòng gật gật đầu, đột nhiên nghĩ tới chuyện hình như đã lâu rồi không dùng hệ thống quét đánh giá số mệnh Vân đại ca.

Vì thế, hắn kích động mặc niệm hệ thống quét một chút, một cơ thể trần như nhộng cực kỳ hoàn mỹ liền xuất hiện trước mắt Cung Tiểu Trúc, khoảng cách cực kỳ gần.

Cung Tiểu Trúc nhìn mà một trận khí huyết dâng lên.

Hắn nóng mặt nhìn thông tin trước mắt, tận lực khắc chế ánh mắt hướng tới cơ thể Vân Túc, nhưng vẫn thất bại.

Vội vã xem xong thông tin, Cung Tiểu Trúc đóng hệ thống quét lại, chẳng qua cuối cùng cũng biết được giá trị vận khí của Vân đại ca, lúc này hắn mới biết giá trị vận khí của Vân đại ca không biết đã tăng lên thành 100 điểm từ lúc nào, giống như giá trị vận khí của hắn, đều đã mãn giá trị.

Chẳng qua ngẫm lại cũng đúng, Vân đại ca là nhân vật chính của thế giới này, giá trị vận khí như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Cung Tiểu Trúc cảm thấy mũi mình có hơi ngứa, định giơ tay lên sờ thử, lại bị Vân Túc bắt lấy.

"Đừng nhúc nhích!" Vân Túc trầm giọng nói, sau đó cầm một cái khăn tay bịt vào mũi hắn: "Vận chuyển linh lực!"

Trong nháy mắt đầu Cung Tiểu Trúc trống rỗng, lúc này mới kịp phản ứng hóa ra là mình chảy máu mũi, vội vã điều động chân nguyên trong đan điền, áp chế máu mũi xuống.

Chờ đã xong xuôi, Vân Túc thu khăn tay lại, lau sạch sẽ khuôn mặt trắng nõn của hắn, mới cười hỏi hắn: "Vừa rồi ngươi nghĩ gì vậy? Hay là phải nói ngươi đã nhìn thấy gì?"

Y sao có thể bỏ qua hình ảnh vừa rồi Cung Tiểu Trúc nhìn chằm chằm vào cơ thể y, quét toàn bộ từ trên xuống dưới, mặt đỏ tai hồng, nghĩ tới hệ thống không gì không làm được của hắn, hiển nhiên là đoán được Tiểu Trúc có lẽ là đã nhìn thấy thứ gì không nên thấy.

Ánh mắt Cung Tiểu Trúc chợt lóe, né tránh mà đáp: "Không nghĩ gì cả, cũng không thấy gì hết."

Vân Túc hoài nghi cúi đầu nhìn Cung Tiểu Trúc, ôm hắn vào trong ngực, nâng cằm hắn lên: "Thật sao? Nói dối sẽ bị phạt đó nha!" Sau đó buông tay ra, một phen bế ngang hắn về phía giường.

Nhẹ nhàng đặt hắn lên giường, ánh mắt sáng quắc nhìn Cung Tiểu Trúc đang nhắm chặt hai mắt.

Cung Tiểu Trúc nằm trên giường, nắm chặt y phục trước ngực Vân Túc, cảm nhận được ánh mắt như lửa nóng của y, miên man suy nghĩ trong lòng, một hồi khẩn trương, một hồi hưng phấn, ngay cả chính hắn cũng không biết bản thân đang nghĩ tới cái gì nữa.

Vân Túc chậm rãi cúi đầu hôn lên môi Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc ngốc nghếch đáp lại, cảm nhận được khí tức của Vân Túc đập vào mặt, trái tim đập loạn thình thịch, buông bàn tay nắm vạt áo của Vân Túc ra, ôm lấy lưng y, làm cho cơ thể hai người càng sát vào nhau hơn.

Vân Túc hôn hôn, sâu vào trong khoang miệng của hắn, hôn lưỡi sâu nhưng vẫn không mất đi sự ôn nhu...

Chờ tới lúc Vân Túc buông Cung Tiểu Trúc ra, y phục hai người đã trở nên hỗn độn không chịu nổi, khí tức cũng không ổn, trên mặt Cung Tiểu Trúc đỏ ửng sau nụ hôn nồng nhiệt, mà Vân Túc vẫn giữ bộ dáng bình tĩnh như trước, chỉ là ánh mắt càng thêm thâm thúy.

"Đêm nay ở lại đây ngủ."

Nghe vậy, Cung Tiểu Trúc ngước mắt lên gật đầu, sau đó thấy Vân Túc nằm xuống bên cạnh hắn, một lần nữa ôm chặt hắn vào trong lòng.

Bóng đêm dần sâu, Cung Tiểu Trúc nhắm mắt lại lần nữa, khóe môi hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười, tuy rằng trong lòng thoáng có chút tiếc nuối, nhưng nghĩ tới còn nhiều thời gian, hai người vừa mới xác định quan hệ không lâu, trong lòng nhất thời liền không sốt ruột nữa.

122. Chương 122

Lại thêm mấy ngày nữa, số lượng yêu thú ngoài thành Vạn La tăng lên càng nhiều, cấp cũng ngày càng cao lên, không chỉ yêu thú cấp bốn năm nơi nào cũng có, thậm chí là xuất hiện mấy vạn con yêu thú cấp sáu, yêu tu đã ngoài Nguyên Anh kỳ cũng xuất hiện hơn mấy nghìn, tất cả đều lấy nguyên thân đối phó với tu sĩ nhân loại.

Chúng dẫn theo vô số yêu thú từ cấp sáu trở xuống xông pha chiến đấu, dù chết vô số kể trong tay tu sĩ nhân loại, vài yêu thú kia cũng không sợ không ngại, tựa như căn bản không để ý tới tính mạng của bản thân, ôm suy nghĩ đồng quy vu tận.

Đợi tới lúc trời vừa tối, vài yêu thú kia như được hạ mệnh lệnh mà nhất tề thối lui, về lại Vạn Thú sâm lâm cách đây trên trăm dặm, chiến trường vô cùng kịch liệt ban ngày nhất thời trống trơn, vắng vắng vẻ vẻ, chỉ là từ phương xa vang lên vô số tiếng kêu khóc của yêu thú, đất ngoài thành đã bị máu tươi nhiễm đỏ, xác chết khắp nơi.

Phụng mệnh lệnh của tam hoàng tử Tất Điêu Diệp Lâm, rất nhiều thành chủ các thành trì trung bộ đại lục Huyền Hoàng đều dẫn theo rất nhiều tu sĩ lần lượt tới nơi, các chưởng môn phái tu chân được tam hoàng tử mời tới cũng mang theo chúng đệ tử tới viện thủ tương trợ.

Bởi một ngày này, tình huống đã trở nên càng thêm ác liệt, không đợi các chưởng môn phái kia dẫn người tới, chỉ truyền âm thúc giục một hai, ngay khi những yêu thú này xuất hiện, Tất Điêu Diệp Lâm liền nhanh chóng dẫn theo phần lớn thành chủ và chưởng môn vội vã ra khỏi thành nghênh chiến.

Trải qua nhiều ngày chém giết, thực lực của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc lại tăng thêm một khoảng lớn, không chỉ lực phòng ngự của cơ thể tăng thêm mấy phần mà chân nguyên trong đan điền cũng nhiều hơn,

nguyên thần càng lớn mạnh thêm vài phần.

Mấy ngày nói dài thì cũng không dài, nhưng yêu thú hai người giết chết đã tới mười vạn, càng về sau, hai người giữa đàn yêu thú cấp thấp càng như cá gặp nước.

Cung Tiểu Trúc tuy cũng bị thương một chút, nhưng không nặng lắm, chỉ cần nghỉ ngơi một lát, dùng chút đan dược là khỏi hẳn trong nháy mắt, hơn nữa tốc độ khép vết thương cũng nhanh hơn trước không ít. Du Hồn Kinh Mộng Âm quyển thứ hai, Cung Tiểu Trúc thi triển thủ đoạn công kích, ngày đầu tiên, chỉ có thể miễn cưỡng dùng một lần, còn là dưới tình huống bỉ dực song phi *(đôi chim liền cánh)*, nhưng tới ngày hôm nay, Cung Tiểu Trúc đã có thể dùng tận bảy tám lần, càng lúc càng thuần thục, hơn nữa chân nguyên còn dư trong đan điền có thể đủ thi triển một hai lần công pháp trong quyển một.

Tuy vậy, nhưng tình huống hôm nay không tầm thường, sáng sớm, yêu thú đúng giờ tới ngoài thành Vạn La, tùy thời mà động, vẫn chưa tấn công ngay lập tức, tu sĩ nhân loại cũng đã sớm ra trận địa đầu tường sẵn sàng đón quân địch.

Yêu thú đã ngoài cấp bảy, phải gọi là yêu tu, họ đứng ở đại hậu phương, lông tóc toàn thân mềm mại vô cùng, thân thú càng thêm cao lớn, mấy nghìn bảy tám yêu tu cùng một yêu thú cấp chín càng thêm khổng lồ được hộ vệ ở chính giữa, yêu thú cấp chín hai mắt đỏ bừng hung ác nhìn tu sĩ nhân loại nơi xa.

Yêu thú từ cấp sáu trở xuống đông nghìn nghịt, vây quanh toàn bộ thành Vạn La, cuộc chiến hết sức căng thẳng, yêu thú cấp chín đột nhiên ngửa mặt lên trời thét dài, lộ ra hàm răng nhọn hoắt, tiếng rống giận phát ra từ trong miệng, khí lăng quay cuồng, âm lãng khuếch tán ra bốn phía, chấn động tới mức tu sĩ nhân loại bên này đầu choáng váng, ù tai hoa mắt.

Các yêu thú cấp thấp trước mặt kia ngay lúc tiếng rống giận vang lên nhận được mệnh lệnh, đột nhiên phóng lên phía trước, như một làn sóng biển cuồn cuộn hướng về phía trước, tu sĩ nhân loại nhìn thấy yêu thú vừa động trong nháy mắt cũng lần lượt bay lên không trung hoặc hòa vào giữa đàn thú chiến đấu.

Tất Điêu Diệp Lâm bay ra ngoài thành, đứng trên không trung, nhìn người người chiến đấu phía dưới.

Gần một trăm vị thành chủ và chưởng môn đánh nhau thành một đoàn với các yêu thú cấp khá cao kia, các thành chủ và chưởng môn Xuất Khiếu kỳ và Hóa Thần kỳ thường thường bị một đống hơn mấy trăm, một nghìn yêu thú vây quanh.

Mấy ngày trước tu sĩ nhân loại luôn chiếm ưu thế, hơn nữa thương vong cũng rất nhiều, các tu sĩ thực lực không tốt lắm kia bị giết, còn lại là tu sĩ tu vi khá cao, nhưng cũng đã bị thương chút ít, vấn đề đơn giản, không lớn, ăn chút đan dược là có thể khỏi hẳn.

Tuy rằng yêu thú đã ngoài cấp bảy cũng đã tới, nhưng vẫn mới chỉ là hơn mấy nghìn, tu sĩ nhân loại tuy số lượng thưa thớt, nhưng tu vi cao hơn yêu thú đi đầu kia nhiều, thế nên một khi khai chiến, hai bên thắng bại đã định.

Tu sĩ nhân loại thế không thể đỡ, trong nháy mắt liền giết chết mấy vạn yêu thú, vài yêu thú kia hoàn toàn không phải là đối thủ của tu sĩ cấp cao.

Hôm nay, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc cũng như mọi khi bay tới một phần đất trống, Tất Điêu Diệp Lâm trên không trung nhìn theo bóng dáng họ rời đi, lộ ra chút ý cười, hai người quay đầu gật đầu với hắn, rồi đi xa.

Từ ngày đầu ba người làm quen xong, Tất Điêu Diệp Lâm mỗi lần đều ra ngoại ô xem hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc chém giết yêu thú, thường thường cũng giúp sức một chút, tuy rằng nhìn như đang không làm gì, nhưng Tất Điêu Diệp Lâm cũng thu được một vài cảm ngộ từ cuộc chiến của hai người với yêu thú, rất có ích trong việc tăng tu vi.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tuy rằng chỉ là sơ giao với Tất Điêu Diệp Lâm, trao đổi không nhiều, thời gian ở chung cũng ngắn ngủi, nhưng cũng có vài phần cảm nhận được hắn là một người lãnh đạo sáng suốt, làm người chính trực, có vài phần nghĩa khí, Tất Điêu Diệp Lâm cũng cảm thấy tuy hai người là hậu bối nhưng tư chất có phần không tệ.

Hai người bày đại trận ở một nơi không người, liền đi vào trong trận bắt đầu chém giết yêu thú vọt tới từ xung quanh.

Bên kia, Tất Điêu Diệp Lâm quan sát một hồi trên không trung, phát hiện yêu thú xung quanh yêu thú cấp chín kia bắt đầu di chuyển, chậm rãi tản ra bốn phía, tận tới khi rốt cuộc xung quanh yêu thú cấp chín kia không còn một con yêu thú cấp cao nào thủ vệ nữa.

Vài yêu thú cấp bảy tám kia đi tới chỗ đàn yêu thú cấp thấp, đi qua nơi của tu sĩ nhân loại, thực lực hơi yếu suýt chút nữa trúng chiêu, đều được Tất Điêu Diệp Lâm thời khắc chú ý tới yêu thú ra tay cứu giúp, thực lực hơi mạnh có thể dễ dàng tránh được, nhưng lúc chống trả lại không làm những yêu thú cấp cao này bị thương, thế là Tất Điêu Diệp Lâm lại một lần nữa kích sát những yêu thú này.

Tuy rằng Tất Điêu Diệp Lâm chỉ là một tu sĩ thanh niên Hóa Thần sơ kỳ, nhưng hắn thiên tư tung hoành, rất nhiều tu sĩ Xuất Khiếu kỳ từng bại trong tay hắn, hoàn toàn xứng với danh hiệu tu sĩ thiên tài vượt giai đối địch, tiếng tăm lừng lẫy ở đại lục Huyền Hoàng, cũng là hoàng tử duy nhất có thực lực mạnh nhất tu vi cao như vậy, trong hoàng thất Huyền Hoàng triều.

Tất Điêu Diệp Lâm nhíu mày quan sát chiến cuộc, luôn cảm thấy phương hướng đi của những yêu thú này có điểm không thích hợp, nhưng cố nghĩ kĩ lại không thể nhớ ra.

Thời gian nhanh chóng trôi qua vài canh giờ, ngay lúc mặt trời trên đầu treo cao, mấy nghìn yêu thú cấp cao chỉ còn lại vài chục con còn sống, còn lại đều bị giết chết hầu như không còn.

Lại ngay vào lúc này, những yêu thú đó lần lượt hóa thành hình người, có khôi ngô bưu hãn, có phong thần tuấn lãng, có xấu xí vô cùng, có mỹ mạo tựa thiên tiên, họ bấm thủ quyết, miệng lẩm bẩm, một cỗ khí lãng cường đại tản ra bốn phía, xuyên qua tu sĩ và yêu thú đang đánh nhau, ánh sáng rọi khắp chiến trường.

Khi những yêu tu này đều hóa thành hình người, các tu sĩ cấp cao liền cảm thấy không ổn, Tất Điêu Diệp Lâm nhanh trước họ một bước, từ trên trời hét lớn một tiếng nói: "Chúng tu sĩ mau chóng rời khỏi nơi này!"

Thầm nói trong lòng một tiếng "Không tốt" liền lập tức bay xuống dưới, mà lúc này trên không trung của khu vực chiến trường đã hình thành một đồ trận cực lớn, gần như tất cả yêu thú và tu sĩ đều bị bao phủ bên dưới.

123. Chương 123

Vài tu sĩ cấp cao dưới đồ trận kia cũng không kịp phản ứng đã bị nhốt lại ở trong không ra được.

Tất Điêu Diệp Lâm liên tục đánh ra vài chưởng với đồ trận, lại bị đồ trận hấp thu toàn bộ, hắn liền công kích các yêu tu kia, chỉ trong chớp mắt, có vô số pháp thuật đánh lên người yêu tu, lại bị bình chướng trên người yêu tu đánh văng ra.

Yêu thú cấp chín cũng nhanh chóng đi tới trung ương đồ trận này, hóa thân thành một nữ tử lộng lẫy mỹ mạo, nàng bấm vài pháp quyết, đồ trận cực lớn nhất thời phát ra một quầng sáng mạnh, bao phủ toàn bộ yêu thú và tu sĩ từ trên xuống dưới.

Tất Điêu Diệp Lâm cũng bị luồng sáng mạnh này chắn bên ngoài, hắn vội lấy sáo ngọc của bản thân ra, chuẩn bị đánh vỡ đồ trận này, nhưng lúc đang rót linh lực vào, ánh sáng từ đồ trận kia lại nhanh chóng trở nên nhạt đi, tận tới lúc đồ trận biến mất không thấy đâu nữa.

Nhìn kỹ, trên chiến trường nào còn thấy bóng dáng của yêu tu, toàn bộ đều vô tung vô ảnh, lại nhìn kỹ hơn, trên chiến trường thiếu đi rất nhiều bóng dáng của tu sĩ nhân loại, Tất Điêu Diệp Lâm đảo qua chiến trường, các tu sĩ và yêu tu Nguyên Anh kỳ trở lên đều đã biến mất, còn lại đều là tu sĩ nhân loại từ Nguyên Anh kỳ trở xuống, thêm vào đó là vạn con yêu thú còn chưa thể biến hóa thành hình người.

Từ lúc các yêu tu kia hóa thân tới lúc chúng tu sĩ cùng biến mất này, thời gian chẳng qua cũng mới chỉ vừa vặn một phút đồng hồ.

"Không ngờ lại là đồ trận hấp linh truyền tống."

Tất Điêu Diệp Lâm ảo não một hồi, học xong một vài thứ của tu sĩ nhân loại rồi lại dùng ngược lại để đối phó với họ, nếu ngay lúc vài yêu tu kia bắt đầu hành động, hắn phản ứng lại, giết chết không để lại một yêu tu cấp cao nào, không để lại một con cá nào lọt lưới, thì đã có thể khiến cho chúng không thể đạt thành ý đồ rồi.

Chẳng qua, giờ nói gì cũng đều đã muộn.

Không sai! Đồ trận cường đại mà những yêu tu này thi triển chính là một loại đồ trận truyền tống của tu sĩ nhân loại, lại không ngờ không biết đã bị yêu tu đoạt mất từ lúc nào, lực phòng ngự của đồ trận này cực kinh người, tốc độ truyền tống cực nhanh, hoàn toàn xứng với cái danh trận pháp cấp cao, có điều, nó có một khuyết điểm, chính là các tu sĩ liên hợp thi triển trận pháp này sẽ bị hạ xuống ba, bốn tầng tu vi, cực ít người trong giới tu chân dễ dàng sử dụng loại đồ trận truyền tống này.

Trong lúc vạn phần hung hiểm, trận pháp này khi thi triển có thể cứu tính mạng của nhiều người, nhưng bình thường, trận pháp này khá là vô dụng, mất nhiều hơn được, thế nên rất ít người biết sử dụng trận pháp này, cũng rất ít người học, chỉ là hơi biết tới một chút mà thôi.

Tất Điêu Diệp Lâm xưa nay đọc rộng, thế nên khá là hiểu phương diện này, nhưng vừa rồi cũng không kịp phản ứng lại.

Lại không ngờ, những yêu tu này lại có thể sử dụng tài tình tới vậy.

"Có chuyện gì vậy?"

"Môn chủ của chúng ta đâu rồi?"

"Trời ơi! Vừa rồi tột cùng là đã có chuyện gì xảy ra vậy?"

Trên chiến trường các tu sĩ nhân loại thấy một đám trưởng bối của mình biến mất, ngay cả thành chủ và chưởng môn của họ cũng đã biến mất, vốn đại kinh thất sắc, nhưng yêu thú xung quanh lại không để họ kịp tiêu hóa sự thật này, tiếp tục tấn công họ, thế nên rất nhiều tu sĩ đành táng mệnh trên chiến trường, những nhân tài khác thì kịp phản ứng lại cầm lấy pháp bảo bắt đầu chiến đấu.

Đang đánh nhau ở nơi xa, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc trùng hợp ở ngoài phạm vi bao trùm của đồ trận, đã nhận ra điều lạ thường ở bên này, vội vã thu hồi pháp trận chạy tới bên này, một đường vượt mọi chông gai, sau đó nhìn thấy chiến trường máu chảy thành sông, Tất Điêu Diệp Lâm cũng gia nhập vào cuộc chiến, đứng trên không trung không ngừng giết chết một vài yêu thú phi hành, thỉnh thoảng lại đánh vài chưởng xuống đất, cứu vài tu sĩ hoặc giết chết một mảng lớn yêu thú.

Tất Điêu Diệp Lâm truyền âm vào thành, lệnh cho vài tu sĩ cấp cao tọa trấn trong thành tới tương trợ, trong lúc chém giết, khuôn mặt nghiêm túc kia trở nên âm trầm bởi vừa rồi mấy chục tu sĩ cấp cao vừa mất tích, xuống tay càng thêm không lưu tình chút nào.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng nhận thấy sự khác thường trên chiến trường, bởi hai người họ không hề thấy có một tu sĩ nào đã ngoài Nguyên Anh kỳ trên chiến trường, liền biết nhất định đã xảy ra biến cố gì đó không ngờ tới, nếu không vì sao lại không thấy bóng dáng của những tu sĩ cấp cao kia được, dù sao cũng không có khả năng là đều về thành nghỉ ngơi được!

Vì thế, hai người liếc nhìn nhau, cũng bay lên trên không, Vân Túc cảm thấy giết yêu thú phi hành trên không trung không đã ghiền bằng, nên liền hạ xuống mặt đất, một kiếm chém chết cả mảng lớn.

Cung Tiểu Trúc ngồi xếp bằng lơ lửng trên không trung, bắt đầu vuốt ve huyền cầm, ngón tay trắng nõn xẹt qua từng sợi dây trên huyền cầm, tiếng đạt tuyệt luân xuyên qua đàn thú, vang lên bên tai chúng tu sĩ.

Có vài tu sĩ nhân loại như được tiếng đàn khích lệ, giết càng thêm tận hứng, yêu thú từ cấp bốn trở xuống lần lượt dừng lại, có vài con bị tu sĩ nhân loại giết chết, có vài con quay đầu tấn công yêu thú không bị khống chế, thường thường yêu thú cấp ba bốn tấn công yêu thú cấp năm sáu.

Yêu thú cấp năm sáu tuy rằng linh trí không sánh được với nhân loại trưởng thành, nhưng phần lớn đều có linh trí, đã sớm khai hóa trí lực, lại không nghĩ ra những yêu thú cấp khá thấp này vì sao lại giúp nhân loại đối phó với chúng, còn tưởng rằng chúng làm phản, thế là ảo não, cũng một cước tát chết một con, đến một con tát một con, đến hai con tát một đôi, áp lực của tu sĩ nhân loại nhất thời nhỏ lại.

Nhưng đây chỉ là tình huống của một bộ phận yêu thú, dù sao tu vi của Cung Tiểu Trúc vẫn chỉ ở Trúc Cơ kỳ, năng lực có hạn, mỗi lần chỉ có thể khống chế được một trăm con yêu thú, nhiều hơn thì không được, nếu cố đấm ăn xôi, sẽ bị phản phệ.

Vân Túc trong một đám tu sĩ nhân loại từ Nguyên Anh kỳ trở xuống, là tu sĩ có thực lực mạnh nhất, không ai có thể ngăn lại được, cho dù có so sánh cùng với tu sĩ Nguyên Anh kỳ cũng không hề yếu ớt hơn, tuy rằng thực lực của y không sánh nổi với Tất Điêu Diệp Lâm nhưng một lát sau, xung quanh cũng đã có một mảng lớn yêu thú nằm lăn lóc.

Phệ Hồn kiếm lóe ra ánh sáng đỏ sậm, không ngừng hấp thu máu dính trên thân đao, như đói như khát, nhưng tất cả tạm thời chưa có ai phát hiện ra.

Thực ra, nếu không phải Vân Túc tự lấy chính bản thân áp chế nó hút máu, Phệ Hồn kiếm sẽ như quỷ hút máu mà hút hết máu tươi trong phạm vi vài dặm, dù là máu người hay là máu thú.

Về phần vì sao lại phải áp chế không cho nó hút máu, bởi Phệ Hồn kiếm vốn là dành cho ma tu dùng, nhưng Vân Túc cũng không hẳn là ma tu, chỉ là Tiên Ma thể, tu cũng là công pháp của tiên đạo, tuy rằng vẫn có thể dùng Phệ Hồn kiếm, nhưng thực ra lại bị hạn chế, Phệ Hồn kiếm hút càng nhiều máu, ma tính lại càng mạnh, nhẹ thì độ phù hợp giữa Phệ Hồn kiếm và y bị giảm xuống, khiến cho thỉnh thoảng không chịu sự điều khiển, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, nếu vượt qua được thì không sao, có thể chuyển thành ma tu, chẳng qua nếu không trụ được sẽ đi đời nhà ma.

Đây cũng là chuyện mà vài ngày trước, Vân Túc biết được khi lĩnh ngộ truyền thừa, hơn nữa trước đó, y cũng đã nhận thấy rõ ràng rằng Phệ Hồn kiếm khi vừa thấy máu tươi liền có dấu hiệu không chịu điều khiển.

Trải qua nhiều ngày chém giết, tuy rằng Vân Túc tận lực khống chế Phệ Hồn kiếm, nhưng khó ở chỗ lúc giết chết yêu thú, trên kiếm sẽ dính một chút máu, Phệ Hồn kiếm liền không nhịn được mà hấp thu vào thân kiếm, máu tươi của gần mười vạn yêu thú, chỉ cần mỗi con một giọt, cũng đã là một số lượng khổng lồ.

Có điều đây cũng không phải là chuyện lớn, tuy rằng tu vi của Vân Túc mới chỉ Kim Đan kỳ nhưng sự tự chủ của y kinh người, hơn nữa về sau theo cảnh giới của y càng lúc càng tăng cao, năng lực áp chế của Phệ

Hồn kiếm sẽ ngày càng cao, vấn đề này sẽ không thể gây được chút ảnh hưởng nào.

Chờ sau khi cảnh giới của Vân Túc tăng lên, dù Phệ Hồn kiếm có hút nhiều máu hơn, y cũng có thể điều khiển Phệ Hồn kiếm dễ dàng, cũng không bị phản phệ.

Hơn nữa làm một nhân vật chính, nếu chỉ mới vậy đã dễ dàng bị chút vấn đề nhỏ này làm khó, vậy thì người của toàn bộ giới tu chân đều không muốn sống nữa rồi.

124. Chương 124

Năng lực bản thân Cung Tiểu Trúc vốn đã phi phàm, dưới tình huống còn có pháp bảo bản danh trợ giúp, thực lực cũng không kém gì tu sĩ Kim Đan kỳ bình thường, giết chết vô số yêu thú, tiếng đàn ngân nga trên chiến trường, vang lên bên tai, tuy rằng không có tác dụng khống chế tu sĩ nhân loại, nhưng cũng có không ít tu sĩ ngừng động tác, đắm chìm trong giai điệu.

Được Tất Điêu Diệp Lâm triệu hồi, hơn mười tu sĩ cấp cao thủ trong thành gần như ra ngoài thành trong nháy mắt, sau đó cùng chém giết với bọn Tất Điêu Diệp Lâm.

Qua nửa canh giờ, dưới sự cố gắng của mấy vạn tu sĩ, đại bộ phận yêu thú đều biến thành xác chết và hài cốt chồng chất như núi, cũng không còn yêu thú nào xuất hiện thêm, vài yêu thú còn sống kia cũng không chiến đấu tới tối với tu sĩ như trước, mà như nhận được mệnh lệnh, đồng loạt trở về Vạn Thú sâm lâm.

Nhiều tu sĩ giết đã đỏ cả mắt, cũng đang giết tới hào hứng, thấy vài yêu thú bỏ chạy về Vạn Thú sâm lâm, liền theo sau mà đuổi, đuổi được một con giết một con.

Tất Điêu Diệp Lâm đứng trên không trung, hô to với toàn bộ tu sĩ: "Tất cả tu sĩ ngừng đuổi giết, nhanh chóng trở lại trong thành trở mệnh lệnh."

Hắn rót linh lực vào trong giọng nói, âm thanh vang vọng tới tận chân trời, còn có thể khống chế thần trí con người chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, gần như là trong nháy mắt, vài tu sĩ đang đuổi giết yêu thú kia đều ngừng tay, phản ứng lại với lời nói mình nghe thấy, lập tức quay đầu trở lại trong thành.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã ngừng tay lại ngay khi yêu thú rút lui, cũng trở lại trong thành với các tu sĩ khác.

Sau khi vào thành, trừ vài tu sĩ cấp thấp, hơn mười tu sĩ cấp cao đều đi cùng Tất Điêu Diệp Lâm, đi được nửa đường, hắn truyền âm hỏi hai người: "Vân huynh, Cung huynh, có thể tới phủ thành chủ một lát không?"

Hai người liếc nhìn nhau, Vân Túc khẽ gật đầu với cái gáy của Tất Điêu Diệp Lâm, sau đó theo sau lưng

hắn với một khoảng cách không xa, cùng đi tới phủ thành chủ.

Bởi tất cả phàm nhân đều sợ hãi trước cơn thú triều thành Vạn La, nên không dám tùy tiện lắc lư trên đường, hơn nữa xuất phát từ lòng kính sợ "tiên nhân", họ cũng không dám tùy tiện xuất hiện trước mặt các tu sĩ, tất cả đều đóng cửa nhà lại.

Sạp nhỏ đã ngừng buôn bán vài ngày, cửa hàng luôn mở cũng đóng cửa, trên cả con đường chỉ còn lại vài tu sĩ mang theo sát khí đi lại, có người đầy máu tươi, có người đứt tay đứt chân, có người đi tới nơi một nơi cố định để chữa thương, có người trở về chỗ ở.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nắm tay nhau đi cạnh đám người, được Tất Điêu Diệp Lâm dẫn trở về phủ thành chủ, đột nhiên từ bên cạnh có một tu sĩ thanh niên lao tới, thiếu chút nữa đã va phải người Cung Tiểu Trúc.

Vân Túc kéo tay Cung Tiểu Trúc, nhẹ nhàng dùng sức vừa phải ôm hắn vào trong lòng, đánh một chưởng tới chỗ người kia, người kia lập tức ngã lăn ra đất, phát ra tiếng kêu đau thảm thiết.

Các tu sĩ khác lần lượt nhìn về phía bên này, thấy người kia cũng không thật sự bị thương, hơn nữa còn có thể bò dậy ngay lập tức, liền tiếp tục không chớp mắt đi về phía trước, một đám người vẻ mặt có chút nghiêm túc.

Tất Điêu Diệp Lâm cũng phát hiện ra chuyện xảy ra bên này, thị vệ thường xuyên đi theo bên người hắn bước tới, báo cáo tin đế đô truyền tới phủ thành chủ, Tất Điêu Diệp Lâm nghe xong chỉ gật đầu.

Sau đó truyền âm hàn huyên với Vân Túc vài câu, mang theo chúng tu sĩ đi tới phủ thành chủ.

Bên này tu sĩ thanh niên bị Vân Túc đánh ngã xuống đất chính là Vạn Lăng Hoàn, lúc bị Vân Túc đánh ngã, hắn mới nhận ra mình đã làm sai, vì thế lập tức đứng dậy xin lỗi Cung Tiểu Trúc: "Cung đạo hữu, thật sự xin lỗi, vừa rồi va phải ngươi, mong ngươi tha lỗi, gia phụ nguy hiểm tới tính mạng, tại hạ lập tức muốn đi mới y tu tới chữa trị, mong Vân tiền bối tha thứ cho vãn bối."

Tuy rằng một chưởng kia của Vân Túc nhìn có vẻ nặng, nhưng thực ra cũng không có bao nhiêu lực tấn công, thế nên ngực Vạn Lăng Hoàn chỉ hơi đau một chút mà thôi.

Cung Tiểu Trúc nghe thấy lời hắn nói, lập tức hỏi: "Gia phụ ngươi bị thương gì?"

Tuy tình huống khẩn cấp nhưng Vạn Lăng Hoàn vẫn thành thật đáp: "Gia phụ bị một con kim ti thiềm cấp sáu gây thương tích, miệng vết thương trùng hợp trên cổ." Vốn lúc Vạn Khuynh bị thương vẫn chưa phát hiện ra, mà lúc trở lại phòng vết thương bỗng chuyển biến xấu mới phát hiện ra.

Vết thương kim ti thiềm tạo ra nếu ở bộ phận khác rất dễ chữa, không cần tìm tới y tu, bản thân cũng có thể tự cứu, nhưng bị thương ở cổ thì không dễ, thiềm độc sẽ chậm rãi xâm nhập vào khí quản, sau đó

nhanh chóng bành trướng từ trong ra ngoài, bốc mùi hư thối, chưa tới một ngày, đầu sẽ rơi khỏi cổ.

Vừa nghĩ một chút, Cung Tiểu Trúc nhân tiện nói: "Vạn đạo hữu, ngươi bây giờ chỉ sợ không gọi được y tu tới, vừa rồi tại hạ đi ngang qua chỗ đó có nhìn thoáng qua, toàn bộ đại sảnh đều chật ních người bị thương, tất cả y tu đều bận rộn không dừng lại được, hơn nữa đan dược chữa thương cũng sẽ sớm bị dùng hết, linh đan giải thiềm độc chỉ sợ..."

Thiềm độc có chút lợi hại, huống chi còn là thiềm độc của kim ti thiềm cấp sáu, thế nên linh đan giải thiềm độc cũng rất khó luyện chế, vô cùng ít ỏi, cho dù luyện đan sư thành Vạn La ngày đêm luyện đan không ngừng, cũng là cung không đủ cầu, huống chi luyện đan sư cũng không chỉ luyện chế một loại đan dược này.

Lời Cung Tiểu Trúc nói đều là thật, bây giờ tuy rằng y tu thành Vạn La có mấy chục người, nhưng chiến đấu một hồi, rất nhiều tu sĩ bị thương, thế nên trong khoảng thời gian ngắn không thể ngơi tay, bị thương không nặng lắm đều tự chữa cho bản thân.

Vạn Lăng Hoàn nghe Cung Tiểu Trúc nói vậy, vội vã hỏi: "Cung đạo hữu, vậy ngươi có thể chữa trị cho cha ta được không? Nếu ngươi có đan dược giải thiềm độc, có thể tặng cho ta mấy viên được chăng, ta có thể dùng pháp bảo đổi cho ngươi."

Thực ra hắn cũng biết khả năng tìm y tu tới chữa trị không quá lớn, dù sao linh đan giải thiềm độc quá quý giá, cho dù hắn có ra được tiền trả, luyện đan sư hoặc y tu cũng chưa chắc đã có.

Vạn Lăng Hoàn cầm pháp bảo ra chính là linh khí trung phẩm, là một tu sĩ Trúc Cơ kỳ, có thể lấy ra một món linh khí, điều kiện cũng coi như là giàu có.

"Đương nhiên là có." Cung Tiểu Trúc tùy tay cầm một bình độc đựng Bách Độc đan từ trong trữ vật giới ra đưa cho Vạn Lăng Hoàn, mỉm cười: "Về phần pháp bảo thì không cần phải đưa ta, lại nói dù thế nào chúng ta cũng là bằng hữu có giao tình khá thâm hậu, chút chuyện này sao có thể không giúp đỡ."

Vạn Lăng Hoàn nói năng lộn xộn, liên tục bái tạ Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, nhanh chóng cáo từ.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc chờ Vạn Lăng Hoàn đi rồi, cũng đi tới phủ thành chủ.

Vào trong đại điện phủ thành chủ, Tất Điêu Diệp Lâm nhìn hai người, gật đầu nhẹ tới gần như không thể nhìn ra, vẻ mặt vẫn khá là nghiêm túc như vừa rồi.

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc tìm một chỗ ngồi phía dưới ngồi xuống.

Hơn mười tu sĩ cấp cao ngồi bên trên, tu vi đều cao hơn Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, vẻ mặt họ cũng khá nghiêm túc, môi hơi mấp máy, có vẻ đang trao đổi bằng thần thức.

"Vừa rồi theo như lời ta nói, không biết có vị đạo hữu nào nguyện ý lĩnh mệnh đi thăm dò đến cùng không?"

Tất Điêu Diệp Lâm trong lúc mọi người đang băn khoăn, đảo qua Vân Túc, hơi tạm dừng lại một chút, rồi lại nhanh chóng dời ánh mắt. Tuy rằng không biết Tất Điêu Diệp Lâm tìm họ có chuyện gì, nhưng hai người vẫn luôn cảm thấy Tất Điêu Diệp Lâm sẽ không làm khó họ.

Cung Tiểu Trúc ngồi không một lúc liền không ngồi nổi nữa, vì thế liền dùng thần thức trao đổi với Vân Túc: "Vân đại ca, ngươi nói xem lần này tam hoàng tử bảo chúng ta tới đây làm gì? Chẳng lẽ là bởi chuyện mất tích của các tu sĩ cấp cao sáng nay?"

Vân Túc khẽ lắc đầu: "Có lẽ phải, mà có lẽ cũng không phải." Được rồi! Thực ra chính y cũng không biết.

Cung Tiểu Trúc không nói gì nhìn y một cái, rồi dùng hệ thống quét tra xét thông tin thân phận của hơn mười vị tu sĩ đang ngồi.

125. Chương 125

Trong đại điện, người đang ngồi đều là tiên tu, có cả nam tu và nữ tu, tuy rằng những nam tu thoạt nhìn đã hơi già, nhưng ánh mắt cũng là anh khí bừng bừng, không kém gì những người phong tư trác tuyệt.

Cung Tiểu Trúc quét một vị nam tu tướng mạo hơi già, một mái tóc xanh xen lẫn chút tóc trắng, da cũng đã hơi nhăn nheo, từ hệ thống quét, Cung Tiểu Trúc biết được người này tên Phượng Hoa, là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ.

Phượng Hoa cũng là người đầu tiên xung phong nhận việc, tỏ rõ ý muốn tới Vạn Thú sâm lâm điều tra tình huống của tu sĩ, hắn ngồi trên ghế, chắp tay nói với Tất Điêu Diệp Lâm ngồi trên cao: "Tam hoàng tử điện hạ, thuộc hạ nguyên tới Vạn Thú sâm lâm."

Sở dĩ xưng thuộc hạ với Tất Điêu Diệp Lâm bởi thân phận người này chính là thành chủ của một thành nào đó ở trung bộ đại lục Huyền Thiên, Tất Điêu Diệp Lâm nghe hắn nói vậy, tán thưởng nhìn hắn, gật đầu nói: "Vậy làm phiền Phượng đạo hữu."

Phượng Hoa vừa nói xong lại có một người nói với Tất Điêu Diệp Lâm: "Tam hoàng tử điện hạ, nếu Phượng đạo hữu đi, vậy thì thiếp thân cũng đi cùng, vừa lúc cùng làm bạn với Phượng đạo hữu."

Tất Điêu Diệp Lâm mỉm cười với nàng, chắp tay nói: "Đương nhiên, có Sử môn chủ giúp đỡ, chắc hẳn chuyến đi tới Vạn Thú sâm lâm này sẽ bình an vô sự."

Cung Tiểu Trúc vừa dùng hệ thống quét quét thử thông tin của vị Sử môn chủ này, phát hiện ra nàng là một nữ tu Xuất Khiếu trung kỳ, hơn nữa còn là chưởng môn của Bách Nhạc môn, tên Sử Liên Yên, người

này mỹ mạo vô song, một thân khí độ ung dung lộng lẫy khiến nhiều nam tu ở đây không dời mắt được, giọng nói đương nhiên cũng rất dễ nghe.

Trong mắt Cung Tiểu Trúc chợt lóe vẻ kinh diễm, quay đầu lại nhìn Vân Túc ngồi bên cạnh, thấy thần sắc y thản nhiên, mắt vẫn nhìn thẳng về phía trước, không hề nhìn về phía Sử Liên Yên, liền biết Vân đại ca không hề bị mỹ mạo của nàng làm cho kinh diễm.

Vân Túc nhận được ánh mắt của Cung Tiểu Trúc, quay đầu nhìn hắn, vốn bàn tay của hai người đang nắm lấy nhau, hắn liền bị Vân Túc nhân cơ hội ma sát vài cái trong lòng bàn tay, Cung Tiểu Trúc có phần hơi co quắp, nhẹ giọng nói: "Vân đại ca, ngứa!"

Nghĩ lại cũng phải, Vân Túc sẽ không đi thích người khác, điểm này Cung Tiểu Trúc cực kỳ tự tin, cũng vô cùng kiêu ngạo, quả nhiên trong mắt Vân đại ca, mình không chỉ tốt nhất, mà cũng còn là đẹp trai nhất. *(=)))*

Vân Túc quay đầu lại, ngón tay vẫn ma sát vào lòng bàn tay Cung Tiểu Trúc, Cung Tiểu Trúc khóc không ra nước mắt, muốn dời lực chú ý đi, liền bắt đầu quét vị 'nam' tu phát biểu tiếp theo.

Nhìn thấy tên người này, sắc mặt Cung Tiểu Trúc hơi đổi, hắn không ngờ lại gặp phải 'tình địch' khó giải quyết nhất ở đây.

Vân Túc chỉ đặt một bộ phận nhỏ của tâm trí lên người khác, còn lại đặt toàn bộ lên người Cung Tiểu Trúc, lúc vẻ mặt Cung Tiểu Trúc biến hóa, y sâu sắc nhận ra một cảm giác không thích hợp, lo lắng hỏi: "Sao vậy? Tiểu Trúc?"

"Hả? Không sao cả, Vân đại ca." Cung Tiểu Trúc thu lại vẻ mặt kinh ngạc, lắc đầu với Vân Túc.

Hắn tuyệt đối sẽ không nói với Vân đại ca rằng hắn thấy một người rất có khả năng sẽ trở thành tình địch của hắn trong tương lai đâu, đây chính là tình địch mạnh nhất từ trước tới giờ, không chỉ ưu tú trên mọi phương diện, mà còn là một nữ nhân giả làm nam nhân, nếu Vân đại ca cũng để ý tới nàng thì phải là sao đây?

Lại nói, người này tên Liễu Thiên Phong, là cung chủ Hạo Miểu cung, tuy rằng nàng dùng pháp bảo ngụy trang cho bản thân trở thành một nam nhân, người ngoài ít người biết rằng nàng thực ra là nữ nhân, nhưng Cung Tiểu Trúc đã đọc tiểu thuyết thì đương nhiên là biết rõ ràng.

Về phần vì sao Liễu Thiên Phong lại muốn giả trang thành một nam nhân, Cung Tiểu Trúc cảm thấy có lẽ là do cốt truyện cần, thuần túy là muốn gia tăng số lượt xem.

Liễu Thiên Phong, không chỉ có cái tên nửa nam nửa nữ, mà giọng nói cũng rất trung tính, hơn nữa lúc trang điểm thành nam nhân cũng là phong tư trác tuyệt, trong ánh mắt anh khí rõ ràng, nữ nhân thấy đều nhỏ dãi ba thước, còn có thể trêu chọc một bộ phận nam tu.

"Nếu Phượng đạo hữu và Sử môn chủ đều đi, vậy thì bổn cung cũng muốn đi Vạn Thú sâm lâm du ngoạn một phen, không bằng chúng ta hãy đi cùng nhau." Giọng nói trong trẻo của Liễu Thiên Phong vang vọng toàn đại điện, một vẻ mặt thản nhiên, gật đầu với từng người.

Phượng Hoa và Sử Liên Yên gật đầu đáp: "Cứ tự nhiên!"

Giọng nói của hai người cùng vang lên một lúc, sau đó cả hai đều nhìn thoáng qua đối phương, rồi quay đầu lại.

Cung Tiểu Trúc tiếp tục nhìn Liễu Thiên Phong, ánh mắt thất thần, đắm chìm trong thế giới của chính bản thân, vẫn không hề chú ý tới hai người Phượng Hoa và Sử Liên Yên.

Dựa theo nội dung trong truyện, sau này Liễu Thiên Phong vì muốn lấy lòng Vân Túc, lúc thay nam trang thành nữ trang, vòng eo mảnh khảnh, khuôn mặt tinh xảo kia, vẫn luôn tỏa ra khí thế tôn quý, dung mạo đoan trang minh diễm cùng với tư thái kia, dù có là Vân Túc không thích bất cứ nữ tử nào, lúc biết rằng nàng là một nữ tu, cũng không thể không đổi sắc mặt với nàng.

Đặc biệt là mái tóc đen kia của nàng, còn mềm mại hơn cả tơ lụa, đen bóng mượt mà, óng ánh tới chói mắt.

Nói thật, so sánh vẻ đẹp của Liễu Thiên Phong với Sử Liên Yên, chỉ có hơn chứ không kém.

Chẳng qua từ xưa tới nay, hồng nhan thì bạc mệnh.

Hắn vẫn còn nhớ rõ trong truyện đã nhắc tới khi Liễu Thiên Phong còn chưa bại lộ thân phận nữ tử thì đã kết làm bằng hữu với Vân đại ca, sau khi mặc lại nữ trang, vì Vân Túc Liễu Thiên Phong càng thêm liều lĩnh, thậm chí còn dẫn theo toàn bộ Hạo Miểu cung ngăn cản những người đuổi giết y.

Cuối cùng, bởi cứu tính mạng Vân đại ca, thần hồn và thân xác của người này đã bị hủy diệt hoàn toàn, sau chuyện này trái tim Vân đại ca càng thêm lạnh lẽo, cứng rắn, thậm chí còn có một lần bởi Liễu Thiên Phong mà thiếu chút nữa tẩu hỏa nhập ma.

Trước kia chưa nhớ tới tình địch này, Cung Tiểu Trúc cũng không nghĩ nhiều, cũng khá tự tin, bây giờ, hắn lại không thể nào không nghĩ tới, nếu trong truyện cuối cùng Liễu Thiên Phong không chết, vậy có phải là Vân đại ca sẽ nảy sinh tình cảm với nàng hay không? Hoặc là nói sau khi nàng chết rồi, Vân đại ca có thể vì bởi cầu mà không được nên tình cảm đối với nàng càng thêm sâu sắc không thể xóa nhòa, lúc đột phá tu vi cũng suýt chút nữa đã trở thành tâm ma của y?

Cung Tiểu Trúc nghĩ ngợi, rồi lập tức ngừng lại, nghĩ tới chuyện những tình tiết này đều là nội dung trong truyện, tình huống thực sự thực ra đâu phải như vậy, bởi là một nhân sĩ xuyên việt, hắn đã thay đổi phần lớn cốt truyện, chỉ cần sau này hắn cố gắng thêm nhiều nhiều, thì mối uy hiếp được coi là cực lớn này, Cung Tiểu Trúc cũng chắc chắn có thể hóa giải hoàn toàn.

Cho dù không thể tin vào Liễu Thiên Phong, thực ra hắn cũng có thể tin tưởng Vân đại ca, chỉ cần trong tim Vân đại ca vẫn luôn có hắn, cho dù Liễu Thiên Phong có mị lực đến thế nào, Vân đại ca cũng sẽ không nhìn tới nàng dù chỉ bằng một con mắt.

Lại nghĩ, Cung Tiểu Trúc lại bắt đầu ảo não bản thân thật không bình tĩnh, hắn là nam nhân chứ đâu phải nữ nhân, thần kinh từ khi nào lại trở nên nhạy cảm như vậy, miên man suy nghĩ về chân ái, chẳng lẽ bản thân không thể tự tin một chút hay sao? Ngoại hình của bản thân đẹp trai như vậy, da dẻ cũng tốt như vậy, tính cách lại ôn nhu như thế, đối xử với Vân đại ca cũng là săn sóc tỉ mỉ, nếu Vân đại ca di tình biệt luyến, thì chỉ có thể chứng tỏ y không có mắt nhìn người.

(di tình biệt luyến: lúc trước yêu một người nhưng sau lại yêu người khác)

Quan trọng nhất đó là, Liễu Thiên Phong bây giờ đã là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ đại viên mãn, Vân đại ca mới chỉ là tu sĩ Kim Đan kỳ đại viên mãn, tu vi của hai người kém nhau tận hai cấp, từ trước tới nay, nữ nhân địa vị cao hơn nam nhân, kết làm phu thê sẽ không hạnh phúc, cho dù nam nhân rất yêu nữ nhân này, trong lòng hẳn cũng có chút không thoải mái khi để nữ nhân ngồi lên đầu mình đâu nhỉ!

Nghĩ tới chuyện mình lại bắt đầu nghĩ nhiều, Cung Tiểu Trúc vội vàng ngừng lại một lần nữa, mặc niệm trong lòng: "Mình là đàn ông, không phải phụ nữ, mình không phải là phụ nữ, mình là một người đàn ông…"

Vân Túc bên cạnh thấy tầm mắt Cung Tiểu Trúc vẫn luôn treo trên người Liễu Thiên Phong, liền nhìn theo ánh mắt hắn, chỉ là nhìn còn chưa tới một giây đã nhìn lại về phía Cung Tiểu Trúc.

Chẳng qua chỉ là một nam tu dung mạo vóc người nhìn được mà thôi, chưa đủ làm cho y phải sợ hãi, y nghĩ hẳn là Tiểu Trúc không phải là bị tướng mạo của người này hấp dẫn, dù sao y vẫn rất tin tưởng vào diện mạo và vóc người của mình.

Lúc này, y lại phát hiện thực ra ánh mắt Cung Tiểu Trúc khá là vô hồn, không hề nhìn vào nam tu Hóa Thần kỳ kia, liền lắc đầu bật cười trong lòng, hóa ra Tiểu Trúc lại thất thần rồi, không hề bị người khác hấp dẫn sự chú ý, quả là quá đáng yêu.

Vân Túc giơ tay lên nhéo nhéo lên gáy hắn, Cung Tiểu Trúc phục hồi tinh thần, rụt cổ lại, ảo não nhìn Vân Túc, cao quý lãnh diễm của ngươi đâu rồi?

126. Chương 126

Sau khi Liễu Thiên Phong nói xong, tiếp đó lại có năm vị tu sĩ cấp cao đứng ra tỏ ý sẽ cùng tới Vạn Thú sâm lâm trước, Tất Điêu Diệp Lâm thấy không còn người nào tình nguyện nữa, liền nói: "Nếu đã vậy, lần này tới Vạn Thú sâm lâm, số lượng các đạo hữu và các vị tiền bối sẽ là tám vị, mặt khác, các vị thành chủ và chưởng môn cũng có thể tự mang theo một vài thủ hạ hoặc đệ tử đi theo, nhiệm vụ chủ yếu lần này là…"

Nói ngắn gọn, nhiệm vụ lần này tổng cộng có hai, một là lý nhân ngoại hợp, cứu viện phần lớn tu sĩ cấp cao bị truyền tống vào Vạn Thú sâm lâm ra, hai là điều tra nguyên nhân xảy ra thú triều lần này.

Về phần vì sao họ lại kết luận truyền tống đồ đã đưa những người kia vào sâu trong Vạn Thú sâm lâm, đương nhiên cũng không cần phải nói thêm, tuy rằng không biết vì sao những yêu tu kia lại phải bắt các tu sĩ cấp cao, nhưng nhất định đều có mưu đồ cả, hơn nữa hắn cũng đã thử gieo quẻ, nơi các tu sĩ cấp cao kia bị bắt tới chính là Vạn Thú sâm lâm.

Đương nhiên, nếu các yêu tu kia có thể bắt hơn mười vị tu sĩ cấp cao đi, vậy thì tám vị tu sĩ cấp cao này lại thêm phần lớn tu sĩ cấp thấp có thần thông quảng đại thế nào đi nữa cũng không thể làm được gì, Tất Điêu Diệp Lâm đương nhiên không trông cậy vào việc họ có thể tự mình hoàn thành nhiệm vụ, chỉ là muốn cho họ đánh trận đầu mà thôi.

Về phần các tu sĩ bị bắt đi kia có còn sống hay không thì không ai biết, nhưng không cần quan tâm, dù thế nào cũng phải thử một lần mới được.

Vì thế, hắn cuối cùng lại bổ sung thêm một câu, chờ thêm vài ngày nữa, đế đô sẽ có một vị đại năng Độ Kiếp kỳ mang theo một vài đệ tử tới thành Vạn La tương trợ, để bọn Phượng Hoa đi trước một bước, chờ vị đại năng kia tới rồi, sẽ tới tương trợ sau.

"Lời thừa ta sẽ không nói thêm, lúc đó các vị thành chủ và chưởng môn xin hãy xuất phát vào nửa đêm hôm nay, đến lúc đó bản cung sẽ tiễn chân các vị."

Nói xong, Tất Điêu Diệp Lâm tiễn các tu sĩ cấp cao này ra về, mặt khác lại truyền âm cho hai người Vân Túc, bảo họ đợi một lát, nói là có chuyện muốn thương lượng.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nghe thấy vậy, liền ngồi nguyên bất động như vừa nãy, chờ Tất Điêu Diệp Lâm trở về, hai người mới đứng dậy, Cung Tiểu Trúc mở miệng hỏi: "Không biết Tất Điêu tiền bối muốn chúng ta ở lại, là có chuyện gì?"

"Hai vị mời ngồi." Tất Điêu Diệp Lâm đi tới trước ghế ngồi, đưa tay ra tỏ ý mời ngồi, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc tới ngồi bên cạnh, mặt không biểu cảm, an chi nhược tố, Cung Tiểu Trúc bị thái độ khẩn cầu của hắn làm cho cả kinh không ngừng, nếu không phải có Vân Túc nắm tay hắn, hắn suýt đã chân tay luống cuống.

Tất Điêu Diệp Lâm chờ hai người đã xuống rồi, mới chắp tay với hai người, thái độ thành khẩn nói: "Thực không dám giấu giếm, hôm nay tại hạ gọi hai vị đạo hữu tới đây, thực ra là có chuyện muốn nhờ, không biết Vân đạo hữu có thể đồng ý với thỉnh cầu của tại hạ không."

Vân Túc thấy Tất Điêu Diệp Lâm dùng thái độ "Ngươi không đồng ý, ta sẽ không nói!", khẽ gật đầu, tự nhiên bình tĩnh nói: "Chỉ cần vãn bối có thể làm được, nhất định sẽ đồng ý giúp, nhưng nếu không làm được, vãn bối cũng đành bất lực."

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc kiêu ngạo đối đáp với Tất Điêu Diệp Lâm như vậy, nghĩ thầm ngươi nói như vậy thật sự được sao? Người ta đã cầu xin ngươi rồi đó, chí ít ngươi cũng phải tỏ ra bất an chút chứ!

Nhưng nghĩ lại, người ta là nhân vật chính nơi này, kiêu ngạo một chút cũng chẳng là gì, dù sao y có vầng hào quang nhân vật chính bao phủ, người đang thuyết phục y cũng sẽ tiếp tục thuyết phục, mà kẻ hận thù y cũng sẽ không bởi thái độ của y mà ngừng việc đuổi giết y.

Sau đó, Cung Tiểu Trúc lại cân nhắc xem nếu Vân đại ca bày vẻ mặt "Tiền bối ngươi đừng như vậy, tại hạ thật sự thụ sủng nhược kinh" ra, tay chân thì luống cuống, nghĩ là hắn đã nổi da gà đầy người, vậy đó nhất định không phải là Vân đại ca mà hắn biết nữa rồi.

Lại nói tiếp, vừa rồi với các tu sĩ Hóa Thần kỳ và Xuất Khiếu kỳ, Tất Điêu Diệp Lâm đều tự xưng là 'bản cung', bây giờ lại tự xưng với Vân đại ca là 'tại hạ', có thể thấy được vị tam hoàng tử này đã hạ mình tới mức nào.

Vân Túc nói xong, vẻ mặt nghiêm túc của Tất Điêu Diệp Lâm lập tức dịu lại, có chút vui sướng nói: "Thực không dám giấu, nhiều ngày nay tại hạ đã quan sát pháp trận cấp cao mà Vân đạo hữu bày ra kia, lòng thấy thật huyền diệu, tuy rằng Vân đạo hữu vẫn còn chưa khởi động kĩ năng tấn công, nhưng tại hạ đã hiểu được chút huyền cơ, thế nên tại hạ muốn lĩnh giáo Vân đạo hữu một hai."

Nói xong, Tất Điêu Diệp Lâm cầm hai bình ngọc từ trong trữ vật giới ra, một cái đưa cho Vân Túc, một cái đưa cho Cung Tiểu Trúc: "Đây là lễ vật gặp mặt tặng hai vị, xin hãy nhận lấy."

Cung Tiểu Trúc mở bình ra nhìn, phát hiện là mười viên Dưỡng Thần đan Huyền cấp cực phẩm, vô cùng quý hiếm, vì thế hắn vui mừng thế nào không phải nói cũng hiểu: "Đa tạ Tất Điêu tiền bối đã tặng linh đan."

Vân Túc nhìn đan dược trong bình ngọc của Cung Tiểu Trúc, tâm tình nhất thời tốt lên không ít.

Nếu Tất Điêu Diệp Lâm chỉ tặng lễ vật cho y, mà không có phần cho Cung Tiểu Trúc, hoặc đồ vật không tốt, nói không chừng y sẽ cự tuyệt, về phần có thể đắc tội tiền bối Hóa Thần kỳ này không, hoàn toàn không nằm trong phạm vi suy xét của y.

Nếu thái độ của Tất Điêu Diệp Lâm đã thành khẩn tới vậy, Vân Túc đương nhiên cũng phải đáp lại mới được, vì thế y lấy ngọc giản từ trong trữ vật giới ra, đưa cho hắn nói: "Điều tiền bối muốn biết, tất cả đều nằm ở bên trong, chắc hẳn lấy tư chất của ngươi, hoàn toàn có thể hiểu thấu đáo mọi chân lý trong đó, vãn bối không nhiều lời, có điều mong rằng tiền bối có thể giữ bí mật chuyện này."

Đưa cho Tất Điêu Diệp Lâm cũng tốt, không chỉ có thể bán cho hắn một nhân tình, quan hệ cũng sẽ càng thêm một bước, hơn nữa, cái gọi là hoài bích có tội, đưa đồ cho Tất Điêu Diệp Lâm có thể dễ dàng dời đi lực chú ý của người khác, ít nhất đồ vật ở trong tay một hoàng tử thiên tư hơn người, cho dù có người muốn cướp, cũng phải suy nghĩ lại cân lượng của bản thân.

(hoài bích có tội: chỉ người vốn không có tội, nhưng người có vật quý bên mình sẽ mang lại tai họa)

Đương nhiên, không phải ai đòi thứ gì từ chỗ Vân Túc, y sẽ đều đưa, còn phải xem nhân phẩm của người đó, chỉ là Cung Tiểu Trúc nói với y nhân phẩm của Tất Điêu Diệp Lâm không tệ, y mới có thể sảng khoái lấy ngọc giản ra như vậy.

Tất Điêu Diệp Lâm đương nhiên là tỏ vẻ tán đồng một vạn phần, bản thân có được bảo bối người khác khó có được, cầm lấy ngọc giản xem xét nội dung bên trong, xem qua xong, nhất thời kinh hỉ liên tục, cứ tưởng sự suy đoán của hắn đã thấu đáo toàn bộ trận pháp này, không ngờ giờ khắc này hắn mới biết được chỗ lợi hại của bộ trận pháp.

Càng vào lúc này, hắn mới biết được bộ trận pháp này thực ra chính là pháp trận Thiên cấp cực phẩm tổng hợp các loại hình tấn công, uy lực cực lớn, nếu mở pháp trận ra toàn diện, tu sĩ và nhân loại bị dẫn vào trong trận pháp sẽ gặp phải đau khổ trước nay chưa từng có.

Vân Túc thấy vẻ mặt của Tất Điêu Diệp Lâm, chỉ cảm thấy tâm tình không tệ, lúc trước, khi y có được bộ trận pháp này, trong lòng kích động nghìn vạn, chỉ cảm thấy rốt cuộc không thể tìm thấy được bộ trận pháp nào hoàn mỹ hơn vậy, nhìn Tất Điêu Diệp Lâm hôm nay khi thấy trận pháp bày ra đủ mọi vẻ mặt, chỉ có thể than thầm tâm trí bản thân còn có mức non nớt, cần phải khắc khổ tu luyện mới được.

Tuy rằng trong lòng Tất Điêu Diệp Lâm đã gợn lên từng trận kinh đào hãi lãng, nhưng sắc mặt vẫn cố không hiện lên, đợi đã hơi bình phục được sự kích động trong lòng rồi mới nói với hai người: "Ta thấy sắc trời đã muộn, không bằng Vân đạo hữu và Cung đạo hữu ở lại đây dùng bữa tối, sau đó nghỉ tạm một đêm, đợi ngày mai hãy đi!"

Vân Túc khẽ lắc đầu: "Không cần, ta và Tiểu Trúc xin cáo từ luôn."

Cung Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn về phía Tất Điêu Diệp Lâm, không ngờ rằng Tất Điêu Diệp Lâm lại mời hắn và Vân đại ca ở lại phủ thành chủ, đây chính là vinh dự cực lớn, chẳng qua họ không thể đồng ý được.

Nói xong, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc chuẩn bị đi.

"Được, nếu đã như vậy, tại hạ cũng không tiện ở lại lâu, hãy để ta tiễn các ngươi vậy!" Tất Điêu Diệp Lâm nói xong cũng cùng hai người ra khỏi đại điện.

127. Chương 127

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc đi tới chỗ ngã tư đường, lúc này sắc trời đã hoàn toàn chuyển thành màu đen, trên trời một màu đen sì, không có ánh sao, cũng không có trăng sáng.

Trên ngã tư đường có vài tiên tu đang trở về động, Vân Túc đang phát tán một luồng thần thức đột nhiên chú ý tới trong một hẻm nhỏ cách vài con phố, có hai tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang đàm luận một chuyện, chuyện này vừa lúc thu hút sự chú ý của y.

Tu sĩ Giáp: "Ngươi có biết không? Vừa rồi ta trở về từ ngoài thành, thấy có một tu sĩ Kim Đan kỳ nhặt được một thanh kiếm."

Tu sĩ Ất: "Ta biết chuyện này lâu rồi, là một bảo khí cực phẩm, tên là Thất Tinh kiếm."

Tu sĩ Giáp: "Nghe nói cái người nhặt được Thất Tinh kiếm kia bây giờ đã đi đầu thai chuyển thế rồi?"

Tu sĩ Ất: "Đúng vậy! Ai bảo hắn ngốc như vậy, nhặt được lại bị một tu sĩ Nguyên Anh kỳ nhìn thấy, kết quả là bị diệt khẩu."

Tu sĩ Giáp: "Vậy ngươi có biết Thất Tinh kiếm bây giờ ở trong tay tu sĩ nào không?"

Tu sĩ Ất: "Hình như tên là Dạ An gì đó, là một tu sĩ Nguyên Anh trung kỳ, chẳng qua những người khác đều không biết đâu, ngươi đừng có đi nói lung tung đấy!"

Tu sĩ Giáp: "Đương nhiên rồi, ta cũng không phải là không muốn sống nữa."

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc dừng chân, nghi hoặc nhìn y: "Vân đại ca, sao vậy?"

Vân Túc lắc đầu: "Không sao cả, chúng ta đi thôi!"

Trở lại khách điếm, hai người trở về phòng của mỗi người, Vân Túc ngồi xếp bằng trên bồ đoàn một hồi, chờ tới khi thấy Cung Tiểu Trúc đã đắm chìm trong tu luyện, sẽ không tỉnh lại trong một thời gian ngắn, liền thuấn di một cái đi tới trước cửa phòng Cung Tiểu Trúc, hạ vài đạo cấm chế ở ngoài cửa phòng, để tránh cho người khác xâm nhập, rồi mới ra khỏi khách điếm.

Y đi tới phía sau của một khách điếm nhỏ hơn, phi thân một cái bay lên trên lầu, sau đó tìm tới một gian phòng, nhảy vào trong phòng từ cửa sổ.

Trong giây phút chỉ mành treo chuông, y nhanh chóng thuấn di vào trong phòng, đi tới trước mặt một vị tu sĩ đang tu luyện, giơ tay chạm một cái lên người hắn, chế trụ hắn lại, sau đó hạ một cấm chế cách âm quanh phòng.

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ đang đắm chìm trong tu luyện kia, thấy có dị động xảy ra, còn chưa kịp phản ứng, đã bị chế trụ, thất kinh mở mắt ra, vừa lúc thấy Vân Túc đang đứng trước mặt mình, hơn nữa tu vi còn cao hơn hắn, vẻ mặt mơ hồ, không rõ ràng, vì thế hắn giả vờ bình tĩnh hỏi: "Vị tiền bối này, xin hỏi ngài muốn làm

gì? Chúng ta có chuyện thì cứ từ từ mà nói, động thủ làm gì?"

Vân Túc cầm Phệ Hồn kiếm ra cắm xuống đất, mũi kiếm cắm xuống dưới, sàn nhà xuất hiện vài khe nứt, y lạnh lùng nói với tu sĩ Trúc Cơ kỳ: "Dạ An giờ đang ở đâu?"

Tu sĩ Trúc Cơ kỳ kia bị hàn quang và huyết khí của Phệ Hồn kiếm dọa sợ, nhưng vẫn lắc đầu: "Vãn bối không biết Dạ An là người phương nào, càng không biết gã ở đâu."

Vân Túc một cước đá hắn ngã ra, kiếm giơ lên, cắm vào bụng tu sĩ Trúc Cơ kỳ, thanh kiếm khẽ đẩy một cái, bụng người kia xuất hiện một vết thương, máu tươi phun như suối: "Ngươi có thể lựa chọn không nói, phế bỏ tu vi hoặc bỏ mạng, tự mình chọn một cái."

Nói xong liền giơ kiếm lên đầu hắn, tu sĩ Trúc Cơ kỳ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, hắn cảm thấy, nếu hắn không nói ngay, tu vi sẽ bị hủy hoại hoặc mất mạng ngay lập tức, dù sao giờ không nói cũng sẽ phải bỏ mạng, nếu về sau tu sĩ Nguyên Anh kỳ kia tìm tới cửa, tính mạng cũng sẽ gặp nguy hiểm, trái phải đều có khả năng gặp phiền toái, chi bằng nói luôn bây giờ, còn có thể tạm thời bảo trụ tu vi và tính mạng.

"Tiền bối, ta nói, ta nói ngay đây, Dạ An đang ở trong một gian trạch viện bên trái đằng sau khách điếm, nơi đó trừ gã ra, còn có năm tu sĩ Kim Đan kỳ, đều là đệ tử của gã, xin tiền bối hãy tha cho ta đi!"

Thực ra, hắn còn ôm tâm lý may mắn, hy vọng người này sẽ không lật lọng, có thể thả hắn ra thì tốt rồi, sau đó lúc đoạt Thất Tinh kiếm có thể giết luôn bọn người Dạ An, thế là hắn liền thoát khỏi phiền toái.

Xem ra thành Vạn La này không thể ở lại thêm, chờ tiền bối này đi rồi, hắn sẽ lập tức chạy đi, không trở lại nơi này nữa.

Vân Túc nghe hắn nói vậy, lập tức thu kiếm lại, sau đó giơ tay chỉ một cái lên người hắn, tu sĩ Trúc Cơ kỳ động động ngón tay, phát hiện bản thân có thể động đậy lại được rồi.

Vân Túc vung tay lên, cấm chế cách âm quanh phòng cũng bị giải trừ, sau đó y nhảy ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng đi tới sân sau của khách điếm, tìm tới gian bên trái, dùng thần thức quét trong viện một vòng, phát hiện quả là có sáu căn phòng có người ở, trong một gian phòng có một tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ, năm phòng còn lại là năm tu sĩ Kim Đan kỳ, trước từng cửa phòng đều bày trận pháp tấn công.

Nhưng sáu trận pháp này đối với pháp sư tạo nghệ trung cấp Vân Túc mà nói thì tất cả chỉ là một bữa ăn sáng, y ẩn mình nhất tề thi pháp với cả sáu pháp trận, pháp quyết trong tay ra liên tục, một lát sau, không khí bốn phía trong viện đều nhộn nhạo cuộn lên, trận pháp cũng theo đó được giải trừ.

"Kẻ nào phá trận pháp của ta?"

Trong nháy mắt khi trận pháp được phá bỏ, từ trong gian phòng của tu sĩ Nguyên Anh kỳ có người hét lớn một tiếng, cửa phòng không gió tự mở, một lão giả tóc trắng râu trắng nhảy từ trong ra, thấy Vân Túc chỉ

là một tu sĩ Kim Đan kỳ, nghĩ rằng chỉ là một nhóc con không sợ chết, không cần phải sợ hãi, liền cười lạnh nói: "Nhóc con lông vàng, cả gan phá trận pháp của ta, nếu ngươi muốn tìm chết, hôm nay ta sẽ cho ngươi được biết sự lợi hại của bản trưởng lão."

Lúc này, năm tu sĩ Kim Đan còn lại cũng bị kinh động, lần lượt ra khỏi phòng, đứng sau lưng tu sĩ tóc trắng, cầm pháp bảo trong tay, ánh mắt sắc bén nhìn vị khách không mời mà đến là Vân Túc.

Tu sĩ tóc trắng vừa nói xong, thân hình liền nhoáng cái đi tới trước mặt Vân Túc tấn công y, chiêu chiêu đều là chỗ hiểm hóc, Vân Túc một tay cầm Phệ Hồn kiếm, thoải mái tự nhiên đối chiến với tu sĩ tóc trắng.

"Sư phụ, đệ tử tới giúp người một tay."

Một lát sau, năm vị tu sĩ Kim Đan thấy tu sĩ tóc trắng dần không thể địch lại được nữa, lập tức gia nhập cuộc chiến, bao vây Vân Túc mà tấn công.

Tuy rằng tu vi của tu sĩ tóc trắng cao hơn Vân Túc, nhưng lại có thêm năm tên tu sĩ Kim Đan tương trợ, chẳng qua Vân Túc là người phương nào chứ, y không chỉ còn trẻ đã tới Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, hơn nữa tư chất rất cao, công pháp tu luyện đều là hàng thượng thừa, sức chiến đấu cũng kinh người, chân nguyên trong đan điền nhiều gấp người thường mấy lần.

Bởi vậy, chỉ nửa canh giờ, năm tên tu sĩ Kim Đan đã bị y đánh bay, người mang trọng thương, bị Vân Túc cho một định thân thuật, mà tu sĩ tóc trắng, thể lực dần không còn chịu nổi nữa, Vân Túc ném tới một sát chiêu, gã cũng ngã xuống đất không đứng dậy nổi.

Vân Túc chỉ Phệ Hồn kiếm vào cổ tu sĩ tóc trắng mà hỏi: "Ngươi tên Dạ An?"

"Khụ khụ! Đúng vậy thì đã sao? Ta cũng không nhớ rõ đã đắc tội tiểu hữu khi nào."

Dạ An một tay che ngực, ho khan vài tiếng, thực ra trong lòng gã có chút khiếp sợ tu sĩ Kim Đan kỳ không rõ mặt trước mắt này, mới đầu gã còn cho rằng chỉ cần một mình mình là có thể thu phục được tên nhóc này, giờ mới phát hiện thực lực người này cao hơn gã tưởng tượng rất nhiều, khi năm đồ đệ của gã gia nhập vào cuộc chiến, gã tưởng cuối cùng cũng có thể giết chết nhóc con lông vàng này rồi!

Không ngờ chỉ mới tổn nửa canh giờ, cả sáu người họ đều đã bị người này đánh bại, gã Dạ An hành tẩu trong giới tu chân mấy trăm năm, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, quả là mất mặt không chịu nổi.

"Trong tay ngươi có thanh Thất Tinh kiếm?"

Ánh mắt Dạ An hơi lóe sáng, tránh né không đáp: "Chỉ sợ đạo hữu đã hiểu lầm rồi, trên người ta không có thứ gì gọi là Thất Tinh kiếm cả, ta cũng không biết Thất Tinh kiếm là vật gì."

Vân Túc hừ lạnh một tiếng, lục lọi bên eo gã hai cái, tìm được túi trữ vật của lão, sau đó lại tìm kiếm một hồi bên trong, mới tìm được Thất Tinh kiếm lẫn trong một đống chai lọ.

Vân Túc cầm lấy Thất Tinh kiếm cẩn thận nhìn một hồi, sau khi đã chắc chắn thanh kiếm này chính là pháp bảo bản mạng của Thương Thăng rồi, mới cất kiếm vào trữ vật giới của mình, hỏi Dạ An: "Ngươi có biết Thất Tinh kiếm này bị người khác phát hiện ở đâu?"

"Ngươi đưa Thất Tinh kiếm cho ta, ta sẽ nói." Dạ An thấy Vân Túc thu kiếm vào trữ vật giới, đau lòng muốn chết, kia chính là một bảo khí cực phẩm đó nha!

Vân Túc cũng không nói lời vô nghĩa, trực tiếp dùng Sưu Hồn thuật, đâm thần thức vào trong thức hải của Dạ An, tuy rằng tu vi của Dạ An cao hơn y nhiều, nhưng nguyên thần lại không mạnh bằng Vân Túc, thế nên Vân Túc cũng không sợ bị Dạ An chế trụ.

Dạ An bị Vân Túc dùng thần thức tấn công, toàn thân run rẩy, ôm đầu kêu đau, gã hiển nhiên là đau tới cực điểm, nhưng không có cách nào thoát khỏi cảnh ngộ này.

Từ trong trí nhớ của Dạ An, Vân Túc biết được Thất Tinh kiếm được một tu sĩ Kim Đan nhặt được ở cạnh Vạn Thú sâm lâm ngoài thành, lúc ấy tên tu sĩ kia trốn trong chỗ tối phát hiện có một nam tu tu vi bí hiểm, bị thương nặng, lại bị hai tên yêu tu đột tập, lập tức bị chế phục, bắt vào Vạn Thú sâm lâm.

Tuy rằng Vân Túc cũng không biết người bị bắt kia có phải là Thương Thăng hay không, nhưng y cũng không thể buông bỏ ý định muốn đi tìm Thương Thăng.

Tuy rằng tình cảm của y và Thương Thăng không hề sâu đậm, hơn nữa từ lâu y đã không còn là tiểu hài nhi khao khát tình thương từ cha ngày xưa, nhưng có là như vậy đi chăng nữa, thì dù sao Thương Thăng cũng là cha ruột của y, y sao có thể máu lạnh vô tình, cũng đâu thể nào không thèm để ý tới chính cha ruột của bản thân đây.

Nghĩ xong tất cả, y phất tay, sáu lưu quang ánh vàng rực rỡ theo thứ tự nhập vào mi tâm của Dạ An và năm đệ tử của gã, sáu tu sĩ đồng loạt bịch bịch ngã xuống, ngất xỉu.

Vân Túc xoay người đi, để lại sáu tu sĩ trong viện, cho dù sáng mai họ có tỉnh lại, cũng sẽ không nhớ tới sự tồn tại của y, Dạ An lại càng không nhớ rõ ràng bản thân đã từng nhặt được một món bảo khí cực phẩm.

128. Chương 128

Hôm sau trời vừa sáng, Cung Tiểu Trúc ngồi thiền trên bồ đoàn mở mắt, nhìn vào trong đan điền của mình một chút, phát hiện tu vi của mình chỉ còn thiếu chút nữa là sẽ bước vào Trúc Cơ kỳ đại viên mãn.

Ra khỏi phòng, quay đầu vừa nhìn, vừa vặn cũng nhìn thấy Vân Túc đi từ phòng bên cạnh ra, vì thế liền bước lên trước gọi: "Vân đại ca!"

Vân Túc dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Cung Tiểu Trúc, chờ hắn bước tới rồi liền nắm lấy tay hắn: "Chúng ta đi thôi!"

Xuống dưới lầu khách điếm, hai người nhìn thấy có rất nhiều tu sĩ lần lượt ra ngoài thành, họ cũng theo dòng người đi tới cửa thành.

Hai người chen lấn trong đám tu sĩ, vẫn thừa lúc mọi người không chú ý mà đi ra xa như mọi khi, dần dần rời xa khỏi đám người, xuyên qua đàn yêu thú, đi tới một nơi trống trải, Vân Túc bày đại trận trên mặt đất như mọi ngày, kích hoạt, vài yêu thú kia lần lượt quay đầu lại chạy tới bên này, trực tiếp nhảy vào trong đại trận.

Hôm nay yêu thú khác với mọi khi, cứ như đã khôi phục trở về tình trạng mấy ngày trước, yêu thú cấp đã ngoài bảy, tám không xuất hiện nữa, ngay cả yêu thú cấp năm, sáu cũng chỉ có vài chục con xen lẫn trong đàn thú, nhưng ngoài chuyện đó ra thì dù chỉ một chút, yêu thú cũng không giảm bớt, vẫn đồ sộ như trước, vẫn mãnh liệt như một làn sóng.

Tiếng đàn của Cung Tiểu Trúc ngày càng thuần thục, công kích thi triển ngày càng thuần thục, lần này Cung Tiểu Trúc cảm giác chỉ cần một cơ hội, công pháp nội tu và ngoại tu của hắn đều sẽ đột phá tới giai đoạn trung cấp cuốn thứ hai, mà bây giờ lấy pháp thuật và chiêu thức của hắn, cũng có thể tùy ý thi triển với yêu thú và tu sĩ tu vi dưới hắn.

Có thể nói như thế này, lấy tu vi hiện tại của Cung Tiểu Trúc, hắn đã có thể địch với tu sĩ từ Kim Đan kỳ trở xuống.

Cung Tiểu Trúc đánh đàn một hồi, lại phân một chút tâm trí ra quan sát Vân Túc, không hiểu sao, có lẽ là hôm nay thực lực yêu thú không mạnh như hôm qua, mà hắn cảm giác chiêu thức của Vân đại ca tuy rằng sắc bén nhưng dù sao vẫn thiêu thiếu một cảm giác khí phách, vẫn chưa phát huy được thực lực bình thường.

Quan trọng nhất là, Vân đại ca hôm nay không dùng Phệ Hồn kiếm.

Lại đàn thêm vài canh giờ, tiếng đàn vốn lưu loát thông thuận của Cung Tiểu Trúc đột nhiên loạn mất một âm điệu, yêu thú xung quanh hắn bắt lấy khe hở này, trong thời gian ngắn ngủi thoát khỏi sự khống chế của hắn, sau đó chờ tới lúc tiếng đàn đã trở về bình thường, các yêu thú kia lại bị khống chế mà tự cắn giết lẫn nhau.

Trong nháy mắt âm điệu hỗn loạn kia, không biết tại sao, Cung Tiểu Trúc đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt, nhìn nhìn Vân Túc, phát hiện y không có chuyện gì, liền yên lòng.

Cung Tiểu Trúc ở thế giới này, trừ Vân đại ca ra, không còn ai có thể chiếm lấy tâm trí của hắn, ai cũng

nói từng phản ứng của tu sĩ sẽ thể hiện một vài chuyện, như vậy, vừa rồi hắn hoảng hốt có thể minh chứng nếu không phải bây giờ họ đang gặp nguy hiểm, thì cũng chính là về sau sẽ có chuyện không ổn.

Chẳng qua đây không phải là chuyện quan trọng nhất, bây giờ vẫn nên nhanh chóng vứt bỏ tạp niệm, đối phó với yêu thú như hổ như sói xung quanh.

Lại đúng vào lúc này, trong đầu Cung Tiểu Trúc vang lên tiếng tích tích của hệ thống, sau đó là tiếng hệ thống tuyên bố nhiệm vụ cho hắn: ' "Chúc mừng kí chủ đã kích hoạt nhiệm vụ hệ thống: đi tới trung tâm của Vạn Thú sâm lâm nghĩ cách cứu viện nhân vật chính Vân Túc", thời gian hoàn thành: ba tháng, phần thưởng: một trăm vạn hệ thống tệ, thuật sống lại một lần.'

Cung Tiểu Trúc nhìn nhiệm vụ một cái, hoàn toàn không hiểu ra làm sao, nhưng lòng lại loạn.

Vân đại ca vẫn luôn ở bên cạnh hắn, nếu không phải là hắn nhầm, thì chính là hệ thống bị mù, nếu không sao có thể không phát hiện ra sự tồn tại của Vân đại ca?

Nhưng mỗi lần hệ thống tuyên bố nhiệm vụ đều chưa từng sai lầm, vì sao lần này lại tuyên bố một nhiệm vụ như vậy? Chẳng lẽ Vân đại ca bên cạnh hắn bị người khác thế thân?

Xem ra hắn nhất định phải xác nhận một chút, nếu như người đang giết yêu thú kia không phải là Vân đại ca, Vân đại ca thực sự đã chạy tới, hoặc là bị người bắt tới Vạn Thú sâm lâm, sau đó lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, đến lúc đó chỉ sợ hắn hối hận cũng đã không kịp.

Cung Tiểu Trúc vừa điều khiển Phượng Hoàng cầm, vừa nói một tiếng xin lỗi trong lòng, sau đó dùng hệ thống quét quét Vân Túc đang giết yêu quái, thông tin về thân phận hiện ra làm cho hắn cực kỳ tức giận.

Tính danh: (Phân thần của) Vân Túc

Tu vi: Kim Đan sơ kỳ

Thân phận: (Phân thần của) nhân vật chính của đại thế giới Huyền Linh

Giá trị vận khí: 100

Độ tín nhiệm: 90

Độ trung thành: —

Không sai! Hôm nay giết quái cùng hắn căn bản không phải là bản thể Vân Túc, mà là phân thần của Vân Túc, trách không được hôm nay lực công kích của Vân đại ca khác với mọi khi tới vậy, thực lực rõ ràng là

yếu hơn mấy phần, trách không được hôm nay Vân đại ca không dùng pháp bảo bản mạng, lại không ngờ rằng hắn bị Vân đại ca lừa.

Đây là lần đầu tiên Vân đại ca lừa hắn, chẳng lẽ hắn không đáng để Vân đại ca tin tưởng tới như vậy ư? Hắn tốt xấu gì cũng là bạn lữ tương lai của Vân đại ca, tới Vạn Thú sâm lâm tuy rằng khá nguy hiểm, không cho hắn đi cũng là vì muốn hắn được an toàn, nhưng Vân đại ca lừa hắn vẫn khiến hắn rất khó chịu.

Tuy rằng thực lực hiện tại của hắn thoạt nhìn rất yếu ớt, nhưng có được giá trị vận khí bằng nhân vật chính của thế giới này, hắn không tin bản thân vẫn dễ dàng chết như trước.

Chẳng qua bây giờ không phải là lúc nghĩ tới việc này, Vân đại ca hóa một phân thần ra ở bên cạnh hắn, thực lực của bản thể tuy rằng vẫn duy trì ở Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn, nhưng nguyên thần sẽ yếu hơn trước kia một chút, có lẽ bởi sự khác biệt lần này, nói không chừng Vân đại ca sẽ gặp phải nguy hiểm trí mạng.

Tuy rằng Vân đại ca là nhân vật chính, luôn có thể biến nguy thành an, nhưng vẫn sẽ bị thương nặng thương nhẹ, hoặc là tính mạng gặp nguy hiểm, tuy rằng chỉ cần cứu chữa đúng lúc là có thể cứu trở lại, nhưng vẫn phải mất công một phen.

Cho dù có nói như vậy, nhưng hắn cũng vẫn sẽ lo lắng có được không?

Thế nên, việc cấp bách nhất bây giờ là mau chóng đi tới Vạn Thú sâm lâm.

Vì thế, hắn vừa một tay ôm Phượng Hoàng cầm đứng dậy, một tay đánh đàn, vừa muốn đi tới cạnh Vân Túc.

Quanh người Vân Túc vốn có kiếm khí li ti quay xung quanh, lúc xuyên qua đàn thú, thường thường Phệ Hồn kiếm bổ một cái, liền có uy lực vô số, tính phá hỏng đối với bất cứ thứ gì cũng rất lớn, thế nên lúc nhìn thấy Cung Tiểu Trúc ôm Phượng Hoàng cầm đuổi tới cạnh người y, y liền hơi thu liễm động tác trong tay một chút, sau đó phần lớn kiếm khí biến mất ngay tức khắc.

Hiển nhiên, dù có là phân thần của Vân Túc, cũng không đành lòng làm Cung Tiểu Trúc bị thương dù chỉ một chút.

Vân Túc thu hồi thanh kiếm thường trong tay lại, hỏi Cung Tiểu Trúc: “Tiểu Trúc, có chuyện gì sao?”

Thực ra trên bản chất, ngoại trừ tu vi khác biệt, phân thần và bản thể cũng không có gì khác biệt nhiều, họ đều có tư duy giống nhau, ký ức giống nhau, tính cách giống nhau, phạm vi tầm mắt và đồ vật chạm vào, bản thể cũng sẽ cảm nhận được, mà bản thể có thể chi phối phân thần, phân thần lại không thể nào chi phối được bản thể.

Thấy sắc mặt Cung Tiểu Trúc không tốt lắm, Vân Túc còn tưởng hắn tìm mình có chuyện gì, không ngờ

Cung Tiểu Trúc vừa tới cạnh y liền nhíu mày nói: "Ta biết rồi, ngươi là phân thần của Vân đại ca." Hơi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt của Vân đại ca, ánh mắt mang theo sự trách cứ.

Vì thế, ngay lúc Cung Tiểu Trúc nói ra câu này, Vân Túc đang ở sâu trong rừng gần trung tâm của một nơi nào đó, triền đấu với mấy chục con yêu thú cấp bảy, Vân Túc liền cảm nhận được chuyện này.

Cung Tiểu Trúc mím môi, không nói một lời, đứng cách đó một mét chờ y lên tiếng, Vân Túc bước lên một bước giữ chặt tay Cung Tiểu Trúc, lại bị Cung Tiểu Trúc hất ra, Cung Tiểu Trúc nói tiếp: "Đưa ta tới Vạn Thú sâm lâm tìm Vân đại ca."

Tuy rằng phân thần cũng là một bộ phận của Vân Túc, hơn nữa yêu một người sẽ muốn yêu toàn bộ những điều thuộc về người đó, nhưng Cung Tiểu Trúc vẫn cảm thấy khá là biệt nữu, hơn nữa bây giờ hắn đang cực kỳ tức giận với Vân đại ca, thế nên nhất định phải tỏ rõ sự không hài lòng của bản thân cho Vân đại ca thấy, về sau không thể phạm phải sai lầm như vậy nữa, nếu không, hắn sẽ thực sự cực kỳ tức giận, về sau không cần biết Vân đại ca có dỗ hắn thế nào, hắn cũng sẽ không tha thứ cho y, hừ! (^)

Vân Túc bất đắc dĩ nhìn hắn: "Ngươi không thể đi được, Vạn Thú sâm lâm rất nguy hiểm, chờ ta trở lại rồi không được sao?" Sau đó khởi động một trận pháp nhỏ trong trận pháp lớn, giết chết yêu thú lần lượt xông vào trận pháp.

Cung Tiểu Trúc lắc đầu mạnh: "Không được, ta nhất định phải đi." Hắn muốn tới giúp Vân đại ca.

Vân Túc xoa đầu hắn khuyên: "Ở lại thành Vạn La chờ ta về." Yêu thú trong Vạn Thú sâm lâm vô số, làm sao y có thể để Tiểu Trúc phải chịu khổ!

Cung Tiểu Trúc trợn mắt trắng: "Được, nếu ngươi không muốn đưa ta đi thì ta tới đó một mình là được."

Hắn nói xong liền xoay người, bay ra khỏi trận pháp, Vân Túc đương nhiên sẽ không để Cung Tiểu Trúc một mình tới Vạn Thú sâm lâm tìm mình, thế nên phân thần của y lập tức thu hồi trận pháp lại, sau đó bay ra ngoài, theo sau Cung Tiểu Trúc.

Cung Tiểu Trúc cảm nhận được phân thần của Vân Túc ở phía sau, hắn liền biết Vân đại ca sẽ không để hắn một mình đi tới Vạn Thú sâm lâm mà, vì thế, nộ khí trong lòng hơi giảm xuống một chút, nhưng vẫn là rất tức giận.

129. Chương 129

Nơi Vân Túc đang đứng là một nơi tối om, y ở trong một thông đạo hẹp dài, đang một đường hướng về phía trước, cảnh giác với mọi thứ xung quanh.

Đêm hôm đó, Vân Túc hư hư thực thực biết rằng bọn Thương Thăng bị bắt tới Vạn Thú sâm lâm, liền gạt Cung Tiểu Trúc rời khỏi thành Vạn La, tìm kiếm ngoài thành một lát, được nửa đường lại phát hiện ra khí tức của Thương Thăng, sau đó y liền theo khí tức kia xâm nhập vào Vạn Thú sâm lâm.

Lại không ngờ rằng, lúc đang ở trong một khu rừng gần trung tâm Vạn Thú sâm lâm lại bị một nhóm yêu thú cấp cao dồn tới một sơn động.

Vân Túc vừa vào động liền mất phương hướng, đi qua đi lại vô số lần trong thông đạo đều không thấy cửa ra, mới đầu y còn tưởng đây là một trận pháp, nhưng tìm hồi lâu cũng không tìm được chút xíu dấu vết của trận pháp.

Cuối cùng, Vân Túc dừng lại, rút Phệ Hồn kiếm ra chém một nhát lên vách núi bên cạnh, ầm một tiếng, vụn đá rơi xuống lả tả, thông đạo rung lên một hồi.

Vân Túc lại chém thêm vô số nhát kiếm, mặt đất lại tiếp tục rung lên, vài giây sau, Vân Túc ngừng động tác, phát hiện ra sơn động vẫn rung chuyển như trước, hơn nữa biên độ ngày càng lớn hơn, từ trên đầu cũng bắt đầu có vô số cục đá lớn rơi xuống, Vân Túc vội vã giơ kiếm ngăn lại, tránh sang một nơi khác, nhưng những cục đá kia như có mắt mà đuổi theo sau lưng y, Vân Túc thi triển khinh công tiếp tục chạy trốn, vừa cầm Phệ Hồn kiếm chém về phía sau, cục đá lớn lần lượt bị chém thành mảnh vụn, nhưng vẫn bám riết không tha cho y.

Chỉ chốc lát sau, mặt đất bắt đầu sụt xuống, từng khe nứt xuất hiện, dưới khe nứt là một màu đỏ rực, nham tương tràn ra không ngừng, ngay cả trên đầu cũng bắt đầu có nham tương nhỏ giọt.

Vân Túc dùng linh lực bảo vệ quanh người, chống lại nhiệt độ cực nóng bên ngoài, cũng suy nghĩ cách phá giải trong lòng với ý định tìm ra lối thoát, nhưng vẫn chẳng nghĩ ra được cách nào, chạy trong thông đạo như chạy thành vòng tròn, nham tương kia hình như cũng khác hẳn nham tương bình thường, lúc tiếp xúc với linh khí trên người Vân Túc, lại có thể chậm rãi ăn mòn linh lực thật dày kia.

Tận tới lúc nham tương sắp bao phủ y, y mới lấy từ trong trữ vật giới ra một viên châu lớn, rót linh lực vào hạt châu, hạt châu phát ra một luồng quang mang sáng chói rọi toàn thân Vân Túc, nham tương liền bị cản lại cách một mét quanh người y.

Nham tương này không chỉ cực nóng, mà còn có lực ăn mòn linh lực cực mạnh, hơn nữa còn đậm đặc, Vân Túc chỉ có thể bị nham tương bao vây, gian nan di chuyển bên trong.

Phân thần của Vân Túc đưa Cung Tiểu Trúc tới chân núi mà Vân Túc mất tích, nhìn nham tương dâng lên, Cung Tiểu Trúc nhìn nham tương kia, bị Vân Túc kéo lại, không thể đi thêm nửa bước, hắn đành quát to: “Buông ta ra, ta muốn tìm Vân đại ca!”

Phân thần của Vân Túc nhíu mày đáp: “Bản thể của ta tạm thời vẫn chưa có vấn đề gì, Tiểu Trúc ngươi không thể làm chuyện lỗ mãng, nếu không cũng sẽ mắc kẹt bên trong.”

Phân thần của Vân Túc vẫn có thể ở cùng bên Cung Tiểu Trúc bởi nếu bản thân Vân Túc tạm thời không sao, phân thần cũng sẽ không sao cả, nếu bản thể bị diệt, thì phân thần cũng sẽ biến mất, bây giờ phân thần không bị hư tổn chút nào, có thể chứng tỏ Vân Túc bị nham tương vây quanh vẫn chưa gặp nguy hiểm tới tính mạng.

"Vậy ngươi nói cho ta biết, Vân đại ca bên trong không xảy ra chuyện gì chứ? Tính mạng có gặp nguy hiểm không?"

Phân thần của Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc vào trong ngực, vỗ vỗ lưng hắn: "Ngươi bình tĩnh lại một chút, bản thể của ta không sao cả, chỉ là không tìm thấy đường ra mà thôi, bây giờ chúng ta cùng đợi dưới chân núi, y sẽ lập tức thoát được ra khỏi hiểm cảnh thôi mà."

"Không, ta không thể bình tĩnh đứng yên chờ ở chỗ này được, ta nhất định phải làm gì đó." Được phân thần của Vân Túc an ủi một lúc, lúc này Cung Tiểu Trúc mới tỉnh táo một chút, dần bình tĩnh trở lại, mới nhớ ra hắn không cần phải hoảng hốt thất thố như vậy, Vân đại ca chính là nhân vật chính nơi này, sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện như thế, hơn nữa, nếu ngay cả hắn cũng mất bình tĩnh, còn ai có thể đi cứu Vân đại ca đây? Không phải y ở bên trong sẽ trở thành tứ cố vô thân hay sao?

Cung Tiểu Trúc nghĩ một hồi, nhìn phân thần bên cạnh, nói: "Vân đại ca, về bản thể trước đi! Một mình ta ở lại bên ngoài chờ ngươi ra."

Vân Túc hồ nghi nhìn hắn, hiển nhiên là không tin rằng hắn sẽ ngoan ngoãn ở yên bên ngoài: "Không sao, một mình bản thể cũng có thể ứng phó được."

"Ta sẽ chờ ở đây, ngươi mau trở về đi! Nếu ngươi không tin, ta có thể thề, ta sẽ nhất định ở lại đây không vào trong."

Nếu Cung Tiểu Trúc vẫn là một phàm nhân như khi ở hiện đại, thì thề cũng chẳng sao cả, phân nửa sẽ không ứng nghiệm, nhưng bây giờ hắn ở giới tu chân, chuyện gì làm cũng sẽ bị thiên đạo giám sát, thề mà không làm sẽ bị thiên đạo trừng phạt.

Nói xong, hắn liền giơ tay lên muốn phát thệ, Vân Túc đương nhiên sẽ không để mặc hắn làm vậy, thế nên vội vàng ngăn hắn lại: "Được rồi, ta sẽ trở về bản thể, không cho ngươi thề, ngoan ngoãn ở đây chờ ta ra ngoài."

Cung Tiểu Trúc nghiêm túc gật đầu: "Được, ngươi đi đi! Ta ngoan ngoãn chờ ngươi ở đây là được." Nhìn bề ngoài không có chút xíu gì là đang nói đùa.

Chẳng qua, phân thần của Vân Túc vẫn không yên lòng, liền hạ cấm chế cấp cao tu sĩ Kim Đan cũng không thể phá quanh người Cung Tiểu Trúc, cấm chế này không chỉ có thể bảo vệ Cung Tiểu Trúc mà còn có thể hạn chế phạm vi hoạt động của hắn.

Cung Tiểu Trúc nhìn động tác của y, mắt liếc loạn, sau đó cau mày nhìn phân thần hóa thành một viên

châu nhẫn nhụi tỏa sáng bay vào trong nham tương.

Sau đó, Cung Tiểu Trúc vội vàng mua pháp bảo hình vòng tròn trong cửa hàng hệ thống ra, cắn ngón tay, nhỏ một giọt máu lên vòng tròn, pháp bảo vòng tròn xoay mấy cái có quy luật quanh người Cung Tiểu Trúc, sau đó bị Cung Tiểu Trúc thu lại.

Cung Tiểu Trúc không chút trở ngại bước ra khỏi nơi vừa bị hạ cấm chế, cùng lúc đó Vân Túc đã thu hồi phân thần nhíu mày, trong lòng cảm giác được trận pháp của mình bị phá giải, chỉ là không biết là bị kẻ địch phá hay là Tiểu Trúc tự mình phá ra.

Suy đoán trong lòng như vậy, tốc độ phi hành của Vân Túc càng nhanh thêm mấy phần, đồng thời, y cũng cảm thấy linh lực mình cần phát ra ngày càng tăng nhiều hơn.

Bởi nham tương có tính chất ăn mòn linh lực, tuy rằng hào quang mà hạt châu phát ra là do linh lực chuyển hóa mà thành, cũng không hẳn là linh lực, nhưng vẫn bị nham tương ăn mòn không ngừng, vì thế, linh lực Vân Túc phát ra nhiều gấp bình thường vài lần, đến bây giờ, chân nguyên trong đan điền của y chỉ còn lại ba phần, nhưng đây mới chỉ là dưới tình huống không phải đánh nhau.

Ngay lúc Vân Túc tiếp tục tìm đường ra từ chỗ sâu trong nham tương, nơi xa có một pháp bảo hình bảo đỉnh xuyên qua nham tương đang sục sôi mãnh liệt bay về phía y.

Vân Túc cảm ứng được thứ này, còn phát hiện bên trong có một tia khí tức của sự sống, nhưng không biết người kia là địch hay là bạn, suy xét một chút, liền quyết định án binh bất động, dừng lại đợi nó tiếp cận, nếu là địch, cùng lắm lại đại chiến một hồi, nếu là…

Không kịp nghĩ nhiều thêm, chờ tới lúc cự ly giữa bảo đỉnh và Vân Túc chỉ còn lại bốn năm trượng, Cung Tiểu Trúc thò đầu từ bên trong bảo đỉnh ra cười ha ha vẫy tay với y.

Suy đoán của Vân Túc quả không sai, y biết Tiểu Trúc không thể nào thành thật ở yên dưới chân núi mà, thế là lập tức thúc giục viên châu trong tay, dùng tốc độ cực nhanh bay vào trong bảo đỉnh, nghiêm túc chất vấn Cung Tiểu Trúc: “Không phải đã bảo ngươi ở dưới chờ ta rồi cơ mà? Sao lại không nghe lời ta nói?”

“Hừ!” Cung Tiểu Trúc quay đầu đi, không thèm để ý tới y.

Bỏ mặc hắn, một mình tới Vạn Thú sâm lâm, bây giờ nhìn thấy hắn lại còn dùng ngữ khí chất vấn, người nên tức giận phải là hắn mới đúng có được không?

“Tiểu Trúc, ta hỏi ngươi, ngươi trả lời đi.”

Cung Tiểu Trúc nhíu mày, nhắm mắt lại hét lên: “Vì sao ta lại phải nghe lời? Ngươi là gì của ta cơ chứ?”

Vẻ mặt nghiêm túc của Vân Túc nhất thời biến thành bắt đắc dĩ, kéo hắn vào trong lòng, hôn hắn một cái: "Vân đại ca không muốn để ngươi tới Vạn Thú sâm lâm, là không muốn ngươi gặp nguy hiểm, nếu ngươi đã tới đây rồi, thì phải nghe lời ta, Vân đại ca không hề muốn ngươi gặp chuyện, ngươi hiểu chưa? Có điều lần này cũng may mà có Tiểu Trúc, nếu không ta đã không thể thoát khỏi hiểm cảnh nhanh tới vậy."

Cung Tiểu Trúc vẫn không nói gì, thấy tinh thạch cực phẩm khảm trong bảo đỉnh đã sắp bị tiêu hao hết, lại lấy mấy viên tinh thạch ra bổ sung thêm năng lượng, tốc độ của bảo đỉnh càng nhanh hơn.

Nhìn bộ dáng ngạo kiều này của hắn, ánh mắt Vân Túc trầm xuống, sau đó ôm lấy hắn bắt đầu hôn lên.

Cung Tiểu Trúc muốn đẩy Vân Túc ra, Vân Túc lại càng ôm chặt, y hôn một hồi, mới buông Cung Tiểu Trúc ra hỏi: "Còn giận không?"

"Ngươi nói thử xem?" Cung Tiểu Trúc liếc xéo y, thấy y còn muốn nhào lên hôn thêm, vội nói: "Ta không giận, ta một chút cũng không giận." Lại hôn nữa hắn sẽ trở thành tu sĩ đầu tiên trong giới tu chân chết vì bị hôn mất.

Cung Tiểu Trúc oán thầm trong lòng không ngờ Vân đại ca lại dùng mỹ nam kế để hắn thỏa hiệp, thật không có giới hạn.

130. Chương 130

Cách thành Vạn La trăm dặm, có hai luồng lưu quang xẹt qua nơi chân trời, hai tu sĩ cưỡi pháp bảo bay tới thành Vạn La, chỉ trong nháy mắt, họ đã tới ngoài thành.

Hai người này chính là Thương Thăng và Thanh Mạch, hai người nhìn xuống từ trên bầu trời cao, dưới tầng mây, tu sĩ nhân loại và yêu thú đang chém giết nhau kịch liệt, Thương Thăng nói với Thanh Mạch: "Chúng ta cũng xuống dưới hỗ trợ đi!"

Nếu không phải là theo khí tức của Vân Túc tới thành Vạn La, cũng suy đoán rằng Vân Túc có khả năng đang ở đây, hơn nữa cũng sẽ giúp đỡ tiên tu nơi này, hắn đã không rảnh rỗi mà quan tâm tới nhiều chuyện như vậy, tuy rằng hắn cũng là tu sĩ nhân loại, nhưng lại là ma tu, trong mắt hắn, tiên tu và yêu thú đều giống nhau, một bên ra vẻ đạo mạo, một bên thị huyết hung hãn, không đáng để hắn cứu viện bất cứ bên nào.

Chẳng qua cũng có ngoại lệ, nhi tử của mình đúng là một tiên tu, nhưng vẫn là khác biệt so với những kẻ khác.

(Ed : Lại ví dụ như... Thanh Mạch – người đã bầu bạn bên hắn trăm nghìn năm nay...)

Mới vừa rồi hai người Thương Thăng dùng thần thức quan sát tu sĩ nơi này, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, hơn nữa có vẻ như cũng không cảm nhận được khí tức của Vân Túc ở thành Vạn La, bây giờ chỉ có thể tạo quan hệ với người phụ trách ở nơi này trước, rồi lại tính sau.

"Vâng, chủ nhân." Nghe theo sự chỉ đạo của Thương Thăng, Thanh Mạch gật đầu, phi thân xuống dưới theo hắn, giúp tiên tu giết yêu thú.

Thanh Mạch tuy rằng đánh nhau kịch liệt với yêu thú, nhưng cũng không hề xem nhẹ Thương Thăng bên cạnh, mà ở cách Thương Thăng không xa, vừa đối phó với yêu thú xung quanh, vừa chú ý tới tình huống của Thương Thăng, thi thoảng lại phất tay áo lên hất bay mấy chục con yêu thú cấp thấp, một pháp thuật công kích bay ra, vô số yêu thú nằm bên vũng máu, thỉnh thoảng lại giúp Thương Thăng một chút.

Mà bây giờ Thương Thăng đã khác xưa, tu vi của hắn tuy rằng hơi thấp hơn Thanh Mạch, nhưng nhìn tình huống của hắn, cũng không được tốt cho lắm, tuy rằng pháp thuật và lực công kích so sánh với lúc trước, vẫn không có sự biến hóa rõ rệt, hơn nữa động tác vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng chỉ cần nhìn vào tu vi của hắn, liền biết đây chỉ là ảo giác.

Bởi tu vi bây giờ của hắn không còn là Xuất Khiếu hậu kỳ mà chỉ là Xuất Khiếu trung kỳ.

Lúc trước khi ở trên biển vì để Vân Túc thuận lợi trốn thoát khỏi sự truy kích của động vật biển, hắn liều chết đại chiến với lũ động vật biển một hồi, hơn nữa còn mặc kệ sự nguy hiểm của phản phệ, tống xuất Vân Túc ra khỏi hải vực kia, do đó làm cho nguyên khí đại thương, may mà còn có Thanh Mạch bên cạnh trợ giúp, cuối cùng hai người cũng thuận lợi chạy thoát sau Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, chẳng qua lại lạc vào một động phủ của đại năng, bị nhốt bên trong.

Cơ thể Thương Thăng lúc chiến đấu với động vật biển đã bị thương nặng, lúc ở trong động phủ lại rơi vào một đại trận, họa vô đơn chí, ngay cả Thanh Mạch cũng bị thương, nếu không phải bởi hắn là linh thú, lực phòng ngự cơ thể mạnh kinh người, năng lực khép miệng vết thương tu sĩ nhân loại không thể sánh bằng, nói không chừng cả hai người đều đã mắc kẹt bên trong.

Thanh Mạch thiên tân vạn khổ mang theo Thương Thăng trốn thoát, vì muốn chữa thương, cũng như tránh bị kẻ thù đuổi giết, mà tìm một sơn động ẩn nấp, ở nguyên trong đó vài tháng, vết thương của Thanh Mạch đã được chữa khỏi hoàn toàn, mà Thương Thăng thì lại bị thương cơ bản, dùng vô số linh đan diệu dược cũng không có tác dụng gì đáng kể, hơn nữa tu vi cũng bị hạ xuống thành Xuất Khiếu trung kỳ, sau này muốn phục hồi lại tu vi sẽ càng khó khăn hơn ngày trước nhiều.

Những ngày gần đây, Thương Thăng bấm đốt tay tính toán, tính được Vân Túc sẽ gặp phải kiếp nạn, thế là không để ý tới sự phản đối của Thanh Mạch, một khắc cũng không nghỉ bay tới thành Vạn La.

Hai người chém giết một hồi ngoài thành, vừa vặn Tất Điêu Diệp Lâm tới sắp xếp nhiệm vụ cho chúng tu sĩ cũng ra ngoài thành, đứng nơi đầu tường, nhìn kỹ, liền thấy có hai tu sĩ khiến người khác chú ý đang chém giết trong đàn yêu thú, một người là yêu tu, một người là ma tu, hơn nữa tu vi đều khá cao.

Tuy rằng xưa nay tiên tu với ma tu không dính dáng gì tới nhau, nhưng Tất Điêu Diệp Lâm lại không kiêng

kị gì nhiều, hắn chỉ cho rằng, chỉ cần là người chính trực, thì đều đáng để tương giao.

Tất Điêu Diệp Lâm nhìn thoáng qua hai người, cũng gia nhập vào hàng ngũ giết yêu thú.

Tuy rằng những yêu thú cấp thấp này năng lực không tốt, nhưng cũng liều chết sát hại những tu sĩ nhân loại, trừ Tất Điêu Diệp Lâm và hai người Thương Thăng, còn lại những người khác đều từ Nguyên Anh kỳ trở xuống, đàn yêu thú đông đúc vây quanh họ, một phát có thể là cho một tu sĩ thần hồn câu diệt, xác thịt hóa thành cát bụi.

Rất nhanh, sắc trời dần tối, những yêu thú kia đều lui về Vạn Thú sâm lâm, chúng tu sĩ cũng có cơ hội kịp thở, trở lại trong thành, chuẩn bị khôi phục chân nguyên, ngồi thiền tu luyện, bị thương thì tìm y tu chữa thương, cần phù lục đan dược cũng sẽ tới nơi quy định để lĩnh.

Tất Điêu Diệp Lâm dừng tay tới gần hai người Thương Thăng, ôm quyền hỏi: "Xin hỏi hai vị có phải là tiền bối Thương Thăng và tiền bối Thanh Mạch?"

Thương Thăng gật đầu: "Đúng vậy, bổn tọa chính là Thương Thăng, đạo hữu làm sao biết được thân phận của ta?"

"Không gạt hai vị tiền bối, tại hạ là người trong hoàng thất Huyền Hoàng triều, tên Tất Điêu Diệp Lâm, sở dĩ biết được thân phận của hai vị, là do lúc trước Vân huynh từng nhắc tới hai vị, hơn nữa tướng mạo của ngài có chút tương tự với Vân huynh, thế nên…"

"Ồ? Túc nhi đang ở trong phủ ngươi?"

"Chuyện này nói ra cũng dài, Vân huynh nay không còn ở thành Vạn La nữa, mà đã tới Vạn Thú sâm lâm, bây giờ chỉ sợ đã tới địa vực trung bộ rừng."

"Cái gì? Túc nhi đang ở Vạn Thú sâm lâm, chuyện này là sao?"

Tuy rằng nhiều năm rồi Thương Thăng không đặt chân tới đại lục Huyền Hoàng, nhưng cũng biết yêu thú trong Vạn Thú sâm lâm tụ tập thành đàn, yêu tu vô số kể, mà đứng đầu chúng yêu ở đó – Cơ Tu, càng là đại yêu tu sắp bước vào Độ Kiếp kỳ, có thể sánh với tu sĩ nhân loại Độ Kiếp kỳ, Vân Túc chỉ là một tu sĩ Kim Đan, vào đó, còn không phải là sẽ bị ăn tươi nuốt sống tới ngay cả một hạt bụi cũng không còn?

"Chuyện này… hay là hai vị cùng tại hạ tới phủ thành chủ nghe ta kể lại rõ ràng mọi chuyện được chứ?"

Thực ra đêm hôm đó Vân Túc trước lúc xuất phát đã tới tìm hắn, nghe được lý do Vân Túc đi Vạn Thú sâm lâm, Tất Điêu Diệp Lâm cũng từng khuyên bảo y, nhưng không có tác dụng, hắn cũng bảo y mang theo vài thị vệ cùng đi, nhưng Vân Túc cũng từ chối.

Lại không ngờ rằng, Thương Thăng không hề bị bắt vào Vạn Thú sâm lâm, chỉ sợ đây chính là một âm mưu, thế nên chuyện cứu viện Vân Túc và các tu sĩ cấp cao kia, còn phải bàn bạc kỹ càng hơn, vạn lần không thể mạo muội xâm nhập Vạn Thú sâm lâm, làm chuyện lỗ mãng, nếu không không biết sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng gì.

"Ta nói ngươi sao lại nói nhiều chuyện vô nghĩa tới vậy chứ, Túc nhi đến cùng vì sao lại tới Vạn Thú sâm lâm ngươi mau nói cho ta biết, đừng có giống mấy tiểu nương, cứ ấp a ấp úng, lão tử chịu không nổi."

Tính tình Thương Thăng vốn nóng nảy, lúc trước còn bởi Tất Điêu Diệp Lâm là người trong hoàng thất mà cho hắn vài phần thể diện, bây giờ thấy hắn muốn nói lại thôi, lề mà lề mề, liền lộ ra bản tính thật, trừng mắt nhìn Tất Điêu Diệp Lâm, hắn biết mà, tiên tu đều là một đám ngụy quân tử, bên ngoài một bộ dáng muốn tốt cho người khác, thực ra trong lòng chỉ ước gì một mình Túc nhi chết luôn trong Vạn Thú sâm lâm luôn đi, còn làm cho họ không kịp tới cứu y.

Tam hoàng tử này quả là bụng dạ khó lường!!!

Tất Điêu Diệp Lâm nghẹn họng, một búng máu kẹt ở cổ họng phun ra không được, nuốt vào cũng không trôi, Thanh Mạch thấy chủ nhân phát khùng lên với Tất Điêu Diệp Lâm, vội vàng thay hắn xin lỗi: "Tại hạ Thanh Mạch, vừa rồi lời nói của chủ nhân có chỗ mạo phạm, mong tam hoàng tử thứ lỗi, Thanh Mạch thay mặt chủ nhân xin lỗi tam hoàng tử."

Trong ba người, tuy tu vi của Thanh Mạch cao nhất, nhưng dù thế nào thân phận của hắn cũng chỉ là nô bộc *(=(((*, Tất Điêu Diệp Lâm tuy rằng tu vi thấp, nhưng dù sao thân phận cũng tôn quý, thế nên Thanh Mạch đành phải dùng tư thái thấp hèn này đi xin lỗi.

Thương Thăng nghe thấy Thanh Mạch nói vậy, hừ một tiếng, quay đầu đi.

Tất Điêu Diệp Lâm cũng không thật sự trách tội Thương Thăng, thấy Thanh Mạch đã xin lỗi, liền nói nguyên do, cuối cùng còn nói chuyện này phải bàn bạc kỹ hơn, đề nghị họ theo hắn về thành rồi lại quyết định.

Nhưng Thương Thăng vừa nghe Vân Túc muốn đi để cứu mình, liền biết đây chính là một âm mưu, khẩn cấp muốn đi cứu viện, hắn nói với Tất Điêu Diệp Lâm: "Đa tạ tam hoàng tử đã báo cho ta biết, bổn tọa sẽ tới Vạn Thú sâm lâm tìm Túc nhi, ngươi cứ tự nhiên."

Nói xong, Thương Thăng xoay người bay theo hướng tới Vạn Thú Sâm Lâm, Thanh Mạch cũng gật đầu với Tất Điêu Diệp Lâm, cùng bay theo.

Tất Điêu Diệp Lâm không kịp nói gì thêm, thấy hai người đã bay đi, liền triệu một thị vệ ẩn trong chỗ tối ra, nói: "Bản cung lệnh cho ngươi đi theo hai người kia, lúc tất yếu hãy ra tay cứu giúp, phải đảm bảo cho tính mạng hai người được an toàn, còn nữa, chuyện xảy ra dọc đường phải bẩm báo cho bản cung đúng lúc, một chút cũng không thể chậm trễ, nếu xảy ra sai lầm gì, mang đầu về gặp bản cung."

"Vâng."

Thị vệ quỳ trước mặt Tất Điêu Diệp Lâm kia mặt không cảm xúc, lạnh lùng thốt ra một chữ, nhanh chóng đuổi theo hướng hai người Thương Thăng rời đi.

Sau khi thị vệ kia đi rồi, một thị vệ mặc phục sức y đúc hiện thân, nói với Tất Điêu Diệp Lâm: "Điện hạ, Tiểu Nhị là ẩn vệ của người, người không nên để hắn rời khỏi vị trí bên cạnh người."

"Không sao, không phải ta vẫn còn có ngươi hay sao?"

Thị vệ này chính là tu sĩ tu vi sâu không lường được, luôn làm bạn bên cạnh Tất Điêu Diệp Lâm, hắn mím môi nhìn thoáng qua tam hoàng tử, rồi lại biến mất.

Tất Điêu Diệp Lâm nhìn về chỗ hắn biến mất, sờ sờ mũi, như có chút chột dạ.

131. Chương 131

Nham tương đang phun không ngớt bao trùm cả ngọn núi, đi qua nơi nào yêu thú nơi ấy tuyệt tích, cây cỏ biến thành tro tàn.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc sau khi được bảo đỉnh mang ra khỏi nham tương, đi xuống dưới chân núi, còn chưa kịp hạ xuống đất đã cảm giác bảo đỉnh bị mất khống chế, tựa như bị hao hết tinh thạch, rơi thẳng xuống dưới.

Không chỉ vậy, lúc Vân Túc và Cung Tiểu Trúc muốn lấy linh lực của bản thân ra điều khiển bảo đỉnh, lại phát hiện chân nguyên trong đan điền không thể điều động, hơn nữa nguyên thần trong thức hải truyền tới từng hồi đau đớn, lúc này hai người mới phát hiện ra, ngay cả thần thức hai người họ cũng không dùng được.

Vân Túc quyết định cực nhanh, ôm Cung Tiểu Trúc vào trong ngực, lúc bảo đỉnh sắp rơi xuống đất, nhảy ra từ bên trong, rơi xuống đất, lăn xuống từ trên một sườn dốc.

Bởi không thể dùng linh lực, bây giờ hai người chẳng khác gì phàm nhân, chờ tới khi hai người đã ngừng quay cuồng, trên người có chút chật vật, trên tay và mặt cũng có vết thương, tóc cũng đã có phần tán loạn.

Một bên ống tay áo của Vân Túc cũng bị nham tương bắn lên tung tóe làm cháy mất một miếng, may mà tay không bị thương.

Chưa kịp kinh nghi, Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc cùng đứng lên, liền thấy vô số quả cầu lửa trên trời đáp

xuống như sao băng, phần lớn đều là hướng tới chỗ Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

"Chạy mau!" Vân Túc kéo tay Cung Tiểu Trúc chạy theo một hướng khác, tốc độ dưới chân nhanh hơn phàm nhân tận mấy lần, nhưng so sánh với tu sĩ, vẫn không ăn thua gì.

Cung Tiểu Trúc cố gắng chạy theo Vân Túc, gọi hệ thống trong lòng, lại phát hiện không có phản ứng gì cả, trong lòng hắn lại càng thêm sốt ruột: "Vân đại ca, những đống lửa kia là sao vậy?"

"Chúng ta đang bị nhốt trong một đại trận cấp cao." Vẻ mặt Vân Túc có chút nghiêm túc, trận pháp lần này y gặp phải, y chưa từng thấy trước đó, nếu không phải thiên phú y cực tốt, tạo nghệ trận pháp cao, chỉ sợ cũng không thể phát hiện ra họ đang trong một trận pháp.

Hơn nữa, Vân Túc nghĩ, chỉ sợ nham tương vừa rồi cũng là do đại trận này tạo ra.

Nhưng cho dù có biết thế, y cũng không có cách nào biết thêm thông tin chi tiết về đại trận này, càng không nói tới chuyện có thể giải trừ nó.

"Đại trận? Chẳng lẽ đại trận này còn có thể làm cho hệ thống trên người ta biến mất?" Cung Tiểu Trúc sốt ruột hỏi.

Cung Tiểu Trúc vẫn luôn cho rằng ở giới tu chân này, hệ thống của hắn là vô địch, chỉ cần có đủ linh thạch, pháp bảo vô số kể bên trong đều có thể sử dụng, hơn nữa kẻ nào cũng không thể nhìn thấy sự tồn tại của hệ thống, không ngờ lại bị một đại trận nhìn thấu, còn bị giấu đi.

Vân Túc cũng không đáp lời, thực ra y cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vân Túc kéo Cung Tiểu Trúc một đường chạy về phía trước, bởi hai người không thể lấy pháp bảo bản mạng từ trong đan điền ra, vật trong trữ vật giới cũng cần có thần thức mới có thể lấy ra, thế nên bây giờ hai người không có bất cứ một đồ vật nào, không thể cản mấy quả cầu lửa lại, chỉ có thể tránh phải né trái, vài lần, mấy quả cầu lửa kia suýt thì trúng hai người, nhưng may mà họ đều tránh được, không chết cũng không bị thương.

Chạy một hồi, Vân Túc nhận ra họ lại trở về điểm khởi đầu, hóa ra, đại trận này không những có thể tạo ra cầu lửa rơi xuống tấn công hai người mà còn có thể tạo ra một huyễn trận mê hoặc họ.

Cũng không biết huyễn trận này là công năng sẵn có của đại trận hay là trận trong trận?

Trên người Vân Túc tản mát ra khí lạnh càng thêm dọa người, y nhìn thoáng qua bốn phía, lập tức kéo Cung Tiểu Trúc chạy theo một hướng khác, chạy tới chỗ một tảng đá to.

Hai người chui vào thạch động vô cùng nhỏ hẹp, vốn động này chỉ có thể chứa được một người, nhưng Vân

Túc vẫn cứ ôm Cung Tiểu Trúc vào trong lòng, ngồi xuống, vài quả cầu lửa đuổi theo bóng dáng hai người kia lần lượt nện lên tảng đá, có lẽ là do tảng đá này quá cứng chắc, cầu lửa chỉ tạo ra vệt đen sì trên tảng đá, chẳng qua số lượng cầu lửa rất nhiều, cho dù đá có chắc hơn, cầu lửa liên tiếp vẫn nện lên tảng đá thành từng mảnh vụn nhỏ.

Cơ thể Cung Tiểu Trúc khác với Vân Túc, bởi là kiếm tu, phải cực kì chú trọng tới việc phát triển cường độ cơ thể, thế nên từ nhỏ Vân Túc đã rèn luyện cường độ cao, mà kiếp trước Cung Tiểu Trúc là một trạch nam, sau khi xuyên qua tuy rằng là một kiếm tu khá kém cỏi nhưng cũng không hiểu gì cả, thế nên cũng không rèn luyện cơ thể, sau này trở thành một cầm tu, chú trọng lại là việc đề cao cầm nghệ, tuy rằng cũng có công pháp ngoại tu phụ trợ, nhưng cũng luôn là ngồi thiền tu luyện.

Thế nên, sau khi không thể dùng linh lực, Cung Tiểu Trúc bị Vân Túc kéo tay chạy hơn một canh giờ, liền thở hồng hộc, chờ tới khi hai người chạy tới nấp dưới tảng đá, mồ hôi trên trán hắn đã nhỏ giọt xuống tận ngực, làm ướt một mảng lớn trên pháp bào trắng như tuyết.

Cung Tiểu Trúc đưa ống tay áo lên quệt qua mặt một cái rồi lại dùng ống tay áo cực rộng chà mạnh lên mặt, khuôn mặt tuấn tú liền đỏ rực như bị thiêu đốt: "Vân đại ca, kế tiếp chúng ta phải làm sao đây?"

"Chờ!" Vân Túc chỉ nói một chữ.

Vân Túc tuy rằng không khoa trương như Cung Tiểu Trúc, sắc mặt vẫn như vậy, vẻ mặt vẫn trấn định như trước, nhưng tim đập nhanh hơn không ít, trên trán cũng xuất hiện một lớp mồ hôi mỏng.

Y hiểu được nghi vấn của Cung Tiểu Trúc nên liền giải thích: "Lúc ta rời khỏi thành Vạn La, là cùng đi với các tu sĩ cấp cao nhóm Phượng Hoa, ta đi trước họ, cũng biết họ sẽ đi theo hướng này, như vậy, nội trong hôm nay, họ sẽ tới nơi này."

Tuy rằng y không thể đảm bảo nhóm Phượng Hoa có thể cứu hai người y và Cung Tiểu Trúc hay không, lại càng không thể đảm bảo đại trận mà y và Cung Tiểu Trúc sa vào này có phải là chuyên dùng để đối phó với hai người họ hay không, nhưng nói vậy chờ tới lúc nhóm Phượng Hoa đi qua nơi này, tu sĩ bố trí đại trận, hoặc nên nói là yêu tu thì đúng hơn, chỉ sợ nhất định sẽ không bỏ qua cho một đám tu sĩ nhân loại thực lực mạnh như thế.

Tuy rằng hai người họ có thể tạm thời tránh khỏi sự tập kích của cầu lửa nhưng bởi mấy quả cầu lửa tấn công vào tảng đá liên tục, tuy rằng phải còn rất lâu sau tảng đá này mới có thể bị vỡ vụn ra hoàn toàn, nhưng cầu lửa mang theo nhiệt độ cực cao, hai người cảm nhận được rất rõ ràng.

Cung Tiểu Trúc thì không sao, ngồi trong lòng Van Túc, tuy rằng phải chịu nóng, nhưng cơ thể không bị thương, mà Vân Túc kề sát với bề mặt đá, cảm giác nóng cháy tới đau đớn từ lưng truyền tới toàn thân, cho dù bây giờ cả lưng đã nóng tới nổi cả bọng nước, sắc mặt y vẫn chưa hề thay đổi, thế nên Cung Tiểu Trúc cũng không biết Vân đại ca đang phải chịu đau khổ tới mức nào.

Ngoài đại trận, một nữ tu thanh niên dung mạo tú lệ cùng với một nam tu mặc cẩm bào hoa lệ, tuấn dật phi phàm đứng giữa không trung, nhìn xuống tình hình trong đại trận, nam tu kia chất vấn nữ tu: "Cơ đạo

hữu, vì sao ngươi không giết chết hai người kia ngay lập tức?"

Nữ tu mặt không biểu cảm đáp lại: "Ta chỉ đồng ý đưa ngươi tới xem một chút, ta muốn xử lý hai người này thế nào, chỉ sợ ngươi không có cơ hội chen chân vào đâu, Thường tôn giả, nếu không còn chuyện gì nữa, thì ta đi đây."

Tôn giả trong miệng nữ tu thực ra chính là Đan Vân tôn giả, nữ tu kia chính là yêu thú cấp chín bắt phần lớn tu sĩ cấp cao ở thành Vạn La lúc trước đi, ả tên Cơ Vân, là kẻ đứng đầu trong chúng yêu, đại trận giam giữ hai người Vân Túc lần này, chính là bảo bối mà Yêu Vương ban thưởng cho Cơ Vân.

Cơ Vân bắt các tu sĩ cấp cao thành Vạn La vào trong sâu Vạn Thú sâm lâm, thực ra là nghe theo lệnh của Yêu Vương, mà Đan Vân tôn giả vì sao lại ở đây, lại là do được Bạch Kình Thương của bộ tộc Bạch thị nhờ vả, tới đây để thủ tiêu Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, Đan Vân tôn giả nghe được lời nói không chút tôn kính của Cơ Vân, cũng không giận mà chỉ nói: "Lời này của Cơ đạo hữu, thật có lý, chẳng qua ta nhớ rõ trước đó, Yêu Vương bệ hạ của ngươi đã lệnh cho ngươi phải tận lực thỏa mãn yêu cầu của bổn tọa, không biết là Cơ đạo hữu quên rồi hay là còn chưa nghe thấy?"

Cơ Vân giận dữ trong nháy mắt, trong ánh mắt như sắp hiện lên một đám lửa, có điều nghĩ tới mệnh lệnh của Yêu Vương, chỉ đành nén giận, sắc mặt bình tĩnh nói: "Không phải là nô tỳ không nghĩ tới chuyện giết chết hai người kia ngay lập tức, mà là đại trận này ta vừa mới có được không lâu, dùng cũng chưa được thuần thục, nếu có bất cứ sai lầm gì, có thể sẽ giết hết toàn bộ mấy chục tu sĩ nhân loại kia, nô tỳ chỉ sợ sẽ không thể ăn nói với bệ hạ."

Đan Vân tôn giả nhìn kỹ, lúc này mới chú ý tới một nơi khác trong đại trận, còn có mấy chục tu sĩ cấp cao đã ngoài Nguyên Anh kỳ chật vật tránh khỏi công kích xung quanh, họ giống như hai người Vân Túc, cũng không thể dùng linh lực và thần thức, không tốt hơn phàm nhân là bao nhiêu.

Lần này Yêu Vương sai người bắt tu sĩ nhân loại tới đây, thực ra là bởi không lâu sau đó gã sẽ đột phá tu vi, Yêu Vương Cơ Tu chính là vương của chúng yêu trong Vạn Thú sâm lâm, từ nhỏ đã thiên tư tung hoành, dưới cơ duyên xảo hợp chiếm được một loại tâm pháp có thể tăng tu vi nhanh chóng lại không có bất cứ tác dụng phụ nào.

Nhưng loại tâm pháp này lại có một khuyết điểm, đó chính là mỗi khi đột phá đại cảnh giới, sẽ phải cắn nuốt vô số máu thịt, lúc cảnh giới của gã còn thấp, yêu thú và nhân loại bị cắn nuốt, tu vi cũng khá thấp, nhưng càng về sau, nhân loại và yêu thú cần cắn nuốt, tu vi nhất định phải cao mới được, nếu không, có cắn nuốt thêm càng nhiều, cũng không thể bình an đột phá cảnh giới, rất có khả năng sẽ bị thèm khát tới chết.

"Thật sự là không được? Ta thấy chỉ sợ là Cơ cô nương không muốn mà thôi! Ngươi đừng có đùa giỡn ta, nếu ta bẩm báo với Yêu Vương bệ hạ của ngươi, nói ngươi bằng mặt không bằng lòng, ngươi nói thử xem hắn sẽ xử phạt ngươi ra sao đây?" Đan Vân tôn giả híp mắt lại, nhìn Cơ Vân, làm cho sau lưng ả nhất thời phát lạnh.

"Ta nghe lời ngươi là được." Từ xưa tới này Cơ Vân vốn nhìn không nổi đám tu sĩ nhân loại, bề ngoài giả vờ là có một bộ dáng cực kì ôn hòa, kết quả còn không phải là ngươi tính kế ta, ta tính kế ngươi hay sao,

thật không hiểu vì sao Yêu Vương bệ hạ lại bắt ả phải nghe theo lệnh của Thường Thư Vân này, không phải từ xưa tới nay bệ hạ cũng nhìn không nổi tu sĩ nhân loại hay sao?

Lời nói của Cơ Vân vừa dứt, liền hiện nguyên hình, hất đầu gầm lên giận dữ, tiếng gầm vang vọng trời đất.

Thường Thư Vân cũng hơi nhíu mày, bay tới một nơi cách xa Cơ Vân một chút.

Tiếng rống vang lên, từ nơi xa xa trong rừng rậm vang lên từng tiếng rống của yêu thú, mặt đất cũng rung chuyển, tiếng nổ ầm ầm vang tới từ nơi chân trời.

Các loại chim bay cá nhảy còn chưa thể biến hóa lần lượt chạy từ những nơi cách xa đại trận, vừa chạy vừa rống lên tiếng kêu dọa người.

Cơ Vân lại hóa về hình người, cầm trận kỳ ra bắt đầu thay đổi trận hình, đưa các yêu thú kia vào trong trận.

Thường Thư Vân nhìn một loạt những yêu thú kia đều lần lượt chạy tới chỗ Vân Túc bên kia, ánh mắt lộ ra ý mừng, vung tay áo lên, từ trên trời liền xuất hiện thêm một bóng người, rơi thẳng xuống dưới đất.

Người kia chính là Lang Kha, lúc này tình trạng cơ thể của hắn cực kỳ không tốt, không chỉ chật vật, khắp y phục đều là vết máu, hơn nữa còn bị nội thương nghiêm trọng, hắn nằm vật trên mặt đất không đứng dậy nổi, chỉ có thể mở to hai mắt trừng Thường Thư Vân đang đứng trên không trung, quát lớn: "Thường Thư Vân, ta chính là đại đệ tử thủ tịch của Tất Vân tông, ngươi cũng là trưởng lão nội môn quyền cao chức trọng của Kiếm Tiên môn, ta khuyên ngươi vẫn là nên thả ta ra mau, chớ chấp mê bất ngộ, nếu chuyện này lộ ra ngoài, các đại môn phái đại lục Huyền Thiên mà biết được chuyện ngươi gây bất lợi cho đệ tử nội môn của Tất Vân tông, chắc chắn sẽ tróc nã ngươi."

Thường Thư Vân hừ một tiếng, nói: "Đường đường là đệ tử thủ tịch của môn phái đứng đầu đại lục Huyền Thiên, cũng chỉ có công phu đùa giỡn mồm mép, để ta xem xem một lúc nữa ngươi còn có thể hô to gọi nhỏ với ta nữa không đây? Thứ không biết sống chết!"

Thường Thư Vân vung tay áo, một cơn lốc cuốn bay Lang Kha, hắn không chút phản kháng bị ném vào trong đại trận.

May mà nơi rơi xuống không có yêu thú, bằng không những yêu thú kia cho dù không tấn công hắn, hắn cũng sẽ bị giẫm đạp thành một bãi thịt nát, nhưng chỉ cần như vậy thôi, hắn cũng đã bị thương nặng tận hai lần.

132. Chương 132

Lúc trước khi Lang Kha còn ở đại sa mạc Tây Bắc của đại lục Huyền Thiên, khi thấy bọn Vân Túc đã trốn thoát, vốn định cùng bọn Bắc Cung Tố Cầm trở về tông môn, lại phát hiện ra bộ dạng Thường Thư Vân khả nghi, liền bảo những người kia về tông trước, còn hắn thì vụng trộm bám theo sau Thường Thư Vân một đường đi tới đại lục Huyền Hoàng, hơn nữa còn phát hiện ra Thường Thư Vân và Bạch Kinh Thương của bộ tộc Bạch thị có quan hệ gì đó không thể cho ai biết.

Thậm chí, trong lúc vô tình hắn nghe được cuộc nói chuyện của hai người, biết được chính là hai người này đã hợp mưu hãm hại Vân Túc, hợp tác với động vật biển cùng đối phó với Vân Túc, hơn nữa còn hợp kế dẫn Vân Túc và Vạn Thú sâm lâm, làm cho y trên trời không lối, dưới đất không đường.

Tuy rằng Lang Kha cũng không biết vì sao hai người lại phải dồn Vân Túc vào đường cùng tới vậy, nhưng hắn cũng sẽ không để hai người tùy ý đối phó với Vân Túc, thế nên định đi mật báo, không ngờ lại bị phát hiện dấu vết.

Cơ Vân triệu tới vô số yêu thú đối phó với Vân Túc, lúc này Thường Thư Vân mới cảm thấy hài lòng, trong một đại trận bị phong tỏa linh lực và thần thức như vậy, lại còn bị yêu thú cấp thấp tấn công, cho dù y có là thần tiên tại thế, Vân Túc cũng đừng hòng giữ được mạng.

Lúc Cơ Vân thấy Thường Thư Vân ném Lang Kha vào trong trận liền nói: "Tôn giả nếu không còn việc gì nữa, thì theo ta trở về gặp bệ hạ đi!"

"Cơ cô nương nếu không muốn ở đây nữa, có thể tự mình về trước, bổn tọa vẫn còn muốn đợi trong này thêm một lúc nữa, chính mắt mình nhìn thấy tên nhóc Vân Túc bị xé thành từng mảnh nhỏ." Nói xong, Thường Thư Vân lộ ra một ánh mắt cực kỳ thâm độc, tà mị cười nhìn Vân Túc và Cung Tiểu Trúc có chút chật vật trong trận, nhiều năm như vậy đã trôi qua, rốt cuộc bây giờ cũng có thể báo thù cho Toàn nhi.

Lời Cơ Vân vốn muốn nói ra liền bị ép lại, thần thức đảo qua nơi phương xa, lại nói tiếp: "Ta thấy ta vẫn nên ở lại thì hơn, không ngờ hôm nay lại gặp phải nhiều tu sĩ nhân loại tới vậy, ta nhất định phải chiêu đãi đống thức ăn này một chút."

"Ồ?" Trước đó vẫn luôn chú ý tới động tĩnh của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, chỉ khi Cơ Vân nói ra, lúc này Thường Thư Vân mới nhận ra lại có một đám tu sĩ nhân loại tới nữa, trong đó có vài người tu vi đều ở Hóa Thần kỳ và Xuất Khiếu kỳ: "Là tu sĩ của đại lục Huyền Hoàng, chắc ta phải tránh mặt đi một lúc."

Nói xong, Thường Thư Vân biến mất, Cơ Vân nhìn tu sĩ nhân loại, mỉm cười kiều mị, ngụy trang cho bản thân biến thành một nữ tu nhân loại bị thương nặng, bề ngoài thanh thuần vô cùng, sau đó rơi xuống từ trên không trung.

Đoàn người này chính là nhóm người Phượng Hoa, Sử Liên Yên và Liễu Thiên Phong, trước lúc bị mọi người nhìn thấy, Cơ Vân tựa như một con bướm rơi nhanh xuống, một tu sĩ trong họ tên Hạ Chi Hòe tu vi Xuất Khiếu kỳ phản ứng lại nhanh nhất, gã phi thân giữa không trung ôm chặt lấy Cơ Vân, nhìn ả âu yếm, chờ tới khi đã hạ xuống đất, gã sốt ruột hỏi: "Vị cô nương này, ngươi không sao chứ?"

"Vị... vị công tử này, xin hãy mau đi cứu các đạo hữu và các tiền bối bị nhốt trong trận pháp kia." Nói xong, Cơ Vân hộc ra một ngụm máu tươi, làm cho Hạ Chi Hòe nhìn mà đau lòng, vội vàng nhét đan dược chữa thương vào trong miệng ả: "Cô nương, ngươi đừng nói nữa, chữa thương quan trọng hơn."

Phượng Hoa bước tới đầu tiên, thấy Cơ Vân nằm trong lòng Hạ Chi Hòe, cảm thấy không thích hợp lắm, nhưng lại không thể nói rõ có chỗ nào không thích hợp, chỉ thúc giục Hạ Chi Hòe: "Hạ tiền bối, chúng ta đừng nên kéo dài thời gian, lại thêm một lúc nữa, các tu sĩ bị bắt đi kia sẽ nguy hiểm thêm một phần, vị cô nương này cứ giao cho đệ tử trong môn chăm sóc là được rồi."

Hạ Chi Hòe vội lắc đầu, nghiêm trang đáp: "Không thể được, vị cô nương này bị thương nặng như vậy, lại mảnh mai thế này, các đệ tử kia sao có thể tri kỷ được như ta? Ta thấy vẫn nên để tự ta chăm sóc thì hơn! Lại nói, chỉ bằng mấy người chúng ta, muốn cứu các tu sĩ kia ra, chỉ sợ là còn khó hơn cả lên trời, tam hoàng tử không phải là đã nói rồi sao? Chúng ta tới đây chỉ là điều tra tình huống một chút, chuyện cứu người còn phải chờ vị tiền bối Độ Kiếp kỳ kia tới rồi lại nói."

Liễu Thiên Phong bên cạnh bất mãn nhìn Hạ Chi Hòe, ngoài miệng lãnh đạm nói: "Hạ Chi Hòe, lần này chúng ta tới là có chuyện quan trọng, không phải là để ngươi phong hoa tuyết nguyệt, đùa giỡn nữ tu, mong ngươi tôn trọng chúng ta một chút, lại nói nữ tu trong lòng ngươi này cũng không đáng tin, còn phải để chúng ta thẩm vấn kĩ càng, mới có thể hiểu được lai lịch của ả, đừng có làm hỏng chuyện lớn."

Cơ Vân nằm trong lòng gã, vết thương có vẻ đã đỡ, ả suy yếu nói với các vị tu sĩ: "Vị tiền bối này đừng giận, ta có lời muốn hỏi, các vị đạo hữu và tiền bối có phải là đi cứu tu sĩ bị bắt nhốt, hơn nữa trong đó có một vị tiền bối tên là Lãnh Vân, tu vi ở Hóa Thần trung kỳ?"

Hạ Chi Hòe kinh hỉ nhìn Cơ Vân: "Đúng vậy, không biết vì sao cô nương lại biết mục đích tới đây của chúng ta?"

Trừ mấy người Liễu Thiên Phong đều nhíu mày nhìn hai người Cơ Vân và Hạ Chi Hòe, thì mấy người còn lại có vẻ không quan tâm lắm, có người đi đi lại lại xung quanh, dùng thần thức quan sát tình huống xung quanh không ngừng, có người thậm chí còn leo lên cây ngồi, một bộ dáng chuyện không liên quan tới mình, mà vài tu sĩ cấp thấp kia thì đứng yên tại chỗ không dám lộn xộn.

Cơ Vân nghe được câu hỏi, liền bắt đầu nói: "Không gạt gì các vị, tên ta là Cơ Vân, vốn là tán tu của đại lục Huyền Linh, năm ngoái cùng mẫu thân tới đây ngao du, không ngờ lại bị lạc vào sâu trong Vạn Thú sâm lâm."

Cơ Vân bịa bừa ra một lai lịch, sau đó nói vị Lãnh Vân trong trận kia có ân cứu mạng với ả, hợp hết toàn lực đưa ả từ trong đại trận ra, để nàng tìm cứu binh, không ngờ vừa mới ra khỏi đại trận, lại gặp phải một con yêu thú cấp cao, nếu không nhờ ả liều chết một phen, chỉ sợ đã sớm hương tiêu ngọc vẫn.

Sau khi Cơ Vân giải thích lai lịch xong, ngoài Hạ Chi Hòe cảm thấy thương cảm cho mỹ nhân này thì những người còn lại đều ôm thái độ hoài nghi với lai lịch của ả, bởi trong lời nói của ả rõ ràng có mấy lỗ hổng, thế nên vẫn thời khắc duy trì cảnh giác.

Nghe Cơ Vân nói, biết được các tu sĩ kia bị nhốt trong đại trận cách đó không xa, mọi người lần lượt nhìn về phía vị nam tu Xuất Khiếu kỳ ở nơi xa kia, Liễu Thiên Phong hỏi: "Khương đạo hữu, ngươi xem xem chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào mới tốt?"

Nam tu kia ngồi trên cành của một cây đại thụ, trong tay là một bầu rượu, uống từng ngụm từng ngụm, nghe được câu hỏi của Liễu Thiên Phong, liền ngừng uống rượu, nhảy một cái xuống đất, nói: "Phái một vài đệ tử tới gần đại trận tìm hiểu tình huống một chút, những người còn lại, thì tìm một nơi vắng vẻ, nghỉ ngơi dưỡng sức, chờ vị tiền bối Độ Kiếp kỳ kia tới rồi cứu các tu sĩ cũng không muộn, nếu lời vị cô nương này nói không sai, chỉ sợ đại trận này không phải là thứ mà mấy người chúng ta có thể công phá."

Nam tu này họ Khương, tên đầy đủ là Khương Trúc, xưa nay thích uống rượu, nhưng lại là người có thực lực mạnh nhất trong tám người, hơn nữa luôn bình tĩnh cơ trí, không kiêu ngạo không nóng nảy, thế nên mọi người đều tôn hắn làm người cầm đầu.

Vừa dứt lời, Khương Trúc gọi tên cả vài tu sĩ cấp cao, quyết định lệnh cho họ tới điều tra tình huống của đại trận, hỏi ý kiến họ xong, liền bắt đầu phân nhiệm vụ.

133. Chương 133

Hỏi xong ý kiến, Cơ Vân thoát khỏi cái đỡ của Hạ Chi Hòe, đứng bên cạnh cười cười nhìn mọi người, Sử Liên Yên có trực giác mạnh nhất nhìn vẻ mặt này của ả, liền dùng ánh mắt hoài nghi nhìn, nhíu mày hỏi: "Vị cô nương này, vì sao ngươi lại cười như vậy?"

Cơ Vân nhìn nàng một cái, cũng không đáp lời, bỗng nhiên, các tu sĩ cấp thấp bốn phía xung quanh lần lượt ngã gục xuống đất, có người thậm chí còn kêu rên thảm thiết, không ngừng lăn lộn trên đất, đều là tình trạng đau đớn khổ sở.

Nhận thấy tình trạng khác thường của các tu sĩ cấp thấp, Liễu Thiên Phong vút một tiếng cầm pháp bảo bản mạng của mình ra tấn công Cơ Vân, lạnh giọng hỏi: "Ngươi đã động tay động chân gì với họ rồi?"

"Ha ha ha..." Cơ Vân nũng nịu cười to, thả người bay đến giữa không trung, đổi trở lại tướng mạo vốn có, khinh thường nói với tu sĩ nhân loại: "Tu sĩ các ngươi thật là buồn cười, không ngờ ngay cả ta là yêu tu cũng không phát hiện ra, nghe nói thần trí của tu sĩ nhân loại khá cao, ta thấy cũng chẳng hơn gì cả." Nhớ tới chuyện những tu sĩ vừa rồi bị ả lừa tới xoay mòng mòng, đắc ý vô cùng.

Những người còn lại lúc này mới nhận ra Cơ Vân chính là yêu tu đã bắt các tu sĩ cấp cao ở ngoài thành Vạn La, nhất thời vừa sợ lại vừa giận, mọi người nhanh chóng tản ra xung quanh Cơ Vân, bao vây lấy ả, chỉ mình Hạ Chi Hòe chậm nửa nhịp, chờ tới lúc cả đám người bắt đầu khí thế hừng hực rồi, gã mới cầm pháp bảo ra gia nhập cuộc chiến.

Khương Trúc cúi người kiểm tra tình trạng của các tu sĩ cấp thấp kia, một lát sau, mới lắc đầu nói nhỏ: "Xem ra phải có giải dược mới được."

Tuy rằng bên trên đánh nhau kịch liệt, nhưng nhĩ lực của tu sĩ không phải là thứ mà người thường có thể sánh với, đương nhiên là nghe được lời của hắn, vì thể động tác trong tay càng nhanh hơn.

Cơ Vân đương nhiên sẽ không ngồi chờ chết, ả biến về nguyên hình, gầm một tiếng giận dữ triệu tập những yêu thú còn lại tới, đảo loạn trận hình của họ, mà tu sĩ nhân loại xung quanh thực lực càng cao hơn một bậc, chỉ một lát sau, họ đã giết sạch những yêu thú cấp thấp, hơn nữa còn làm cho Cơ Vân bị thương nặng.

Cơ Vân ngã xuống dưới đất, Khương Trúc chỉ trong nháy mắt, đã bắt được ả, dùng ánh mắt bình thản nhìn ả: "Lấy giải dược ra."

Cơ Vân thè lưỡi liếm máu bên khóe miệng, nhìn hắn bằng ánh mắt mị hoặc, giọng nói yếu ớt vô lực: "Kiến độc còn có giải dược? Ngươi đang kể chuyện cười đấy à?"

"Hừ! Yêu tu các ngươi thật không biết sống chết, nếu đã không có giải dược, vậy thì ngươi đi chết đi!"

Liễu Thiên Phong hạ xuống mặt đất, bị bộ dáng này của Cơ Vân làm cho ghê tởm muốn nôn, ném một đạo pháp thuật vọt tới chỗ ả, mắt thấy Cơ Vân đã sắp tan thành tro bụi, lại bỗng nhiên có một cơn lốc dấy lên, lá cây trên mặt đất bị thổi tung, che khuất tầm nhìn của mọi người, ong độc đầy trời, tấn công chúng tu sĩ, vài tu sĩ cấp thấp bị đốt kêu thảm thiết liên tục, xung quanh tám vị tu sĩ cấp cao càng là có cực nhiều ong độc bủa vây không kẽ hở có ý đồ tới gần họ.

Khương Trúc đối phó với những ong độc xung quanh, chú ý tới trước mắt có một bóng người bay qua, chộp lấy Cơ Vân rồi chạy trốn, hắn liền dùng một tay ném một quả cầu lửa tới chỗ bóng người, làm cho bóng người lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã quỵ xuống đất.

Sau khi Cơ Vân được cứu đi rồi, những con ong độc kia vẫn còn chưa bị dọn dẹp sạch sẽ, mọi người liền phát hiện trên đầu có một tấm lưới to chụp xuống, đất dưới chân cũng nhũn ra, hai chân của mọi người đều lún trong đất bùn, bị hút mạnh, họ định dùng khinh công trốn thoát, lại phát hiện có thể nào cũng không thể bay lên được, dùng pháp thuật và pháp bảo tấn công tấm lưới lớn, cũng không thể lay động được dù chỉ một chút.

Hơn nữa khi tấm lưới kia chụp lấy mọi người, họ phát hiện ra mình đang bị cuốn chặt lấy, không thể động đậy, cơ thể chậm rãi chìm xuống, tận tới lúc bị bao phủ hoàn toàn, mặt đất cũng không còn bóng dáng của bất kì tu sĩ cấp cao nào nữa.

Tận tới lúc này, ong độc đã biến mất, cơn lốc cũng đã ngừng lại, lá khô chậm rãi bay xuống từ trên không trung, che đi thi thể của các tu sĩ cấp thấp.

Một yêu tu diện mạo có chút tục tằng, cơ thể khôi ngô đỡ Thường Thư Vân hiện hình, nhìn về nơi tu sĩ cấp cao biến mất, hừ một tiếng: "Không biết sống chết!" Vung tay áo lên liền có mấy đám lửa đốt những thi thể kia thành tro tàn.

Nếu không phải những tu sĩ cấp cao kia còn có chỗ hữu dụng, gã đã sớm giết chết toàn bộ những người này,

nhất là nam tu Xuất Khiếu kỳ kia, không ngờ lại dám làm người gã coi trọng bị thương.

Yêu tu thân hình khôi ngô này tên Cơ Tu, gã thân thiết hỏi Thường Thư Vân: "Thư Vân, cơ thể ngươi có vấn đề gì không? Chúng ta vẫn là nên mau trở lại thì hơn, ta cũng có thể chữa thương cho ngươi."

Thường Thư Vân ho khan một tiếng, thò tay đẩy Cơ Tu ra, lãnh đạm nói: "Không sao!"

Sau đó phi thân đi về nơi xa.

Cơ Tu muốn nói lại thôi, nhìn theo bóng dáng của Thường Thư Vân, đặt tầm mắt lên Cơ Vân đang quỳ trên mặt đất, sắc mặt biến đổi, không còn nhu hòa như lúc nãy, lớn tiếng chất vấn: "Cơ Vân, ngươi đã biết tội chưa?"

"Thưa bệ hạ, nô tỳ không biết."

"Không biết? Được lắm không biết! Thư Vân vì loại tiện tỳ như ngươi mà bị thương, ngươi còn dám nói không biết? Một lúc nữa tới Hình Đường lĩnh một trăm roi, thế ngươi mới sáng mắt ra được."

Nói xong, Cơ Tu phất áo rời đi, đuổi theo hướng mà Thường Thư Vân rời đi.

Cơ Vân quỳ trên mặt đất, cắn chặt môi, nước mắt tràn ra hốc mắt, ả dùng tay áo lau nước mắt, sau đó cố đứng dậy, đi theo sau Cơ Tu.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trốn dưới tảng đá, chỉ trong một khắc, hai người cảm giác tảng đá sắp bị đánh vỡ nát, trong phút chốc chỉ mành treo chuông này, họ lộn ra khỏi thạch động, cầu lửa liên tiếp cuối cùng cũng tìm ra được tung tích của hai người, tấn công họ, nhưng họ đều lần lượt tránh được tất cả.

Trong nháy mắt khi họ thoát ra, tảng đá bởi không chịu nổi sức nặng của cầu lửa, biến thành những mảnh vụn chỉ trong chốc lát, bắn ra xung quanh, có vài mảnh thậm chí còn có màu đỏ rực, bị cầu lửa nướng cháy.

Đúng lúc này, hai người còn chưa kịp đứng dậy, đã nghe thấy từ nơi xa có tiếng yêu thú rống lên, cũng mạnh mẽ cảm nhận được mặt đất đang rung chuyển.

Phóng mắt nhìn qua, cách hai người hai dặm, là một mảnh những thứ màu đen đông nghìn nghịt đang di chuyển tới nơi này, già thiên tế nhật, trên mặt đất cũng có rất nhiều yêu thú con trước ngã xuống, con sau tiến lên, chạy tới nơi này.

Không chỉ Cung Tiểu Trúc cảm thấy cực kỳ sợ hãi, mà Vân Túc cũng nhíu mày càng chặt, nếu không có trận pháp áp chế, hai người có thể dùng linh lực và thần thức bình thường, cũng sẽ không e ngại những yêu thú cấp thấp này, nhưng nay, hai người họ tay trói gà không chặt, những yêu thú này chỉ cần tùy tiện một con, đã có thể dễ dàng dồn họ vào chỗ chết.

Cung Tiểu Trúc nhìn Vân Túc, lộ ra thần sắc đau thương: “Vân đại ca, chúng ta sẽ chết phải không?”

Vân Túc an ủi nói: “Sẽ không, nhất định sẽ có cách.” Thực ra lời y nói đều chỉ là dỗ người, y ngay cả mắt trận của đại trận này cũng không thể tìm ra, tu vi cũng không dùng nổi, các yêu thú cấp tháp kia hiển nhiên cũng không thể nào bỏ qua cho hai người họ, nếu không có kỳ tích xảy ra, không còn nghi ngờ gì. hai người họ hẳn sẽ phải chết.

Cung Tiểu Trúc trầm mặc, hắn biết lời Vân Túc nói cũng không phải là sự thật, nhưng trải qua nỗi kinh hoàng vừa rồi, hắn bỗng nhiên tỉnh táo lại, dù sao hắn cũng đã từng chết một lần rồi, có thể sống thêm mười mấy năm ở giới tu chân này, còn gặp được người duy nhất có thể làm cho hắn động tâm, coi như cũng sống đủ rồi, huống hồ nói không chừng sau khi hắn chết rồi còn có thể trở lại hiện đại, chỉ tiếc là không thể ở cùng một chỗ với Vân đại ca nữa.

Tuy rằng hai người đều cảm giác lần này trốn không thoát, nhưng Vân Túc vẫn kéo Cung Tiểu Trúc chạy về hướng ngược lại, chẳng qua chạy chưa được bao xa, yêu thú đằng sau đã tới gần từng bước, khoảng cách giữa hai bên liền trở thành còn có mấy trượng, phần lớn yêu thú phi hành đều xoay quanh trên đầu hai người.

Mắt thấy những pháp thuật kia sắp chạm tới hai người, Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc lăn đi, trong nháy mắt, Ngự Thú bài bên hông Vân Túc bắn ra quang mang chói lọi, yêu thú vốn đang có ý tấn công hai người Vân Túc đều ngưng phóng pháp thuật.

Một con Chu Tước khá lớn được một vầng sáng bao phủ, nó ngửa mặt lên trời rống dài, vài con yêu thú đang chạy kia vội vã phủ phục dưới đất, yêu thú bay trên cao cũng đậu xuống nháy cây, thu hồi hai cánh lại, đầu cúi xuống hướng về chỗ Chu Tước, cơ thể Chu Tước bởi rống dài mà run rẩy không ngớt.

Chu Tước này chính là Viêm Hoa, lúc trước bởi nó tăng cấp nên vẫn ngủ say trong Ngự Thú bài, tận tới hôm nay, cuối cùng nó cũng đột phá lên cấp ba, bởi thấy chủ nhân gặp nạn, thế nên mới tỉnh ngăn cản những yêu thú này lại.

Từ thời Thượng Cổ, Phượng Hoàng đã là vương của trăm loài chim, mà Chu Tước là chủ của linh thú, huyết thống cao quý, không phải là thứ mà những yêu thú có huyết mạch thấp kém có thể so bì, tuy rằng Viêm Hoa chỉ là một linh thú cấp ba, nhưng huyết mạch cao quý của nó xưa nay luôn có tác dụng áp chế các yêu thú, huống chi những yêu thú này còn chưa mở linh trí, chỉ biết tuân theo bản năng, không biết phản kháng, thế nên nguy cơ lần này, Viêm Hoa xuất hiện liền hóa giải được một cách dễ dàng.

Viêm Hoa cao ngạo nhìn những yêu thú thân phận hèn mọn, huyết mạch thấp kém, ánh mắt tràn ngập sự khinh thường, thấy chúng đều ngoan ngoãn phủ phục trước người nó, không dám ngỗ nghịch một chút nào, liền rống thêm một tiếng nữa, các yêu thú kia nhận được mệnh lệnh, lần lượt đứng dậy, quay đầu bỏ chạy về nơi xa.

Vân Túc thấy những yêu thú này đều đã bị Viêm Hoa uy hiếp, liền kéo Cung Tiểu Trúc đứng lên, Cung Tiểu Trúc sùng bái nhìn Viêm Hoa, cảm thấy nó siêu ngầu, thế là, hai mắt tỏa sáng nhìn Viêm Hoa, miệng thiếu chút nữa đã chảy nước miếng.

Viêm Hoa làm xong tất cả, liền bay lên vai Vân Túc đậu, thân mật dùng cái đầu nhỏ cọ cổ y, nhìn ánh mắt mà Cung Tiểu Trúc nhìn mình, bị dọa tới quay đầu đi ngay lập tức, tiếp tục làm nũng với Vân Túc.

"Chủ nhân! Chủ nhân! Tiểu Viêm có phải là lợi hại lắm không?"

"Một giọng nói non nớt vang lên trong đầu Vân Túc, y nghe xong, sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, khích lệ nói: "Lợi hại!"

Nghe vậy, Viêm Hoa càng thêm vui vẻ, nhảy nhót trên vai Vân Túc: "Ta biết chủ nhân tốt nhất mà, Tiểu Viêm rất thích chủ nhân, chủ nhân cũng phải thích Tiểu Viêm đấy có được không? Có được không?"

Viêm Hoa tựa như một đứa nhỏ mới có vài tuổi, làm nũng với Vân Túc, là một thần thú Thượng Cổ, Viêm Hoa tuy mới chỉ cấp ba, nhưng linh trí đã mở, làm nũng bán manh không có chút áp lực.

Qua mấy tháng này trưởng thành, bây giờ chiều cao của Viêm Hoa đã được khoảng một thước, lông vũ rực rỡ lấp lánh chói mắt đã dần dày dặn lên, ánh mắt ngây thơ, nhìn Vân Túc lại càng tín nhiệm và thân mật.

"Ừ."

Cung Tiểu Trúc bên cạnh nhìn thấy mà thèm, hỏi Vân Túc: "Vân đại ca, ta có thể ôm nó không?"

Vân Túc đã thấy Cung Tiểu Trúc nhìn chằm chằm Viêm Hoa từ nãy, tuy rằng có hơi ghen với một con linh thú còn có sức hấp dẫn Tiểu Trúc hơn cả y, nhưng là yêu cầu của bạn lữ tương lai, y đương nhiên sẽ đồng ý, thế nên y nói: "Được chứ!"

Nói xong liền bắt lấy Viêm Hoa từ trên vai xuống, ném vào trong lòng Tiểu Trúc, dặn Viêm Hoa: "Ngoan ngoãn chút!"

Lúc Viêm Hoa bị ném vào trong lòng Cung Tiểu Trúc, vốn muốn trốn thoát, nhưng bởi câu nói của Vân Túc, lại không dám lộn xộn nữa.

Cung Tiểu Trúc giơ tay ra vuốt nhẹ lên cái đầu nhỏ của nó, Viêm Hoa thoải mái nheo mắt, phát ra tiếng gừ gừ.

Trên trời vẫn còn cầu lửa đang rơi xuống không ngừng, hướng tới chỗ hai người, Viêm Hoa tạo một màn hào quang xung quanh, bao phủ lấy hai người một chim , Vân Túc mang theo Cung Tiểu Trúc di chuyển nhanh chóng về một hướng khác, mong rằng có thể phát hiện ra huyền cơ của trận pháp.

134. Chương 134

Hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc dưới sự hộ tống của Viêm Hoa, một đường tìm kiếm sơ hở trong trận, hai người di chuyển trong khu vực cầu lửa rơi xuống hồi lâu, rốt cuộc mấy canh giờ sau mới phát hiện có một nơi địa vực trống trải, nhiệt độ đột nhiên khác hẳn những nơi khác, hai người liếc nhìn nhau, cùng đi về phía trước.

Bởi Viêm Hoa mới chỉ cấp ba, thế nên chống đỡ từng ấy canh giờ đã có phần tới cực hạn, Viêm Hoa được Cung Tiểu Trúc ôm trong lòng, cơ thể càng lúc càng suy yếu, cuối cùng không thể không thu hồi màn hào quang bao phủ trên người hai người, vút một tiếng trở về Ngự Thú bài khôi phục linh lực.

Nhiệt độ nơi này có chút kì quái, lui ra sau vài bước là cảm giác nóng bức, bước lên vài bước lại là không khí băng lãnh thấu xương.

Càng đi về phía trước, nhiệt độ càng thấp, may mà lúc này nhiệt độ chưa quá thấp, sau khi Viêm Hoa trở lại Ngự Thú bài, màn hào quang trên người hai người biến mất, nhưng vẫn có thể chịu được nhiệt độ nơi này. Chỉ là một lát sau, càng bước về phía trước, không khí càng rét lạnh thấu xương, nơi đi qua trên mặt đất đều là một tầng băng trong suốt, Vân Túc nhìn kỹ về nơi xa, phát hiện phía trước mắt cách đó không xa là một mảnh tuyết trắng, y dừng bước, suy nghĩ một hồi, quay sang nói: "Tiểu Trúc, chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát đi!"

"Ừm."

Hai người nắm tay nhau đi vài bước trên mặt đất trụi lủi không có lấy một cọng cỏ dại, tìm tới một tảng đá bằng phẳng bóng loáng, Vân Túc đưa tay ra sờ sờ, phát hiện cũng không có gì khác biệt, lúc này mới kéo Cung Tiểu Trúc ngồi xuống.

Phát hiện ra Cung Tiểu Trúc bị lạnh tới run rẩy, Vân Túc liền ôm chặt hắn, hai tay bao lấy những ngón tay lạnh lẽo của hắn, há miệng hà hơi lên tay hắn, rồi hỏi: "Tiểu Trúc, còn lạnh không?"

Cung Tiểu Trúc lắc đầu: "Không lạnh, Vân đại ca, ngươi có lạnh không?" Thực ra hắn lạnh muốn chết, tuy rằng nhiệt độ cơ thể Vân Túc không ngừng truyền lên người hắn, sưởi ấm trái tim hắn, nhưng vẫn còn chưa đủ, Cung Tiểu Trúc suy tính nhiệt độ không khí nơi này hẳn là âm mười mấy độ C, nếu không mau chóng rời khỏi nơi này, sớm muộn gì họ cũng sẽ bị đông cứng.

Vân Túc khẽ lắc đầu: "Ta cũng không lạnh."

Từ lúc vừa rồi đi từ chỗ cầu lửa bay đầy trời tới nơi lạnh lẽo này, Vân Túc tựa như đã ngờ ngợ ra một tia huyền cơ, nếu không tiếp tục đi về phía trước để tìm kiếm manh mối, chỉ sợ thứ chờ hai người không chỉ là bị cầm tù vĩnh viễn, mà còn có thể là thần hồn câu diệt, y sẽ không xem nhẹ uy lực của trận pháp này, cũng sẽ không cho rằng tác dụng của trận pháp chỉ dừng lại ở đây.

Ngay lúc hai người đang ngồi trên tảng đá, họ vẫn chưa phát hiện ra trên bề mặt tảng đá đang chậm rãi hiện lên một vài văn lộ, đợi tới lúc những văn lộ này trải rộng ra tới lớp băng xung quanh tảng đá, Vân Túc

và Cung Tiểu Trúc đột nhiên cảm nhận được một hồi trời đất xoay tròn.

Cơ thể Vân Túc rung lắc kịch liệt, nhanh chóng ôm chặt lấy cơ thể Cung Tiểu Trúc, chỉ sợ hắn bị văng đi.

Chẳng qua chỉ là trong nháy mắt, cảnh sắc trước mắt hai người không còn là mặt đất vàng úa hoang vắng nữa mà là bầu trời trong xanh như nước tiếp giáp với một mảnh tuyết trắng, trong không trung có vô số hoa tuyết đang rơi xuống, bao trùm lên hai người, lúc này mới phát hiện, hai người đã từ ngồi trên tảng đá thành nằm trên tuyết.

Chờ đã hết choáng váng, Vân Túc vội vàng kéo Cung Tiểu Trúc đứng dậy khỏi mặt đất, đập bớt hoa tuyết rơi trên người hắn, Cung Tiểu Trúc thấp thỏm bất an nhìn bốn phía, hỏi: "Vân đại ca, chuyện gì vừa xảy ra vậy?"

Vân Túc nhíu mày đáp: "Ta cũng không biết, phải xem tình huống trước đã rồi nói sau!" Nói xong nhìn nhìn nơi này, ngoài tuyết ra thì chính là băng, không tìm thấy một thứ gì có giá trị.

Cơ thể Vân Túc bây giờ đã dần đông cứng lại, tứ chi băng lãnh, Cung Tiểu Trúc run cầm cập được Vân Túc ôm trong lòng, thử mặc niệm tâm pháp, phát hiện kinh mạch vốn thông suốt vẫn trì trệ không chịu nổi, chân nguyên trong đan điền vẫn nằm lẳng lặng như trước, không phản ứng lại chút nào.

Cung Tiểu Trúc vẫn kiên trì không ngừng vận công, cuối cùng, hắn kinh hỉ phát hiện ra linh khí băng trong không khí bị hắn hấp thu được một chút, thế là càng cố gắng vận công hơn.

Vân Túc đang quan sát hoàn cảnh xung quanh cũng đã sớm phát hiện ra sự khác thường của Cung Tiểu Trúc, lúc hắn nhắm mắt lại, Vân Túc ôm Cung Tiểu Trúc, thật cẩn thận mà ngồi xuống, không dám có động tĩnh gì, chỉ sợ quấy nhiễu hắn, dẫn tới tẩu hỏa nhập ma.

Vân Túc thử vận công một chút, phát hiện hoàn toàn không có tác dụng, chân nguyên đan điền một chút phản ứng cũng không có, trong không khí ngoài băng linh lực ra, thì không còn linh khí có thuộc tính khác, kim linh lực lại càng không có, tuy rằng không cam lòng, nhưng y chỉ có thể từ bỏ tu luyện, vừa thời khắc chú ý tới phản ứng của Cung Tiểu Trúc, vừa chú ý tới tình huống xung quanh.

Cung Tiểu Trúc vô tri vô giác ngồi trong lòng Vân Túc, đắm chìm trong tu luyện, băng linh lực ít tới mức đáng thương bị hắn hút từng tia từng tia vào kinh mạch, lại hội tụ lại nơi đan điền, kinh mạch trì trệ chậm rãi trở nên thông suốt.

Cứ như vậy, lại thêm mấy canh giờ nữa, tận tới khi trên người hai người đã ngưng kết một tầng băng thật dày, trong lúc nhất thời hàn khí bốn phía, hai người tựa như hai bức tượng điêu khắc từ băng, sừng sững giữa tuyết nguyên rộng lớn.

Đột nhiên, linh lực trên người Cung Tiểu Trúc bạo trướng, băng bao trùm trên người hai người vỡ tan, những mảnh vụn nhỏ bắn tung tóe, Cung Tiểu Trúc mở to hai mắt, nhìn Vân Túc bên cạnh, phát hiện y toàn thân đông lạnh, chỉ có lông mi là hơi rung rung, vội vàng truyền linh lực của mình sang, rốt cuộc, cơ

thể Vân Túc dần ấm áp lại, máu trong cơ thể bắt đầu lưu thông.

Cung Tiểu Trúc trải qua vài canh giờ tu luyện, thực lực nay đã khôi phục được tầm ba phần, lại không thể nào tăng thêm lên được nữa, chẳng qua đây cũng đã vượt quá cả phỏng đoán của hắn, dù sao hắn vẫn luôn cho rằng mình bị nhốt trong trận pháp này không thể làm được gì, lại ngoài ý muốn khôi phục được một chút tu vi, quả là trong họa có phúc.

Thấy Vân Túc đã mở mắt, Cung Tiểu Trúc vội vàng nói: "Vân đại ca, ngươi tỉnh lại rồi?" Hắn vừa thấy Vân Túc mở mắt, liền biết cơ thể y đã không sao, kích động nhào qua ôm lấy Vân Túc.

"Ừ." Y cũng ôm lấy Cung Tiểu Trúc nhào qua ôm mình, vỗ vỗ lưng hắn, an ủi nói: "Ta không sao cả, Tiểu Trúc."

Vân Túc vừa tỉnh táo lại, Cung Tiểu Trúc còn muốn nói thêm điều gì đó nữa, đột nhiên, ánh mắt lợi hại của Cung Tiểu Trúc nhìn về nơi xa, tập trung linh lực cho hai mắt, hắn nhìn thấy có một bóng người đang hốt hoảng lại chật vật đang chạy tới nơi này, vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn phía sau, tựa như nhìn thấy một thứ gì đó cực kì khủng bố, vài lần thiếu chút nữa đã ngã xuống đất.

Nhìn một lúc, chờ người kia rốt cuộc cũng đã tới gần, Cung Tiểu Trúc mới giật mình nói với Vân Túc: "Vân đại ca, người kia chính là Lang Kha!"

Chờ tới gần thêm một chút nữa, Vân Túc cũng thấy rõ diện mạo của hắn, chính là Lang Kha.

Chẳng qua lúc này Lang Kha có chút không giống Lang Kha, nếu không phải hai người đã quá quen với hắn, hẳn là cũng không thể nhận ra, pháp y màu trắng đã nhuộm đầy máu tươi và đất bẩn, trên mặt cũng vương đầy hoa tuyết, tóc xõa tán loạn trên vai, nghiêng ngả lảo đảo chạy tới chỗ họ, không ngừng phất tay với hai người, miệng hét lên: "Chạy mau! Đằng sau có kiến tuyến!!!"

Cung Tiểu Trúc bởi đã khôi phục được một phần tu vi, nghe rõ lời hắn nói, quay đầu lại hỏi Vân Túc: "Vân đại ca, kiến tuyết là cái gì?"

Sắc mặt Vân Túc đột biến, kéo Cung Tiểu Trúc lên muốn chạy về hướng ngược với hướng Lang Kha đang chạy, Cung Tiểu Trúc vội vàng nói: "Vân đại ca, chúng ta đợi Lang Kha đi!"

Vân Túc dừng lại, nghiêm túc gật đầu một cái, coi như là đồng ý với yêu cầu của Cung Tiểu Trúc.

Vì thế, chờ tới khi Lang Kha đã đuổi theo đằng sau, ba người không ngừng cùng chạy theo một hướng.

135. Chương 135

Kiến tuyết lẫn vào cùng với băng thiên tuyết địa thành một thể, toàn thân màu trắng, mỗi con to bằng một ngón tay cái, chúng tựa như thiên quân vạn mã, đuổi theo ba người Vân Túc, không ngừng bò về phía trước, phát ra tiếng động xoàn xoạt, tốc độ có thể sánh với tốc độ chạy nhanh của ba người, khoảng cách giữa hai bên không xa không gần.

Kiến tuyết vẫn không đuổi kịp được ba người Vân Túc, mà ba người Vân Túc cũng không thoát khỏi sự theo đuôi của kiến tuyết.

"Vân huynh, chúng ta nên làm thế nào bây giờ? Những con kiến tuyết kia tốc độ nhanh như vậy, chỉ sợ chờ chúng ta kiệt sức rồi sẽ chen nhau mà lên, cắn xé ba người chúng ta tới một mẩu xương cũng không còn!"

Lang Kha vừa chạy vừa lo lắng nghĩ, chẳng lẽ hắn đường đường là đại đệ tử thủ tịch của Tất Vân tông, là Lục sư đệ của tông chủ đương nhiệm, lại phải táng thân như thế này ư?

Tất cả mọi người đều biết, những con kiến tuyết này không chỉ mang độc trong thân, hơn nữa chỉ cần đã nhắm tới tu sĩ nào, sẽ chen chúc lên như thủy triều, chờ sau khi kiến đi rồi, chỉ còn lại từng bộ xương trơ trọi, tuy rằng cấp của chúng đều chỉ là cấp một, cấp hai, nhưng số lượng khổng lồ, cho dù có là tu sĩ Xuất Khiếu kỳ cũng khó mà ngăn được công kích của chúng.

Có điều may mà tốc độ của chúng không nhanh bằng tốc độ của tu sĩ, nếu không, lấy thực lực bây giờ của ba người, muốn thoát khỏi kiến tuyết, càng thêm khó như lên trời.

"Tiếp tục chạy!" Vân Túc mặt lạnh nói, gió lạnh sắc bén, quất lên mặt y, đau như bị kim châm, Cung Tiểu Trúc kéo tay Vân Túc, không ngừng vận chuyển linh lực vào cơ thể y để duy trì nhiệt độ cơ thể, y lắc đầu với Cung Tiểu Trúc: "Tiểu Trúc, đừng truyền nữa, duy trì thực lực."

Bởi linh lực của Cung Tiểu Trúc lúc này đã sắp hao hết, thế nên hắn quyết đoán nghe theo lời y nói, chỉ là tay vẫn không buông ra như trước.

Lang Kha chạy bên cạnh hai người, cầm một bình ngọc trên tay, chạy được một đoạn đường, đổ một viên đan dược bên trong ra nuốt vào. Đan dược này chính là do Cung Tiểu Trúc lấy từ trữ vật giới ra, bởi thần thức bị áp chế, sau khi khôi phục lại tu vi mới mở ra được một chút, chờ tới khi cầm được mấy bình đan dược ra, hắn cũng không dám dùng thần thức nữa.

Bị kiến tuyết đuổi theo chạy thật lâu, rốt cuộc ba người cũng thấy được ánh rạng đông, chỉ thấy sắc trời phía trước không còn là một mảnh oánh bạch nữa mà là quang mang rực rỡ chiếu rọi trên không trung, trên mặt đất cũng không còn bị tuyết trắng bao phủ, mà là cành khô lá héo chồng chất trên nền đất xám xịt.

Ba người Cung Tiểu Trúc như nhận được sự cổ vũ, càng cố gắng chạy về phía trước, mắt thấy đã sắp thoát khỏi vùng đất băng tuyết, sắp tiếp cận tới nơi kia, một đạo pháp thuật đỏ như lửa tấn công trước mặt ba người, thiếu chút nữa lan tới gần ba kẻ tay trói gà không chặt, sau đó là một tiếng hô to vang dội.

“Các ngươi là ai? Vì sao lại tới nơi này?”

Người nói một lát sau mới xuất hiện trước mặt ba người, người này khí vũ hiên ngang, một thân pháp bảo rộng rãi đón gió mà phất phơ, hắn nhanh nhẹn nhảy từ trên cây cao xuống dưới đất, mặt không biểu cảm nhìn ba người, cầm một món pháp bảo trong tay, bộ dáng tùy thời chuẩn bị khai chiến, sau khi nhìn ba người vài lần, mới ngạc nhiên hỏi: “Các ngươi là tu sĩ nhân loại?”

※※※

Ở nơi sâu nhất trong Vạn Thú sâm lâm, có một tòa cung điện khổng lồ được xây dựng, ngoài cung điện có vô số yêu thú thủ vệ, sau khi qua cổng cung điện, có vô số yêu tu Nguyên Anh kỳ cầm cây thương dài thủ vệ từng phần của cung điện, tận tới đại điện trong cùng.

Cơ Vân từ trên không trung hạ xuống trước cửa cung điện, thu hồi pháp bảo trong tay, lập tức chạy vội vào bên trong, xuyên qua từng lớp thủ vệ, tận tới tận cùng của cung điện, đó là một tảng thạch bích bóng loáng, dưới cùng có một cánh cửa đá.

Cơ Vân dừng chân ngay trước cửa đá, trực tiếp khuỵu chân quỳ xuống, cúi đầu nói vọng vào bên trong: “Khởi bẩm bệ hạ, chuyện lớn không tốt, các tu sĩ nhân loại bị nô tỳ giam giữ đã tiếp cận tới mắt trận, bây giờ đang tấn công vào mắt trận, chỉ cần thêm nửa canh giờ nữa, đại trận sẽ bị công phá, việc này nên xử lý thế nào, xin bệ hạ quyết đoán.”

Vừa dứt lời, cửa đá vỡ ra ầm ầm, một trận khí lãng đập vào mặt mà tới, đẩy Cơ Vân ngã ra đất, làm cho ả phun mạnh một ngụm máu tươi ra, khuôn mặt trắng bệch dán sát vào mặt đất run rẩy, vẻ mặt nhìn cửa đá hoảng sợ tới cực điểm, hiển nhiên là do cực kỳ sợ hãi người bên trong.

Cơ Tu đi vội từ trong ra, trong nháy mắt đã tới trước mặt Cơ Vân, đưa chân đạp lên ngực ả, tức tối nói: “Phế vật, chút chuyện này mà cũng làm không xong, ngươi còn có tác dụng gì nữa?”

Nói xong, Cơ Tu vội bước ra ngoài, Cơ Vân quỳ rạp trên mặt đất duy trì tư thế và vẻ mặt vừa rồi, không biết bằng cách nào, bắt đầu từ tứ chi, rồi toàn bộ cơ thể đều hóa thành bột phấn, biến mất trong không trung, một khắc cuối cùng, Cơ Vân cũng không động đậy dù chỉ một chút, vẫn duy trì vẻ mặt hoảng sợ, cứ vậy mà hương tiêu ngọc vẫn.

Cơ Tu bước nhanh tới một gian phòng khác, gõ cửa, nhẹ giọng thầm thì với người bên trong: “Thư Vân, ngươi có khá hơn chút nào không? Vừa rồi có kẻ tới báo chỗ đại trận xảy ra chút chuyện, ta đi rồi sẽ về, ngươi cứ ở bên trong chữa thương, đừng đi lung tung khắp nơi, biết chưa?”

Đang nói, Thường Thư Vân đã mở cửa đi từ trong ra, nói: “Ta và ngươi cùng đi.”

Tuy rằng Cơ Tu cực kỳ vui vẻ vì có thể cùng đồng hành với Thường Thư Vân, nhưng vẫn nói: “Không được, vết thương của ngươi chưa lành, nếu cùng đi, nhỡ có sơ xuất gì xảy ra thì phải làm thế nào? Ngươi vẫn nên ở trong phòng chờ ta trở lại thì hơn! Thư Vân?”

Thường Thư Vân liếc xéo gã bằng một mắt mà nói: "Ta nói ra tức là đã quyết định rồi, không phải là muốn thương lượng với ngươi." Sau đó liền đi ra ngoài.

Cơ Tu bất đắc dĩ, chỉ có thể đi theo sau Thường Thư Vân.

136. Chương 136

Trung tâm của đại trận, một nam tu dáng người thon dài, dung mạo anh tuấn dẫn theo chúng tu sĩ, không ngừng tấn công vào không trung bên trên của trung tâm đại trận, với ý đồ hủy mắt trận, hắn nói với mọi người: "Mọi người cố gắng, phát ra thật nhiều linh lực, chỉ cần qua nửa canh giờ nữa thôi, đại trận này sẽ bị phá giải."

Có lẽ là phàm nhân sẽ không thể nhìn thấy trên trời cao có một trận kỳ đang tung bay, nhưng là tu sĩ, lại còn là tu sĩ cấp cao, họ có thể dùng thần thức cảm nhận được sự tồn tại của nó một cách rõ ràng.

Nếu trận kỳ này thật sự bị lấy xuống, đại trận này sẽ không thể gây ra sự sợ hãi cho họ nữa.

Thực ra những tu sĩ cấp cao khi bị nhốt trong đại trận, tình huống không tốt hơn Vân Túc và Cung Tiểu Trúc lúc đầu là bao, không chỉ thần thức bị ngăn chặn hoàn toàn mà chân nguyên trong đan điền cũng không thể điều động, kinh mạch cũng bị bó buộc trì trệ, khi đó, toàn bộ tu sĩ vừa khiếp sợ lại bối rối, cho dù địa vị của những tu sĩ cấp cao này ở đại lục Huyền Hoàng đều cực kỳ cao, là thành chủ của các đại thành trì và chưởng môn của các đại môn phái, có thể được coi là lực lượng trung kiên của đại lục Huyền Hoàng.

Nói như vậy là bởi nếu không có họ, các đại thành trì và các đại môn phái của đại lục Huyền Hoàng sẽ phải nghênh đón một hồi náo động xưa nay chưa từng có.

Có điều cũng may là có một tu sĩ cấp cao tâm chí kiên định, chuyện từng trải qua cũng đã nhiều vô số kể, tuy rằng chưa từng gặp phải tình huống như thế này, nhưng sau khi bối rối một lát, hắn vẫn có thể trấn định lại, suy nghĩ giải pháp.

Vị trí ban đầu của họ là một nơi gió to, sấm sét vang dội, mới đầu họ cũng không biết mình đang ở trong một đại trận, dần dần, trong lúc phải ngăn những cơn lốc và sấm sét, vị môn chủ của Thiên Cơ môn tên Lăng Thiên kia đo lường tính toán ra kết quả, cũng nói cho mọi người biết rằng họ đang ở trong một đại trận, còn là đại trận chưa từng nghe nói tới.

Lăng Thiên bởi rất có uy tín trong chúng tu sĩ, hơn nữa thực lực lại mạnh, Thiên Cơ môn cũng là tông môn nhất phẩm duy nhất của tây bộ đại lục Huyền Hoàng, thế nên Lăng Thiên hoàn toàn xứng đáng trở thành người lãnh đạo của những thành chủ và chưởng môn này, gọi tắt là đội trưởng.

Thiên Cơ môn đào tạo ra rất nhiều đệ tử am hiểu đo lường tính toán thiên cơ, rất có danh vọng ở đại lục

Huyền Hoàng, bản lĩnh của Lăng Thiên này càng là xuất thần nhập hóa. Ngoài ra, sức chiến đấu của hắn cũng không kém người khác chút nào, càng có bản lĩnh chiến đấu vượt cấp, hắn vừa đo lường tính toán ra vị trí họ đang đứng thực ra là ở trong một đại trận, vừa dẫn theo mọi người tìm kiếm sơ hở và mắt trận, cuối cùng cũng tìm được tới trung tâm trận pháp.

Quá trình này gian khổ thế nào đương nhiên cũng không cần phải nói.

Tuy rằng lúc đó Lăng Thiên chỉ như một phàm nhân, nhưng năng lực đo lường tính toán thiên cơ của hắn vẫn không bị phong tỏa, chỉ là không thể sử dụng linh lực để đo lường tính toán nên hiệu quả dù sao cũng không đạt được tới trạng thái tốt nhất, thế nên trước khi tới được mắt trận, cũng tốn nhiều công sức.

Đoàn người tuy rằng đã đi tới cạnh mắt trận, nhưng dù có làm thế nào cũng không thể bước vào trong đó, chỉ có thể vừa chống lại sự tập kích của gió và sấm sét, vừa mang ý định bài trừ hào quang bảo vệ mắt trận kia.

Chính nhờ cái gọi là bỏ công sức không phụ lòng người kia, Lăng Thiên tốn không ít thời gian, cuối cùng cũng tìm được nhược điểm của màn hào quang, mọi người hợp lại dùng hết sức, dưới sự chỉ đạo của Lăng Thiên, cuối cùng cũng có thể dùng tay không xé rách ra một cái lỗ, sau khi đi vào, rốt cuộc cũng cảm giác được tu vi trên người họ đang dần khôi phục lại được, thần thức cũng có thể sử dụng lại.

Vốn tình huống này, Cơ Vân bố trí trận pháp đang ở trong động phủ cũng biết, nàng lập tức muốn chạy tới ngăn cản những tu sĩ này, nhưng nàng chỉ là một yêu tu Hóa Thần kỳ, cho dù có trận pháp giúp đỡ, cũng không thể nào ngăn cản được sự phản kháng của mấy chục, gần một trăm tu sĩ cấp cao này.

Mắt thấy trận pháp sắp bị công phá, lúc này Cơ Vân mới nhanh chóng bẩm báo tình huống cho Cơ Tu biết.

Mà lúc này, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng vừa vặn gia nhập vào đội quân phá giải trận pháp.

Lăng Thiên đứng ở chính giữa mắt trận, hắn chính là tâm phúc của mọi người, trên đầu chính là trận kỳ lớn nhất của trận pháp, nó được ba tầng cấm chế trong ngoài bảo vệ, cho dù những tu sĩ cấp cao này đã khôi phục được gần nửa công lực cùng nhau tấn công vào cấm chế, tiến độ vẫn cứ chậm chạp như trước, mà trong đó, Lăng Thiên cũng là người ra lực lớn nhất, mỗi lần cấm chế bị tấn công, Lăng Thiên lại phải gánh chịu một lần phản lực.

Chẳng qua bây giờ, vài cấm chế kia rốt cuộc chỉ còn lại một tầng cuối cùng, ánh rạng đông của chiến thắng đã vẫy gọi tất cả.

Tu vi của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc là thấp nhất trong đám người này, nhưng năng lực khôi phục lại là mạnh nhất.

Cung Tiểu Trúc khi ở bên ngoài mới chỉ khôi phục được ba phần linh lực, mà khi tới chỗ mắt trận này, linh lực đã khôi phục về mười phần mười, linh lực của Vân Túc cũng đã khôi phục hoàn toàn, cảm giác thần thức bị áp chế cũng biến mất hoàn toàn, toàn thân như thoát thai hoán cốt, tuy rằng y phục vẫn chật

vật như trước, nhưng thần thái không còn uể oải như trước, cũng không tạo ra cảm giác suy yếu cho người khác như trước.

Lang Kha bởi vì bị thương nặng, bây giờ mới chỉ khôi phục lại chưa tới sáu phần tu vi, hắn ngay cả đầu tóc cũng chưa kịp xử lý lại đã bị phân công nhiệm vụ.

Ba người được Lăng Thiên sắp xếp ở một vị trí không quan trọng, để họ tấn công vào cấm chế, Vân Túc triệu hồi Phệ Hồn kiếm từ trong đan điền ra, cầm trong tay, tấn công một kích nặng nhất vào cấm chế, một con rồng vàng gần như đã ngưng thành thực thể hướng thẳng tới cấm chế, một lát sau bị tạc vỡ ra, cấm chế chấn động tới mức rung lên một chút, cũng là càng thêm lơi lỏng hơn so với lúc trước.

Cung Tiểu Trúc lấy pháp bảo bản mạng của bản thân ra — Phượng Hoàng cầm, ngón tay lướt trên dây đàn, âm luật vang lên bên tai mọi người, nếu nhìn kỹ, có thể nhìn thấy cầm huyền tựa như đã thoát khỏi thân đàn, một tia tựa như hóa thành mũi tên sắc nhọn bay thẳng tới trận kỳ, cầm huyền hóa thành thực thể kia thì xuyên qua cấm chế, để lại từng vệt hoa ngân trên trận kỳ.

Để giữ lại mạng sống, Cung Tiểu Trúc cũng bất chấp làm bại lộ pháp bảo bản mạng của mình, dù sao so với bảo vật th mạng sống vẫn quan trọng hơn, nếu chỉ bởi hắn không chịu làm lộ Phượng Hoàng cầm ra trước mặt những tu sĩ cấp cao này, mà trong quá trình phá hủy trận pháp xảy ra sai sót gì, cũng sẽ dẫn tới tổn thất không thể vãn hồi lại được, mất nhiều hơn là được.

Lang Kha lấy bản đao của mình ra cũng bắt đầu tấn công trận kỳ, chỉ là thực lực vẫn chưa thể phát huy ra hoàn toàn, lại bị nội thương nghiêm trọng, cũng không có bao nhiêu tác dụng với cấm chế.

Hơn mười vị tu sĩ cấp cao, có người đứng phân tán trên mặt đất, có người đứng trên không trung, đều tấn công vào trận kỳ nơi mắt trận kia, vốn mỗi người họ vẫn luôn không hề chú ý tới hai tu sĩ cấp thấp kia, lại phát hiện khi hai người này động thủ, thực lực vượt xa nhiều tu sĩ cùng cấp, mà tu sĩ Kim Đan khuôn mặt lạnh lùng kia thực lực lại càng phi phàm, thực lực mạnh hơn nhiều tu sĩ Nguyên Anh kỳ, nếu so sánh với một tu sĩ Hóa Thần kỳ trong số họ, thực lực cũng không kém là bao.

Mọi người chỉ nghĩ một chút, rồi lại hết sức chuyên tâm tấn công vào mắt trận.

Đợi tới khi tầng cấm chế cuối cùng biến mất, Lăng Thiên phi thân lên, chuẩn bị lấy trận kỳ xuống, thì ngay lúc này, dị biến xảy ra.

Một đạo pháp thuật giáng xuống từ trên trời, ngay chính giữa ngực Lăng Thiên, đánh hắn ngã xuống đất, bị thương nặng, một nam tu nhìn thấy tình cảnh này, vội vã chạy qua đỡ Lăng Thiên hỏi: “Lăng môn chủ, ngươi không sao chứ?”

“Lăng môn chủ…”

“Lăng môn chủ…”

Những người còn lại đồng loạt nắm chặt pháp bảo trong tay, cảnh giác nhìn lên trời cao, nhưng lại không phát hiện được gì, đoán được có lẽ ở đó có một hoặc một vài yêu tu thực lực không tầm thường, ẩn thân ngầm quan sát hành động của họ, hơn nữa thực lực của yêu tu kia nhất định vượt xa Lăng Thiên, nếu không không thể nào có thể làm cho Lăng Thiên bị thương dưới tình huống hắn hoàn toàn không phát hiện ra như vậy.

Lăng Thiên được đỡ đứng lên, khoát tay nói: "Tại hạ không sao, các vị đạo hữu cẩn thận bị lén tập kích."

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trong một khắc xảy ra dị biến kia, nhanh chóng tới gần nhau, dựa lưng vào nhau, dùng thần thức quan sát động tĩnh xung quanh.

"Vân đại ca, ngươi nhất định phải cẩn thận!" Cung Tiểu Trúc cau mày, cảnh giác quan sát bốn phía, nói với Vân Túc từ sau lưng.

"Tiểu Trúc cũng phải coi chừng, nghìn vạn lần đừng rời xa ta, biết chưa?" Vân Túc khinh thường việc bận tâm tới sự sống chết của người khác, hơn nữa những tu sĩ cấp cao kia tu vi cách xa y cả một khoảng lớn, cũng không tới phiên y phải bận tâm, y chỉ là không thể nào không quan tâm tới an nguy của Tiểu Trúc, thế nên nhất định phải thời khắc đặt Tiểu Trúc cạnh bên người, đảm bảo sự an toàn của hắn.

"Ta biết rồi, Vân đại ca."

137. Chương 137

Khi Cơ Tu và Thường Thư Vân cùng nhau đuổi tới, hai người đứng trên không trung trên trận pháp, vừa vặn nhìn thấy Lăng Thiên định phi thân lên lấy trận kỳ kia, vì không muốn để hắn đạt được mục đích, Cơ Tu lợi dụng sự yểm hộ của trận pháp, thừa lúc hắn chưa kịp chuẩn bị, ném một đạo pháp thuật lên người Lăng Thiên làm hắn ngã xuống, vung tay lên, đoạt được trận kỳ vào tay.

Cơ Tu rót linh lực vào trong trận kỳ, gia tăng thêm vài tầng cấm chế bên trên, rồi mới đặt nó trở lại, sau đó bấm vài thủ quyết, lẩm bẩm trong miệng, từng đạo pháp thuật ném vào mắt trận, các tu sĩ nhân loại cấp cao kia nhất thời cảm nhận được một trận trời rung đất chuyển, bị trục xuất khỏi nơi này.

Ngoài Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bởi nắm tay nhau thật chặt nên không bị tách ra, thì những người còn lại đều bị phân tán ở những nơi khác nhau trong trận pháp, mỗi người đều không thể nhìn thấy những tu sĩ khác, hơn nữa còn không thể động đậy.

Thường Thư Vân nhìn động tác của Cơ Tu, chờ gã ngừng động tác trong tay rồi mới hỏi: "Ngươi định làm thế nào?" Sau đó liếc mắt nhìn hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trong trận.

Thường Thư Vân vốn tưởng rằng khi Cơ Vân bỏ yêu thú vào trong, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã bị lũ yêu thú kết thành bầy kia xé xác thành nghìn mảnh nhỏ, thần hồn câu diệt, lại không ngờ chờ tới khi trở

lại, mới phát hiện hai người này vẫn còn sống tốt.

Đáng chết! Vì sao chỉ là một tu sĩ Kim Đan mà lại khó đối phó tới vậy? Chẳng lẽ Toàn nhi của ta đã chết uổng rồi sao? Vì sao ông trời lại không công bằng tới vậy?

Thường Thư Vân âm ngoan nhìn hai người Vân Túc, hận không thể uống máu, nhai thịt hai người này, Cơ Tu nhìn vẻ mặt của Thường Thư Vân, giơ tay chạm lên vai Thường Thư Vân, an ủi nói: "Ta định bây giờ sẽ tu luyện, dùng các tu sĩ cấp cao này làm thành thuốc bổ, giúp ta đột phá tu vi. Thư Vân, ta nhất định sẽ giúp ngươi báo thù, hai người kia một chốc nữa ta giao cho ngươi tự mình xử lý, ngươi nói có được không?"

Thường Thư Vân phục hồi tình thần, nhìn chằm chằm bàn tay đặt trên vai mình kia, chỉ bình tĩnh nói với Cơ Tu: "Yêu Vương bệ hạ, xin ngươi hãy bỏ tay ra!"

Cơ Tu nghe lời hạ tay xuống, Thường Thư Vân lại đột nhiên ném ánh mắt về phía xa xa trong rừng, Cơ Tu đương nhiên cũng chú ý tới chuyện từ nơi xa đang có hai tu sĩ nhân loại chạy tới chỗ này.

Thường Thư Vân chỉ cần một mắt đã nhận ra hai người kia, chính là Thương Thăng và Thanh Mạch đã cùng giao thủ ở đại sa mạc tây bắc đại lục Huyền Thiên, Thường Thư Vân nói với Cơ Tu: "Một hồi nữa ta đối phó với hai người kia, bên này liền giao cho ngươi, tu sĩ Kim Đan và Trúc Cơ kia cũng giết chết, không cần giao cho ta xử lý."

Nói xong, Thường Thư Vân phi thân đón tiếp hai người Thương Thăng.

Thường Thư Vân: "Hai tu sĩ nhân loại các ngươi từ đâu tới? Không biết nơi này là địa vực của Yêu Vương sao?"

Hai người Thương Thăng và Thanh Mạch đang đi bỗng bị Thường Thư Vân cản đường, đành phải dừng lại, Thương Thăng đứng đối diện Thường Thư Vân chất vấn nói: "Đạo hữu kia là người phương nào? Ta thấy cũng không giống yêu tu trong Vạn Thú sâm lâm! Ta khuyên ngươi vẫn mau chóng tránh ra thì hơn, nếu không pháp bảo của ta sẽ không thủ hạ lưu tình."

Hiển nhiên hai người tuy nhận ra Thường Thư Vân không phải là yêu tu, nhưng cũng không nhận ra đây chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện – Đan Vân tôn giả.

Thường Thư Vân hừ lạnh một tiếng, không thèm đợi thêm, lao lên.

Thanh Mạch cản không cho Thương Thăng ra tay, nói: "Chủ nhân, cứ để Thanh Mạch, bây giờ thân thể người không tốt, không thể động thủ với tu sĩ tu vi cao, nếu không sẽ làm tổn hại tới nguyên khí trong cơ thể."

Nói xong, Thanh Mạch ra tay trước, thoải mái cản lại được công kích pháp thuật từ Thường Thư Vân, tuy rằng lúc trước hắn bị thương nặng nhưng với thực lực của Thường Thư Vân còn chưa đột phá Xuất Khiếu

kỳ, trước đó cũng từng bị thương nặng, thế nên vừa mới ra tay, Thương Thăng còn chưa kịp ra tay, thắng bại đã phân.

Chẳng qua ý định của Thường Thư Vân cũng không phải là giết chết hai người họ, mà chỉ là bám lấy hai người mà thôi, chút năng lực này Thường Thư Vân vẫn có.

Ý định của Thường Thư Vân đã được thể hiện ngay ra từ động tác, Thương Thăng chỉ cần hơi nghĩ ngợi một chút đã sáng tỏ, thế nên liền nói với Thanh Mạch: "Thanh Mạch, tốc chiến tốc thắng, không thể ham chiến!"

Vì thế, động tác trong tay Thanh Mạch càng thêm hung hiểm hơn mấy phần, Thường Thư Vân muốn chống lại cũng không được, mà ngay lúc này, đột nhiên từ xung quanh có mấy con yêu thú cấp mười chạy ra, giúp Thường Thư Vân đối phó với Thanh Mạch, còn có một con nữa đột tập sau lưng Thương Thăng.

Ý tưởng muốn tốc chiến tốc thắng bị sụp đổ trong nháy mắt.

Tuy rằng những yêu thú này mới chỉ là cấp mười, nhưng thực lực đã gần tới Đại Thừa sơ kỳ, áp lực của Thanh Mạch không nhỏ, nhìn Thương Thăng triển đấu với một con yêu thú cũng bất lực, không thể phân thân đi hỗ trợ.

May mà pháp bảo trong trữ vật giới của Thương Thăng vô số, đối phó với một con yêu thú này không thành vấn đề, chẳng qua có thể giết chết hay không cũng khó nói.

Ngay lúc Thường Thư Vân rời khỏi Cơ Tu, Cơ Tu liền phái phần lớn yêu tu từ nơi xa chạy tới trợ giúp Thường Thư Vân, những yêu tu còn lại, Thường Thư Vân để họ thủ hộ xung quanh mình, sau đó, gã, ngồi xếp bằng giữa không trung, bắt đầu tu luyện.

Cơ thể Cơ Tu tỏa ra một luồng quang mang nhu hòa, tu sĩ cấp cao trong trận cũng cùng lúc đó tỏa ra một luồng sáng trắng, ánh sáng trắng từ mỗi cơ thể tu sĩ dần nhập thành một luồng sáng, xuyên qua mọi giới hạn của trận pháp, từng chùm sáng xen lẫn vào nhau.

Vài tu sĩ trong trận cố gắng muốn chống lại tình huống này xảy ra, lại không thể động đậy, linh lực trong cơ thể và thần thức trong thức hải cũng không dùng được, thậm chí bởi chùm sáng này, mà sắc mặt họ dần trắng bệch cả lại, họ muốn đứng thẳng dậy, muốn di chuyển bước chân, cho dù là một bước nhỏ cũng được, nhưng lại phát hiện cơ thể căn bản là không chịu sự khống chế của mình.

Những chùm sáng này xen lẫn cùng một chỗ, hình thành một đồ hình cực lớn trong trận, đồ hình lại hội tụ thành một chùm sáng cực lớn vọt tới chỗ Cơ Tu.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tuy rằng không bị tách nhau ra, nhưng tình huống của họ càng thêm nghiêm trọng, hai người cảm giác cơ thể như bị xé rách, khó chịu toàn thân, tứ chi vô lực, hai người yếu ớt nằm trên mặt đất, ôm lấy nhau, nghĩ tới rất nhiều cách giải quyết, lại không có một cách nào có thể dùng được.

Hai luồng sáng nhanh chóng vọt về phương xa, Vân Túc nhìn dáng vẻ đau đớn của Cung Tiểu Trúc, cũng đau đớn theo mà nói: "Tiểu Trúc, ngươi phải kiên trì, rất nhanh sẽ có người tới cứu chúng ta thôi." Thực ra y đau không kém gì Cung Tiểu Trúc, tựa như ngay cả linh hồn cũng bị bóc ra, nhưng cũng không hề được giải phóng.

"Vân đại ca, có phải chúng ta đã chết rồi không?" Cung Tiểu Trúc nhíu mày thật chặt, chịu đựng cảm giác toàn thân bị xé rách, thần trí không tỉnh táo hỏi.

"Không đâu, Tiểu Trúc yên tâm, ngươi sẽ không chết." Vân Túc tin rằng rất nhanh sau đó sẽ có người tới cứu họ, nhưng cũng không thể nào chỉ trông chờ vào việc có người tới cứu, nếu không y không chắc tới lúc những người đó đến, hai người họ có còn sống không.

Suy nghĩ của Vân Túc trầm xuống, mặc niệm khẩu quyết, thử điều động chân nguyên trong đan điền, phát hiện không có tác dụng gì, lại đột nhiên cảm nhận được trong thức hải có chút ánh sáng xuất hiện, chúng lần lượt chạy tới vị trí kia trong nguyên thần, vừa tiếp xúc với nguyên thần của Vân Túc, liền chui vào trong.

138. Chương 138

Vân Túc nhìn thấy vài điểm sáng kia không ngừng vận chuyển vào trong nguyên thần, thử điều động thần thức, lại phát hiện có dấu hiệu hơi buông lỏng, một lát sau, y thấy những điểm sáng kia đã được hấp thu không ít, lại thử điều động thần thức lần nữa, phát hiện quả thực đã có thể dùng được thần thức.

Y thử thả thần thức ra, dùng thần thức chạm tới những điểm sáng kia, lại phát hiện chúng vừa tiếp xúc với thần thức liền bám lên trên, ngay sau đó càng lúc càng nhiều hơn, tận tới cuối cùng, khi những điểm sáng kia biến mất hoàn toàn.

Không! Hẳn không phải là biến mất, mà là đã thẩm thấu hoàn toàn vào trong thần thức.

Tuy rằng không biết đó là thứ gì, nhưng Vân Túc cảm giác những điểm sáng được thần thức của mình hấp thu kia rất có ích.

Một lát sau, Vân Túc cảm thấy thần thức của mình đã 'ăn' no, lại thử dẫn đường xuống dưới đan điền cho những điểm sáng đang không ngừng xuất hiện.

Điểm sáng bay tới thức hải, theo kinh mạch đi xuống, tận tới ngoài đan điền, cẩn thận bay vào bên trong, chỉ chốc lát sau, điểm sáng bay vào trong đan điền càng lúc càng nhiều, chúng hòa tan hoàn toàn nơi chân nguyên, cùng lúc đó, Vân Túc cảm giác chân nguyên của mình đang chậm rãi chuyển động, y lại lần nữa điều động chân nguyên, lần này rốt cuộc cũng thành công, liền dẫn đường cho chúng tới kỳ kinh bát mạch.

Một lát sau nữa, Vân Túc cảm thấy tu vi của bản thân đã khôi phục tới mức mạnh nhất, hành động cũng không bị trận pháp khống chế nữa, cảm giác đau đớn toàn thân và cảm giác khó chịu khác cũng biến mất

hoàn toàn.

Y mở hai mắt, nhìn Cung Tiểu Trúc khí tức suy nhược nằm trong lòng mình, không dám chậm trễ dù chỉ một lát, vội vàng đỡ hắn ngồi dậy, hai người dán sát trán vào nhau, Vân Túc lại dẫn đường cho những điểm sáng trong thức hải của mình bay vào trong thức hải của Cung Tiểu Trúc…

Qua hồi lâu, Vân Túc ngẩng đầu lên, nhìn Cung Tiểu Trúc đã mở mắt, hỏi: "Tiểu Trúc, ngươi cảm thấy thế nào rồi?"

Cung Tiểu Trúc thử động tay động chân, phát hiện có thể hoạt động tự nhiên, cũng không còn cảm giác đau đớn, mới mỉm cười nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt: "Ta đã không còn gì đáng ngại, Vân đại ca."

Vân Túc gật đầu, kéo Cung Tiểu Trúc cùng đứng dậy.

Lúc này, chùm sáng trong cơ thể hai người đã sớm biến mất không còn thấy bóng dáng đâu nữa, Cơ Tu nhắm mắt tu luyện cũng không hề phát hiện ra họ đã thoát khỏi sự khống chế.

Vân Túc nói với Cung Tiểu Trúc: "Chúng ta tới chỗ mắt trận."

Cung Tiểu Trúc gật đầu: "Được."

Vừa rồi hai người ăn đau, bây giờ đương nhiên là muốn đòi lại, thừa lúc trong trận không còn động tĩnh nào khác, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc một đường đi tới mắt trận, xé mở một lỗ hổng trên màn hào quang.

Nếu đã khó lòng phá cấm chế, thế thì hủy trận kỳ kia đi là được, bởi công pháp hai người tu luyện khá đặc biệt, hơn nữa pháp bảo bản mạng cực kỳ cao cấp thế nên hoàn toàn có thể làm được.

Chỉ cần hủy diệt trận kỳ, mắt trận cũng sẽ bị hủy diệt hơn phân nửa, nửa còn lại chính là đi tới một mắt trận khác có cắm trận kỳ, rồi hủy nốt.

Cơ Tu đang đắm chìm trong tu luyện cảm nhận được nơi mắt trận có người xâm nhập, hơn nữa cũng đang tấn công trận kỳ, bản thân lại không thoát thân ra nổi, chỉ có thể đẩy mạnh tốc độ, hấp thu năng lượng trong người các tu sĩ cấp cao kia.

Thường Thư Vân bên kia và các yêu thú hừng hực khí thế chiến đấu với Thanh Mạch, thế lực ngang nhau, không bên nào chiếm được lợi thế, Thương Thăng thì lại dần xuất hiện vẻ mệt mỏi, Thanh Mạch đương nhiên là phát hiện ra, nhưng chỉ có thể ở bên cạnh lo lắng suông, trong lòng gấp gáp, động tác liền xuất hiện một chút hỗn loạn, bị Thường Thư Vân tìm ra sơ hở, phối hợp với yêu thú tấn công.

Thanh Mạch bị áp chế một lát, mới tìm được tiết tấu, lấy thủ làm công, hai bên vẫn không ai đánh lại ai như trước.

Nếu không phải bên cạnh Thường Thư Vân còn có mấy con yêu thú thực lực mạnh hỗ trợ, chỉ sợ đã sớm trở thành bại tướng dưới tay.

Thường Thư Vân phân ra một tia thần thức 'quan sát' Cơ Tu bên kia, thầm nghĩ không biết Vân Túc kia đã bị trừ bỏ hay chưa, nếu đã thuận lợi trừ bỏ được rồi, Kình Thương tới đây mình cũng dễ ăn nói.

※※※

Đêm trong Vạn Thú sâm lâm rất tối, gần như không nhìn thấy một tia sáng mỏng manh nào, dù có ánh trăng, thì cũng bị những tán cây rậm rạp cản lại bên ngoài.

Bọn Vân Túc tạo ra động tĩnh rất lớn nơi sâu thẳm của Vạn Thú sâm lâm, tiếng đánh nhau truyền đi rất xa, thi thoảng lại có vài công kích pháp thuật tạo ra ánh sáng, chiếu sáng cho đêm tối, mọi người đánh nhau không ngừng nghỉ, gần như tất cả ai cũng không hề lộ ra vẻ mệt mỏi.

Hai bên không có bên nào dám thả lỏng cảnh giác, bởi một khi thả lỏng cảnh giác, sẽ có khả năng bị đối thủ nhân cơ hội phản kích.

Cơ Tu đã sắp tu luyện xong, phần lớn tu sĩ cấp cao trong trận đã hít vào thì nhiều mà thở ra thì không được bao nhiêu, hấp hối, tuy rằng vẫn chưa mất mạng, nhưng cũng không còn duy trì được bao lâu nữa.

Chỉ cần hấp thu hoàn toàn tu vi và máu thịt của những người này, gã có thể nghênh đón lôi kiếp sắp tới, sau đó có thể đột phá đến Độ Kiếp kỳ.

Ngay lúc Cơ Tu cho rằng bản thân có thể thuận lợi vượt qua lôi kiếp, không ngờ, gã cảm giác sau lưng có một cơn gió to điên cuồng đánh tới chỗ gã, bởi không thể di chuyển, gã liền bị đánh cho một chưởng, ngay sau đó bị ngã xuống đất, người đánh lén gã từ phía sau ngay sau đó cầm pháp bảo đánh về phía gã, lại bị những yêu tu canh giữ xung quanh ngăn lại.

Sau đó vẫn chưa hết, bên cạnh gã vốn không có ai lại xuất hiện thêm vài tu sĩ nhân loại đánh nhau hăng say với các yêu tu, còn có hai tu sĩ chịu trách nhiệm đối phó với Cơ Tu bị thương nặng.

Tuy rằng tu vi của Cơ Tu cao hơn người đánh lén gã cả một khoảng lớn, nhưng bởi sắp đột phá tu vi, nên không chỉ bị thương nặng, mà còn có chút dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma.

Cơ Tu cực kỳ căm tức, lệnh cho các yêu tu đang đánh nhau xung quanh: "Giết chết hết tất cả cho ta, một tên cũng không được bỏ sót!"

"Vâng, bệ hạ!" Chúng yêu tu đồng thanh lên tiếng, động tác trong tay càng sắc bén hơn mấy phần.

Những tu sĩ nhân loại này tổng cộng có tám người, chính là tám tu sĩ cấp cao cầm đầu là Lãnh Vân bị nhốt

dưới đất trước kia, có lẽ Cơ Tu đã quên mất sự tồn tại của họ, cũng không hề hấp thu tu vi và máu thịt của họ, thế nên họ có đủ thời gian, thoát khỏi sự khống chế mà trốn lên.

Họ trốn trong chỗ tối, nhìn Cơ Tu tu luyện tới lúc mấu chốt nhất mới đột nhiên xuống tay đánh lén, vừa lúc làm cho gã bị thương nặng, nói không chừng chỉ một lúc nữa, Cơ Tu sẽ tẩu hỏa nhập ma.

Mà lúc này, bởi sự hấp thu của Cơ Tu bị gián đoạn, người trong trận tạm thời thoát khỏi cảm giác yếu ớt và đau đớn vừa rồi, mà cũng bởi Cơ Tu bị đánh lén, nên trận pháp cũng thoát khỏi sự khống chế của lão, thế nên Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đúng lúc này cũng đã phá hỏng một nửa trận pháp, trong nháy mắt khi trận kỳ bị hủy, cấm chế xung quanh nó đương nhiên cũng bị hủy theo.

Bởi đại trận này đã bị hủy mất một nửa, các tu sĩ cấp cao bị trận pháp trói buộc cũng đã thoát khỏi khống chế, rất nhanh đã cảm ứng được sự tồn tại của nhau, nửa canh giờ sau đã tụ họp cùng một chỗ.

Tuy rằng Cơ Tu hấp thu rất nhiều tu vi trên người họ, nhưng tất cả những thứ này đều có thể khôi phục lại nhờ tu luyện, cảnh giới của họ vẫn chưa bị hạ xuống.

Tuy rằng chân nguyên của họ chỉ còn lại chưa tới một hai phần, nhưng cũng không thể khinh thường.

Rất nhanh chóng, chỗ mất trận lại có thêm mấy chục tu sĩ xuất hiện, họ đồng loạt nhìn thoáng qua Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, sau đó ăn ý bắt đầu tìm kiếm trận kỳ còn lại rồi hủy đi.

139. Chương 139

Nơi xa xa Thường Thư Vân cũng chú ý tới tình huống bên này, bây giờ Thường Thư Vân sợ nhất chính là xảy ra biến cố, khiến cho Vân Túc không thể bị giải quyết thuận lợi, thấy Cơ Tu bị thương nặng, trận pháp thoát khỏi khống chế, tâm tình không ổn, liền bị Thanh Mạch đối diện tìm ra sơ hở, đánh cho một chưởng.

Thường Thư Vân lùi ra sau vài bước, miệng trào máu tươi, một vệt máu trào từ khóe miệng xuống, Thường Thư Vân lại nuốt búng máu trở lại, hung ác nham hiểm nhìn Thanh Mạch, tầm mắt quét qua Thương Thăng đằng sau một chút, hừ nhẹ một tiếng, lại tiếp tục đánh nhau với Thanh Mạch.

Qua vài chiêu, Thường Thư Vân thừa lúc Thanh Mạch không kịp phản ứng, lắc mình một cái đi tới trước mặt Thương Thăng, khi cách hắn còn có hai trượng, liền cầm một pháp bảo đã chuẩn bị từ trước, ném lên người Thương Thăng.

Thương Thăng đang đánh nhau với một yêu tu dù thế nào cũng không thể ngờ rằng mình lại người đánh lén, nhìn tới món pháp bảo bay tới kia, phản ứng đầu tiên là tránh, sau đó tên yêu tu trước mặt kia đoán được hướng tránh của hắn, liền cản hắn lại.

Ngay lúc chỉ mành treo chuông này, Thanh Mạch trơ mắt nhìn một món pháp bảo thượng phẩm bảo khí nổ tung khi chỉ còn cách sau lưng Thương Thăng có một mét.

Thanh Mạch nhanh chóng hóa thành nguyên hình, tránh thoát khỏi công kích của những yêu tu còn lại, bay về phía Thương Thăng.

Hai món bảo khí nổ tung trước và sau Thanh Mạch, tuy rằng cách xa mấy trượng, nhưng uy lực của bảo khí không thể khinh thường, cho dù Thanh Mạch thân là linh thú cũng bị nổ tới da tróc thịt bong.

Hắn không thèm để ý tới vết thương, chui vào luồng sáng mạnh kia, thấy Thương Thăng rơi xuống, tiếp tục bay xuống thật nhanh cõng Thương Thăng trên lưng.

Dù là Thanh Mạch hay Thương Thăng, bộ dạng bây giờ của họ đều chật vật, vảy trên người Thanh Mạch đã bị long ra, máu tươi giàn giụa, trên người Thương Thăng càng không nhìn ra bộ dáng ban đầu, cả tấm lưng huyết nhục mơ hồ, trên gáy có một lỗ máu, trên mặt cũng có vài vết thương sâu hoắm, khí tức mỏng manh, gần như không còn, miệng đang không ngừng hộc máu.

Khi Thanh Mạch chạm chân xuống mặt đất, liền hóa thành hình người, ôm Thương Thăng vào trong ngực, siết chặt nắm tay, run rẩy độ chân nguyên cho hắn, run rẩy gọi: "Chủ… chủ nhân, ngươi tỉnh lại đi, chủ nhân…"

Lúc này Thanh Mạch hoàn toàn không dám chạm vào lưng của chủ nhân, bởi nơi đó đã không còn một miếng thịt nào lành lặn, hắn có thể cảm nhận được khí tức của chủ nhân càng lúc càng mỏng manh, vì thế hắn không ngừng phát ra càng nhiều chân nguyên, hy vọng có thể cứu lấy tính mạng chủ nhân.

Nhưng hắn biết chuyện này có lẽ đã không còn khả năng, bởi hắn đã không còn cảm nhận được sự tồn tại của thần hồn chủ nhân, có thể đã bị đánh nát, hoặc là suy yếu tới mức ngay cả hắn cũng không thể phát hiện ra, dù là tình huống nào, tỷ lệ có thể cứu sống — đều gần như là không.

Sau khi Thường Thư Vân làm hai người bị thương nặng xong liền tức tốc đi tới chỗ Cơ Tu, các yêu tu thấy Yêu Vương bệ hạ nhà mình gặp nạn, cũng cùng rời khỏi nơi này, dù sao với tình trạng của hai người này, cũng không thể gây được phiền phức, nhanh chóng bảo vệ bệ hạ thì hơn.

Mà Cơ Tu lúc này, đã sắp tẩu hỏa nhập ma, nếu không phải vẫn cố gắng chống chọi. Chỉ sợ đã sớm ngã xuống.

Ngay lúc Thường Thư Vân bay tới, hai người Vân Túc và mấy chục tu sĩ cấp cao trong trận đã giải xong trận pháp đi ra.

Tu sĩ vẫn còn thừa khí lực thì gia nhập vào cuộc chiến, không còn hơi sức đâu đánh nhau thì nghe theo mệnh lệnh của Lăng Thiên rời khỏi Vạn Thú sâm lâm, vào thành Vạn La tìm sự trợ giúp.

Vì thế, cuối cùng gần một trăm tu sĩ nhân loại, chỉ còn lại hơn bốn mươi người.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc vừa ra khỏi trận pháp, liền nhìn thấy Cơ Tu và chúng yêu tu đang đánh nhau với tu sĩ nhân loại, nhìn về phương xa, hai người liền thấy Thanh Mạch và Thương Thăng chật vật không chịu nổi, đang ôm nhau cùng một chỗ, hơn nữa tình trạng không ổn, liền định tới chỗ hai người Thương Thăng xem xem có chuyện gì xảy ra.

Thường Thư Vân vẫn che giấu diện mạo của bản thân, còn chưa kịp xem tình huống của Cơ Vân, đã bị hai người Vân Túc hấp dẫn ánh mắt, Thường Thư Vân dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn về chỗ hai người Thương Thăng, không nói không rằng động tay với họ.

Trải qua trận chiến vừa rồi, Thường Thư Vân đã tiêu hao đi không ít chân nguyên và thể lực, cũng bị thương, nhưng vẫn đủ đối phó với hai người Vân Túc.

Vừa rồi Vân Túc hấp thu điểm sáng, nguyên thần lớn mạnh hơn không ít, tu vi cũng tăng lên không ít, chỉ cần tìm được một thời cơ phù hợp, là có thể đột phá Kim Đan kỳ, tiến vào Nguyên Anh kỳ, đến lúc đó, thực lực càng không thể so sánh.

Cho dù là bây giờ, Vân Túc cũng có thể miễn cưỡng đánh một trận với Thường Thư Vân Xuất Khiếu kỳ.

Thực ra, nếu không phải là do bảo khí quá mức quý giá, Thường Thư Vân hoàn toàn có thể ném một món bảo khí về phía Vân Túc, chẳng qua nghĩ lại, cứ như vậy mà giết chết Vân Túc thì quả là quá hời cho y, Thường Thư Vân muốn từ từ, từ từ tra tấn Vân Túc tới chết, như vậy mới có thể khiến cho y cảm nhận được cảm giác đau đớn tới nỗi chết mà không được, Thường Thư Vân tà ác nghĩ.

Yêu tu và tu sĩ nhân loại hỗn chiến một hồi, Cơ Tu được bảo vệ bên trong cảm giác thần trí của mình đã sắp không thể tỉnh táo được nữa, định phát động một công kích lần cuối.

Bởi Thường Thư Vân vẫn còn ở đây, gã không thể nào rời khỏi một mình.

Cơ thể Cơ Tu trướng lớn, hóa thành nguyên hình, đứng trong không trung ngửa mặt lên trời thét dài một tiếng, sóng âm gần như muốn làm rách màng tai của mọi người, mọi người vội vã che tai lại, sau đó nghe thấy từ dưới đất vang lên tiếng rung chuyển, chẳng qua sau khi tiếng thét qua đi, Cơ Tu ầm ầm ngã xuống đất, nhắm chặt hai mắt, âm thanh vẫn phiêu đãng nơi không trung phía trên khu rừng.

Bởi tu sĩ tai thính mắt tinh, dù trong đêm tối, cũng vẫn có thể nhìn thấy phương xa tối om, có rất nhiều yêu tu đang mang theo một đám yêu thú đông đúc chạy tới.

Sắc mặt tất cả đại biến, Lăng Thiên và Lãnh Vân trăm miệng một lời nói: “Không tốt! Chúng ta nhất định phải mau chóng rút lui!!!”

Hai người mang theo những tu sĩ cấp cao còn chưa trốn thoát được, mở một đường máu từ trong đám yêu

tu, có người bị thương quá nặng hoặc đã chết liền được đồng bạn cõng trên lưng chạy trốn.

Lăng Thiên đi ngang qua tới cạnh Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, hét lên: "Hai vị đạo hữu, mau rời khỏi nơi này!" Sau đó không rảnh bận tâm tới hai người, chạy về nơi xa.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng muốn chạy trốn, nhưng thời khắc bị Thường Thư Vân cuốn lấy, không thể thoát thân trong chốc lát, sao có thể trốn thoát khỏi nơi đây? Hơn nữa nơi xa còn có hai người bị thương, lại càng không thể.

Vân Túc và Thường Thư Vân đánh tới khí thế ngất trời, trên người bị thương rất nhiều chỗ nhưng không nghiêm trọng lắm, thực lực của Cung Tiểu Trúc thấp, chỉ có thể phụ trợ bên cạnh, nghĩ biện pháp trong đầu.

Đột nhiên, hắn nghĩ tới chuyện bây giờ đã thoát khỏi đại trận, hẳn là có thể sử dụng hệ thống rồi!

Vì thế, hắn vào cửa hàng hệ thống, vội vàng lia mắt nhìn vài lần, cũng không kịp xem tóm tắt, tiêu mười vạn linh thạch hạ phẩm mua một cái chuông lớn, lại dán một lá bùa ẩn thân vào người, tàng hình, đi tới sau lưng Thường Thư Vân, ném chuông vào lưng Thường Thư Vân, chuông lớn nhanh chóng to lên gấp nhiều lần, nhốt Thường Thư Vân vào bên trong.

Vân Túc thừa cơ kéo Cung Tiểu Trúc chạy tới chỗ Thương Thăng.

Vân Túc không kịp chú ý tới vẻ mặt hoảng hốt của Thanh Mạch, đẩy hắn ra, khiêng Thương Thăng nhảy lên Phệ Hồn kiếm, nói với Cung Tiểu Trúc: "Tiểu Trúc, mau chạy!"

Cung Tiểu Trúc kéo Thanh Mạch theo sát sau, đứng trên Phượng Hoàng cầm, theo sau Vân Túc bay về phương xa.

140. Chương 140

Một hàng bốn người nhanh chóng bay tới cạnh Vạn Thú sâm lâm, Vân Túc cảm nhận được Thương Thăng mình cõng trên lưng, nhiệt độ cơ thể càng lúc càng thấp, tim đập cũng không biết đã ngừng lại bao lâu, liền muốn tìm một chỗ ẩn thân rồi xem tình huống của Thương Thăng.

Vân Túc vừa nghĩ tới chuyện Thương Thăng có thể không cứu sống được nữa, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác khủng hoảng.

Lúc này, Thanh Mạch cũng phục hồi tinh thần từ trạng thái thất hồn lạc phách, hắn cắn chặt môi, trong lòng đang không ngừng suy nghĩ phương pháp cứu trị cho chủ nhân, phát hiện trong động phủ của họ ở đại lục Huyền Thiên có một viên đan dược khởi tử hồi sinh, nhất định phải dùng trong khoảng thời gian sau

khi tu sĩ ngừng hô hấp một canh giờ mới hữu dụng, mà lấy tu vi hiện nay của Thanh Mạch, dù là ngày đêm gấp rút lên đường, cũng phải mất mười ngày mười đêm.

Chưa nói tới hiện tại Thanh Mạch ảo não và tự trách bao nhiêu, mà Cung Tiểu Trúc vừa cưỡi pháp bảo đuổi theo Vân Túc bay đằng trước, vừa nhìn vẻ mặt của Thanh Mạch, cũng thở dài trong lòng không biết Thương tiền bối còn có thể cứu sống hay không, sau đó hắn liền mở hệ thống ra, xem xem có cách nào cứu trị cho Thương tiền bối không.

Đang trong lúc Thanh Mạch thương tâm tuyệt vọng, Vân Túc đang tiếp cận tới rìa của Vạn Thú sâm lâm đã tìm tới một thạch động ẩn nấp.

Vào trong động, Thanh Mạch lập tức quỳ trước mặt Vân Túc, đau thương nói: "Tiểu chủ nhân, Thanh Mạch cầu xin ngươi hãy cứu lấy chủ nhân, chủ nhân sắp không được rồi." Hắn luôn cho mình một tia hy vọng, tuy rằng tim Thương Thăng đã ngừng đập, cũng đã ngừng thở, nhưng hắn vẫn tin tưởng vững chắc rằng chủ nhân vẫn còn có thể cứu sống trở lại.

Vân Túc đang kiểm tra cho Thương Thăng, không phản ứng lại lời Thanh Mạch, Cung Tiểu Trúc bên cạnh đáp lời: "Thanh tiền bối, ngươi yên tâm, Thương tiền bối sẽ không sao đâu, Vân đại ca nhất định có thể cứu sống Thương tiền bối."

Nói xong, Cung Tiểu Trúc đi tới cạnh Vân Túc hỏi: "Vân đại ca, sao rồi? Thương tiền bối…"

Vân Túc nói ra tình hình thực tế: "… Đan điền đã vỡ nát, thần hồn cũng không biết tung tích ở đâu… thần tiên cũng khó cứu."

Tuy rằng tình cảm giữa hai cha con họ khá nhạt, nhưng cũng không có nghĩa là Vân Túc không có tình cảm với Thương Thăng, vừa rồi nghĩ tới chuyện người thân trên đời cuối cùng cũng rời xa y mà đi, tuy rằng trên mặt y không biểu lộ gì, nhưng trong lòng lại có bao nhiêu là đau đớn và không biết phải làm sao.

Nghe vậy, Cung Tiểu Trúc cũng không kịp nhiều lời, chỉ nói: "Vân đại ca, ta có cách cứu Thương tiền bối, ngươi có thể giao Thương tiền bối cho ta chữa trị không?"

Vân Túc quay đầu lại nhìn Cung Tiểu Trúc, chỉ một lát, rồi thận trọng gật đầu nói: "Ta tin ngươi!" Sau đó liền đỡ Thương Thăng nằm trên mặt đất.

Thanh Mạch nghe được lời Cung Tiểu Trúc nói, cũng quỳ bên cạnh khẩn trương nhìn Thương Thăng, không biết nên làm gì, chỉ sợ đây chỉ là một giấc mộng, tỉnh lại rồi, chỉ còn lại một thi thể lạnh lẽo.

Cung Tiểu Trúc nhắm mắt, áp tay lên trán Thương Thăng, dùng phần thưởng hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống thưởng cho là thuật sống lại, phán đoán được rằng Thương Thăng chết còn chưa tới nửa canh giờ, lúc này hắn mới yên lòng.

Bởi thuật này của hệ thống cũng có yêu cầu về mặt thời gian, chỉ cần vượt quá thời gian hai canh giờ kể từ khi tử vong, thì ngay cả thuật sống lại cũng không cứu về được.

Dần dần, trên trán Thương Thăng tỏa ra từng luồng sáng trắng, cho tới khi bao phủ lấy toàn thân Thương Thăng, cơ thể hắn được vầng sáng bao phủ, như ẩn như hiện, tựa như lúc nào cũng có thể biến mất.

Vân Túc đứng bên cạnh, hai tay siết chặt hơi run run, mím chặt môi nhìn chằm chằm hai người Cung Tiểu Trúc và Thương Thăng, chỉ sợ có sơ xuất gì, không chỉ Thương Thăng không thể cứu về, mà ngay cả Cung Tiểu Trúc cũng xảy ra chuyện.

Chẳng qua may mà không có chuyện gì xảy ra.

Không biết đã qua bao lâu, ngoài động có một cụm sáng to bằng ngón tay cái bay vào, vây quanh Thương Thăng bay vài vòng, sau đó nhanh chóng chui vào đầu hắn, trên mặt Thương Thăng rốt cuộc khôi phục một chút sự sống.

Cùng lúc đó, trong cơ thể Thương Thăng cũng xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đan điền đã vỡ cũng một lần nữa ngưng tụ lại, linh căn và kỳ kinh bát mạch bị chấn vỡ cũng biến trở về hoàn hảo như lúc đầu.

Vừa chui vào trong đầu Thương Thăng chính là thần hồn của hắn, lúc này không chỉ linh hồn của Thương Thăng trở về vị trí cũ, mà nguyên thần cũng lớn mạnh hơn mấy phần, ngay cả ám thương trước kia cũng khép lại hoàn toàn.

Lại nhìn bề ngoài của hắn, những vết thương trên mặt kia cũng khép lại hoàn toàn, không hề có một vết sẹo nào, diện mạo vẫn anh tuấn như trước, tuy rằng y phục mặc trên người rách te tua, nhưng da thịt sau lưng hắn đã trở lại như trước, không còn da tróc thịt bong, cũng không còn huyết nhục mơ hồ, làn da bóng loáng, cơ thịt căng chặt, thoạt nhìn cường tráng hữu lực.

Tận tới lúc cơ thể Thương Thăng đã phục hồi về thời kỳ cường thịnh nhất, Cung Tiểu Trúc nhìn thanh tiến độ của thuật sống lại trong hệ thống đã hiện lên 100% mới thu tay lại.

Cung Tiểu Trúc vui sướng nói với Vân Túc và Thanh Mạch: “Vân đại ca, Thanh tiền bối, Thương tiền bối bây giờ đã không còn gì đáng ngại.”

Vân Túc đi tới cạnh hắn, quỳ xuống ôm hắn vào ngực, hôn lên trán hắn, cảm kích nói: “Vất vả cho ngươi rồi, Tiểu Trúc, còn nữa, cám ơn ngươi!”

Cung Tiểu Trúc cười lắc đầu: “Không vất vả, Thương tiền bối là phụ thân của Vân đại ca, phụ thân của Vân đại ca cũng chính là phụ thân của ta, cứu Thương tiền bối là chuyện mà ta phải làm.”

Còn không phải sao! Quan hệ giữa hắn và Vân đại ca là quan hệ người yêu, về sau sẽ trở thành bạn lữ của nhau, phụ thân của Vân đại ca chính là cha vợ của hắn , hắn cứu Thương Thăng là điều đương nhiên.

Vân Túc dùng ánh mắt nhu hòa nhìn Cung Tiểu Trúc, rồi quay đầu nhìn về phía Thương Thăng, phát hiện tiếng hít thở của hắn vang lên, tim đập cũng vô cùng hữu lực, y biết hắn đã an nhiên vô sự, liền yên lòng.

Thanh Mạch ghé vào trước mặt Thương Thăng, nắm tay hắn, vận chuyển linh lực vào trong cơ thể hắn, kiểm tra xem có thật sự đã không còn việc gì không, lại ngoài ý muốn phát hiện không chỉ cơ thể Thương Thăng không vấn đề, mà còn tốt hơn trước kia không biết bao nhiêu lần, ám thương cũng đã biến mất hoàn toàn, tu vi khôi phục trở lại Xuất Khiếu hậu kỳ.

Lại nhìn tiếp lên khuôn mặt hắn, sắc mặt hồng nhuận, hoàn toàn không giống người vừa mới khỏi bệnh nặng, Thanh Mạch vui sướng không thôi, lưu luyến không rời nhìn chằm chằm khuôn mặt Thương Thăng một hồi, lúc này mới xoay người, dập đầu, trịnh trọng nói với Cung Tiểu Trúc: "Đại ân cứu mạng của Cung thiếu gia, Thanh Mạch suốt đời không quên, vô cùng cảm kích, về sau nếu có lúc cần dùng tới Thanh Mạch, Cung thiếu gia cứ việc sai bảo."

Sau đó lại tiếp tục dập đầu.

"Thanh tiền bối, người làm vãn bối tổn thọ mất, vẫn mau chóng đứng dậy thì hơn!" Cung Tiểu Trúc thụ sủng nhược kinh đỡ Thanh Mạch dậy, đầu gối Thanh Mạch vẫn quỳ nguyên trên đất, không chút xê dịch, tận tới khi dập đầu xong mới đứng dậy.

Lúc này, mí mắt Thương Thăng giật giật, sau đó mở hai mắt, nhìn thấy ba người Vân Túc bên cạnh đang nhìn mình, liền hỏi: "Chúng ta đang ở đâu vậy?" Hắn thử giật giật cánh tay, nhìn vào trong cơ thể mình, phát hiện đan điền không bị vỡ, nguyên thần cũng không sao, cơ thể tốt tới không thể tốt hơn, nghi hoặc hỏi: "Túc nhi, vì sao ta lại không bị làm sao vậy?"

Hắn nhớ rõ trong nháy mắt khi bảo khí nổ tung, hắn căn bản không kịp trốn thoát liền bị uy lực của cú nổ ảnh hưởng, thậm chí còn chưa kịp cảm nhận được cảm giác đau đớn kịch liệt đã mất ý thức, cho rằng bản thân chết chắc rồi, bây giờ lại phát hiện, trong cơ thể không bị nội thương chút nào, ngay cả ngoài cơ thể cũng không bị thương một tẹo nào dù chỉ là một vết nhỏ.

Thanh Mạch đi tới cạnh hắn, dìu hắn ngồi dậy, cũng giải thích cho hắn: "Chủ nhân, vừa rồi là do Cung thiếu gia cứu ngươi." Tuy rằng hắn cũng không biết Cung Tiểu Trúc dùng cách gì.

"Đa tạ ân cứu mạng của Cung đạo hữu." Thương Thăng nhìn Cung Tiểu Trúc, cảm kích nói.

"Thương tiền bối đừng như vậy, đây chỉ là điều mà vãn bối phải làm mà thôi." Cung Tiểu Trúc xua tay lên tục, sau đó nhìn sang Vân Túc bên cạnh.

Vân Túc bước lên phía trước, gọi một tiếng "Cha".

Thương Thăng nhìn chằm chằm Vân Túc, kích động tới há hốc mồm, sau khi kích động đã qua liền bắt lấy tay Vân Túc, hỏi: "Túc nhi, con vừa gọi ta là gì? Con có thể gọi lại lần nữa không?"

Vân Túc mặt than, mắt lại nhìn về hướng khác, chỉ là miệng lại gọi: "Cha" Vừa rồi Vân Túc cũng đã nghĩ thông suốt, Thương Thăng dù sao cũng là cha đẻ của mình, cho dù trong lòng y có bất mãn thế nào, cũng không thể giận chó đánh mèo với Thương Thăng, dù sao nhiều năm như vậy Thương Thăng không tới tìm y, cũng đều là do có nỗi khổ, hơn nữa Vân Thương chết cũng không phải là do lỗi của hắn.

Quan trọng nhất là y không muốn nghĩ tới chuyện lại mất đi thêm một người thân nữa, thế nên quan hệ của họ nhất định phải dịu lại mới được, dù sao cũng không thể nào cả một đời làm như không thấy nhau! Hơn nữa Thương Thăng quả thực đối xử rất tốt với y!

Thương Thăng nhìn chằm chằm Vân Túc một hồi, bỗng nhiên cười to vài tiếng, nước mắt lăn xuống từ khóe mắt, hắn ôm chặt lấy Vân Túc, vỗ lưng y nói: "Hài tử ngoan, con trai ngoan của cha, cuối cùng cha cũng đã đợi được một tiếng 'cha' này của con, con không biết cha đợi ngày hôm nay đã lâu tới mức nào rồi đâu."

Thương Thăng nói liên miên không dứt, Vân Túc biệt nữu đẩy Thương Thăng ra, ho nhẹ một tiếng, nói với mọi người: "Chúng ta vẫn mau trở về thành Vạn La đi thôi! Nếu không một hồi nữa những yêu tu kia sẽ đuổi tới."

Thương Thăng cũng không bởi bị Vân Túc đẩy ra mà bất mãn, vừa nghe thấy y nói vậy, vội vàng gật đầu, triệu hồi pháp bảo bản mạng của mình ra, cùng rời khỏi thạch động.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc cùng cưỡi Phệ Hồn kiếm, Cung Tiểu Trúc đứng sau ngạc nhiên nhìn hai tai Vân Túc như đỏ bừng cả lên, cười thầm trong lòng, hóa ra Vân đại ca cũng biết ngại ngùng, thật hiếm thấy!

141. Chương 141

Bởi Thương Thăng sống lại, đằng sau cũng tạm thời không có truy binh, thế nên một hàng bốn người đều vô cùng cao hứng, ra khỏi thạch động, liền vui sướng cưỡi pháp bảo bay về thành Vạn La.

Sau đó khi họ vừa rời khỏi thạch động không lâu, cũng là lúc tất cả lơi lỏng nhất, đột nhiên, từ chân trời truyền tới một cỗ uy áp cực lớn, chỉ trong nháy mắt, một đạo pháp thuật công kích trực tiếp đánh tới sau lưng Vân Túc.

Lực công kích của đạo pháp thuật này có thể sánh với mười phần công lực của tu sĩ Độ Kiếp kỳ, không phải là thứ mà người bình thường có thể cản lại được, cho dù Vân Túc có là nhân vật chính, bị pháp thuật này đánh trúng, chỉ sợ cũng là cửu tử nhất sinh.

Thanh Mạch và Thương Thăng vừa nhìn thấy đạo công kích này, liền thấy khoảng cách giữa đạo pháp thuật này với Vân Túc và Cung Tiểu Trúc chưa tới nửa mét, vội vã tới cứu hai người, nhưng đã muộn.

Có lẽ do Cung Tiểu Trúc bùng nổ tiềm lực, ngay trước lúc pháp thuật đánh trúng Vân Túc 1 giây, hắn

nhanh chóng kịp phản ứng, cơ thể nhoáng lên, dùng tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy ôm lấy Vân Túc xoay người một cái, vị trí của hai người liền được đổi chỗ, thời gian dùng chỉ trong 0,001 giây.

Ngay lúc chỉ mành treo chuông, đạo pháp thuật kia chuẩn xác không sai đánh lên lưng Cung Tiểu Trúc ở ngay vị trí tim, Vân Túc không ngờ Cung Tiểu Trúc lại có thể phản ứng nhanh tới vậy, cho dù có là y, cũng không thể nhanh được bằng Cung Tiểu Trúc, đợi phục hồi tinh thần rồi, y và Cung Tiểu Trúc đã ôm nhau rơi xuống từ trên không trung.

Vân Túc thấy Cung Tiểu Trúc nhắm chặt hai mắt, cho rằng mạng hắn đã lìa, nhất thời khóe mắt như muốn nứt ra, hốc mắt phiếm hồng, tuyệt vọng ôm Cung Tiểu Trúc, hét to một tiếng "Tiểu Trúc!!!"

Sau khi Cung Tiểu Trúc bị đánh trúng, hướng công kích pháp thuật xuất hiện có một nam tu cao lớn mặc áo choàng màu đen, đeo mặt nạ đen xuất hiện, tu vi của hắn sâu không lường được, tu vi còn cao hơn cả Thanh Mạch, mà lúc hai người Thanh Mạch và Thương Thăng nhìn thấy người kia cơ thể liền căng thẳng, như gặp phải đại địch mà nhìn hắn.

Tuy rằng họ cũng không biết vì sao người này lại phải tấn công Vân Túc, nhưng họ lại biết, người này tuyệt đối là kẻ thù của họ, từ một kích hắn tấn công Vân Túc kia họ đã biết.

Hai người nhìn về hướng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, cho rằng mặc dù có Cung Tiểu Trúc chặn lại đại bộ phận công kích, Vân Túc cũng sẽ không thể lông tóc vô thương, lại phát hiện trên người Vân Túc thật sự không bị thương chút nào, hơn nữa càng đáng ngạc nhiên là Cung Tiểu Trúc nằm trong lòng Vân Túc, mở to hai mắt, còn rất vui vẻ đứng dậy, tựa như chút xíu chuyện cũng không có.

Thấy hai người không có chuyện gì, lúc này Thanh Mạch và Thương Thăng mới yên lòng, chất vấn người đứng trước mặt không xa: "Ngươi là người phương nào? Vì sao lại tập kích bọn ta?"

"Giết chết các ngươi." Nam tu áo đen chỉ bình thản nói như vậy xong, liền bắt đầu tấn công hai người, vài pháp thuật trong đó đều ném về phía Vân Túc, nhưng đều bị Thanh Mạch và Thương Thăng cản lại.

Vân Túc bên này vừa cho rằng Cung Tiểu Trúc bị thương nặng, trong lòng dâng lên hận ý ngập trời, lúc rơi xuống đất, khi thấy Cung Tiểu Trúc mở mắt, hận ý trong lòng tạm thời chìm xuống, hốc mắt ướt át, nói với Cung Tiểu Trúc: "Tiểu Trúc, vì sao ngươi lại ngốc như vậy? Ngươi có biết Vân đại ca cho dù có phải hy sinh tính mạng mình, cũng không muốn ngươi xảy ra bất cứ chuyện gì không?" Nói xong, y ôm chặt Cung Tiểu Trúc vào lòng, như ôm một món trân bảo vậy.

Trong mắt Cung Tiểu Trúc chợt lóe lên sự áy náy nhưng cũng không bởi thế mà hối hận, hắn vỗ vỗ lưng y an ủi: "Vân đại ca, ngươi cũng biết ta không hề muốn ngươi xảy ra chuyện mà, cho dù ngươi có nói như thế, ta cũng tuyệt không hối hận vì đã làm như vậy."

Vân Túc nhíu mày nói: "Nhưng ngươi có biết ngươi làm như vậy có thể sẽ chết không? Ngươi chẳng lẽ không muốn ở cùng ta, thiên trường địa cửu, đời đời kiếp kiếp ư? Đưa tay đây cho ta." Vân Túc muốn kiểm tra thân thể cho hắn, tuy rằng thoạt nhìn hắn không sao, nhưng Vân Túc sợ rằng tất cả chỉ là giả dối.

Cung Tiểu Trúc ngoan ngoãn đưa tay ra cho y, nhẹ giọng nói: "Vân đại ca, ta không sao cả, ngươi xem xem trên người ta không bị thương gì hết, ngươi đừng giận nữa có được không?"

Hóa ra, vừa rồi khi Cung Tiểu Trúc cản công kích lại cho Vân Túc, vốn hắn cứ tưởng rằng mình sẽ phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa, lại cảm giác trong cơ thể mình có một luồng sáng mạnh bộc phát, bảo vệ cả hai người Cung Tiểu Trúc và Vân Túc, khi chạm vào đạo pháp thuật công kích kia liền tiêu diệt triệt để, biến mất hoàn toàn trong không trung, bởi vậy Cung Tiểu Trúc và Vân Túc không xảy ra chuyện gì cả.

Sau khi Cung Tiểu Trúc cứu sống Vân Túc một cách bất ngờ, phát hiện trong nháy mắt đầu mình trống trải hẳn đi, hắn theo thói quen muốn gọi hệ thống ra nhìn một cái, lại phát hiện hoàn toàn không có phản ứng.

Vì thế, hắn có một suy đoán, luồng sáng mạnh vừa rồi chính là trình tự khởi động bảo vệ của hệ thống, mà cái giá phải trả chính là hệ thống sẽ biến mất.

Nhưng Cung Tiểu Trúc vẫn ôm tâm lý may mắn, có lẽ tạm thời hệ thống chỉ ngủ đông, không bao lâu nữa sẽ hồi phục.

Vân Túc liếc xéo hắn một cái, vẻ mặt nghiêm túc kiểm tra cơ thể cho hắn, phát hiện không sao cả, không có cả ngoại thương lẫn nội thương, mới nhẹ nhõm thở ra.

Cung Tiểu Trúc nhìn vẻ mặt y không còn giống gặp phải đại địch như vừa rồi, mới cợt nhả tiếp tục nói: "Ngươi xem xem, ta đã nói không sao rồi mà ngươi còn không tin."

Cung Tiểu Trúc đẩy y ra, duỗi lưng, hoạt động gân cốt, nhìn Thanh Mạch và Thương Thăng đang đánh nhau với nhân sĩ không rõ lai lịch kia, vội vàng hỏi Vân Túc: "Vân đại ca, chúng ta có cần đi hỗ trợ không?"

"Không thể, tu vi người này sâu không lường được, chúng ta đi sẽ làm họ bị vướng tay vướng chân."

Nhưng lúc này, tu sĩ áo đen rốt cuộc cũng thoát khỏi sự cản trở của Thanh Mạch và Thương Thăng, bay tới chỗ Vân Túc, hơn nữa còn điều động toàn bộ chân nguyên trong cơ thể, chuẩn bị cho y một kích mạnh nhất.

Quả cầu điện lớn tụ lại trong tay tu sĩ, khi còn cách Vân Túc xa mấy trượng, cầu điện trong tay hắn bị ném tới chỗ Vân Túc, tựa như một đạo lưu quang, xé rách chân trời.

Mà một loạt động tác của tu sĩ áo đen này, cách xa Vân Túc mấy chục trượng, chờ tới lúc Thanh Mạch và Thương Thăng kịp hồi phục tinh thần, tu sĩ áo đen đã ném cầu điện đi rồi.

Vì thế, Thương Thăng muốn chạy tới chỗ này của Vân Túc, mong có thể ngăn được đạo công kích, còn Thanh Mạch thì chặn trước tu sĩ áo đen, không cho hắn lại ra tay lần nữa.

Khuôn mặt tuấn tú của tu sĩ áo đen bị mặt nạ che đi, lộ ra một nụ cười tươi, ánh mắt lóe ra sự tà ác, nhưng Thanh Mạch vẫn đang động thủ với hắn vẫn chưa phát hiện ra, chỉ một mực cản hắn lại, không cho hắn làm bọn Vân Túc bị thương, cho dù chân nguyên trong đan điền còn lại không nhiều.

Vân Túc vẫn luôn chú ý tới động tác của tu sĩ áo đen, sau đó tốc độ của tu sĩ áo đen thực sự quá nhanh, chờ Vân Túc thấy rõ thứ hắn ném là cầu điện, cầu điện đã gần ngay trước mắt, Vân Túc một phen ôm chặt lấy Cung Tiểu Trúc muốn tránh ra, chân nhún một cái, bay về một nơi xa.

Chỉ là bay chưa được bao xa, tốc độ của cầu điện càng lúc càng nhanh, mắt thấy đã sắp nện lên hai người họ, mà khoảng cách giữa Thương Thăng và cầu điện cũng quá xa, không kịp cứu giúp, cứ tưởng rằng Vân Túc và Cung Tiểu Trúc hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nhưng lúc sắp bị nện trúng, một bóng dáng màu trắng chợt lóe qua, cầu điện cũng lặng yên không tiếng động tan ra cách Vân Túc không xa, biến mất trong không trung, không làm bọn Vân Túc bị thương một chút nào.

Đợi nguy hiểm đã được giải quyết, Thương Thăng rốt cuộc cũng nhẹ nhàng thở ra, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng nhìn về phía bóng dáng màu trắng kia, liền thấy đó là một nam tu tiên phong đạo cốt, tóc trắng râu trắng, tu vi sâu không lường được, một thân áo trắng không nhiễm hạt bụi nhỏ, tựa như một thế ngoại cao nhân không dính khói lửa nhân gian.

Vị tu sĩ áo trắng này đánh tan cầu điện xong, lại tới gần tu sĩ áo đen, chỉ hai ba động tác đã dễ dàng đánh ngã hắn ra đất, cùng lúc đó, phương xa có ba tu sĩ thanh niên bay tới, một người thừa cơ hội này, dùng Khốn Tiên thừng trói chặt hắn lại, tu sĩ áo trắng lại lệnh cho hai tu sĩ còn lại: "Hai ngươi đi xem xem còn có ai vẫn còn ở trong Vạn Thú sâm lâm không, phải mang toàn bộ người ra ngoài."

Hai tu sĩ thanh niên cũng đồng thanh đáp: "Vâng, sư phụ." Rồi cùng nhau đi vào trong sâu Vạn Thú sâm lâm.

142. Chương 142

Vị tu sĩ cấp cao tiên phong đạo cốt bay tới Vạn Thú sâm lâm, trùng hợp cứu Vân Túc rất đúng lúc này chính là tu sĩ Độ Kiếp kỳ mà Tất Điêu Diệp Lâm mời từ đế đô tới, người này có đạo hào là Thanh Mộng, mọi người đều gọi là Thanh Mộng tôn giả, lần này ông tới thành Vạn La, chỉ dẫn theo ba đệ tử tu vi ở Hóa Thần kỳ, nhanh chóng bay tới thành Vạn La, liền bị Tất Điêu Diệp Lâm khẩn cấp mời tới cứu người ở Vạn Thú sâm lâm.

Thanh Mộng tôn giả cứu Vân Túc, lệnh cho đệ tử trói chặt tu sĩ áo đen lại, rồi lệnh cho hai đệ tử đằng sau tiếp tục xâm nhập vào Vạn Thú sâm lâm, xem có còn tu sĩ nhân loại nào bị kẹt lại không.

Sau khi hai đệ tử của Thanh Mộng tôn giả đi rồi, Thương Thăng chỉnh sửa lại y phục một chút, hành lễ với ông, nói: "Tại hạ Thương Thăng, dám hỏi tiền bối có phải là Thanh Mộng tôn giả?"

Bọn Vân Túc cũng đồng loạt theo sau Thương Thăng, Cung Tiểu Trúc nhìn Thanh Mộng tôn giả, tìm kiếm thông tin về người này trong đầu, chỉ một lát sau, hắn liền nhớ ra thân phận của người này, người này họ

Nghiêm, tên Nguyệt Tùng, trước đây khi thực lực còn thấp, chỉ là một tán tu, sau này dưới cơ duyên xảo hợp, được hoàng thất coi trọng, cũng cung cấp tài nguyên nuôi dưỡng, bởi tài nguyên tu luyện của hoàng thất dùng bao nhiêu cũng không hết, thế nên Thanh Mộng tôn giả tăng cấp thần tốc, không chỉ rất có khả năng phi thăng Tiên Giới sau khi đột phá Độ Kiếp kỳ mà còn thu vài đệ tử tư chất cao, những đệ tử kia ở đại lục Huyền Hoàng đều có thanh danh và địa vị rất cao.

Mặt mũi của Thanh Mộng tôn giả trông rất hiền lành, ông nhìn thoáng qua Thương Thăng, nhìn ra hắn là một ma tu, nhưng cũng không làm ra hành động gì khác, chỉ hơi gật đầu đáp: "Chính là lão phu, ngươi hẳn chính là Huyết Sát tôn giả mà tam hoàng tử nhắc tới!" Sau đó ông nhìn về tên tu sĩ áo đen bị đệ tử trói gô lại bên kia, vung tay lên, một luồng quang mang nhằm thẳng về phía tu sĩ áo đen, lột sạch mặt nạ và áo choàng của hắn, lộ ra hình dáng thật sự, Thanh Mộng tôn giả nhìn thoáng qua bọn Vân Túc, hỏi: "Các ngươi có biết thân phận của người này không? Vì sao hắn lại tập kích các ngươi?"

Thực ra, danh hào của Huyết Sát tôn giả cũng khá nổi danh trên đại lục Huyền Hoàng, chẳng qua Thanh Mộng tôn giả với Thương Thăng không oán không thù, thêm vào đó hắn là người mà tam hoàng tử coi trọng, ông sẽ không ra tay đối phó với Thương Thăng.

Nghe được câu hỏi của Nghiêm Nguyệt Tùng, bọn Thương Thăng và Vân Túc nhìn khuôn mặt thật sự bị lộ ra của tu sĩ áo đen, đều đồng loạt lắc đầu tỏ vẻ không biết.

Tu sĩ áo đen này mi mục tuấn lãng, dáng người thon dài, là tu sĩ tuấn mỹ khó có được ở giới tu chân, sắc mặt hắn bình tĩnh nhìn Thanh Mộng tôn giả mà nói: "Vị tôn giả này chỉ sợ là bắt sai người rồi? Tại hạ chính là tiên tu, mà tên tu sĩ bên cạnh ngươi kia rõ ràng chính là ma tu, ngươi đã không giúp ta đối phó với y thì thôi, lại còn bắt ta lại, ta thấy tôn giả quả là già rồi, hồ đồ rồi!"

"Hừ! Ai đúng ai sai, đợi trở về thành Vạn La rồi sẽ biết cả thôi." Thanh Mộng tôn giả vung tay, cho hắn thêm một kích nữa, tu sĩ áo đen nhất thời phun một ngụm máu tươi ra, Thanh Mộng tôn giả nghe thấy từ nơi xa có động tĩnh, ánh mắt đảo qua nơi sâu thẳm trong rừng rậm, liền nhìn thấy hai tên đệ tử của mình đang cấp tốc chạy về phía này, trong tay còn xách theo một nam tu hôn mê bất tỉnh.

Bọn Vân Túc đương nhiên là nhận ra nam tu này, tuy rằng tạm thời họ còn chưa biết đó chính là Đan Vân tôn giả, nhưng cũng nhận ra đây chính là kẻ vừa rồi đã phối hợp với yêu tu ngoài trận pháp đối phó với họ, chỉ bằng y phục và thân hình của người này, chẳng qua bây giờ tĩnh tâm lại, Vân Túc lại phát hiện thân hình của người này có chút quen thuộc.

Bởi vừa rồi tình hình nguy cấp, chính là thời cơ tốt để chạy trốn, nên vẫn chưa cẩn thận cảm nhận được cảm giác quen thuộc, bây giờ rảnh rỗi, đương nhiên y sẽ càng đặt nhiều tâm trí lên việc quan sát người này hơn, tuy rằng người này cúi đầu, khuôn mặt bị mái tóc dài hỗn độn bao trùm, nhưng y có cảm giác đã từng gặp qua người này ở đâu đó, vì thế, y cất bước tiến lên, muốn nâng đầu Thường Thư Vân lên nhìn, lại bị hai đệ tử trăm miệng một lời ngăn lại.

"Đứng lại, ngươi muốn làm gì?"

Khẩu khí của hai đệ tử không được tốt cho lắm, một người khẽ nhíu mày, ánh mắt trong trẻo như nước, một người kiệt ngạo nhìn y, cao ngạo hếch mũi, cầm pháp bảo chĩa vào người y, không cho y tới gần.

Thanh Mộng tôn giả thấy tình cảnh này, đương nhiên là nhẹ giọng quát hai đệ tử: "Mộ Linh, Thu Bạch, không được làm càn."

Tu vi của Mộ Linh và Thu Bạch tuy đã ở Hóa Thần kỳ, nhưng bề ngoài vẫn trẻ trung, bộ dáng như mới chỉ hai ba mươi tuổi, diện mạo có phần tuấn tú, thấy sư phụ quát mình, liền cúi đầu, một bộ dáng biết sai: "Vâng, sư phụ!"

Thấy hai đồ đệ đã nhận sai, Thanh Mộng tôn giả vừa lòng gật đầu, dò hỏi Vân Túc: "Tiểu hữu phát hiện ra có điều gì không đúng sao?"

Vân Túc gật nhẹ đầu: "Đúng vậy, chỉ muốn xác nhận thân phận của người này một chút."

Sau khi được Thanh Mộng tôn giả đồng ý, Vân Túc lại gần, nâng đầu Thường Thư Vân lên, vén tóc ra, nhìn vào khuôn mặt đã lộ ra, nhất thời kinh ngạc trong lòng một hồi, không ngờ lại gặp được Đan Vân tôn giả của Kiếm Tiên môn ở đây, tuy y đã sớm dự đoán Đan Vân tôn giả sẽ không bỏ qua cho họ, chẳng qua lại không ngờ người này lại liên hợp với yêu tu tới đối phó với họ, có điều nghĩ lại, cũng cảm thấy rất có lý, dù sao y giết chết đệ tử thân truyền duy nhất của người này, vốn chính là thù sống chết, nếu là y, để báo thù, cũng sẽ không từ thủ đoạn.

Thường Thư Vân khi chiến đấu với bọn Thanh Mạch, vẫn chưa hề lộ ra diện mục thực sự, nhưng bây giờ hôn mê bất tỉnh, chân nguyên trong cơ thể đã hao hết, ngụy trang bị dỡ xuống, đương nhiên là bị lộ khuôn mặt thật ra.

Đương nhiên, diện mạo của Thường Thư Vân, bọn Thương Thăng cũng đã nhìn thấy, sắc mặt nhất thời trở nên không tốt, Thanh Mộng tôn giả thấy thần sắc của họ như vậy, liền hỏi, bọn Thương Thăng không thể không trả lời, thế là, hắn liền kể lại chi tiết chuyện đã xảy ra trong Vạn Thú sâm lâm, Thanh Mộng trầm ngâm một lát, lại bảo hai đệ tử kể lại từ đầu tới cuối chuyện đã gặp được Thường Thư Vân như thế nào.

Mộ Linh và Thu Bạch ngươi một lời ta một câu, kể lại tình huống rõ ràng.

Hóa ra, vừa rồi Mộ Linh và Thu Bạch xâm nhập vào Vạn Thú sâm lâm, liền thấy Thường Thư Vân đang bay về hướng thành Vạn La này, đằng sau còn có mấy con yêu thú cấp cao, vốn họ cho rằng Thường Thư Vân bị những yêu thú này đuổi giết, đang định bước lên giúp đỡ, lại phát hiện người này khi nhìn thấy hai người không chỉ không lộ ra vẻ mặt kinh hỉ, mà còn đề phòng lùi lại vào trong vòng bảo vệ của yêu thú, hơn nữa những con yêu thú kia cũng lần lượt tấn công hai người họ.

Nhìn thấy những động tác này, hai người đương nhiên là sinh ra nghi ngờ với thân phận của người này, bởi tư chất họ xuất chúng, thực lực kinh người, chỉ hai ba phát đã đánh đuổi hết yêu thú đi, hơn nữa còn làm cho Thường Thư Vân bị thương nặng.

Sau khi Thường Thư Vân bị thương nặng, vốn định thi triển bí thuật trốn thoát, hai người ngăn cản lại đúng lúc, cũng dùng mê dược làm cho Thường Thư Vân bất tỉnh, mang trở về.

Chờ hai người họ kể lại xong, Thanh Mộng suy tư một lúc, rồi nói với hai người: "Các ngươi dùng Khốn Tiên thừng trói lại, mang về thành Vạn La cùng với tu sĩ này, giao cho tam hoàng tử xử lý."

Nếu chỉ có mình Thương Thăng nói, Thanh Mộng cũng không định tin tưởng hoàn toàn, cho dù tam hoàng tử có cường điệu bọn Thương Thăng và Vân Túc chính là người mà hắn coi trọng. Nhưng hai đồ đệ của mình nói ra thì lại khác, Thanh Mộng tôn giả đã dạy dỗ đồ đệ từ nhỏ tới lớn đương nhiên là tín nhiệm họ hoàn toàn, thế nên ông cũng tin rằng Thường Thư Vân này có mưu đồ gây rối, là bại hoại liên hợp với yêu tu đối phó với tu sĩ nhân loại.

Nói xong, nghe thấy từ phía sau vang lên tiếng vạn mã bôn đằng, cảm giác mặt đất rung chuyển truyền từ lòng bàn chân tới tứ chi bách hài, tuy rằng Thanh Mộng tôn giả cũng không sợ gì những yêu thú cấp thấp kia, nhưng những tu sĩ còn sống đều đã trốn thoát ra ngoài, ông cũng sẽ không cố sức đi đối phó với vài yêu thú kia, bởi rất phiền toái, hơn nữa Tất Điêu Diệp Lâm cũng chỉ giao cho ông nhiệm vụ cứu toàn bộ tu sĩ nhân loại ra, vì thế, ông liền cùng bọn Thương Thăng trở về thành Vạn La.

Tu sĩ áo đen bị một đệ tử của Thanh Mộng tôn giả xách trong tay lúc nhìn thấy bộ dáng hôn mê bất tỉnh của Thường Thư Vân, ánh mắt chợt lóe lên một tia khác thường, chẳng qua vẫn chưa bị người khác phát hiện ra.

Cung Tiểu Trúc nhìn Thường Thư Vân, thấy khí tức vẫn bình thường, liền biết cái chuông mà mình mua từ trong hệ thống kia cũng không gây nguy hiểm tới tính mạng, chỉ có tác dụng kéo dài thời gian, tuy rằng hắn có hơi tiếc vì đã không tiêu diệt được người này, nhưng dù sao cũng đã bị bắt lại rồi, Cung Tiểu Trúc vẫn nhẹ nhàng thở ra, ít nhất hắn với Vân đại ca cũng tạm thời có thời gian kịp thở.

143. Chương 143

Sau khi Thường Thư Vân và tu sĩ áo đen kia bị mang về thành Vạn La liền bị nhốt trong địa lao của phủ thành chủ, không chỉ linh lực của bản thân bị giam cầm, mà bốn phía nhà tù còn bị vài trận pháp bao phủ, cho dù có là ông trời, muốn trốn ra cũng phải tốn nhiều công sức, huống chi chỉ là hai tu sĩ đã bị giam cầm linh lực.

Tất Điêu Diệp Lâm lệnh cho thị vệ tới địa lao ép hỏi thân phận và động cơ tấn công bọn Thương Thăng của họ, mặt khác lại cho thị vệ đi điều tra thân phận và địa vị của họ.

Bởi tu vi của cả hai đều cao, không phải là tán tu ẩn cư sơn lâm không muốn người khác biết tới, tuy rằng Thường Thư Vân là tu sĩ đại lục Huyền Thiên, người biết tới khá ít, nhưng lại có không ít người biết tu sĩ áo đen, vừa lúc, có một chưởng môn của một môn phái nghe nói tới chuyện này, liền cảm thấy khá là hứng thú, sao khi được cho phép liền đi một chuyến tới địa lao, lúc đi ra liền muốn gặp Tất Điêu Diệp Lâm.

Vì thế, Tất Điêu Diệp Lâm liền biết thân phận của tu sĩ áo đen này, người này tên Bạch Kình Thương, tuy rằng không phải là cao thủ đứng đầu đại lục Huyền Hoàng, nhưng cũng có chút nổi tiếng, thực lực đương nhiên cũng không tệ, bởi hắn là con trai thứ hai của tộc trưởng đương nhiệm gia tộc Bạch thị, mà gia tộc Bạch thị có quan hệ với phần lớn các môn phái của đại lục Huyền Hoàng, thế nên có không ít người biết

Bạch Kình Thương này.

Gia tộc Bạch thị là một đại gia tộc của trung bộ đại lục Huyền Hoàng, tu sĩ cấp cao trong tộc không ít, đệ tử tư chất cao cũng không thiếu, tộc trưởng đương nhiệm Bạch Thư Vân thực lực càng thêm ghê gớm, là một tu sĩ Độ Kiếp kỳ, tăng cấp thần tốc, chỉ cần qua vài trăm năm nữa là có thể đột phá Độ Kiếp kỳ, phi thăng lên Tiên Giới. Không chỉ vậy, gia tộc Bạch thị còn có vài trưởng lão, đều ở cấp bậc Tán Tiên, tuy rằng tu sĩ bên ngoài rất ít khi được nhìn thấy những trưởng lão này, nhưng cũng biết bây giờ họ đều đang ở trong tộc, trấn thủ địa bàn gia tộc Bạch thị.

Nhân mạch của gia tộc Bạch thị khá rộng rãi, cũng có chút quan hệ với một vài người trong hoàng thất, lần này Tất Điêu Diệp Lâm bắt được con trai của tộc trưởng họ, tin này truyền ra, không cần biết Bạch Kình Thương đã làm gì, người của gia tộc Bạch thị cũng sẽ phái người tới cứu hắn.

Chẳng qua Tất Điêu Diệp Lâm lại không biết Bạch Kình Thương, hắn là người trong hoàng thất, sự vụ bận rộn, lại có rất nhiều chuyện phải kiêng dè, chỉ thỉnh thoảng gặp Bạch tộc trưởng vài lần, quan hệ cũng không thân, những người của Bạch thị tộc hắn ngay cả thấy cũng chưa từng thấy qua.

Ngoài việc tra được Bạch Kình Thương là người của gia tộc Bạch thị, thị vệ của Tất Điêu Diệp Lâm còn tra ra được Bạch Kình Thương này mấy tháng qua từng nhiều lần bí mật tới Vạn Thú sâm lâm, hơn nữa trong Bạch thị tộc còn xảy ra nhiều sự cố trận pháp cao cấp bí mật bị trộm, mà thú triều xảy ra mấy ngày nay, Bạch Kình Thương càng truyền nhiều tin tức tới Vạn Thú sâm lâm.

Bởi vậy, Tất Điêu Diệp Lâm liền có thể đoán ra nguyên nhân của thú triều lần này hơn phân nửa có liên quan tới Bạch Kình Thương, thậm chí có chút liên quan tới những người khác trong Bạch thị tộc.

Tất Điêu Diệp Lâm suy nghĩ một hồi, quyết định ngồi yên xem biến, xem xem bộ tộc Bạch thị sẽ phái người tới thuyết phục thế nào, cùng lúc đó, hắn còn phái thêm càng nhiều thị vệ canh giữ ở địa lao, phòng có người tới cướp ngục.

Nghiêm Nguyệt Tùng cũng chính là Thanh Mộng tôn giả, ở lại thành Vạn La ba ngày, thấy những yêu thú kia cũng không tới tập kích thành trì nữa liền mang theo ba đệ tử cáo từ Tất Điêu Diệp Lâm, trở về đế đô, thuận tiện bẩm báo tình huống nơi này cho hoàng đế bệ hạ.

Lần này tới thành Vạn La, Nghiêm Nguyệt Tùng vẫn chưa phải tốn nhiều công sức, chỉ là cứu được bọn Thương Thăng, bắt được hai phản đồ liên hợp với yêu tu đối phó với tu sĩ nhân loại, ngay cả yêu thú cũng chưa giết được mấy con, thú triều đã kết thúc, cũng không biết là vận khí tốt hay là yêu thú sợ ông.

Ngày hôm sau bọn Vân Túc trở về thành, yêu thú cấp thấp ngoài thành đã không còn lui tới, chắc là bởi Yêu Vương của chúng bị thương nặng, hoặc là tổn thất thảm trọng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sự kiện thú triều lần này sẽ chấm dứt tại đây.

Những thành chủ và chưởng môn còn lại, lúc trở về, tuy rằng đại bộ phận đều còn sống, nhưng có người bị thương khá nặng, vẫn đang tiến hành chữa trị, có người không có chuyện gì liền ở lại vài ngày, phát hiện thú triều đã thật sự chấm dứt, lúc này mới dẫn theo các tu sĩ trở về địa bàn của mình.

Tất Điêu Diệp Lâm bởi muốn xử lý những chuyện sau đó, còn phải chờ người của bộ tộc Bạch thị tới, cũng không định trở về đế đô ngay.

Bọn Cung Tiểu Trúc và Vân Túc nay đang ở trong khách điếm, ngày nào hai người cũng tới phủ thành chủ làm khách, thực ra là muốn biết tin tức về Đan Vân tôn giả và Bạch Kình Thương.

Thương Thăng vẫn chưa để ý tới mấy chuyện này, bởi Thanh Mạch sau một loạt chuyện xảy ra ở Vạn Thú sâm lâm, bị thương nặng vài lần, cơ thể bị tổn thương khá nghiêm trọng, thế nên bây giờ Thương Thăng đang giúp hắn chữa thương, ngày nào cũng ở nguyên trong khách điếm, không bước nửa bước ra khỏi cửa.

Bởi Đan Vân tôn giả hơn phân nửa là tới vì bọn Vân Túc, thế nên Vân Túc họ đương nhiên không thể không quan tâm tới những chuyện bên ngoài.

Cung Tiểu Trúc nghe Tất Điêu Diệp Lâm và Vân Túc nói chuyện liền biết được, tu sĩ áo đen tập kích họ ở Vạn Thú sâm lâm kia tên Bạch Kình Thương, hắn lập tức nghĩ tới thân phận của đối phương.

Là một bộ tiểu thuyết, bên trong không chỉ có nhân vật chính, mà còn có rất nhiều boss phản diện, Đan Vân tôn giả cũng được coi là một nhân vật, nhưng vẫn chưa phải là boss lớn nhất, Bạch Kình Thương mới là boss phản diện chung cực làm phiền Vân Túc mấy bận đều không thành, chẳng qua cuối cùng vẫn bị Vân Túc xử lý, phương pháp đương nhiên không cần phải nói, đương nhiên là đả thương địch thủ một nghìn, bản thân tự tổn hại tám trăm.

Tuy rằng Cung Tiểu Trúc biết Bạch Kình Thương là boss chung cực nhưng vẫn không hiểu vì sao hắn lại ra tay với Vân đại ca, trong nguyên tác, Bạch Kình Thương và Vân Túc kết thù bắt đầu từ sau khi Vân Túc đột phá Nguyên Anh kỳ, nguyên nhân là do tranh đoạt một món bán tiên khí hỏng trong một bí cảnh, sau khi Bạch Kình Thương không tranh đoạt được, liền phát hiện nữ tu mà mình thích bị Vân Túc câu dẫn mất, thế nên mới phẫn nộ, thề không xử lý Vân Túc không bỏ qua, mà bây giờ còn chưa tới lúc bí cảnh này mở ra, Vân Túc cũng chưa từng tiếp xúc với nữ tử mà Bạch Kình Thương thích, như vậy chuyện này là do liên quan tới Đan Vân tôn giả?

Nghĩ tới đây, Cung Tiểu Trúc cảm giác cũng rất có khả năng, nghe nói từ lâu trước kia Đan Vân tôn giả và Bạch Kình Thương đã giao hảo với nhau, Bạch Kình Thương báo thù giết đồ cho Đan Vân tôn giả cũng không có gì lạ, chẳng qua cũng đâu cần hao tâm tổn trí tới vậy!

Cung Tiểu Trúc cảm giác chắc chắn còn có nguyên nhân khác, cân nhắc một hồi, hắn vẫn không nghĩ thấu, liền đơn giản bỏ qua chuyện này mà nhìn về nơi xa.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc lúc này đang ở sau núi của phủ thành chủ, Vân Túc đang tỷ thí võ nghệ với Tất Điêu Diệp Lâm, Tất Điêu Diệp Lâm và Vân Túc bởi tu vi chênh lệch quá lớn, thế nên vì công bằng, Tất Điêu Diệp Lâm áp chế tu vi của bản thân xuống Kim Đan hậu kỳ đại viên mãn.

Phệ Hồn kiếm trong tay Vân Túc va chạm với chiết phiến trong tay Tất Điêu Diệp Lâm, phát ra tiếng vang, từng tia lửa bắn ra, hai món pháp bảo chạm vào nhau, một lát sau lại tách ra, hai người xoay người trong không trung, tay áo bay bay, tóc bay phất phơ, pháp bảo mang tới quang mang chói mắt tới cực điểm, màu

sắc huyến lệ, mỗi lần va chạm đều mang tới năng lượng giao động cực lớn.

Tuy chỉ là luận bàn, nhưng hai người đều dùng công kích mạnh nhất của mình.

Tuy Tất Điêu Diệp Lâm áp chế tu vi về Kim Đan kỳ, nhưng tuổi tác của hắn khá lớn, kinh nghiệm đối chiến phong phú, thế nên lực công kích có thể so với Nguyên Anh kỳ.

Mà thực lực Vân Túc cũng không kém bao nhiêu, tuy rằng tuổi y không lớn, kinh nghiệm so ra cũng kém Tất Điêu Diệp Lâm nhưng thiên phú lại vượt xa rất nhiều tu sĩ cùng cấp giới tu chân, hơn nữa y có pháp bảo ma khí Thượng Cổ trong tay, quả là như cá gặp nước.

Chỉ chốc lát sau, hai người kết thúc cuộc chiến, kết quả tỷ thí ngoài ý liệu lại là ngang tay.

Hai người vừa dừng tay, một đám tu sĩ cấp cao ngồi trên ghế đá bên cạnh, trong đó có một nam tu kích động chạy tới, nói với Tất Điêu Diệp Lâm: "Diệp Lâm ngươi mau tránh ra, ta cũng muốn tỷ thí với vị đạo hữu này một phen, để công bằng, ta cũng sẽ áp chế tu vi xuống Kim Đan kỳ, cứ vậy đi."

Vân Túc mặt không biểu cảm gật đầu, hai người liền cứ thế mà bắt đầu tỷ thí.

144. Chương 144

Cung Tiểu Trúc ngồi trên ghế, nhìn Vân Túc đánh nhau với một tu sĩ Hóa Thần kỳ khác, cảm giác Vân đại ca quả thực cực kỳ đẹp trai, không chỉ động tác tiêu sái, hơn nữa lực công kích cũng mạnh hơn bình thường không ít, có điều chỉ một lát sau, hắn liền thu hồi tâm trí lại, bắt đầu không chớp mắt nhìn mỗi chiêu thức của hai người họ, ghi tạc động tác của họ vào trong lòng, đợi lúc về tu luyện lại đi lĩnh ngộ.

Việc quan sát người khác đánh nhau để rút được kinh nghiệm này vô cùng quý giá, không những có thể làm cho tu vi bản thân tăng lên nhanh chóng, còn có thể gia tăng ngộ tính cùng kinh nghiệm chiến đấu, tìm ra sơ hở của bản thân.

Đang đánh nhau với Vân Túc kia là một tu sĩ Hóa Thần kỳ, tuổi rất trẻ, là thành chủ của một thành trì nào đó của đại lục Huyền Hoàng, tên Chu Húc Nghiêu, tính cách khá hoạt bát, diện mạo cũng tương đối nhu thuận, nhưng làm một thành chủ, năng lực của hắn lại có chút không tầm thường, không đơn giản như bề ngoài, cho nên Vân Túc cũng dùng mười phần tâm trí đối chiến đến cùng với hắn, không dám khinh thường và phân tâm dù chỉ một chút.

Ngoài Chu Húc Nghiêu ra, ngồi bên bàn đá còn có ba người khác, là Lãnh Vân, Phượng Hoa và Liễu Thiên Phong, họ từ sớm mấy ngày trước đã nghe nói Tất Điêu Diệp Lâm có chút tán thưởng với một tiểu tu sĩ Kim Đan kỳ, cho nên hôm nay hẹn cùng nhau đến đánh giá Vân Túc, xem xem truyền thuyết này có phải là thật hay không, không ngờ rằng họ xem xong Tất Điêu Diệp Lâm và Vân Túc tỷ thí với nhau, mới biết được lời đồn đãi kia không hề ngoa, vị tiểu tu sĩ Kim Đan kỳ này quả thật là đáng để tam hoàng tử

tán thưởng.

Bởi lo yêu thú Vạn Thú sâm lâm lũ ngóc đầu trở lại, thế nên Tất Điêu Diệp Lâm áp dụng nguyên tắc tự nguyện, tuyên bố với chúng tu sĩ nếu có tu sĩ nào trấn thủ ở thành trấn Vạn La trên nửa năm, hắn chắc chắn sẽ thâm tạ, nếu không muốn, cũng có thể tùy thời rời đi.

Toàn bộ tu sĩ bận việc cần phải rời khỏi đây và tu sĩ bị thương lại thêm tu vi cao, không muốn lãng phí linh lực đều đã rời khỏi thành Vạn La, còn lại ở lại thành Vạn La, những người trong đó, nhiều người đều là vì muốn kết giao hoặc nịnh bợ tam hoàng tử, có một bộ phận nhỏ người thật sự không có chuyện gì, ở lại thành Vạn La chơi.

Mấy ngày này, tu sĩ thành Vạn La chỉ còn lại có hơn nửa, tu sĩ cấp thấp có mấy ngàn, tu sĩ cấp cao có hơn mười vị, mà bọn Lãnh Vân cũng bao hàm trong đó.

Qua mấy ngày này, Tất Điêu Diệp Lâm hạ mình trao đổi với các thành chủ hoặc chưởng môn, cũng thăm dò tính cách của rất nhiều người, ngầm thành hảo hữu với mấy người trong đó, mà bốn người Chu Húc Nghiêu cũng bao gồm trong nhóm những người này.

Tất Điêu Diệp Lâm tỷ thí xong, đi đến ngồi trước bàn đá, rót chén trà, chậm rãi bắt đầu uống, cũng cùng trò chuyện với mọi người.

Lãnh Vân chậm rì rì ném một viên lạc vào miệng, nhìn Chu Húc Nghiêu đang đánh nhau với Vân Túc hỏi: "Nghe nói Vân Túc kia tới từ đại lục Huyền Thiên?"

Tất Điêu Diệp Lâm kinh ngạc hỏi: "Làm sao ngươi lại biết?"

Lãnh Vân lười biếng nhìn hắn một cái, lại tiếp tục bóc lạc, sau đó ném vào miệng, đáp: "Nghe nói thôi, mấy ngày trước rảnh tới mốc meo, liền đến địa lao dạo một vòng, tu sĩ tên Thường Thư Vân kia nói cho ta."

Tất Điêu Diệp Lâm cười nói: "Ngươi muốn biết thông tin về y, sao không hỏi vị Cung tiểu hữu này? Ngươi lười như vậy, từ lúc nào lại thích dạo địa lao?"

Phượng Hoa ở bên cạnh xen mồm nói: "Nghe nói Thường Thư Vân kia bộ dạng cũng không tệ." Vẻ mặt nghiêm trang, một chút cũng nhìn không ra là đang trêu Lãnh Vân.

Lãnh Vân liếc xéo Phượng Hoa một cái, trợn mắt trắng trong lòng: "Ta cũng không phải là đi xem mỹ nhân, ngươi nghĩ rằng ta và ngươi thấp kém như nhau? Ta bình sinh trừ ngủ, chính là thích ăn, bình thường mỹ nhân khó vào trong mắt ta, chẳng qua Vân Túc kia bộ dạng không tệ, đáng tiếc không phải ta loại hình thích."

Đang tập trung tinh thần xem Vân Túc đánh nhau, Cung Tiểu Trúc bỗng nghe thấy tên của Vân Túc, vội nghi hoặc nhìn qua bên này rồi lại quay đầu nhìn Vân Túc.

Liễu Thiên Phong bên cạnh hừ lạnh một tiếng, lực chú ý của Lãnh Vân nhất thời chuyển tới người hắn, kỳ quái nói: "Liễu đạo hữu, ngươi lại bất mãn gì với ta vậy?"

Liễu Thiên Phong cho hắn một cái liếc mắt đẹp đẽ, đáp lại: "Cũng không phải là bất mãn, chỉ là cảm giác đạo hữu cả ngày trừ ăn ra thì chính là ngủ, có chút lãng phí quang âm, còn không bằng dùng thời gian đó tu luyện, tu tiên vốn là con đường gian khổ, nếu không thu liễm tâm tư lại, chỉ chăm chăm lãng phí thời gian vào những chuyện không quan trọng, cứ vậy, sợ là vô duyên với tiên giới, còn có mặt mũi nào đứng trên đời này?"

Phượng Hoa chêm vào: "Liễu đạo hữu nói đúng đấy, Lãnh đạo hữu thế là không được, ngươi là tông chủ một tông, nên làm gương cho người khác."

Lãnh Vân tiếp tục bóc lạc ăn, trên bàn đá trước mặt đã chất đống vỏ lạc, hắn ủy khuất nói: "Ta cũng muốn dùng thời gian đó để tu luyện lắm chứ, nhưng không có ai đốc thúc ta cả! Hay là Liễu đạo hữu trở về thành thân với ta, sau đó mỗi ngày đốc thúc ta tu luyện? Nói thật, diện mạo này của Liễu đạo hữu rất hợp khẩu vị của ta."

Tất Điêu Diệp Lâm nghe vậy, lắc đầu bật cười, Phượng Hoa xòe quạt ra, che khuôn mặt mình sau những nan quạt, vai rung rung, Liễu Thiên Phong trợn ngược đôi mắt đẹp, phẫn nộ quát Lãnh Vân: "Lãnh đạo hữu xin hãy tự trọng, nếu còn nói lời không biết xấu hổ như vậy nữa, cẩn thận ta và ngươi không đội trời chung!"

Liễu Thiên Phong đập mạnh một cái lên bàn đá, bàn run rẩy kịch liệt, toàn bộ vỏ lạc trước mặt Lãnh Vân bay lên, dính lên toàn thân hắn.

Lãnh Vân vẫn tiếp tục ăn lạc, mặt bất đắc dĩ nói: "Liễu đạo hữu đừng giận, ta chỉ đùa thôi mà, sao ngươi nóng nảy vậy?"

Tất Điêu Diệp Lâm thấy họ lại nháo nhào cả lên, vội vàng trấn an: "Được rồi, các ngươi đừng có nghịch nữa, chuyên tâm xem tỷ thí đi, hai người họ sắp tỷ thí xong rồi, Lãnh Vân ngươi có muốn đi khoa tay múa chân vài cái không?"

"Không đi, chỉ sợ chân nguyên của Vân Túc không tốt, nên nghỉ ngơi rồi, lại nói ta lười lắm." Lãnh Vân thò tay phủi vỏ lạc trên người xuống, phủi y bào thật sạch sẽ.

Liễu Thiên Phong hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Tất Điêu Diệp Lâm ảo não nói: "Cũng là do ta sơ sót, Vân huynh bây giờ đã cân bì kiệt lực, không bằng ta với Phượng huynh khoa tay múa chân đi! Thế nào?"

"Cầu còn không được." Nói xong, Phượng Hoa đứng dậy đi cùng Tất Điêu Diệp Lâm tới một nơi xa.

Cung Tiểu Trúc thấy Vân Túc đi tới, vội vàng rót chén trà đưa cho y: "Vân đại ca uống trà đi."

"Được." Vân Túc ngồi cạnh Cung Tiểu Trúc, nhận chén trà uống.

Mấy người vừa xem đánh nhau ở nơi xa xa, vừa trò chuyện, một lát sau, thấy sắc trời đã dần tối, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc liền cáo từ trở về khách điếm.

Hai người nắm tay nhau đi trên đường, Cung Tiểu Trúc đột nhiên nói với Vân Túc: "Vân đại ca, ta định mấy ngày này sẽ bế quan đột phá Trúc Cơ kỳ."

Vân Túc nghe Cung Tiểu Trúc nói vậy, gật đầu đáp: "Vừa đúng lúc, ta cũng định mấy ngày nữa sẽ bế quan đột phá Kim Đan kỳ, không bằng chúng ta bế quan cùng nhau, sau khi bế quan xong rồi, hai người chúng ta làm lễ song tu đại điển! Thế nào?" Vân Túc nói vậy là bởi muốn cho Cung Tiểu Trúc một viên thuốc an thần, như vậy, lúc Cung Tiểu Trúc đột phá nói không chừng sẽ thuận lợi hơn nhiều, sẽ không bởi tâm trí không yên mà thất bại.

Cung Tiểu Trúc kinh ngạc nhìn Vân Túc, tim nảy lên thình thịch, hắn cảm giác đầu mình không được tỉnh táo cho lắm, cho rằng bản thân xuất hiện ảo giác, liền hỏi lại: "Vân đại ca nói gì cơ? Song tu đại điển?"

Ánh mắt nhu hòa của Vân Túc ngưng tại khuôn mặt tuấn tú của Cung Tiểu Trúc, gật đầu nói lại lần nữa: "Ừ, ngươi không nghe sai, chờ tu vi của ngươi tới Kim Đan kỳ rồi, chúng ta liền làm đại điển song tu, Tiểu Trúc có đồng ý không?"

Cung Tiểu Trúc gật đầu, lắp bắp nói: "Đồng… đồng ý, Vân đại ca." Tuy rằng có chút ngoài dự đoán, nhưng Cung Tiểu Trúc cũng không nghĩ tới chuyện cự tuyệt, họ vốn chính là người yêu của nhau, kết làm đạo lữ là đương nhiên, là chuyện thuận lý thành chương.

Nghĩ tới chuyện không lâu sau, hắn có thể thành thân với Vân đại ca, Cung Tiểu Trúc kích động tới tay cũng run cả lên, chẳng qua chỉ một lát sau, hắn liền bình tĩnh trở lại, dù sao làm tu sĩ, tâm trí nhất định phải kiên cường, không thể bởi một chút việc nhỏ đã loạn tâm trí, đây là điều tối kỵ.

Sau đó, hai người thương lượng vài câu, quyết định nói chuyện này cho hai người Thương Thăng biết, hẹn lại dùng thêm một ngày để chuẩn bị, đêm mai cùng nhau bế quan, chờ sau khi tu vi tăng lên rồi, sẽ chuẩn bị vật phẩm cần thiết cho song tu đại điển.

145. Chương 145

Hôm sau, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc tới trước cửa phòng của Thương Thăng và Thanh Mạch, một lát sau, Thương Thăng mở cửa ra, thần sắc hắn mệt mỏi nói với hai người: "Túc nhi, Tiểu Trúc, các ngươi tới rồi? Vào đi!"

Sau khi hai người vào phòng rồi, liền thấy Thanh Mạch mặc một thân áo xanh, ngồi trên ghế, đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe thấy động tĩnh, mở mắt ra, thấy là Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, khuôn mặt tuấn tú thư hùng mạc biện lộ ra nụ cười nhẹ, giọng nói ôn nhuận như ngọc, mang theo vài phần lãnh tĩnh: "Tiểu chủ nhân, Cung thiếu gia."

Vân Túc hơi gật đầu, Cung Tiểu Trúc mỉm cười nói: "Thanh Mạch tiền bối, vết thương đã tốt lên chưa?"

"Đa tạ Cung thiếu gia quan tâm, đã không còn đáng lo ngại." Nói xong, Thanh Mạch nhìn thoáng qua Thương Thăng, trong mắt lộ ra cảm xúc không rõ, lại cười nhẹ.

Thương Thăng tiếp đón hai người Vân Túc, đợi hai người ngồi xuống rồi mới xoay người tới ngồi cạnh Thanh Mạch.

Hắn thu vẻ mặt mệt mỏi vừa rồi lại, đầy mặt hưng phấn hỏi Vân Túc: "Túc nhi hôm nay tới có chuyện gì? Hay chỉ là muốn tới thăm vi phụ?"

"Chỉ là muốn nói cho cha biết một chuyện, từ hôm nay trở đi, con với Tiểu Trúc quyết định bế quan đột phá, đợi sau khi tu vi tăng lên rồi, hai người con với Tiểu Trúc sẽ làm đại điển song tu, kết làm đạo lữ song tu."

Vốn Vân Túc không định thành thân sớm như vậy, nhưng trong lúc nguy cơ bốn phía, đại đa số thời gian y luôn cảm thấy không kiên định trong lòng, tựa như sẽ có chuyện không lành xảy ra, vì thế, muốn quyết định chuyện này sớm một chút, cũng có thể an tâm, sau này có biến cố gì cũng không đến nỗi, hơn nữa sau khi kết khế ước thần hồn xong, hai người sẽ tâm linh tương thông, ngay cả có ở xa nhau đi mấy, cũng có thể cảm nhận được vị trí của đối phương.

Bây giờ y sợ nhất là bị chia cách với Tiểu Trúc, sau đó không thể tìm thấy hắn nữa.

Khi Vân Túc nói chuyện này ra, Thanh Mạch hơi dại ra, sau đó là mỉm cười, ánh mắt tràn ngập sự hâm mộ.

Vân Túc mặt không biểu cảm nói xong, Thương Thăng sửng sốt trong nháy mắt, sau đó cười to nói: "Tiểu tử thúi này, nhanh như vậy đã quyết định thành thân, cuối cùng cũng trưởng thành rồi, làm cho vi phụ thiếu chút nữa đã không phản ứng kịp, được rồi, thành thân tốt lắm, à, đúng rồi, con nói con muốn bế quan? Đan dược với linh thạch còn đủ không, nếu thiếu thì cứ tới chỗ cha lấy, Tiểu Trúc cũng vậy, biết chưa?"

Vân Túc lắc đầu đáp: "Không thiếu thứ gì cả."

Cung Tiểu Trúc cũng lắc đầu nói: "Con cũng không thiếu gì cả, đa tạ Thương tiền bối."

Cung Tiểu Trúc xoa xoa mồ hôi trong lòng bàn tay, trong lòng có hơi khẩn trương, lại có thêm chút chờ

mong.

Thương Thăng gật đầu, lại hưng trí bừng bừng nói: "Không thiếu gì là tốt rồi, nếu Túc nhi với Tiểu Trúc chuẩn bị xuất quan rồi thành thân, vậy thì vật dụng cho thành thân cứ giao cho vi phụ chuẩn bị đi! Cha cam đoan sẽ sắm sửa cho hai đứa thỏa đáng."

Vân Túc cũng không khách khí, trực tiếp gật đầu nói: "Vậy thì làm phiền cha." Sau đó lại nhìn sang Cung Tiểu Trúc bên cạnh, ánh mắt nhu hòa hẳn.

Cung Tiểu Trúc cũng gật đầu đáp: "Đa tạ Thương tiền bối."

Thương Thăng nhìn Cung Tiểu Trúc, nhíu mày đáp: "Tiểu Trúc đã sắp thành thân với Túc nhi nhà ta rồi, sao vẫn còn gọi ta là tiền bối vậy?"

Cung Tiểu Trúc nghi hoặc nhìn thoáng qua Thương Thăng, rồi lại nhìn Vân Túc, không gọi là Thương tiền bối thì biết gọi là gì đây?

Vân Túc bất đắc dĩ xoa xoa đầu hắn: "Tiểu Trúc, nên gọi là cha."

Cung Tiểu Trúc nghe vậy, bừng tỉnh đại ngộ, chẳng qua một lát sau, khuôn mặt liền nóng lên, hắn vội vã che giấu sự ngượng ngùng trong lòng. Chuẩn bị một hồi, mới gọi Thương Thăng: "Cha."

"Ai! Hài tử ngoan." Thương Thăng cười càng tươi, cảm giác cuộc đời này có thể coi là viên mãn rồi, không chỉ được nhận con trai, ngay cả con dâu cũng có luôn, hắn cảm giác trên đời này không còn ai có thể vui vẻ được bằng hắn lúc này, hắn nhanh tay lấy một cái túi trữ vật từ trong trữ vật giới ra đưa cho Cung Tiểu Trúc: "Tiểu Trúc, đây là quà tặng nhân dịp đổi xưng hô mà cha cho con, ngoan ngoãn nhận lấy."

"Cám ơn cha!" Cung Tiểu Trúc nhận lấy túi nhìn, nhất thời cực kỳ kinh ngạc, bên trong không chỉ có các loại đan dược cấp cao, mà còn có vô số linh thạch, càng quan trọng hơn là có một tòa linh phủ cực phẩm bên trong, tòa linh phủ cực phẩm này trang trí hoa mỹ, điêu khắc các loại hoa văn chim thú sắc màu rất tinh xảo, hơn nữa chất liệu cũng rất quý, lực phòng ngự kinh người, quả là lương phẩm thiết yếu cho lữ hành tại gia.

Thương Thăng nhìn vẻ mặt của Cung Tiểu Trúc, liền biết hắn rất vừa lòng với món quà này.

Chuyện đã nói xong, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc liền trở lại phòng, để lại hai người Thanh Mạch và Thương Thăng.

Thương Thăng ngồi trên ghế cao hứng một hồi, nói với Thanh Mạch: "Không ngờ Túc nhi mới hơn bốn mươi tuổi đã thành thân, trước kia không cảm thấy gì, bây giờ mới phát hiện tháng năm không hề buông tha cho con người, vài thập niên trước ta vẫn còn đang lẻ loi một mình, lang bạt giới tu chân, trong nháy mắt, ta không chỉ có con trai, mà còn có cả con dâu, chỉ tiếc rằng, tất cả những chuyện này, Thương nhi

không nhìn thấy."

"Chủ nhân nén bi thương."

Thương Thăng vỗ vai hắn: "Không sao cả, ta đã sớm buông bỏ." Không biết là đã buông bỏ người mà mình từng yêu, hay là buông bỏ những đau thương vẫn luôn kéo dài tới tận bây giờ, hoặc có lẽ là cả hai, nhưng quyết tâm muốn báo thù cho Vân Thương lại chưa bao giờ từ bỏ.

Thanh Mạch nhìn dung nhan anh tuấn bất phàm, ngũ quan cường tráng khắc sâu của Thương Thăng không chớp mắt, chỉ muốn thổ lộ ra toàn bộ suy nghĩ trong lòng mình, hắn đặt bàn tay trắng nõn như ngọc của mình lên mu bàn tay Thương Thăng, ánh mắt lóe lên tia do dự, cũng đấu tranh trong lòng hồi lâu, tận tới khi Thương Thăng quay đầu lại nghi hoặc nhìn hắn, hắn mới nổi dũng khí mở miệng nói: "Chủ nhân, ta có chuyện muốn nói với người."

Thương Thăng nhìn thần sắc kiên định của hắn, tưởng rằng có chuyện gì lớn, lập tức ngồi nghiêm chỉnh lại, nghiêm túc nói: "Thanh Mạch, ngươi nói đi, ta nghe."

"Ta thích ngươi, chủ nhân, từ mấy trăm năm trước đã bắt đầu, lỡ thích ngươi rồi."

Thanh Mạch thâm tình nhìn Thương Thăng, chờ hắn đáp lại, dù là đồng ý cũng tốt, mà cự tuyệt cũng tốt, hắn đều có thể nhận, dù sao đời này kiếp này hắn cũng không thể nào rời khỏi Thương Thăng, chỉ cần hắn trả giá bằng chính chân tâm của mình, một ngày nào đó, chủ nhân sẽ tiếp nhận hắn.

Thương Thăng kinh ngạc nhìn Thanh Mạch, hồi lâu mới phản ứng lại, cau mày, ánh mắt phức tạp nhìn Thanh Mạch: "Nếu ta cự tuyệt thì sao?"

"Ta có thể chờ, chờ tới khi chủ nhân tiếp nhận ta, dù thế nào ta cũng tin rằng, một ngày nào đó, chủ nhân sẽ nhìn thấy mặt tốt của ta, cũng sẽ thích ta." Ánh mắt Thanh Mạch kiên định, che giấu sự thấp thỏm bất an trong lòng, quả nhiên chủ nhân vẫn cự tuyệt mình sao?

Nhưng thôi cũng không sao cả, hắn đã đi cạnh bên Thương Thăng tận mấy trăm năm, không chỉ chăm sóc tỉ mỉ, mà còn trung thành vô đối, có thể nói, đối với Thương Thăng, hắn là sự tồn tại độc nhất vô nhị, mấy năm nay, đã có bao nhiêu người tới tới lui lui bên cạnh Thương Thăng, lại chỉ có hắn không rời không bỏ, chính là một sự tồn tại không thể thay thế, cho dù bây giờ có bị cự tuyệt, chắc chắn một ngày nào đó trong tương lai, chủ nhân cũng sẽ tiếp nhận tình cảm của hắn.

Thương Thăng lại trầm tư một lát, rồi mới ngẩng đầu lên, bất đắc dĩ nói: "Xin lỗi, Thanh Mạch, bây giờ ta vẫn chưa thể tiếp nhận tình cảm của ngươi, có điều xin hãy cho ta chút thời gian, để ta suy nghĩ lại thật kỹ càng, có được không?"

Tuy bình thường Thương Thăng rất tùy tiện, nhưng chuyện tình cảm hắn tuyệt đối không muốn tùy ý cho có lệ, tuy rằng tâm tình hắn lúc này cực kỳ phức tạp, cũng không định tiếp nhận tình cảm của Thanh Mạch, nhưng trong lòng lại không hề phẫn nộ và chán ghét phần tình cảm này, tựa như chính bản thân

cũng không hề phản cảm với việc Thanh Mạch có tình cảm với mình, thậm chí còn có chút chờ mong, hơn nữa Vân Thương cũng đã qua đời, quá khứ đã không thể vãn hồi, bây giờ hắn là hắn nên học cách biết quý trọng.

Hơn nữa tuy bề ngoài Thanh Mạch chỉ là người hầu của hắn, nhưng trong lòng hắn, Thanh Mạch đã sớm trở thành bạn thân, giữa bạn bè với nhau hắn là nên tôn trọng lẫn nhau.

Thế nên, trải qua sự suy xét thận trọng, Thương Thăng vẫn quyết định sẽ suy nghĩ một thời gian, để hiểu rõ được tình cảm của mình, còn muốn trưng cầu ý kiến của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, dù sao hai người một là con trai, một là con dâu của hắn, phụ thân của họ muốn tìm một bạn lữ, hai người có quyền thể hiện suy nghĩ, cách nhìn của mình.

Thanh Mạch nghe được câu trả lời của Thương Thăng, vui tới không kìm lại được, trong lòng vô cùng kích động, hắn vốn cho rằng chủ nhân sẽ không chút lưu tình cự tuyệt mình, lại không ngờ vẫn còn đường sống có thể quay về, chuyện thế này sao có thể không khiến người vui vẻ? Thanh Mạch lập tức vui sướng gật đầu nói: "Được chứ, chủ nhân, cám ơn ngươi đã cho ta cơ hội, ta nhất định sẽ biểu hiện thật tốt, nhất định sẽ không cô phụ kỳ vọng của chủ nhân."

Thương Thăng lắc đầu bật cười, giơ tay ra, bắt lấy tay Thanh Mạch: "Được rồi, Thanh Mạch, ngươi nên chữa thương đi." Tuy trải qua mấy ngày chữa trị, vết thương của Thanh Mạch đã gần khỏi hết, nhưng vẫn phải tu luyện thêm vài canh giờ, củng cố tu vi một chút, nếu không sẽ dễ dàng để lại ám thương.

"Vâng chủ nhân." Thanh Mạch ngoan ngoãn gật đầu, do dự nói: "À ừm... chủ nhân này, ta có thể ôm ngươi một cái được không?" Nói xong, trên mặt hắn lộ ra vài phần ngượng ngùng.

Thương Thăng nhìn bộ dáng này của hắn, cười lớn giơ tay ra ôm hắn vào trong lòng, trong mắt lộ ra sự sủng nịch ngay cả tới hắn cũng chưa từng chú ý tới.

Cái ôm này khác với trước đây, chính là cái ôm đầu tiên sau khi Thương Thăng hiểu được tấm lòng của Thanh Mạch, bởi vậy, lúc này, Thanh Mạch tỏ ra vô cùng thỏa mãn.

146. Chương 146

Ở nơi sâu nhất của phủ thành chủ, nơi thạch bích bị trận pháp che giấu, trên thạch bích có một cánh cửa đá, cũng bị trận pháp giấu đi, bên trong cánh cửa đá là một thềm đá thật dài, một đường xuống phía dưới, kéo dài tận tới một khu vực rộng lớn, hai bên đường hôn ám có hai hàng thị vệ đang đứng, trang nghiêm túc mục.

Nơi này chính là địa lao độc nhất vô nhị của phủ thành chủ, Thường Thư Vân và Bạch Kình Thương bị nhốt ở nơi sâu nhất, được vô số trận pháp vòng quanh, như tường đồng vách sắt khó có thể đột phá.

Sau khi đi qua thềm đá dài, chính là đường đi bằng phẳng, thạch bích hai bên đường đi bóng loáng như đã được mài cẩn thận, nhưng thạch bích nơi này ẩn giấu vô số cửa đá, cửa đá và vách núi hợp thành một thể, hồn nhiên thiên thành, nếu là người không biết tình huống nơi này, nhất định sẽ không biết được nhà tù bị giấu trong thạch bích.

Một cánh cửa mắt thường không thể phát giác trong số đó, dẫn tới nhà lao giam Bạch Kình Thương và Thường Thư Vân, trữ vật giới và túi trữ vật của họ bị cướp đi toàn bộ gần như không còn gì, chân nguyên trong cơ thể cũng bị giam cầm, dây cột tóc và ngọc quan cũng không thấy tung tích, pháp bảo trên người cũng bị thay, nay đang mặc trên người chỉ là vật phàm tục bình thường.

Xung quanh thạch lao là vô số cấm chế và pháp trận rườm rà, thi thoảng lại tỏa sáng, tỏ rõ sự tồn tại của mình, hai người tựa như phàm nhân trong địa lao, ngay cả vị trí của cửa đá cũng không tìm ra, càng không nói tới chuyện giải trừ giam cầm trên người, càng miễn bàn tới chuyện mò mẫn ra cấm chế và huyền cơ trong trận pháp.

Bạch Kình Thương đứng chắp tay sau lưng, ánh mắt không ngừng di chuyển trên thạch bích, muốn tìm ra một chút sơ hở nào đó, hắn trầm ổn có thừa, ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt cương nghị lãnh ngạnh nhìn Thường Thư Vân đang tâm trí nhộn nhạo.

Cảm nhận được ánh mắt của Thường Thư Vân, Bạch Kình Thương quay đầu lại nhìn một cái, rồi hỏi: "Thư Vân, sao lại nhìn ta như vậy?"

Thường Thư Vân mỉm cười, trong ánh mắt mang theo vài phần mị hoặc, tiến lên vài bước, Thường Thư Vân ngẩng đầu nhìn tuấn nhan của Bạch Kình Thương, nói: "Không có gì cả, chỉ là cảm thấy Kình Thương càng ngày càng anh tuấn."

"Phải vậy không?" Bạch Kình Thương nhìn thật sâu vào mắt Thường Thư Vân, xoay người đi tới bên giường đá ngồi xuống, vỗ vỗ chỗ bên cạnh mình, ý bảo Thường Thư Vân ngồi xuống: "Thư Vân cũng ngày càng tuấn mỹ, không phải sao? Ngươi ngoài chú ý tới diện mạo của ta ra, thì không nhận ra được biến hóa nào khác ư?"

Thường Thư Vân ngồi cạnh Bạch Kình Thương, nghi hoặc hỏi: "Ồ? Ta không thấy Kình Thương có biến hóa gì khác cả, chẳng lẽ tu vi ngươi lại đột phá?"

Bạch Kình Thương nâng cằm Thường Thư Vân lên, híp mắt nói: "Cũng không phải, chẳng lẽ ngươi không phát hiện ra tình cảm mà ta dành cho ngươi ngày càng sâu đậm hay sao?"

Sâu trong con ngươi của Thường Thư Vân kinh hỉ tràn ngập, nụ cười thản nhiên trên mặt xán lạn hơn mấy phần, làm cho khuôn mặt tuấn mỹ càng thêm tỏa sáng, Thường Thư Vân đưa tay ra ôm lấy eo Bạch Kình Thương, nói: "Tình cảm của chúng ta không phải là vẫn luôn sâu đậm sao? Sao hôm nay lại nói vậy?"

"Không có chuyện gì đâu, chỉ tiếc nay chúng ta bị nhốt trong địa lao này, nếu không, chúng ta còn có thể tiến hành một hồi hoan ái thỏa thích lâm ly."

Ánh mắt Bạch Kình Thương đong đầy nhu tình, Thường Thư Vân ái mộ hắn đã lâu thiếu chút nữa đã sa vào, chẳng qua Thường Thư Vân vãn chưa mất thần trí, đẩy ngã Bạch Kình Thương xuống giường, cúi người, hôn lên môi hắn một cái, nói: "Thực ra hoan ái trong địa lao này, chúng ta vẫn có thể nhận được khoái cảm như thường , Kình Thương hoàn toàn không cần phải lo, ngươi thân là tiểu nhi tử của tộc trưởng Bạch thị, ca ca ngươi lại là thiếu tộc trưởng, họ nhất định sẽ tới cứu ngươi, nói không chừng không bao lâu sau ngươi có thể ra ngoài rồi."

"Chỉ mong vậy!" Bạch Kình Thương lật người, áp Thường Thư Vân xuống dưới thân, che giấu sự giãy giụa và do dự trong mắt, trực tiếp hôn xuống.

Hai người vừa hôn môi, vừa cởi y phục trên người, hô hấp dần trở nên gấp gáp dồn dập, chỉ chốc lát sau, hai cơ thể trắng nõn giao triền cùng một chỗ, địa lao ngập tràn một cỗ khí tức dâm đãng, tiếng vang ba ba quanh quẩn trong địa lao.

※※※

Không biết đã dây dưa bao lâu, trong địa lao cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, hai cơ thể vẫn gắt gao ôm dính lấy nhau cùng một chỗ, mồ hôi đã sớm làm ướt tóc hai người, trên người Thường Thư Vân ngập tràn dấu vết xanh tím, chất lỏng bạch trọc bên trong chậm rãi chảy xuống giường, làm cho ga giường nhiễm vết bẩn vẩn đục.

Thường Thư Vân ghé vào lòng Bạch Kình Thương, bình phục hô hấp gấp gáp, hỏi: "Ngươi nói xem vì sao Vân Túc kia mạng lớn tới vậy? Mấy lần trải qua sinh tử đều có thể hóa hiểm thành an, chẳng lẽ chúng ta thật sự không có cách nào ư?"

"Hừ! Y quả thực là mạng lớn!" Giọng nói của Bạch Kình Thương lạnh lùng, thân là nhân vật chính của thế giới này, đương nhiên mạng phải lớn rồi, bằng không sao có thể gọi là nhân vật chính?

Tuy rằng hắn đã sớm biết nhân vật chính Vân Túc này vô cùng khó đối phó, nhưng càng về sau, hắn càng phát hiện bản thân vẫn là xem nhẹ năng lực của nhân vật chính, hắn đường đường là một tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, không ngờ lại không thể làm gì một tiểu tu sĩ Kim Đan kỳ, nói ra chắc ai cũng cười tới rụng cả răng, cũng không phải là hắn không đánh lại được Vân Túc, mà là do mỗi lần hắn ra tay với Vân Túc, đều có người có tu vi cao thâm xuất hiện, phá hoại chuyện tốt của hắn.

Bạch Kình Thương cũng không phải là người của thế giới này, hoặc nên nói, linh hồn trong cơ thể Bạch Kình Thương bây giờ tới từ thế giới khác, Bạch Kình Thương kiếp trước cũng tên là Bạch Kình Thương, hơn nữa kiếp trước sống trong một thời đại công nghệ cao, không có tu chân, cũng không có yêu thú, cũng không có tu sĩ, Bạch Kình Thương vốn là một phú nhị đại, sau khi tốt nghiệp đại học liền thừa kế gia nghiệp của cha già, làm chủ tịch của công ty lớn, dưới cơ duyên xảo hợp nhìn thấy cuốn tiểu thuyết huyền ảo này, lại bởi một lần báo thù mà xuyên vào cơ thể của một tu sĩ trùng tên trùng họ ở giới tu chân này.

Đến tận bây giờ, Bạch Kình Thương đã sống ở thế giới này mấy trăm năm, nhân vật chính trong tiểu thuyết huyền ảo mà hắn đọc kiếp trước chính là Vân Túc, đương nhiên hắn cũng biết Bạch Kình Thương là boss phản diện của thế giới này, cuối cùng sẽ chết trong tay Vân Túc.

Bởi hắn không đọc kỹ bộ tiểu thuyết huyền ảo này, chỉ lật qua xem xem qua, cũng không biết lí do hai người thành thù, cũng không biết Vân Túc sinh ra lúc nào, bối cảnh ra sao, vì thế, căn cứ nguyên tắc thà giết nhầm cũng không bỏ sót, Bạch Kình Thương vừa tăng tiến tu vi, vừa tìm kiếm tung tích của Vân Túc, mấy trăm năm nay đã sai người tìm ra vô số người tên Vân Túc, cũng giết vô số Vân Túc nhưng vẫn không an tâm.

Nhoáng cái mấy trăm năm trôi qua, Bạch Kình Thương vẫn tiếp tục sai thủ hạ đuổi giết Vân Túc, rốt cuộc, có một ngày, hắn nghe được thuộc hạ tới báo rằng có một Vân Túc là đệ tử của Kiếm Tiên môn, vài lần thoát chết trong tay mình, một khắc kia Bạch Kình Thương chắc chắn rằng người này chính là nhân vật chính mà hắn đang muốn tìm.

Vì không muốn bại lộ thân phận của bản thân quá sớm, hắn vẫn lệnh cho thuộc hạ tiến hành đuổi giết Vân Túc nhưng không có lần nào thành công, cho dù hắn có*thông* đồng trưởng lão Thường Thư Vân của Kiếm Tiên môn này, cũng vẫn không có thu hoạch gì, cho tới tận bây giờ.

Chẳng qua hắn vẫn sẽ không từ bỏ ý định giết chết Vân Túc, trước kia không, bây giờ lại càng không, huống chi bây giờ hắn đã bại lộ, cho dù có muốn bỏ qua cho Vân Túc, Vân Túc cũng sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hắn cũng không tin rằng mình là một kẻ xuyên tới, lại không đấu lại nổi với nhân vật chính.

147. Chương 147

"Nếu kế hoạch trước đó của chúng ta đều đã thất bại, chúng ta phải làm sao để ứng phó với đám người Vân Túc đây? Chẳng lẽ cứ mặc kệ y tiếp tục càn rỡ? Nếu vậy, không phải là Toàn nhi của ta đã chết oan uổng rồi sao?" Sắc mặt Thường Thư Vân có chút âm lãnh, chống tay ngồi dậy, nghiến răng nghiến lợi nói.

Bạch Kình Thương lắc đầu thở dài, nhưng vẫn an ủi Thường Thư Vân: "Yên tâm, y trốn không thoát, không chỉ có y không trốn thoát mà những người bên cạnh y, bao gồm cả phụ thân của y cũng không trốn thoát, mấy năm trước ta đã sai người tìm kiếm thuật nguyền rủa thất truyền đã lâu, mấy ngày gần đây, vừa vặn có chút tin tức, nghe nói thuật nguyền rủa này, chỉ cần có ngày sinh tháng đẻ, là có thể nguyền rủa tu sĩ và phàm nhân, chẳng qua sẽ hao tổn tu vi và thọ nguyên, chẳng qua những chuyện này cũng không quan trọng, cho dù có phải liều cái mạng này ta cũng không sẽ giúp ngươi báo thù."

Thường Thư Vân nghe đoạn đầu, trong mâu quang chợt lóe lên suy nghĩ sâu xa, nghe tới đoạn sau khi thấy Bạch Kình Thương nguyện ý vượt lửa qua sông vì mình, nhất thời cảm động tới tột cùng: "Ngươi nói ngươi đang tìm kiếm thuật nguyền rủa, sao ngươi không nói chuyện này cho ta biết? Ngươi biết mà, chỉ cần ngươi nói ra, chắc chắn ta sẽ tìm cho ngươi."

Bạch Kình Thương từ trước tới nay luôn nói với Thường Thư Vân rằng hắn muốn báo thù cho Toàn nhi mới ra tay với Vân Túc, còn ý định thực sự của hắn là gì một chút cũng chưa từng tiết lộ ra, thế nên Thường Thư Vân cũng vẫn luôn cho rằng Bạch Kình Thương làm mấy chuyện này đều là muốn thay mình báo thù giết đồ.

Bạch Kình Thương hôn lên trán Thường Thư Vân, sủng nịch nhìn Thường Thư Vân, bàn tay chậm rãi vuốt ve chầm chậm trên tấm lưng trơn bóng: "Đứa ngốc này, ta đương nhiên sẽ phân ưu giúp ngươi, đoạn thời gian trước ngươi vẫn luôn bận rộn, sao ta có thể đi quấy rầy ngươi chỉ vì chút việc nhỏ này? Hơn nữa, vì ngươi, điều gì ta cũng nguyện ý làm."

Thường Thư Vân sa vào ánh mắt ôn nhu thâm tình của hắn, không thể kìm lại được, do dự một lát, cuối cùng hạ quyết tâm nói ra bí mật của mình, nhìn nhìn thạch bích xung quanh, Thường Thư Vân nói với Bạch Kình Thương: "Kình Thương, ngươi đưa tai lại gần đây."

Tuy do dự nhưng Bạch Kình Thương vẫn ghé tai qua, Thường Thư Vân che miệng, ghé vào tai hắn nói vài câu, mới ngồi thẳng lại, nghiêm túc nhìn hắn, trong lòng lại thấp thỏm một hồi.

Bạch Kình Thương ngẩng đầu lên, ánh mắt thâm thúy nhìn Thường Thư Vân, suy nghĩ một hồi, nghiêm khắc nhắc nhở: "Thư Vân, thứ này về sau ngươi nhất định không thể dùng, nếu không sẽ tổn hại tới cơ thể của ngươi, còn nữa, chuyện này ngươi không được nói cho bất kì kẻ nào khác, nhất định phải giữ bí mật thật cẩn thận, cũng đừng nói bí quyết cho ta, biết chưa?"

Thường Thư Vân ngoan ngoãn gật đầu: "Biết rồi, Kình Thương." Trong lòng Thường Thư Vân vui sướng, trước khi nói ra bí mật bản thân có thuật nguyền rủa này, đã phải ôm theo quyết tâm rất lớn, dù sao, Thường Thư Vân tuy rằng có tình cảm sâu đậm với Bạch Kình Thương nhưng vẫn phòng bị hắn, mà vừa rồi Bạch Kình Thương không tỏ ý thèm thuồng cấm thuật của mình tới nhỏ dãi, còn không cho mình dùng loại cấm thuật này, để tránh hại thân, lúc này Thường Thư Vân mới hoàn toàn mất cảnh giác với hắn.

※※※

Trong một căn phòng lớn nhất của phủ thành chủ, Tất Điêu Diệp Lâm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, trong tay hắn là một cục đá màu đen không lớn hơn linh thạch là bao, hắn nhắm chặt hai mắt, rót thần thức của mình vào, âm thanh bên trong không ngừng cuồn cuộn truyền vào trong đầu.

Bên trong cục đá có hai giọng nói, chính là giọng của Bạch Kình Thương và Thường Thư Vân.

Nghe một lúc, Tất Điêu Diệp Lâm run run, vội vàng thu hồi thần thức, thiếu chút nữa đã quăng cả cục đá đen trong tay đi, ổn định lại tâm trí, hắn do dự nửa ngày, tiếp tục phân một luồng thần thức rót vào trong, khuôn mặt vô cùng rối rắm nghe âm thanh dâm đãng truyền tới, tai dần nóng lên, khóe mắt giật giật vài cái, nhưng hắn vẫn kiên trì không ngừng tiếp tục nghe, nghe tới đoạn sau, tựa như đã chết lặng, tuy rằng trong cục đá vẫn có tiếng rên rỉ và tiếng nước, nhưng sắc mặt Tất Điêu Diệp Lâm đã khôi phục lại bình thường, nghiêm trang túc mục như lúc thường ngày.

Không biết qua bao lâu, Tất Điêu Diệp Lâm phát hiện âm thanh bên trong đã biến mất hoàn toàn, nhưng hắn vẫn không rút thần thức lại, quả nhiên, một lát sau, bên trong bắt đầu có tiếng nói chuyện.

Tất Điêu Diệp Lâm tập trung tinh thần để nghe, lúc nghe thấy ba chữ 'thuật nguyền rủa', khẽ nhíu mày, một lát sau, hai người thì thầm vài câu, Tất Điêu Diệp Lâm hoàn toàn không nghe rõ, nhưng vẫn đoán

được là chuyện liên quan tới thuật nguyền rủa.

Nói xong, động tĩnh của Bạch Kình Thương và Thường Thư Vân lại thay đổi, tiếng hít thở và tiếng rên rỉ không ngừng truyền tới từ cục đá, Tất Điêu Diệp Lâm thu hồi thần thức, sửa sang lại dung nhan, ra khỏi phòng, triệu một thị vệ đến, nói với hắn: "Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã xuất quan chưa?"

"Khởi bẩm điện hạ, chưa từng xuất quan."

"Hai người Thương Thăng và Thanh Mạch có từng rời khỏi khách điếm?"

"Khởi bẩm điện hạ, chưa từng rời khỏi."

Tất Điêu Diệp Lâm khẽ gật đầu: "Được rồi, tiếp tục phái người chú ý tới động tĩnh của họ, mặt khác, ngươi đi tra về thuật nguyền rủa một chút, thời hạn là ba ngày, hiểu chưa?"

"Khởi bẩm điện hạ, thuộc hạ rõ rồi."

"Được, ngươi đi đi!" Tất Điêu Diệp Lâm phất tay, cho thị vệ lui, mà hắn thì trở lại phòng lần nữa, mặt không cảm xúc nghe lén cuộc nói chuyện (hoan hảo) của Bạch Kình Thương và Thường Thư Vân.

Nghe một hồi, ngoài cửa lại có tiếng bước chân vang lên, trưởng thị vệ dáng người khôi ngô cũng chính là tu sĩ cấp cao thường xuyên đi sau hắn kia gõ cửa bên ngoài, bẩm báo với Tất Điêu Diệp Lâm: "Điện hạ, thiếu tộc trưởng của gia tộc Bạch thị mang theo các trưởng lão tới phủ thành chủ, bây giờ đang chờ ở điện trước, muốn gặp ngài."

Tất Điêu Diệp Lâm nghe vậy, cất cục đá đen trong tay đi, ho nhẹ một tiếng, nói với người ngoài cửa: "Chờ một lát, bản cung ra ngay."

Một lát sau, Tất Điêu Diệp Lâm ra khỏi phòng, thị vệ đi theo sau cùng tới điện trước.

Lần này người của bộ tộc Bạch thị tới tổng cộng có năm người, một thiếu tộc trưởng cộng thêm bốn trưởng lão, vị thiếu tộc trưởng này và bốn vị trưởng lão còn lại đều đang ngồi trên ghế chờ Tất Điêu Diệp Lâm tới.

Thiếu tộc trưởng của bộ tộc Bạch thị tên là Bạch Dập Đồng, là đại ca của Bạch Kình Thương, tu vi giống Bạch Kình Thương, cũng là Xuất Khiếu trung kỳ, diện mạo có bốn năm phần tương tự với Bạch Kình Thương, bộ dáng tuấn tú lịch sự, một thân trác nhĩ bất phàm, bốn vị trưởng lão còn lại, có ba vị ở Hóa Thần kỳ, một vị khác là Nguyên Anh kỳ, nhưng đừng xem thường vị này tu vi thấp nhất trong số các trưởng lão, nếu Bạch Thư Văn đã phái người này đi theo Bạch Dập Đồng, thì hiển nhiên là có chỗ hơn người.

Tất Điêu Diệp Lâm chậm rì rì đi tới điện trước, theo sau hắn là thành chủ thành Vạn La, Tất Điêu Diệp

Lâm ngay ngắn ở trên cao, thành chủ thành Vạn La ngồi dưới, hắn nói với những người Bạch Dập Đồng: "Các vị khách đường xa tới, bản cung không tiếp đón từ xa, mong các vị thông cảm, không biết hôm nay các vị tới muốn nói chuyện gì?"

Bạch Dập Đồng đang ngồi đứng dậy hành lễ nói: "Tam hoàng tử khách khí rồi, Bạch mỗ lần này tới, là vì chuyện của xá đệ Bạch Kình Thương, nghe nói mấy ngày trước, Kình Thương bị Thanh Mộng tôn giả bắt giữ ở Vạn Thú sâm lâm, không biết bây giờ nó đang ở đâu? Tam hoàng tử có thể đồng ý cho tại hạ thăm xem nó có còn bình an vô sự được không?"

Tất Điêu Diệp Lâm gật đầu nói: "Chuyện này đương nhiên là dễ nói thôi, chẳng qua bản cung thấy sắc trời bây giờ đã gần tối, mọi người vẫn nên nghỉ ngơi một đêm trước đã, ngày mai, bản cung nhất định sai người đưa thiếu tộc trưởng đi gặp lệnh đệ, không biết ý của thiếu tộc trưởng thế nào?"

Một phần nguyên nhân Tất Điêu Diệp Lâm làm vậy cũng là vì nghĩ cho những người Bạch Dập Đồng, nếu bây giờ tới địa lao gặp Bạch Kình Thương, nói không chừng sẽ nhìn thấy chuyện gì đó khó coi, tới lúc đó ai cũng phải xấu hổ thì không tốt.

Đương nhiên, ngoài ra, hắn còn muốn kéo dài thời gian, chờ mấy người Bạch Dập Đồng chỉnh đốn xong, hai bên phải nói chuyện về điều kiện, vậy mới có thể trao đổi với nhau.

Bạch Dập Đồng do dự một lát, nhìn ánh mắt không thể cự tuyệt của Tất Điêu Diệp Lâm, đành gật đầu đáp: "Nếu đã vậy, thì đành làm phiền tam hoàng tử điện hạ."

148. Chương 148

Bạch Dập Đồng và bốn vị trưởng lão được thị tỳ của phủ thành chủ đưa vào ở trong một tòa trạch viện, ở vài ngày, Tất Điêu Diệp Lâm luôn tìm các loại cớ để không gặp mặt, cũng không cho họ biết Bạch Kình Thương bị giam ở đâu.

Bốn vị trưởng lão nghe theo sự chỉ đạo của Bạch Dập Đồng, âm thầm tìm kiếm hồi lâu trong phủ thành chủ, nhưng vẫn không tìm được nơi Bạch Kình Thương bị giam, mỗi lần đều về tay không.

Năm người ở yên trong phủ thành chủ vài ngày, một ngày nọ, Bạch Dập Đồng triệu tập bốn vị trưởng lão trong phòng nghị sự, cũng không biết đã qua bao lâu, bốn vị trưởng lão mới ra khỏi phòng, một lát sau, Bạch Dập Đồng cũng ra khỏi phòng, hơn nữa còn đi tới chủ viện mà Tất Điêu Diệp Lâm ở, mấy thị vệ thủ bên ngoài thấy hắn tới chỗ của Tất Điêu Diệp Lâm, liền vội vàng lao đi, đầu tiên là báo hành tung của Bạch Dập Đồng cho Tất Điêu Diệp Lâm biết.

Khi Bạch Dập Đồng tới, tất cả thị vệ bên ngoài nơi ở của Tất Điêu Diệp Lâm đều đồng loạt tránh ra, một đường đi vào trong, chờ tới khi tới biệt viện của Tất Điêu Diệp Lâm, liền thấy Tất Điêu Diệp Lâm đang ngồi bên bàn đá trong sân uống trà, khói trà bốc lên, không biết là linh khí hay hơi nước, hương thơm của trà bay xa bốn phía, làm cho người ta thèm thuồng.

Bạch Dập Đồng tới trước mặt Tất Điêu Diệp Lâm, hành lễ, nói: "Tam hoàng tử, hôm nay mạo phạm, còn phải xin được thứ lỗi, không biết lời hứa của điện hạ mấy ngày trước rằng cho tại hạ đi thăm xá đệ một chuyến có còn giữ lời?" Bạch Dập Đồng chau mày, sắc mặt không tốt chút nào, hiển nhiên vô cùng không hài lòng với thái độ của Tất Điêu Diệp Lâm.

Tất Điêu Diệp Lâm mỉm cười nói: "Thiếu tộc trưởng mời ngồi, chuyện này đương nhiên là phải giữ lời, chẳng qua bản cung gần đây khá là bận rộn, thế nên không thể nghĩ tới chuyện này, gây ra sự chậm trễ, mong là thiếu tộc trưởng đừng bận tâm." Nói vậy nhưng trên mặt Tất Điêu Diệp Lâm lại không hề áy náy, cũng không bởi vì bản thân thất tín mà hổ thẹn.

Bạch Dập Đồng nghe vậy, tim thoáng thả lỏng xuống, lại hỏi: "Ta thấy điện hạ hôm nay khá là rảnh đấy, không bằng bây giờ đưa ta tới gặp Kình Thương đi! Điện hạ kéo dài mấy ngày rồi, nếu tiếp tục kéo dài, có thể sẽ xảy ra biến cố."

Tất Điêu Diệp Lâm đặt chén trà trong tay xuống, ngón tay miết nhẹ lên bàn đá, do dự nói: "Chuyện này ấy hả! Thực ra nói thật chuyện Bạch Kình Thương phạm phải là tội lớn không thể tha thứ, bây giờ hắn đang bị giam trong địa lao phủ thành chủ, có điều hắn là thiếu tộc trưởng đã biết, triều đình có tác dụng trừng phạt kẻ ác làm xằng làm bậy, Bạch nhị công tử ngày đó hợp tác với yêu tu cướp đi phần lớn thành trì của đại lục Huyền Hoàng ta, hơn nữa còn sát hại vô số tu sĩ và phàm nhân, bản cung vẫn còn chưa đòi lại khoản tổn thất lớn này đâu!"

Hắn nói rất đường hoàng, sát lục giới tu chân không nơi nào không có, cũng nắm giữ quyền uy và thực lực mạnh mẽ một phương, nay thực lực của triều đình có thể sánh với nhiều môn phái của đại lục Huyền Thiên, tuy rằng hơi mạnh hơn một chút, nhưng cũng hoàn toàn không có tác dụng thống trị cả giới tu chân, tác dụng trừ gian diệt ác đã trở nên cực kỳ nhỏ bé, chỉ có thể đảm bảo cho lợi ích của một vài phàm nhân để họ không bị xâm phạm, còn đối với những người tu chân kia thì hoàn toàn không thể nào quản lý.

Huyền Hoàng triều và các môn phái lớn nơi này cũng không khác gì môn phái giang hồ và triều đình dưới hạ giới, hai bên nước sông không phạm nước giếng, cùng tồn tại hài hòa, mà gia tộc Bạch thị tuy cũng kết giao với người trong hoàng thất, nhưng cũng không chịu sự quản lý và thống trị của triều đình.

Bạch Dập Đồng nhíu mày đáp: "Ý của Tam hoàng tử là thế nào? Ngươi muốn ra điều kiện không phải hắn là nên để chúng ta xác nhận xem nhị công tử Bạch gia có bình yên vô sự trước hay sao?"

Nếu không phải nay Bạch Kình Thương ở trong tay Tất Điêu Diệp Lâm, gia tộc Bạch thị tuy rằng không muốn đắc tội hắn, nhưng cũng sẽ không kiêng kị hắn hoàn toàn, bởi thực lực của gia tộc Bạch thị đủ mạnh, cho dù có trở mặt, cũng có lợi thế có thể lui về mà không bị hao tổn chút nào, bảo vệ được cho chính bản thân mình.

Tất Điêu Diệp Lâm lắc đầu nói: "Ta cảm thấy vẫn nên ra điều kiện trước, rồi mới gặp người, bằng không sao ta có thể yên tâm tiết lộ nơi giam giữ nhị công tử Bạch thị cho ngươi biết đây? Nếu các ngươi biết Bạch Kình Thương bị giam ở đâu, lại thêm điều kiện còn chưa bàn rõ ràng, đã cứu người đi, đến lúc đó bản cung phải tìm ai đòi đền bù tổn thất? Thiếu tộc trưởng ngươi nói xem có phải không?"

Tuy rằng Tất Điêu Diệp Lâm cũng không biết rõ thực lực của gia tộc Bạch thị, nhưng cũng không thể gây

trở ngại cho hắn biết rằng trong tay Bạch tộc trưởng có rất nhiều vũ khí bí mật, bao gồm cả các loại đan dược, pháp bao, pháp trận, cấm thuật, nếu Bạch Dập Đồng lần này tới mang theo thứ gì đó ghê gớm, lại biết được nơi Bạch Kình Thương bị giam, nói không chừng chờ tới lúc đó hắn thứ gì cũng không vớt vát lại được.

Bạch Dập Đồng nói thẳng: "Nếu đã vậy, xin điện hạ nói luôn điều kiện ra đi!"

Thế là, Tất Điêu Diệp Lâm liền liệt kê những điều kiện bản thân đã sớm nghĩ kĩ càng.

Bạch Dập Đồng càng nghe, mày nhíu càng chặt, sắc mặt càng lúc càng đen, chờ Tất Điêu Diệp Lâm nói xong, khẩu khí hắn không tốt chút nào: "Những yêu cầu này của điện hạ không phải là đã quá phận rồi sao, nói thật với ngươi điều kiện đầu tiên, tại hạ cảm thấy vẫn có thể miễn cưỡng làm, ngươi muốn gia tộc Bạch thị chúng ta phái một vị Tán Tu giúp ngươi đối phó với Yêu Vương của Vạn Thú sâm lâm, cũng không có gì đáng kể , mọi chuyện đều có thể thương lượng, nhưng cái chuyện chọn ra năm đệ tử ấu đồng song linh căn hoặc đơn linh căn từ gia tộc Bạch thị ta để tặng cho ngươi bồi dưỡng, chuyện này không thể có khả năng."

Điều kiện thứ ba chính là muốn ăn thịt gia tộc Bạch thị họ, ấu đồng đơn linh căn và song linh căn, họ cũng không có nhiều tới vậy, tuy rằng Bạch Kình Thương trong tay Tất Điêu Diệp Lâm, nhưng hắn hẳn là cũng không cần kiêng nể một vài yêu cầu không có khả năng, đây hoàn toàn là ép buộc. Nếu thực sự đồng ý với yêu cầu của Tất Điêu Diệp Lâm, mấy trăm năm sau, gia tộc Bạch thị không cần thế lực bên ngoài đả kích, thế lực cũng sẽ đột nhiên giảm sút, từ một gia tộc mạnh nhất của trung bộ đại lục Huyền Hoàng trở thành một gia tộc tam lưu cũng rất có khả năng.

Trên mặt Tất Điêu Diệp Lâm mang ý cười, cũng không bởi Bạch Dập Đồng dùng ngữ khí không tốt mà nổi giận: "Nếu Bạch công tử không hài lòng với điều kiện cuối cùng, thì chúng ta lại đổi điều kiện là được, bản cung thấy dung mạo Bạch đại công tử có thể sánh với Phan An, tư chất tu luyện lại càng không phải nói, không bằng kết làm đạo lữ song tu với bản cung thì thế nào? Nếu Bạch đại công tử đồng ý với điều kiện của bản cung, thì ba yêu cầu trước đó, có thể không suy xét tới nữa, Bạch đại công tử có muốn suy xét đề nghị của bản cung một chút không?"

Bạch Đập Đồng còn tưởng rằng hắn sẽ nói gì đó, ai ngờ lại là một điều kiện hạ lưu tới vậy, hắn nhất thời tức tới run cả người, hoàn toàn quên tiệt lễ nghi từ nhỏ tới lớn, trực tiếp chỉ thẳng ngón tay vào mũi Tất Điêu Diệp Lâm, nổi giận mắng: "Tam hoàng tử điện hạ, ngươi không phải là có phần vô sỉ quá rồi hay sao? Ngươi muốn làm ta nhục nhã cũng xin ngươi hãy đổi sang một cách khác, nếu không đừng trách ta vô lý."

Tất Điêu Diệp Lâm vẫn không tức giận, chỉ hơi thất vọng nói: "Được rồi, nếu Bạch đại công tử không bằng lòng, vậy thì ta cũng không ép buộc, về phần những điều kiện mà ta đưa ra, cứ làm theo ba điều kiện trước đi! Chắc Bạch đại công tử vẫn chưa suy nghĩ kĩ, ta cho ngươi thời gian vài ngày nghĩ lại thật kĩ càng, ta cũng không sốt ruột đâu, chờ ngươi nghĩ thông suốt rồi bàn lại, dù sao cũng là mỹ nhân, có thể cho ngươi thong thả thêm mấy ngày."

Bạch Dập Đồng lại lần nữa tức tới không phản bác lại được câu nào, phất tay áo, hừ lạnh một tiếng, xoay người ra khỏi đình viện.

149. Chương 149

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bế quan ở khách điếm chưa tới nửa năm, Thương Thăng và Thanh Mạch vẫn ở phòng cách vách hai người hộ pháp.

Thời gian trôi qua thật nhanh, một ngày nọ, Thanh Mạch và Thương Thăng tỉnh lại từ trong tu luyện, cảm giác đất rung núi chuyển, hai người vội vàng chạy ra khỏi phòng của mình, quay người lại trên hành lang, liền nhìn thấy thân ảnh của nhau.

Thanh Mạch đi tới chỗ Thương Thăng, vui sướng gọi một tiếng "Chủ nhân", Thương Thăng gật đầu, kéo hắn bay ra khỏi khách điếm, bay lên trên trời cao.

Chỉ chốc lát sau, các tu sĩ đang ngủ trong khách điếm cũng lục tục bay ra, ngay cả các tu sĩ ở các nơi khác cũng tới đây tụ tập lại.

Trong khách điếm mà Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ở, có một luồng sáng vàng cực mạnh vọt lên tầng mây, bao trùm cả khách điếm, linh khí thuộc tính kim phạm vi vài dặm xung quanh đều bị hút về đây, hình thành một tầng mây cực lớn, giữa tầng mây lại có một lốc xoáy lớn, lốc xoáy đang xoay tròn không ngừng, những linh khí kia theo lốc xoáy chạy xuống, biến mất ở một căn phòng nào đó trong khách điếm.

Một lát sau, những linh khí màu vàng này bị hấp thu hoàn toàn, lại có một con rồng vàng hướng thẳng lên tận những tầng mây, bay quanh trên nóc nhà, một lát sau, dần dần biến mất.

Không lâu sau khi lúc rồng vàng biến mất, lại có một đạo quang mang màu xanh mạnh mẽ phá tan nóc nhà, linh khí thuộc tính thủy vài dặm xung quanh đều bị hút về đây, linh khí thủy xung quanh bị hấp thu hoàn toàn, sau khi lốc xoáy biến mất, lại có một con rồng lớn màu lam phóng lên cao, xoay vòng nơi chân trời.

Chờ sau khi rồng nước đã biến mất, tất cả trở về yên lặng, khách điếm mà Vân Túc và Cung Tiểu Trúc ở được một tầng sáng màu vàng thản nhiên bao phủ, hơi lóe ra kim quang, hai người họ nắm tay nhau bay ra khỏi khách điếm, tựa như một luồng lưu quang, xoạt một cái, họ đã đứng trước mặt hai người Thương Thăng và Thanh Mạch.

Đột nhiên, ầm một tiếng, hai người Vân Túc còn chưa kịp xoay người lại, mọi người liền thấy khách điếm mấy tầng kia ầm ầm sụp đổ, làm cho bụi đất bay đầy trời, rất nhiều tu sĩ đang đứng trên không trung đều lùi lại vài trượng.

May là khách điếm này chỉ cho các tu sĩ vào ở, bên trong không có phàm nhân, các tu sĩ thấy động tĩnh đều đã lần lượt ra ngoài vây xem, có tu sĩ trước đó không ra ngoài, lấy bản lĩnh của mình, cũng có thể dễ dàng trốn thoát ra ngoài, thế nên lúc khách điếm sập không một tu sĩ hay phàm nhân nào bị thương.

Chẳng qua Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng phải thanh toán tiền bồi thường. Ai mà ngờ được chỉ là hai tu sĩ từ Nguyên Anh kỳ trở xuống lại có thể phá sập được khách điếm có thể nhận được một kích toàn lực của tu sĩ Hóa Thần kỳ?

Bởi vậy, các tu sĩ vây xem thấy tình hình này, đều là vẻ mặt kinh ngạc, cảm thán trong lòng hai người Vân Túc quả là thiên tư tung hoành, chỉ mới đột phá tới Nguyên Anh kỳ, đã tạo ra động tĩnh lớn chưa có tu sĩ bình thường nào có thể làm ra được, chỉ cần theo thời gian trôi đi, nếu hai người không lạc lối, nhất định sẽ có thể trở thành bá chủ một phương của giới tu chân, khả năng phi thăng lên Tiên Giới cũng sẽ lớn hơn tu sĩ bình thường nhiều.

Thương Thăng nhìn con trai và con dâu trước mặt, phát hiện Vân Túc không chỉ đột phá thành công, mà tu vi còn đã lên tới Nguyên Anh trung kỳ, vỗ vai Vân Túc, cười ha ha nói: "Tốt lắm! Không hổ là con trai của Thương Thăng ta, thiên tư quả không giống người thường, Tiểu Trúc cũng không kém cỏi chút nào."

Thanh Mạch cũng cực kỳ cao hứng, khuôn mặt thư hùng mạc biện nở nụ cười nhẹ nhàng, nói: "Thanh Mạch chúc mừng tiểu chủ nhân và Cung thiếu gia thăng cấp thành công."

Các tu sĩ khác thấy mình đã không còn việc gì làm, liền đồng loạt tản ra, cũng có vài người bước tới chúc mừng hai người.

Một lát sau, chờ người xung quanh đều đã tản ra, ông chủ khách điếm cũng tới đòi tiền bồi thường, chẳng qua sắc mặt rất tốt, không hề bởi khách điếm bị hủy mà đổi sắc mặt.

Vân Túc cầm một túi linh thạch trung phẩm từ trong trữ vật giới ra ném cho ông ta, hàn huyên vài câu xong liền mang theo mấy người rời đi, lại một lần nữa tìm một khách điếm khác ở.

Cùng lúc đó, Tất Điêu Diệp Lâm cũng được báo tin Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đã xuất quan, hắn lập tức bảo người chọn lễ vật mang tới chúc mừng.

150. Chương 150

Bởi trước lúc Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bế quan đã quyết định xong xuôi, chờ xuất quan xong trước tiên sẽ làm lễ đại điển song tu, sau đại điển, hai người sẽ chính thức trở thành đạo lữ, vĩnh viễn không tách rời. Thương Thăng và Thanh Mạch đã chuẩn bị xong toàn bộ những vật cần cho đại điển, cũng đã phát thiếp cưới, mà đại điển song tu kia được tổ chức một tháng sau khi Vân Túc và Cung Tiểu Trúc xuất quan.

Chẳng qua trước khi cử hành đại điển song tu, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc còn cần phải tới miếu cầu nhân duyên duy nhất trên đại lục Huyền Hoàng để cầu hai lá tiên phù.

Tu sĩ của đại thế giới Huyền Linh, chỉ cần kết làm đạo sĩ thần hồn, đều phải tới miếu thần tiên cầu xin hai lá tiên phù, chỉ có vậy, quan hệ của họ mới danh chính ngôn thuận, hơn nữa còn được Tiên giới bảo vệ, dù

là kẻ nào cũng không thể phá hỏng quan hệ của họ.

Giới tu chân cũng không phải là tu sĩ nào cũng đồng ý kết hôn làm đạo lữ thần hồn, bởi cả hai phải dưới tình huống cả hai bên tự nguyện, sau khi kết làm đạo lữ thần hồn, không thể hai lòng trăng hoa, bằng không thần hồn sẽ bị thương nặng, tu vi cũng không thể nào tăng lên, hơn nữa khi một người chết đi, người còn lại cũng sẽ không thể ở lại lâu trên nhân thế.

Đạo lữ thần hồn một khi ký khế ước, sẽ không thể xúc phạm tới đối phương, bằng không sẽ bị phản phệ, đây chính là tác dụng mà tiên phù mang lại, cũng là điểm mà nhiều đạo lữ thần hồn vừa lòng nhất, một khi kết làm đạo lữ thần hồn rồi, thì không cần lo rằng đối phương sẽ làm tổn thương mình.

Đạo lữ thần hồn một khi ký khế ước, sẽ vĩnh viễn không thể tách khỏi nhau, cho dù có luân hồi, dù là có cách nhau xa thế nào, cũng sẽ gặp nhau, quen nhau, hiểu nhau rồi yêu nhau, không hề có người bên ngoài chen chân vào.

Miếu nhân duyên này ở trung bộ đại lục Huyền Hoàng, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc mất nửa tháng để tới miếu nhân duyên, họ bay tới dưới chân núi, đi bộ lên núi, hai người đứng trước cửa lớn đóng chặt kia, cánh cửa lớn được khắc những hoa văn tinh tế liền được mở tự động ra từ bên trong.

Ngọn núi mà miếu nhân duyên tọa lạc tựa như đều nhiễm tiên khí, mờ ảo như có như không, mà cung điện hiện ra giữa cảnh núi cực kỳ phiêu miểu, tựa như ảo cảnh lúc ẩn lúc hiện, như mộng như ảo, tựa như một nơi không hề thuộc về giới tu chân.

Nếu không phải hai người đã biết đây chính là đại lục Huyền Hoàng, sợ là đã cho rằng bản thân đã tới Tiên giới.

Tuy miếu nhân duyên có rất ít người tới, nhưng bên trong không nhiễm một hạt bụi nhỏ, hơn nữa còn trang nghiêm mộc mạc, cung điện trước mắt đối diện với cửa lớn, sau khi bước qua những bậc thang là một pho tượng nguy nga sừng sững, đó là một pho tượng tạc một nữ tử có dung mạo tú lệ, mặt mang ý cười, mặc một bộ y phục khinh bạc tố sam, trên ống tay áo và làn váy có vô số hoa văn phức tạp, tinh mỹ mà thanh lệ, pho tượng này một tay đang cong lại, môi hé mở, như đang muốn thi pháp, trông rất sống động.

Tục truyền, pho tượng này là do thần niệm của tiên tử nhân duyên ở giới tu chân biến ảo mà thành, chuyên dùng để thành toàn và giám sát đạo lữ thần hồn, sau lưng pho tượng là hai thị tỳ nhún nhường, cầm trong tay một viên châu tỏa sáng lấp lánh, mắt nhìn thẳng về phía trước, mặt không biểu cảm. Hai người nhìn nhau, vén vạt áo pháp bảo lên, quỳ ngay giữa đại điện, trong lòng bắt đầu niệm thần hồn chú đã được truyền thừa xuống từ mấy vạn năm trước của giới tu chân.

Niệm xong, chờ một lát, viên châu trong tay hai thị tỳ bắn hai luồng sáng ra ngoài, nhập vào mi tâm của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, nháy mắt đã không còn tung tích đâu.

Hai luồng sáng này, chính là do tiên phù biến thành.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cùng nhắm hai mắt lại, trong thần thức vang lên một giọng nói của nữ giới, giọng nói này giảng giải về những quy tắc mà đạo lữ thần hồn cần tuân thủ, sau đó liền biến mất, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng tỉnh lại.

Hai người mở to mắt, dập đầu một cái trước pho tượng của tiên tử nhân duyên, rồi nắm tay nhau ra khỏi miếu nhân duyên, chuẩn bị trở lại thành Vạn La.

Nửa tháng sau, hai người Vân Túc về tới thành Vạn La, bởi ngày hôm sau chính là ngày cử hành lễ đại điển nên hai người tập trung dưỡng thần, học thuộc trình tự của lễ cho quen.

Đại điểm cử hành đại điển song tu là một trạch viện rộng lớn trong thành do Thương Thăng mua, chủ yếu là để cử hành đại điển lần này nên Thương Thăng mới tiêu mấy vạn linh thạch hạ phẩm mua một trạch viện này, bằng không, Thương Thăng đã sớm đưa họ trở về động phủ không ai biết của mình trên đại lục Huyền Hoàng.

Ngày hôm đó, toàn bộ tu sĩ giao hảo với bọn Vân Túc đều tới, trong đó phần lớn đều là người quen được trong lúc chống lại thú triều, còn có một vài người là vì muốn nịnh bợ họ mà tới, những người này nghe nói bọn Vân Túc và Tất Điêu Diệp Lâm quan hệ rất tốt, hơn nữa thực lực lại mạnh, thêm vào chuyện xảy ra ở đại lục Huyền Hoàng vẫn chưa bị ai biết được, thế nên bọn Vân Túc và Thương Thăng hiển nhiên trở thành đối tượng mà mọi người muốn tạo quan hệ tốt.

Thương Thăng và Thanh Mạch đứng trước cổng, cảm tạ chư vị lai khách, nhận lấy lễ vật mà họ đưa tới, rồi để những thị tỳ khôi lỗi dẫn họ vào trong, đồng thời cũng có thị tỳ bưng trái cây và linh trà lên đúng lúc, để họ dùng, chính giữa đại sảnh rộng lớn cũng có rất nhiều thị tỳ đang múa may, cũng là để họ thưởng thức.

Những thị tỳ này là những khôi lỗi đã ngoài Nguyên Anh kỳ mà gần đây Thương Thăng mới luyện chế ra, bề ngoài đều là hình người, nhưng con nào con nấy tư sắc không tầm thường, có thể sánh với dung mạo của nữ tu thật sự, trông rất thật. Mà những trái cây và linh trà kia là do Thương Thăng lấy từ trong động phủ ở đại lục Huyền Hoàng của mình, có những món rất hiếm thấy, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, có món thậm chí ngay cả có linh thạch cũng không mua được, lại có thể giúp ích nhiều trong việc tăng tu vi cho tu sĩ.

Đại sảnh và đình viện đều là những dải lụa sặc sỡ lóa mắt, đều là những thứ Thương Thăng đã tìm được từ nhiều năm trước, chính là tơ được tằm ngũ thải chế tác mà thành, loại tằm này lại được Thương Thăng bắt được trong một huyệt động ở cực Bắc, loại tơ này gặp lửa không cháy, gặp nước không ướt, vật tầm thường không thể làm hỏng, còn có thể chống lại công kích của pháp bảo, mà tấm thảm trải dưới chân này cũng là dùng tơ tằm dệt cho dài tới mấy trượng, chưa nói ở Phàm giới, ngay cả giới tu chân cũng chưa từng có chuyện thế này.

Vì hôm nay là đại điển song tu, nên Thương Thăng liền đổ của cải mà mình đã tích góp được trong nhiều năm qua vào.

Có điều, đối với hắn, chuyện này không hề lãng phí chút nào cả.

Chúng tu sĩ tới chúc mừng, ngồi ở chỗ ngồi của mình, có khe khẽ thì thầm, có cao giọng nói chuyện, làm cho bầu không khí trở nên thật náo nhiệt.

Cuối cùng lại có thêm một người tới nữa, chính là Tất Điêu Diệp Lâm, sau khi hắn được Thương Thăng mời ngồi lên vị trí chủ vị xong, liền sai thị vệ bên cạnh đưa danh mục lễ vật tới, Thương Thăng nhìn thoáng qua rồi giao cho Thanh Mạch đứng sau.

Các tu sĩ khác thấy Tất Điêu Diệp Lâm, đều đồng loạt tới gần hắn, hắn cũng đáp lại tất cả mọi người, gật đầu mỉm cười.

Cùng lúc đó, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc mới ra khỏi phòng, đang chuẩn bị đi tới sảnh trước.

Hai người nắm tay nhau mà đi, đi được nửa đường, Cung Tiểu Trúc dừng lại, nói với Vân Túc: "Vân đại ca, ta có hơi căng thẳng, không ngờ chúng ta lại đang thành thân, cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy."

Vân Túc buông tay ra, ôm hắn vào trong ngực, vỗ lưng hắn, an ủi: "Có Vân đại ca ở đây rồi, đừng căng thẳng."

Cung Tiểu Trúc cười tủm tỉm nói: "Vậy Vân đại ca ngươi hôn hôn ta đi, ta sẽ không căng thẳng nữa."

Vân Túc bất đắc dĩ nhìn hắn, vẫn nghe theo mà cúi đầu, hôn một cái lên cánh môi hắn: "Được rồi, chúng ta đi thôi!"

"Ừ" Cung Tiểu Trúc gật đầu, trong mắt nhu tình như nước, hắn lộ rõ nét mặt vui mừng đặt tay vào trong lòng bàn tay Vân Túc, cùng nhau ra ngoài.

Sảnh trước, một vị chủ trì đại điển song tu kiêm hôn khế sư đứng trên thềm đá, hành lễ xong với chư vị tu sĩ, liền xoay người lại, bắt đầu kết ấn trong tay, tạo ra vố số pháp quyết trên không trung của đình viện, lẩm bẩm trong miệng, sau đó, hắn cầm một miếng ngọc bài ra ném vào giữa không trung.

Lúc ngọc bài xoay tròn giữa không trung, chưa tới một lát sau, đã tỏa ra một luồng kim quang chói mắt, nơi ngọc bài biến mất cũng xuất hiện một họa quyển dài mấy trượng nhưng trắng tinh, cũng tản ra quang mang phổ độ chúng sinh.

"Cái văn, dịch chính càn khôn, phu phu làm người luân chi thủy; thơ ca chu triệu, hôn nhân nãi Vương hóa chi nguyên… Nay Vân Túc cùng Cung Tiểu Trúc, thế trạch di phương, tân dự tố ; doãn xưng bích hợp châu liên chi diệu, khắc trăn cầm hài sắt điều chi hoan; tăng thư đến án chi quang, kết này Phượng Nghi chi hảo… Phục nguyện, trọn đời giai lão, vĩnh kết cầm sắt chi hoan, sớm hiệp hùng bi chi khánh."

Theo diễn văn mà hôn khế sư đọc, từ trong họa quyển vang lên tiếng nhạc, thanh linh dễ nghe, hòa vào với làn mây trên cao, mà vẫn vang vọng bên tai chúng tu sĩ, kéo dài không nghỉ.

Một lúc lâu sau, trong giọng đọc diễn văn của hôn khế sư, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nắm tay nhau đi từ ngoài cửa vào trong sảnh, bước lên tấm thảm ngũ thải.

Hai người mặc hồng bào sặc sỡ lóa mắt, một người mi mục ôn hòa, miệng mỉm cười, một người lạnh lùng, tuấn mỹ vô chú, trên mặt như xuân tới băng tuyết tan, ánh mắt mang theo vài phần nhu tình, khi ánh mặt đặt lên người Cung Tiểu Trúc, càng là tình ý triền miên, ôn nhu lưu luyến.

Đi sau lưng họ cùng vào là hai hàng thị tỳ, các nàng mang theo ý cười, một tay xách một lẵng hoa, tay kia ném những cánh hoa thơm ngát lên không trung, khi những cánh hoa rực rỡ kia bay lên liền hóa thành từng luồng sương trắng, từ từ khuếch tán trong gió nhẹ.

Chúng tu sĩ ngửi thấy một mùi hương thanh mát, làm cho thần thanh khí sảng, đều cảm thán bọn Thương Thăng quả là chịu chơi.

"Trời làm chứng, xin thề với đạo, nay ta Vân Túc, nguyện kết làm đạo lữ thần hồn với Cung Tiểu Trúc vĩnh viễn, đồng sinh cộng tử, không rời không bỏ, nếu vi phạm lời thề này, nguyện thần hồn câu diệt, không nhập luân hồi."

"Trời làm chứng, xin thề với đạo, nay ta Cung Tiểu Trúc, nguyện kết làm đạo lữ thần hồn với Vân Túc vĩnh viễn, đồng sinh cộng tử, không rời không bỏ, nếu vi phạm lời thề này, nguyện thần hồn câu diệt, không nhập luân hồi."

Hai người đứng trước mặt hôn khế sư, nói lời thệ ước của thần hồn với họa quyển, sau khi tay vừa động, bấm ra vô số pháp quyết, trên họa quyển dần hiện ra những chữ mà hai người vừa thề.

Chờ toàn bộ chữ trên họa quyển đã hiện ra rồi, hai người họ mỗi người nhỏ một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay xuống họa quyển, tinh huyết cũng dần khuếch tán trong họa quyển, những chữ màu vàng kim kia dần biến thành màu đỏ, họa quyển kia cuộn lại, đột nhiên hóa thành ảo ảnh của một con phượng lửa, vỗ cánh, trên bộ lông vũ có mấy con chữ màu đỏ, có thể nhìn thấy rõ ràng, phượng lửa quay vài vòng quanh Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Hôn khế sư cũng chỉ vào phượng lửa, chữ trên bộ lông vũ của nó liền hóa thành hai luồng lưu quang màu đỏ như lửa, nhập vào ngực của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Phượng lửa gầm lên một tiếng, như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, bay thẳng lên không trung, biến mất trong tầng mây, mà tiếng kêu kia vẫn quanh quẩn bên tai chúng tu sĩ.

Lại có hai thị tỳ, nâng khay bạch ngọc, đưa hai quả nhân duyên to bằng ngón tay cái tới trước mặt Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Quả nhân duyên kia cũng một màu đỏ như lửa, tỏa ra hương thơm ngọt nồng đậm, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nhìn nhau, cầm quả nhân duyên lên cho vào trong miệng, quả nhân duyên kia nhất thời biến thành một dòng nước ấm, một đường trôi qua cổ họng xuống dưới, lan khắp tứ chi bách hài, nhập thẳng vào đan

điền, làm cho mạch máu toàn thân hai người xao động.

Hôn khế sư vừa lòng gật đầu, cuối cùng cũng hô to nói: "Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng –"

Tiếng nói vừa dứt, chân trời vang lên tiếng kêu to, tiếp đó là một con Chu Tước chiều cao hai trượng dùng tốc độ nhanh như chớp bay tới trước mặt hai người Vân Túc.

Vân Túc thuận thế kéo Cung Tiểu Trúc nhảy lên lưng nó, được nó chở trên lưng bay tới hậu viện, chỉ để lại một tàn ảnh đỏ như lửa trên không trung.

Chư vị tu sĩ ở sảnh trước thấy tình cảnh như vậy, đồng loạt suy đoán linh thú này không biết là vật gì, mà các tu sĩ học rộng biết nhiều đều đã đoán được lai lịch của nó, chỉ đều cảm thán trong lòng bọn Vân Túc quả là có thực lực, nếu không phải có thực lực siêu mạnh, sao có thể dùng một con thần thú Thượng Cổ làm tọa kỵ?

Mà hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trở lại hậu viện, sau khi về phòng, đều cảm thấy cơ thể khô nóng, tình dục khó nhịn.

Cung Tiểu Trúc ưm một tiếng, ánh mắt mê ly chui vào trong lòng Vân Túc, nhẹ giọng nói: "Vân đại ca, cuối cùng mong ước của chúng ta cũng đã thành sự thật, đã thành thân rồi."

"Ừ" Vân Túc chịu đựng khí nóng trong người, xoa đầu hắn, giọng nói khàn khàn trả lời: "Ngươi không rời, ta không bỏ."

Cung Tiểu Trúc cũng nói: "Sống chết có nhau, bầu bạn muôn kiếp."

Vân Túc gật đầu, bế ngang Cung Tiểu Trúc lên, đi tới chỗ giường.

Y dùng động tác ôn nhu đặt Cung Tiểu Trúc lên giường, nhìn hắn chăm chú một hồi lâu, rồi cúi đầu.

Cung Tiểu Trúc cũng ôm cổ Vân Túc, nhắm mắt lại, mặc cho y hôn mình.

Ngoài phòng mặt trời nhô lên cao, trong phòng lại là tình ý ngập tràn, một lát sau, trong phòng, tiếng thở dốc vang lên bốn phía.

151. Chương 151: Ver 2

Bởi trước lúc Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bế quan đã quyết định xong xuôi, chờ xuất quan xong trước tiên sẽ làm lễ đại điển song tu, sau đại điển, hai người sẽ chính thức trở thành đạo lữ, vĩnh viễn không tách rời. Thương Thăng và Thanh Mạch đã chuẩn bị xong toàn bộ những vật cần cho đại điển, cũng đã phát thiếp cưới, mà đại điển song tu kia được tổ chức một tháng sau khi Vân Túc và Cung Tiểu Trúc xuất quan.

Chẳng qua trước khi cử hành đại điển song tu, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc còn cần phải tới miếu cầu nhân duyên duy nhất trên đại lục Huyền Hoàng để cầu hai lá tiên phù.

Tu sĩ của đại thế giới Huyền Linh, chỉ cần kết làm đạo sĩ thần hồn, đều phải tới miếu thần tiên cầu xin hai lá tiên phù, chỉ có vậy, quan hệ của họ mới danh chính ngôn thuận, hơn nữa còn được Tiên giới bảo vệ, dù là kẻ nào cũng không thể phá hỏng quan hệ của họ.

Giới tu chân cũng không phải là tu sĩ nào cũng đồng ý kết hôn làm đạo lữ thần hồn, bởi cả hai phải dưới tình huống cả hai bên tự nguyện, sau khi kết làm đạo lữ thần hồn, không thể hai lòng trăng hoa, bằng không thần hồn sẽ bị thương nặng, tu vi cũng không thể nào tăng lên, hơn nữa khi một người chết đi, người còn lại cũng sẽ không thể ở lại lâu trên nhân thế.

Đạo lữ thần hồn một khi ký khế ước, sẽ không thể xúc phạm tới đối phương, bằng không sẽ bị phản phệ, đây chính là tác dụng mà tiên phù mang lại, cũng là điểm mà nhiều đạo lữ thần hồn vừa lòng nhất, một khi kết làm đạo lữ thần hồn rồi, thì không cần lo rằng đối phương sẽ làm tổn thương mình.

Đạo lữ thần hồn một khi ký khế ước, sẽ vĩnh viễn không thể tách khỏi nhau, cho dù có luân hồi, dù là có cách nhau xa thế nào, cũng sẽ gặp nhau, quen nhau, hiểu nhau rồi yêu nhau, không hề có người bên ngoài chen chân vào.

Sáng hôm xuất phát tới miếu nhân duyên, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc khởi hành từ sớm, hai người nhìn nhau không nói gì nhưng ánh mắt ngập tràn nhu tình mật ý, những người yêu nhau sâu đậm, có nhiều lúc không cần nói gì, cũng đã có thể ngầm hiểu ý của đối phương.

Khi đã phi hành gần tới đích, bỗng Vân Túc khựng lại một chút, thoáng đưa mắt nhìn Cung Tiểu Trúc, hắn nhạy cảm nhận ra được sự biến hóa của y, định hỏi có chuyện gì đã xảy ra thì đã thấy miếu nhân duyên xuất hiện ngay trước mắt.

Miếu nhân duyên này ở trung bộ đại lục Huyền Hoàng, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc mất nửa tháng để tới miếu nhân duyên, họ bay tới dưới chân núi, đi bộ lên núi, hai người đứng trước cửa lớn đóng chặt kia, cánh cửa lớn được khắc những hoa văn tinh tế liền được mở tự động ra từ bên trong.

Ngọn núi mà miếu nhân duyên tọa lạc tựa như đều nhiễm tiên khí, mờ ảo như có như không, mà cung điện hiện ra giữa cảnh núi cực kỳ phiêu miểu, tựa như ảo cảnh lúc ẩn lúc hiện, như mộng như ảo, tựa như một nơi không hề thuộc về giới tu chân.

Nếu không phải hai người đã biết đây chính là đại lục Huyền Hoàng, sợ là đã cho rằng bản thân đã tới Tiên

giới.

Tuy miếu nhân duyên có rất ít người tới, nhưng bên trong không nhiễm một hạt bụi nhỏ, hơn nữa còn trang nghiêm mộc mạc, cung điện trước mắt đối diện với cửa lớn, sau khi bước qua những bậc thang là một pho tượng nguy nga sừng sững, đó là một pho tượng tạc một nữ tử có dung mạo tú lệ, mặt mang ý cười, mặc một bộ y phục khinh bạc tố sam, trên ống tay áo và làn váy có vô số hoa văn phức tạp, tinh mỹ mà thanh lệ, pho tượng này một tay đang cong lại, môi hé mở, như đang muốn thi pháp, trông rất sống động.

Tục truyền, pho tượng này là do thần niệm của tiên tử nhân duyên ở giới tu chân biến ảo mà thành, chuyên dùng để thành toàn và giám sát đạo lữ thần hồn, sau lưng pho tượng là hai thị tỳ nhún nhường, cầm trong tay một viên châu tỏa sáng lấp lánh, mắt nhìn thẳng về phía trước, mặt không biểu cảm. Hai người nhìn nhau, vén vạt áo pháp bảo lên, quỳ ngay giữa đại điện, trong lòng bắt đầu niệm thần hồn chú đã được truyền thừa xuống từ mấy vạn năm trước của giới tu chân.

Niệm xong, chờ một lát, viên châu trong tay hai thị tỳ bắn hai luồng sáng ra ngoài, nhập vào mi tâm của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, nháy mắt đã không còn tung tích đâu.

Hai luồng sáng này, chính là do tiên phù biến thành.

Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cùng nhắm hai mắt lại, trong thần thức vang lên một giọng nói của nữ giới, giọng nói này giảng giải về những quy tắc mà đạo lữ thần hồn cần tuân thủ, sau đó liền biến mất, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc cũng tỉnh lại.

Hai người mở to mắt, dập đầu một cái trước pho tượng của tiên tử nhân duyên, rồi nắm tay nhau ra khỏi miếu nhân duyên, chuẩn bị trở lại thành Vạn La.

Nửa tháng sau, hai người Vân Túc về tới thành Vạn La, bởi ngày hôm sau chính là ngày cử hành lễ đại điển nên hai người tập trung dưỡng thần, học thuộc trình tự của lễ cho quen.

Đại điểm cử hành đại điển song tu là một trạch viện rộng lớn trong thành do Thương Thăng mua, chủ yếu là để cử hành đại điển lần này nên Thương Thăng mới tiêu mấy vạn linh thạch hạ phẩm mua một trạch viện này, bằng không, Thương Thăng đã sớm đưa họ trở về động phủ không ai biết của mình trên đại lục Huyền Hoàng.

Ngày hôm đó, toàn bộ tu sĩ giao hảo với bọn Vân Túc đều tới, trong đó phần lớn đều là người quen được trong lúc chống lại thú triều, còn có một vài người là vì muốn nịnh bợ họ mà tới, những người này nghe nói bọn Vân Túc và Tất Điêu Diệp Lâm quan hệ rất tốt, hơn nữa thực lực lại mạnh, thêm vào chuyện xảy ra ở đại lục Huyền Hoàng vẫn chưa bị ai biết được, thế nên bọn Vân Túc và Thương Thăng hiển nhiên trở thành đối tượng mà mọi người muốn tạo quan hệ tốt.

Cung Tiểu Trúc và Vân Túc ngồi trong phòng, đang giúp nhau mặc y phục cho lễ đại điển. Những y phục này có chút rườm rà, thông thường đáng lẽ sẽ có các tỳ nữ giúp họ mặc nhưng Cung Tiểu Trúc cảm thấy lễ đại điển này chỉ tổ chức một lần trong đời, với người mà hắn yêu nhất, tự giúp nhau mặc từng món, từng món đồ cảm giác sẽ có ý nghĩa hơn.

Mặc xong món đồ cuối cùng, Vân Túc ngắm nghía Cung Tiểu Trúc một hồi, đột nhiên từ ngoài cửa phòng có hai người bước vào. Một người mặc nữ trang, khuôn mặt đã vốn đẹp lại được trang điểm, nhìn trông lại càng quyến rũ. Một người khuôn mặt lạnh lùng, trên mặt gần như không có biểu cảm gì. Nhìn lại, còn không phải là Mặc Hoa và Trình Hạo thì còn là ai vào đây nữa?

Có điều hai kẻ này, khi nhìn thấy Vân Túc và Cung Tiểu Trúc, người trước nhanh chóng chạy tới cạnh Cung Tiểu Trúc nhào lên ôm, mặt vui tươi hớn hở, người sau trên khuôn mặt lạnh lùng cũng đã xuất hiện chút ý cười nơi đáy mắt, hành lễ với hai người, gọi Vân Túc một tiếng "Chủ nhân".

Vân Túc nhìn Mặc Hoa đang bám riết lấy Cung Tiểu Trúc không buông mà bán manh lăn lộn, miệng không ngừng gọi "Tiểu Trúc, nhớ ngươi chết đi được", bầu không khí xung quanh y bỗng giảm đi vài độ. Mà Cung Tiểu Trúc vẫn đang ngốc lăng đứng đó, người đờ ra, mắt cũng không chớp. Chỉ khi Vân Túc đã nhìn không nổi tên ngốc Mặc Hoa kia, xách cổ áo của hắn lên ném sang một bên, Cung Tiểu Trúc mới chợt chảy nước mắt.

Mà Mặc Hoa lúc này mới oán hận, ủy khuất nói "Chủ nhân, lâu rồi không gặp, ngươi vẫn đáng ghét như vậy", sau đó chui vào trong lòng Trình Hạo dụi đầu vào ngực hắn nói: "Chủ nhân bắt nạt ta oa huhu." làm cho Trình Hạo bối rối không biết nên làm gì, đành đặt tay lên lưng hắn vỗ nhè nhẹ.

Cung Tiểu Trúc bên kia kinh hỉ quá đỗi, vừa chảy nước mắt vừa vui mừng nói với Vân Túc: "Vân đại ca, hai người họ trở về rồi." Vân Túc chỉ mỉm cười sủng nịch với hắn. Hai người Cung Tiểu Trúc và Mặc Hoa lại nhào vào ôm nhau, kể cho nhau nghe chuyện đã xảy ra sau khi hai bên bị tách ra.

Hóa ra, sau khi rơi xuống biển, tình hình của Mặc Hoa và Trình Hạo cũng không khác Thương Thăng và Thanh Mạch nhiều lắm. Họ trôi dạt tới một hòn đảo không người, Mặc Hoa thì vẫn còn tạm ổn, nhưng Trình Hạo thì đã suýt đặt chân vào quỷ môn quan. Vết thương trên người Trình Hạo nặng nhất là trúng độc từ một loại động vật biển nào đó gây nên, không kịp chữa trị trong vòng bảy ngày, sẽ chỉ còn lại một bộ xương trắng.

May mà có đan giải độc của Bắc Cung Tố Cầm cho ngày trước, Mặc Hoa đánh bậy đánh bạ cho Trình Hạo ăn vào, tuy không giải được hết độc hoàn toàn, nhưng cũng đã không còn nguy kịch. Chỉ là phải tốn rất nhiều thời gian để chữa thương cho khỏi hẳn, dù sao một tu sĩ Trúc Cơ kỳ như Trình Hạo sau khi chiến đấu với cả bầy động vật biển tu vi cao như vậy mà vẫn chưa chết đã là một kì tích.

Lại nói, hòn đảo hoang mà Mặc Hoa và Trình Hạo đang tạm thời ở lại này tuy rằng linh khí khá dồi dào nhưng lúc nào cũng bị một màn sương dày đặc bao trùm. Không biết màn sương ấy có huyền cơ thế nào, mà mấy lần Mặc Hoa thử truyền tin với Vân Túc đều bị cản lại, công lực hiện tại thì vẫn chưa thể đột phá ra khỏi màn sương kia, nhưng trong phúc có họa, ít nhất bọn Đan Vân tôn giả cũng sẽ không thể tìm được tung tích của họ. Tạm thời chưa thể thoát ra ngoài tìm bọn Vân Túc nên tuy rằng Mặc Hoa và Trình Hạo nôn nóng trong lòng nhưng vẫn đành phải ở lại đây.

Trong suốt khoảng thời gian đó, Mặc Hoa và Trình Hạo ở bên nhau, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, hai kẻ ngốc kia cứ thế mà lăn giường rồi ở bên nhau. Mà cũng bởi muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi này, nên Mặc Hoa không còn ham ăn ham ngủ như trước, ngày đêm tu luyện, muốn tăng tiến tu vi, thoát ra khỏi màn sương. Nửa tháng trước, cũng là khi hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc đang trên đường tới miếu nhân duyên, Mặc Hoa cuối cùng cũng đột phá Nguyên Anh trung kỳ, mang theo Trình Hạo cùng ra ngoài, liền

truyền tin cho Vân Túc, đồng thời cũng dặn y tạm thời đừng cho Cung Tiểu Trúc biết, muốn tạo cho hắn một bất ngờ.

Thế nên, Vân Túc lúc ấy cũng chỉ nhìn thoáng qua Cung Tiểu Trúc một cái, rồi làm như không có chuyện gì xảy ra. Y cũng lệnh cho hai người Trình Hạo tới đảo Bích Ba tìm ba người Vương Nghị, bên kia cũng lệnh cho Vương Nghị đón tiếp hai người Mặc Hoa, mang theo các cô nhi, khất cái đã được huấn luyện đi tấn công môn phái đã diệt toàn môn Trình gia, trả thù cho Trình Hạo. Về phần kẻ đứng đằng sau màn kia, Vân Túc định sau khi đại điển kết thúc mới bắt đầu tìm hiểu rõ ràng, triệt tiêu hoàn toàn mầm mống gây họa kia. Chỉ là y không biết, mầm mống kia, đã sớm bị giải quyết từ lâu.

Thanh Mạch và Thương Thăng nhận ra bên này có người xâm nhập vào đình viện, cũng đã chạy tới nơi, thấy là hai người Mặc Hoa và Trình Hạo cũng cảm thấy kinh hỉ, tán gẫu vài câu rồi trở lại sảnh ngoài.

Còn Cung Tiểu Trúc bên này nghe Mặc Hoa kể lại chuyện, chỉ cảm thấy khóe mắt hơi giật giật, tưởng tượng đến chuyện tình của Mặc Hoa và Trình Hạo, không biết nên nói gì hơn. Hắn cũng quay sang, có ý trách móc Vân Túc không nói chuyện này sớm cho mình biết, nhưng ánh mắt lại chỉ chứa đầy ý cười.

Mặc Hoa dựa đầu vào vai Trình Hạo, nhìn hai người đối diện, chỉ cảm thấy bầu không khí hạnh phúc như lây lan sang cả họ, nói lời chúc phúc thành tâm nhất, rồi ra khỏi phòng, đi tới sảnh trước, ngồi vào vị trí mà khi nãy Thương Thăng và Thanh Mạch đã sắp xếp cho họ, chờ lễ đại điển diễn ra.

Thương Thăng và Thanh Mạch đứng trước cửa, cảm tạ chư vị lai khách, nhận lấy lễ vật mà họ đưa tới, rồi để những thị tỳ khôi lỗi dẫn họ vào trong, đồng thời cũng có thị tỳ bưng trái cây và linh trà lên đúng lúc, để họ dùng, chính giữa đại sảnh rộng lớn cũng có rất nhiều thị tỳ đang múa may, cũng là để họ thưởng thức.

Những thị tỳ này là những khôi lỗi đã ngoài Nguyên Anh kỳ mà gần đây Thương Thăng mới luyện chế ra, bề ngoài đều là hình người, nhưng con nào con nấy tư sắc không tầm thường, có thể sánh với dung mạo của nữ tu thật sự, trông rất thật. Mà những trái cây và linh trà kia là do Thương Thăng lấy từ trong động phủ ở đại lục Huyền Hoàng của mình, có những món rất hiếm thấy, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, có món thậm chí ngay cả có linh thạch cũng không mua được, lại có thể giúp ích nhiều trong việc tăng tu vi cho tu sĩ.

Đại sảnh và đình viện đều là những dải lụa sặc sỡ lóa mắt, đều là những thứ Thương Thăng đã tìm được từ nhiều năm trước, chính là tơ được tằm ngũ thải chế tác mà thành, loại tằm này lại được Thương Thăng bắt được trong một huyệt động ở cực Bắc, loại tơ này gặp lửa không cháy, gặp nước không ướt, vật tầm thường không thể làm hỏng, còn có thể chống lại công kích của pháp bảo, mà tấm thảm trải dưới chân này cũng là dùng tơ tằm dệt cho dài tới mấy trượng, chưa nói ở Phàm giới, ngay cả giới tu chân cũng chưa từng có chuyện thế này.

Vì hôm nay là đại điển song tu, nên Thương Thăng liền đổ của cải mà mình đã tích góp được trong nhiều năm qua vào.

Có điều, đối với hắn, chuyện này không hề lãng phí chút nào cả.

Chúng tu sĩ tới chúc mừng, ngồi ở chỗ ngồi của mình, có khe khẽ thì thầm, có cao giọng nói chuyện, làm cho bầu không khí trở nên thật náo nhiệt.

Cuối cùng lại có thêm một người tới nữa, chính là Tất Điêu Diệp Lâm, sau khi hắn được Thương Thăng mời ngồi lên vị trí chủ vị xong, liền sai thị vệ bên cạnh đưa danh mục lễ vật tới, Thương Thăng nhìn thoáng qua rồi giao cho Thanh Mạch đứng sau.

Suốt cả quá trình tiếp khách này, Thương Thăng và Thanh Mạch không nói gì nhiều với nhau, chỉ là hai bàn tay kia, dù là nhận lấy lễ vật, dù là tiếp đón khách, vẫn cứ nắm chặt lấy nhau, thủy chung chưa hề tách ra.

Các tu sĩ khác thấy Tất Điêu Diệp Lâm, đều đồng loạt tới gần hắn, hắn cũng đáp lại tất cả mọi người, gật đầu mỉm cười.

Tâm trạng Tất Điêu Diệp Lâm hôm nay rất phấn khởi, không chỉ bởi bầu không khí nơi này, mà cũng là bởi đã giải quyết xong chuyện của Thường Thư Vân và Bạch Kình Thương. Hôm đó, đề ra ba điều kiện với Bạch Dập Đồng, Tất Điêu Diệp Lâm thực sự chỉ muốn trêu đùa hắn một phen, hậu quả là sáng ngày hôm sau, vị thị vệ nào đó làm cho hắn xuống giường không nổi, chỉ có thể ôm mông hối cải cả nửa ngày vì hành vi tự lấy đá đập vào chân. Giờ nhớ lại, vẫn cảm giác ê ẩm cả mông.

Mà Bạch Dập Đồng sau khi bàn bạc với các trưởng lão và truyền tin về gia tộc Bạch thị, cũng đã cắn răng chấp nhận ba điều kiện quá phận của Tất Điêu Diệp Lâm, trước khi tới địa lao gặp đệ đệ rồi đón Bạch Kình Thương về nhà, vẫn còn quay đầu lại lườm Tất Điêu Diệp Lâm một cái sắc lẻm, làm cho hắn chỉ biết cười khổ.

Về phần Thường Thư Vân, bởi không phải là người của lục địa Huyền Hoàng, nên đã bị đưa về lục địa Huyền Thiên, và cũng bởi không tra ra được động cơ bắt tay với yêu thú tạo ra thú triều, nên dưới sự can thiệp của Tất Điêu Diệp Lâm, Thường Thư Vân chỉ bị giam giữ lại trong địa lao ở đại lục Huyền Thiên, chưa có bất kỳ hình phạt nào khác.

Sau lại không biết đã có chuyện gì xảy ra, cách đại điển song tu của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc không lâu, sáng hôm đó, người ta phát hiện ra Bạch Kình Thương nằm trên giường, tim đã không còn đập, tình trạng thi thể có phần thật khủng bố, nơi nào cũng có dấu vết đã bị nguyền rủa. Còn Thường Thư Vân, bởi địa lao của đại lục Huyền Thiên không canh gác nghiêm mật như ở đại lục Huyền Hoàng nên cũng đã tự vẫn.

Không ai hiểu chuyện gì đã xảy ra và xảy ra như thế nào, Tất Điêu Diệp Lâm biết chắc cái chết của Bạch Kình Thương có liên quan tới Thường Thư Vân nhưng người cũng đã chết, chẳng ai hơi đâu đi truy cứu. Gia tộc Bạch thị bên kia trong nỗi đau mất con trai, cũng tuyên bố sẽ tìm ra kẻ đã hại chết Bạch nhị công tử nhưng tới giờ vẫn chưa có kết quả gì.

Những chuyện này, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc bởi vội vã trở về từ miếu nhân duyên nên vẫn chưa biết tin. Sau này, khi có thời gian rảnh rỗi, Cung Tiểu Trúc và Vân Túc suy luận, cũng đã đoán ra được Bạch Kình Thương có lẽ là nhân sĩ xuyên qua, nên cốt truyện mới năm lần bảy lượt xảy ra sự biến hóa. Suy luận một hồi, Vân Túc cũng nhận ra Bạch Kình Thương hẳn chính là kẻ đứng sau vụ án diệt môn Trình gia, bởi Trình Hạo là tiểu đệ của Vân Túc nên chắc hẳn hắn đã ẩn giấu sau màn, sai khiến ma tu truy sát Trình Hạo, diệt trừ một tay sai đắc lực của Vân Túc.

Chỉ là con người như Bạch Kình Thương không biết quá tự tin vào bản thân, cho rằng Thường Thư Vân sẽ không biết bản thân mình bị lợi dụng, hay là tin rằng cho dù có biết nhưng bởi vì yêu nên cũng sẽ không nỡ làm gì mình, mà làm lộ ra ngày sinh tháng đẻ, dẫn tới kết cục bi thảm tới vậy.

Chẳng qua có suy luận thế nào, cũng không ai biết, ở một không gian khác, có hai người choàng tỉnh, mở to mắt cùng một lúc, một người vui mừng vì được trở lại thế giới của mình, còn một người kinh hãi, không hiểu bản thân là ai, đang ở đâu. Người ta vẫn luôn nói thiên đạo vô tình, nhưng lần này thiên đạo lại cho Bạch Kình Thương và Thường Thư Vân một cơ hội, có gặp lại nhau hay không, có nhận ra nhau hay không, thậm chí có yêu nhau hay không, thì còn phải tùy thuộc vào cách lựa chọn của họ.

Trở lại với hai nhân vật chính, cùng lúc đó, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc vừa mới ra khỏi phòng, đang chuẩn bị đi tới sảnh trước.

Hai người nắm tay nhau mà đi, đi được nửa đường, Cung Tiểu Trúc dừng lại, nói với Vân Túc: "Vân đại ca, ta có hơi căng thẳng, không ngờ chúng ta lại đang thành thân, cảm giác cứ như đang nằm mơ vậy."

Vân Túc buông tay ra, ôm hắn vào trong ngực, vỗ lưng hắn, an ủi: "Có Vân đại ca ở đây rồi, đừng căng thẳng."

Cung Tiểu Trúc cười tủm tỉm nói: "Vậy Vân đại ca ngươi hôn hôn ta đi, ta sẽ không căng thẳng nữa."

Vân Túc bất đắc dĩ nhìn hắn, vẫn nghe theo mà cúi đầu, hôn một cái lên cánh môi hắn: "Được rồi, chúng ta đi thôi!"

"Ừ" Cung Tiểu Trúc gật đầu, trong mắt nhu tình như nước, hắn lộ rõ nét mặt vui mừng đặt tay vào trong lòng bàn tay Vân Túc, cùng nhau ra ngoài.

Sảnh trước, một vị chủ trì đại điển song tu kiêm hôn khế sư đứng trên thềm đá, hành lễ xong với chư vị tu sĩ, liền xoay người lại, bắt đầu kết ấn trong tay, tạo ra vố số pháp quyết trên không trung của đình viện, lẩm bẩm trong miệng, sau đó, hắn cầm một miếng ngọc bài ra ném vào giữa không trung.

Lúc ngọc bài xoay tròn giữa không trung, chưa tới một lát sau, đã tỏa ra một luồng kim quang chói mắt, nơi ngọc bài biến mất cũng xuất hiện một họa quyển dài mấy trượng nhưng trắng tinh, cũng tản ra quang mang phổ độ chúng sinh.

"Cái văn, dịch chính càn khôn, phu phu làm người luân chi thủy; thơ ca chu triệu, hôn nhân nãi Vương hóa chi nguyên… Nay Vân Túc cùng Cung Tiểu Trúc, thế trạch di phương, tân dự tố; doãn xưng bích hợp châu liên chi diệu, khắc trăn cầm hài sắt điều chi hoan; tăng thư đến án chi quang, kết này Phượng Nghi chi hảo… Phục nguyện, trọn đời giai lão, vĩnh kết cầm sắt chi hoan, sớm hiệp hùng bi chi khánh."

(t k hiểu nên k edit đc @.@)

Theo diễn văn mà hôn khế sư đọc, từ trong họa quyển vang lên tiếng nhạc, thanh linh dễ nghe, hòa vào với làn mây trên cao, mà vẫn vang vọng bên tai chúng tu sĩ, kéo dài không nghỉ.

Một lúc lâu sau, trong giọng đọc diễn văn của hôn khế sư, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nắm tay nhau đi từ ngoài cửa vào trong sảnh, bước lên tấm thảm ngũ thải.

Hai người mặc hồng bào sặc sỡ lóa mắt, một người mi mục ôn hòa, miệng mỉm cười, một người lạnh lùng, tuấn mỹ vô chú, trên mặt như xuân tới băng tuyết tan, ánh mắt mang theo vài phần nhu tình, khi ánh mặt đặt lên người Cung Tiểu Trúc, càng là tình ý triền miên, ôn nhu lưu luyến.

Đi sau lưng họ cùng vào là hai hàng thị tỳ, các nàng mang theo ý cười, một tay xách một lẵng hoa, tay kia ném những cánh hoa thơm ngát lên không trung, khi những cánh hoa rực rỡ kia bay lên liền hóa thành từng luồng sương trắng, từ từ khuếch tán trong gió nhẹ.

Chúng tu sĩ ngửi thấy một mùi hương thanh mát, làm cho thần thanh khí sảng, đều cảm thán bọn Thương Thăng quả là chịu chơi.

Cũng có vài người để ý thấy, lẫn vào giữa hai hàng thị tỳ là hai nhóc tỳ mặc y phục màu đỏ nhạt, cũng đang ném những cánh hoa sang hai bên, bé trai bên phải cao quý, lãnh diễm, tỏ vẻ không tình không nguyện khi phải ném hoa, ánh mắt khi nhìn về phía Vân Túc lại là sùng bái không ngớt, bé trai bên trái khuôn mặt đáng yêu vô cùng, da dẻ trắng trẻo, nộn nộn, mắt to ngập nước.

Bé trai nhìn thấy xung quanh mình có đông người quá nên có vẻ nhút nhát, sợ sệt, bé trai bên phải thấy thế, thở dài, một bộ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhỏ giọng nói bên tai bé trai kia một câu: "Đừng sợ, ai dám làm gì ngươi, ta đánh!" Quả nhiên bé trai bên trái kia không còn sợ sệt nữa, nở nụ cười tươi rói: "Ừm, cảm ơn Viêm Viêm nha~" Bé trai nào đó đỏ mặt ngạo kiều đáp: "Chuyện... chuyện này thì có gì đáng để cảm ơn, tập trung rải hoa của ngươi đi, A Cẩm."

Phải, ngươi không đoán nhầm, kia chính là Viêm Hoa và Cẩm Hoa. Chút nữa còn phải thực hiện một nhiệm vụ nho nhỏ nên Viêm Hoa mang theo Cẩm Hoa trở về phòng trước, đến lúc khách quan quay đầu lại tìm bóng dáng của hai bé trai đáng yêu vừa nãy thì đã không còn thấy đâu.

"Trời làm chứng, xin thề với đạo, nay ta Vân Túc, nguyện kết làm đạo lữ thần hồn với Cung Tiểu Trúc vĩnh viễn, đồng sinh cộng tử, không rời không bỏ, nếu vi phạm lời thề này, nguyện thần hồn câu diệt, không nhập luân hồi."

"Trời làm chứng, xin thề với đạo, nay ta Cung Tiểu Trúc, nguyện kết làm đạo lữ thần hồn với Vân Túc vĩnh viễn, đồng sinh cộng tử, không rời không bỏ, nếu vi phạm lời thề này, nguyện thần hồn câu diệt, không nhập luân hồi."

Hai người đứng trước mặt hôn khế sư, nói lời thệ ước của thần hồn với họa quyển, sau khi tay vừa động, bấm ra vô số pháp quyết, trên họa quyển dần hiện ra những chữ mà hai người vừa thề.

Chờ toàn bộ chữ trên họa quyển đã hiện ra rồi, hai người họ mỗi người nhỏ một giọt tinh huyết từ đầu ngón tay xuống họa quyển, tinh huyết cũng dần khuếch tán trong họa quyển, những chữ màu vàng kim kia dần biến thành màu đỏ, họa quyển kia cuộn lại, đột nhiên hóa thành ảo ảnh của một con phượng lửa, vỗ cánh, trên bộ lông vũ có mấy con chữ màu đỏ, có thể nhìn thấy rõ ràng, phượng lửa quay vài vòng quanh Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Hôn khế sư cũng chỉ vào phượng lửa, chữ trên bộ lông vũ của nó liền hóa thành hai luồng lưu quang màu đỏ như lửa, nhập vào ngực của Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Phượng lửa gầm lên một tiếng, như đã hoàn thành nhiệm vụ của mình, bay thẳng lên không trung, biến mất trong tầng mây, mà tiếng kêu kia vẫn quanh quẩn bên tai chúng tu sĩ.

Lại có hai thị tỳ, nâng khay bạch ngọc, đưa hai quả nhân duyên to bằng ngón tay cái tới trước mặt Vân Túc và Cung Tiểu Trúc.

Quả nhân duyên kia cũng một màu đỏ như lửa, tỏa ra hương thơm ngọt nồng đậm, Vân Túc và Cung Tiểu Trúc nhìn nhau, cầm quả nhân duyên lên cho vào trong miệng, quả nhân duyên kia nhất thời biến thành một dòng nước ấm, một đường trôi qua cổ họng xuống dưới, lan khắp tứ chi bách hài, nhập thẳng vào đan điền, làm cho mạch máu toàn thân hai người xao động.

Hôn khế sư vừa lòng gật đầu, cuối cùng cũng hô to nói: “Kết thúc buổi lễ! Đưa vào động phòng –”

Tiếng nói vừa dứt, chân trời vang lên tiếng kêu to, tiếp đó là một con Chu Tước chiều cao hai trượng dùng tốc độ nhanh như chớp bay tới trước mặt hai người Vân Túc.

Vân Túc thuận thế kéo Cung Tiểu Trúc nhảy lên lưng nó, được nó chở trên lưng bay tới hậu viện, chỉ để lại một tàn ảnh đỏ như lửa trên không trung.

Chư vị tu sĩ ở sảnh trước thấy tình cảnh như vậy, đồng loạt suy đoán linh thú này không biết là vật gì, mà các tu sĩ học rộng biết nhiều đều đã đoán được lai lịch của nó, chỉ đều cảm thán trong lòng bọn Vân Túc quả là có thực lực, nếu không phải có thực lực siêu mạnh, sao có thể dùng một con thần thú Thượng Cổ làm tọa kỵ?

Mà hai người Vân Túc và Cung Tiểu Trúc trở lại hậu viện, sau khi về phòng, đều cảm thấy cơ thể khô nóng, tình dục khó nhịn.

Cung Tiểu Trúc ưm một tiếng, ánh mắt mê ly chui vào trong lòng Vân Túc, nhẹ giọng nói: “Vân đại ca, cuối cùng mong ước của chúng ta cũng đã thành sự thật, đã thành thân rồi.”

“Ừ” Vân Túc chịu đựng khí nóng trong người, xoa đầu hắn, giọng nói khàn khàn trả lời: “Ngươi không rời, ta không bỏ.”

Cung Tiểu Trúc cũng nói: “Sống chết có nhau, bầu bạn muôn kiếp.”

Vân Túc gật đầu, bế ngang Cung Tiểu Trúc lên, đi tới chỗ giường.

Y dùng động tác ôn nhu đặt Cung Tiểu Trúc lên giường, nhìn hắn chăm chú một hồi lâu, rồi cúi đầu.

Cung Tiểu Trúc cũng ôm cổ Vân Túc, nhắm mắt lại, mặc cho y hôn mình.

Ngoài phòng mặt trời nhô lên cao, trong phòng lại là tình ý ngập tràn, một lát sau, trong phòng, tiếng thở dốc vang lên bốn phía.

…

Truyện đã kết thúc nhưng câu chuyện của riêng hai người họ thì vẫn sẽ tiếp tục. Biết đâu, họ đã tu luyện tới một cấp bậc nhất định và phi thăng ra thế giới bên ngoài sách? Biết đâu, họ đang ở ngay bên cạnh chúng ta, sống bình thường như những phàm nhân chúng ta? Không ai biết được, câu chuyện của họ rồi sẽ ra sao, dù sao thì, hãy cứ để trí tưởng tượng của bạn được bay bổng, để cuối cùng đừng cảm thấy buồn hay tiếc nuối khi phải rời xa nhau.

———-oOo———-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/he-thong-truy-phu